

PHILIPPA GREGORY

Boleyn Kızı

Bir kralın aşkı için birbiriyle savaşan iki kızkardeşin hikâyesi

ARTEMIS
tarihi roman

Philippa Gregory

Cilt 1

Boleyn Kızı

Birbiriyle savaşan iki kızkardeşin hikâyesi
ARTEMIS tarihi roman
BOLEYN KIZI

Okuma Sırası

Cilt 1 Boleyn Kızı

Cilt 2 Kraliçenin Soytarısı

Cilt 3 Bakirenin Aşığı

Cilt 4 Mahkûm Prenses

Philippa Gregory
İngilizce'den Çeviren: Canan Sakarya

BOLEYN KIZI Philippa Gregory
Orijinal Adı : The Other Boleyn Girl
Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Canan Sakarya
Son Okuma : Seçil Ersek
Kapak Uygulama : Melek Koç
Kapak, orijinal film afişinden uygulanmıştır. 2008
1. Basım : Haziran 2007
8. Basım : Şubat 2008
ISBN : 978-9944-485-40-1
Touchstone, 2004

Baskı ve Cilt; Melisa Matbaacılık Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 ARTEMİS YAYINLARI Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76 e-posta: editor@arteniisyayinlari.com www.aitemisyayinlari.coni Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 513 34 20 Faks: (212) 519 33 00
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Bahar 1521

Boğuk davul seslerini duyabiliyordum. Önümde dikilen kadın görüş alanımı tamamen kapatarak idam sehpasını görmemi engelliyordu. Tek seçebildiğim, kadının korsesinin bağcıklarıydı. Saraya geleli bir seneden fazla olmuştu ve yüzlerce şenliğe katılmıştım ama bu tür bir şenliğe ilk katılışımdı.

Bir adım yana kayıp boynumu uzattığımda, mahkûmun ona eşlik eden papazla birlikte yavaş adımlarla Kule'den yeşilliklere, kendisini bekleyen tahta platforma, ortada başını yerleştireceği kütüğe, kafasında yüzünü örten siyah başlığı ve önlüğüyle görevini ifa etmeye hazır cellada doğru ilerlediğini gördüm. Her şey gerçek bir olaydan ziyade, bir tiyatro sahnesi gibiydi. Tahtında oturan kralın aklı sanki başka bir yerdeydi, sanki içinden bağışlanmak için tekrar tekrar yakarıyordu. Hemen arkasında bir senedir evli olduğum kocam William Carey, ağabeyim George ve babam Sör Thomas Boleyn duruyordu. Hepsi de en ciddi bakışlarını takınmıştı. Bense, ipek ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı oynatıp içimden kralın elini çabuk tutup mahkûmu bağışlamasını, böylece bir an evvel hep birlikte kahvaltıya gidebilmemizi diliyordum. Daha on üç yaşındaydım ve sürekli karnım acıkıyordu.

İdam platformunun ucunda duran Buckinghamshire dükü kalın paltosunu çıkarttı. Onunla amca diyebileceğim kadar yakın bir akrabalığımız vardı. Düğünüme gelmiş, bana altın bir bilezik takmıştı. Babam onun, sözleriyle kralı defalarca kırdığını söyledi. Amcam, kralın asil bir kandan geldiğini, etrafında bir kralı fazlasıyla rahat ettirecek sayıda silahlı adamı olduğunu ama yine de tahtının tamamıyla sağlam olmadığını söylemişti. Hepsinden beteriyse kralın bir oğlu ve dolayısıyla bir veliahdı olmadığını, olamadığını ve büyük ihtimalle arkasında onun tahtını devam ettirecek bir oğlan bırakamadan da öleceğini dile getirmişti.

Böyle bir düşünce ağızdan asla yüksek sesle çıkmamalıydı. Kral, mahkeme, bütün ülke kraliçenin bir oğlan doğurması, üstelik de elini çabuk tutması gerektiğini biliyordu. Aksini iddia etmek şu anda dükün, yani amcamın kararlı ve korkusuz adımlarla çıktığı idam sehpasının tahta basamaklarına giden yolda ilk adımı atmış olmak demekti. İyi bir saray

adamı bu tür nahoş gerçeklere değinmekten kaçınmalıydı. Saray hayatı her zaman neşeli ve coşku dolu olmalıydı.

Stafford Amcam, son sözlerini söylemek üzere sahnenin ön tarafına yürüdü. Söylediklerini duyamayacak kadar uzaktaydım ve zaten kralı izliyor, öne çıkıp amcamı affetmesini bekliyordum. Şu anda idam sehpasının üzerinde duran bu adam, sabahın erken saatlerinde güneşin altında kralın tenis oyununa eşlik etmiş, at üstünde mızrak yarışında onun rakibi olmuş, yüzlerce kez onunla içip kumar oynamıştı. Çocukluğundan beri kralın kader arkadaşıydı. Ve kral şimdi ona, halkın önünde unutulmaz bir ders veriyordu ama sonra onu bağışlayacaktı ve hep birlikte kahvaltıya gidebilecektik.

Uzaktaki minik siluet günah çıkarttığı papaza döndü. Kutsanmak üzere başını eğdi, sonra haçı öptü. Kütüklerin önüne diz çöküp iki eliyle tahtaya yapıştı. İçimden nasıl bir şeydir acaba, diye geçirdim. İnsanın yanağını pürüzsüz cilalı tahtaya yaslaması, nehirden gelen ılık rüzgârı koklaması, başının tepesinde martıların sesini duyması nasıl bir şeydir acaba? Şu yaşananın gerçek olmadığını, tiyatrodan öte gitmeyeceğini bile bile de olsa celladı arkasında hissederek başını yere dayamak amcam için tuhaf bir his olsa gerekti.

Cellat baltasını havaya kaldırdı. Krala doğru döndüm. Müdahale etmekte gecikiyordu. Gözlerim tekrar sahneye kaydı. Amcam başı yerde, kollarım iyice yana açmış, baltanın bir işaretle her an inebileceğini bilerek rızasını gösteriyordu. Tekrar krala döndüm. Artık ayağa kalkması gerekiyordu. Ama o, acımasız çehresiyle hâlâ öylece oturuyordu. Ben krala bakarken davullar kısa bir süreliğine tekrar gümbürdedi, aniden sustu, ardından baltanın, ilk darbenin, ikincinin ve üçüncünün sesi duyuldu. Odun kesmek kadar tanıdık bir sesti. Gözlerime inanamayarak kafanın samanların üzerinde sekişini, tuhaf bir biçimde güdük kalan enseden fışkıran kıpkırmızı kanı seyrettim. Karabaşlıklı cellat kocaman kanlı baltayı kenara koydu, kafayı gür, dalgalı saçlardan kavrayarak havaya kaldırıp o tuhaf maskemsi şeyi hepimize gösterdi. Gözleri alnından burnuna dek siyah bir kumaşla bağlanmış yüzün, o son meydan okuyan sırıtışla dişleri ortaya çıkmıştı.

Kral yavaşça tahtından kalktı ve içimden çocukluğun verdiği saflıkla, Yüce Tanrım, bu ne kadar utanç verici bir durum olacak. Çok gecikti. Her şey kötü gitti. Zamanında müdahale etmeyi unuttu, diye geçirdim.

Fakat yaralıyordum. Geç kalmamış, unutmamıştı. Amcamın saray eşrafı önünde ölmesini istiyordu. Böylece herkes öğrenecekti. Tek bir kral vardı, o da Henry'di. Tek bir kral olabilirdi ve o da Henry'di. Ve tahtına bir oğlan doğacaktı. Aksini dile getirmek bile utanç verici bir ölüme maruz kalmak demekti.

Saray ahalisi, nehrin yukarısına ilerleyen üç ayrı saray kayığıyla sessizce Westminister Sarayı'na geri döndü. Kayıklar flamaları coşkuyla dalgalanarak ve zengin kumaşlarını şöyle bir göstererek hızla ilerlerken, nehrin kenarındaki adamlar şapkalarını çıkartıp diz çöktü. Bense nedimelerle birlikte ikinci kayıkta, kraliçenin kayığındaydım. Yanımda annem vardı. Nadiren yaptığı üzere benimle ilgilenerek göz ucuyla bana baktı ve "Çok solgun görünüyorsun, Mary. Miden mi bulandı?" diye sordu.

"İdam edileceğini düşünmemiştim," dedim. "Kralın onu affedeceğini sanmıştım."

Annem öne eğildi ve dudaklarını sandalın çatırtıları, kürekçilerin davul sesleri arasında söyledikleri duyulamayacak biçimde kulağıma dayadı. "O zaman aptalsın," diye kestirip attı. "Bunu dile getirmekle daha ela büyük bir aptallık ediyorsun. Etrafına bak ve öğren, Mary. Sarayda hataya yer yoktur."

Bahar 1522

“Yarın Fransa’ya gidiyorum ve dönüşte ablan Anne’i eve getireceğim,” dedi babam Westminister Sarayı’nın merdivenlerinde bana. “İngiltere’ye döneceğine göre Kraliçe Mary’nin sarayında onun da bir yeri olmalı.”

“Fransa’da kalacağını sanıyordum,” dedim. “Bir Fransız kontuyla falan evlenir diye düşünüyordum.”

Babam başını iki yana salladı. “Onun için başka planlarımız var.”

Biliyordum ki, ne tür planlan olduğunu sormak anlamsız olacaktı. Bekleyip görmem gerekiyordu. En büyük korkum ona benimkinden daha iyi bir evlilik ayarlamaları ve benim de, hayat boyu birkaç adım önümde sürüdüğü eteğinin peşinden gitmek zorunda kalmamdı.

“Öyle asma suratını,” dedi babam hışımla. Flemen saray gülümsememi takındım. “Tabii babacığım,” dedim emre itaat ederek.

Babam gülümsememi başıyla onayladı ve onu reveransla uğurladım. Sonra doğrulup yavaşça kocamın yatak odasına gittim. Duvarda küçük bir ayna vardı, önüne geçip yansımama baktım. “Hiç endişelenme,” diye fısıldadım kendi kendime. “Sen bir Boleyn’sin, bu küçümsenecek bir şey değil ve annen bir Howard olarak doğdu, ülkenin en saygın ailelerinden. Sen bir Howard kızısın, bir Boleyn kızısın.” Sonra dudağımı ısırdım. “Ama o da öyle.”

Boş saray gülümsememi takınınca aynadaki sevimli yüz de bana gülümseyerek karşılık verdi. “Boleyn kızlarının en genciyim ama en önemsizi değilim. William Carrey’le, kralın en saygın adamlarından biriyle evliyim. Kraliçenin en sevdiği ve en genç nedimesiyim. Kimse bunu değiştiremez. O bile bunu benden alamaz.”

Annem ve babam bahar fırtınaları yüzünden gecikti ve çocukça bir beklentiyle ablamın teknesinin batmasını ve onun boğulmasını umut ettiğimi fark ettim. Onun öldüğünü düşündüğümde içimde gerçek bir acıyla karışık bir sevinç hissediyordum. Benim için Anne’siz bir dünya düşünülemezdi ama Anne’le ikimize de tek bir dünya yetmezdi.

Sonuç olarak, Anne kazasız belasız geldi. Babamın onunla birlikte imparatorluk iskelesinden çakıllı patikaya çıkıp saraya doğru yürüdüğünü gördüm. Birinci kattan aşağı bakarken bile elbisesinin salınışını, pelerininin

hoş kesimini görebiliyordum ve pelerinin, etrafında dalgalanışını seyrederken içimden bir an safça ona imrendim. Gözden kaybolana kadar bekleyip sonra telaşla kraliçenin dinlenme, odasındaki sandalyeme koştum.

Beni, kraliçenin halılarla kaplı odalarında kendi evimdeymiş gibi rahat görmesinin iyi olacağını planlamıştım. Ayağa kalkıp onu zarafetle ve bir yetişkin olarak karşılayacaktım. Ama kapılar açılıp içeri girdiğinde aniden duygularıma yenik düştüm, “Anne!” diye bir çığlık koparak fırlayıp eteklerimi hışırdata hışırdata ona koştuğumu fark ettim.

İçeri başı dimdik, o kibirli bakışlarını savurarak giren Anne de aniden on beş yaşında asil bir genç kız olmaktan çıkıp kollarını boynuma savuruverdi.

“Uzamışsın,” dedi nefes nefese, kollarını sıkı sıkı belime sarıp yanağını benimkine bastırırken. “Kocaman topuklarım var.” Tanıdık parfüm kokusunu içime çektim. Sıcacık teninden sabun ve gül, kıyafetlerinden lavanta kokusu geliyordu.

“İyi misin?”

“Evet, sen?”

“Bien sur? Nasıl gidiyor? Evlilik?”

“Kötü değil. Güzel giysiler falan.”

“Ya kocan?”

“Çok asil. Sürekli kralla beraber, en tuttuğu adamlarından.”

“Yaptınız mı?”

“Evet, yıllar oldu.”

“Acıdı mı?”

“Hem de nasıl.”

Yüzümdeki ifadeyi çözmek için geriledi.

“Çok da değil canım,” dedim, lafı çevirerek. “Nazik olmaya çalışıyor. Bana hep şarap veriyor. Sadece baştan sona rezillik işte, hakikaten.”

Kaşları düzeldi, gözleri etrafta dans ederken gülümsedi. “Nasıl bir rezillik mesela?”

“Gözümün önünde kaba işiyor!” Kahkahalara boğuktu.

“Olamaz!”

“Evet kızlar,” dedi babam, Anne’in arkasından yanımıza gelerek. “Mary, Anne’i al ve kraliçeye takdim et.”

Anında dönüp onu nedimelerin arasından geçirerek şöminenin kenarındaki koltuğunda dimdik oturan kraliçeye doğru götürdüm. “Sert bir kadın,” diye uyardım Anne’i. “Fransa gibi değil burası.”

Aragoniti Katherine, berrak mavi gözleriyle Anne’i şöyle bir süzdü ve bir an ablamı bana tercih edecek diye ödüm patladı.

Anne muhteşem bir Fransız reveransıyla kraliçenin önünde eğilip sanki sarayın sahibiymiş gibi bir edayla doğruldu. Sesinden o ayartıcı Fransız aksanı akıyordu ve bütün el kol hareketlerinde Fransız sarayının etkileri vardı. Anne’in bu şık hareketlerine, kraliçenin buz gibi karşılık verişini sevinçle zihnime not ettim. Onu cam kenarına çektim. “Fransızlardan nefret eder,” dedim. ”Böyle devam edersen seni asla yanına almaz.”

Anne omuz silkti. “En revaçta olan onlar. İster beğensin, ister beğenmesin. Başka var mı?”

“İspanyollar olabilir mi?” diye önerdim. “Yani illâ başka bir şey olmak istiyorsan...”

Anne kendini tutamayıp kahkahasını bastırarak kıkırdadı. “O başlıklardan mı takayım yani! Kadın sanki biri kafasının üstüne çatı oturtmuş gibi görünüyor.”

“Şşşt,” dedim paylayarak. “Güzel bir kadın. Avrupa’nın en iyi kraliçesi.”

“Yaşlı bir kadın,” dedi Anne acımasızca. “Avrupa’nın en çirkin giysilerinin içindeki yaşlı bir kadın gibi, üstelik Avrupa’nın en aptal milletinden. Bizim İspanyollara ayıracak vaktimiz yok.”

“Biz kim bu arada?” diye sordum soğuk bir sesle. “İngilizler değil belli ki.”

“Les Français” dedi sinir bozucu bir tavırla. “Bien sur.” Ben her şeyden çok bir Fransız’ım artık.”

“Sen İngiltere’de doğdun ve İngiliz soyundansın, tıpkı George ve ben gibi,” dedim donuk bir sesle. “Ve ben de tıpkı senin gibi Fransız sarayında yetiştirildim. Neden sürekli farklıymış gibi davranmak zorundasın?”

“Çünkü herkes bir şeyler yapmak zorundadır.”

“Ne demek bu şimdi?”

“Her kadının kendini öne çıkaracak, göze çarpacak, onu ilgi odağı yapacak bir şeyi olmalıdır. Ben de Fransız olacağım.”

“Yani olmadığın bir şeymiş gibi rol yapacaksın,” dedim onaylamayarak.

Bana dönüp gülümsedi ve siyah gözleri sadece onun becerebileceği bir edayla beni tarttı. “Senden ne daha az, ne de daha çok rol yapıyorum,” dedi alçak sesle. “Benim küçük kardeşim, benim küçük altın kardeşim, ballı sütüm.”

Gözlerimi gözlerine diktim, açık renk gözlerim onun koyu renk gözleriyle buluştu, onun gibi gülümsediğimi, onun koyu renkli bir yansımam olduğunu biliyordum. “Ah, şu mesele,” dedim, sözünün aslında ne kadar doğru olduğunu bildiğimi reddederek. “Şu mesele.”

“Kesinlikle,” dedi. “Ben koyu renkli, modayı takip eden, zor bir Fransız olacağım ve sen tatlı, açık sözlü, adil İngiliz. Muhteşem bir ikili olacağız. Buna hangi erkek karşı koyabilir?”

Güldüm. Beni güldürmeyi her zaman becerebiliyordu. Demir pencereden aşağı baktım ve kralın av tayfasının ahırların bulunduğu alana geri döndüğünü gördüm.

“Şu giden kral mı?” diye sordu Anne. “Gerçekten dedikleri kadar yakışıklı mı?”

“Harika bir adanı. Gerçekten. Dans ediyor, ata biniyor ve ah, anlatamam sana!”

“Şimdi buraya gelecek mi?”

“Büyük olasılıkla. Her zaman onu görmeye gelir.”

Anne düşünmeden göz ucuyla kraliçenin kadınlarıyla birlikte oturup dikiş diktiği yere baktı. “Nedenini pek bulamadım ama...”

“Çünkü onu seviyor,” dedim. “Harika bir aşk hikâyeleri var. Kraliçenin kralın ağabeyiyle evlenmesi, ağabeyin o genç yaşta öyle ölmesi, sonra kadının nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilememesi, kralın onu alıp karısı ve kraliçesi yapması. Harika bir hikâye ve kral ona hâlâ âşık.”

Anne, yay gibi uzanan mükemmel kaşlarından birini kaldırıp odada çevresine bakındı. Nedimelerin hepsi av tayfasının döndüğünü duymuş, kral Henry kapıyı ardına kadar açtığında tablo gibi görünecek biçimde dizilmiş, kolluklarını çevirip eteklerini açarak oturmuşlardı. Kral eşikte durup karısına düşkün genç bir adam gibi koca sesiyle bir kahkaha attı. “Sana sürpriz yapacağımı düşünerek geliyorum ve seni dalgın dalgın dikiş dikerken yakalıyorum!”

Kraliçe irkildi. “Hepimiz ne kadar şaşırdık!” dedi sıcacık bir sesle. “Ne hoş bir sürpriz!”

Kralın yoldaşları ve arkadaşları onu odaya doğru takip etti. Önce ağabeyim George girdi, eşikte gözleriyle Anne'i aradı, sevincini yakışıklı asil yüzüne yansıtmayıp eğilerek kraliçenin eline uzandı. "Majesteleri." Nefesini kadının eline doğru bıraktı. "Sabahtan beri güneşteyim ama ancak şimdi gözlerim kamaştı."

Kraliçe ele onun siyah kıvırcık saçlarına bakarken nezaketle o küçük gülümsemelerinden birini lütfetti. "Kız kardeşini selamlayabilirsin."

"Mary mi burada?" diye sordu George kayıtsız bir tavırla, sanki her ikimizi de görmemiş gibi. "Diğer kız kardeşin, Anne," diye düzeltti kraliçe. Yüzüklerle dolu elinin ufak bir hareketiyle ikimizin öne çıkması gerektiğini işaret etti. George tahtın yanındaki öncelikli yerini kimselere bırakmadan eğilerek bizi selamladı.

"Değişmiş mi?" diye sordu kraliçe.

George gülümsedi. "Umarım önünde sizin gibi bir modelle daha da değişir."

Kraliçe hafif bir kahkaha attı. "Çok hoş," dedi onaylayarak ve elini sallayarak onu bize gönderdi.

"Merhaba güzeller güzeli bekâr bayan," dedi Anne'e. "Merhaba güzeller güzeli evli bayan," dedi bana.

Anne simsiyah kirpiklerinin altından ona baktı. "Keşke şimdi seni kucaklayabilseydim," dedi.

"Dışarı çıkacağız, en kısa zamanda," diye buyurdu George. "İyi görünüyorsun, Annamaria."

"İyiyim," dedi Anne. "Ya sen?"

"Daha iyi olduğumu hatırlamıyorum."

"Küçük Mary'nin kocası nasıl bir şey?" diye sordu merakla, William'ın içeri girip kraliçenin elinin önünde eğilişini seyrederken.

"Üçüncü Somerset Dükünün büyük torunu ve kralın çok sevdiği adamlarından biri." George sadece kendi için önemli hususları dile getirmişti, adamın aile bağlarını ve tahta yakınlığını. "Mary iyi iş çıkardı. Bu arada seni de evlendirmek için getirdiklerini biliyor muydun, Anne?"

"Babam kim olduğunu söylemedi."

"Sanırım Ormonde'a gidiyorsun," dedi George.

"Bir kontese," dedi Anne bana dönüp zafer dolu bir gülümseme patlatarak.

"Ama İrlandalı," diye vakit kaybetmeden karşılık verdim.

Kocam kraliçenin koltuğundan geriledi, bizi gördü, sonra Anne'in kışkırtıcı bakışlarına karşı bir kaşını yukarı kaldırdı. Kral kraliçenin yanındaki koltuğuna oturup etrafa bakındı.

"Sevgili Mary Carey'min ablası bize katılmak için buraya geldi," dedi kraliçe. "Anne Boleyn."

"George'un kardeşi mi?" diye sordu kral. Ağabeyim eğildi. "Evet Majesteleri." Kral Anne'e gülümsedi. Anne anında reveransa geçti, başı yukarıda, dudaklarında meydan okuyan hafif bir gülümsemeyle kuyuya düşen bir kova gibi eğildi. Kral etkilenmedi, o kolay kadınları severdi, gülümseyen kadınları. Meydan okuyan siyah gözlerini ona diken kadınları değil.

"Ablanla tekrar bir araya geldiğin için mutlu musun?" İyice eğilerek reverans yaptım ve doğrulurken hafifçe kızardım. "Tabii Sayın Majesteleri," dedim şirin bir edayla. "Anne gibi bir ablanın yakınlığını hangi kız özlemez?"

Kaşları son cümlemle beraber hafifçe çatıldı. Erkeklerin açık saçık mizahını kadınların iğneli nüktelerine tercih ederdi. Gözlerini benden Anne'in hafif şaşkın ifadesine çevirdi, sonra espriyi anlayıp kahkahayı bastı, ellerini bana doğru açtı. "Üzülme tatlım'," dedi. "Kimse evliliğinin başlarındaki bir gelinin kutsallığına gölge düşüremez. Ayrıca Carey de, ben de açık renk saçlı kadınları daha çok tercih ederiz."

Bu lafa herkes bir kahkaha patlattı, özellikle de koyu renkli olan Anne ve kestane saçları solgun bir kahverengi ve beyaza dönmüş olan kraliçe. Kralın şakasına içten bir kahkaha patlatmak dışında bir karşılık vermeleri aptallık olurdu zaten. Ben de güldüm, hem de içimde onların hissettiğinden çok daha büyük bir coşkuyla, sanırım.

Müzisyenler bir açılış parçası çalmaya başladı ve Henry beni kendine çekti. "Çok hoş bir kızsın," dedi takdir dolu bir sesle. "Carey de bu genç gelini öyle beğenmiş ki, bundan sonra on iki yaşındaki bakireler dışında kimseyi yatağa atmayacakmış."

Çenemi dik tutup yüzümdeki gülümsemeyi kaybetmemem epeyce zor oldu. Dansa devam ettik ve kral başını eğip bana gülümsedi.

"Çok şanslı adam," dedi şefkatle.

"Sevginizi kazandığı için çok şanslı," diye başladım, iltifat etmeye debelenerek.

“Senin sevgini kazandığı için daha da şanslı bence,” dedi ani bir kahkaha patlatarak. Sonra beni dans alanına sürükledi, dans edenlerin oluşturduğu sıranın sonuna doğru savruldum, sonra ağabeyimin onaylayan bakışlarını fark ettim. Ama daha da güzeli İngiltere kralının kollarında dans ederek önünden geçerken Anne’in imrenerek bakan gözlerini üzerimde hissetmekti.

Anne İngiliz sarayının günlük hayatına sızdı ve düğününü beklemeye başladı. Hâlâ müstakbel kocasıyla tanışmamıştı, çeyiz ve başlık parası üzerine yapılan tartışmalara bakılırsa tanışmaları epey zaman alacaktı. İngiltere’nin her kârlı işine burnunu sokan Kardinal Wolsey bile gelişmeleri hızlandıramamıştı. Bu arada Anne bir Fransız hanımefendisinin zarafetiyle flörtleşiyor, kayıtsız bir cazibeyle kralın kız kardeşine hizmet ediyor ve her gün saatlerce dedikodu yapıp, ata binip George ve benimle oynuyordu. Üçümüzün de zevkleri aşağı yukarı aynıydı ve aramızda fazla yaş farkı yoktu. Ben on dört yaşında en küçükleri. Anne on beş, George on altıydı. Çok yakın bir kan bağımız olmasına rağmen neredeyse birbirimize yabancıydık. Ben Anne’le birlikte Fransız sarayındayken George, İngiltere’de kralın nedimi olarak mesleğini öğreniyordu. Şimdi tekrar birleşmiştik, saray eşrafınca üç Boleynler olarak tanınıyorduk ve koşarak bizi yakalaması için sarayın bir ucundan diğerine adamlar gönderiliyordu.

Şu hayattaki en önemli görevimiz kralın at üstünde mızrak dövüşü, tenis, ata binme, avlanma, kuş avı ve dans eğlencelerine eğlence katmaktı. Kral sürekli bir coşku tantanası içinde yaşamayı severdi ve görevimiz onun hiç sıkılmamasını sağlamaktı. Ama bazen, akşam yemeğinden önceki sessizlikte, yağmur yağdığında veya kral avlanamadığında, kendi başına kraliçenin dairesine giden yolu bulur, kraliçe de dikişini ya da kitabını bırakır, bizi tek bir kelimeyle odadan çıkarırdı.

Biraz oyalanırsam eğer, kraliçenin ona başka hiç kimseye, kızı Prenses Mary’ye bile gülümsemediği gibi gülümsediğini görürdüm. Bir keresinde, kralın orada olduğunu bilmeden içeri girdiğimde adamın âşıklar gibi onun önüne çöküp başını kucağına yasladığını, kraliçenin bu sarı kızıl saçları adamın alnından yukarı çekerek okşadığını, parmaklarını kralın ona verdiği yüzükler gibi parlayan buklelere dolayarak döndürdüğünü görmüştüm. Bir zamanlar, genç bir prensesken kraliçenin saçları da bu

bukleler kadar parlaktı ve kral kimsenin lafını dinlemeden onunla evlenmişti.

“Kral kraliçeyle birlikte,” eledim onlara katılırken. “Yalnızlar.”

Anne kaşını kaldırdı. “Yatakta mı?” diye sordu merakla.

Kızardım. “Tabii ki, hayır. Saat daha öğlenin ikisi...”

Anne bana gülümsedi. “Gece bastırmadan yatağa girilmediğini sanıyorsan mutlu bir eş olmalısın.”

George kolunu bana uzattı. “Evet, mutlu bir eş,” dedi benim adıma. “William, krala daha önce hiç bu kadar hoş birine rastlamadığını söylüyordu. Kralla kraliçe ne yapıyordu, Mary?”

“Sadece birlikte oturuyorlardı,” dedim. İçimden bir ses şiddetle sahneyi Anne’e anlatmamam gerektiğini söylüyordu.

“Öyle oğlan doğuramaz tabii,” dedi Anne edepsizce.

“Şşşt,” dedik George’la beraber hemen. Birbirimize daha da sokulduk ve seslerimizi alçaktık. “Bence kadın artık umudunu yitirmiştir,” dedi George. “Kaç yaşında şimdi? Otuz sekiz? Otuz dokuz?”

“Daha otuz yedi,” dedim öfkeyle.

“Acaba hâlâ adet görüyor mu?”

“George lütfen!”

“Görüyordur,” dedi Anne olağan bir tavırla. “Ama pek işine yaramaz. Kraliçenin kendi suçu. Kralın, Bessie Blount’tan olma piçi adamın midillisine binmeyi öğreniyorsa bunun suçu krala yıkılamaz.”

“Hâlâ bir dolu vakti var,” dedim kraliçeyi savunarak.

“Kadının ölmesi ve kralın tekrar evlenmesi için mi?” dedi Anne düşünceli düşünceli. “Evet. Kadının güçlü bir bünyesi de yok, değil mi?”

“Anne!” Bu kez tepkim sahte değildi. “Bu çok acımasızca.”

George, bahçede yakınımızda kimse olmadığından emin olmak için tekrar etrafına bakındı. Bir çift Seymour kızı anneleriyle birlikte yürüyordu ama onları dikkate almadık. Seymour ailesi güç ve terfi konusunda en büyük rakibimizdi, onları görmezden gelmek hoşumuza giderdi.

“Acımasızca ama doğru,” dedi George pat diye. “Adamın oğlu olmazsa bir sonraki kral kim olacak?”

“Prenses Mary evlenebilir,” dedim.

“İngiltere’yi yönetmesi için yabancı bir prens mi alacağız? Asla tutmaz,” dedi George. “Bir taht kavgasını daha kaldıramayız.”

“Prenses Mary hakkını kullanıp kraliçe olabilir ve hiç evlenmeyebilir,” dedim çılgın gibi araya dalarak. “Kendi başına kraliçe olarak ülkeyi yönetebilir.”

Anne inanamayarak bir kahkaha patlattı, nefesi soğuk havada küçük bir buluta dönüştü. “Evet, tabii,” dedi alayla. “Bacaklarını açarak ata biner ve mızrak savaşı yapar. Bir kadın öyle çıkıp da ülke yönetemez, büyük lordlar onu çiğ çiğ yer.”

Bahçenin ortasındaki çeşmenin önünde durduk. Anne eğitimini aldığı zarafetiyle havuzun kenarına oturup suya baktı, birkaç kırmızı balık umutla ona doğru yüzdü. Anne işli eldivenlerini elinden çıkarıp uzun parmaklarını suya daldırdı. Balıklar da küçük ağızlarını açıp havayı ısırmak üzere ona doğru geldi. George ve ben onu seyrederken o da suda kendi yarattığı dalgaları seyretti.

“Kral bunu hiç düşünüyor mu?” diye sordu kendi yansımasına.

“Sürekli,” diye cevap verdi George. “Dünyada onun için bundan daha önemli bir şey yok. Sanırım kraliçeden oğlu olmazsa Bessie Blount’un oğlunu üstüne geçirip veliahdı yapacak.”

“Tahta bir piç mi geçecek yani?”

“Nedense oğlan Henry Fitzroy olarak vaftiz edilmedi,” diye cevapladı George. “Ama kralın oğlu olarak tanınıyor. Eğer Henry ülkeyi onun için güvenli bir hale getirecek kadar uzun yaşarsa, eğer Seymourları ve biz Howardları ikna edebilirse, eğer Wolsey kiliseyi ve dış güçleri arkasına alırsa... onu kim durdurabilir ki?”

“Küçük bir oğlan çocuğu, üstelik de bir piç,” dedi Anne düşünceli düşünceli. “Altı yaşında küçük bir kız çocuğu, yaşlanan bir kraliçe ve hayatının en parlak döneminde bir kral.” Başını kaldırıp bize baktı, sonra yüzünü sudaki kendi solgun yansımasına çevirdi. “Ne olacak böyle?” diye sordu. “Bir şey yapılmalı. Ama ne?”

Kardinal Wolsey, kraliçeye bir mesaj gönderip Tövbe Salısında York Place’de, onun evinde yapılacak maskeli baloya katılmamızı rica etti. Kraliçe benden mektubu okumamı istedi. Muhteşem bir maskeli balo, Şato Vert isimli bir kale, kaleyi kuşatacak beş şövalyeyle dans edecek beş hanımefendi kelimelerini okurken sesim titredi. “Ah, Majesteleri...” diye başladım, sonra susuverdirn.

“Ah, Majesteleri. Evet, ne diyecektin?”

“Acaba gitmeme izin verir miydiniz, diye soracaktım,” dedim aciz bir sesle. “Eğlenceyi seyretmek için.”

“Bence daha fazlasını soracaktın, değil mi?” diye sordu gözleri parlayarak.

“Dansçılardan biri olabilir miyim diye soracaktım,” diye itiraf ettim. “Kulağa çok hoş geliyor.”

“Evet, olabilirsin,” dedi. “Kardinal benden kaç hanım istemiş?”

“Beş,” dedim alçak sesle. Göz ucuyla Anne’in oturduğu koltukta arkasına yaslanıp bir anlığına gözlerini yumduğunu gördüm. Ne yaptığını çok iyi biliyordum. Sesi sanki kafamın içinde haykırıyormuş gibi kulaklarımda çınlıyordu: Beni seç! Beni seç! Beni seç!

İşe yaradı. “Bayan Anne Boleyn,” dedi kraliçe dikkatle. “Fransa Kraliçesi Mary, Devon Kontesi, Jane Parker ve sen Mary.”

Anne’le çabucak birbirimize baktık. Komik bir beşli olacaktık. Kralın teyzesi, kralın kardeşi Kraliçe Mary ve büyük olasılıkla babalarımız çeyiz konusunda anlaştığı takdirde gelinimiz olacak mirasçı Jane Parker ve ikimiz.

“Yeşil mi giyeceğiz?” diye sordu Anne.

Kraliçe ona gülümsedi. “Ah, evet, sanırım,” dedi. “Mary, Kardinal’e bir mektup yazıp eğlenceye seve seve katılacağımızı söyler misin? Balo sorumlusunu göndersin de hem kostümümüzü seçelim, hem de danslarımızı planlayalım.”

“Ben yazarım.” Anne sandalyesinden fırlayıp mürekkeple kalem kâğıdın hazır durduğu masaya yürüdü. “Mary’nin yazısı o kadar kötü ki, o yazarsa Kardinal reddettiğimizi düşünür.”

Kraliçe güldü. “Ah şu Fransız öğrenciler,” dedi şefkatle. “Tamam o zaman, Bayan Boleyn, Kardinale sen yaz. O güzel Fransızcanı mı kullanacaksın, yoksa Latince mi yazmayı mı tercih edersin?”

Anne’in bakışları titremedi bile. “Siz Majesteleri hangisini uygun görürse,” dedi kararlı bir sesle. “Her iki dili de akıcı konuşurum.”

“Yaz bakalım, hepimiz Şato Vert’teki rolümüzü oynamak için sabırsızlanıyoruz,” dedi kraliçe yumuşak sesiyle. “İspanyolca yazamaman ne kötü.”

Balo sorumlusunun bize dans adımlarını öğretmek için saraya gelişi, sanki gülücükler ve tatlı sözlerle maskelerin altındaki rollerin kapılması için öten savaş düdüğü gibiydi. Sonunda kraliçe araya girip kimseye söz hakkı

tanımadan rollerimizi dağıttı. Bana Nezaket, kralın kardeşi Kraliçe Mary’ye en arzulanan rol olan Güzellik, Jane Parker’aysa Sadakat düştü. “Gerçekten de sadık, yapıştı mı bırakmıyor,” diye fısıldadı Anne. Anne’e Azim uygun görüldü. “Hakkında ne düşündüğü belli oldu,” diye fısıldadım. Anne kıkırdama cesaretinde bulundu.

Oyunda Hintli kadınlar bize saldıracaktı, aslında hepsi kraliyet kilisesi korosundaki çocuklardı, kralla arkadaşları da bizi kurtaracaktı. Kralın maskeli olacağı ve odadaki herkesten daha uzun adamın altın sarısı saçlarının altındaki altın rengi maskeyi açık etmemeye özen göstermemiz konusunda uyarıldık.

Sonuç olarak, sahne bir kudurma alanına dönüştü, beklediğimden çok daha eğlenceli geçti, danstan çok oyunla kavga arası bir şeydi. George bana gül yaprakları attı, ben de onu gülsuyuna boğdum. Korodakiler daha tüyü bitmemiş çocuklardı, fazlaca heyecanlanıp şövalyelere saldırdılar, şövalyeler çocukların ayaklarını yerden kesip onları sahneye devirdi, kıkırdayarak başları dönene kadar etrafa çarpa çarpa döndüler. Biz leydiler de şatodan çıkıp dansa başladığımızda, benimle dans etmeye en uzun boylu şövalye, yani kral geldi. Ve ben, George’la yaptığım savaştan sonra hâlâ nefes nefese, başlığımda ve saçlarımda gül yapraklarıyla, elbisemin katlarının arasından şekerli meyveler dökülürken güldüğümü, sonra elimi ona uzattığımı, sanki taşra oyunlarındaki bir hizmetçi, o da sıradan bir adammış gibi onunla dans ettiğimi fark ettim.

Maskeleri çıkarma zamanını gösteren işaretin vakti geldiğinde kral bağırdı: “Devam edin! Biraz daha dans edelim!” ve dönüp başka bir eş almak yerine yine beni seçti, bir kez daha el ele taşra dansı yaptık. Altın rengi maskesinin deliklerinden parlayan gözlerle bana baktığını görebiliyordum. Umursamadan, gülerek ona karşılık verdim, yüzüme yansıyan güneş gibi parlak beğeniyi içime sindirdim.

“Bu gece elbiseni çıkartırken kocana imreneceğim, tepesinden aşağı şekerler dökeceksin,” dedi mırıldanır gibi, dans gereği yan yana gelip ortadaki başka bir çifti seyrederken.

Zeki ve nükteli bir cevap aklıma gelmedi, duyduklarım saray aşkının resmi iltifatları değildi. Tepesine şekerler yağan bir koca resmi fazla evcimen, aynı zamanda fazla erotikti.

“Tabii ki herhangi bir şeye imrenmene gerek yok,” dedim. “Tabii ki, her şey senin.”

“Nedenmiş o?” diye sordu.

“Çünkü sen kralsın,” diye başladım, kimliğinin gizli kalması gerektiğini unutarak. “Şato Vert’in Kralı,” diye toparladım. “Bugünün kralı. Kral Henry sana imrensin, kuşatmayı kırmak yarım gününü bile almadı.”

“Peki ya Kral Henry hakkında ne düşünüyorsun?” Başımı kaldırıp en masum bakışlarımla ona baktım. “O bu ülkenin gördüğü en büyük kral. Sarayında olmak benim için bir onur, ona yakın olmaksa bir ayrıcalık.”

“Onu bir erkek olarak sever miydin?” Başımı önüme eğdim ve kızardım. ”Bunu düşünmeye bile cüret edemem. Bana hiç o gözle baktığını görmedim.”

“Ah, bakmaz olur mu,” dedi kral kararlı bir sesle. “Bundan emin olabilirsin. Sana o gözle bakıyorsa Bayan Nezaket, ona adın gibi nazik davranır miydin?”

“Siz...” Dudağımı ısırıp, “Siz Majesteleri,” demeden kendimi durdurdum. Anne’i bulmak için etrafıma bakındım, şimdi yanımda olmasını, hazırcevaplılığını hizmetime sürmesini her şeyden çok isterdim.

“Sana Nezaket demişler, unutma,” diye hatırlattı bana.

Kendi altın rengi maskemin deliklerinden ona gülümsedim. “Evet, Nezaket demişler,” dedim. “Ve sanırım öyle davranmam gerekirdi.”

Müzisyenler dansı bitirip kralın emrini bekledi. “Maskeler çıksın!” dedi kral ve kendi maskesini yırtarak yüzünden çıkardı. Karşımda İngiltere kralını gördüm, harika bir numarayla şaşırmış gibi ağzımı açtım, sonra da sendeledim.

“Bayılacak!” diye bağırdı George. Her şey muhteşem bir biçimde gelişti. Kendimi kralın kollarına bıraktığımda, Anne yılan gibi hızla gelip maskemi tutan firketeleri çıkarttı ve gayet zekice bir hareketle başlığımı çekip sapsarı saçlarımın nehir gibi kralın kollarına akmasını sağladı.

Gözlerimi açtığımda yüzü çok yakınımdaydı. Saçlarındaki parfümü koklayabiliyordum, nefesi yanağımdaydı, dudaklarına baktım, beni öpecekmiş kadar yakındı.

“Bana nazik olmalısın,” diye hatırlattı.

“Siz kralımızsınız...” dedim inanamayarak.

“Evet ve sen bana nazik olacağına söz verdin.”

“Siz olduğunu bilmiyordum, Majesteleri.”

Beni yavaşça kucaklayıp pencereye götürdü. Pencereyi kendi eliyle açtı, içeri serin hava geldi. Başımı geriye savurup rüzgârda saçlarımı

dalgalanmaya bıraktım.

“Korkudan mı bayıldın?” diye sordu, oldukça alçak bir sesle.

Gözlerimi ellerime diktim. “Sevinçten,” diye fısıldadım, itirafta bulunan şirin bir hakire gibi. Başını eğip ellerimi öptü, sonra ayağa kalktı, “Artık yemek zamanı!” diye bağırdı.

Göz ucuyla Anne’e baktım. Maskesinin bağlarını çözerken tartan bakışlarla uzun uzun beni süzüyordu. Boleyn bakışlarıyla, Howard bakışlarıyla süzüyordu ve bu bakışlar şöyle diyordu: Burada neler oldu ve olanları nasıl kendi lehime çevirebilirim? Sanki altın rengi maskesinin altında çok güzel tenden başka bir maske daha vardı ve asıl kadın o maskenin altında gizliydi. Dönüp ona baktığımda küçük, gizli bir gülümsemeyle bana karşılık verdi. Kral kolunu kraliçeye uzattı, kraliçe sanki kocasının benimle flörtleşmesini seyretmekten son derece zevk almış gibi şen şakrak koltuğundan kalktı ama kral ona yol vermek için durduğunda, eşinin mavi gözleri bir dosta veda eder gibi uzun ve sert bir bakışla üzerime odaklandı.

“Umarım baygınlığınızı üzerinden çabucak atarsınız, Bayan Carey,” dedi şefkatle. “Belki odanıza gitmeniz iyi gelir.”

“Bence açlıktan başı döndü,” diye hemen araya girdi George. “Onu yemeğe götürebilir miyim?”

Anne öne atıldı. “Kral maskesini çıkarttığında onu korkuttu. Kimse onun siz olduğunu anlamamıştı, Majesteleri!” Kral neşeyle güldü, saray ahalisi de ona katıldı. Sadece kraliçe üçümüzün onun emirlerini yadsıdığının, isteğini yüksek sesle beyan etmesine rağmen yemeğe katılacağımın farkındaydı. Üçümüzün gücünü tarttı. Ben neredeyse kimsesi olmayan Bessie Blount değildim. Ben bir Boleyn’dim ve Boleynler işbirliği yapardı.

“O zaman gel, sen de bizimle ye, Mary,” dedi. Sözcükleri davetkâr olmasına rağmen, sesinde en ufak bir sıcaklık bile yoktu.

İstediğimiz yere oturabilirdik ve Şato Vert’in şövalyeleriyle hanımefendileri olarak yuvarlak masaya resmî sıraya bağlı kalmadan karmakarışık oturduk. Kardinal Wolsey ev sahibi olarak kraliçeyle birlikte kralın karşısına, masanın üçüncü yerine oturdu. Geri kalan herkes kendi seçtiği yere geçti. George beni yanına aldı, Anne kocamı yanına oturtup dikkatini dağıtırken kral karşıma geçti, gözlerini bana dikti ve özenle gözlerimi kaçırdım. Anne’in sağında Northumberlandlı Henry Percy,

George'un diğer tarafında Jane Parker vardı ve sanki çekici bir kadın olmanın sırlarını anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle beni izliyordu.

Sofrada turtalar, börekler, güzelce pişmiş av etleri olmasına rağmen çok az yedim. Kraliçenin en sevdiği yemek olan salatadan aldım biraz, biraz da şarap ve su içtim. Babam yemeğin ortasında bize katılıp annemin yanına oturdu, annemse kulağına çabucak bir şeyler fısıldadı, babamın gözlerinin kısa bir süreliğine bana döndüğünü ve kısrağının değerini ölçen bir at terbiyecisi gibi beni süzdüğünü gördüm. Başımı ne zaman yukarı kaldırsam kralın gözleri üzerimdeydi, başımı ne zaman çevirsem gözlerinin hâlâ yüzümde olduğunun farkındaydım. Yemek bittiğinde Kardinal salona gidip biraz müzik dinlemeyi önerdi. Anne yanımdaydı ve beni basamakların aşağısına götürdü. Böylece kral geldiğinde bizi duvarın önündeki sırada otururken buldu. Durup bana nasıl olduğumu sormak onun için doğal ve kolay bir şeydi. O geçerken tabii ki Anne'le birlikte ayağa kalktık, o da gidip boş sıraya oturdu ve beni yanına çağırdı. Anne belli etmeden uzaklaşarak Henry Percy'yle konuşmaya başladı, saray ahalisine, özellikle de Kraliçe Katherine'in gülümseyen bakışlarına karşı kral ve bana siper olmak için yapmıştı bunu. Müzisyenler çalmaya başladığında babam kraliçeyle konuşmaya gitti. Her şey kolaylıkla çabucak kontrol altına alınmıştı ve bu, kalabalık salonda kralla benim fısıltılarımızın müzik sesinin arasında kaybolup gideceği anlamına geliyordu. Boleyn ailesinin bütün üyeleri olanları gizlemek üzere konuşlanmıştı.

"Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu bana alçak sesle.

"Daha önce kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, efendim."

"Yarın ata bineceğim," dedi. "Bana katılmak ister misin?"

"Eğer Kraliçemiz beni bırakırsa," dedim. Kraliçenin bu konudaki hoşnutsuzluğunun işi bozma ihtimali vardı ve bunu riske atmamaya kararlıydım.

"Kraliçeden sabah seni serbest bırakmasını isteyeceğim. Ona temiz hava alman gerektiğini söylerim."

Gülümsedim. "Sizden çok iyi bir hekim olurdu, Majesteleri. Teşhisi koyup tedaviyi bir günde bitiriyorsunuz."

"Ama itaatkâr bir hasta olman ve söylediklerimin hepsini yerine getirmen gerek," diye uyardı beni.

“Getireceğim.” Gözlerimi parmaklanma diktim. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Havalarda uçuyordum, hem de hayal bile edemeyeceğim kadar yüksekte.

“Gerekirse hiç çıkmadan günlerce yatakta kalmanı emredebilirim,” dedi fısıldar gibi.

Göz ucuyla bana bakan gözlerine baktım, kızardığımı hissettim ve sessizliğe karşı bir şeyler kekeledim. Müzik aniden durmuştu. “Tekrar çalın!” dedi annem. Kraliçe Katilerine, kralın nerede olduğunu görmek için etrafına bakındı ve yanımda oturduğunu fark etti. “Dans edelim mi?” dedi.

Bu bir emirdi. Anne ve Henry Percy grupta yerlerini aldı, müzisyenler çalmaya başladı. Ayağa kalktım, Henry karısının yanına oturup bizi seyretmeye gitti. Eşim George’du.

“Kafanı kaldır,” diye yapıştırdı elimi tutarken. “Ürkek görünüyorsun.”

“Kraliçe beni seyrediyor,” diye fısıldadım.

“Tabii ki. Asıl kral seni seyrediyor. Ve hepsinden önemlisi Babamla Howard Dayı seni seyrediyor ve senden yükselişe geçmiş genç bir kadın gibi davranmanı bekliyorlar. Yüksel, Bayan Carey ve hepimizi yükselt.”

Bu lafa başımı kaldırdım ve sanki çok rahatmışım gibi kaygısız bir tavırla ağabeyime gülümsedim. Elimden geldiğince zarif dans ettim, ağabeyimin ellerinde kendimi geriye attım, döndüm, kıvrıldım. Başımı kaldırıp kralla kraliçeye baktığımda ikisi de beni seyrediyordu. Howard Dayımın Londra’daki kocaman evinde bir aile toplantısı düzenlediler. Koyu ciltli kitapların sokaktan gelen sesleri engellediği kütüphanesinde toplandık. Howardlar’ın özel üniformasını giymiş iki adam, herhangi bir kesinti olmasını engellemek ve kimsenin durup kulak misafiri olmadığından emin olmak için kapının önünde bekliyordu. Howardlar dışında kimse yanımıza yaklaşamazdı.

Toplantının nedeni ve konusu bendim. Olayların etrafında döndüğü insan ben olacaktım. Lehte oynanması gereken Boleyn piyonu bendim. Her şey benim üzerime odaklanmıştı. Kendi önemimi hissettiğimde nabzım daha kuvvetli atıyordu ama bir yandan da umutlarını boşa çıkarmaktan korkuyordum.

“Doğurgan mı?” diye sordu dayım anneme.

“Düzenli adet görüyor ve sağlıklı bir kız.” Dayım başıyla onayladı.

“Kral kızı alır da, kız da piçine hamile kalırsa o zaman üzerine oynayacak çok şeyimiz olur.” Neredeyse dehşetle dinlerken paltosunun

kolundaki tüylerin tahta masaya sürtündüğünü, arkasındaki ateşin alevlerinin ışığında paltonun zenginliğinin iyice göze çarptığını fark ettim. “Artık Carey’nin yatağında uyuyamaz. Kral onu beğendiği sürece evlilik bir kenarda beklemelidir.”

Hafifçe nefesimi tuttum. Böyle bir şeyi birinin kocama söyleyebileceğini düşünemiyordum. Ayrıca hep birlikte olacağımıza, evliliğin çocuk yapmak için olduğuna, bizi Tanrı’nın bir araya getirdiğine ve kimsenin ayıramayacağına dair yemin etmiştik.

“Ben...” diye başladım.

Anne elbisemi çekiştirdi. “Şşşt,” diye tısladı. Fransız başlığındaki inciler komplocular gibi bana göz kırptı. “Çareyle ben konuşurum,” dedi babam. George elimi tuttu. “Hamile kalırsan kralın bebeğin başkasının değil, sadece onun olduğunu bilmesi gerekiyor.”

“Onun metresi olamam,” diye fısıldadım.

“Başka şansın yok.” Başını iki yana salladı.

“Yapamam,” dedim yüksek sesle. Ağabeyimin güven veren eline kuvvetle yapıştım ve koyu renkli uzun tahta masada oturan dayıma, kartal gibi hiçbir şeyi kaçırmayan o kara gözlere baktım. “Efendim, özür dilerim. Ama kraliçeyi seviyorum. Harika bir kadın ve ona ihanet edemem. Tanrının önünde kocama sadık kalacağıma söz verdim ve tabii ki onu aldatmamalıyım, değil mi? Kral kraldır, biliyorum ama bunu benden isteyemezsiniz. Değil mi? Efendim, bunu yapamayacağım.”

Dayım cevap vermedi. Öyle güçlüydü ki, cevap vermeye tenezzül bile etmedi.

“Bu narin vicdanla ne yapayım şimdi ben?” diye sordu masanın üzerindeki boşluğa.

“Bana bırakın,” dedi Anne. “Mary’ye ben izah edebilirim.”

“Eğitim vermek için çok gençsin.”

Anne, adamın bakışlarına kendine has o suskun güveniyle karşılık verdi. “Dünyanın en revaçtaki sarayında yetiştim,” eledi. “Asla boş durmadım. Her şeyi gözledim. Görülebilecek her şeyi öğrendim. Burada neye ihtiyaç olduğunu biliyorum ve Mary’ye nasıl davranacağını öğretebilirim.”

Dayım bir an duraksadı. “Umarım bu kadar yakından gözlemlediğiniz şey sadece kur yapmak değildir, Bayan Anne.”

Bir rahibe kadar dingindi. “Tabii ki, hayır.”

Sanki ablamı üzerimden atıyormuşum gibi omuz silktim. “Anne’in dediklerini neden yapacakmışım, anlamadım.”

Bütün bu toplantı aslında benim hakkımda olmasına rağmen ben yok olmuştum. Anne ilgilerini kendi üzerine çekmeyi başarmıştı. “Tamam, kız kardeşine yol göstermen konusunda sana güveniyorum. George, sana da. Kralın kadınlarla nasıl olduğunu biliyorsun, Mary’yi onun gözünün önünden ayırma.”

İkisi ele başıyla dayımı onayladı. Kısa bir sessizlik oldu.

“Carey’nin babasıyla konuşacağım,” diye atıldı babam. “William bunu zaten bekliyordur. Hiç de aptal değil.”

Dayım masanın karşısına, arkadaştan çok gardiyan gibi iki yanımda duran Anne ve George’a baktı. “Kardeşinize yardım edin,” diye emretti. “Kralı kafeslemesi için neye ihtiyacı varsa, bulun verin. Sanatın hangi türünü öğrenmesi gerekiyorsa, ne tür eşyaya ihtiyacı varsa, ne tür yeteneklerden yoksunsa, bir şekilde sağlayın. Kardeşinizi onun yatağına sokmanızı bekleyeceğiz. Unutmayın. Hiçbir zaman çok büyük ödüller olmayacak. Ama başarısız olursanız hiçbirimiz hiçbir şey alamayacak. Bunu aklınızdan çıkarmayın.”

Kocamla ayrılığımız garip bir biçimde acılı oldu. Hizmetçim kraliçenin odalarından birine götürmek üzere eşyalarımı toplarken odama girdim. William, yatağa atılmış elbise ve ayakkabılar, sandalyelerin üstünde duran pelerinler, her köşeye saçılmış mücevher kutularının arasında duruyor, genç çehresi yaşadığı şoku ele veriyordu.

“Anladığım kadarıyla mevkiiniz yükseltilmiş, hanımefendi.”

Her kadının beğeneceği türden yakışıklı bir adamdı. Düşündüm ki, ailelerimiz tarafından bu evliliğe itilmemiş ve şimdi de aynı nedenle ayrılıyor olmasaydık, birbirimizden hoşlanabilirdik. “Üzgünüm,” dedim beceriksizce. “Biliyorsun ki, dayım ve babam ne derse onu yapmalıyım.”

“Biliyorum,” dedi duygusuz bir tonla. “Ben de bana emredilenleri yapmak zorundayım.”

Neyse ki, o parlak alaycı gülümsemesiyle kapıda Anne belirdi. “Şimdi nasıl, William Carey? Çok uygun oldu!” Sanki eniştesini darmadağın eşyalarımla yıkılan evliliği, suya düşen oğlan çocuğu hayalleri arasında görmek onu son derece keyiflendirmişti.

“Anne Boleyn.” William hafifçe eğildi. “Kız kardeşine bundan sonrasında yükselmesi için yardım etmeye mi geldin?”

“Tabii ki.” Anne kocaman gülümsedi. “Hepimiz öyle yapmalıyız. Mary’nin beğenilmesi hiçbirimizi üzmez.”

Gözlerini bir dakika kadar korkusuzca kocamın gözlerine dikti ve sonunda gözlerini kaçırıp pencereden dışarı bakan William oldu. “Gitmeliyim,” dedi. “Kral onunla ava gitmemi emretti.” Bir an durakladı, sonra yerde saçılı duran giysilerimin arasına, bana doğru yürüdü. Şefkatle elimi tutup öptü. “Senin için üzgünüm. Kendim için de üzgünüm. Bana geri gönderildiğinde belki bir ay, belki bir sene sonra, bugünü, giysilerin arasında küçük bir çocuk gibi nasıl kaybolmuş göründüğünü hatırlamaya çalışacağım. Entrika çevirmediğini, en azından bugün bir Boleyn’den çok, sıradan bir kız olduğunu hatırlamaya çalışacağım.”

Kraliçe artık bekâr bir kadın olduğumu, onun odalarından birini, küçük bir odayı yeni yatak arkadaşını Anne’le paylaştığımı fark etmişti. İnsanların içinde bana karşı davranışları hiç değişmemişti. Hâlâ kibar ve sessizdi. Onun için bir şeyler yapmamı, mektup yazmamı, şarkı söylememi, odadan finosunu getirmemi ya da mesaj göndermemi istediğinde her zamanki kibarlığıyla söylüyordu. Ama benden asla bir daha ona İncil’den parçalar okumamı istemedi, dikiş dikerken ayağının dibine oturmamı söylemedi, yatağa giderken bir daha beni kutsamadı. Artık onun sevgili küçük hizmetkârı değildim.

Akşamlan Anne’le uyumak beni avutuyordu. Karanlıktaki gölgelerin arasında kimse duymadan fısıldaşabilmek için etrafımızdaki perdeleri kapatıyorduk. Çocukluğumuzda Fransa’da geçirdiğimiz günlere benziyordu aynı. Bazen George kralın odalarından çıkar, bizi bulmaya gelir, yüksek yatağa tırmanır, mumunu tehlike saçacak biçimde başucumuzda dengeler, cebinden iskambil kartlarını ya da zarları çıkartır, diğer kızlar odamızda bir erkeğin varlığından habersiz yandaki odalarda uyurken bizimle oyunlar oynardı. Oynayacağım rol konusunda vaaz çekmediler. Kurnazlıkla onlara gitmemi ve işlerin beni aştığını söylememi beklediler.

Giysilerim sarayın bir ucundan diğer ucuna taşınırken ağzımı bile açmadım. Bütün saray eşrafı toplanıp bahar için kralın en sevdiği saraya, Kent’teki Eltham’a giderken de sesim çıkmadı. Kocam bu yolculuk boyunca atıyla yanımda bana eşlik edip kibar kibar havadan sudan ve atımın durumundan ki, aslında Jane Parker’ın atıydı ve istemeye istemeye de olsa ailenin yüce amacına katkı olarak ödünç verilmişti, bahsederken de tek bir kelime bile etmedim. Ama Eltham Sarayı’nın

bahçesinde George ve Anne bana kaldığında George’a, “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” dedim.

“Neyi?” diye sordu elinde olmadan. Sözde kraliçenin köpeğini gezdiriyorduk. Hayvan koca bir gün boyunca semerin topuzunda taşınmış, tam anlamıyla sersemlemişti ve berbat görünüyordu. “Haydi, Flo!” dedi George cesaret verircesine. “Koş! Topu bul!”

“Aynı anda hem kocamla, hem de kralla birlikte olamam,” dedim. “Kocam bakarken kralla flört edemiyorum.”

“Niye?”

Anne, Flo’nun peşinden koşması için topu yuvarladı. Küçük köpek hiç ilgilenmeden öylece topa İraktı. “Öf! Haydi, salak yaratık!” diye bağırdı Anne de.

“Çünkü yanlış bir şey yaptığımı hissediyorum.”

“Annenden daha iyi mi bileceksin?” dedi Anne sözünü sakınmadan.

“Tabii ki, hayır!”

“Babandan? Dayından?”

Başımı iki yana salladım.

“Senin için harika bir gelecek planlıyorlar,” dedi Anne ciddiyetle. “İngiltere’nin bütün kızları senin şansına sahip olmak için canını verir. İngiltere kralının gözdesi olma yolundasın ve kalkmış bahçede şapşal şapşal gezip adamın esprilerine gülebilir miyim, gülemez miyim diye düşünüyorsun, öyle mi? Flo kadar kafan çalışmıyor.” Binici çizmesinin ucunu Flo’nun isteksiz kıçının altına dayayıp hayvanı yavaşça patikanın ilerisine itti. Flo ise benim gibi inatla ve mutsuz mutsuz olduğu yere çöktü.

“Yavaş olalım,” diye uyardı onu George. Soğuk elimi eline alıp dirseğinin arasına sıkıştırdı. “Düşündüğün kadar kötü değil aslında,” dedi. “William’ın bugün atıyla sana eşlik etmesi rızasını göstermek içindi, sana kendini suçlu hissettirmek için değil. Kralın istediğini alması gerektiğini biliyor. Bunu hepimiz biliyoruz. William bu konuda gayet mutlu. Sayende o da ayrıcalıklar elde edecek. Ona karşı görevlerini ailesini yükselterek zaten yerine getiriyorsun. Sana minnettar. Yanlış hiçbir şey yapmıyorsun.”

Durakladım. Gözlerim George’un masum siyah gözlerinden Anne’in değişen yüzüne kaydı. “Başka bir şey daha var,” dedim, kendimi itiraf etmeye zorlayarak.

“Ne?” diye sordu George. Anne’in gözleri Flo’yu takip etti ama dikkatinin bende olduğunu biliyordum.

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedim alçak sesle. “William haftada bir falan yapardı, karanlıkta olurdu ve hemen biterdi, hiçbir zaman çok zevk almadım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

George ufak bir kahkaha patlatıp kolunu omzuma attı ve beni kucakladı. “Güldüğüm için özür dilerim. Ama her şeyi toptan yanlış anlamışsın. Adam ne yapacağını bilen bir kadın istemiyor ki. Şehirdeki hamamlarda bunlardan düzinelerce var zaten. Adam seni istiyor. Beğendiği sensin. Ayrıca biraz utangaç ve kararsız davranırsan hoşuna gidecektir. Hiçbir sakıncası yok.”

“Heeey,” diye bir ses geldi arkamızdan. “Siz üç Boleynler!”

Arkamıza döndük ve üst taraçada üzerinde hâlâ yolculuk pelerini, kafasında öylesine oturttuğu şapkasıyla kral duruyordu.

“Haydi bakalım başlıyoruz.” George yerlere kadar eğildi. Anne ve ben hemen aynı anda reveransa geçtik.

“Ata binmek sizi yormadı mı?” diye sordu kral. Som ortadaydı ama bana bakıyordu.

“Hayır, he’m de hiç.”

“Küçük kısrağın çok şirin ama bedeni çok kısa. Sana yeni bir at vereceğim,” dedi.

“Majesteleri çok nazik,” dedim. “Kısrak ödünç zaten. Kendime ait bir atım olması beni çok memnun eder.”

“Ahırlardan istediğini seçersin,” dedi. “Gel, şimdi gidip bakabiliriz.”

Elini bana uzattı, parmaklarımı yavaşça manşetinin gösterişli kumaşının üzerine koydum.

“Seni hissedemiyorum.” Elini elimin üzerine koyup iyice bastırdı. “İşte. Sana sahip olduğumu bilmek istiyorum, Bayan Carey.” Gözleri masmavi ve ışıl ışıklı. Önce Fransız şapkamın tepesine, oradan başlığın altında toplanmış sarı kahve saçlarıma, sonra da yüzüme odaklandı. “Sana sahip olduğumu bilmek istiyorum.”

Ağzımın kuruduğunu hissettim, nefesimi kesen korku-arzu karışımı duyguya rağmen gülümsedim. “Sizinle olduğum için mutluyum.”

“Öyle mi?” diye sordu aniden ciddileşerek. “Gerçekten mi? Senden hile hurda istemiyorum. Seni bana itecek çok insan var. Bense kendi rızanla bana gelmeni istiyorum.”

“Ah, Majesteleri! Sanki Kardinal Wolsey’nin şenliğinde kim olduğunuzu bilmeden sizinle dans eden ben değilmişim gibi!”

Bu hatırlatma hoşuna gitti. “Ah evet! Ama maskemi çıkardığımda kim olduğumu görünce bayılıverdin. Kim olduğumu düşünüyordun?”

“Düşünmüyordum. Benim şapşallığımdı, biliyorum. Belki de saraya yeni gelen bir yabancı, yeni, yakışıklı bir yabancı olduğunuzu düşündüm ve sizinle dans etmek çok hoşuma gitti.” Güldü. “Ah Bayan Carey, böyle hoş bir yüz ve bu kadar yaramaz düşünceler! Saraya yakışıklı bir yabancının geldiğini ve dans etmek için seni seçtiğini mi düşündün?”

“Yaramazlıktan değil.” Bir an için söylediklerimin ona bile fazla hoppa gelmesinden korktum. “Sadece bana dans teklif ettiğinizde nasıl davranmam gerektiğini unuttum. Bundan sonra asla yanlış yapmayacağımdan eminim. O an...”

“O an?”

“O an unuttum,” dedim yavaşça.

Ahırlara giden taş kemere vardık. Kral taş kemerin korunağında durup beni kendine çevirdi. Bedenimin her köşesinin harekete geçtiğini hissettim, taşlarda kayan binici çizmelerimden onun yüzüne bakan gözlerime kadar.

“Yine unutur musun?”

Durakladım. O arada Anne öne atılıp neşeyle, “Majestelerimiz kız kardeşim için hangi atı düşünüyordu? Sanırım çok iyi bir binici olduğunu hemen anlayacaksınız,” dedi.

Beni bir anlığına bırakıp bizi içeri aldı. George’la birlikte bir o ata, bir öbürüne baktılar. Anne yanıma geldi.

“Durmadan üzerine gelmesini sağlamalısın,” dedi. “Sürekli üzerine gelsin ama asla senin onun üzerine gittiğini düşünmesine izin verme. Seni sıkıştırdığını hissetmek istiyor, senin onu kafeslediğini değil. Sana bir adım ileri gitme ya da kaçma fırsatı sunduğunda yani az önceki gibi, hep kaçman lazım.”

George, ahırdaki seyislerden birine ahırdaki yakışıklı aygırlardan birini dışarı çıkarmasını söylediğinde kral bana dönüp gülümsedi. “Ama çok hızlı koşma,” diye uyardı ablam. “Seni yakalaması lazım, unutma.”

O gece, bütün saray eşrafının önünde kralla dans ettim ve ertesi gün ava gittiğimizde yeni atımla onun yanında yerimi aldım. Yüksek masada oturan kraliçe dansımızı seyretti, atlarımızla dışarı çıktığımızda sarayın dev kapılarından bizi el sallayarak uğurladı. Herkes kralın bana kur yaptığını

biliyordu, herkes bana emredildiğinde ona boyun eğeceğimi de biliyordu. Bunu tek bilmeyen kraldı. O, bu flörtleşmenin kendi arzularına bağlı olduğunu sanıyordu.

İlk ödül birkaç hafta sonra nisan ayında, babam kralın ailesinin veznedarlığına yükseltildiğinde geldi ki, bu görev kralın gündelik gelirine ulaşmasını sağlayacak, bu geliri en uygun gördüğü biçimde değerlendirebilecekti. Babam beni yemeğe giderken yakaladı ve baş başa konuşabilmemiz için kraliçenin kafilesinden ayırırken Majesteleri tepedeki masaya doğru ilerledi.

“Dayın ve ben senden memnunuz,” dedi kısaca. “Onu ayarlamalı ve yanından ayırmamaksın, unutma.”

Evlilik günümde verdiğim yeminleri hatırlayarak biraz gerildim. “Biliyorum,” dedim. “Unutmadım.”

“Herhangi bir harekette bulundu mu?”

Göz ucuyla kralla kraliçenin yerlerini almak üzere olduğu büyük salona baktım. Borazancılar mutfaktaki hizmetkârların içeri gelmek üzere olduğunu haber vermek üzere yerlerini almıştı. ”Henüz hayır,” dedim. “Şimdilik sadece bakışları ve sözleriyle ilerliyor.”

“Sen karşılık veriyor musun?”

“Gülümseyerek.” Kraliyetin en güçlü adamı bana kur yaptığı için hafiften çılgına döndüğümü babama söylemedim. Hafifçe kızararak kaçmak istediğimi hissetmek ama aynı zamanda yakınlaşmayı arzulamak çok da zor değildi.

Babam başıyla onayladı. “Yeterli. Artık yerine geçebilirsin.”

Tekrar reverans yapıp hizmetkârlar girmeden hemen evvel telaşla salona girdim. Kraliçe bana biraz hiddetle baktı, sanki beni azarlayacakmış gibiydi ama sonra göz ucuyla yan tarafına döndü ve kocasının yüzünü gördü. Adamın ifadesi sabitti, gözleri üzerime kitlenmiş, salona girişimi, nedimelerin yanında yerimi alışımı izliyordu. Bu tuhaf bir ifadeydi, yoğun bir ifade, sanki bir an için başka hiçbir şeyi duymuyor, görmüyor gibi... Sanki kocaman salon onun için eriyivermiş de tek görebildiği mavi elbisesinin içinde, mavi başlığıyla, sarı saçlarım geride toplanmış, onun şehvetini hissederek yüzünde titrek bir gülümseme beliren benmişim gibi. Kraliçe kocasının bakışlarındaki alevi fark etti, dudaklarını birbirine bastırdı, incecik gülümsemesini takınıp gözlerini kaçırdı.

Kral, o gece kraliçenin odalarına geldi. “Biraz müzik dinleyelim mi?” diye sordu.

“Tabii, Bayan Carey bize şarkı söyleyebilir,” dedi kraliçe hoşnutlukla, başıyla beni işaret ederek.

“Ablası Anne’in sesi daha güzel,” diyerek kraliçenin emrine karşılık yeni bir emir verdi Henry. Anne kısacık bir an zafer dolu bakışlarını bana çevirdi.

“Bize o Fransız şarkılarından birini söyler misin, Bayan Anne?” diye sordu kral.

Kraliçe bu yeni tercihi izledi, kralın ilgisinin şimdi başka bir Boleyn kızına çevrilip çevrilmediğini merak ettiğini görebiliyordum. Aslında kral kurnazlıkla onu alt etmişti. Anne kucağında lavtasıyla odanın ortasındaki tabureye oturmuş, güzel, kralın dediği gibi benimkinden güzel sesiyle şarkı söylüyordu. Kraliçe her zamanki gibi kollarının üstü işlemeli, arkasında hiç yaslanmadığı yastıkları bulunan koltuğuna oturdu. Kral onun yanındaki koltuğa geçmedi, bana doğru yürüyüp Anne’den boşalan koltuğa oturdu ve göz ucuyla kucağımdaki dikişe baktı.

“Çok hoş işlenmiş,” diye yorumda bulundu. “Fakirler için gömlek,” dedim. “Kraliçemiz fakirlere karşı çok iyi.”

“Öyledir,” dedi. “İğnen ne kadar hızlı batıp çıkıyor, bunu iyi değerlendirmeliyim. Ellerin ne kadar küçük ve maharetli.”

Ellerime doğru eğildi, kendimi onun ensesine bakıp gür dalgalı saçlarını okşamak isterken buldum.

“Ellerin benimkilerin yarısı kadar olmalı,” dedi kendinden geçmiş bir halde. “Aç, göster bana.” İğneyi fakirler için diktiğim gömleklere saplayıp avucumu ona doğru açarak elimi uzattım. Elini açıp avucunu avucumun üzerinde ama değdirmeden tutarken gözlerini hiç benden ayırmadı. Elinin sıcaklığını avucumun üzerinde hissedebiliyor ama gözlerimi yüzünden alamıyordum. Bıyıkları dudaklarının etrafında kıvrılıyordu, saçları kocamın siyah saçları gibi yumuşacık mı, yoksa kıvrım kıvrım altınlar gibi mi diye merak ettim. Kılları gür ve kaşındıracak gibi görünüyordu, hani sanki öpse yüzümü kıpkırmızı edecek ve herkes öpüştüğümüzü anlayacak gibi. Bu minik dalgaların altındaki dudakları duygu doluydu, gözlerimi onlardan alamıyordum, elimde olmadan aklımdan onlara dokunmak, onları tatmak geçti.

Tören dansına başlayan çiftlerin yaptığı gibi yavaşça elini benimkine yaklaştırdı. Avucunun ucu avucumun ucuna, değdi ve elim yanmış gibi hissettim. Usulca yerimden zıpladım ve dokunuşunun beni irkilttiğini fark edince dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüm. Serin avucum ve parmaklarım onun eli boyunca uzandı ve en uç boğumunda bitti. Sıcacık tenini, ok atmaktan parmaklarının birinde oluşan nasırı, ata binen, tenis oynayan, avlanan, bütün gün mızrak ve kılıç tutan bir erkeğin sert avucunu hissettim. Gözlerimi dudaklarından ayırıp bütün yüzüne çevirdim. Bakışlarındaki pırıltı yanan bir camın arasından bana ulaşan bir güneş, etrafa yayılan şehvet kıvılcımları gibi üzerime odaklandı.

“Cildin yumuşacık.” Sesi fısıldar gibiydi. “Ve ellerin minicik, tam tahmin ettiğim gibi.”

Parmaklarımızın boğumlarını ölçme bahanesi oldukça uzun ve yorucu olmuştu ama öylece kaldık, el ele, göz göze. Sonra yavaşça, dayanamayarak elini elime sardı ve öyle tuttu, şefkatle, sıkmadan kendi avucunun içinde.

Anne notayı değiştirmeden, hiç duraklamadan, anın büyüsünü hiç bozmadan bir şarkıyı bitirip diğerine geçti.

Araya giren kraliçe oldu. “Majesteleri Bayan Carey’nin dikkatini dağıtıyor,” dedi hafif bir kahkahayla. Sanki kocasının, kendisinden yirmi üç yaş küçük bir kadının elini tutması eğlenceli bir şeymiş gibi. “Dostunuz William, karısını meşgul ettiğiniz için size teşekkür etmeyecek. Bayan Carey, Whitchurch manastırı rahibelerine o gömlekleri bastıracağına dair söz vermişti ve daha yarısı bile bitmedi.”

Kral elimi bırakıp başını karısına çevirdi. “William beni affedecektir,” dedi umursamaz bir tavırla.

“Ben iskambil oynayacağım,” dedi kraliçe. “Benimle oynar mısın, kocacığım?”

Bir an kraliçenin başardığını, adamın uzun süredir içinde ona karşı yerleşen şefkatiyle benden uzaklaşmak üzere olduğunu düşündüm. Ama kadının isteğini yerine getirmek üzere yerinden kalkarken Henry dönüp bana baktı ve ona baktığımı gördü. Bakışlarım hiçbir hesap sorma içermiyordu, hemen hemen hiç. Bir erkeğe bakan sıradan bir genç kadından hiçbir farkım yoktu, gözlerimdeki arzu dışında.

“Eşim olarak Bayan Caıey’i seçiyorum. Birini gönderip George’u çağırtır mısın, böylece sen de başka bir Boleyn’i eşin olarak almış olursun.”

“Jane Parker bana eşlik edebilir,” diye karşılık verdi kraliçe, buz gibi bir sesle.

“Çok iyi becerdin,” dedi Anne o gece yatak odamızda ateşin önüne oturmuş, uzun siyah saçlarını fırçalarken. Yana eğdiği başının yanından sarkan saçları omuzlarına dökülen mis kokulu bir şelaleyi andırıyordu. “Ellerle oynaşma kısmı çok iyiydi. Ne yapıyordunuz?”

“Avucunu benimkiyle karşılaştırıyordu,” dedim. Sarı saçlarımı örmeyi bitirip geceliğimin başlığını taktım ve beyaz kurdelesini bağladım. “Ellerimiz birbirine değdiğinde...”

“Ne oldu?”

“Sanki tenimi ateşe tutmuşum gibi hissettim,” diye fısıldadım. “Gerçekten. Sanki dokunuşu beni yakıyormuş gibi.”

Anne şüpheyle bana baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Kelimeler ağzımdan dökülüverdi. “Bana dokunmasını istiyorum. Bana dokunması için ölüyorum. Onun öpücüklerini istiyorum.”

Anne saçmalamaya başladı. “Yani onu arzuluyor musun?”

Kollarımı vücuduma sarıp pencerenin pervazına çöktüm. “Ah, Tanrım, evet. Bu işin buralara gideceğini anlamamıştım. Evet, arzuluyorum, evet, evet.”

Suratını buruşturdu, dudakları büküldü. “Yerinde olsam annemle babamın bunu duymasına izin vermezdim,” diye uyardı. “Sana akıllıca bir oyun oynamanı buyurdular, aşk budalası gibi ortalıkta dolaşmanı değil.”

“Sence o da beni istemiyor mu?”

“Ah, şu an için evet. Ya gelecek hafta? Gelecek sene?”

Kapımız vuruldu ve George kapının arasından başını uzattı. “Gelebilir miyim?”

“Gel,” dedi Anne sert bir tonla. “Ama fazla kalamazsın. Uyuyacağız.”

“Ben de öyle,” dedi. “Babamla içiyordum. Şimdi uyuyacağım ve yarın sabah, kafam ayık uyanıp kendimi asacağım.”

Onu neredeyse duymuyordum bile, pencereden dışarı bakıyor ve Henry’nin elinin avucuma dokunuşunu düşünüyordum.

“Neden?” diye sordu Anne. “Seneye evleniyorum. Bana gıpta et, olur mu?”

“Benim dışımda herkes evleniyor,” dedi Anne sinir içinde. “Ormondes hikâyesi suya düştü ve bana kimse kalmadı. Beni rahibe falan mı yapacaklar?”

“Hiç de fena bir seçim değil,” dedi George. “Beni de alırlar mı dersin?”

“Manastıra mı?” Konuşmanın içeriğini yakalayıp ona gülmek için başımı çevirdim. “Senden iyi başrahibe olurdu.”

“Bir dolusundan daha iyi,” dedi George neşeyle. Tabureye oturmak üzere yürüdü, dengesini kaybetti ve gümbürtüyle yere çöktü.

“Sarhoşsun,” dedim suçlar gibi. “Doğrux. Ve huysuz.”

“Müstakbel karımla ilgili bana çok tuhaf gelen bir şey var,” dedi George. “Biraz...” doğru kelimeyi aradı. “İğrenç bir şey.”

“Saçmalama,” dedi Anne. “Çeyizi mükemmel ve iyi bağlantıları var. Kraliçenin gözdesi, babası saygın ve zengin. Neden endişeleniyorsun ki?”

“Çünkü ağzı tavşan kapanı gibi, gözleri de aynı anda hem ateşli, hem de buz gibi.”

Anne güldü. “Şairim benim.”

“George’un demek istediğini anlıyorum,” dedim. “Tutkulu ama bir şekilde ketum.”

“Sadece tedbirli,” dedi Anne.

George başını iki yana salladı. “Aynı anda hem sıcak, hem soğuk. Bütün hisler birbirine karışmış. Onunla hayatım zehir olur.”

“Üfff, evlen, yatağa at, sonra da taşraya gönder, olsun bitsin,” dedi Anne dayanamayarak. “Sen erkeksin, istediğin her şeyi yapabilirsin.”

Bu laf George’un keyfini yerine getirdi. “Onu Hever’a gönderebilirim.”

“Ya da Rochford Hall’a. Ayrıca kral sana evlendiğin için yeni bir malikâne vermek durumunda kalacak.”

George taştan şarap sürahisini ağzına doğru götürdü. “Bundan isteyen var mı?”

“Ben,” dedim, şişeyi alıp soğuk tortulu kırmızı şarabın tadına baktım.

“Ben yatıyorum,” dedi Anne ciddi bir tavırla. “Kendinden utanmalısın, Mary, geceliğinle içki içiyorsun.” Battaniyesini açıp yatağın içine girdi. Nevresimi çenesine çekerken benimle George’u inceledi. “İkiniz de çabucak yem oluyorsunuz,” diye büyüklük tasladı.

George yüzünü buruşturdu. “Hanım böyle buyurdu,” dedi bana neşeyle.

“Çok katı,” diye fısıldadım aynı alaycılıkla. “Hayatının yansını Fransız saraylarında fingirdeşerek geçirdiği insanın aklına bile gelmez.”

“Bence Fransız’dan çok İspanyol,” dedi George iyice kışkırtarak.

“Hem de evlenmeden,” diye fısıldadım. “İspanyol dadısı.”

Anne başını yastığına koydu, omuzlarını kaldırıp nevresimi aşağı çekti. “Dinlemiyorum, o yüzden nefesinizi boşa tüketmeyin.”

“Onu kim alır ki?” dedi George. “Kim ister ki?”

“Birini bulurlar,” dedim. “Birinin küçük oğlu, fakir, meteliksiz bir köy ağası falan...” Şişeyi George’a geri verdim.

“Göreceksiniz,” dedi yataktan gelen ses. “İkinizden de daha iyi bir evlilik yapacağım. Ve yakında beni birine vermezlerse, bu işi kendim halledeceğim.”

George taştan matarayı bana uzattı. “Bitir,” dedi. “Ben gereğinden fazla içtim.”

İçkinin kalan son yudumlarını içtim ve yatağın diğer tarafına yürüdüm. “İyi geceler,” dedim George’a.

“Biraz burada ateşin yanında oturacağım,” dedi. “İyi gidiyoruz, değil mi, Boleynler olarak? Ben sözlendim, sen kralı yatağa atmak üzeresin ve şuradaki küçük Matmazel Parle elindeki tüm kozlarıyla pazara çıkmış vaziyette.”

“Evet,” dedim. “İyi gidiyoruz.”

Kralın üzerime odaklanan masmavi gözlerini, bakışlarının başlığından elbisemin başlangıcına doğru gezinişini düşündüm. İkisinin de beni duyamayacağı şekilde başımı yastıklara çevirdim. Henry, diye fısıldadım. “Majesteleri. Aşkını. “

Ertesi gün, Eltham Sarayı’ndan az uzaktaki bir evin bahçesinde at üstünde mızrak dövüşü yapılacaktı. Fearson House, son hükümdarlık döneminde kralın babasının, saray ahalisinin en katı adamının himayesindeki başka bir katı adam tarafından yaptırılmıştı. Kocaman bir evdi ve şato duvarlarından ya da hendeklerinden yoksundu. Sör John Lovick, İngiltere’nin sonsuza dek barış içinde olacağına inanıp korunmasız, hatta korunması mümkün olmayan bir ev yaptırmıştı. Bahçeleri evin etrafına yeşil beyaz dama taşları gibi dizilmişti. Yemyeşil kısa ağaçlardan oluşan bahçelerin etrafını saran beyaz taşlar, patikalar ve sınırlar vardı bir tek. Bunların ötesinde avlamak amacıyla geyiklerini koşturduğu park vardı ve parkla bahçeler arasında bütün sene kralın mızrak dövüşü için yemyeşil korunan bir çimenlik.

Kraliçe ve hanımları için kurulan çadır kiraz kırmızısı ve beyaz ipektendi, kraliçe uyumlu olsun diye kiraz rengi bir elbise giymişti ve parlak renge büründüğünde genç ve canlı görünüyordu.. Bense yeşile

bürünmüştüm, üzerimde diğerlerinin arasından sivrilip kralın gözüne çarptığım Tövbe Salısının maskeli balosunda giydiğim elbise vardı. Bu renk saçlarımı iyice altın sarısı yapıyor, gözlerimi ortaya çıkartıyordu. Kraliçenin koltuğunun yanında duruyordum ve biliyordum ki, gözlerini ondan bana çeviren herhangi bir erkek, kraliçenin hoş bir kadın olduğunu, buna rağmen annem yaşında göründüğünü, oysa benim daha on dördünde, aşka hazır, şehvete hazır, değerli bir kadın, çiçek açmak üzere olan bir kız olduğumu düşünürdü.

İlk üç mızrak dövüşü kellelerini riske atarak ilgi görmeyi umut eden sarayın alt kademelerindeki erkeklerindi. Yeterince yetenekliydiler, birkaç heyecan verici hamle oldu ve ufak tefek bir adam kendinden daha iri olan rakibini at sırtından indirdiğinde halk tezahürata başladı. Ufak tefek adanı atından inip tezahürata teşekkür etmek amacıyla miğferini kafasından çıkardı. Yakışıklıydı, zayıf ve açık renk saçlıydı. Anne beni dürttü. “Kim bu?”

“Seymourlardan biri.”

Kraliçe başını çevirdi. “Bayan Carey, gidip at terbiyecisine kocamın hangi atı seçtiğini ve ne zaman bineceğini sorar mısın?”

Ricasını yerine getirmek üzere döndüm ve beni neden oradan uzaklaştırdığını anladım. Kral çimenlerde ağır ağır ilerleyerek çadırımıza doğru geliyordu ve kraliçe adamın yolu üzerinde olmamı istememişti. Reverans yapıp oyalanarak kapıya yöneldim, böylece kral tentenin altında durakladığımı gördü. Anında biriyle yaptığı konuşmayı yarıda kesip telaşla bizim çadıra yöneldi. Zırhı gümüş gibi pırıl pırıldı, üzerindeki süs altındandı. Zırhını ve süngerden takviyelerini tutan deri şeritler kırmızıydı ve kadife gibi pürüzsüzdü. Olduğundan daha uzun görünüyordu, çok eski zamanlardaki savaş kahramanları gibi. Üzerine vuran güneş ışığı metali öyle bir parlattı ki, tekrar içeri girip elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım.

“Bayan Carey Lincoln yeşiline bürünmüş.”

“Siz de göz alıcısınız,” dedim.

“Karalara da bürünsen yine göz kamaştırıcı olurdun.”

Hiçbir şey söylemedim. Sadece ona baktım. Anne ya da George yakınlarda olsa, iltifat etmem için beni harekete geçirirlerdi. Ama ben nükteden yoksundum, var olanlar da arzuyla örtülmüştü. Ne bir şey söyleyebildim, ne de bir şey yapabildim, sadece ona baktım.

Yüzümün özlem dolu olduğunu biliyordum. O da bir şey söylemedi. Öyle, bakışlarımız birbirine kitlenmiş halde durduk, sanki arzularımızı gözlerimizden anlayabilecekmişiz gibi birbirimizin gözlerini sorguladık.

“Seninle baş başa görüşmeliyim,” dedi sonunda.

Cilveye girişmedim. “Majesteleri, bu mümkün değil.”

“İstemiyor musun?”

“Cüret edemiyorum.”

Bu lafımın üstüne, şehvetin kokusunu içine çeker gibi derin bir nefes aldı. “Bana güvenebilirsin.”

Gözlerimi güçlükle yüzünden ayırıp boş boş uzaklara baktım. “Cüret edemiyorum,” dedim tekrar sadece.

Uzanıp elimi dudaklarına götürüp öptü. Nefesinin sıcaklığını ve son olarak bıyıklarının hafifçe sürtünüşünü parmaklarımda hissedebiliyordum.

“Yumuşacık.”

Başını elimden kaldırıp bana baktı. “Yumuşacık mı?”

“Bıyıklarınızın dokunuşunu,” diye izah ettim. “Nasıl olduğunu merak ediyordum.”

“Bıyıklarımın dokunuşunun nasıl olacağını mı merak ediyordun?” diye sordu.

Yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. “Evet.”

“Seni öpersem, değil mi?”

Masmavi gözlerinin pırıltısını görmemek için gözlerimi ayaklarıma diktim ve başımı evet anlamında belli belirsiz salladım.

“Seni öpmemi de arzuluyor muydun?”

Bu soruyla başımı kaldırdım. “Majesteleri, gitmem gerek,” dedim çaresizce. “Kraliçe beni görevle dışarı gönderdi ve nerede kaldığımı merak edecektir.”

“Nereye gitmeni istedi?”

“Seyisinize, hangi ata ve ne zaman bineceğinizi sormam için.”

“Bunu ben de söyleyebilirim. Bu yakıcı güneşin altında neden yürüyesin ki?”

Başımı iki yana salladım. “Kraliçe için bu görevi yerine getirebilirim.”

Hafifçe cık akladı. “Ayrıca Tanrı biliyor ki, mızrak dövüşünün çimenlerinde koşturmak için yeterince hizmetkârı var. Benim eşrafını göze batıyor ama İspanyollardan oluşan koca bir maiyet onun hizmetinde.”

Göz ucuyla Anne’in, kraliçenin tentelerinin arasından bize doğru ilerlediğini ve benle kralı öyle yan yana görünce olduğu yerde donduğunu gördüm.

Kral yavaşça elimi bıraktı. “Şimdi gidip onu görecek ve atlarımla ilgili sorularına kendim cevap vereceğim. Sen ne yapacaksın?”

“Hemen geliyorum,” dedim. “İçeri girmeden evvel biraz dışarı çıksam iyi gelecek. Kendimi...” Nasıl hissettiğimi anlatmam imkânsız olduğu için takıldım.

Şefkatli gözlerle bana baktı. “Bu oyunu oynamak için henüz çok gençsin, değil mi? Boleyn ol, ya da olma. Sana yapman gerekenleri söyleyip önüme atacaklar, sanırım.”

Ailemin onu kafesleme planlarını anlatabilirdim ama Anne mızrak dövüşü çadırının gölgelerinde bekliyordu. O beni seyrederken ben krala başımı sallayarak hayır dedim. “Bu benim için bir oyun değil.” Başımı çevirdim, dudaklarım titredi. “Sizi temin ederim, benim için oyun değil, Majesteleri.”

Elini uzattı, çenemi tutup başımı kendisine çevirdi. Bir an nefesim kesilerek korku ve sevinç içinde herkesin önünde beni öpeceğini sandım.

“Benden korkuyor musun?”

Başımı iki yana sallayarak yüzümü ona çevirme arzumu bastırmaya alıştım. “Olabileceklerden korkuyorum.”

“Aramızda olabileceklerden mi?” Arzuladığı kadının kollarından sadece bir adım ötede olduğunu bilen bir adamın gülümseyişiyle gülümsedi. “Beni sevmekten sana hiçbir zarar gelmez, Mary. İstersen bu konuda sana söz verebilirim. Benim kadınım, benim küçük kraliçem olursun.”

O iktidar kelimesi karşısında hayretle nefesimi tuttum.

“Bana fularını ver, dövüşürken sevginin üzerimde olmasını istiyorum,” dedi aniden. Etrafıma bakındım. “Burada veremem.”

“Gönder o zaman,” dedi. “George’u göndereceğim, ona ver. Görünecek şekilde üzerime takmayacağım. Zırhımın içine sokacağım. Kalbimin üzerine.”

Tamam anlamında başımı salladım.

“Bana sevgini verecek misin?”

“Siz isterseniz,” diye fısıldadım.

“Çok isterim,” dedi. Reverans yaptıktan sonra kraliçenin çadırının girişine doğru arkasını döndü. Ablam Anne iyilik meleği gibi kayboluverdi.

Onlara birkaç dakika verip çadıra gittim. Kraliçe soran gözlerle sert sert bana baktı. Hemen yere kadar eğilerek reveransa geçtim. “Kralın sorularınıza kendi cevap vermek üzere yanınıza geldiğini gördüm, Majesteleri,” dedim şirin bir tavırla. “O yüzden geri döndüm.”

“Zaten baştan hizmetkârlardan birini göndermen gerekirdi,” dedi kral aniden. “Bayan Carey bu güneşin altında dövüş sahasında koşturmamalı. Dışarısı çok sıcak.”

Kraliçe sadece bir an durakladı. “Çok özür dilerim,” dedi. “Benim düşüncesizliğim.”

“Özür dilemen gereken ben değilim,” dedi kral anlamlı anlamlı.

Kraliçenin bu kadarına isyan edeceğini düşünüyordum. Anne’in yanımdaki bedeninin gerginliğinden, onun da İspanya prensesinin ve İngiltere Kraliçesinin ne yapacağını merakla beklediğini anladım.

“Sizi zor duruma soktuysam özür dilerim, Bayan Carey,” dedi kraliçe ölçülü bir sesle.

İçimde hiçbir zafer hissi uyanmadı. Halılarla kaplı çadırda annem yaşındaki kadına baktım ve sadece ona acı verdiğim için içim acıdı. Bir an kralı görmedim bile, sadece ikimizi gördüm, birbirimizin acısı olmaya mahkûmduk.

“Size hizmet etmek benim için zevktir, Kraliçe Katherine,” dedim ve yalan değildi.

Bir an aklımdan geçenleri anlamışçasına bana baktı, sonra kocasına döndü. “Atlarınız bugüne hazır olacak şekilde formda mı?” diye sordu. “Kendinize güveniyor musunuz, Majesteleri?”

“Bugün ya ben, ya Suffolk,” dedi kral.

“Dikkatli olacaksınız, değil mi, efendim?” dedi kraliçe şefkatle. “Dük gibi bir adama yenilmekte hiçbir sakınca yok ama size bir şey olursa bu krallığın sonu olabilir.”

Bu sevgi dolu bir düşünceydi ama kral hiç takdir etmedi. “Öyle olurdu gerçekten, oğlumuz olmadığına göre.”

Kraliçe dişlerini sıktı ve yüzünün renginin attığını fark ettim. “Daha vakit var,” dedi, güçlükle duyabildiğim kadar alçak sesle. “Hâlâ vakit var...”

“Çok yok,” dedi kral, dümdüz bir sesle. Başını kadından öteye çevirdi. Gidip hazırlanmam gerekiyor.”

Suratıma bakmadan yanımdan geçti. Anne, ben ve diğer tüm hanımlar o geçerken reverans yaptık. Ben doğrulurken kraliçe bana baktı.

Rakibiymişim gibi değil de, hâlâ en sevdiği, ona hizmet eden küçük nedimesiymişim gibi. Bir an sanki gözlerimde erkeklerin yönettiği bu dünyada bir kadının korkunç çıkmazlarını anlayabilecek birini ararmış gibi baktı.

George paldır küldür içeri dalıp kraliçenin önünde reveransa geçti. “Majesteleri,” dedi. “Kent’in, İngiltere’nin ve tüm dünyanın en güzel kadınını ziyarete geldim.”

“Ah, George Boleyn, ayağa kalk,” dedi kraliçe gülümseyerek.

“Ayaklarınızın dibinde ölmeyi tercih ederim,” dedi ağabeyini.

Elindeki yelpazeyle ağabeyimin eline hafifçe vurdu. “Olmaz, ama istersen bana kralın dövüşüyle ilgili bahisler hakkında bilgi verebilirsin.”

“Kim ona karşı bahse girer? O en iyi binici. Ama ikinci dövüş için beşe iki diyebilirim. Seymourlar, Howardlar’a karşı. Kimin kazanacağından hiç şüphem yok.”

“Seymourlar’a oynamamı mı öneriyorsun?” diye sordu kraliçe.

“Hayır, dualarınızı üzerlerinde mi taşısınlar? Asla,” dedi George çabucak. “Kuzenim Howard’a oynamanızı dilerim, Majesteleri. O zaman mutlaka kazanırsınız, o zaman ülkenin en sadık ve en iyi ailelerinden birine bahse girdiğine emin olabilirsiniz, ayrıca kocaman bir ikramiye kazanırsınız.”

Kraliçe buna güldü. “Gerçekten çok zeki bir saray adamısın. Ne kadar kaybetmemi istiyorsun?”

“Beş kron diyelim mi?” diye sordu George.

“Anlaştık!”

“Ben de varım,” dedi Jane Parker aniden.

George’un gülümsemesi kayboldu. “Size bu tür bir bahis teklifinde bulunamam, Bayan Parker,” dedi kibar bir sesle. “Çünkü bütün mal varlığım zaten emrinizde.”

Bu da yine sarayın aşk diliydi, kraliyet içinde durmadan gece gündüz devam eden o flörtleşme hali ki, bazen her Şey anlamına gelebilirdi ama çoğu zaman hiçbir şey ifade etmezdi.

“Sadece birkaç kron oynamak istemiştim.” Jane ağabeyimin oldukça iyi başardığı nükteli poh poh sanatına devam etmesini sağlamaya çalışıyordu. Anne’le ben onu George’un elinden kurtarmaya tenezzül etmeden eleştiren gözlerle izledik.

“Eğer Majestelerine karşı bahsi kaybedersem ki, beni zarafetle nasıl söğüşleyeceğini göreceksiniz, ikinci bir kişiye param kalmaz,” dedi George. “Aslında, Majesteleriyle birlikteyken hiçbir zaman ikinci birine verecek herhangi bir şeyim yoktur. Ne para, ne sevgi, ne de bir bakış.”

“Çok ayıp,” diye araya girdi kraliçe. “Bunu nişanlına mı söylüyorsun?”

George reverans yaptı. “Biz çok güzel bir ayın etrafında dönen nişanlı yıldızlarız,” dedi. “Ve o güzellerin güzeli her şeyi gölgede bırakıyor.”

“Ah, haydi git artık,” dedi kraliçe. “Git başka yerde parla, benim küçük Boleyn yıldızım.”

George eğilerek çadırın gerisine gitti. Hemen arkasından dışarı süzüldüm. “Hemen ver şunu,” dedi. “Bir sonraki at kralınki.”

Elbisemin üzerinde bir metrelik beyaz bir ipek vardı, kumaşı yeşil ilmeklerin arasından çekip çıkarttım ve George’a verdim. Hemen cebine attı.

“Jane bizi görüyor,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Önemli değil. Ne düşünürse düşünsün, nasıl istersek öyle davranmaya mahkûm. Gitmeliyim.”

Tamam anlamında başımı sallayıp o giderken çadıra döndüm. Kraliçenin gözleri çok kısa bir süre elbisemin boş yeşil ilmeklerine takıldı ama bir şey sormadı.

“Birazdan başlıyorlar,” dedi Jane. “Bir sonraki kralın dövüşü.”

İki adamın onun semere yerleşmesine yardım ettiğini gördüm, zırhının ağırlığıyla yere devrilmemesi için destek olmuşlardı. Suffolk Dükü Charles Brandon, kralın kayınbiraderi de zırhına bürünmüştü. İki adam atlarının üzerinde dışarı çıktı, kraliçenin çadırının önünden geçti. Kral mızrağını yere saplayarak kraliçeyi selamladı ve çadırın önünden geçerken yukarı kaldırmadı. Sonuçta beni selamlamış oldu, miğferinin siperliği açıktı ve bana gülümsediğini görebiliyordum. Zırhının omuz kısmından minicik beyaz bir kumaş görünüyordu: Elbisemin fuları. Suffolk Dükü de hemen arkasındaydı, kraliçenin önünde mızrağını yere sapladı, sonra başını bana doğru salladı. Arkamda duran Anne hafifçe nefesini bıraktı.

“Suffolk sana selam verdi,” diye fısıldadı.

“Ben de fark ettim.”

“Evet verdi. Başını eğdi. Bu demektir ki kral onunla senin hakkında, ya da kız kardeşi Kraliçe Mary’yle konuştu ve o da Suffolk’a söyledi. Kral ciddi. Böyle bir şey yaptıysa çok ciddi olmalı.” Göz ucuyla yan tarafa

baktım. Kraliçe kralın atıyla durduğu yarış alanına bakıyordu. İri aygır başını sağa sola savurup yandan yandan ilerlerken kral borazanın çalmasını bekliyordu. Semerin üstünde kaygısızca oturmuştu, miğferinin etrafında altından minicik bir taç vardı, siperini indirmiş, mızrağını önünde tutuyordu. Kraliçe görebilmek için öne eğildi. Borazan çaldı ve iki at yanlarına inen mahmuzlarla birlikte öne fırladı. İki zırhlı adam gürleyerek birbirine atıldı, atların toynaklarından toprak parçaları uçuştu. Mızraklar hedefe uçan oklar gibiydi, her iki mızrağın ucundaki tüyler uçuşurken aralarındaki mesafe kapanıyordu, sonra kral kalkanını sıyırıp geçen bir darb’e aldı ama onun Suffolk’a sapladığı mızrak adamın kalkanının altından gümbürtüyle zırhına isabet etti. Darbenin şokuyla Suffolk atının gerisine savruldu ve zırhının ağırlığı işi bitirdi, adamı atın budundan aşağı sürükledi, Suffolk feci bir gümbürtüyle yere devrildi.

Karısı hemen ayağa fırladı. “Charles!” Kraliçenin çadırından fırlayıp eteklerini toplayarak sıradan bir kadın gibi, çimenlerin üzerinde kımıldamadan yatan kocasının yanına koştu.

“Ben de gitsem iyi olur.” Anne hanımının peşinden koştu.

Kralın olduğu yere baktım. Refakatçisi ağır zırhını çıkartmasında ona yardım ediyordu. Zırh çıktığı anda beyaz fularım yere uçtu ama kral fark etmedi. Baldır zırhlarını ve kollarındaki koruyucuları çekip çıkarttılar, Henry üzerine bir palto geçirirken dostunun yarış alanında meşum bir biçimde kımıldamadan öylece duran bedenine doğru ilerledi. Kraliçe Mary, Suffolk’un yanında diz çökmüş, adamın başını kollarına almıştı. Refakatçisi efendisinin yatan bedeninden ağır zırhını çıkarmaya çalışıyordu. Ağabeyi gelirken Mary başını kaldırdı. Gülümsüyordu.

“Bir şeyi yok,” dedi. “Daha şimdi kopçayı batırdığı için Peter’a bir ton küfür etti.”

Henry güldü. “Tanrıya şükür!”

Sedye taşıyan iki erkek öne atıldı. Suffolk doğruldu. “Yürüyebilirim,” dedi. “Bu dövüş alanından ancak ölümü sedyede götürürsünüz.”

“Gel,” dedi Henry ve Suffolk’un ayağa kalkmasına yardım etti. Adamlardan biri koşarak diğer tarafa geçti ve Suffolk’u yürütmeye başladılar. Suffolk’un ayaklan önce yerde süründü, sonra onların adımlarına uymak isterken sendeledi.

“Sen gelme,” diye bağırdı Henry omzunun üzerinden Kraliçe Mary’ye. “Bırak, biz onu rahatlatırız. Sonra bir at arabası falan ayarlar, eve

göndeririz.”

Kadın olduğu yerde durdu. Kralın iç oğlanı elinde fularımla efendisine ulaşmak üzere koşarak geldi. Kraliçe Mary eliyle onu durdurdu. “Şimdi onu rahatsız etme,” dedi.

Oğlan elinde fularımla koşarken durdu. “Kralımız bunu düşürdü, Majesteleri,” dedi. “Zırhının içindeydi.”

Kraliçe Mary kayıtsızlıkla elini uzattı ve oğlan fuları ona verdi. Mary kocasının Henry’nin yardımıyla eve götürülüşünü seyretti. Önlerinde Sör John Lovick kapıları açıp uşakları çağırıyordu. Mary de elinde topak halde duran fularımla dalgın dalgın kraliçenin çadırına yürüdü. Fularımı ondan almak üzere öne atıldım, sonra ne diyeceğimi bilemeyip durakladım. ”Suffolk iyi mi?” diye sordu Kraliçe Kamerine.

Kraliçe Mary zorla gülümsedi. “Evet. Kafası yerinde, kemikleri de sağlam. Zırhı çok az delinmiş.”

“Onu alabilir miyim?” diye sordu Kraliçe Katilerine.

Kraliçe Mary elinde buruş buruş duran fulara baktı. “Bunu mu! Kralın iç oğlanı verdi. Zırhının içinden düşmüş.” Fuları uzattı. Kocası dışında her şeye kulaklarını ve gözlerini kapatmış gibiydi. “Ben yanına gidiyorum,” dedi. “Anne, sen ve diğerleri yemekten sonra Kraliçeyle birlikte eve gidebilirsiniz.”

Kraliçe onu başıyla onaylayarak izin verdi ve Kraliçe Mary hemen çadırdan eve yöneldi. Kraliçe Katherine elinde fularımla onun gidişini izledi. Yumuşacık ipek parmaklarının arasından kolayca kaydı. Püsküllerinin olduğu kenarda yeşil ipekle işlenmiş baş harfleri gördü: MB. Yavaşça, suçlayarak bana döndü.

“Sanırım bu senin olmalı,” dedi, alçak ve iğrenir gibi bir sesle. Fuları dolabının dibinde bulduğu ölü bir fareymiş gibi bir kol boyu uzakta, başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu.

“Yürü,” diye fısıldadı Anne. “Gidip alman lazım.” Sırtımın ortasından beni itti ve bir adım öne çıkmış oldum.

Tam uzanırken kraliçe fuları bıraktı, tam yere düşecekken yakaladım. Zavallı bir kumaş parçası gibi görünüyordu, yer bezi gibi.

“Teşekkürler,” dedim mütevazı bir sesle.

Yemekte kral neredeyse hiç bana bakmadı. Kaza onu bir melankolinin ortasına fırlatmıştı ki, bu babasının tipik özelliklerinden biriydi ve Henry’nin de saray eşrafı bundan korkmayı öğrenmeye başlıyordu.

Kraliçe fazlasıyla neşeli ve eğlenceliydi. Ama hiçbir konuşma, hiçbir çekici gülümseme, hiçbir müzik kralın moralini düzeltemezdi. Soytarısının maskaralıklarını gülmeden izledi, müzisyenleri dinledi ve bolca içti. Kraliçe onu neşelendirmek için bir şey yapamazdı çünkü kralın öfkesinin bir nedeni de oydu. Henry ona yaşamının dönüm noktasına gelmiş bir kadın olarak bakıyor, omzunda ölümü görüyordu. Bir düzine yıl daha, belki yirmi sene daha yaşayabilirdi. Ölüm şimdiden yeteneklerini kurutmaya, yüzüne çizgiler yerleştirmeye başlamıştı. Kraliçe yaşlılığa doğru ilerliyordu ve arkasında onların yerini alacak bir veliaht bırakmamıştı. Bütün gün mızrak dövüşü yapıp şarkı söyleyebilir, oyun oynayabilirlerdi, ama kral Galler'e bir prens bırakamadığı sürece kraliyete karşı en önemli, en temel görevini yerine getirmemiş olacaktı. Ve Bessie Blount'un piçi burada işe yaramazdı.

"Eminim Charles Brandon kısa sürede iyileşecektir," dedi kraliçe. Masada erik şerbeti ve koyu, tatlı bir şarap vardı. Kraliçe bir yudum aldı ama bence fazla keyfine varamadı çünkü kocası onu hiç sevmeyen bir baba gibi içe dönük, karanlık bakışlarıyla yanında oturuyordu. "Suçluluk duymamalısın, Henry. Adil bir dövüştü. Tanrı biliyor ki, daha önce onun atışları da sana isabet etmişti."

Kral sandalyesinde dönüp ona baktı. Kraliçe bu bakışlara karşılık verirken kralın bakışlarındaki buz gibi ifadeyle birlikte yüzündeki gülümsemenin yavaş yavaş yok olduğunu gördüm. Nesi olduğunu sormadı. Öfkeli bir erkeğe canını sıkan şeyin ne olduğunu sormayacak kadar olgun ve bilgeydi. Onun yerine, gözü pek, alımlı bir gülümsemeyle gülümsedi ve kadehini krala kaldırdı.

"Sağlığına, Henry," dedi o sıcak şivesiyle. "Sağlığına. Bugün yaralanan sen olmadığın için Tanrıya şükretmeliyim. Yoksa hemen korkudan yerinden oynamış bir kalple yarış alanına koşmuştum. Kardeşin Kraliçe Mary için çok üzgünüm ama bugün yaralananın sen olmadığına çok memnunum."

"Bak şimdi bu," dedi Anne kulağıma, "işte bu, çok ustaca.'

İşe yaramıştı. Henry, bir kadının onun sağlığı için çılgınca kaygılandığı düşüncesiyle baştan çıkarak suratını asmayı bıraktı. "Sana asla herhangi bir rahatsızlık yaşatmazdım."

"Kocacığım, bana o rahatsızlıkları gece gündüz yaşattın," dedi Kraliçe Katherine gülümseyerek. "Ancak iyi ve mutlu olduğun, sonunda yine eve geldiğin sürece, neden şikâyet edeyim ki?"

“Haydi bakalım.” dedi Anne sessizce. “Şimdi de ona izin verdi. Bu senin ipinin çekildiği anlamına gelir.”

“Ne demek bu?”

“Uyansana,” dedi Anne acımasızca. “Görmüyor musun? Adamın öfkesini geçirdi ve ona, sonrasında eve geldiği sürece seninle olabileceğini söyledi.”

Henry’nin kadehini kaldırarak kraliçenin kadehine karşılık verişini izledim.

“Ya şimdi ne olacak?” diye sordum. “Madem her şeyi biliyorsun.”

“Ah, bir müddet seninle oyalanacak,” dedi baştan savma. “Aralarına giremeyeceksin. Onu elinde tutamayacaksın. Kadın yaşlı, haklısın. Ama ona tapıyormuş gibi rol yapabiliyor ve adamın buna ihtiyacı var. Ayrıca o daha yeniyetme bir oğlanken kraliçe kraliyetin en güzel kadınıydı. Bunun üstesinden öyle kolay gelemezsin. Bunu yapabilecek kadının sen olduğundan şüpheliyim. Yeterince hoşsun ve ona biraz âşıksın, bu işe yarar ama senin gibi bir kadının ona hükmedebileceğinden şüpheliyim.”

“Kim bunu başarabilir?” diye direttim, beni bir kenara atışına alınarak. “Sen herhalde, öyle mi?”

Anne bir inşaat mühendisiymiş de duvarı ölçüyormuş gibi onları izledi. Yüzünde merak ve uzman bir ifadeden başka bir şey yoktu. “Belki,” dedi. “Ama zor bir plan olurdu.”

“İstediği benim, sen değilsin,” diye hatırlattım ona. “Benim sevgimi istedi. Zırhının içine fularımı sakladı.”

“Ama düşürdü ve unuttu gitti,” diye vurguladı her zamanki kaba iğnelemesiyle. “Ayrıca, konu onun ne istediği değil. Açgözlü ve şımarık bir adam ne de olsa. Hemen hemen her şeyi istemesi sağlanabilir. Ama sen bunu asla beceremezsin.”

“Neden yapamayacakmışım?” diye sordum ısrarla. “Senin onu elinde tutabileceğini ama benim tutamayacağımı nereden biliyorsun?”

Anne buzdan oyulmuş kadar mükemmel güzellikteki yüzüyle bana baktı. “Çünkü onu yöneten kadının, orada sadece strateji amaçlı bulunduğunu bir an bile aklından çıkarmaması lazım. Sen şimdiden yatak muhabbetinin keyfine hazırsın. Ama Henry’yi idare eden kadın asıl keyfin onun düşüncelerini idare etmek olduğunu bilir, günün her dakikasında. Bu asla şehvet evliliği olmaz, Henry elde ettiği şeyin bu olduğunu sansa da. Bu sonsuz bir maharetler ilişkisi olur.”

Yemek o serin nisan akşamı saat beşte bitti ve ev sahibine hoşçakal deyip Eltham Sarayı'na geri dönebilmemiz için atlarımızı evin önüne getirdiler. Ziyafet masalarını terk ederken, hizmetkârların kalan yemekleri mutfak kapısının önünde ucuza satmak üzere kocaman küfelere doldurduğunu gördüm. Kralı, sümüklü böceğin peşinden giden sümük gibi takip eden bir israf, sahtekârlık ve savurganlık hali vardı. Mızrak dövüşünü seyretmek mecburiyetiyle gelen ve saray eşrafının ziyaretini izlemek zorunda kalan fakir halk şimdi ziyafetten artan yemeklerden edinmek için mutfak kapısının önüne doluşmuştu. Kırık kemikler, kalan ekmek dilimleri, et parçaları ve yarısı yenmiş puding onlara verilecekti. Hiçbir şey ziyan edilmeyecek, fakirler hepsini temizleyecekti. Bu insanları beslemek, domuz beslemek kadar ekonomikti.

Krala hizmet etmeyi cazip kılan bu tür avantalardı. Nerede olursa olsun bütün hizmetkârlar bu tür dalavereler yapıp kenara bir şeyler atabilirdi. Mutfaktaki en düşük seviyedeki hizmetkâr bir parça tart hamurundan, biraz domuz yağından, biraz da sostan alabilirdi. Babam şimdi kralın ev ahalisinin denetleyicisi olarak bu pay yığınının en tepesindeydi, herkesin işine göre ne kadar pay aldığını tek tek gözleyecek ve sonunda kendi payını alacaktı. Kraliçeye eşlik etmek ve ufak tefek ayak işlerine bakmak için oradaymış gibi görünen küçük nedime bile, hanımefendisinin burnunun dibinde kralı sömürmek ve kraliçeye bir kadının diğer bir kadına verebileceği en büyük acıyı vermek üzere konuşlandırılmıştı. Onun da bir fiyatı vardı. Onun da ana yemek bittikten sonra, etraftakiler başka şeylerle ilgilenirken, aşk oyununda vaat edilen sözleri ve unutulan tatlı payları toplamak gibi yerine getireceği gizli bir görevi vardı.

Günışığı kaybolup hava serinleyerek griye bürünürken atlarımızla eve doğru ilerledik. Pelerinim üzerimde olduğu için memnundum ama önümü ve tepemde kararan gökyüzünü, soluk grilikte beliren yıldızların pırıltılarını görebilmek için başlığımı geriye atmıştım. Yolculuğun yarısına gelmiştik ki, kralın atı benimkinin yanında belirdi.

"Günün güzel geçti mi?"

"Fularımı yere düşürdünüz," dedim yüzümü asarak. "Refakatçiniz fuları Kraliçe Mary'ye, o da Kraliçe Katherine'e verdi. Kraliçe fuları hemen tanıdı. Bana geri verdi."

"Eee?"

Kraliçe Katherine’in, kraliçeliğinin bir parçası olarak becerebildiği o küçük iğnelemeleri örnek almalıydım. Kocasına asla yakınmazdı. Sorunlarını Tanrıya iletir ve sadece bunu yaptığı zamanlarda içinden fısıldayarak dua ederdi.

“Kendimi çok kötü hissettim,” dedim. “O fuları baştan size vermemem gerekirdi.”

“Şimdi geri aldın işte,” dedi sesinde en ufak bir sevecenlik olmaksızın. “Madem o kadar değerliymiş.”

“Değerli olduğundan değil,” diye üsteledim. “Ama Kraliçe anında onun bana ait olduğunu anladı. Bütün kadınların içinde onu bana uzattı, sonra öyle bir yere bıraktı ki, tutmasam düşecekti.”

“Peki, şimdi ne değişti?” dedi kaba bir sesle, yüzü aniden çirkin ve gülümsemeyen bir ifadeye bürünürken. “Zor olan nedir? Bizi dans ederken de, konuşurken de gördü zaten. Yanımda olmanı istediğimi gördü, kraliçenin gözü önünde benimle el eleydin. O zaman böyle dırdırlanıp yakınmamışım.”

“Dırdırlanmıyorum!” dedim alınarak.

“Evet, dırdırlanıyorsun,” diye yapıştırdı. “Nedensiz ve özür dilerim ama hiçbir sıfatın olmaksızın. Ne sevgilim, ne metresim, ne de karımsın. Başka kimsenin davranışlarımla ilgili yakınmalarını dinlemem. Ben İngiltere Kralıyım. Davranışlarımı beğenmiyorsan Fransa her zamanki yerinde duruyor. İstediğin zaman Fransız sarayına gidebilirsin.”

“Majesteleri... ben...”

Atını mahmuzladı, hayvan tırısa kalktı, sonra eşkin gitmeye başladı. “Sana iyi geceler diliyorum,” dedi omzunun üzerinden ve pelerini uçuşarak, şapkasının tüyü dalgalanarak benden uzaklaştı. Beni orada ona söyleyecek hiçbir şeyini, onu geri çağıracak hiçbir yolum olmadan öylece bıraktı.

Anne o gece, bütün konuşulan ve yapılanların detay detay hesabını sormak üzere, sessizlik içinde beni kraliçenin odalarından odamıza getirmesine rağmen onunla konuşmak istemiyordum.

“Anlatmayacağım,” dedim. “Beni yalnız bırak.”

Anne başlığını çıkartıp saçlarındaki tokaları açmaya başladı. Bense yatağa atladım, elbisemi çıkarıp fırlattım, geceliğimi giydim ve saçlarımı fırçalamadan, hatta yüzümü bile yıkamadan yatağa girdim.

“O halde yatmayacaksın, değil mi?” dedi Anne olay yaratarak.

“Tanrı aşkına,” dedim, yastığa doğru, “beni yalnız bırak.”

“Kral ne...” diye başladı, yatağa, yanıma süzülürken.

“Anlatmayacağım. Sorma.”

Başını peki anlamında salladı, döndü ve mumu söndürdü.

Tüten fitilin kokusu üzerime geldi. Yas kokusu gibiydi. Karanlıkta, Anne’in hafiyeliğinden kendimi koruyarak sırt üstü döndüm, tepemdeki tenteye bakarak yattım ve kral bir daha bana bakmayacak kadar sinirlendiyse neler olur düşünmeye başladım.

Yüzüm buz gibi oldu. Ellerimi yanaklarıma götürdüm ve yaşlardan ıslak olduğunu hissettim. Yüzümü nevresime sildim.

“Ne oldu?” diye sordu Anne yarı uykulu.

“Yok bir şey.”

“Onu elinden kaçırdın,” dedi Howard dayım suçlayarak. Eltham Sarayı’nın büyük salonundaki uzun tahta yemek masasının diğer ucuna baktı. Uşaklarımız kapıda nöbet bekliyordu, salonda başka kimse yoktu ama şöminenin küllerinde uyuyan birkaç kurt köpeğiyle bir çocuk vardı. Howard üniformalı adamımız karşıdaki kapıda duruyordu. Saray, kralın sarayı özel konuşabilelim diye biz Howardlar için güvenli bir yere dönüştürülmüştü.

“Avucunun içindeydi ve kaçırdın. Nerede hata yaptın?” Başımı iki yana salladım. Baş eğmeyen o yüksek tahta masaya sırlarımı dökmeyecek, taş suratlı Howard Dayıya çözülmeyecek kadar ketumdum.

“Cevap istiyorum,” dedi. “Onu kaçırdın. Bir haftadır yüzüne baktığı yok. Nerede hata yaptın?”

“Hiçbir yerde,” diye fısıldadım.

“Bir şey yapmış olmalısın. Mızrak dövüşünde fularını zırhının içine koymuştu. Ondan sonra canını sıkacak bir şey yapmış olmalısın.”

Howard Dayıma fularımdan bahsetmesi muhtemel olan tek insana, George’a anlamlı bir bakış fırlattım. Yüzünü buruşturup özür diler gibi bana baktı.

“Kral fuları düşürdü ve refakatçisi bulup Kraliçe Mary’ye verdi,” dedim, baskı ve gerginlikten daralan gırtlağımla. “Ne olmuş?” dedi babam sertçe.

“O da fuları kraliçeye verdi. Kraliçe de bana.” Gözlerimi kaskatı yüzlerin birinden diğerine çevirdim. “İkisi de bunun ne demek olduğunu biliyordu,” dedim çaresizlikle. “Eve dönerken yolda ona uğurumun başkası tarafından bulunmasının hoşuma gitmediğini söyledim.”

Howard Dayı iç geçirdi, babam masaya vurdu. Annem sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi yüzünü öteye çevirdi.

“Tanrı aşkına,” diye gürledi Howard Dayı anneme. Doğru düzgün yetiştirildiğine dair beni ikna etmiştin. Hayatının yarısı Fransız saraylarında geçti de samanların dibinde yetişmiş köylü kızı gibi kalkıp adama dert mi yanıyor?”

“Nasıl yapabildin?” diye sordu annem sadece. Kıpkırmızı olup mutsuz yüzümü masanın cilasında görene kadar başımı önüme eğdim. “Amacım yanlış bir şey söylemek değildi,” diye fısıldadım. “Özür dilerim.”

“O kadar da kötü değil,” diye araya girdi George. “İşe kötü tarafından bakıyorsunuz. Öfkesi uzun sürmeyecektir.”

“Adam ayı gibi surat asıyor,” diye yapıştırdı dayım. “Şimdi, şu anda ona dans eden Seymour kızları yok mudur sanıyorsun?”

“Hiçbiri kardeşim Mary kadar güzel değil,” diye üsteledi ağabeyim. “Mary’nin yersiz laflarını unutacaktır. Hatta onu bu yüzden daha fazla bile beğenebilir. Görünüşe bakılırsa Mary öyle fazla çıkışmamış. Görünüşe bakılırsa burada biraz tutku yatıyor.”

Babam biraz rahatlayarak peki anlamında onu başıyla selamladı ama dayım uzun parmaklarıyla masaya hafif hafif vurdu. “Ne yapmalıyız?”

“Onu başka bir yere götürün,” diyerek Anne aniden ilk kez lafa karıştı. Çoğunlukla son sözü yapıştıran herkes gibi bütün ilgiyi üzerine çekti ama sesindeki kendine güven bu ilgiyi iyice perçinliyordu.

“Başka bir yere mi?” diye sordu dayım. “Evet. Onu Hever’a götürün. Krala hasta deyin. Mary’nin üzüntüden ölmek üzere olduğunu sansın.”

“Sonra?”

“Sonra Mary’yi geri isteyecek. Sonra Mary istediğini emredebilecek. Tek yapması gereken-” Anne o küçük, hain gülümsemesini patlattı, “Tek yapması gereken döndüğünde Hıristiyan aleminin en eğitimli, en nükteli, en yakışıklı prensini baştan çıkartacak kadar iyi davranmak. Sizce bunu başarabilir mi?”

Annem, babam, Howard Dayım, hatta George gözlerini dikip beni incelerken odada buz gibi bir sessizlik oldu.

“Ben de sanmıyorum,” dedi Anne hain hain. “Ama onu eğitip kralın yatağına sokabilirim ye ondan sonra başına gelecekleri Tanrıya havale ederiz.”

Howard Dayım dikkatle Anne'e baktı. "Onu adamı elinde tutacak şekilde eğitebilir misin?" diye sordu.

Anne başını kaldırıp tam bir kendine güvenle dayıma gülümsedi. "Bir süre elinde tutabilmesi için tabii ki," dedi. "Hepi topu kral da bir erkek sonuçta."

Howard Dayım hemcinsleriyle ilgili yoruma hafif bir kahkaha attı. "Hakkın var," diye vurguladı. "Biz erkekler kaza eseri bugün olmamız gereken yerde değiliz. Kadınları arzulamak yerine, büyük güç gerektiren yerlere varmayı ve bu yerleri bizi sonsuza dek orada tutacak kanunlar çıkarmak için kullanmayı seçtik."

"Çok doğru," diye onayını bahşetti Anne. "Yalnız burada yüksek politikadan bahsetmiyoruz. Kralın arzularını yakalamaktan bahsediyoruz. Mary onu yakalayıp sadece ondan bir oğlan, soylu bir Howard piçi peydahlamaya yetecek kadar bir süre elinde tutmalı. Başka ne isteriz?"

"Bunu yapabilir mi?"

"Yapmayı öğrenebilir," dedi Anne. "Yarı yolu geçti zaten. Ne de olsa kral onu seçti." Hemen ardından yaptığı omuz silme hareketi kralın tercihi olup olmamayı fazla umursamadığını belirtmek içindi.

Bir sessizlik oldu. Howard Dayım dikkatini benden ve ailenin üreme kısraklığına hedef gösterilen geleceğimden başka bir yöne çevirdi. Şimdi sanki onu ilk kez görüyormuş gibi Anne'e bakıyordu. "Senin yaşındaki nedimelerin hepsi senin kadar berrak düşünemiyor."

Anne ona gülümsedi. "Ben de sizin gibi bir Howard'ım."

"Onu kendine saklamayı denememene şaşırdım."

"Düşündüm aslında," dedi dürüstçe. "İngiltere'deki her kadın elinde olmadan bunu düşünür."

"O halde?" diye dürttü dayım ablamı. "Ben bir Howard'ım," diye tekrarladı Anne. "Önemli olan birimizin kralı kafeslemesi. Kim olduğu hemen hemen hiç önemli değil. Eğer adamın canı Mary'yi çekmişse ve Mary onun herkesçe tanınıp onaylanan oğlunu peydahlamışsa ailem kraliyetin en önde gelen ailesi olur. Rakipsiz. Ve bunu başarabiliriz. Kralı avucumuzun içine alabiliriz."

Howard Dayım onaylarcasına başını salladı. Kralın aslında evcimen bir canavar olduğunu, kolay güdülebildiğini ama ani, dikbaşlı çıkışlarda bulunduğunu biliyordu. "Görünüşe bakılırsa sana teşekkür etmeliyiz," dedi. "Stratejimizi belirledin."

Anne dayımın teşekkürlerini kabul etti ama zarif görünecek bir baş selamıyla değil, aksine sapının tepesinde dönen bir çiçek gibi kibir belirten tipik bir hareketle. “Tabii ki, kız kardeşimi kralın en beğendiği kadın olarak görmeyi ben de isterim. Bu tür şeyler sizin olduğu kadar benim de meselem.”

Annem gereğinden fazla kendine güvenen büyük kızını susturmak için eliyle işaret ederken dayım başını iki yana salladı. “Hayır, bırak konuşsun,” dedi. “En az bizim kadar zeki. Ve bence haklı. Mary Hever’a gidip kralın onu çağırtmasını beklemeli.”

“Çağırtacak,” dedi Anne bilmiş bilmiş. “Çağırtacak.”

Kendimi bir paket, yatak başı perdesi, salondaki yüksek masanın tabakları, alçak masanın kalaylı kapları gibi hissettim. Eşyalarım toplanacak ve kralı avlamak için Hever’a gönderilecektim. Gitmeden evvel onu görmem ya da herhangi biriyle gidişim hakkında konuşmam yasaktı. Annem kraliçeye çok yorgun olduğumu söyleyip birkaç günlüğüne beni affedip izin verirse eve gidip dinleneceğimi söyledi. Kraliçe, o zavallı hanımefendi, zafer kazandığını sandı. Boleynlerin geri çekildiğini sandı.

At üstünde uzun bir yolculuktu, yirmi milden biraz daha fazlaydı. Yemek için yol kenarında durduk ve yanımızda taşıdığımız ekmek ve peynirden başka bir şey yemedik. Babanı yol üzerindeki büyük evlerden herhangi birinden bize iyi ev sahipliği yapmalarını rica edebilirdi, kralın sevdiği adamlardan ve saray eşrafından biri olarak tanınıyordu, bu sayede biz de asil bir biçimde ağırlanabilirdik ama yolculuğun bölünmesini istemedi.

Yüksek yol çukurlar nedeniyle engebeliydi, arada bir yolcusu ters dönmüş at arabalarının tekerleklerini görüyorduk. Ama kuru zeminde atlar iyi gidiyordu, hatta öyle iyi gidiyordu ki, ara sıra eşkin gittikleri bile oluyordu. Yol kenarındaki patikalar beyaz çingene dilleri ve koca suratlı papatyalarla, yaz başındaki yemyeşil çimenlerle doluydu. Çalıların arasında hanımeli alıç ve akdiken çiçeklerine dolanmış, kökleri mavi mor kırılma otları, mor damarlı zarif beyaz çiçekleri olan sırık gibi uzamış su tereleriyle kaplanmıştı. Patikaların arkasında sık ve gür otların içinde başlarını yere eğmiş hapur hupur otlayan şişman inekler, daha yüksek otlaklardaysa arada bir ağaç gölgelerinde göze çarpan çobanlarıyla koyun sürüleri vardı.

Köylerin dışındaki kamuya açık alanların çoğu şeritler halinde ekilmişti. Geçit törenindeki refakat heyeti gibi muntazam ekilmiş soğanlarla havuçların bulunduğu bahçeler hoş bir manzara yaratıyordu. Köylerin içindeyse evlerin bahçeleri nergislerle şifalı otlar, sebzelerle ve çuha çiçekleri, filizlenen yabanî fasulyelerle domuzlar için köşeye sıra sıra dizilmiş akdikenler arasında kararsız kalmış alanlardı. Arka kapıların önündeki gübre yığınlarında horozlar ötüyordu. Yol bizi kendi arazimize doğru götürmeye başladığında babam sessiz bir hoşnutlukla atını yokuş aşağı, Edenbridge'e, oradan da ıslak otlakların içinden Hever'e sürdü. Nemli yolda ilerlemek zorlaşmaya başladığında atlar yavaşladı ama kendi mülkümüze yaklaştığımız için babam artık sabırlıydı.

Ev onun olmadan önce babasınındı ama bu ailede daha öte bir geçmişi yoktu. Büyükbabam orta kesimden gelen bir adamdı, kendi yetenekleri sayesinde Norfolk'ta bir kumaş satıcısının yanında çıraklık yaparak yükselmiş ve sonunda Londra belediye başkanı olmuştu. Howard soyadına bu kadar yapışmamıza rağmen isim henüz çok yeniydi ve sadece annemden, Norfolk dükünün kızlarının birinden geliyordu ki, babam için büyük avdı. Babam onu önce Essex'teki Rochford'a, sonra Hever'a götürmüş, annem burada şatonun küçüklüğünden ve odaların darlığından dolayı hayrete düşmüştü.

Babam onu memnun etmek için hemen evi yeniden inşa etmeye girişmişti. Önce eski tarzda yapılmış tepesi açık, kirişleri görünen büyük salona bir tavan koydurmuştu. Salonun tepesine açılan alana bizler için rahat rahat ve kendi kendimize oturabileceğimiz, yemek yiyebileceğimiz odalar yaptırmıştı.

Bahçenin girişinde babamla ben içeri doğru döndük, biz geçerken reverans yapabilmek için kapı görevlisi ve karısı apar topar dışarı fırladı. Onlara el sallayarak önlerinden geçip toprak patikadan yukarı çıkarak üzerinde küçük tahta bir köprü bulunan ilk nehri geçtik. Atım bu işten hiç hoşlanmadı, içi boş tahtadan yansıyan kendi toynak seslerini duyar duymaz geriledi.

"Aptal," dedi babam sadece. Bana mı, yoksa ata mı dedi anlamamıştım. Atını benimkinin önüne sürdü ve önden gitti. Atım herhangi bir tehlike olmadığını görünce uysallıkla onu takip etti. Babamın peşinden şatomuza giden açılır kapanır köprüyü geçip adamların nöbet odasından çıkıp atlarımızı almalarını ve onları arkadaki ahırlara götürmelerini

bekledim. Bedenimi semerden alıp yere bıraktıklarında uzun at yolculuğu yüzünden bacaklarım tutmuyordu ama köprünün üzerinden babamı takip ederek bekçi evinin gölgelerine, demir parmaklıkların dişlerinin altından şatonun bizi bekleyen küçük bahçesine geçtim.

Ön kapı açıktı, evin kâhyasıyla uşakların şefi dışarı fırlayıp arkalarında yarım düzine hizmetkârla babamın önünde eğildiler. Babam gözlerini hizmetkârların üzerinde gezdirdi. Bazılarının üniforması tam takımdı, bazılarınınki değildi, hizmetçi kızlardan ikisi alttaki en iyi önlüğün üzerine taktıkları kendir bezinden önlükleri çözmekle meşguldü ama bunu yaparken çok pis bir üniformayı göz önüne seriyorlardı. Bahçenin köşesinden gizli gizli bakan ızgaracı çocuk leş gibi pisti ve eski püskü giysilerinin içinde yarı çıplaktı. Babam bu düzensizlikle ihmalkârlığı görmezden geldi ve adamlarına bakıp başını yukarı aşağı salladı.

“Evet,” dedi ihtiyatlı bir dille. “Bu kızım Mary. Bayan Mary Carey. Bizim için oda hazırladınız mı?”

“Ah, evet efendim.” Yatak odalarından sorumlu hizmetkâr eğildi. “Her şey hazır. Bayan Carey’nin odası hazır.”

“Ya akşam yemeği?” dedi babam.

“Hemen.”

“Kendi odalarımızda yiyeceğiz. Yarın büyük salonda yiyeceğim, isteyen gelip beni orada görebilir. Onlara yarın akşam halka açık yiyeceğimi söyle. Ama bu akşam rahatsız edilmek istemiyorum.”

Kızlardan biri öne çıkıp önümde reveransa geçti. “Size odanızı göstereyim mi, Bayan Carey?” diye sordu.

Babamın başıyla onaylamasıyla birlikte kızı takip ettim. Büyük ön kapıdan geçip dar bir salondan sola döndük. Sonunda küçük, sarmal bir taş merdiven bizi içinde uçuk mavi ipek perdeli bir yatağı olan şirin bir odaya götürdü. Pencereler hendeğe ve ötesindeki bahçeye bakıyordu. Odamdaki kapılardan biri annemin en sevdiği oturma odası olan taş şömineli küçük bir odaya açılıyordu.

“Yıkanmak ister misin?” diye sordu kız beceriksizce. Soğuk su dolu ibrikle testiyi gösterdi. “Sıcak su getirebilirim.”

Binici eldivenlerimi çıkartıp ona uzattım ve “Evet,” dedim. Bir an Eltham’daki şatoyu ve hiç bitmeyen o pohpohçu hizmeti düşündüm. “Bana biraz su getir ve söyle kıyafetlerimi getirsinler. Bu binici kıyafetini çıkartmak istiyorum.”

Eğilip odadan çıktı ve küçük taş merdivene yöneldi. Giderken unutmamak için kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordum: “Sıcak su. Kıyafetler.” Pencerenin önündeki koltuğa gittim, dizlerimin üzerine çöktüm ve kurşun parmaklıkların arasından dışarı baktım.

Bütün günü, geride bıraktığım Henry ve saray eşrafını düşünmemeye çalışarak geçirmiştim ama şimdi bu konfordan uzak eve geri dönerek sadece kralın sevgisini değil, hayatımın bir parçası olan lüksleri de kaybetmiştim. Tekrar Heverlı Bayan Boleyn olmak istemiyordum. Kent’teki küçük bir şatonun kızı olmak istemiyordum. Koca İngiltere’nin en beğenilen genç kızı olmuştum. Hever’ın çok ötesine gitmiştim ve geri dönmek istemiyordum.

Babam üç günden fazla kalmadı. Kâhyasını ve acilen onunla konuşmak isteyen kiracı çiftçileri görecek, bir sınır direğiyle ilgili anlaşmazlığı çözüp en sevdiği kısrağın aygırla çiftleştirilmesini emredecek kadar kaldı, sonra gitmeye hazırdı. Ona hoşçakal demek için köprünün üzerinde duruyordum, öyle acıklı bakıyor olmalıyım ki, kendini semerin üzerine çekerken o bile halimi fark etti.

“Neyin var?” dedi beni neşelendirmek isteyerek. “Saray ahalisini mi özledin?”

“Evet,” dedim kısaca. Babama saray eşrafını gerçekten özlediğimi ama çok daha önemlisi dayanılmaz biçimde Henry’yi görmeyi özlediğimi söylememin bir anlamı yoktu. “Kendinden başka kimseyi suçlayamazsın,” dedi babam güçlü bir sesle. “İşleri düzeltmeleri için ağabeyinle ablana güvenmemiz gerekiyor. Beceremezlerse, başına neler geleceğini Tanrı bilir. O zaman seni almak için Carey’i göndermem gerekecek ve seni affetmesini umut edeceğiz.” Suratımdaki dehşet dolu ifadeye bir kahkaha patlattı. Babamın atına biraz daha yaklaşıp elimi yuların üzerinde duran eldivenine koydum. “Kral beni sorarsa ona onu kızdırdıysam çok özür dilediğimi söyler misiniz?”

Başını iki yana salladı. “Oyunu Anne’in kurallarıyla oynayacağız,” dedi. “Henry’yle nasıl baş edileceğini biliyor gibi görünüyor. Sana buyrulanları yapmak zorundasın, Mary. İşleri bir kez kepaze ettin, artık emirlere göre hareket etmelisin.”

“Neden işlerin nasıl yapılacağını belirleyen Anne oluyor ki?” dedim. “Neden hep Anne’i dinliyorsunuz?”

Babam elini elimden çekti. “Çünkü kafasının içinde bir beyni var ve kendi kıymetini biliyor,” dedi duygudan yoksun ses tonuyla. “Ama sen on dördünde ilk kez âşık olmuş bir genç kız gibi davrandın.”

“Ama ben gerçekten on dördünde ilk kez âşık olan bir genç kızım!” diye haykırdım.

“Çok doğru,” dedi hoşgörüden uzak. “Bu yüzden Anne’i dinliyoruz.”

Bana hoşçakal deme zahmetine girmeden atını çevirdi, köprüye, oradan da kapılara giden patikadan aşağı sürdü.

Arkasını dönüp bakarsa diye sallamak üzere elimi kaldırdım ama dönmedi. Sırtı bana dönük, önüne bakarak uzaklaştı. Bir Howard gibi. Biz Howardlar asla arkamıza dönüp bakmayız. Pişmanlıklar ve keşkelerle kaybedecek vaktimiz yoktur. Bir plan ters giderse başka bir plan yaparız, silahlardan biri elimizde kırılırsa bir başkasını buluruz. Önümüzdeki basamaklar çökerse üzerinden atlar yine yukarı çıkarız. Howardlar hep ileri ve yukarı doğru gitmelidir. Babam arkasına dönüp bana bakmadan saraya, krala eşlik etmeye gidiyordu.

Birinci haftanın sonunda bahçede yürünebilecek her köşeye yürümüş, başlangıç noktam olan köprüden mümkün olan her yöne doğru bahçeyi keşfetmiştim. Hever’da Aziz Peter Kilisesi’nin sunağı için bir duvar halısı örmeye başlamış ve otuz santimetrekarelik gökyüzünü bitirmiştim ama mavi dışında hiçbir şey içermeyen bu parça inanılmaz sıkıcıydı. Anne ve George’a üç tane mektup yazmış, bunları bir elçiyle Eltham’daki saray eşrafına göndermiştim. Elçi üç gidişinde de eli boş dönerek selamlarını ilettiklerini söyledi.

İkinci haftanın sonunda, sabahları atımı ahırdan getirmelerini emrediyor ve kendi başıma uzun uzun ata biniyordum. Yanımda sessiz sedasız bir hizmetkâra bile katlanamayacak kadar sinirim bozuktu. Öfkemi gizlemeye çalıştım. Hizmetçiye yaptığı her küçük hizmet için bile teşekkür ettim, yemeğimi yemek üzere masaya oturdum ve peder şükür duası ederken ayağa fırlayıp çaresizlik içinde saray eşrafı Eltham’dan Windsor’a taşınırken onlarla olmak yerine Hever’a kapatıldığımı haykırmayarak başımı önüme eğdim. Saraydan uzak ve ne acı ki, her şeyden mahrum kaldığım için içimde büyüyen hiddeti dışa akıtmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Ama üçüncü hafta umutsuzlukla durumu kabullendim. Kimseden haber alamamıştım ve Henry’nin beni aldırmak için birini göndermeyeceğine,

kocamın inadını kanıtladığına ve kralın metresi olmayı başaramamış ama onunla flörtleşerek kendini düşürmüş bir eş istemediğine kanaat getirdim. Böyle bir kadın bir erkeğin mevkiine fayda etmezdi. Böyle bir kadın için en iyisi ülkeyi terk etmekti. İkinci hafta boyunca, Anne'le George'a iki kez daha yazmış ama hâlâ bir cevap alamamıştım. Fakat üçüncü haftanın sonunda George'dan çalakalem yazılmış bir not aldım.

Umutsuzluğa kapılma, sanırım orada hepimizin seni unuttuğunu düşünüyorsun. Sürekli senden bahsediyor ve ona senin sayısız, çekici yönlerini hatırlatıyorum. Sanırım bu ay içinde birini gönderip seni aldıracak. Güzel göründüğünden emin ol! Geo.

Anne de kısa süre içinde sana yazacağını söylememi istiyor.

Bu uzun bekleyişim sırasında George'un mektubu tek tesellim oldu. Bekleyerek geçirdiğim ikinci aya, pikniklerin ve yolculukların yeniden başladığı sarayın her zaman en mutlu ayı olan mayıs ayına girdiğimizde, günlerim çok uzamış gibi gelmeye başlamıştı.

Konuşacak kimsem, tek bir dostum bile yoktu. Beni giydirirken hizmetçim çene çalıyordu. Kahvaltıda en üst masada tek başıma oturuyor ve sadece babamla iş yapan pay sahipleriyle konuşuyordum. Bir süre bahçede yürüyor ya da kitap okuyordum.

Uzun akşamüzerlerinde av atımı getirtiyor ve her seferinde daha uzaklara giderek kırlarda ata biniyordum. Evimin etrafındaki yan yolları ve dar sokakları öğrenmeye, hatta kiracılarımızın bazılarını küçük tarlalarında çalışırken gördüğümde tanımaya başlamıştım. İsimlerini öğrendim ve dolaşırken tarlada çalışan birini gördüğümde atımı yanında durdurup ne yetiştirdiğini ve nasıl gittiğini sormayı alışkanlık haline getirdim. Bu, çiftçiler için en iyi mevsimdi. Samanlar kesilmiş dizi dizi kurutuluyor, kocaman çuvallara doldurulup kışın kullanılmak üzere damlarda saklanmayı bekliyordu. Buğday, arpa ve çavdarlar tarlalarda dimdik uzanıyor, git gide büyüyüp olgunlaşıyordu. Buzağılar analarının sütüyle büyüyor ve ülkenin bütün çiftlik evlerinde bu senenin yün satışından elde edilen kâr hesaplanıyordu.

Biraz dinlenme, bütün sene sürdürülen o ağır işlere kısa bir mola verme zamanıydı ve çiftçiler hasada başlamadan önce köyün kırlarında danslar ediyor, yarışlar yapıyor, eğlenceler düzenliyordu.

Boleynlerin evine ilk kez gelen ve atının tepesinden baktığında hiçbir yeri tanımayan ben, şimdi malikâne duvarını çevreleyen bütün o kırlık

alanı, çiftçileri hatta yetiştirdikleri ürünleri bile biliyordum. Yemek sırasında yanıma gelip adamın birinin köyüyle yaptığı anlaşmayla elde ettiği toprak parçasını doğru düzgün ekip biçmediğinden şikâyet ettiklerinde ne demek istediklerini hemen anlıyordum. Çünkü bir gün önce o yöne doğru dolaşmaya çıkmış ve son derece iyi bakılan ortak tarlaların arasında göze çarpan tek ziyan edilmiş alanı, tarlayı saran yabani otlan ve ısırgan otlarını gözlerimle görmüş oluyordum. Bir yandan yemeğimi yerken bir yandan çiftçiyi tarlasında ekin yetiştirmezse toprağın elinden alınacağı konusunda uyarmak benim için oldukça kolaydı. Kimlerin şerbetçiotu, kimlerin üzüm yetiştirdiğini biliyordum. Bir çiftçiyle anlaşma yapıp üzümleri güzel olursa babama söyleyip onlara şarap yapmayı öğretmek üzere bir Fransız'ı Hever Şatosu'na getirtmeye söz verdim.

Her gün atımla etrafta dolanmak zor bir iş değildi. Dışarıda olmayı, ağaçların arasında gezerken kuşların şarkılarını dinlemeyi, yolun her iki tarafından sarkan hanımelinin kokusunu içime çekmeyi seviyordum. Kısrağım Jesmond'u, kralın bana bahşettiği kısrağımı seviyordum. Eşkin gidişini, kulaklarını dikip titretişini, elimde bir havuçla ahıra doğru ilerlediğimi gördüğünde kişneyişini seviyordum. Nehrin yanındaki otlakların gürlüğünü seviyordum, sarı ve beyaz çiçeklerin parlayışını, buğday tarlalarındaki kırmızı gelinciklerin al al görünümünü de. Kırları ve dev kanatlarını çevirip uzaklaşmadan evvel gökyüzünde, tarlakuşlarından bile daha yüksekte tembel tembel kocaman daireler çizen akbabaları seviyordum.

Bunların hepsi yaşamıma katılan ilaveler, Henry ve saray eşrafıyla olamadığım şu sıralarda vaktimi dolduran meşgalelerdi. Ama içimde büyüyen bir his bana bir daha asla saraya gidemesem bile iyi ve adil bir toprak sahibi olabileceğimi söylüyordu. Edenbridge dışındaki bütün genç çiftçiler kaba yoncaya talep olduğunu görebiliyor ama ne bu otları yetiştiren birini ne de tohumunu nereden alabileceklerini biliyorlardı. Babamın Essex'teki malikânesindeki çiftçilerden birine onlar adına bir mektup yollayıp hem tohumları gönderttim, hem de tavsiyelerde bulunmalarını sağladım. Ben oradayken tarlalardan birine bu tohumu ektiler ve ürünün toprağı ne kadar sevdiğini görünce başka bir tarlaya daha ekmeye söz verdiler. Ve içimden, henüz daha genç bir kız olmama rağmen harika bir iş becerdiğimi düşündüm. Ben olmasam ellerini Hollybush'taki masalara vurup yeni tohumlarla deli gibi para yapabileceklerine yemin etmekten öte

bir şey yapamayacaklardı. Benim yardımımla bunu deneyebilmişlerdi ve buradan eğer bir servet elde ederlerse dünyada iki adam daha yükselmiş olur, büyükbabamın hikâyesi örnek alınacak bir hikâyeyse kimse bu insanların ne kadar yükseleceğini tahmin edemezdi.

Durumdan hoşnutlardı. Tarlaların sürülmesi nasıl gidiyor diye bakmak için atımla gezinirken çizmelerindeki çamurları etrafa saça saça yanıma gelip tohumlarını nasıl ektiklerini anlatıyorlardı. Onlarla ilgilenen bir mal sahibi olsun istiyorlardı ve diğerlerinin yokluğunda beni bulmuşlardı. Ve çok iyi biliyorlardı ki, ürüne ilgi duyarsam pay sahibi olmaya ikna edilebilirdim. Yatırım için kullanabileceğim kenara köşeye sakladığım bir miktar para olabilirdi ve o zaman hep birlikte refaha erebilirdik.

Bu laf üzerine atımın tepesinden güneşten kararmış yüzlerine bakarak bir kahkaha patlattım. “Ama benim hiç param yok.”

“Sen saraydaki büyük hanımlardan birisin,” diye isyan etti içlerinden biri. Gözleri deri çizmelerimdeki tertemiz püsküller, işlemeli semer, zengin duran elbisem ve şapkamın üzerindeki broşta gezindi. “Üzerindeki giysiler bir senede kazandığım paradan daha fazla eder.”

“Biliyorum,” dedim. “Öyle de kalacak. Üzerimde.”

“Ama baban sana para veriyor olmalı, ya da kocan,” dedi bir diğeri ikna etmeye çalışır gibi. “Paranı iskambil kartlarına yatırana kadar kendi arazilerine yatır.”

“Ben bir hanımefendiyim. Yani paranın kuruşu bana gelmez. Siz de gayet iyi iş yapıyorsunuz, karınız zengin mi?”

Adam bu lafa süklüm püklüm gülümsedi. “O benim karım. En az benim kadar çok çalışır. Ama kendine ait tek bir şeyi yoktur.”

“Benim için de aynısı geçerli,” dedim. “Ben de babam kadar, kocam kadar çok çalışırım. Onların karısı ya da kızı olmaya layık biçimde giyinirim. Ama kendime ait tek bir şeyim yoktur. Bu açıdan bakarsan karın kadar fakirim.”

“Ama sen bir Howard’sın, bense sıradan biri,” diye görüşünü belirtti.

“Ben bir Howard kadınıyım. Bu da demektir ki ülkenin en büyüğü de olabilirim, sizin gibi sıradan biri de. Değişir.”

“Neye göre?” diye sordu adam ilgiyle.

Aklıma onu sinirlendirdiğim zaman Henry’nin yüzünün aniden nasıl değişiverdiği geldi. “Şansıma göre,” eledim.

Yaz 1522

İnzivaya çekildiğim üçüncü ayın ortasında, haziran ayında, Hever'ın bahçesindeki güller kendi ağırlıklarıyla başlarını bükerek kokularını etrafa saçarken Anne'den bir mektup aldım.

Hallettim. Kendimi onun önüne fırlattım ve senin hakkında konuştum. Ona kendisini dayanamayacak kadar çok özlediğini, onun yüzünden iğne ipliğe döndüğünü söyledim. Ona olan aşkını açık açık belli ettiğin için aileni kızdırdığını ve onu unutman için uzağa gönderildiğini söyledim. Erkek doğasının zıtlığı işte, acı çektiğini düşünmek onu çok heyecanlandırdı. Her neyse, saraya geri dönebilirsin. Windsordayız. Babam şatodaki erkeklerin yarım düzinesinden sana eşlik etmelerini isteyebileceğini ve hemen yola çıkmanı söylüyor. Akşam yemeğinden önce sessizce gel ve doğruca bizim odaya git ki, sana nasıl davranman gerektiğini söyleyebileyim.

Henry'nin en güzel şatolarından biri olan Windsor, yemyeşil kadife üzerine konmuş gri bir inci tanesi gibi duruyordu tepenin üzerinde. Ufak kulesinde kralın bayrağı dalgalanıyordu. Açılıp kapanan köprüsü açık duruyor, üzerinde at arabaları, satıcılar, biracıların el arabaları ve yük vagonları hiç durmadan gidip geliyordu. Saray eşrafı gittiği bütün sayfiye yerlerini emip tüketiyordu. Windsor, şatonun kâr getiren boğazlarına hizmet etmeye alışkındı.

Yan kapıların birinden içeri süzülüp beni tanıyan herkesten kaçınarak Anne'in odasını buldum. Oda boştu. Oturup beklemeye başladım. Tam tahmin ettiğim gibi saat üçte başlığını kafasından çekerek odaya girdi. Beni görünce yerinden sıçradı.

"Seni hayalet sandım! Beni ne kadar korkuttun!"

"Gizlice odana gelmemi söylemiştin."

"Evet, sana olanları anlatmak istiyordum. Birkaç dakika önce kralla konuşuyordum. Mızrak oyun salonunda Lord Percy'yi seyrediyorduk. Mon dieu! Ne kadar sıcak!"

"Ne diyordu?"

"Lord Percy mi? Ah, baş döndürücüydü."

"Hayır, kral."

Anne açıktan açığa kışkırtarak gülümsedi. “Seni soruyordu.”
“Sen ne dedin?”
“Dur bir düşüneyim.” Başlığını yatağa fırlatıp başını savurdu, saçları koyu dalgalar halinde sırtına indiğinde ensesini serinletmek üzere tek eliyle hepsini topladı. “Öf, hatırlamıyorum. Çok sıcak.”
Anne’in alaylarına beni alt üst etmesine izin vermeyecek kadar alışkındım. Boş şöminenin yanındaki küçük tahta iskemlede sessizce oturdum ve o yüzünü yıkayıp Fransızca nidalarla sıcaktan yakınarak kollarıyla ensesine su serptikten sonra saçlarını tekrar toplayana dek başımı bile çevirmedim. Bunların hiçbiri etrafıma bakınmama neden olmadı.
“Sanırım şimdi hatırladım,” dedi.
“Önemli değil,” dedim. “Yemekte kendisini zaten göreceğim. O zaman bana söylemek istediği her şeyi kendi ağzıyla söyleyebilir. Sana ihtiyacım yok.”
Buna anında parladı. “Tabii ki var! Nasıl davranacaksın? Ne diyeceğini bile bilmiyorsun!”
“Adamın aklını başından alıp benden fularımı istemesini sağlayacak kadar konuşmayı becerdim,” dedim sakin sakin. “Onunla yemekten sonra kibar kibar konuşmayı becerecek kadar da bilgiliyim.”
Anne geri çekilip gözleriyle beni tarttı. “Çok sakinsin,” diyebildi ancak.
“Düşünecek vaktim oldu,” dedim soğuk bir sesle.
“Ve?”
“Ne istediğimi biliyorum.”
Bekledi.
“Onu istiyorum,” dedim.
Başıyla onayladı. “İngiltere’deki bütün kadınlar onu istiyor. Senin de aksini kanıtlayacağını baştan beri düşünmedim zaten.”
Küçümseyerek omuz silktim. “Ama onsuz da yaşayabileceğimi biliyorum.”
Gözlerini kıstı. “William seni geri almazsa hayatın kayar.”
“Ona da katlanabilirim,” diye karşılık verdim. “Hever’da yaşamak hoşuma gitti. Her gün atımla dolaşmayı, bahçelerin arasında yürüyüşe çıkmayı sevdim. Orada aşağı yukarı üç ay kendi başımaydım ve daha önce hiç tek başıma kalmamıştım. Anladım ki saray eşrafına, kraliçeye, krala, hatta sana bile ihtiyacım yok. Atımla dışarıda dolaşmayı ve tarlaları kontrol

etmeyi sevdim, çiftçilerle konuşmak, ürünlerini takip etmek, nasıl büyüdüklerini görmek güzeldi."

"Çiftçi mi olmak istiyorsun?" diye güldü aşağılarcasına.

"Çiftçi olsaydım mutlu olabilirdim," dedim inatla. "Krala âşığım," -Kısa bir iç çektim- "Hem de çok. Ama işler ters giderse küçük bir çiftlikte yaşar ve mutlu olabilirim."

Anne yatağın ayakucundaki şifoniyere yürüyüp yeni bir başlık çıkarttı. Aynada kendini seyrederek saçlarını düzeltti, başlığını taktı. Heyecan dolu koyu gözleri anında bambaşka bir zarafete büründü. Ve tabii ki bunun farkındaydı.

"Yerinde olsam kendime ya kral, ya hiç kimse derdim," dedi. "Onunla şansımı denemek uğruna başımı idam sehpasına koymayı göze alırdım."

"Onu istiyorum. Ama kral olduğu için değil."

Omuz silkti. "İkisi de aynı şey. Adamın başındaki tacı unutup onu sıradan bir insanmış gibi arzulayamazsın. O var olanın en iyisi. Kraliyette ondan daha büyük bir erkek yok. Bir eşini daha bulmak için Fransa'ya Kral Francis'e ya da İspanya'ya imparatora gitmen lazım."

Başımı iki yana salladım. "İmparatoru da, Fransız kralını da gördüm ve ikisine de başımı çevirip bakmam bile."

Anne bakışlarını aynadan ayırıp göğüslerinin kıvrımlarını ortaya çıkaracak şekilde korsesini çekiştirdi. "O zaman bir geri zekâlısın," dedi sadece.

Hazır olduğumuzda beni kraliçenin odalarına götürdü. "Seni geri kabul ediyor ama sıcak bir biçimde karşılamayacak." Kraliçenin odasının önündeki askerler bizi selamlayıp çift kanatlı kapıyı açarken Anne omuzlarını geriye attı. İkimiz, Boleyn kızları, sanki şatonun yarısı bizimmiş gibi bir edayla içeri girdik.

Kraliçe pencerenin önündeki koltukta oturuyordu, akşam serinliği içeri girsin diye pencereler ardına dek açıktı. Müzisyeni yanındaydı, hem lavtasını çalıyor, hem şarkı söylüyordu. Nedimeleri etrafındaydı, bazıları dikiş dikiyor, bazıları boş boş oturuyor, akşam yemeği çağrısını bekliyordu. Kraliçe dünyayla barış içindeymiş gibi görünüyor, etrafında dostları, kocasının evinde, penceresinden küçük Windsor kasabasına ve gerisindeki kurşunî nehrin kıvrımına bakıyordu. Beni gördüğünde yüzündeki ifade değişmedi. Hayal kırıklıklarını dışa vurmayacak kadar iyi

yetiştirilmişti. Küçük bir tebessümle bana gülümsedi. “Ah, Bayan Carey,” dedi. “Demek iyileştiniz ve saraya geri döndünüz?”

Hemen reveransa geçtim. “Siz Majestelerini memnun edecekse, evet.”

“Bunca zamandır ailenin evinde miydin?”

“Evet. Hever Şatosunda, Majesteleri.”

“Epey dinlenmiş olmalısın. Dünyanın o bölgesinde ineklerle koyunlardan başka bir şey yok sanırım, değil mi?”

Gülümsedim. “Çiftlik alanı, evet,” diye onayladım. “Ama yapabileceğim çok şey vardı. Atımla gezmek, tarlaları kontrol etmek ve buralarda çalışan insanlarla konuşmak hoşuma gitti.”

Bir an kırsal alanın ilgisini çektiğini gördüm. İngiltere’de geçirdiği onca yıl boyunca gördüğü yerler sadece av, piknik ve yaz eğlencelerine ayrılan alanlardı. Ama sonra saraydan ilk ayrılma sebebimi hatırladı. “Dönmen için Kral mı emir verdi?”

Arkamda Anne’den hafif bir uyarı geldi ama umursamadım. İçimdeki o romantik, aptal ses bu iyi yürekli kadının gözlerinin içine baka baka yalan söyleyemeyeceğimi fısıldıyordu. “Beni kral çağırttı, Majesteleri,” dedim saygıyla.

Anladığını belirten bir ifadeyle başını salladı ve gözlerini sessizce kucağında birleşen ellerine doğru indirdi. “O zaman çok şanslısın,” dedi sadece.

Kısa bir sessizlik oldu. Ona kocasına âşık olduğumu ama kendisinin benden çok üstün olduğunu söylemeyi arzuluyordum. Öyle bir eğilip bükülmüştü ki, ruhu ancak doğruları iletiyordu. Oradaki diğer kadınlarla kıyaslandığında o bir gümüştü, bizse kurşun ve tenekenden yapılmış basit yemek kapları gibiydik.

Dev kapılar savrularak açıldı. “Kral Hazretleri!” diye anons etti haberci ve Henry paldır küldür içeri girdi. “Sizi yemeğe davet etmeye geldim.” diye başladı ama sonra beni görüp olduğu yerde durdu. Kraliçenin endişeli gözleri kocasının üzerime odaklanan gözlerinden benim yüzüme, sonra tekrar kocasına döndü.

“Mary,” dedi Henry heyecanla.

Bense reverans yapmayı bile unutup öylece ona baktım.

Anne’in arkamdan gelen küçük uyarısı işe yaramadı. Kral üç kocaman adımda yanıma gelip ellerimi ellerine aldı ve göğsüne bastırdı. İşli yeleğini

ve altındaki ipek gömleğin yumuşacık dokunuşlarını parmaklarımda hissettim.

“Aşkım,” dedi fısıltıyla. “Saraya hoşgeldin.”

“Size teşekkürlerimi...”

“Bana ailenin seni ders alman için uzaklaştırdığı söylendi. Dersini almadan seni geri çağırtarak doğru mu yaptım?”

“Evet, evet, kesinlikle en doğrusunu yaptınız,” diye kekeledim.

“Azarlanmadın mı peki?” diye üsteledi.

Hafif bir kahkaha atıp başımı kaldırdım ve masmavi gözlerine bakarak, “Hayır, biraz bozuldular ama’ hepsi o kadar,” dedim.

“Saraya geri dönmek istiyor muydun?”

“Hem de nasıl.”

Kraliçe ayağa kalktı. “Tamam o zaman. Yemeğe gidelim, hanımlar,” dedi ortaya. Henry omzunun üstünden göz ucuyla ona baktı. Karısı bir İspanyol kadınının buyurgan edasıyla elini ona uzattı. Henry, alışkanlık haline gelen bağlılığıyla boyun eğerek ona döndü ve ben onu yeniden bana döndürecek bir yol o anda düşünemedim. Kraliçenin arkasına geçtim, ben onun eteğini düzeltirken bir kraliçe gibi dimdik durdu ve dolgun bedenine, yüzündeki yıpranmışlığa rağmen çok güzeldi.

“Teşekkürler Bayan Carey,” dedi kibarca. Sonra elini hafifçe kocasının koluna dayayarak bizi yemek odasına götürdü. Henry, karısının söylediklerini duyabilmek için başını ona doğru yasladı ve sonra bir daha dönüp bana bakmadı.

George yemeğin sonunda kraliçenin masasına, önümüzde şarap ve tatlılarla biz leydilerin oturduğu masaya yanaşarak beni selamladı. “Bu tatlı hanıma tatlılar,” dedi alnıma bir öpücük kondururken.

“Ah George,” dedim. “Mesajın için teşekkürler.”

“Umutsuzluk dolu çığlıklarınla başımın etini yedin,” dedi. “Daha birinci hafta üç mektup gönderdin. O kadar mı kötüydü?”

“İlk hafta evet,” dedim. “Ama sonra alıştım. Birinci ayın sonunda taşra hayatını kabullenmeye başladım.”

“Burada senin için elimizden geleni yaptık,” dedi.

“Dayım sarayda mı?” diye sordum etrafıma bakınarak. “Hiç görmedim.”

“Hayır, Wolsey’le birlikte Londra’da. Ama merak etme, bütün olan bitenden haberdar. Yaptıklarınla ilgili rapor alacağını ve artık nasıl

davranacağını bildiğin konusunda sana güvendiğini iletmemizi söyledi."

Jane Parker masanın karşısına doğru eğildi. "Sen de nedime mi olacaksın?" diye sordu George'a. "Leydilerin masasında, bir leydi sandalyesinde oturuyorsun da."

George hiç acele etmeden ayağa kalktı. "Affınızı rica ediyorum bayanlar. Rahatsız etmek istemedim."

Yarım düzine ses rahatsız olmadığını belirtti. Ağabeyim yakışıklı bir gençti ve kraliçenin odalarının popüler ziyaretçilerindendi. Sivri dilli nişanlısı dışında kimse masaya katılmasına itiraz etmemişti.

George nişanlısının elini eline alarak eğildi. "Bayan Parker, sizi terk etmem gerektiğini hatırlattığınız için teşekkürler," dedi kibarca, o tatlı ses tonunun altında öfkesini belirterek. Eğilip beni hoyratça dudaklarımdan öptü. "Tanrı sana güç versin, Marianne," diye fısıldadı kulağıma. "Bütün ailenin umudunu üzerinde taşıyorsun."

Tam gidecekken eline yapıştım. "Bir saniye George. Sana bir şey sormak istiyordum."

Döndü. "Nedir?"

Kulağına fısıldayabilmem için bana doğru eğilsin diye kolunu çekiştirdim. "Sence bana âşık mı?"

"Ah," dedi, doğrulurken. "Aşk."

"Ne dersin?"

Omuz silkti. "O ne demek ki? Bütün gün aşkla ilgili şiirler yazıyoruz, bütün gece aşkla ilgili şarkılar söylüyoruz ama eğer hayatta öyle bir şey varsa da, inan ben bilmiyorum."

"George!"

"Seni istiyor, bunu kesinlikle söyleyebilirim. Bunun için bir yere kadar sıkıntı çekmeye de hazır. Eğer bu aşk demekse evet, sana âşık."

"Bana yeter," dedim tatminle. "Beni istiyor ve bunun için bir yere kadar sıkıntı çekmeye hazır. Bu bana aşk gibi görünüyor."

Yakışıklı ağabeyim eğildi. "Nasıl diyorsan öyledir, Mary. Eğer bu senin için yeterliyse." Doğruldu ve anında geriledi. "Majesteleri."

Kral önümde duruyordu. "George bütün gece kız kardeşinle konuşmana izin veremem, bütün saray sana gıptayla bakıyor."

"Haklısınız," dedi George tüm saray cazibesiyle. "Böyle iki güzeller güzeli kız kardeşi olunca insan dünyayı umursamıyor."

“Dans etmeliyiz diye düşündüm,” dedi kral. “Ben Bayan Carey’le ilgilenirken sen de Bayan Boleyn’i alır mısın?”

“Seve seve,” dedi George. Etrafına bakınıp Anne’i aramakla uğraşmadı, parmaklarını şaklatmasıyla birlikte Anne yanı başında bitiverdi.

“Dans ediyoruz,” dedi George kısaca.

Kral elini savurdu ve müzisyenler canlı bir taşra şarkısı çalmaya başladı. Sekiz kişilik bir halkanın içinde yerimizi alıp önce bir yöne, sonra diğerine kayan adımlarla dansa başladık. Halkanın karşı tarafında George’un sevimli yüzünü ve yanında Anne’in pürüzsüz gülümsemesini gördüm. Yeni bir kitabı incelerken yüzü nasılsa şimdi de öyleydi. Dua okur gibi dikkatle kralın ruh halini okuyordu. Bir ona bir bana bakıyor, sanki adamın arzularının şiddetini ölçmeye çalışıyordu. Ve başını hiç çevirmeden kraliçenin ruh halini kolluyor, onun ne gördüğünü, neler hissettiğini kestirmeye çalışıyordu.

Kendi kendime gülümsedim. Anne kraliçede kendi muadilini buldu, diye düşündüm. Kimse İspanyol kızının yaldızını kazıyıp altındakini ortaya çıkartamazdı. Anne diğer herkesten daha saraylıydı ama sıradan bir kız olarak doğmuştu. Kraliçe Katilerine ise bir prenses olarak. Konuşabildiği andan itibaren ona dilini tutması gerektiği öğretilmişti. Yürümeye başladığı andan itibaren adımlarını dikkatli atması gerektiği, hem zengin hem fakirlerle kibar konuşması gerektiği öğretilmişti çünkü ne zaman her ikisine birden ihtiyaç duyulacağını kimse bilemezdi. Kraliçe Katilerine daha Anne doğmadan çok önce oldukça rekabetçi, oldukça zengin bir sarayın oyuncularından biriydi.

Anne kraliçenin, kralla yan yana duruşuma, birbirimize kenetlenen bakışlarımıza, birbirimizi kuvvetle arzulamamıza nasıl dayandığını istediği kadar gözleyebilirdi. Anne gözleyebilirdi, ama kraliçe hiçbir duygusunu kibar bir ilgiden öte bir ifadeyle ele vermeyecekti. Dansın sonunda ellerini çırptı ve bir iki kez tebriklerini iletti. Ve sonra aniden dans sona erdi, müzisyenler durdu ve Henry’yle ben etrafımızı çevreleyip bizi gizleyecek diğer dansçılar olmaksızın ortada öylece kalakaldık. Ellerimiz hâlâ iç içe, gözleri gözlerimde, ben başımı kaldırıp sessizce ona bakarken sanki sonsuza dek öyle kalabilirmişiz gibi birbirimize kilitlenmiş halde.

“Bravo,” dedi kraliçe, sesinde en ufak bir titreme olmaksızın güvenle.
“Çok hoş.”

“Seni çağırtacak,” dedi Anne o gece odamızda soyunurken. Elbisesini çıkartıp dikkatle yatağın ayakucundaki çekmeceye serdi, diğer uca şapkasını koydu, ayakkabılarını muntazam bir biçimde yatağın altına yerleştirdi. Geceliğini giydi ve saçlarını fırçalamak üzere aynanın karşısına geçti. Fırçayı bana uzattı ve ben fırçayı başından beline doğru kaydırırken gözlerini kapattı.

“Belki bu gece, belki yarın gündüz. Ve sen de gideceksin.”

“Tabii ki gideceğim,” dedim.

“Kim olduğunu unutma,” diye uyardı Anne. “Sana kapı aralığında ya da gizli bir yerde alelacele sahip olmasına izin verme. Doğru düzgün bir oda, düzgün bir yatakta ısrar et.”

“Göreceğiz,” dedim.

“Çok önemli,” diye ikaz etti. “Sana bir sürtükmüşsün gibi sahip olabileceğini düşünürse o zaman aynen öyle yapar ve sonra unutur gider. Mümkünse, bence biraz daha uzatabilirsin. Çok kolay elde edildiğini düşünürse, seninle bir iki defadan fazla birlikte olmaz.”

Yumuşacık saçlarından bir tutam elime alıp örmeye başladım.

“Ay,” diye sızlandı. “Acıtıyorsun.”

“Sen de çok dırdır ediyorsun,” dedim. “Bırak kendi bildiğim gibi yapayım, Anne. Şu ana kadar hiç de kötü değildim.”

“Ah, şu mesele.” Bembeyaz omuzlarını silkip aynadaki yansımasına gülümsedi. “Bir erkeği herkes cezbedebilir. Mühim olan elinde tutmaktır.”

Kapı vurulunca ikimiz de irkildik. Anne’in siyah gözleri anında aynaya, boş gözlerle ona bakan yansımama döndü.

“Kral değil galiba?”

Çoktan kapıyı açmaya gitmiştim.

George yemekte giydiği kırmızı süet yeleği, yırtmaçlarının arasından parlayan beyaz keten gömleği, siyah saçlarının tepesine oturttuğu inci işlemeli kırmızı beresiyle kapının önünde duruyordu.

“Vivat! Vivat Marianne!” Çabucak içeri girip kapıyı kapattı. “Benden onunla bir kadeh şarap içmen için seni davet etmemi istedi. Bu kadar geç olduğu için özür dilemek zorundayım ama Venedik elçisi daha yeni gitti. Fransa’yla savaşmak dışında hiçbir şeyden konuşmadılar, adam şimdi İngiltere’ye, Henry’ye ve St. George’a tutkuyla bağlandı. Şimdi, seçim yapmakta tamamıyla serbestsin. Bir kadeh şarap içip sonra kendi yatağına geri dönebilirsin. Kendi kendinin hanımı olabilirsin.”

“Bir tavsiyen var mı?” diye sordu Anne.

George kibirli bir edayla kaşını kaldırdı. “Biraz zarif ol,” diye payladı. “Kızı hemen satın almayacak. Bir kadeh şarap içmeye davet ediyor. Hesabı sonra hallederiz.”

Elimi başıma götürdüm. “Başlığım!”diye haykırdım. “Anne, çabuk! Saçlarımı ör.”

Anne hayır der gibi başını iki yana salladı. “Öyle git,” dedi. “Saçların öyle omuzlarına dökülsün. Düğün gecesindeki bakireler gibi görünüyorsun. Haksız mıyım, George? Onun da istediği bu.” George başıyla onayladı. “Böyle çok hoş. Korsesini biraz gevşet.”

“O bir hanımefendi.”

“Azıcık,” diye önerdi George. “Bir erkek alacağı şeyin ucunu görmekten hoşlanır.”

Anne korsemin arkasındaki ipleri kemikten karın kısmı biraz gevşeyene kadar açtı. Belini davetkâr bir biçimde aşağıda duracak şekilde iyice çekti. George işte böyle der gibi başını salladı. “Mükemmel.”

Anne geri çekilip babamın aygıra gönderdiği kısrağa baktığı gibi tartan gözlerle bana baktı. “Başka bir şey var mı?”

George başını iki yana salladı.

“Bence yıkansa iyi olur,” diye karar verdi Anne aniden. “Hiç olmazsa kollarının altıyla ön tarafını.”

Umutla George’a döndüm ama bir çiftçi gibi hışımla başını sallayarak onaylıyordu. “Evet, yıkansan iyi olur. Kötü kokulardan tiksiniyor.”

“Haydi.” Anne ibrikle tası işaret etti.

“Siz dışarı çıkın,” dedim.

George kapıya döndü. “Dışarıda bekliyoruz.”

“Kalçalarını da,” dedi Anne kapıyı kapatmadan evvel. “Cimrilik etme sakın, Mary. Her tarafın tertemiz olmalı.”

Kapanan kapıyla birlikte dilimin ucunda duran ve bir leydiye pek de yakışmayacak olan cevabımı yuttum. Soğuk suyla çabucak yıkanıp kurulandım. Anne’in çiçek suyundan bir miktar alıp boynuma, saçlarıma ve bacaklarımın üst kısmına sürdüm. Sonra kapıyı açtım.

“Temizlendin mi?” diye sordu Anne sertçe.

Evet der gibi başımı salladım.

Endişeyle bana baktı. “Haydi o zaman. Dediğim gibi, biraz direnebilirsin. Tereddüt ediyormuşsun filan gibi yap. Hemen öyle kollarına

atlama."

Başımı ondan öteye çevirdim. Bana bu konuda baştan sona son derece duygusuzmuş gibi geliyordu.

"Kız biraz keyfini çıkarsın," dedi George anlayışla.

Anne hemen atıldı. "Onun yatağında değil," dedi sertçe. "Oraya kendi keyfi için değil, adamın keyfi için gidiyor."

Onu duymadım bile. Tek duyduğum kulaklarımda atan kalbimin sesi, tek bildiğim beni çağırdığı ve birazdan onunla birlikte olacağımdı.

"Haydi," dedi George. "Gidelim."

Anne odaya dönmek üzere yürüdü. "Seni bekleyeceğim," dedi.

Durakladım. "Bu gece dönmeyebilirim."

Başıyla onayladı. "Umarım dönmezsin. Ama yine de seni bekleyeceğim. Şöminenin başında oturup günün doğuşunu seyredeceğim."

Bir an ben İngiltere Kralının yatağında, sıcacık kollarında okşanırken onun tek başına odada oturup beni beklemesini düşündüm. "Tanrım, yerimde olmayı istiyorsundur," dedim aniden büyük bir sevinçle.

Cevap vermekten çekinmedi. "Tabii ki. O kral."

"Ve beni arzuluyor," dedim, çekici çivinin tam ortasına oturtarak.

George eğilip bana kolunu uzattı ve beni büyük salonun önündeki hole giden dar basamaklardan aşağı indirdi. Basamaklardan sanki iç içe geçmiş hayaletler gibi indik. Kimse geçtiğimizi görmedi. Şöminenin küllerinde uyuyan bulaşıkçılar ve odanın etrafındaki masalara başını koyup sızmış yarım düzine adam vardı.

Yüksek masayı ve kralın odalarının başladığı kapıları tek tek geçtik. Renkleri ay ışığında parlak ipeklerden elde edilmiş çok güzel halılarla kaplı bir dizi geniş basamak vardı. Dinlenme odasının önünde silahlı iki adam duruyordu, beni sapsarı saçlarım açık, yüzümde kendimden emin gülümsemeyle görünce açılıp yol verdiler.

Çift kapılı dinlenme odası beni çok şaşırttı. Bu odayı her gördüğümde insan dolu olurdu. Burası herkesin kralı görmeye geldiği yerdi. Bir isteği olanlar belki kral onları fark eder, nasıl olduklarını ve ondan ne istediklerini sorar diye burada durmalarına izin vermeleri için sarayın üst makamlarındakilere rüşvet verirdi. Bu kubbeli odayı hep en güzel giysilerine bürünmüş, umutsuzca kralın ilgisini çekmeyi bekleyen bu insanlarla doluyken gördüm. Şimdi sessiz, gölgelerle kaplıydı. George elini soğuk parmaklarıma dayadı.

Önümüzde kralın özel odalarına açılan kapılar vardı. Mızraklarını çapraz yapmış bekleyen iki silahlı adam duruyordu. “Majesteleri gelmemizi buyurdu,” dedi George kısaca.

Mızraklar birbirine vururken hafif bir şangırtı oldu, iki adam silahlarını tutarak eğildi ve çift kanatlı kapıyı açtı.

Kral üzerinde tüylü şeritleri olan kadife bir kaftanla şöminenin önüne oturmuştu. Kapının açıldığını duyunca ayağa fırladı.

Hemen iyice eğilerek reverans yaptım. “Beni çağırtmışsınız, Majesteleri.”

Gözlerini yüzümden alamadı. “Evet, çağırttım. Ve geldiğin için teşekkürler. Seni görmeyi... seninle konuşmayı... biraz...” Sonunda çözüldü. “Seni istedim.”

Biraz daha yanaştım. O mesafeden Anne’in parfümünün kokusunu alabileceğini düşündüm. Başımı geriye attım ve saçlarımın ağırlığının yer değiştirdiğini hissettim. Henry’nin gözleri yüzümden saçlarıma, sonra tekrar yüzüme kaydı. Arkamda kapının kapandığını duydum, George tek bir laf etmeden gitmişti. Henry onun gittiğini fark etmedi bile.

“Onur duydum Majesteleri,” diye mırıldandım.

Başını sabırsızlıkla değilse de oyunlarla vakit kaybetmeyecek bir tavırla iki yana salladı. “Seni istiyorum,” dedi tekrar, donuk bir sesle, sanki bir kadının bilmesi gereken tek şey buymuş gibi. ”Seni istiyorum, Mary Boleyn.”

Küçük bir adım daha atıp ona yanaştım. Yaslandığımda nefesinin sıcaklığını ve dudaklarının saçlarıma değdiğini hissettim. İleri ya da geri kımıldamadım.

“Mary,” diye fısıldarken sesi şehvetle boğuklaştı.

“Majesteleri?”

“Lütfen bana Henry de. Adımı dudaklarında duymak istiyorum.”

“Henry?”

“Beni istiyor musun?” diye fısıldadı. “Yani bir erkek olarak. Babanın tarlasındaki bir çiftçi olsaydım, beni yine ister miydin?” Elini çenemin altına koyup gözlerimin içine bakarak başımı yukarı kaldırdı. Masmavi gözlerine karşılık verdim. Dikkatle, yavaşça, elimi yüzüne koydum ve kıvır kıvır sakalının yumuşaklığını avucumda hissettim. Dokunmamla birlikte gözlerini kapadı, sonra başını çevirip çenesinde duran avucumu öptü.

“Evet,” dedim, sorusunun saçmalıktan öte bir şey olmadığını hiç umursamayarak. Bu adamı İngiltere Kralı dışında hiçbir şey olarak düşünemiyordum. Ben nasıl bir Howard olduğumu yadsıyamazsam, o da kral olduğunu yadsıyamazdı. “Sıradan biri olsaydım, siz de sıradan biri olsaydınız, size âşık olurdum,” diye fısıldadım. “Üzüm bağları olan bir çiftçi olsaydınız, size âşık olurdum. Ya ben o üzümleri toplamaya gelen kızlardan biri olsam siz bana âşık olur muydunuz?”

Elleri göbeğimin üzerinde sıcacık, beni iyice kendine çekti. “Evet, olurdum,” diye vaat etti. “Nerede olursan ol, gerçek aşkım olduğunu bilirdim. Kim olursam olayım, kim olursan ol, seni görür görmez gerçek aşkım olduğunu anlardım.”

Başını eğdi, sıcacık dudaklarıyla beni önce yavaşça, sonra sertçe öptü. Sonra elimden tutup beni karyolaya götürdü, yatağa yatırdı ve yüzünü Anne’in yardımseverlikle benim için gevşettiği korsemin tepesinden taşan göğüslerimin arasına gömdü.

Şafak vakti dirseğimin üzerinde doğrulup pencerenin demir parmaklıkları arasından aydınlanmaya başlayan gökyüzüne bakarken Anne’in de günün doğuşunu izleyeceğini biliyordum. Anne gün ışığının yavaş yavaş gökyüzüne doluşunu izleyecek ve kardeşinin kralın metresi, İngiltere’nin en önemli kadını, kraliçenin sadece bir altı olduğunu bilecekti. Pencerenin önündeki koltukta oturup kuşların ilk kararsız notalarını dinlerken bu acaba onun için ne anlama gelecekti? Kralın beni seçmesi, ailenin tutkularını taşıdığımı bilmek onda ne gibi hisler yaratacaktı? Kralın yatağında olanın o değil de, ben olduğumu bilmek.

Aslında, merak etmeme hiç gerek yoktu. Hissettikleri, benimle ilgili biriktirdiği o her zamanki can sıkıcı duygu karışımı olacaktı: Hayranlık ve imrenme, gurur ve öfke dolu bir rekabet hırsı, sevgili kardeşinin başardığını görme arzusu ve rakibinin başarısızlığını görme tutkusu.

Kral kımıldandı. “Uyanık mısın?” diye sordu pikenin altından.

“Evet,” dedim anında kendime gelip. Gitmeyi teklif etmem gerekir mi diye merak ediyordum ama çarşafların arasından başını çıkardı, gülümsüyordu.

“Hayırlı sabahlar, tatlını,” dedi bana. “Bu sabah iyi misin?”

Kocaman gülümsediğimi, neşesine aynen karşılık verdiğimi fark ettim. “Çok iyiyim.”

“İçinde bir mutluluk hissi duyuyor musun?”

“Daha önce hiç olmadığım kadar mutluyum.”

“O zaman bana gel,” dedi kollarını açarak ve pikenin altına, onun sıcacık, mis kokan kollarına kaydım. Güçlü bacakları bacaklarıma yaslandı, kollan omuzlarımı sardı, başı boynuma gömüldü.

“Ah, Henry,” dedim budala gibi. “Ah, aşkım.”

“Ah, biliyorum,” dedi tüm cazibesiyle. “Biraz daha yaklaş.”

Güneş iyice yükselene kadar yanından ayrılmadım, sonra hizmetkârlar ortalığa dökülmeden odama geri dönebilmek için acele etmek zorunda kaldım.

Henry elbisemi giymeme bizzat yardım etti, korsemin iplerini bağladı, sabah serinliğine karşı kendi pelerinini omuzlanma örttü. Kapıyı açtığında ağabeyim George pencere kenarındaki koltukta yatıyordu. Kralı gördüğünde hemen ayaklandı, şapkasını eline alıp eğildi, kralın arkasında beni görünce bana kocaman, tatlı tatlı gülümsedi.

“Bayan Carey’yi odasına götür,” dedi kral. “Sonra da yatak odalarının hizmetçilerini içeri gönder, olur mu George? Bu sabah erken kalkmak istiyorum.”

George tekrar eğildi ve bana kolunu uzattı.

“Benimle ayini dinlemeye gel,” dedi kral kapıdan. “Bugün benimle özel şapelime gelebilirsin George.”

“Teşekkür ederim.” George herhangi bir saraylının alabileceği en esaslı daveti büyük bir soğukkanlılıkla kabul etti. Ben reverans yaparken özel odaların kapıları kapandı, sonra çabucak dinlenme odasını ve büyük salonu geçtik.

En alt seviyedeki uşakları atlatamayacak kadar gecikmiştik, şömineleri yakmak için tutulmuş oğlanlar ateşi kocaman kütüklerle besliyordu. Diğer gençler yerleri süpürüyor, yemek yedikleri yerde sızıp kalan adamlar şarabın keskinliğine küfür ederek esniyor, gözlerini açmaya çalışıyordu.

Kralın pelerininin başlığını darmadağınık saçlarımın üzerine geçirdim ve çabucak, sessizce büyük salondan çıkıp kraliçenin odalarına doğru basamaklardan yukarı çıktık.

George kapıyı çaldığında Anne hemen açıp bizi içeri aldı. Uykusuzluktan yüzü bembeyaz, gözleri kıpkırmızıydı. Kız kardeşimin kıskançlık dolu bakışlarını neşeyle içime çektim.

“Eee?” dedi sertçe.

Yatağın üzerindeki hiç bozulmamış yatak örtüsüne baktım. “Uyumamışsın.”

“Uyuyamadım,” dedi. “Umarım sen hiç olmazsa biraz uyumuşsundur.”

Bu müstehcen sorusuna başımı çevirdim.

“Yapma,” dedi George bana. “Sadece her şeyin iyi gittiğinden emin olmak istiyoruz Mary. Bunu babam da bilmek isteyecek, annem de, dayım da. Herhalde bize anlatman daha iyi olur. Bu özel bir mesele değil ki.”

“Dünyanın en özel meselesi.”

“Senin için geçerli değil ama,” dedi Anne buz gibi bir sesle. “Bu yüzden bahar vaktindeki sütçü kızları gibi bakmayı bırak da anlat. Seninle yattı mı?”

“Evet,” dedim uzatmadan.

“Birden fazla mı?”

“Evet.”

“Tanrıya şükür!” dedi George. “Başardı. Gitmeliyim. Beni ayine çağırdı.” Bana doğru yürüyüp sıkıca kucakladı. “Aferin. Sonra konuşuruz. Gitmem lazım.”

Çıkarken düşüncesizce kapıyı arkasından çarptı. Anne akladı, sonra giysilerimizin durduğu dolaba yürüdü.

“Krem rengi elbiseni giy,” dedi. “Fahişe gibi görünmeye gerek yok. Sana biraz sıcak su getireyim. Banyo yapman gerekecek.” İtirazlarıma elini kaldırdı. “Evet, yapacaksın. O yüzden tartışma. Saçını da yıkayacaksın. Üzerinde tek bir leke kalmayacak. Tembel bir sürtük gibi davranmanın âlemi yok. Şu elbiseyi hemen çıkar ve acele et. Kraliçeyle ayine gitmek için bir saatten az vaktimiz var.”

Ona boyun eğdim, her zaman yaptığım gibi. “Benim adıma mutlu değil misin?” diye sordum iç etekliğimi ve korsemi çıkartmaya çabalarken.

Aynada yüzünü gördüm, fışkıran kıskançlığını örten kirpiklerini de. “Sadece ailem adına mutluyum,” dedi. “Sen neredeyse hiç umurumda değilsin.”

Biz sıra halinde kraliçenin odasına giderken kral hemen yanda, şapeline tepeden bakan özel salonunda sabah duasını dinliyordu. Kulaklarımı zorladığımda kralın bir yandan aşağıdaki kilisede pederin tanıdık hareketlerle dua edişini seyrederken bir yandan da bakıp imzalaması için kâhyanın önüne bıraktığı kâğıtları incelediğini duyabiliyordum. Kral ayini

dinlerken hep başka işlerini de yürütürdü, bu konuda babasının geleneklerini takip ederdi ve çoğu insan bu işlerin kutsandığına inanırdı.

Kraliçenin özel odasındaki yastıklara diz çöktüm ve parıl parıl parlayarak bacaklarımın hatlarını hafifçe meydana çıkaran elbisemin fildişi kumaşına baktım. Hâlâ onun sıcaklığını ve şefkatini bacaklarımın arasında hissedebiliyor, dudaklarımda tadını duyabiliyordum. Anne'in ısrarlarıyla yaptığım banyoya rağmen yine de yüzümde ve saçlarımda göğsündeki terin kokusunu alabildiğim için seviniyordum. Gözlerimi kapattığımda duyduğum dua değil, şehvanî hayallerimdi.

Kraliçe yanımda diz çökmüştü. Yüzü yasta gibi, başı üçgen şapkasının altında dimdikti. Parmaklarını aradan sokup her zaman içine giydiği kıldan gömleği elleyebilmesi için elbisesinin yakasını azıcık açmıştı. Asık suratı bitap ve üzgün bakıyor, sıkıca kapanmış gözlerinin altında yanakları yorgun görünüyordu. Başını tespihinin üzerinde eğmiş, yaşlı cildi çenesinin üzerine sarkmıştı.

Dua sanki hiç bitmeyecek gibiydi. Henry'nin imzalaması gereken resmi belgelere imrendim. Kraliçenin dikkati hiç başka yöne kaymadı, parmakları tespihini bir an bile bırakmadı, gözleri dua sırasında hiç açılmadı. Ancak ayin bittiğinde peder ayin kadehlerini beyaz beziyle silip kaldırırken kraliçe sanki hiçbirimizin duymaya vakıf olmadığı bir şey duymuş gibi derin bir iç çekti. Dönüp hepimize gülümsedi, bütün leydilerine, bana bile.

"Şimdi de gidip kahvaltımızı edelim," dedi mutlu mutlu. "Belki kral da bizimle yer."

Sırayla kralın kapısının önünden geçerken bilerek oyalandığımı fark ettim, bana tek bir kelime etmeden oradan geçmemi bekleyeceğine inanmıyordum. Sanki bu arzumu sezmiş gibi tam o anda ağabeyim George kapıları savurarak açtı ve bağıra bağıra, "Günaydın sana kız kardeşim," dedi.

Arkasındaki odada Henry hemen başını işinden kaldırdı. Kapının önünde, Anne'in benim için seçtiği krem rengi elbise, saçlarımı genç yüzümün gerisinde toplayan krem rengi başlığımla beni gördü. Bu görüntüyle birlikte arzu dolu bir iç çekti, yüzümün renginin değiştiğini, gülümseyişimin suratımı ısıttığını fark ettim.

"İyi günler efendim. Sana da iyi günler ağabeyim," dedim yumuşacık bir sesle, gözlerimi Henry'nin yüzünden ayırmadan.

Henry ayağa kalkıp sanki beni içeri çekmek istermiş gibi elini uzattı. Göz ucuyla kâhyasına baktığında kendini toparladı.

“Kahvaltımı sizinle birlikte edeceğim,” dedi. “Kraliçeye söyleyin birkaç dakika içinde geliyorum. Şu şeyleri bitirir bitirmez, şu... şu...” Elinin belli belirsiz hareketi kâğıtların neyle ilgili olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığını gösteriyordu.

Balıkçının parlak metaliyle gözleri kamaşmış bir sazan gibi kapıya doğru yürüdü. “Ve sen, bu sabah iyi misin?” dedi sessizce, sadece benim kulağıma.

“İyiyim.” Yüzüne çabucak yaramaz bir bakış fırlattım. “Biraz yorgunum.”

Bu itirafımla gözleri dansa geçti. “İyi uyumadın mı, tatlım?”

“Pek değil.”

“Yatağı mı beğenmedin?”

Kekeledim, bu tür kelime oyunlarında hiçbir zaman Anne kadar başarılı değildim. Sonunda yine sadece doğruyu söyledim. Çok beğendim, efendim.”

“Tekrar orada uyumak ister miydin?”

O muhteşem dakikalardan biriydi ve doğru cevabı buldum. “Ah, efendimiz. Orada bir süre uyumayacağımı umut ediyordum.”

Başını geriye atıp bir kahkaha patlattı, elimi yakaladı ve çevirip avucumun içini öptü. “Leydim, bana bir emrin yeter,” diye söz verdi. “Her bakımdan kölenim.”

Başımı eğdiğimde dudaklarının elime değişini seyrettim, gözlerimi yüzünden alamıyordum. Başını kaldırdı, birbirimize baktık, uzun ve karşılıklı şehvet dolu bakışlarla baktık.

“Gitmeliyim,” dedim. “Kraliçe nerede olduğumu merak eder.”

“Peşinden geliyorum,” dedi. “İnan buna.” Kısacık gülümsedikten sonra döndüm ve kraliçenin leydilerinin ardından koşarak salonu geçtim. Topuklarımın telaşla attığım adımlarla çıkardığı tak tak sesini, ipek elbisemin hışırtısını duyabiliyordum. Alarma geçen bedenimin her köşesinde gençliğimi, güzelliğimi ve beğenildiğimi hissedebiliyordum. Hem de İngiltere Kralı tarafından beğenildiğimi.

Kahvaltıya geldi ve koltuğuna otururken gülümsedi. Kraliçenin solgun gözleri pembe pembe yüzümü, krem rengi elbisemin zengin parıltısını fark

edip başını çevirdi. Biz yerken çalmaları için müzisyenlerden birkaçını ve bize iştirak etmesi için kendi at terbiyecisini çağırdı.

"Bugün ava gidecek misiniz, efendim?" diye sordu kocasına kibarca.

"Evet, gerçekten. Siz leydilerden avı izlemeye gelmek isteyen olur mu?" diye sordu kral davetkâr bir tonla.

"Eminim olur," dedi kraliçe, her zamanki neşeli sesiyle. "Matmazel Boleyn, Bayan Parker, Bayan Carey? Üçünüzünde iyi binici olduğunu biliyorum. Bugün kralla ata binmek ister misiniz?"

Jane Parker, adım üçüncü sırada geçtiği için bana kısacık sinsi bir bakış fırlattı. Bilmiyor diye düşündüm, içimden kendimi tebrik ederek. İstediği kadar sevinebilir çünkü bilmiyor.

"Krala eşlik etmekten büyük zevk duyacağız," dedi Anne sakin bir sesle. "Üçümüz de."

Ahırların önündeki kocaman bahçede kral iri atına binerken, seyislerden biri beni kralın bana verdiği atın semerine doğru kaldırdı. Bacağımı sıkıca eyer kaşına yasladım ve elbisemi yere uzanacak biçimde düzelttim. Anne her zaman yaptığı gibi en ufak detayı bile atlamadan beni dikkatle inceledi. O zarif tüylü Fransız avcı başlığıyla başını eğip beni onayladığında hep kendimi daha iyi hissediyordum. Onu semere kaldırması için seyisi çağırdı, sonra atını benimkinin yanına getirdi ve hayvanı yerinde tutarak bana uzandı.

"Eğer seni ağaçlıklara götürüp orada sahip olmak isterse, olmaz diyeceksin," diye fısıldadı. "Bir Howard kızı olduğunu hatırlamaya çalış. Her şeyinle bir fahişe olmadığını."

"Beni isterse..."

"Seni isterse, bekler."

Avcı uşak düdüğünü çaldı ve ahırdaki bütün atlar heyecanla kasıldı. Henry, heyecan dolu küçük bir oğlan çocuğu gibi karşıdan bana gülümsedi ve ona kocaman bir karşılık verdim. Kısrağım Jesmond sıçrayıp duruyordu, avın lideri başı çekerek açılır kapanır köprüden geçtiğinde eşkin giderek kopkoyu atlardan oluşan, toynaklarının üstü beyaz bir deniz gibi çabucak onu takip ettik. Güneşli ama sıcak olmayan bir gündü, biz şehirden uzaklaşırken serin bir rüzgâr otlaktaki çimenleri dalgalandırıyordu. Harmancılar tırmıklarına yaslanarak geçişimizi seyretti. Önce aristokrat renklerini görünce şapkalarını çıkarttılar, sonra kralın sancağını görünce dizlerinin üstüne çöktüler.

Arkamı dönüp şatoya baktım. Kraliçenin odalarından birinin penceresi açıktı ve kadının siyah şapkasını, arkamızdan dışarı bakan soluk yüzünü gördüm. Akşam yemeğinde bizimle birlikte olacak ve sanki yan yana at binerken koca günü birlikte spor yaparak geçirmeye giderken bizi görmemiş gibi Henry’ye de, bana da gülümseyecekti.

Tazıların havlamaları aniden ton değiştirdi, sonra toptan sustular. Avcı uzun uzun ve yüksek tonda düdüğünü öttürdü ki, bu da tazılar koku aldı demekti.

“İleri!” diye bağırdı Henry atını öne sürerek.

“Orada!” diye bağırdım. Önümüzde, ağaçların bittiği meydanın dibinde kocaman bir geyiğin hatlarını görebiliyordum, boynuzlan dümdüz başının gerisinde paldır küldür av tayfasından öteye sıçradı. Tazılar hemen, ara sıra heyecanla havlamaları dışında neredeyse çıt çıkarmadan hayvanın peşine dizildi. Çalıların altına gizlendiler ve atlarımızı durdurup bekledik. Avcılar beklentiyle avdan uzaklaştı, atlarını minik adımlarla çaprazlama sürerek gerilerken kaçmaya başladığı anda geyiğin yerini tespit edebilmeyi umut ediyorlardı. Sonra içlerinden biri üzengilerin üzerinde yükseldi ve tiz bir sesle borazanını öttürdü. Atım bu sesle birlikte heyecanla kişnedi ve ona doğru koşmaya başladı. Zarafeti falan bir yana bırakıp eyer kayısıyla bir tutam yeleye tüm gücümle sarıldım, sırtüstü çamura yuvarlanmadığım müddetçe nasıl göründüğüm umurumda değildi.

Geyik dörtnala koşmaya başladı, canını kurtarmak için nehre ve sel basmış çayırlara açılan ağaçlığın dibindeki boş, engebeli arazi boyunca koştu. Hemen ardından köpekler, onların ardından da atlar kafa kafaya koşarak geyiğin peşine düştü. Etrafım toynak sesleriyle dolmuştu, suratıma uçan çamur parçalan yüzünden gözlerim kısık, yarı kapalı halde iyice Jesmond’un ensesine yapışıp ileri sürdüm. Şapkamın başımda yırtıldığını, sonra yuvarlanıp gittiğini hissettim, ardından önüme bir çalılık çıkıverdi. Jesmond’ın güçlü arka bacaklarının altımda toplandığını ve koca bir zıplayışla çalıyı geçip diğer uçta yere değdiğini, sonra tekrar dörtnala yoluna devam ettiğini hissettim. Kral önümdeydi, bütün dikkatini gittikçe arayı açan geyiğe odaklamıştı. Saçlarımın tokalardan çıkıp savrulduğunu hissedebiliyordum, rüzgâr yüzüme çarptığında kayıtsız bir kahkaha attım. Jesmond’ın kulakları kahkahamla birlikte geriye, sonra önünde tehlikeli bir çukurla birlikte başka bir çalılığa yaklaşırken ileriye dikildi. Çalıyı benimle aynı anda gördü, sadece bir an göz ucuyla kontrol etti, sonra güçlü bir

kedi zıplayışına geçti ve tepesinden atlamak için dört bacağını da aynı andan yerden kesti. Kısrağın toynakları çalının tepesini sıyırırken ezilen hanımelinin kokusunu aldım, sonra yola devam ettik, hem de eskisinden daha hızlı. Önümde küçük benekli erkek geyik nehre dalmış güçlü bacaklarıyla karşı tarafa yüzmeye başlamıştı. Avcıların başı tazıların suya girmemesi, ona geri dönmesi ve diğer tarafta karaya çıktığında avlayabilmek amacıyla geyiği nehir kenarından takip etmesi için çılgın gibi borazanını öttürdü. Fakat köpekler onu dinlemeyecek kadar heyecanlıydı. Avcının yardımcıları öne atıldıysa da sürünün yarısı geyiğin peşinden çoktan nehre dalmıştı. Bazıları kuvvetli akıntıyla sürükleniyordu, derin sularda hiçbiri dirayetli değildi. Henry atını durdurup kargaşanın gelişimini seyretti.

Durumun onu öfkelendireceğinden korkuyordum, oysa başını geriye atıp geyiğin kurnazlığına sevinmiş gibi koca bir kahkaha patlattı.

“Git haydi!” diye bağırdı hayvanın ardından. “Seni pişirmeden de burada geyik eti yiyebiliyorum! Bir kiler dolusu geyik etim var!”

Etrafımızdaki herkes sanki harika bir latife edilmiş gibi gülmeye başladı ve ben aslında herkesin av kötü gittiği için kralın ruh halinin bozulmasından korktuğunu fark ettim. Neşeyle gülen yüzlerin birinden diğerine bakarken bir aydınlanma anında bu adamın ruh halini hayatımızın merkezi haline getirmekle çok büyük bir aptallık ettiğimizi düşündüm. Fakat sonra dönüp bana gülümsedi ve o an anladım ki, en azından benim için zaten başka bir olasılık yoktu.

Çamurlu yüzüme ve darmadağın saçlarıma uzun uzun baktı. “Taşralı işçi kızlara benziyorsun,” dediğinde sesindeki şehveti herkes fark edebilirdi.

Eldivenimi çıkartıp elimi başıma götürdüm, bir tutam saçı kıvırıp boş yere firketelerin arasına sıkıştırdım. Müstehcenliğini onaylar gibi yandan yandan gülümsedim ama aynı biçimde karşılık vermeyi reddettim.

“Ah, şşşt,” diye tembihledim yavaşça. Henry’nin bana odaklanan yüzünün gerisinde Jane Parker’ın aniden bir at sineği yutmuş gibi yutkunduğunu ve sonunda biz Boleynlerin yanında davranışlarına dikkat etmesi gerektiğini anladığını gördüm.

Henry atından yere atladı, yuları seyise fırlattı ve atımın başına geldi. “Aşağıya, bana inecek misin?” diye sordu sıcak ve davetkâr bir sesle.

Dizimi eyerden kurtarıp atımın yan tarafından aşağıya, onun kollarına kaydım. Beni kolayca yakalayıp yere basmamı bekledi ama kolları

bedenimden ayrılmadı. Bütün saray eşrafının önünde beni önce bir yanağımdan, sonra diğerinden öptü. “Sen Av Kraliçesisin.”

“Onu çiçeklerle taçlandıralım,” diye önerdi Anne.

“Evet!” Henry bu fikri sevdi ve birkaç dakika içinde saray eşrafının yarısı hanımeli sapı örmeye başlamıştı. Dolaşık, sarı saçlarımın tepesine oturtacağım bal kokulu bir tacım olmuştu.

Akşam yemeğinin malzemeleri arabalarla geldi ve elli kişilik küçük bir çadır kuruldu, kralın sevdikleri ve diğerleri için sandalyelerle sıralar dizildi. Kraliçe atının üzerinde aheste aheste geldiğinde beni başımda yaz çiçeklerinden bir taçla kralın solunda otururken buldu.

Ertesi ay, İngiltere sonunda Fransa’yla savaşa girdiğinde, ki bu ilan edilmiş resmî bir savaştı, İspanya İmparatoru ordusunu fişek gibi Fransa’nın ortasına sürerken yandaşı İngiliz ordusu İngiliz kalesi Calais’den yola çıkıp güneyden aşağıya, Paris’e ilerledi.

Saray ahalisi haber beklentisiyle Şehrin civarından ayrılmadı ama sonra yaz vebası Londra’ya ulaştı ve hastalıktan ödü kopan Henry yaz yolculuğunun hemen başlatılmasını emretti. Kaçarcasına Hampton Court Sarayı’na taşındık. Kral Londra’dan hiçbir şey istemediğini, bütün yiyeceklerin civar köylerden gelmesini buyurdu. Tüccarların, tacirlerin ve sanatçıların başkentin sağlıksız sokaklarından saray eşrafını takip etmesini yasakladı. Taze suların üzerindeki temiz saray hastalıktan korunmalıydı.

Fransa’dan gelen haber iyiydi, şehirden gelen haberse kötü. Kardinal Wolsey saray ahalisinin önce güneye, sonra batıya gidişini, önemli adamların büyük evlerinde kalışını, maskeli balolar, piknikler, avlar ve mızrak dövüşleriyle eğlenmesini temin etti ve Henry küçük bir oğlan çocuğu gibi, bu manzarayla kolayca oyalandı. Güzergâh üzerinde yaşayan bütün saraylılar bütün o dehşetli masrafına rağmen kralı sanki muazzam bir neşe kaynağıymış gibi ağırlamak zorundaydı. Kraliçe hoş taşra kentlerinde kralın yanında atını sürüyor, bazen sanki çok yorulmuş gibi tahtırevanına biniyor, geceleri ben çağırılsam da gündüzleri kral ona ilgili ve sevgi dolu davranıyordu. Kraliçenin yeğeni bütün Avrupa’da İngiltere’nin tek yandaşıydı, ailesinin dostluğu İngiltere için zafer demekti. Ancak Kraliçe Katherine kocası için savaş yandaşından daha öte bir şeydi. Ben Henry’yi ne kadar memnun edersem edeyim, o hâlâ karısının küçük oğluydu, ona düşkün tatlı, şımarık, altın oğlu. Henry beni ya da bu odadaki herhangi bir

kızı çağırtabilirdi ama bu, uzun zaman önce kraliçenin bir prensesken daha prens bile olmayan kendinden çok daha şapşal, çok daha bencil bu adamı sevme yeteneği sayesinde gelişen ilişkilerini asla hiçbir şekilde bozmazdı.

Kış 1522

Kral, saray eşrafının Noel için Greenwich'te kalmasını istedi ve on iki gün, on iki gece har vurup harman savurarak en güzel partiler, en güzel ziyafetlerle sadece eğlenildi. Noel eğlencelerinden sorumlu biri vardı, Sör William Armitage ve her gün için yeni bir şey hayal etmek onun göreviydi. Adamın günlük programı, tekne yarışı, mızrak dövüşü, ok atışı ya da ayı avı, köpek dövüşü, horoz dövüşü veya taklacı güvercin ya da alev yutan adamlar tarafından yapılan gezici şovları izlemek gibi sabahları dışarıda yapacağımız muhteşem aktiviteler içeriyordu. Hemen ardından büyük salonda güzel bir şarap, hafif veya sert biralar eşliğinde muhteşem bir yemek yeniyor, yine her gün acıbadem kurabiyesinden bir sanat eseri gibi oyularak yapılmış büyüleyici pudingler sunuluyordu. Akşamüzerleri farklı aktiviteler vardı, oyun ya da konuşma, biraz dans, biraz maskeli balo gibi. Hepimize birer rol verilirdi, hepimizin giyecek bir kostümü olurdu, hepimiz olabildiğince neşeli olmalıydık çünkü kral bu kış sürekli gülüyordu ve kraliçe sürekli gülümsüyordu.

Fransa'ya karşı girişilen sonuçsuz hareket soğuk havayla birlikte sona erdi ama herkes biliyordu ki, bahar geldiğinde yeni bir dizi savaş başlayacak ve İngiltere'yle İspanya ortak düşmanlarına karşı yeniden ittifaka geçeceklerdi. İngiltere kralı ve İspanya'dan gelen kraliçe o Noel'de kelimenin tam anlamıyla birleşmişti, haftada bir hiç şaşmadan birlikte akşam yemeği yiyorlardı ve kral o geceyi kraliçenin yatağında geçiriyordu.

Ama yine hiç şaşmaksızın iki gecede bir George, Anne'le paylaştığım odaya geliyor, kapıyı çalıyor, "Seni istiyor," diyor ve ben kralıma, aşkıma koşuyordum.

Hiçbir zaman bütün geceyi onun yanında geçirmiyordum. Noel için Avrupa'nın her köşesinden elçiler Greenwich'e davet ediliyordu ve Henry onların önünde kraliçeyi bu şekilde aşağılayamazdı. Özellikle İspanyol elçisi adabı muaşeret delisiydi ve kraliçenin de yakın arkadaşıydı. Saraydaki konumumu bildiğinden benden hoşlanmıyordu. Ben de kıpkırmızı bir surat ve darmadağınık bir halde kralın odasından çıkarken onunla burun buruna gelmeyi istemiyordum. Çok daha iyisini yapıyor ve

elçi sabah duasına gelmeden saatler önce kralın sıcak yatağından fırlıyor, yanımda esneyen George’la birlikte telaşla odama geri dönüyordum.

Anne mayalanmış bira ve odayı sıcak tutmak için beslenmiş şömineyle birlikte her zaman uyanık ve beni bekliyor oluyordu. Ben yatağa atlıyordum, o omzuma yünden bir şal örtüp yanıma oturuyor ve saçlarımdaki topaklan açıyor, George da şömineye bir odun daha atıp kendi bardağından birasını yudumluyordu.

“Çok yorucu bir iş,” dedi George. “Çoğu kez akşamüzeri uyuyakalıyorum. Gözümü açamıyorum.”

“Anne de akşam yemeğinden sonra çocukmuşum gibi beni yatağa yatırıyor,” dedim sızlanarak. “Ne istiyorsun?” dedi Anne. “Kraliçe gibi kırışmayı mı?”

“Çok canlı görünmüyor gerçekten,” dedi George. “Hasta falan mı?”

“Yaşlılıktan herhalde,” dedi Anne umursamaz bir tavırla. “Ve sürekli neşeli görünmeye çalışmaktan. Bu onu bitiriyor olmalı. Kralınsa bir dolu zevki var, değil mi?”

“Yo,” dedim hain hain, üçümüz birden bir kahkaha patlattık.

“Sana Noel’de özel bir hediye vereceğinden falan bahsetti mi?” dedi Anne. “Ya da George’a? Ya da herhangi birimize?”

Başımı salladım. “Hayır, bahsetmedi.”

“Howard Dayı ona vermen için bizim tarafımızdan yapılmış altın bir kadeh gönderdi,” dedi Anne. “Güvenli bir yerde durması için dolabın içine koydum. Servet değerinde. Umarım karşılığında bir şeyler alırız.”

Uykulu uykulu başımı salladım. “Bana bir sürpriz yapacağına söz verdi.” Anında ikisi de kulak kesildi. “Yarın beni tersaneye götürmek istiyor.”

Anne hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu. “Ben de bir hediyeden bahsediyorsun sandım. Hepimiz mi gideceğiz? Yani bütün saray mı?”

“Sadece küçük bir grup.” Gözlerimi kapatıp yavaşça kendimi uykunun kollarına teslim etmeye başladım. Anne’in yataktan kalkıp odada dolandığını, çekmeceden giysilerimi çıkartıp sabah için serdiğini duydum.

“Kırmızını giymelisin,” dedi. “Kuğu tüyü şeritli pelerinimi ödünç alabilirsin. Nehir kenarı soğuk olur.”

“Teşekkür ederim, Anne.”

“Bunları senin için yaptığımı sanma. Ailenin geleceği için yapıyorum. Hiçbiri şahsın için değil.” Sesindeki buz gibi tonla birlikte omuzlarımı

yukarı kaldırdım ama karşılık veremeyecek kadar yorgundum. Hayal meyal George'un bardağını yerine koyup sandalyesinden kalktığını duydum. Yavaşça Anne'i alnından öptü.

"Yorucu iş ama fazlasıyla değer," dedi yavaşça. "İyi geceler Annamaria, seni vazifelerinle baş başa bırakıp kendi vazifelerime geri dönüyorum."

Anne'in baştan çıkartan o kıkırtısını duydum. "Greenwich fahişeleri asil bir görevle görevlendirildi, ağabeyim. Yarın görüşürüz."

Anne'in pelerini kırmızı av kıyafetimin üzerinde enfes durdu, ayrıca bana o küçük, şık Fransız binici beresini de ödünç verdi. Henry, Anne, ben, George, kocam William ve yarım düzine insan daha nehrin kenarından atlarımızı sürerek kralın yeni gemisinin yapıldığı tersaneye gittik. Berrak bir kış günüydü, güneş suyun üzerinde parlıyordu, nehrin her iki tarafındaki topraklar su kuşlarının, Rusya'dan gelip kışı daha ılık otlaklarımızda geçiren kazların sesiyle çınlıyordu. Onların daimi gürültüsüne karşılık ördeklerin ezgisi, bataklık çulluklarının yaygarası da yabana atılacak gibi değildi. Atım kralın iri atıyla yan yana, Anne ve George her iki tarafımızda küçük bir grup halinde nehir kıyısında eşkin gittik. Henry atını yavaşlattı, sonra iskeleye geldiğimizde durdu.

Bizim grubun yaklaştığını gören ustabaşı dışarı çıkıp şapkasını çıkardı ve kralın karşısında iyice eğildi.

"Hem ata binelim, hem de nasıl olduğunuzu görelim diye düşündüm," dedi kral, tepeden ona gülümseyerek.

"Şeref duyduk, Majesteleri."

"İşler nasıl gidiyor?" Kral kendini semerden aşağı savurdu ve yuları yanında bekleyen kâhyaya fırlattı. Dönüp beni kucaklayarak atımdan indirdi, elimi dirseğinin boşluğuna yerleştirdi ve beni iskeleye götürdü.

"Eee, sence nasıl?" diye sordu bana, kocaman tahta silindirlerin üzerinde duran henüz yarısı inşa edilmiş geminin pürüzsüz meşe kısmının önünde gözlerini kısarak. "Sence çok güzel olmayacak mı?"

"Çok güzel ve çok tehlikeli," dedim, silahın deliklerine bakarak. "Tabii ki, Fransızların böyle bir şeyi yoktur."

"Hiç yok," dedi Henry gururla. "Geçen sene denizde bunun gibi üç tane dilberim olsaydı Fransız ordusunu limanda gizlenirken mahvetmiştim ve bugün hem İngiltere'nin, hem Fransa'nın, hem de tüm dünyanın kralıydım."

Durakladım. "Dediklerine göre Fransız ordusu çok güçlüymüş," dedim. "Francis de çok yürekliymiş."

“Kasıntının teki,” dedi itiraz ederek. “Hepsi gösteri. Ben, Calais’den ona doğru ilerlerken İspanya’nın Charles’ı onu güneyde yakalayacak. İkimiz Fransa’yı aramızda bölüşeceğiz.” Ustabaşına döndü. “Ne zamana hazır olur?”

“Bahara,” dedi adam.

“Ressam bugün burada mı?”

Adam başıyla onayladı. “Evet, burada.”

“Sizinle bir çizim istiyorum, Bayan Carey. Bir dakika oturup adamın eskizinizi çizmesine izin verir misiniz?”

Sevinçten kızardım. “Tabii, eğer siz istiyorsanız.”

Henry ustabaşına dönüp başını salladı, adam platformdan altımızdaki iskeleye seslendi ve bir adam koşarak yanımıza geldi. Henry basamaklardan inmeme yardım etti, yeni döşenmiş tahtaların üzerine oturdum ve basit giysiler içindeki adam çabucak yüzümün eskizini çizdi.

“Bu resmi ne yapacaksınız?” diye sordum merakla, kımıldamadan gülümseyerek poz vermeye çabalarken.

“Bekle görürsün.”

Ressam kâğıdını kenara koydu. “Bu bana yeter.”

Henry elini uzatıp beni ayağa kaldırdı. “Şimdi tatlım, atlarımıza binip yemeğimize gidelim. Seni taşkınlarla dolu otlakların arasından eve götüreceğim. Dörtnala saraya gidebileceğimiz güzel bir yol var.”

Kâhyalar üşütmesinler diye atları dolaştırıyordu. Henry beni semerime yükseltti, sonra kendi atına bindi. Herkesin hazır olduğundan emin olmak için omzunun tepesinden arkaya baktı. Lord Percy, Anne’in kolanını sıkıyordu. Anne başını indirip o küçük, kışkırtıcı gülümsemesiyle adama gülümsedi. Sonra hepimiz atlarımızla döndük ve güneş soğuk kış akşamında gökyüzünü pembe-krem bir renge boyarken Greenwich’e doğru yola koyulduk.

Noel yemeği neredeyse tüm gün sürdü ve o gece Henry’nin beni çağırtacağından emindim. Ama o kraliçeyi ziyaret edeceğini ilan etti ve arkadaşlarıyla içki içmesini bitirip kraliçenin odalarından birinde yatağa girene kadar ben, karısıyla birlikte onu bekleyen diğer leydilerin yanında oturmak zorunda kaldım.

Anne elime yarı dikilmiş bir gömlek tutuşturup o izin vermediği sürece ayağa kalkamayacağım şekilde elbisesinin eteğini benim elbisemin eteğinin üzerine bastırarak yanıma oturdu. “Of, git başımdan,” dedim mırıldanarak.

“O perişan ifadeyi sil yüzünden,” diye tısladı. “Dikişini dik ve keyif alıyormuş gibi gülümse. Böyle gemilerin batmış, suratını astığın müddetçe hiçbir erkek seni arzulamaz.”

“Ama Noel gecesini onunla geçirmesi...”

Anne beni onayladı. “Nedenini bilmek ister misin?”

“Evet.”

“Dilenci kılıklı bir falcı bu gece ona bir oğlu olacağını söylemiş. Kraliçenin ona bir sonbahar bebeği vereceğini umut ediyor. Tanrım, erkekler ne kadar aptal.”

“Falcı mı?”

“Evet. Diğer bütün kadınlardan vazgeçerse bir oğlu olacağını söylemiş. Bil bakalım falcıyı kim tutmuş?”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Tahminimce eğer falcıyı baş aşağı edip güzelce bir sallarsak cebinden Seymour altınları çıkacaktır. Ama artık çok geç. Yapacağını yaptı. Bu gece ve on ikinci geceye kadar her gece kraliçenin yatağına gidecek. Bu yüzden görevini yerine getirmek için önünden her geçişinde ona neler kaybettiğini hatırlat.”

Başımı dikişimin üzerine iyice eğdim. Anne beni seyrederken gömleğin manşetine bir damla gözyaşı düştüğünü ve damlayı elimle sildiğimi gördü.

“Seni küçük salak,” dedi kabaca. “Sana geri dönecek.”

“Onunla yattığını düşünmeye dayanamıyorum,” diye fısıldadım. “Acaba ona da tatlım diyor mudur?”

“Büyük olasılıkla,” dedi Anne duygusuzca. “Erkeklerin çoğu tonlamayı değiştirecek incelikten yoksundur. Ama onunla olan görevini yerine getirecek, sonra tekrar etrafına bakınmaya başlayacak, o arada gözüne takılır da gülümsersen, yine sen olursun.”

“Kalbim böyle kırıkken nasıl gülümseyebilirim?”

Anne hafifçe kıkırdadı. “Ah, trajediler kraliçesi! Kalbin kırıkken gülümseyebilirsin çünkü sen bir kadınsın, bir saraylısın ve bir Howard’sın. Yeryüzündeki en sinsi yaratık olmak için üç koca sebebin var. Şimdi şşşt, buraya geliyor.”

Önce George yüzünde benim için belirip kaybolan bir gülümsemeyle geldi, kraliçenin ayakucuna diz çöktü. Kraliçe hoşça kızararak ona elini uzattı, kral ‘odasına geleceği için etrafa gülücükler saçıyordu. Henry, yanında kocam William ve bir eli Lord Percy’nin omzunda içeri girdi.

Anne'e doğru bir baş hareketi dışında hiçbir şey yapmayarak yanımdan geçti, o içeri girerken ayağa kalkıp reveransa geçtim. Doğruca kraliçenin yanına gitti, onu dudaklarından öpüp özel odasına götürdü. Hizmetkârları kraliçeyle birlikte gidip kısa süre sonra dışarı çıktı. Diğer hepimiz sessizlik içinde dışarıda kalakaldık.

William etrafına bakındı ve bana gülümsedi. "Hoş bir karşılaşma, iyi karıcığım," dedi neşeyle. "Sence şimdiki konumunu uzun süre daha koruyabilecek misin, dersin? Yoksa yatağında yine ben mi olacağım?"

"Bu kraliçeye ve dayımıza bağlı," dedi George duygusuz bir sesle. Eli kemerinin üzerinde kılıcının durması gereken yere doğru kaydı. "Marianne kendi istediğini seçemez biliyorsun." William bu meydan okumaya karşı çıkmaya kalkışmadı. Bana hazin hazin gülümsedi. "Barışalım George," dedi. "Bunları bana izah etmene gerek yok. Şimdiye çoktan öğrenmiş olmam gerekirdi."

Başımı çevirdim. Lord Percy, Anne'i odalardan birine götürmüştü ve Anne'in adamın söylediği bir şeye o baştan çıkaran kıkırdayışıyla karşılık verdiğini duyabiliyordum. İzlediğimi görüp sesini yükselterek, "Lord Percy bana soneler yazıyor, Mary. Lütfen ona söyler misin, dizeleri vezin kurallarına uymuyor."

"Ama daha bitmedi ki," diye karşı çıktı Percy. "Henüz ilk dizeleri okuyordum ama daha baştan eleştirmeye başladınız."

"Siz adil leydi, beni hor görür gibi davranmayın."

"Bence çok iyi bir başlangıç," dedim yardım etmeye çalışarak. "Gerisini nasıl getirecektiniz, Lord Percy?"

"Kesinlikle iyi bir başlangıç değil," dedi George. "Kur yapmaya hor görmekle başlamak olabilecek en kötü başlangıç. Kibar bir başlangıç daha vaat edici olurdu."

"Bir Boleyn kızından gelen kibar bir başlangıç kesinlikle şok edici olurdu," dedi William iğneli bir tonla. "Talibe bağlı, tabii. Ama şimdi düşünüyorum da, Northumberlandlı Percy kibar bir başlangıç elde edebilir."

Anne ona kardeşçe sayılamayacak bir bakış fırlattı ama adam kendini şiirine öyle kaptırmıştı ki, onu görmedi. "İkinci dizeyi henüz bulamadım, bir şey bir şey ve sonu acımla kelimesiyle bitiyor."

"Ah! Hor görmeyle kafiye yapacak bir söz olmalı!" dedi George kışkırtırcasına. "Sanırım şimdi anlamaya başladım."

“Ama şiir boyunca sürdüğünüz bir hayaliniz olmalı,” dedi Anne, Henry Percy’ye. Sevdiğiniz kadına bir şiir yazacaksanız onu bir şeyle kıyaslamalı, sonra kıyaslamayı nükteli bir sona bağlamaksınız.”

“Nasıl yapabilirim?” diye sordu Percy. “Sizi hiçbir şeyle kıyaslayamam. Siz kendinizsiniz. Sizi bir şeyle nasıl kıyaslayabilirim?”

“Ah, işte bu çok hoş,” dedi George onaylayarak. “Bence Percy, konuşma diliniz şiirinizden daha güzel, yerinizde olsam tek dizimin üzerine çöküp bunu onun kulağına fısıldardım. Nesir şeklinde devam ederseniz bence zafer sizin.”

Percy sırıtarak Anne’in elini tuttu. “Gece yıldızlar,” dedi.

“Bir şey bir şey, parlar,” diye şiire katıldı Anne anında.

“Haydi şarap içelim,” diye önerdi William. “Bu tumturaklı nüktelere daha fazla dayanamayacağım. Kim benimle zar atar?”

“Ben,” dedi George, William’ın beni oyuna davet etmesine fırsat vermeden. “Nesine?”

“Birkaç krona,” dedi William. “Kumarda bana rakip olmana izin vermemeliyim aslında Bay Boleyn.”

“Ya da başka herhangi bir alanda!” dedi ağabeyim hoş bir dille. “Hele hele Lord Percy burada bize kavgayla ilgili savaş şiirleri yazabilecekken.”

“Bir şey bir şeyin çok da tehditkâr olduğunu sanmıyorum,” dedi Anne. “Onun dizeleri ancak bu kadar olur.”

“Henüz öğreniyorum,” dedi Percy gururla. “Tecrübesiz bir âşık, tecrübesiz bir şairim ve siz bana kaba davranıyorsunuz. ‘Adil leydi, siz sevgilim bana hor görür gibi davranıyorsunuz’ dizesi çok doğru.”

Anne güldü ve öpmesi için elini adama uzattı. William cebinden birkaç zar çıkartıp masaya attı. Ona bir kadeh şarap doldurup yanına koydum. Sevdiğim adam yan odada karısıyla yatarken William’a hizmet etmekten tuhaf bir teselli duydum. Kendimi kenara atılmış gibi hissediyordum ve tek bildiğim bir tarafa tutunmam gerektiğiydi.

Gece yarısına kadar oynadık ama kral hâlâ ortalıkta yoktu.

“Ne dersin?” diye sordu William, George’a. “Geceyi onunla geçirmeyi düşünüyorsa biz de yataklarımıza gidebiliriz.”

“Biz gidiyoruz,” dedi Anne kararlı bir sesle. Buyurgan bir tavırla elini bana doğru açtı.

“Bu kadar erken mi?” diye yakardı Percy. “Ama yıldızlar geceleri çıkar.”

“Şafak vakti ele kaybolur,” diye karşılık verdi Anne. “Bu yıldız gece kendini gizlemeli.”

Onunla gitmek üzere ayağa kalktım. Kocam bir an bana baktı. “Bana iyi geceler öpücüğü ver, karıcığım,” diye emretti.

Durakladım, sonra odanın karşısına yürüdüm. Yanağına soğuk bir öpücük kondurmamı bekliyordu ama eğilip onu dudaklarından öptüm. Ona dokunur dokunmaz bana karşılık verdiğini hissettim. “İyi geceler, kocacığım. Mutlu Noeller dilerim.”

“İyi geceler, karıcığım. Bu gece yanımda sen olsaydın yatağım sıcacık olurdu.”

Onaylarcasına başımı salladım. Söyleyecek hiçbir lafım yoktu. Elimde olmadan göz ucuyla kraliçenin özel odasına, taptığım adamın karısının kollarında uyuduğu yere baktım.

“Belki sonunda hepimiz kendi karımıza döneriz,” dedi William sessizce.

“Kesinlikle,” dedi George neşeyle, kazandıklarını masadan şapkasına, oradan da ceketinin cebine aktarırken. “Çünkü yaşamımızdaki tercihlerimiz ne olursa olsun birbirimizin yanına gömüleceğiz. Beni düşünsenize, Jane Parker’la toprak olmaya can atıyorum.”

Buna William bile güldü.

“Ne zaman peki?” diye sordu Percy. “O mutlu nikâh günü?”

“Yaz ortasından sonra bir vakit. O zamana kadar sabırsızlığımı dışa vurmazsam tabii.”

“Bol çeyizle gelecek,” dedi William.

“Kimin umurunda?” diye haykırdı Percy. “Mühim olan sadece aşk.”

“Diyor krallığın en zengin adamlarından biri,” dedi ağabeyim yüzünü buruşturarak.

Anne elini Percy’ye uzattı. “Siz ona aldırmayın, Lordum. Size katılıyorum. Mühim olan sadece aşk. Ne olursa olsun, ben de böyle düşünüyorum.”

Kapı arkamızda kapanır kapanmaz, “Hayır öyle düşünmüyorsun,” dedim.

Anne bana hafifçe gülümsedi. “Keşke ne söylediğime değil de kime söylediğime dikkat etseydin.”

“Northumberlandlı Percy. Northumberlandlı Percy’yle aşk evliliği yapmaktan mı bahsediyorsun?”

“Kesinlikle. Bu yüzden kocana istediğin kadar öyle aptal aptal sırıtabilirsin. Benim evlendiğim seninkinden çok daha iyi olacak.”

Bahar 1523

Yeni yılın ilk günlerinde kraliçe gençliğine yeniden kavuşup ılık odada bakılan bir gül gibi yeniden çiçek açtı. Yanakları pembeleşti, sürekli gülümser oldu. Çoğu zaman elbisesinin içine giydiği kıldan gömleği bir kenara attı, boynuyla omuzlarına sardığı ham deriden keçe sanki sevinçten tüy dökmüş gibi kayboldu gitti. Bu değişikliklerin nedenini kimseye açıklamadı ama hizmetçisi diğer bir hizmetçiye adet gününün geçtiğini, falcının kehanetinin gerçek olduğunu, kraliçenin bebek beklediğini söyledi.

Daha önceki hamileliklerini tamamlayamadığı göz önüne alındığında yüzünü özel odasının köşesindeki küçük sunaktaki Meryem Ana heykeline dönerek diz çökmesi, her sabah gözleri kapalı, kendinden geçmiş halde orada, bir eli karnında, bir eli dua kitabında oturmak için yeterli nedeni var sayılırdı. Mucizeler gerçek olabilirdi. Belki de kraliçe için bir mucize gerçekleşiyordu.

Hizmetçiler şubatta da çarşaflarının yine temiz olduğunu etrafa yaydıklarında yakında krala söyleyeceğini düşünmeye başladık. Henry çoktan iyi haber bekleyen bir eş havasına bürünmüştü ve sanki görünmezmişim gibi yanımdan yürüyüp geçiyordu. Ben onun önünde dans etmek, karısına hizmet etmek, diğer kadınların alaylarına katlanmak ve bir kez daha bir Boleyn kızından öte bir şey olmadığımı, üstelik artık en sevileni de olmadığımı hatırlamak zorunda kalmıştım.

“Artık dayanamıyorum,” dedim Anne’e. Kraliçenin odalarından birinde şöminenin başında oturuyorduk. Diğerleri köpeklerle yürüyüşe çıkmıştı ama biz dışarı çıkmak istememiştik. Nehirden sis geliyordu ve çok soğuk bir gündü. Kürk şeritli elbisemin içinde üşüyordum. Noel gecesi Henry önümden geçip karısının odasına girdiğinden beri kendimi iyi hissetmiyordum. O günden beri beni çağırtmamıştı.

“Fazla ciddiye alıyorsun,” dedi mutlu mutlu. “Krala âşık olursan böyle olur.”

“Başka yapacak bir şeyim var mı?” diye sordum perişan bir halde. Dikişime biraz daha ışık gelsin diye pencerenin önündeki koltuğa geçtim. Kraliçenin fakirler için yaptırdığı gömlekleri bastırıyordum ve bunlar yaşlı işçilere gidecek diye baştan savma dikmeme izin yoktu. Gelip dikiş

yerlerini kontrol edecek ve özensiz yapıldığını düşünürse dönüp büyük bir nezaketle yeniden yapmamı söyleyecekti.

“Eğer doğurursa ve erkek olursa, o zaman sen de William Carey’le kalır, kendi aileni kurarsın,” dedi Anne. “Kral ondan sonrasında kraliçenin emir kulu olur ve senin suyun kaynadı demektir. Diğerlerinden biri olur çıkarsın.”

“Beni seviyor,” dedim tedirgin bir sesle. “Ben diğerlerinden biri değilim.”

Başımı çevirip penceren dışarı baktım. Sis nehrin üzerinden yatağın altından çıkan tozlar gibi sarmal sarmal yükseliyordu.

Anne zorlama bir kahkaha attı. “Her zaman diğerlerinden biriydin. Biz Howard kızlarından etrafta dolu var, hepsi de terbiyeli, iyi eğitilmiş, güzel, genç, verimli. Kendilerini birbiri ardına masaya fırlatıp aralarından birinin şanslı çıkıp çıkmadığını görebilirler. Art arda seçilip sonra kenara fırlatılmak onlar için gerçek bir kayıp değildir. Her zaman döllenebilecek başka bir Howard kızı, fidanlıkta her zaman başka bir fahişe mevcuttur. Sen, hatta sen daha doğmadan evvelkilerle birlikte diğerlerinden birisin. Sana sadık kalmamışsa, William’a geri dönersin, onun ilgisini çekecek başka bir Howard kızı bulurlar ve dans yeniden başlar. Hiçbir şey onlar için kayıp değildir.”

“Ama ben bir şeyleri kaybettim!” diye bağırdım.

Başını yana eğip sanki bu sabırsız, çocuksu tutkuyu gerçeklerden ayıracakmış gibi bana baktı. “Evet. Belki de. Sen bir şeyleri gerçekten kaybettin. Masumiyetini, ilk aşkını, güvenini. Belki kalbin kırıldı. Belki asla tamir olmayacak. Zavallı, şapşal Marianne,” dedi yumuşak sesiyle. ”Başka bir adamı memnun etmek için bir adamın isteklerini yerine getir, sonuçta kendin için kalp acısı dışında bir şey elde edeme.”

“Tamam, benden sonraki kim olacak?” diye sordum, acımı saldırıya dönüştürerek. “Sence yatağına itecekleri bir sonraki Howard kızı kim olacak? Dur bir düşüneyim, şu diğer Boleyn kızı kim olabilir?”

Göz ucuyla çabucak bana bir bakış fırlattı, sonra siyah gözleri kendi yanaklarına kaydı. “Ben olmayacağım,” dedi. “Kendi planlarımı kendim yaparım. Önce yatağa atılıp sonra kenara fırlatılma riskini göze alamam.”

“İşleri riske atmamı bana sen söylemiştin.”

“O senin içindi,” dedi. “E5en hayatımı senin gibi yaşamayacağım. Sen her zaman senden isteneni yerine getirdin, sana bir şey yapman

söylendiğinde mutlu oldun, emredildiğinde yatağa girdin. Ben senin gibi değilim. Kendi bildiğim gibi yapmayı severim."

"Ben de kendi bildiğim gibi yapabilirim," dedim.

Anne inanamayan gözlerle bana baktı.

"Hever'a geri dönüp orada yaşayabilirim," dedim. "Sarayda kalamam. Kenara atıldıysam Hever'a gidebilirim. En azından o seçeneğim her zaman var artık."

Kraliçenin odalarına giden kapı açıldı, başımı kaldırdığımda hizmetçilerin kollarında çarşaflarla dışarı çıktığını gördüm.

"Bu hafta ikinci kez değiştirilmesini emretti," dedi biri sinir içinde.

Anne'le şöyle bir bakıştık. "Lekeli mi?" diye sordu Anne hemen.

Hizmetçi arsız arsız ona baktı. "Kraliçenin çarşaflan mı?" diye sordu. "Sana kraliçenin çarşaflarını mı göstermemi istiyorsun?"

Anne'in upuzun parmakları cüzdanına uzandı ve bir parça gümüş el değiştirdi. Hizmetçi parayı cebine atarken zafer dolu gülümsedi. "Hiçbir leke yok," dedi.

Anne durgunlaştı. Kadınlara kapıyı açmaya gittim.

"Teşekkürler," dedi ikincisi, kendilerine gösterdiğim nezakete şaşırarak. Başıyla beni selamladı. "Kraliyet teri, zavallı leydim," dedi yavaşça.

"Ne?" diye sordum. Bir Fransız casusunun uğrunda kralının bütün servetini vereceği, bütün saraylıların öğrenmek için can attığı bu bilgiyi bana bedavadan söylediğine inanamıyordum. "Kraliçeye geceleri ter mi basıyor? Değişime mi girdi yani?"

"Henüz girmediyse bile çok yakında girer," dedi hizmetçi. "Zavallı leydim."

Babamı George'la birlikte büyük salonda buldum, hizmetçiler etraflarında ayaklı masaları akşam yemeğine hazırlarken onlar baş başa vermişti. Babam eliyle beni çağırdı.

"Baba," dedim eğilip reverans yaparak.

Alnıma sakin bir öpücük kondurdu. "Kızım," dedi. "Beni mi görmek istedin?"

Bir an beynimden aşağı kaynar sular inerken adımı unuttuğumu düşündüm. "Kraliçe bebek beklemiyor," dedim. "Bugün adeti başladı. Diğerlerini de yaşı nedeniyle kaybetmiş."

"Tanrıya şükür!" dedi George sevinçle. "Kendimle altın tacına iddiaya girerim ki, bu iyi bir haber."

“Çok iyi,” dedi babam. “Bizim için en iyisi, İngiltere için en kötüsü. Krala söylemiş mi?”

Hayır anlamında başımı salladım. “Kanaması bu sabah başladı, daha onu görmedi.”

Babam başıyla onayladı. “Demek haberi ondan önce aldık. Başka bilen var mı?”

Omuz silktim. “Çarşaflarını değiştiren hizmetçiler ve onlara para veren herkes. Wolsey, sanırım. Belki Fransızlar da hizmetçilerden birini satın almıştır.”

“O zaman bunu ona söyleyen biz olmak istiyorsak elimizi çabuk tutmalıyız. Ben mi söylesem?” ;i George başını salladı. “Çok özel bir haber,” dedi.’ “Mary’ye ne dersin?”

“Hayal kırıklığının doruğundayken önüne Mary’yi atmış oluruz,” dedi babam düşünceli düşünceli. “Ben hayır derim.”

“Anne o zaman,” dedi George. “Ona Mary’yi hatırlatan kişi bizden biri olmalı.”

“Evet, Anne bunu yapabilir,” diye onayladı babam. “Anne fare kokusu alır almaz vahşi bir kediye dönüşür.”

“Bahçede,” diye rızamı belirttim. “Ok alanında.” Üçümüz birlikte büyük salondan bahar güneşinin parlak ışığına yürüdük. Güneşte başlarını eğmiş nergislerin arasından serin bir rüzgâr esiyordu. Ok alanında aralarında Anne’in de bulunduğu küçük grubu görebiliyorduk. Biz onu izlerken Anne ayağa kalktı, nişan aldı, yayını gerdi, ipin titreşimini ve okun hedefi tam ortadan vurduğunu gösteren o tatmin edici sesi duyduk. Birkaç kişiden alkış sesi yükseldi. Henry Percy hedef tahtasına yürüyüp Anne’in okunu çıkardı ve saklayacakmış gibi kendi ok kılıfına koydu.

Anne okunu almak için elini açmış gülüyordu ki, göz ucuyla etrafa bakarken bizi gördü. Anında adama arkasını dönüp bize doğru geldi. “Baba.”

“Anne.” Onu benden daha duygulu öptü. “Kraliçenin âdeti başlamış,” dedi George lafı uzatmadan. “Krala söylemen iyi olur diye düşündük.”

“Mary söylemesin mi?”

“Bu onu küçük düşürür,” dedi babam. “Oda hizmetçileriyle lakırdı, onların idrar çanaklarını boşaltmalarını izlemek falan.”

Bir an Anne’in kendisinin de küçük düşmek istemediğini belirteceğini sandım ama omuz silkti. Howardlar’ın aile hedeflerine hizmet etmenin

ucunda daima bir bedel olduğunu biliyordu.

“Mary’nin tekrar gözüne girmesini sağla,” dedi babam. “Kraliçeye arkasını döndüğünde seçtiği Mary olmalı.”

Anne başıyla onayladı. “Tabii ki.” Sesindeki iğneli tonu sadece ben duyabiliyordum. “Mary herkesten önce gelir.”

O gece kral her zaman yaptığı gibi kraliçeyle birlikte şöminenin yanında oturmak için onun odasına geldi. Biz üçümüzse bu evcimen huzurun ona fazla geleceğinden emin, seyrettik. Ama kraliçe onu eğlendirmekte ustaydı. Sürekli ortada bir kart ya da zar oyunu olurdu. Kraliçe son çıkan kitapları hiç kaçırmaz, ilginç bir fikir ortaya atıp savunur ya da bir fikre karşı gelirdi. Başka ziyaretçiler de bulunurdu, eğitimli ya da çok yer görmüş adamlar kralla konuşmaya gelirdi. Ayrıca hep en güzel müzikler çalardı ve Henry iyi müziğe bayılırdı. Thomas More kraliçenin favorisiydi ve bazen üçü şatonun düz çatılarında yürür, gece gökyüzünü seyrederdi. More ve kral İncil’in yorumlarını ve bir gün sıradan insanların İncil’i İngilizce okumasına izin vermenin doğru olup olmayacağını tartışırdı. Bütün bunların yanında, güzel kadınlar hiç eksik olmazdı. Kraliçe odalarını krallığın en güzel kadınlarıyla doldurmayı ihmal etmeyecek kadar akıllıydı.

Bu gece de yine o gecelerden biriydi. Kraliçe onu, sanki ziyarete gelen ve hoş tutulması gereken bir elçiymiş gibi eğlendirdi. Kral bir süre kraliçeyle konuştuktan sonra biri ondan şarkı söylemesini rica etti ve Henry ortaya gelip bize kendi bestelerinden birini seslendirdi. Bayanlardan birinin soprano kısmını söylemesini istedi ve Anne nazlı nazlı, mütevazı bir tavırla çıkıp deneyeceğini söyledi. Tabii ki, sesi mükemmeldi. Hallerinden oldukça hoşnut,’ bir nakarat seslendirdiler. Henry, Anne’in elini öptü ve kraliçe şarkıyı seslendirenlere kadeh kaldırılması için çağrıda bulundu.

Anne kralın eline sadece hafifçe dokunmuş ama onu saray ahalisinden biraz da olsa uzaklaştırıvermişti. Henry’nin bu dokunuşla kendinden geçtiğini sadece kraliçe ve biz Boleynler biliyorduk. Kraliçe müzisyenlerden birinden bize başka bir parça çalmasını istedi, kocasının şimdi de başka bir kadınla flörtleşmeye başlamasına duyduğu öfkeyi dışa yansıtmayacak kadar mantıklıydı. Ablamın kralın kollarındaki görüntüsünü nasıl karşıladığımı görmek için dönüp bir an bana baktı, alçak gönüllü, masum bir gülümsemeyle karşılık verdim. ”Çok iyi bir saraylı olma yolundasın, karıcığım,” dedi William Carey. “Öyle mi?”

“Saraya ilk geldiğinde körpeydin, Fransız sarayında belli belirsiz cilalanmıştın o kadar, ama şimdi yaldızların neredeyse içine işlemek üzere. Hesapsız kitapsız yaptığın bir şey oldu mu hiç?”

Tam kendimi savunmaya geçmek üzereydim ki, Anne’in krala bir şey söylediğini, Henry’nin göz ucuyla kraliçeye baktığını gördüm. Anne yumuşak bir tavada elini onun koluna koydu ve alçak sesle bir şeyler daha söyledi. William’a, neredeyse kulaklarımı tamamen tıkayarak arkamı döndüm ve sevdiğim adamı seyrettim. Omuzlarının büzülüp çöktüğünü gördüm, sanki gücünün yarısı uçup gitmişti. Çocuk kadar kırılgan bir ifadeyle kraliçeye sanki ona ihanet etmiş gibi bir bakış fırlattı. Anne saray eşrafının onu görmesini engellemek için dönüp önüne geçti, George dikkatleri kralın kulağına keder çalan Anne’den uzaklaştırmak için kraliçeye gidip benimle dans etme izni istedi.

Buna dayanamadım, dans etmek için yaygara koparan kızların arasından sıyrılıp ona ulaşmak için Anne’i itip geçerek doğruca Henry’nin yanına gittim. Yüzü bembeyazdı, gözleri zavallı zavallı bakıyordu. Ellerini tutup sadece, “Ah, benim bir tanem,” dedim.

Yüzünü hemen bana çevirdi. “Sen de biliyor muydun? Bütün leydiler biliyor muydu?”

“Sanırım,” dedi Anne. “Bunu size kendi söylemediği için onu suçlayamayız, zavallı hanımım, bu onun son umuduydu. Son şansınızdı, efendim.”

Parmaklarının ellerime biraz daha sıkı yapıştığını hissettim. “Ama falcı...”

“Biliyorum,” dedim şefkatle. “Büyük olasılıkla bunun için para almıştı.”

Anne ortadan kayboldu, ikimiz baş başa kaldık.

“Ve ben onunla birlikte oldum, çok çabaladım ve çok umut ettim...”

“Size dua ettim,” diye fısıldadım. “İkinize de. Bir oğlun olmasını çok istedim, Henry. Tanrı şahidim, sana meşru bir oğlan vermesini dünyadaki diğer her şeyden çok istedim.”

“Ama artık veremez.” Ağzı bir tuzak gibi kapandı. İstediğini elde edememiş şımarık bir çocuk gibi görünüyordu.

“Evet, artık veremez,” diye onayladım onu, “Artık bitti.”

Aniden elimi bırakıp bana arkasını döndü. Hızlı adımlarla kalın duvarların arasından ilerlerken dansçılar ona yol vermek için açıldı. Doğruca tahtında oturan kraliçeye gitti ve herkesin duyabileceği kadar

yüksek bir sesle konuştu. “İyi olmadığınızı duydum, hanımefendi. Keşke bana kendiniz söyleseydiniz.”

“Özür dilerim, Majesteleri,” dedi kraliçe muazzam bir asaletle. “Bunu sizle tartışmak için daha uygun bir zaman kolluyordum.”

“Daha erken bir vakit kollamanız hayırlı olurdu,” diye eleştirdi Henry. “Madem iyi değilsiniz, bence toplantıyı sona erdirelim ve kendi başınıza oturun.”

Olanları anında kavrayan kraliçenin eşrafından bazıları yanındakilere çabucak bir şeyler fısıldadı ama çoğu durup kralın aniden fırtına gibi kötü şakalar yağdırmasına ve kraliçenin bembeyaz bir suratla buna katlanmasına bakakaldı. Henry topuklarının üzerinde döndü ve arkadaşlarını, George, Henry, William, Charles ve Francis’i çağırmak için parmaklarını şaklattı, tıpkı köpeklerini çağırır gibi. Tek bir kelime etmeden hep beraber kraliçenin odasından ayrıldılar. Hepsinin arasında en çok ağabeyim George’un iyice eğilerek kraliçenin önünde reverans yapması hoşuma gitti. Kraliçe ağzını bile açmadan gitmelerini seyretti, sonra kalktı ve sessizce özel odasına girdi.

Öylesine çalmaya devam eden müzisyenler gitgide notalardan şaştı, şarkılarının çoktan bittiğini fark etti ve yeni bir emir için etrafına bakındı.

“Ah, haydi gidin,” dedim aniden kendimi tutamayarak. “Bu gece artık kimsenin daha fazla şarkı söyleyip dans etmeyeceğini anlamadınız mı? Burada kimse müzik istemiyor. Tanrı biliyor ki, kimse dans etmek de istemiyor.”

Jane Parker şaşkınlıkla bana baktı. “Sevineceğini düşünmüştüm. Kral kraliçeyle bozuştu, senin sepetin içindeki bozuk şeftali gibi seçilmeye hazır bekleyeceğini sanıyordum.”

“Ben de senin böyle bir şey söylemeyecek kadar akıllı olduğunu sanıyordum,” dedi Anne azarlar gibi. ”Görümcenle böyle konuşulur mu! Senin hakkından gelmeli, yoksa bu ailede yerini alamazsın.”

Jane, Anne’e boyun eğmedi. “Söz atılamaz. George’la ben kilisede evlenmiş kadar iyi durumdayız. Bir tek gününün kararlaştırılması gerekiyor, o kadar. Beni kabul de edebilirsin, benden nefret de edebilirsin, Bayan Anne. Ama beni yasaklayamazsın. Biz şahitlerin önünde sözlendik.”

“Ne önemi var ki!” diye bağırdım. “Bütün bunların ne önemi var ki?” Dönüp odama koştum. Anne hemen arkamdan içeri girdi.

“Neyin var?” diye sordu hemen. “Kral bize kızdı mı?”

“Hayır, aslında kızması gerekirdi ama kızmadı. Ona kraliçenin sırrını söylemekle çok çirkin bir şey yaptık.”

“Ah evet,” dedi Anne hiç de duygulanmayarak. “Ama kral bize kızmadı, değil mi?”

“Hayır, sadece kırıldı.” Anne kapıya yöneldi. “Nereye gidiyorsun?” diye sordum. “Banyoyu buraya getirteceğim,” dedi. “Yıkanacaksın.”

“Of Anne,” dedim sinirlenerek. “Adam hayatının en kötü haberini aldı. Siniri tepesinde. Bu gece beni çağırtmaz. Yarın yıkanırım, yıkanmam gerekirse.” Anne başını salladı. “Bu konuda risk alamam,” dedi. “Bu gece yıkanıyorsun.”

Yanılmıştı ama sadece bir gece. Ertesi gün kraliçe hanımlarıyla birlikte kendi başına odasında oturdu ve ben ağabeyim, onun arkadaşları ve kralla birlikte özel odada yemek yedim. Müzikli, danslı, kumarlı, çok, çok güzel bir geceydi. Ve o gece bir kez daha kralın yatağındaydım.

Bu kez Henry ve ben ayrılmaz iki parça olmuştuk. Saray sevgili olduğumuzu biliyordu, kraliçe biliyordu, hatta Londra’dan birlikte yemek yememizi seyretmeye gelen sıradan insanlar bile biliyordu. Bileğimde onun altın bileziği vardı, avlarda onun atını sürüyordum. Kulaklarımda bir çift elmas küpe vardı, üç yeni elbisem olmuştu, biri altındandı. Ve bir sabah yatakta bana şöyle dedi:

“Tersanede ressama emrettiğim eskizinin ne durumda olduğunu hiç merak ettin mi?”

“Onu unutmuştum,” dedim.

“Buraya gelip bir öpücük ver de sana neden adama seni çizmesini emrettiğimi göstereyim,” dedi tembel tembel.

Yatağının yastıkları üzerinde sırtüstü yatıyordu. Sabah geç bir saatti ama perdeler bizi şömineyi yakmaya gelen, ona sıcak su getiren, idrar tasını dökmeye gelen hizmetkârlardan korumak için hâlâ etrafımızda kapalı duruyordu. Yatakta ona doğru dikildim, yuvarlak göğsümü sıcacık göğsüne dayadım, saçlarım altın ve bronzdan bir peçe gibi önüme düştü. Dudaklarım onunkilere yaslandı, sakalının o baştan çıkartan kokusunu içime çektim, dudaklarının etrafındaki yumuşacık kılları dudaklarımda hissettim, dudaklarımı iyice bastırdığımda bu sert öpücükle birlikte yükselen şehvetinin hem iniltisini duydum, hem hissettim.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine doğru gülümsedim. “İşte öpücüğün,” diye fısıldadım gırtlağımdan, onunkiyle birlikte artan kendi arzularımı

hissederek. “Ressama neden beni çizmesini emrettin?”

“Göstereceğim,” diye söz verdi. “Duadan sonra. Atlarımızla nehrin aşağısına gideceğiz ve aynı anda hem yeni gemimi, hem de kendi resmini göreceksin.”

“Gemi hazır mı?” diye sordum. Ondan ayrılmak istemiyordum ama yatak örtülerini itip kalkmaya hazırlandı.

“Evet. Gelecek hafta suya inişini seyredeceğiz,” dedi. Yatağın perdelerini hafifçe araladı ve hizmetçilerden birinin George’u çağırması için bağırdı. Elbisemle pelerinimi üzerime geçirdim ve yataktan inmeme yardım etmek için Henry elini uzattı. Beni alnımdan öptü. “Kahvaltımı kraliçeyle birlikte edeceğim,” diye karar verdi. “Sonra gidip gemiyi göreceğiz.”

O sabah hava çok güzeldi. Üzerimde kralın bana hediye ettiği kumaştan bana özel dikilmiş sarı kadifeden yeni binici kıyafetim vardı. Anne eski elbiselerimden biriyle yanımda duruyordu. Onun benim eskilerimi giydiğini görmek bana müthiş bir haz veriyordu. Ama işte kardeşliğin verdiği çelişkili duygularla bir yandan da elbiseye verdirdiği yeni biçime hayran kalmıştım. Boyunun kısaltılıp Fransız tarzında kesilmesini emretmişti ve oldukça şık görünüyordu. Eteğin ucundan kalan kumaşla diktirdiği Fransız tarzı minik şapkasını takmıştı. Northumberlandlı Henry Percy gözünü ondan alamıyordu ama Anne kralın bütün dostlarıyla aynı cilveyle flörlleşiyordu. Toplam dokuz kişiydik. Henry’le ben yan yana önden gidiyorduk. Anne arkamda, Percy ve William Norris’leydi. Onların arkasında kötü eşleşmiş sessiz bir ikili olan George’la Jane vardı ve en arkada Francis Weston’la William Brereton espriler patlatıp gülerek ilerliyordu. Önümüzde sadece birkaç kâhya, arkamızda da dört atlı asker vardı.

Nehrin kenarında atımızı sürmeye devam ettik. Sular gelgitle yükseliyor, beyaz köpüklü dalgalar sahile vuruyordu.

Karaya doğru savrulan martılar bahar güneşinde kanatları gümüş gibi parlayarak ciyaklaya ciyaklaya başımızın tepesinde dönüyordu. Çalılar baharın yeni filizleriyle yeşeriyor, çuhaçiçekleri nehrin kenarındaki güneşli yerlerde krem rengi tereyağı parçalan gibi duruyordu. Nehrin kenarındaki toprak iyice sertti ve atlar kolayca, sağlam adımlarla ilerliyordu. Bu arada kral bana kendi bestelediği bir aşk şarkısını söylüyordu, dizeleri ikinci kez tekrarlarken ben de onunla birlikte söylemeye başladım ve bu çabama gülerek karşılık verdi. Anne’in yeteneği bende yoktu, biliyordum. Ama

önemli değildi. O gün hiçbir şey önemli değildi, önemli olmayacaktı, sevdiğim adam ve ben parlak günışığında birlikte ata biniyorduk, keyifli bir geziye çıkmıştık. Mutluydu ve ben de onun yanında mutluydum.

Tersaneye istemediğim kadar çabuk vardık, Henry atımın yanında durup beni semerden indirdi ve ayaklarım yere değdiğinde sarılıp dudağıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

“Sevgilim,” diye fısıldadı. “Sana küçük bir sürprizim var.”

Beni döndürüp yeni gemisini görebilmem için yana çekildi. Neredeyse denize inmeye hazırdı, hızlı gitmesi için savaş gemilerine özgü yüksek bir kıç kasarası ve pruvası vardı.

“Bak,” dedi Henry, geminin hatlarına baktığımı ama detayları gözden kaçırdığımı fark ederek. Baş tarafına kazınmış ve kalın, kıvrımlı altın harflerle işlenmiş ismi gösterdi. ‘Mary Boleyn’ yazıyordu.

Kendi ismimin harflerini okuduğumda bir an anlamadan öylece baktım. Hayret dolu yüzüme bakıp gülmedi, sadece seyretti, önce şaşkın şaşkın bakışımı, anlamayışımı, sonra yavaş yavaş kavramaya başlayışımı izledi.

“Ona benim adımı mı verdin?” diye sordum. Sesimin titrediğini duyabiliyordum. Bu benim için fazlasıyla büyük bir onurdu. Kendimi bir gemiye, böyle bir gemiye adımı veremeyecek kadar genç ve insan olarak küçük görüyordum. Ayrıca dünyadaki herkes kralın metresi olduğumu bilecekti. İnkâr etmek mümkün olmayacaktı.

“Evet, sevgilim.” Gülümsüyordu. Sevinmemi bekliyordu.

Buz gibi elimi dirseğinin oyuğuna sıkıştırıp beni geminin ön tarafına götürdü. Bir kadın başı vardı, güzel ve mağrur profiliyle Thames’in üzerinden denize, Fransa’ya bakıyordu. Bu bendim, dudaklarım hafifçe aralanmış, hafifçe gülümserken, sanki ben böyle bir macerayı isteyecek bir kadınmışım gibi çizilmişti. Sanki Howard ailesinin kuklası değil de kendi hakları olan, hoş, cesur bir kadınmışım gibi.

“Bu ben miyim?” diye sordum, sesim iskeleye çarpan dalgalardan sadece biraz daha tiz. Henry’nin dudakları kulağımdaydı. Soğuk yanağımda nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. ”Sen,” dedi. “Bir dilber, sana benzeyen bir dilber. Mutlu musun, Mary?”

Ona döndüm, kollan bana sarıldı, parmak uçlarımda yükselip yüzümü boynuna gömdüm ve sakallarıyla saçlarının mis kokusunu içime çektim. “Ah, Henry,” diye fısıldadım. Yüzümü ondan kaçırmak istiyordum çünkü

biliyordum ki, orada sevinçten ziyade gittikçe yükselen bir dehşet hissi vardı, hem de herkesin içinde.

“Mutlu musun?” diye ısrar etti. Elini çenemin altına koyup yüzümü kendisine döndürdü ve el yazması okur gibi ifademi okumak için başımı yukarı kaldırdı. “Bu çok büyük bir onur.”

“Biliyorum.” Gülümsememem dudaklarımda titredi. “Teşekkür ederim.”

“Onu denize sen indireceksin,” diye söz verdi. “Gelecek hafta.”

Durakladım. “Ya kraliçe?”

Henry’nin yaptırdığı en yeni ve en büyük gemi denize indirilirken kraliçenin yerini almak beni çok korkutmuştu. Ama tabii ki bunu yapmam gerekiyordu. Kraliçe benim ismimin verildiği bir gemiyi nasıl suya indirecekti?

Henry sanki on üç senedir karı koca değillermiş gibi omzunu savurarak kraliçeyi bir kenara atıverdi. “Hayır,” dedi kısaca. “Kraliçe değil, sen.”

Bir şekilde gülümsemeyi başardım ve bu başarımın ikna edici olduğunu, korkudan dehşete düştüğümü, çok ileri gitmiş olmaktan, çok hızlı gitmiş olmaktan, bu yolun sonunun o sabah yaşanan tasasız mutlulukla değil, daha esrarlı, daha korkunç bir sonla bitmesinden korktuğumu gizleyebildiğimi umut ettim. Bütün o ata binmelerimize, bütün o birlikte söylediğimiz detone şarkılara rağmen biz sevgili değildik. Eğer adım gemiye verilirse, eğer haftaya o gemiyi ben suya indirirsem, İngiliz Kraliçesine rakip ilân edilmiş olurdum. İspanyol elçisi, bütün İspanya tarafından düşman ilan edilirdim. Saray eşrafında güçlü bir mevcudiyetim vardı ve Seymour ailesi için bir tehdittim. Kralın gözünde ne kadar yükselirsem o kadar büyük tehlikelere gebe kalacaktım. Ve ben on beş yaşında genç bir kızdım. Henüz bunlardan zevk alacak kadar hırslı değildim.

Sanki gönülsüzlüğümü yüzümden okumuş gibi Anne hemen yanımda bitti. “Kız kardeşimi çok onurlandırdınız, efendim,” dedi tatlı bir sesle. “Bu mükemmel bir gemi, tıpkı adını verdiğiniz kadın gibi. Ayrıca güçlü kuvvetli, tıpkı sizin gibi. Tanrı onu korusun ve düşmanlarımızın üzerine göndersin. Her kim olursa.”

Henry bu iltifata gülümsedi. “Bu gemi kesinlikle şanslı olacak,” dedi. “Önünde bir meleğin yüzü ona yol gösteriyor.”

“Sizce bu sene Fransızlarla savaşmak zorunda kalacak mı?” diye sordu George, elimi alıp bana bir saraylı gibi işime devam etmemi hatırlatmak için gizlice çimdiklerken.

Henry dalgın dalgın başını salladı. “Hiç şüphesiz evet,” dedi. “Eğer İspanyol imparatoru benimle birlikte hareket ederse, o güneyden saldırırken biz de kuzey Fransa’dan saldırma planımı gerçekleştireceğiz ki, o zaman Francis’in küstahlığını sona erdirmememiz için hiçbir sebep kalmaz. Bu yaz bunu uygulayacağız, başarısızlığa fırsat bırakmadan.”

“İspanyollara güvenebilirsek tabii,” dedi Anne riyakâr bir tonla.

Henry’nin yüzü bulandı. “Asıl bize ihtiyacı olan onlar,” dedi. “Charles bunu unutmasa iyi olur. Bu bir aile ya da akrabalık meselesi değil. Kraliçe şu ya da bu nedenle benden hoşnut değilse önce İngiliz, sonra İspanyol Kraliçesi olduğunu unutmamalı. Bana olan sadakati hepsinden önce gelmeli.”

Anne başıyla onayladı. “Ben olsam böyle ikiye bölünmekten hiç hoşlanmazdım,” dedi. “Tanrıya şükür biz Boleynler nesillerdir İngiliz’iz.”

“Üzerindeki Fransız elbisesine rağmen,” dedi Henry aniden bir espri patlatarak.

Anne ona gülümsedi. “Elbise sadece elbisedir,” dedi. “Tıpkı Mary’nin sarı kadife elbisesi gibi. Ama herkesten önce sizin bilmeniz gerekir ki, o elbisenin içinde bölünmez kalbiyle gerçek bir sadakat mevcut.”

Henry bu sözler üzerine bana döndü ve ben başımı kaldırıp ona bakarken bana gülümsedi. “Böyle vefalı bir kalbi ödüllendirmek benim için bir zevktir,” dedi.

Gözlerime yaşlar dolduğunu fark edip gözlerimi kırpıştırarak o görmeden yok etmeye çabaladım. Ama biri kirpiklerimde kalakaldı. Henry eğilip o gözyaşını öptü. “Dünyanın en şeker kızı,” dedi şefkatle. “Benim İngiliz gülüm.”

Bütün saray eşrafı geminin, Mary Boleyn’in suya indirilişinde hazır bulundu, sadece kraliçe o gün rahatsız olduğunu belirterek bağışlanmasını rica etti ve gelmedi. İspanyol elçisi de geminin suya indirilişini izlemek üzere oradaydı ve isimle ilgili her ne düşündüyse kendine sakladı. Babam hem kendine, hem bana, hem de krala sessiz bir öfke içindeydi. Bana ve aileme verilen bu büyük onurun ucunda bir bedel olduğu anlaşılmıştı. Kral Henry bu tür meselelerde krallığını gizliden gizliye ortaya koyardı. Dayımla babam ona isimlerini kullanma nezaketi gösterdiği için teşekkür etmeye gittiklerinde Henry de onlara Boleyn adını denizlerde taşıyarak onların saygınlığını fazlasıyla arttıracak olan böyle bir geminin içinin

donatılmasına katkıda bulunacaklarından emin olduğunu ve bunun için şimdiden teşekkür ettiğini belirtmişti.

“Ve işte bahisler yine yükseldi,” dedi George neşeyle, geminin Thames’in tuzlu sularında silindirlerin üzerinden kayışını seyrederken.

“Daha ne kadar yükselsin?” dedim gülümseyen dudaklarımın kenarından. “Ortaya konan benim hayatım.”

Bedava birayla çoktan sarhoş olmuş tersane işçileri şapkalarını sallayıp tezahürat yaptılar. Anne gülümseyip elini sallayarak onlara karşılık verdi. George bana dönüp sırıttı. Rüzgâr şapkasının ucundaki tüyü titretip saçlarındaki koyu dalgalan birbirine karıştırdı. “Şimdi artık kralın gözdesi olarak kalabilmen için babamın para harcaması gerekiyor. Şimdi artık ortaya konan sadece mutluluğun ve kalbin değil, sevgili kardeşim, bir de aile serveti. Karşımızda şaşkın bir âşık olduğunu sanıp ona göre oynuyorduk ama anlaşıldı ki, o da bizimle borç parasına oynuyor. Bahisler fırladı. Dayım ve babam bu yatırımın geri dönüşünü görmek isteyecektir. Onlar görmezse sen gününü göreceksin.”

Başımı George’dan öteye çevirdim ve Anne’e baktım. Her zamanki gibi yanında Henry Percy’yle, saray eşrafından biraz uzakta duruyordu. Her ikisi de geminin mavnalarla nehre çekilişini, akıntıya karşı yalpalayarak döndürülüşünü, tekrar dalgakıranın yanına getirilişini ve suda beklerken içinin donanabilmesi için iskeleye bağlanışını seyretti. Anne’in yüzü, biriyle flörtleşirken olduğu gibi neşeyle parlıyordu.

Bana dönüp gülümsedi. “Ah, Günün Kraliçesi,” dedi dalga geçerek. Hafifçe yüzümü buruşturdum. “Sataşma, Anne. George yeterince sataştı zaten.”

Henry Percy bir adım öne atılıp elimi aldı ve öptü. Onun o sarı saçlarına bakarken yıldızımın ne kadar yükseldiğini fark ettim. Bu adam Henry Percy’ydi, Northumberland Dükünün oğlu ve mirasçısı. Krallıkta geleceği bu kadar parlak ya da serveti bu kadar büyük başka bir erkek daha yoktu. İngiltere’nin en zengin adamının oğluydu ve şimdi önümde eğilmiş elimi öpüyordu.

“Size sataşmayacak,” diye söz verdi gülümseyerek başını kaldırırken. “Çünkü sizi içeri yemeğe götüreceğim. Duyduğuma göre aşçılar her şeyin hazır olması için şafak vaktinde Greenwich’ten buraya gelmişler. Kral içeri giriyor. Biz de girelim mi?”

Bir an durakladım ama her zaman resmi bir hava yaratan kraliçe Greenwich'te, karnında bir ağrı, kalbinde bir korkuyla karanlık odasında yatıyordu. İskelenin kenarında saray eşrafının işe yaramaz sıradan erkek ve kadınları dışında kimse yoktu. Kazanan tabakanın önceliği dışında kimsenin önceliklerle ilgilendiği yoktu. "Tabii," dedim. "Neden olmasın?"

Lord Henry Percy kolunu Anne'e uzattı. "İki kız kardeşi birden alabilir miyim?"

"İncil'in bunu yasakladığını göreceksin," dedi Anne kışkırtır bir tonla. "İncil erkeğe kız kardeşler arasında seçim yapmayı ve ilk seçilene sadık kalmayı emrediyor. Bunun dışındaki her şey büyük günah."

Lord Henry Percy güldü. "Eminim bana bir ayrıcalık tanırlar," dedi. "Papa bana bir izin çıkartın Böyle iki kız kardeş olunca, insan nasıl seçim yapabilir?"

Akşam karanlığı basıp bahar gecesinde açık gri gökyüzünde yıldızlar çıkana kadar yola çıkmadık. Elim elinde, kralın yanında atımı sürdüm. Atlarımız nehir kıyısında halatlar boyunca istedikleri gibi ilerledi. Sarayın kemerli girişinden geçip ön kapıya yöneldik. Sonra Henry atını durdurup beni semerimden indirdi ve kulağıma fısıldadı: "Keşke nehir kenarındaki bir eğlencede sadece bir günün değil, geçmiş gelecek tüm günlerin kraliçesi sen olsaydın, aşkım."

"Ne dedi dedin?" diye sordu dayım. Mahkemeye çıkmadan evvel sorguya çekilen mahkûmlar gibi önünde dikilmiştim. Howardlar'ın odasındaki masada karşı tarafımda Howard Dayı, Surrey Dükü, babam ve George oturuyordu. Odanın arkamdaki kısmında Anne annemin yanına oturmuştu. Bense tek başıma, sanki büyüklerin önünde ailesini rezil etmiş çocuklar gibi masanın yanında duruyordum.

"Keşke geçmiş gelecek tüm günlerin kraliçesi sen olsaydın, dedi," dedim ezik büzük, Anne'den güvenime ihanet ettiği, babam ve George'dan âşıkların fısıltılarını buz gibi kalpleriyle ele verdikleri için nefret ederek. "Sence ne demek istedi?"

"Hiçbir şey," dedim suratımı asarak. "Bir aşk fısıltısından öte bir laf değil.".

"Verilen bu borç paraların bir şekilde geri döndüğünü görmek zorundayız," dedi dayım sinir içinde. "Sana toprak vermekle ilgili bir şey söyledi mi hiç? Ya da George'a bir şey vermekten? Ya da bize?"

“Çaktırmadan onu böyle bir şeye ikna edemez misin?” diye önerdi babam. “George’un yakında evleneceğini hatırlat.”

Ağzımı açmadan ne düşündüğünü görmek için George’a döndüm.

“Sorun şu ki, böyle bir şey için fazlasıyla tetikte,” diye belirtti George. “Bunu her an herkes ona yapıyor zaten. Her sabah özel odasına dua etmeye girdiğinde önü ondan bir şeyler isteyen insanlardan oluşan kuyrukla dolu oluyor. Bence Mary’de sevdiği şey onun diğerleri gibi olmayışı. Sanırım Mary bugüne kadar ondan hiçbir şey istemedi.”

“Kulağında servet değerinde elmaslar var,” dedi annem sert bir sesle arkamdan. Anne onu başıyla onayladı.

“Ama onları Mary istemedi. Kral kendiliğinden verdi. Beklenmedik zamanlarda cömert olmak hoşuna gidiyor. Bence bunu Mary’nin kendi bildiği gibi oynamasına izin vermeliyiz. Henry’yi sevebilmek gibi bir yeteneği var.”

Burada bir şey söylememek için dudağımı ısırdım. Gerçekten onu sevmek gibi bir yeteneğim vardı. Bu belki de sahip olduğum tek yetenekti. Ve bu aile, bu güçlü erkekler ağı, benim bu yeteneğimi tıpkı George’un kılıç kullanma yeteneği, ya da babamın dile olan kabiliyeti gibi ailenin çıkarına kullanmaya çalışıyordu.

“Saray gelecek hafta Londra’ya taşınıyor,” dedi babam. “Kral İspanyol elçisiyle görüşecek. Şimdi Fransızlarla savaşmak için İspanyol ittifakına ihtiyacı varken Mary için bundan daha büyük bir adım atma ihtimali pek yok gibi.”

“Barış için çalışalım o zaman,” diye salık verdi dayım tilki gibi.

“Çalışıyorum zaten. Ben bir barış adamıyım,” diye cevapladı babam. “Tanrı beni kutsuyor, değil mi?”

Saray eşrafı yolculuk sırasında, taşrada bir eğlence, pazar alanı ya da mızrak dövüşü gibi kudretli bir görüntü yaratıyordu. Bunların hepsi Kardinal Wolsey tarafından organize ediliyor, sarayda ya da taşrada her şey onun emriyle yapılıyordu. Wolsey Fransa’daki Spurs Savaşı’nda kralın yanında yer almış, İngiliz ordusuna bakıcılık etmişti ve askerler o güne dek görmedikleri kadar kuru yerlerde yatıp yemedikleri kadar iyi yiyecekler yemişti. Onda saray eşrafının bir yerden başka bir yere nasıl ulaşacağına özen göstermesini sağlayan bir detayları kavrama yeteneği, nerede konaklayacağımıza ve kralı yaz yolculuğu sırasında hangi lordun onurlandırması gerektiğine karar vermesini sağlayan bir siyasi

kavrayış vardı. Ve Henry'yi hiç böyle dertlerle uğraştırmayacak kadar kurnazdı, öyle ki genç kral sanki gökyüzünden yemek, hizmetkâr ve eğlence yağıyormuş gibi zevkten zevke koşuyordu.

Yolculuk esnasında saray eşrafının öncelikli tabakasını yönlendiren yine kardinaldi. Önümüzde, kafiledeki bütün lordların sancaklarını başlarının tepesinde dalgalandırarak taşıyan uşaklar yürüyordu. Arada tozun yere çökmesi için bırakılmış bir boşluk vardı, sonra kırmızı deriden işlemeli semeri ve kraliyete ait bütün süslemeleriyle en iyi atını süren kral geliyordu. Başının tepesinde kendi sancağı dalgalanıyordu ve yanında o gün için seçtiği dostları onunla birlikte atını sürüyordu: Kocam William Carey, Kardinal Wolsey, babam. Arkalarında kralın diğer dostları sıralanmıştı, onlar canlarının istediği gibi yer değiştirebiliyor, önden gidebiliyor ya da geride kalabiliyordu. Bunların etrafında, dağınık halde, selam duruşuyla mızraklarını tutan kralın şahsi korumaları atlarıyla eşlik ediyordu. Kralı korumaları hemen hemen hiç gerekmiyordu. Böyle bir krala zarar vermeyi kim aklından geçirebilirdi ki, içinden geçtiğimiz küçük kasaba ve köylerde toplanıp ağzı açık bakakalan ya da alkış tutan halkın yaklaşmasını engelliyorlardı.

Sonra bir boşluk ve ardından kraliçenin grubu geliyordu. Kraliçe her zaman bindiği sağlam atının üzerindeydi. Semere düz oturmuş, elbisesinin kalın kumaştan etekleri tuhaf bir biçimde kıvrılmış, şapkası başında yan yatmış, gözleri parlak günışığına karşı kısılmıştı. Kendini iyi hissetmiyordu.

Biliyordum çünkü sabah atına binerken yanı basındaydım ve sedire otururken bastırmayı başardığı o küçük acılı iniltiyi duymuştum.

Kraliçenin grubunun ardından sarayın diğer eşrafı geliyordu. Bazıları atın üzerinde, bazıları at arabasındaydı, bazıları yoldan kalkan tozun gırtlaklarına yapışmasını engellemek için şarkı söylüyor ya da bira içiyordu. Saray ahalisi Greenwich'ten ayrılıp yeni partilere, yeni eğlencelere gebe vaziyette Londra'ya yöneldiğinde hepimiz tatil havası içinde neşeli bir günü paylaşıyorduk. Bu sene neler olacağını kim bilebilirdi?

Kraliçenin York Place'teki odaları küçük ve dedi topluydu, eşyalarımızı yerleştirip her şeyi yerli yerine koymamız sadece birkaç gün sürdü. Kral, her zamanki gibi her sabah aralarında Lord Henry Percy'nin de bulunduğu kendi saray eşrafıyla birlikte ziyarete geldi. Sevgili Lord ve Anne, pencerenin önündeki koltukta başlarını birbirine iyice yanaştırıp oturarak Lord Henry'nin şiirlerinden biri üzerine çalıştılar. Henry, Anne'in

eğitimiyle çok iyi bir şair olacağına, Anne de ona her şeyi öğreteceğine yemin etti ama bütün bu yeminler Anne'in bilgisini ve vaktini böyle bir embesil üzerinde boşa harcaması için uydurulmuş bir bahaneden öte değildi.

Kent'teki küçük bir saraydan gelme ve Essex'te birkaç parça arazi sahibi bir Boleyn kızının Northumberland Dükünün oğlunu embesil olarak görmesinin önemli bir şey olduğunu düşünüyordum ama Henry Percy güldü ve Anne'in çok katı bir öğretmen olduğunu ve bu büyük, çok büyük yeteneğin bir yerde kendini göstereceğini söyledi.

"Kardinal sizi çağırıyor," dedim Lord Henry'ye. Hiç acele etmeden yerinden kalktı, veda etmek üzere Anne'in elini öpüp Kardinal Wolsey'yi bulmaya gitti. Anne çalıştıkları kâğıtları toplayıp yazı kutusuna koydu.

"Gerçekten şair olarak hiç mi yeteneği yok?" diye sordum.

Anne gülümseyerek omuz silkti. "Wyatt olmadığı kesin."

"Saray eşrafının Wyatt'i olabilir mi?"

"Evli değil," dedi. "Aklı başında her kadın onu arzular."

"Fazla yüksek, senin için bile."

"Olmaması için bir neden görmüyorum. O beni istiyor, ben de onu."

"Babamdan dükle konuşmasını istemeyi dene bakalım," diye salık verdim, hafif bir alayla. "Dük ne diyor, öğren."

Başını çevirip pencereden dışarı baktı. York Place'in upuzun, güzel çimenleri, bahçenin dibindeki nehri neredeyse gizleyerek göz alabildiğine uzanıyordu. "Babama sormayacağım," dedi. "Durumu kendi bildiğim gibi halledebileceğimi düşünüyorum."

Tam gülecektim ki, birden ciddi olduğunu fark ettim. "Anne, bu kendi kendine halledebileceğin bir mesele değil. Percy daha genç, sense henüz on yedi yaşındasın, bu tür şeylere kendiniz karar veremezsiniz. Babasının kafasında onun için düşündüğü biri mutlaka vardır, babamın ve dayımın kafasında da senin için düşündükleri biri olduğu kesin. Biz özel yaşamları olan insanlar değiliz, biz Boleyn kızlarıyız. Yönlendirilmemiz gerekiyor, bize söylenenleri yapmamız gerekiyor. Bak bana!"

"Evet, bak sana!" Gözlerinde kara bir öfkeyle bana döndü. "Daha bir çocukken evlendirildin ve şimdi kralın metresisin. Aklın benimkinin yarısı kadar! Eğitimin keza! Ama sen saray eşrafının odak noktasıyken ben hiçbir şeyim. Nedimen olmam gerekiyor. Sana hizmet edemem, Mary. Bu benim için çok aşağılayıcı bir şey."

“Senden hiç böyle bir şey beklemedim ki...” diye kekeledim.

“Banyo yapıp saçlarını yıkaman için kim ısrar ediyor?” diye sordu hışımla.

“Sen. Ama...”

“Giysilerini seçmene, krala zamanında cevap vermene kim yardım ediyor? Dilin tutulup karşısında şapşal şapşal baktığında, adamı nasıl avucunun içine alacağını bulamadığında sana binlerce defa yardım eden kimdi?”

“Sen. Ama Anne...”

“Peki, bütün bunların bana faydası ne? Kralın iyi niyetini gösterip toprak vereceği bir kocam yok. Kız kardeşim kralın metresi olduğu için yükseltilecek de bir kocam yok. Bu işten çıkarıma olan hiçbir şey yok. Sen ne kadar yükselirsen yüksel benim hiçbir kazancım yok. Kendime ait bir mevkiim olmalı.”

“Haklısın, kendine ait bir yerin olmalı,” dedim zayıf bir sesle. “İnkâr etmiyorum. Tek söylemeye çalıştığım düşes olabileceğini sanmıyorum.”

“Ve buna sen karar veriyorsun, öyle mi?” diye yapıştırıverdi. “Krala bir oğlan vermesi ve bir ordu kurmayı becerebilirse savaşa gitmesi gerektiğini unutturmaktan başka bir işe yaramayan sen.”

“Ben karar vermeliyim demiyorum. Sadece sana izin vereceklerini sanmıyorum diyorum.”

“Olduğunda, olan olmuş olacak,” dedi başını geriye atarak. “Ve olana kadar kimse bilmeyecek.”

Aniden atağa geçen bir yılan gibi uzanıp sıkıca elime yapıştı. Bir anda kıvırıp sırtıma yapıştırdı ve ne ileri, ne geri gidebileceğim biçimde beni tuttu. Sadece acı içinde, “Anne! Yapma! Gerçekten canımı acıtıyorsun!” diye bağırabildim.

“Önce bunu dinle,” diye tısladı kulağıma. “Bunu dinle, Mary. Ben kendi oyunumu oynuyorum ve bozmanı istemiyorum. Kimse ben onlara anlatmaya hazır olana kadar hiçbir şey bilmeyecek ve bildiklerinde her şey için geç olmuş olacak.”

“Sana âşık olmasını mı sağlayacaksın?”

Aniden beni serbest bıraktı. Dirseğimi ve kolumun acıyan yerlerini tuttum.

“Benimle evlenmesini sağlayacağım,” dedi duygusuz bir sesle. “Ve herhangi birine tek kelime edersen, seni öldürürüm.”

O günden sonra Anne'i daha dikkatli izledim. Percy'yi nasıl avucuna aldığını gördüm. Greenwich'te yeni yılın bütün o soğuk aylarında adamın üzerine gittikten sonra güneş ve bizim York Place'e gelişimizle birlikte aniden geri çekildi. Ve o kendini ne kadar geri çekerse Henry Percy de o kadar üzerine geliyordu. Henry odaya girdiğinde Anne başını kaldırıp ona hedefi tam on ikiden vuran bir gülümseme gönderiyordu. Davetkâr, arzu dolu bir bakış atıyordu. Ama sonra başını çeviriyor ve bütün ziyareti boyunca ona bir daha dönüp bakmıyordu.

Percy, Kardinal Wolsey'nin tayfasındandı ve kardinal kral ya da kraliçeyi ziyaret ederken onun çömezi olarak orada beklemek zorundaydı. Gerçekte genç Lordun kraliçenin odalarını dolanıp kendisiyle konuşan herkesle flörtleşmek dışında yapacak bir işi yoktu. Gözünün Anne'de olduğu aşikârdı ama Anne onu es geçip onun dışında dans teklif eden herkesle dans etti, eldivenini düşürüp Percy'nin ona geri vermesini bekledi, Lordun yanına oturdu ama onunla konuşmadı, şiirlerini geri çevirip artık ona yardım edemeyeceğini söyledi.

Öyle dirençli bir geri çekilmeydi ve öyle bir dirençle ilerleme kaydetti ki, genç adam onu tekrar elde edebilmek için ne yapacağını bir türlü bulamadı.

Bana geldi. "Bayan Carey, ablanızı bir şekilde gücendirdim mi acaba?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Eskiden çekici bakışlarla bana gülümserdi, şimdiyse çok soğuk davranıyor."

Bir an durdum, bu tür meselelerde çok ağırdım. Bir yanda doğru cevap vardı, ablam adamı sazan gibi oynatıyordu. Ama biliyordum ki, Anne bunu ona söylememi istemezdi. Diğer yanda Anne'in söylememi isteyeceği bir cevap vardı. Henry Percy'nin bebeksi yüzündeki endişeli ifadeye bir an içten bir şefkatle baktım. Sonra ona bir Boleyn gülümsemesi ve Howard cevabı verdim. "Haklısınız Lordum, sanırım size karşı fazla nazik davranmış olmaktan korkuyor olabilir."

O güvenle bakan çocuksu bakışlarda hemen bir umut pırıltısı gördüm. "Fazla nazik mi?"

"Size karşı çok nazikti, değil mi, Lordum?"

Başıyla onayladı. "Kesinlikle. Ve onun kölesiyim."

"Sanırım sizden çok hoşlanmaktan korktu."

Kelimeleri ağzımdan kapmak istercesine öne eğildi. “Çok hoşlanmaktan mı?”
“Kendi kafasını karıştıracak kadar çok,” dedim yumuşacık bir sesle.
Yerinden zıplayıp bir iki adım uzaklaştı, sonra tekrar yanıma geldi. “Yani beni arzulamaktan mı korkuyor?”
Gülümseyip bu yalanlardan sıkıldığımı görmesin diye başımı çevirdim. Fakat o vazgeçmedi. Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve başını kaldırıp bana baktı.
“Lütfen söyleyin, Bayan Carey,” diye yalvardı. “Günlerdir uyumadım. Günlerdir hiçbir şey yemiyorum. Ruhum fırtınalarla boğuşuyor. Lütfen söyleyin, beni seviyor mu, lütfen söyleyin, beni sevme ihtimali var mı? Lütfen bana acıyın ve söyleyin.”
“Söyleyemem.” Gerçekten de söyleyemezdim. Yalanlar boğazıma dolanırdı. “Kendisine sormalısınız.”
Kafesinden dışarı salınmış, peşinde tazı olan bir tavşan gibi ayağa fırladı. “Soracağım! Soracağım! Nerede kendisi?”
“Bahçede bovling oynuyor.”
Başka bir şeye ihtiyacı yoktu, çılgın gibi kapıyı açıp koşmaya başladı. Taş basamaklardan kapıya ve oradan bahçeye çıkarken çizmelerinin çıkardığı sesi duyabiliyordum. Biz konuşurken odanın karşı tarafında oturan Jane Parker başını kaldırdı.
“Bir fetih daha mı?” dedi, her zamanki gibi olanları yanlış anlayarak.
Ona kendininki kadar zehirli bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Bazı kadınlar arzulanır, bazıları arzulanmaz,” dedim.
Henry, bovling oynadıkları çimenlerde nezaket ve ustalıkla Sör Thomas Wyatt’a yenilen Anne’i buldu.
“Size bir sone yazacağım,” diye vaatte bulundu Wyatt. “Bana böyle zarafetle yenildiğiniz için.”
“Hayır, hayır, adil bir çarpışmaydı,” diye itiraz etti Anne.
“Parasına oynuyor olsaydık sanırım şimdi cüzdanımı almaya gidiyor olacaktım,” dedi adanı. “Siz Boleynler sadece sonunda elde edilecek bir şey yoksa kaybedersiniz.”
Anne gülümsedi. “Gelecek sefere servetinize oynarız,” diye söz verdi. “Gördünüz mü, sizi kandırıp güvende olduğunuz hissi uyandırdım.”
“Kalbimden başka ortaya koyacak bir servetim yok.”

“Benimle biraz yürür müsün?” diye araya girdi Henry Percy, niyetlendiğinden çok daha yüksek sesle.

Anne sanki onun varlığını fark etmemiş gibi irkildi. “Ah! Lord Henry!”

“Hanımefendi bovling oynuyor,” dedi Sör Thomas.

Anne ikisine de gülümsedi. “Öyle kötü yenildim ki, bir yürüyüş yapıp bir sonraki stratejimi belirleyeceğim,” deyip elini Lord Henry Percy’nin koluna koydu.

Henry onu bovling alanından çıkarıp rüzgârlı patikanın ucundaki porsuk ağacının altındaki banka götürdü.

“Bayan Anne,” diye başladı.

“Oturmak için biraz fazla nemli değil mi?”

Henry anında pahalı pelerinini omzundan çekip Anne’in oturması için taş bankın üzerine yaydı. “Bayan Anne...”

“Yok, hayır, çok üşüdüm,” diye karar verdi Anne ve ayağa kalktı.

“Fakat Bayan Anne!” diye parladı Henry biraz bozularak.

Anne durakladı, dönüp o baştan çıkaran gülümsemesiyle ona baktı.

“Lordum?”

“Bana karşı son zamanlarda neden bu kadar soğuk davrandığını öğrenmek zorundayım.”

Anne bir an şaşaladı, sonra cilveli kadın pozlarını bırakıp hüzünlü ve çok güzel bir yüzle ona döndü.

“Amacım soğuk davranmak değildi,” dedi yavaşça. “Dikkatli olmaktı.”

“Neye karşı?” diye bağırdı Henry. “Ben fırtınalar içindeyim!”

“Sizi fırtınalara boğmak istemedim. Sadece kendimi biraz geri çekmek istedim. Daha öte bir amacım yoktu.”

“Ama neden?” diye fısıldadı adam.

Anne başını bahçenin ucuna, nehre çevirdi. “Benim için daha iyi olacağını düşündüm, belki ikimiz için de daha iyi olacağını,” dedi yavaşça. “Beni huzursuz edecek kadar yakın olmaya başlamıştık.”

Henry hızla bir adım geriledi, sonra tekrar Anne’in yanına geldi. “Sana asla rahatsızlık vermem,” diye garanti verdi. “Benden sonsuza dek arkadaş kalacağımıza ve hiçbir skandala adının karışmayacağına dair bir söz isteseydin, bu sözü hemen alırdın.”

Anne derin bakan siyah gözlerini ona çevirdi. “Peki, kimsenin birbirimize âşık olduğumuzu söylemeyeceğini garantileyebilir miydin?”

Henry sessizce başını iki yana salladı. Tabii ki bu skandal manyağı saray eşrafının ne söyleyip ne söylemeyeceği konusunda bir söz veremezdi.

"Birbirimize asla âşık olmayacağımıza söz verebilir miydin?"

Henry Percy durakladı. "Tabii ki seni seviyorum, Bayan Anne," dedi. "Bir saraylı gibi."

Anne sanki bunu duymaktan hoşnutmuş gibi gülümsedi. "Bunun bir bahar oyunu olduğunu ben de biliyorum. Benim için de öyle. Ama yakışıklı bir erkek ye hizmetkâr arasında oynandığında tehlikeli bir oyuna dönüşüyor, insanlar hemen ikilinin birbiri için yaratıldığını, birbirimize çok uygun olduğunu söylemeye başlıyor."

"Böyle mi diyorlar?"

"Dans ettiğimizde. Bana nasıl baktığını gördüklerinde. Sana nasıl gülümsediğimi fark ettiklerinde."

"Başka ne diyorlar?" Bu sahne onu epeyce büyülemişti.

"Beni sevdiğini söylüyorlar. Seni sevdiğimi söylüyorlar. Sadece oyun oynadığımızı sanırken aslında birbirimize duyduğumuz aşkla aklımızın başımızdan gittiğini söylüyorlar."

"Tanrım," dedi bu açıklamayı duyunca. "Tanrım, durum gerçekten de bu!"

"Aman Tanrım. Siz ne diyorsunuz?"

"Diyorum ki, ben bir aptalım. Aylardır sana âşığım ve her seferinde kendimi eğlendirdiğimi, senin benimle dalga geçtiğini ve tüm bunların hiçbir anlamı olmadığını düşünüyordum."

Anne'in bakışları Lordun içini ısıttı. "Benim için bir anlamı vardı," diye fısıldadı.

Anne'in siyah gözleri onu yakaladı, oğlan gözlerini ondan ayıramadı. "Anne," diye fısıldadı. "Aşkım."

Anne'in dudaklarına dayanılmaz, öpülesi bir gülümseme yayıldı. "Henry," diyerek nefesini bıraktı. "Benim Henry'im."

Henry ona doğru bir adım attı, elini Anne'in bileğini saran dantele koydu, onu kendine çektiğinde Anne direnmeyip ayartan bir adımla ona yanaştı. Başını kaldırıp baktığında Henry eğildi ve dudakları ilk öpüşme için birleşti.

"Ah, söyle haydi," diye fısıldadı Anne. "Şimdi söyle, şu anda, Henry."

"Evlen benimle," dedi Percy.

“Ve oldu işte,” diye anlattı Anne kaygısızca, o gece yatak odamızda. Banyo küvetinin odaya gelmesini emretmiş, her ikimiz de peşi sıra banyo yapmış, birbirimizin sırtını ovmuş, saçını yıkamıştık. Temizlik konusunda bir Fransız saraylısı kadar titiz olan Anne, o gün her zamankinden on kat daha ihtimamlıydı. Pasaklı bir öğrenciymişim gibi el ve ayak tırnaklarımı kontrol etti, çocukmuşum gibi kulaklarımı temizlemem için fildişinden bir kulak çubuğu verdi, acıyla inlememe aldırmadan bit tarağını saçlarımın her telinden geçirdi.

“Yani? Olan nedir?” diye sordum suratımı asarak. Üzerimdeki sular yere damlarken çarşafa sarındım. Dört hizmetkâr içeri girip kocaman tahta küveti taşıyabilmek için içindeki suyu kovalara boşaltmaya başladı. Küvetin etrafını sarmak için kullandıkları çarşaflar sırılsıklam ve ağırdı, bütün her şey çok küçük bir kazanç için gereğinden fazla harcanmış bir emekmiş gibi görünüyordu. “Ben hâlâ flörtleşmeden öte bir şey duyabilmiş değilim de.”

“Evlenme teklif etti,” dedi Anne. Hizmetçilerin çıkıp kapıyı kapatmasını bekledi, sonra çarşafı göğüslerinin üzerine daha da sıkı sarıp aynanın önüne oturdu. Biri kapıya vurdu.

“Şimdi kim?” diye sordum, artık sabrım taşarken. “Benim,” dedi George. “Banyo yapıyoruz,” dedim.

“Bırak gelsin.” Anne siyah saçlarını fırçalamak üzere fırçayı kaldırdı. “Dolaşan bu telleri açabilir.”

George içeri girdi ve yerdeki suya, ıslak çarşaflara, yarı çıplak olan ablamla bana ve Anne’in omuzlarına düşen ıslak gür saçlarına bakıp kaşını kaldırdı.

“Bir sahne oyunu falan mı? Denizkızı mısınız?”

“Anne banyo yapmamız için ısrar etti. Yine.”

Anne saç fırçasını ona uzattı ve George itiraz etmedi.

“Saçımı fırçala,” dedi Anne o sinsi, çarpık gülümsemesiyle. “Mary hep canımı acıtıyor.” George karşı koymadan onun arkasına geçti, telleri yavaş yavaş açarak taramaya başladı. Tıpkı kısrağının yelesiyle ilgilenirken yaptığı gibi itinayla fırçaladı. Anne gözlerini kapatıp George’un bu titizliğinin keyfini çıkardı.

“Bit gördün mü hiç?” dedi aniden silkinerek.

“Henüz hayır,” diye yatıştırdı George, Venedikli bir kuaför kadar içten.

“Pekâlâ, şimdi olan ne?” diye sordum tekrar Anne’in anlattıklarına geri dönerek.

“O artık benim,” dedi dobra dobra. “Henry Percy. Bana beni sevdiğini söyledi, benimle evlenmek istediğini söyledi. Senin ve George’un nişanımıza şahitlik etmesini istiyorum, bana bir yüzük verir, sonrasında olan olmuş olur ve artık bozulamaz, kilisede rahip önünde yapılan bir evlilik kadar güvenli. Ve ben düşes olurum.”

“Yüce Tanrım.” George olduğu yerde dondu, fırça havada kaldı. “Anne! Bundan emin misin?”

“Kötü bir çözüm mü?”

“Hayır,” diye lütfetti George. “Ama yine de... Northumberland Düşesi! Tanrım, Anne, kuzey İngiltere’nin çoğunun sahibi olacaksın.”

Anne aynada kendine gülümseyerek evet anlamında başını salladı.

“Yüce Tanrım, ülkenin en önemli ailesi olacağız! Avrupa’nın en büyük ailelerinden. Mary kralın yatağında, sen de en büyük adamının karısı, Howardları öyle bir daha asla indiremeyecekleri bir yere yükselteceğiz.” Bir sonraki adımı düşünürken bir an durakladı.

“Tanrım, Mary kraldan hamile kalıp bir oğlan doğurursa, arkasında Northumberland varken tahtı hiç zorlanmadan ele geçirebilir. İngiltere Kralının dayısı olabilirim.”

“Evet,” dedi Anne yumuşacık bir sesle. “Ben de böyle düşünmüştüm.”

Hiçbir şey demeden ablamın yüzünü seyrettim.

“Howard ailesi tahtta,” diye mırıldandı George, kendi kendine konuşur gibi. “Northumberland ve Howard ittifakı. Oldu bitti işte, değil mi? Bu ikisi yan yana gelince. Ancak bir evlilikle bir araya gelebilirlerdi ve sonrasında her ikisinin de yapması gereken bir veliaht çıkartmaya çabalamak. Mary veliahdı doğurabilir ve Anne veliahdın geleceği için Percy’leri garantiler.”

“Asla başarabileceğimi sanmıyordun,” dedi Anne parmağını bana uzatarak.

Başımla onayladım. “Çok yüksekten uçtuğunu düşünüyordum.”

“Gelecek sefere artık bilirsin,” diye uyardı beni. “Nişan aldım mı vururum.”

“Gelecek sefere bilirim,” diye başımı eğdim.

“İyi de ya Percy?” diye uyardı George. “Ya onu mirastan mahrum bırakırlarsa? O zaman çok hoş bir yerde olursun işte, eskiden düklüğün

veliahdı olan ama artık gözden düşmüş ve hiçbir şeyi olmayan bir adamla evlenmiş olursun.”

Anne başını iki yana salladı. “Böyle bir şey yapmazlar. Henry onlar için çok değerli. Fakat yanımda olmalısın George. Babam ve Howard Dayım da öyle. Babası yeterince iyi olduğumuzu görmeli. O zaman nişanın devamına izin verirler.”

“Elimden geleni yapacağım ama Percyler burnu kalkık bir aile, Anne. Henry’nin Mary Talbot’ın evlenmesine karar vermişlerdi, ta ki Wolsey rakip çıkana dek. Onun yerine seni istemeyeceklerdir.”

“Tek istediğin para mı?” diye sordum.

“Ah, unvan da istiyorum,” dedi Anne edepsizce.

“Yani gerçekten, ona karşı ne hissediyorsun?”

Bir an bu soruyu da o sinir bozucu esprilerinden biriyle çürütüp adamın o çocuksu hayranlığını yerin dibine geçirecek sandım. Ama o sırada Anne başını geri savurdu, tertemiz saçları nehir gibi George’un parmakları arasından kayıp gitti.

“Ah, biliyorum ben salağım! Adam daha küçük bir çocuk, hatta salak bir çocuk ama benimle birlikteyken ben de kendimi küçük bir kız çocuğu gibi hissediyorum. Birbirine âşık ve hiçbir şeyden korkması gerekmeyen küçük çocuklar gibi. Sayesinde hiçbir şeyi umursamıyorum. Büyüleniyorum! Kendimi âşık gibi hissediyorum!”

Sanki Howardlar’ın o soğukluk büyüsü bozulmuş, bir ayna gibi yerle bir olmuş ve her şey simli bir gerçekliğe bürünmüştü. Onunla birlikte gülüp ellerine yapıştım ve yüzüne baktım. ”Muhteşem bir duygu, değil mi?” diye sordum. “Âşık olmak yani. Dünyanın en harika, en güzel duygusu, değil mi?”

Ellerini çekip kurtardı. “Uf, git başımdan, Mary. Ne çocuksusun. Ama haklısın! Muhteşem mi? Evet! Şimdi öyle aptal aptal sırıtmayı bırak. Buna dayanamıyorum.”

George onun siyah saçlarından bir tutam alıp başının tepesinde topladı ve hayran hayran aynadan yüzüne baktı. “Anne Boleyn âşık oldu,” dedi düşünceli düşünceli. “Söylesen kim inanırdı?”

“Bu krallıkta kraldan sonra gelen erkek o olmasaydı, bu asla olmazdı,” diye hatırlattı Anne. “Bana ve aileme düşen görevi kesinlikle aklımdan çıkarmış değilim.”

George başıyla onayladı. “Biliyorum, Annamaria. Hepimiz hedefinin çok yüksek olacağını biliyorduk. Ama bir Percy! Bu hayal bile etmediğim kadar yüksek oldu!”

Anne kendi yansımasını sorgulamak istercesine öne eğildi, büzünü ellerinin arasına aldı. “Benim ilk aşkım. İlk ve sonsuz aşkım.”

“Tanrıya yakar da şansın yaver gitsin ve bu ilk aşkın olduğu kadar son aşkın olsun,” dedi George aniden düşünceli düşünceli.

Anne’in gözleri aynada onunkileri buldu. “Lütfen Tanrım,” dedi. “Şu hayatta Henry Percy’den başka hiçbir şey istemiyorum. O beni tatmin etmeye yeter. Ah, George, sana anlatamam. Henry Percy benim olursa ve onu elimde tutabilirsem, bu bana fazlasıyla yetecek.”

Henry Percy, Anne’in komutu üzerine ertesi gün öğlen saatinde kraliçenin odalarına geldi. Anne zamanı çok iyi kararlaştırmıştı. Bütün hanımlar duaya gitmişti ve odalar bize kalmıştı. Henry Percy içeri girip etrafına bakındığında sessiz ve bomboş odaları görüp şaşırdı. Anne onun yanına gitti, ellerini ellerine aldı. Bir an Percy’nin hiç de o kadar avlanmış gibi görünmediğini düşündüm.

“Aşkım,” dedi Anne ve onun sesiyle birlikte oğlanın yüzü ılındı, cesareti geri geldi.

“Anne,” dedi yavaşça.

Eli yumuşacık kumaştan dikilmiş pantolonunun cebini karıştırdı, iç ceplerinden birinden bir yüzük bulup çıkardı.

Pencere kenarında oturduğum yerden kırmızı yakutun pırıltısını, iffetli kadının simgesini görebiliyordum.

“Senin için,” dedi şefkatle.

Anne elini tuttu. “Nişanımızı şimdi şahitler önünde yapmak ister misin?” diye sordu.

Henry hafifçe yutkundu. “Evet, isterim.”

Anne ona aydınlanmış gibi bir yüzle gülümsedi. “Haydi, başla o zaman.”

Sanki ikimizden biri onu durdurabilirmiş gibi bir bana, bir George’a baktı.

George’la ben şevk veren gözlerle ona gülümsedik, Boleyn gülümsemesiyle, bir çift şirin yılan gibi.

“Ben, Henry Percy, sen Anne Boleyn’i kanun huzurunda karım olarak kabul ediyorum,” dedi Anne’in elini tutarak.

“Ben Anne Boleyn, sen Henry Percy’yi kanun huzurunda kocam olarak kabul ediyorum,” dedi, onunkinden daha güvenli bir sesle.

Henry, Anne’in sol elinin üçüncü parmağını buldu. “Bu yüzükle sana söz veriyorum,” dedi alçak sesle ve yüzüğü parmağa geçirdi. Yüzük büyük gelmişti. Anne düşmemesi için elini yumruk yaptı.

“Bu yüzükle, seni kabul ediyorum,” diye cevapladı.

Oğlan başını eğip onu öptü. Anne yüzünü bana döndüğünde gözleri arzuyla buğulanmıştı.

“Bizi yalnız bırakın,” dedi sessizce.

Onlara iki saat verdik, sonra taş koridorların ucundan kraliçe ve hanımlarının duadan geri döndüğünü duyduk. ‘Boleyn’ anlamına gelen ritimle kapıya hızlıca vurduk, biliyorduk ki Anne, kendinden geçmiş uyurken bile bu sesi duyup yerinden zıplayacaktı. Ama kapıyı açıp içeri girdiğimizde Henry’yle birlikte şarkı besteliyordu. Anne lavta çalıyor, Henry de birlikte yazdıkları sözleri okuyordu. Başları önlerindeki sehpada duran el yazısını görmek amacıyla iyice bitişmişti ama bu mahremiyeti bir tarafa koyarsak geçtiğimiz üç ay içinde nasıllarsa aynı öyleydiler.

George ve ben peşimizde kraliçenin hanımlarıyla birlikte içeri girdiğimizde Anne bize gülümsedi.

“Çok hoş bir parça yazdık, bütün sabah bununla uğraştık,” dedi Anne şirin şirin.

“Adı nedir?” diye sordu George.

“Merrily merrily,” diye cevapladı Anne. “Adı Merrily Merrily ve Onward We Go.”

O gece odamızı terk eden Anne oldu. Üzerine bir pelerin geçirdi ve sarayın kulesinin saati gece yarısını vurduğunda kapıya yöneldi.

“Gecenin bu saatinde nereye gidiyorsun?” diye sordum, kınayan bir sesle. Bembeyaz yüzüyle karabaşlığının altından bana baktı. “Kocama,” dedi.

“Anne, yapamazsın,” dedim, afallayarak. “Yakalanırsın ve hayatın mahvolur.”

“Tanrının ve şahitlerin huzurunda nişanlandık. Bu evlilik kadar sağlam bir şey, değil mi?”

“Evet,” dedim gönülsüz bir sesle.

“Bir evlilik gerekleri yerine getirilmediği için bozulabilir, değil mi?”

“Evet.”

“İşte şimdi bunu engelleyeceğim,” dedi. “Henry ve ben evlendiğimizi ve yatağa girdiğimizi ilan ettiğimizde Percy ailesi bile bu işten paçayı sıyıramayacak.”

Yatakta dizlerimin üzerinde doğruldum. “Ama Anne, ya biri görürse?”

“Görmeyecek,” dedi.

“Percyler gece yarısı yataklarınızdan çıktığınızı duysun da...”

Omuz silkti. “Nasıl ve nerede olduğu benim için önemli değil. Olduktan sonra...”

“Ya sonuçta hiçbir şey olmazsa...” Gözlerindeki öfkeyi görüp sustum. Bir adımda odayı yürüyüp elleriyle elbisemin yakasına yapıştı ve boğazımı kıvırmaya başladı. “İşte ben de bu yüzden bunu yapıyorum,” diye tısladı. “Seni geri zekâlı. Sonuçta bir şey olmamasını engellemek için. Kimse bunun saçma sapan bir şey olduğunu söyleyenlesin diye. İmzalanıp mühürlenmesi için. Evlenmiş ve yatılmış olması için. İnkâr etme ihtimali kalmaması için. Sabaha karşı döneceğim. Şafak sökmeden çok önce. Şimdi gidiyorum.”

Başıyla onaylayıp eli kapının tokmağına varana kadar ağzımı açmadım. “Anne, onu seviyor musun?” diye sordum merakla.

Başlığının kıvrımları dudağının köşesindeki gülümsemeyi gizleyemedi. “Böyle hissetmem aptalca ama bana dokunması için yanıp tutuşuyorum.”

Sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Yaz 1523

Saray mayıs ayını Kardinal Wolsey’nin planladığı ve gerçekleştirdiği cümbüşlerle geçirdi. Kraliçenin hanımları her biri beyazlar içinde saray kayıklarıyla gezdi ve siyahlar içindeki Fransız haydutları onları hazırlıksız yakaladı. Yeşiller içindeki gözü pek İngiliz erkekleri onları kurtarmak için kayıklarıyla açıldı ve aralarında kovalarca su, domuz mideleri dolusu su bombalarıyla neşeli bir savaş gerçekleşti. Baştan aşağı yeşil kumaşlara bürünmüş, direğinde yeşil bir bayrak dalgalanan kraliyet kayığının Fransız haydutlarını suya düşüren küçük su bombaları gönderen maharetli bir topu vardı. Sonra bu Fransızlar Thames’teki kayıkçılar tarafından kurtarılmak durumunda kaldı ki, bu kayıkçılara önce sıkı bir para verilmesi, sonra da savaşa katılmalarının engellenmesi gerekti.

Kraliçe tepeden tırnağa ıslanmıştı ve ben hemen yan kayıkta otururken kocasının yüzünde maske, kafasında şapkayla Nottinghamlı Robin rolünde bana gül fırlatmasına neşe içinde, küçük bir kız gibi gülüyordu.

York Place’te iskeleye yanaştık ve bizi kıyıda kardinal bizzat karşıladı. Bahçenin ağaçlarının arasına saklanmış müzisyenler vardı. Herkesten yarım kafa daha uzun altın saçlı Greenwoodlu Robin beni dansa kaldırdı. Kral elimi tutup yeşil yeleğinin, yani kalbinin üzerine koyarken ve ben şakaklarımda açması için bana verdiği gülü şapkama yerleştirirken kraliçenin yüzündeki gülümsemenin hiç solmadığını fark ettim.

Kardinalin aşçıları kendilerini aşmıştı. İçi doldurulmuş tavuskuşu, kuğu, kaz ve tavuğun yanında kocaman geyik etleri ve Henry’nin favorisi sazan balığı da dahil olmak üzere dört ayrı çeşit ızgara balık vardı. Masadaki tatlılar mayısa övgü olarak çiçek ve buket şeklindeki acıbadem kurabiyeleriydi ve neredeyse kırıp yemeye kıyamayacağınız kadar güzeldi. Yemeğimizi yedikten ve hava serinlemeye başladıktan sonra müzisyenler huşu veren kısa bir müzikle bizi York Place’in kararmaya başlayan bahçelerinden geçirip büyük salona götürdü. Salon değişmişti. Kardinal odanın yeşil kumaşla kaplanmasını, her köşesinin çiçek açmış kocaman mayıs dallarıyla tutturulmasını emretmişti. Salonun ortasında kocaman iki taht vardı, biri kralın biri kraliçenindi ve önlerinde kralın korosu şarkı söyleyip dans ediyordu. Hepimiz yerlerimizi aldık ve

çocuk oyununu izledik, sonra hepimiz kalkıp dans ettik. Gece yarısına kadar eğlendik, ardından, kraliçe ayağa kalktı ve hanımlarına odadan çıkmalarını işaret etti. Kraliçenin grubunun peşinden gidiyordum ki, kral elbisemin ucunu yakaladı.

“Bana gel, şimdi,” dedi sabırsız bir sesle. Kraliçe adet gereği krala veda etmek üzere döndü ve onu elbisemin kenarına yapışmış, beni de onun önünde tereddüt ederken yakaladı. Hiç bocalamadı, o gurur dolu İspanyol zarafetiyle yanından geçti.

“Sana iyi geceler, kocacığım,” dedi o gür, tatlı sesiyle. “Sana da iyi geceler, Bayan Carey.” Önünde kırılgan bir ağaç gibi eğildim. “İyi geceler Majesteleri,” diye fısıldadım, başım önüme eğik. O anda böyle reverans yaparken daha da alçalmak, zemine, yere,- yerin dibine geçmek istedim, böylece başımı kaldırdığımda o kıpkırmızı yüzümü görmeyecekti.

Tekrar doğrulduğumda kraliçe gitmiş, Henry ise bana dönmüştü. Kraliçeyi çoktan unutmuş gibiydi, sanki anne sonunda genç çocuklarını oynamaları için yalnız bırakmıştı. “Biraz daha müzik çalsın,” dedi neşeyle. “Ve biraz daha şarap alalım.”

Etrafıma bakındım. Sarayın leydileri kraliçeyle birlikte gitmişti. George güven veren bir yüzle bana gülümsedi. “Sakın rahatsız olma,” dedi mırıldanır gibi. Tereddüt ettim ama Henry elinde bir kadeh şarapla yanıma geri döndü. “Mayıs Kraliçesine!” dedi ve Hollandaca tekerlemeler söylese onu bile peşinden tekrarlayacak olan saray eşrafı hemen itaatle “Mayıs Kraliçesine!” karşılık verdi ve bana kadeh kaldırdı.

Henry elimden tutup beni Kraliçe Katherine’in tahtına götürdü. İtiraz etmedim ama ayaklarımın geri geri gittiğini hissediyordum. O koltuğa oturmaya hazır değildim.

Yavaşça beni basamaklardan yukarı çıkardı, döndüm ve aşağıdaki çocukların masum yüzlerine, Henry’nin saray eşrafının anlamlı anlamlı beni süzen gözlerine baktım.

“Mayıs Kraliçesi için dans edelim!” dedi Henry ve kızlardan birini piste çekti, önümde dans ettiler ve ben, kraliçenin tahtında oturup kocasının dans edişini, partneriyle kibarca flörtleşmesini seyrettim, yüzüme kraliçenin o gülümseyen müsamahakâr maskesini takındığımı da biliyordum.

Mayıs ziyafetinin hemen ertesi günü Anne bembeyaz bir yüz ve hışımla odaya daldı.

“Al bak!” diye tıslayıp yatağın üzerine bir kâğıt parçası fırlattı.

Sevgili Anne, bugün seni görmeye gelemem. Kardinal her şeyi biliyor ve olanları ona açıklamam için beni çağırdı. Ancak yemin ederim seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.

“Aman Tanrım,” dedim yavaşça. “Kardinal biliyor. Kral da öğrenecek.”

“Ne olmuş?” dedi Anne, atağa kalkan zehirli bir yılan gibi. “Herkes bilse ne olur? Olağan bir nişan yapıldı, değil mi? Niye herkes bilmesin?”

Kâğıdın elimde titrediğini fark ettim. “Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım ne demek?” diye sordum. “Eğer bu bozulamayacak bir nişansa zaten seni hayal kırıklığına uğratmaz. Hayal kırıklığı söz konusu bile olmaz.”

Anne oda boyunca üç hızlı adım atıp duvara vardı, sonra kuleyi arşınlayan aslanlar gibi üç adım daha atıp geri döndü. “Ne demek istemiş anlamadım,” diye yapıştırdı. “Oğlan bir geri zekâlı.”

“Onu sevdiğini söylemiştin.”

“Bu geri zekâlı olmadığı anlamına gelmez.” Aniden kararını verdi. “Yanına gitmeliyim. Bana ihtiyacı olacak. Yoksa onların önünde eriyiverir.”

“Gidemezsin. Beklemen lazım.”

Giysilerin kırışmaması için kullandığımız aleti çılgın gibi kaldırıp pelerinini çıkardı. Kapı gök gürültüsü gibi gümbürdedi ve ikimiz de olduğumuz yerde donduk. Anında pelerinini çıkarttı, aldığı yere geri koydu ve huzur dolu bir yüzle, sanki sabahtan beri hep orada oturuyormuş gibi aletin üzerine oturdu. Kapıyı ben açtım. Gelen Kardinal Wolsey’nin hizmetindeki adamlardan biriydi.

“Bayan Anne içeride mi?”

Adamın düşünceli düşünceli bahçeye bakan Anne’i görebileceği şekilde kapıyı biraz daha araladım. Kardinalin kırmızı bayraklı mavnası bahçenin dibine bağlanmıştı.

“Lütfen toplantı odasına kardinalin yanına gelebilir misiniz?” dedi adam.

Anne dönüp hiçbir şey söylemeden ona baktı. “Hemen,” dedi adam. “Kardinalim hemen gelmenizi buyurdu.”

Anne bu emre parlamadı. O da benim kadar iyi biliyordu ki, kraliyeti Kardinal Wolsey yönettiği sürece emirleri kralın emirleriyle aynıydı. Aynaya yürüdü, göz ucuyla kendine şöyle bir baktı. Renk gelsin diye önce yanaklarını, sonra üst sonra da alt dudağını hafifçe çimdikledi.

“Ben de geleyim mi?” diye sordum.

“Evet, yanımda yürü,” dedi mırıldanarak hızla. “Bu ona, söylediklerinin krala iletileceğini hatırlatır. Ve eğer kral oradaysa, elinden geldiğince yumuşatmaya bak.”

“Herhangi bir şey talep edemem,” dedim hemen.

O kriz anında bile bana buyurgan bir gülümseme fırlattı. “Onu ben de biliyorum.”

Hizmetkârı takip ederek büyük salondan Henry’nin toplantı odasına yürüdük. Oda şaşılacak derecede boştu.

Henry saray eşrafıyla birlikte ava çıkmıştı. Kıpkırmızı üniformalarıyla Kardinalin adamları kapıda bekliyordu. Bir adım gerileyip bize yol verdiler, sonra tekrar yolu kapattılar. Lord hazretleri belli ki kimsenin bu konuşmayı bölmesini istemiyordu.

“Bayan Anne, “ dedi, Anne odaya girdiğinde. “Bu sabah çok can sıkıcı bir haber duydum.”

Anne ellerini kavuşturup sakin bir yüzle kımıldamadan öylece durdu. “Bunu duyduğuma üzüldüm efendim,” dedi sesi hiç titremeden.

“Görünüşe bakılırsa çıraklarımdan biri, Northumberlandlı genç Henry seninle olan yakınlığına ve ona tanıdığım özgürlüğe güvenip kraliçenin odalarında haylazlık edip saçma sapan aşk oyunlarına girişmiş.”

Anne hayır der gibi başını sallıyordu ama kardinal ona söz hakkı vermedi.

“Ona bugün bu tür sapıkça oyunların Kuzeydeki toprakları yönetecek ve evliliği babası, kral ve benim kararıma bağlı olan birine yakışmadığını belirttim. Henry sütçü kızını samanlığa atabilecek ve kimsenin bunu yadırgamayacağı bir çiftçi değil. Onun kadar büyük bir lordun evliliği siyasi bir meseledir.” Durakladı. “Ve bu ülkede siyaseti kralla ben belirlerim.”

“Bana izdivaçla birleşmeyi teklif etti ve ben de kabul ettim,” dedi Anne gerilemeden. Boynundaki inci kolyenin ucundaki altın ‘B’ harfinin kalp atışlarıyla birlikte hızla attığını fark ettim. “Biz nişanlandık kardinalim. Bu eşleşme hoşunuza gitmediyse üzgünüm ama olan oldu. Ve artık bozulamaz.”

Kardinal tombul şapkasının altından Anne’e pis bir bakış fırlattı.

“Lord Henry babasının ve kralın otoritesi altına girmeye razı oldu,” dedi. “Bunu size nezaketimden söylüyorum, Bayan Boleyn. Böylece Tanrı tarafından sizden yukarıda konuşlandırılmış olan kişileri suçlu duruma düşürmekten vazgeçersiniz.”

Anne bembeyaz kesildi. “Böyle bir şey hiç söylemedi. Babasının otoritesine boyun eğeceğinden, benim... benim...”

“Senin otoritenden çıkacağından hiç bahsetmedi, değil mi? Biliyor musun, Bayan Anne, bunu yapıp yapmayacağını ben de merak ediyordum. Ama yaptı, işte. Şimdi bu mesele tamamıyla kralla dükün elinde.”

“Bana söz verdi ve nişanlandık,” dedi Anne öfkeyle.

“O geleceğe yönelik bir nişandı,” diye gürledi kardinal. “Gelecekte evlenmek üzere söz vermek mümkündür.”

“O ana yönelikti,” diye karşılık verdi Anne direnerek. “Şahitler önünde ve olması gerektiği gibi yapılmış bir nişandı.”

“Lütfen.” Şişko eli ihtiyatla yukarı kalktı. Kocaman yüzüğü adamın İngiltere’nin ruhani lideri olduğunu hatırlatırcasına Anne’e göz kırptı. “Lütfen, böyle bir şeyin olabileceğini aklınızdan bile geçirmeyin. Çok mantıksızca olur. Ben nişan gelecekteki bir evliliğe yönelikti diyorsam, öyledir, Bayan Anne. Ben yanılmam. Bir hanım böyle yetersiz bir zemine güvenip bir erkekle yatağa girdiyse, salaklık etmiş demektir. Kendini bir erkeğe vermiş ve sonra terk edilmiş bir kadının hayatı tamamıyla mahvolur. Asla evlenemez.”

Anne hızla bana doğru bir bakış fırlattı. Wolsey, kardeşi kraliyetin en dillenmiş zinasını yapan birine bekâretle ilgili vaaz vermenin oldukça komik olduğunun farkında olmalıydı. Ama bakışları titremedi bile.

“Bana böyle bir yalan söylemenize neden olan şey Lord Henry’ye olan zaafınızsa, bu size büyük zarar verir, Bayan Boleyn.”

Anne’in gittikçe artan paniğini bastırmaya çabaladığını görebiliyordum. “Sayın kardinalim,” dedi. Bu kez sesi hafifçe titriyordu. “Ben Northumberland’e iyi bir Düşes olacaktım. Fakirlere yardım edecektim. Kuzeyde adaletin doğru işleyip işlemediğini gözleyecektim. İngiltere’yi İskoçlardan koruyacaktım. Sonsuza dek sizin dostunuz olacaktım. Ve sonsuza dek size kendimi borçlu bilecektim.”

Kardinal Anne’in bahşettiklerinin o güne dek ona teklif edilenlerin en şahanesi olmadığını belirtircesine hafifçe gülümsedi. “Senden harika bir düşes olur,” dedi. “Ama Northumberland dışında bir yere. O yere baban karar vermek durumunda. Nerede evleneceğine o karar verecek, bu konuda kralla benim de bir miktar söz hakkımız olacak tabii. Geri kalanını hallettik sayılır, sevgili kızım, artık dileklerin konusunda daha dikkatli

olacağım ve bundan sonrası için,” Yüzündeki gülümsemeyi gizlemekle uğraşmadı, “bundan sonrası için düşes olmak istediğini aklımda tutacağım.”

Elini uzattı ve Anne bir adım öne çıkıp reverans yaptıktan sonra adamın yüzüğünü öpüp geri geri odadan çıkmak zorunda kaldı.

Kapı arkamızdan kapandığında ağzını bile açmadı. Topuklarının üzerinde dönüp bahçeye inen taş basamaklara yöneldi. Dolambaçlı hoş patikalardan geçip beyaz ve kırmızı taç yapraklarını güneşe doğru açarak taş bir bankın etrafını saran güllere varana dek konuşmadı.

“Ne yapabilirim?” dedi. “Düşün! Kafanı çalıştır!” Aklıma hiçbir şey gelmediğini söyleyecektim ki, benimle konuşmadığını anladım. Kendiyle konuşuyordu. “Northumberland’ı arkadan vurabilir miyim? Mary’nin krala bu konuda yalvarmasını sağlayabilir miyim?” Bir an başını salladı. “Hayır, hayır, Mary’ye güvenemem. Yüzüne gözüne bulaştırır.” Öfkeyle itiraz etmemek için dudağımı ısırdım. Anne topuklarının etrafında hışırdayan eteğiyle otların üzerinde bir ileri, bir geri yürüdü. Bankın üzerine çöküp onu seyrettim.

“Henry’yi vazgeçirmek için George’u kullanabilir miyim acaba?” Tekrar döndü, “Babamı, ya da dayımı?” dedi hızla. “Yükseldiğimi görmeyi onlar da ister. Kralla konuşabilir, kardinali ikna edebilirler. Northumberland’ı cezbedecek bir çeyiz hazırlatabilirler. Düşes olduğumu görmeyi onlar da isteyecektir.” Ani bir kararla başını salladı. “Beni desteklemeliler,” diye kendini onayladı. “Beni destekleyecekler. Ve Northumberland Londra’ya geldiğinde nişan yapıldığını ve evliliğin gerçekleştiğini söyleyecekler.”

Aile toplantısı Londra’da Howardlar’ın evinde yapıldı. Annemle babam büyük masaya oturmuş, dayım aralarına geçmişti. Ben ve George Anne’in utancını paylaşarak odanın gerisinde ayakta duruyorduk. Ve masanın önünde tellerin arkasındaki bir mahkûm gibi duran bu kez Anne’di. Fakat benim her zaman yaptığım gibi başı öne eğik değildi. Tersine başı dimdik, dayımın öfkeli bakışlarına sanki dengiymiş gibi tek kaşını kaldırarak karşılık veriyordu.

“Elbisenin tarzının yanında Fransız tarzını da öğrenmiş olman beni üzdü,” dedi dayım çekinmeden. “Seni daha önce isminin lekelenmemesi konusunda uyarmıştım. Şimdiyse genç Percy’nin seninle uygunsuz bir mahremiyet paylaşmasına izin verdiğini duyuyorum.”

“Yattığım insan kocamdı,” dedi Anne yüksünmeden. Dayım göz ucuyla anneme baktı.

“Bunu ya da buna benzer herhangi bir şeyi bir daha dile getirirsen kamçılanacak, Hever’a gönderilecek ve bir daha asla geri dönemeyeceksin,” dedi annem alçak bir sesle. “Küçük düştüğünü görmektense ayaklarımın dibinde öldüğünü görmeyi yeğlerim. Böyle bir şey söylediğinde babanın ve dayının önünde kendini aşağılamış oluyorsun. Kendini rezil kepaze ediyorsun. Senden nefret etmemizi sağlıyorsun.”

Arkasında oturduğum için ablamın yüzünü göremiyordum ama boğulurken can havliyle bir yerlere tutunan biri gibi parmaklarının eteklerinin katlarına kenetlendiğini gördüm.

“Bu nahoş hatayı herkes unutana kadar Hever’a gideceksin,” diye emretti dayım.

“Özür dilerim,” dedi Anne iğneli iğneli. “Ama bu nahoş hata benim değil, sizin. Lord Henry ve ben evlendik. Henry yanımda olacaktır. Siz ve babam bu evliliğin halka açıklanması için onun babasına, kardinale ve krala baskı yapmalısınız. Bunu yaparsanız o zaman ben de Northumberland düşesi olurum ve İngiltere’nin en büyük dukalığında bir Howard kızınız olur. Ben düşes olursam ve Mary bir oğlan doğurursa, çocuk kralın piçi ve Northumberland Dükünün yeğeni olur. O zaman oğlanı tahta geçirebiliriz.”

Dayımın gözleri alevler içinde ona odaklandı. “Kral iki sene önce bundan çok daha azını dile getirdiği için Buckingham Dükünün boynunu vurdurttu,” dedi oldukça alçak bir sesle. “Ölüm ilamını babam kendi elleriyle imzaladı. Veliahdını umursamayan bir kralımız yok bizim. Bunu bir daha asla, asla söylemeyeceksin, yoksa Hever’a değil rahibeler manastırına kapatılır, bir daha dışarı çıkamazsın. Bu konuda ciddiyim, Anne. Bu ailenin güvenliğinin budalalıklarınla tehlikeye girmesine izin veremem.”

Dayım bu alçak sesli öfkesiyle Anne’i şok etmişti. Yutkunup toparlanmaya çabaladı. “Başka bir şey söylemeyeceğim,” diye fısıldadı. “Ama bu plan işleyebilirdi.”

“Mümkün değil,” dedi babam doğruca. “Northumberland seni istemeyecektir. Ve Wolsey o kadar yükselmemize yardım etmez. Kral da, Wolsey ne derse onu yapar.”

“Lord Henry bana söz verdi,” dedi Anne direnerek. Dayım başını sağa sola sallayarak toplantının sona erdiğini belirtmek üzere ayağa kalkmaya

yeltendi.

“Bir saniye,” dedi Anne çaresizlikle. “Bunu başarabiliriz. Size yemin ederim. Yanımda olursanız o zaman Henry de benim yanımda durur, kardinal de, kral da. Böylece babası da razı olmak zorunda kalır.”

Dayım bir an bile duraklamadı. “Kimse yanında falan durmaz. Sen bir budalasın. Wolsey’le savaşamazsın. Ülkede onun dengi olabilecek herhangi biri yok ve onun düşmanlığını göze alamayız. Mary’yi kralın yatağından alıp yerine bir Seymour kızı koyuverir. Seni desteklediğimizde Mary’yle ilgili yaptığımız her şey suya düşer. Bu Mary’nin şansı, senin değil. Senin yüzünden bunun mahvolmasına izin veremeyiz. Seni en azından yazın ayakaltından yok edeceğiz, ya da belki bir sene.”

Öyle şaşaladı ki, bir an sesi çıkmadı. “Ama onu seviyorum,” dedi.

Odada bir sessizlik oldu.

“Evet,” dedi Anne. “Onu seviyorum.”

“Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor,” dedi babam. “Evliliğin bir aile meselesi. Bunu kendi kararına bırakmayacağız. Hever’a gidecek ve saraydan en az bir sene uzak kalacaksın. Uzamazsa kendini şanslı say. Eğer ona yazarsan ya da mektuplarını cevaplarsan, ya da bir kere daha görürsen manastıra yollanırsın. Bu asla değişmeyecek bir emirdir.”

“Çok da kötü gitmedi,” dedi George, neşeli görünmeye çabalayarak. Anne, George ve ben York Place’e gidecek sandala binmek üzere nehrin aşağısına yürüyorduk. Howard uşaklarından biri önümüzden gidip dilencileri ve sokak satıcılarını uzaklaştırıyor, diğeriyse arkamızdan bizi takip ediyordu. Anne sanki rüyada gibi yürüyordu, önümüzdeki kalabalığı görmüyor gibiydi.

İnsanlar at arabalarının arkasında köyden getirdikleri taze ekmekleri, meyveleri, canlı ördekleri, horozları satıyordu. Dilleri ve kafaları taşralı erkeklerden daha iyi işleyen Londralı şişko ev kadınları ve hayvanlarının yemleri için en uygun fiyatı almaya çabalayan yavaş ve dikkatli taşralı kadınlar vardı. Heybelerinde masallar ve notalar bulunan seyyar satıcılar... İnsanları yaptıkları ayakkabıların ayağın her kıvrımına oturacağına ikna etmeye çalışan ayakkabı satıcıları vardı. Çiçekçiler, tere otu satıcıları, uşaklar, baca temizleyicileri, karanlık bastırana dek hiçbir iş yapmadan oturan meşale taşıyıcıları ve sokak temizleyicileri vardı. Pazara giden ya da pazardan dönen aylak uşaklar vardı, her dükkânın önünde dükkân sahibinin

karısı taburesinde tombul tombul oturmuş, gelene geçene gülümsüyor, içeri girip mallara bakmaları için dil döküyordu.

George bu meslekler zincirinin içinden bizi, iğneye iplik geçirir gibi büyük bir kararlılıkla geçirdi. Anne'in öfke fırtınası bastırmadan evvel bizi eve götürmeye debeleniyordu.

"Çok iyi gitti derim ben," dedi güven verici bir sesle. Nehre açılan bir iskeleye vardık. Howard uşağı bir sandala el etti. "York Place'e," dedi George hemen.

Gelgit bizden yanaydı, Anne şehirden gelen pisliğin toplandığı kıyılara boş gözlerle bakarken çabucak nehrin yukarısına yol aldık.

York Place'in kagir iskelesine yanaştık, Howard uşakları önümüzde eğildi ve sandalı şehre geri götürmek üzere yola çıktı. George, Anne'le beni odamıza sürüdü ve sonunda kapıyı arkamızdan kapattı.

Anne anında dönüp vahşi bir kedi gibi üzerine saldırdı. George onu bileklerinden yakalayıp yüzünden uzaklaştırdı. "Çok iyi gitti, ha?" diye feryat etti George'a. "Çok iyi gitti! Sevdiğim adamı kaybettim, ismim lekelendi ama çok iyi gitti! Hayatım mahvoldu, herkes beni unutana kadar taşraya gömüleceğim ama iyi gitti! Kendi babam beni desteklemiyor, kendi annem ölümü görse daha çok sevineceğine yeminler ediyor ama iyi gitmiş. Deli misin, yoksa salak mı? Ha, deli misin? Yoksa sadece beyinsiz, kör, sümsük bir geri zekâlı mısın?"

George onun bileklerine yapıştı. Anne tırnaklarını bir kere daha ağabeyimin yüzüne savurdu. Arkadan gelip topuklarıyla George'un ayağını ezememesi için onu geriye çektim. Kavga eden sarhoşlar gibi üçümüz birden sendeledik, Anne hem George hem dev benimle savaşırken yatağın kenarına ayağımı vurdum ama bileklerini bırakmadan onu geri çektim. George yüzünü korumak için onun ellerine yapıştı. Sanki Anne'in ötesinde bir şeyle savaşıyor gibiydik, sanki içine şeytan girmişti, sanki hepimizin içine girmişti hırs. Bizi bu küçük odaya toplayan, ablamı böyle üzüntüden çıldırtan ve bizi bu savaşın içine atan o şeytandı.

"Sakin ol artık, Tanrı aşkına," diye bağırdı George Anne'e, tırnaklarından korunmaya çabalarken.

"Sakin mi olayım!" diye haykırdı Anne. "Nasıl sakin olabilirim?"

"Çünkü kaybettin," dedi George uzatmadan. "Artık savaşacak bir şey kalmadı, Anne. Kaybettin."

Anne bir an olduğu yerde dondu, yine de onu bırakmayacak kadar tedbirliydik. Sonra gözü dönmüş gibi George'a baktı, ardından başını geriye savurup öfke dolu bir kahkaha patlattı. "Sakin olayım!" diye bağırdı heyecanla. "Tanrım! Sükûnet içinde öleceğim. Sükûnet içinde ölene kadar beni Hever'a kapatacaklar. Ve onu bir daha hiç, hiç görmeyeceğim!"

Bu cümlenin ardından hüzünle koca bir inilti saldı, savaş hali içini terk etti ve birden kendini bırakıverdi. George da bileklerini tutmaktan vazgeçip onu kendine çekti, Anne kollarını onun boynuna savurup yüzünü göğsüne gömdü. Öyle feci hıçkırıyor, acıyla öyle anlaşılmaz homurdanıyordu ki, ne dediğini anlayamıyordum. Sonra tekrar tekrar haykırdığı cümleleri kavradıkça kendi gözyaşlarımın süzüldüğünü fark ettim. "Ah, Tanrım, onu çok sevmiştim, çok sevmiştim. O benim tek aşkımdı, tek aşkım."

Hiç zaman kaybetmediler. Anne'in eşyaları toplandı, atı semerlendi ve aynı gün George'a Hever yolunda ona eşlik etmesi emredildi. Kimse onun gittiğini Lord Henry Percy'ye söylemedi. Percy ona bir mektup gönderdi ve eli her yere uzanan annem mektubu açtı, şömineye atmadan evvel sessizce okudu.

"Ne diyor?" diye sordum alçak sesle.

"Ölümsüz aşk," dedi annem tiksintiyle.

"Gittiğini ona söylememiz gerekmez mi?"

Annem yüzünü buruşturdu. "Yakında öğrenir. Babası bu sabah onunla görüşecek."

Anlayışla başımı salladım. Öğlen vakti, üzerine titrek bir el yazısıyla Anne'in isminin karalandığı başka bir mektup geldi. Bir leke, belki de bir gözyaşı izi vardı. Annem duvar gibi bir yüzle onu da açtı, onun da akıbeti birincinin aynıydı.

"Lord Henry mi?" diye sordum. Başıyla onayladı. Şöminenin yanından kalkıp pencerenin önüne oturdum. "Dışarı çıkabilirim," dedim.

Başını bana çevirdi. "Buradan ayrılmayacaksın," dedi sertçe.

O eski itaat ve boyun eğme alışkanlığı büyük bir güçle kımıldamamı engelliyordu. "Tamam, sevgili anneciğim. Ama bahçede yürüyüşe de mi çıkamam?"

"Hayır," diye kestirip attı. "Babanla dayın içeride oturmanı emretti. Northumberland, Percy'yle konuşana kadar."

"Bahçede dolaşırken bunu engellemiş olmam ki," diye itiraz ettim.

“Percy’ye mesaj gönderebilirsin.”

“Göndermem!” diye haykırdım. “Tanrı şahidim, emin olabileceğiniz tek bir şey, tek bir şey varsa, o da asla bana söylenenin dışına çıkmamamdır. Beni on iki yaşımda evlendirdiniz, efendim. Tam iki sene sonra, on dördümdeyken aynı evliliği sona erdirdiniz. On beşinci yaş günüm gelmeden kralın yatağına girdim. Gördüğünüz gibi bu aile bana ne söylediyse hepsini yaptım. Kendi bağımsızlığım için savaşamıyorsam ablamınki için savaşmam çok daha zor olmalı!”

Başıyla onayladı. “Doğru olanı da bu,” dedi. “Bu dünyada kadınlara özgürlük yok, ister savaş, ister savaşma. Bak, Anne kendini ne hallere düşürdü.”

“Evet,” dedim. “Hever’a. En azından gönlünce tarlalarda dolaşabileceği bir yere.”

Annem şaşkın şaşkın bana baktı. “Gıpta eder gibisin.”

“Orayı seviyorum,” dedim. “Bazen saraya bile tercih ederim diye düşünüyorum. Ama oraya göndermekle Anne’in kalbini kırıyorsunuz.”

“Bu aileye bir faydası dokunacaksa, kalbinin de ruhunun da kırılması gerek,” dedi annem buz gibi bir sesle. “Bunun aslında çocukluğunda yapılması gerekirdi. Fransız sarayında ikinize de itaat etmeyi öğretirler diye düşünmüştüm ama görünene bakılırsa bunu atlamışlar. O yüzden şimdi yapılması gerekiyor.”

Kapı vuruldu. Eski püskü giysiler içinde bir adam rahatsız bir tavırla eşikte duruyordu.

“Bayan Anne Boleyn’e mektup var,” dedi. “Başka kimseye değil, sadece ona. Ve genç Lordum siz okurken beklememi istedi.”

Durakladım, göz ucuyla anneme baktım. Başıyla çabucak beni onayladı, Northumberland’ın kırmızı mührünü kırıp katlanmış sert kâğıdı açtım.

Karıcığım,

Eğer birbirimize verdiğimiz sözde durursan ben de sözümden dönmüş olmam. Sen beni yalnız bırakmazsan ben de seni bırakmam. Babam bana fazlasıyla öfkeli, kardinalde öyle ve geleceğimiz adına korkuyorum. Ama birbirimize sarılırsak birlikle olmamıza razı olacaklardır. Bana bir not gönder, sadece tek bir kelime de olur, yanımda olduğunu söyle, ben de senin yanında olacağım. Henry.

“Bir cevap almak istediğini söyledi,” dedi adam.

“Dışarıda bekle,” dedi annem adama ve kapıyı suratına kapattı. Bana döndü. “Cevap yaz.”

“Onun el yazısı olmadığını anlar,” dedim çaresizce.

Önüme bir parça kâğıt, elime bir kalem tutuşturdu ve mektubu kendi yazdırdı. Lord Henry,

Size herhangi bir şey yazmaktan men edildiğim için bu mektubu size Maty yazıyor. İşe yaramayacak. Evlenmemize izin vermeyecekler ve sizden vazgeçmem gerekiyor. Benim için babanıza ve kardinale karşı gelmeyin çünkü pes ettiğimi belirttim. Yaptığımız sadece gelecek için verilmiş bir evlilik sözüydü ve ikimizi de bağlamıyor. Sizi bu yarım sözden azat ediyorum ve kendimi de azat edilmiş sayıyorum.

“İkisinin de kalbini kırıyorsunuz,” dedim ıslak mürekkebin üzerine kum serperken.

“Belki,” dedi annem sakin sakin. “Ama genç kalpler kolay iyileşir. Ayrıca İngiltere’nin yarısının sahibi olan kalplerin aşkla gümbür gümbür atmaktan başka işleri olmalıdır.”

Kış 1523

Anne uzaktayken dünyanın tek Boleyn kızıydım ve Kraliçe yazı Prenses Mary'yle geçirmeye karar verdiğinde yola çıkan saray eşrafının önünde Henry'yle birlikte ben atımı sürüyordum. Birlikte ata binip avlanıp her gece dans ederek harika bir yaz geçirdik ve saray eşrafı kasımda Greenwich'e döndüğünde adet günüm geçmişti. Kısacası onun çocuğunu taşıyordum.

Bir anda, her şey değişiverdi. Yeni odalarım ve bir nedimem oluverdi. Henry bana kalın bir kürk pelerin aldı, bir an bile üşümemeliydim. Odalarımdan ebeler, eczacılar, falcılar gelip geçti. Hepsine aynı soru soruldu, "Oğlan mı?"

Çoğu evet dedi ve bir altın sikkeyle ödüllendirildi. Tuhaf olan bir iki tanesi hayır dedi ve kralın memnuniyetsizliğiyle karşı karşıya kaldı. Annem elbisemin bağcıklarını gevşetti, geceleri artık kralın yatağına gidemez olmuştum, tek başıma yatmak ve karanlıkta bebeğin oğlan olması için dua etmek zorundaydım.

Kraliçe büyüyen bedenimi acıyla buğulanmış gözlerle izledi. Biliyordum ki, onun da adetleri gecikiyordu ama hamile olması söz konusu değildi. Noel ziyafetleri, maskeli balolar, danslar boyunca gülümseyip durdu ve Henry'ye bol bol onun sevdiği hediyeleri armağan etti. On ikinci geceki maskeli balodan sonra, her şeyin açıklanıp netleşmesi gerektiği hissi duyulduğunda, kralla özel konuşmak istediğini söyledi ve Tanrı bilir nasıl başardıysa adamın suratına bakmayı becerip ona koca mevsim boyunca adet görmediğini, artık kısır bir kadın olduğunu söyledi.

"Bana kendi söyledi," dedi Henry bana o gece öfkeyle. Onun odasındaydım, kürküme sarınmış, elimde bir maşrapa sıcak şarapla, harlı ateşin önünde ayaklarımı altıma almış oturuyordum. "Bir an bile utanmadan bana kendi söyledi!"

Hiçbir şey söylemedim. Neredeyse kırkına gelmiş bir kadının adetlerinin kesilmesinin ayıp olmadığını belirtmek bana düşmezdi. Kadın dua edip kendini buna adaşa şimdiye bir düzine oğulları olacağını kimse Henry'den daha iyi bilemezdi. Ama şu an bunları unutmuştu. Şimdi onu ilgilendiren tek şey karısının ona vermesi gereken şeyi vermemiş olmasıydı ve ben bir kez daha o güçlü öfkenin, hayal kırıklığıyla birlikte yüzünü yalayıp geçtiğini gördüm.

“Zavallı kadın,” dedim.

Bana hışımla bir bakış fırlattı. “Ne zavallısı, zengin kadın,” diye düzeltti beni Henry. “Avrupa’nın en zengin adamlarından birinin karısı, daha ne olsun, İngiltere kraliçesi, dahası buna tek bir çocuktan başka katkısı yok, üstelik o çocuk da kız.”

Onu başımla onayladım. Tartışmanın bir anlamı yoktu.

Bana uzanıp elini şefkatle karnımın üzerinde gezdirdi. “Ve eğer oğlum oradaysa, Carey adını taşıyacak,” dedi. “Bunun İngiltere’ye ne faydası var? Bunun bana ne faydası var?”

“Senin olduğunu herkes bilecek,” dedim. “Herkes benimle bir çocuk yapabildiğini bilecek.”

“Benim meşru bir oğlum olmalı,” dedi özlemle, sanki ben, kraliçe ya da herhangi bir kadın sadece dileyerek ona bir oğlan verebilirmiş gibi. “Bir oğlum olmalı, Mary. İngiltere’nin benden bir veliahdı olmalı.”

Bahar 1524

Anne uzaklaştırıldığı o uzun aylar boyunca her hafta bana yazdı ve bunlar bana saraydan men edildiğimde benim ona yazdığım o umutsuz mektupları hatırlattı. Aynı zamanda onun bana yazmaya tenezzül etmediğini de hatırlattı. Şimdi sarayda olan bendim, dışarıda karanlıkta olan da oydu ve ona sık sık yazma lütfünde bulunarak zaferimin keyfini çıkardım. Gebe olduğumu ve Henry'nin sevincini ondan saklamadım.

Boleyn tarafındaki büyükannemiz ona eşlik etmesi için Hever'a getirilmişti ve ikisi, yani Fransız sarayından gelen genç zarif kadın ve kocasının sıfırdan tepelere tırmanışını görmüş yaşlı bilge kadın gece gündüz kedi köpek gibi dövüşüyor, birbirine hayatı zehir ediyordu.

Saraya dönemezsem delireceğim, yazmıştı Anne.

Boleyn büyükanne avuçlarında fındık kırıp kabuklarını her yere döküyor. Kabuklar insanın ayağının altında salyangoz gibi çıtır çıtır kırılıyor. Her gün birlikte bahçede yürümemiz için ısrar ediyor, yağmur yağarken bile. Yağmur suyunun cilde iyi geldiğini ve İngiliz kadınlarının güzelliğinin bu yüzden eşsiz olduğunu düşünüyor. Onun o açık havadan kayış gibi olmuş tenine bakıp içeride oturmayı tercih ediyorum.

Feci kokuyor ama farkında bile değil. Geçen gün ona bir banyo götürmelerini söyledim, hana bir tabureye oturup ayaklarını yıkamalarına izin verdiğini söylediler. Yemek masasında şarkılar mırıldanıyor ve bunun farkında hile değil. Eski günlerdeki evi herkese açmanın doğru olduğuna inanıyor ve herkes. Tonbridge'in dilencilerinden tut, Edenbridge'in çiftçilerine kadar herkes yemek odasında bizim yemek yememizi seyrediyor, sanki kralmışız da paramızla ne yapacağımızı bulamayıp el aleme dağıtıyormuşuz gibi.

Lütfen, lütfen dayıma ve babama saraya geri dönmeye hazır olduğumu, onların isteklerini yerine getireceğimi ve benimle ilgili herhangi bir korkulan olmaması gerektiğini söyle. Buradan kurtulmak için her şeyi yaparım.

Hemen cevap yazdım.

Yakında saraya döneceksin, eminim çünkü Lord Henry rızası olmamasına rağmen Leydi Mary Talbot'la nişanlandı. Söz verirken

ağlıyormuş, öyle söylüyorlar. Kendi sancağı altındaki Northumberlandlı adamlarıyla İskoç sınırını savunmaya gitti. İngiliz ordusu bu yaz yine yanlarında İspanyollarla birlikte Fransa'ya girip geçen sene başladıkları işi bitirirken Percyler Northumberland'ı emniyete almalılar.

George sonunda bu ay sonu Jane Parker'la evleniyor ve annemden senin burada olmanı rica edeceğim. Eminim seni bundan mahrum etmeyecektir.

Ben iyi ama yorgunum. Bebek çok ağır ve geceleri uyumaya çabaladığımda dönüyor, ya da tekmeliyor. Henry daha önce hiç olmadığı kadar kibar ve ikimiz de bebeğin oğlan olacağını umut ediyoruz.

Keşke burada olsan. Oğlan olmasını çok istiyor öyle çok istiyor ki, ya kız olursa ne olacak diye neredeyse korkuyorum. Keşke birilerinin bebeğin oğlan olması için yapabileceği bir şeyler olsaydı. Bana kuşkonmaz deme. Kuşkonmazla ilgili her şeyi biliyorum. Her yemekte kuşkonmaz yediriyorlar.

Kraliçe her dakika beni izliyor. Karnım artık gizleyemeyeceğim kadar büyük ve herkes bebeğin kraldan olduğunu biliyor. William ilk bebeğimiz için insanların tebrikleriyle uğraşmak zorunda kalmadı. Herkes biliyor ve ortada sanki benden başka herkesi rahatlatan bir sükûnet duvarı var. Kendimi bazen aptal gibi hissediyorum. Benden önde giden bir göbeğim var, basamakları çıkarken nefes nefese kalıyorum ve kocam iki yabancıymışız gibi bana sadece gülümsüyor.

Ve kraliçe...

Her sabah ve her akşam onun kilisesinde daha fazla dua etmek zorunda kalmamak için Tanrıya yakarıyorum. O ne için dua ediyor merak ediyorum çünkü bütün umutları artık tükenmiş olmalı. Keşke burada olsan. O sivri dilini bile özledim. Mary.

George ve Jane Paker sayısız gecikmeler sonunda Greenwich'teki küçük kilisede evlendiler. Anne'in sadece o gün için Hever'dan gelmesine izin verildi, kimsenin onu göremeyeceği bir yere, arka taraftaki yüksek kutulardan birinin üzerine oturtuldu ama düğün ziyafetine katılmasına izin verilmedi. Hepimiz için daha da önemlisi, düğün sabah olacağından Anne bir gece önce gelmek zorunda kaldı ve üçümüz, George, Anne ve ben akşam yemeğinden şafak vaktine dek geceyi birlikte geçirdik.

Zorlu ve uzun bir doğuma hazırlanan ebeler gibi kendimizi geceye hazırladık. George şarap, İngiliz birası ve küçük bir bira getirdi, bense mutfağa sızıp yedi aylık göbeğimin beni acıktırdığını düşünerek sevinçle

bana koca bir tabak hazırlayan aşçılardan ekmek, et, peynir ve meyve aşırdım.

Anne ata binme alışkanlığına geri dönmüştü. On yedi yaşından daha büyük görünüyordu ve yüzü bembeyazdı. “Yaşlı cadıyla yağmurda yürüdüm,” dedi sıkıntıyla. Kederi ona daha önce olmayan bir dinginlik katmıştı. Sanki sıkı bir ders almış ve hayatın her zaman ‘armut piş ağzıma düş’ten ibaret olmadığını anlamıştı. Ve sevdiği_ erkeği özlemişti, Henry Percy’yi.

“Onu hayal ediyorum,” dedi samimiyetle. “Düşünmemeyi çok isterdim. O kadar anlamsız bir mutsuzluk ki. Çok bıktım. Kulağa komik geliyor, değil mi? Ama mutsuz olmaktan çok bıktım.” Gözlerimi George’a kaydırdım. Yüzünde anlayış dolu bir ifadeyle Anne’e bakıyordu.

“Düğünü ne zaman?” diye sordu Anne kasvetle.

“Gelecek ay,” dedi ağabeyim.

Başını salladı. “İşte o zaman her şey bitmiş olacak. Kadın ölmediği sürece, tabii.”

“Ölürse seninle evlenebilir,” dedi George umutla.

Anne yüzünü buruşturdu. “Seni aptal,” dedi aniden. “Mary Talbot’un bir gün gebereceğini hayal ederek Henry’yi bekleyeceğimi mi sanıyorsun? Bunları aştıktan sonra benimle uğraşmak biraz sıkar, değil mi? Hele hele sen oğlan doğurursan. Kralın piçinin halası olacağım.”

Elimde olmadan bebeğin, sadece oğlan olmasının istendiğini duymasını engellemeyecekmiş gibi ellerimi korurcasına karnıma doladım. “Carey ismini taşıyacak,” diye hatırlattım.

“Ya sağlıklı, güçlü, altın saçlı bir oğlan çıkarsa?”

“Ona Henry adını vereceğim.” Kollarımda güçlü ve altın saçlı bir bebek hayal ederek gülümsedim. “Tabii kralın ona çok hoş bir şey yapacağından eminim.”

“Ve hepimiz yükseleceğiz,” diye belirtti George. “Kralın oğlunun halası ve dayısı olduğumuza göre, belki oğlana bir dukalık, belki de kontluk verir. Kim bilir?”

“Ya sen George?” diye sordu Anne. “Mutlu musun, bu çok çok mutlu olman gereken gecede? Burada bir şişko, bir de kalbi kırık bir kadınla oturacağına kendini içkiye verip dışarıda şamata yaparsın diye düşünüyordum.”

George kendine şarap doldurup kara kara kadehine baktı. “Biri şişko biri de kalbi kırık bir kadın tam şimdiki ruh halime uygun,” dedi. “Hayatımı kurtarmak için dans edip şarkı söyleyemem. O en zehirli kadınlardan biri, değil mi? Benim sevgilim? Müstakbel karım? Gerçeği söyleyin. Bunu düşünen bir tek ben değilim, değil mi? Onda insanları ondan uzaklaştıran bir şey var, değil mi?”

“Üf, saçmalama,” dedim. “Zehirli falan değil.”

“Kadın hep sinirime dokunmuştur, hâlâ da dokunmaya devam ediyor,” dedi Anne çekinmeden. “Ne zaman birileri birilerini gammazlasa, tehlikeli bir skandal olsa ya da birileri birilerine havadan hikâyeler uydursa, o orada. Her şeyi duyar, herkesi izler ve herkes hakkında hep en kötüsünü düşünür.”

“Biliyorum,” dedi George somurtarak. “Tanrım! Ne harika bir karım olacak!”

“Düğün gecesinde sana bir sürpriz yapabilir,” dedi Anne hin hin, şarabını içerken.

“Ne gibi?” dedi George hemen.

Anne kadehine bakarak kaşını kaldırdı. “Bir bakireye göre fazla bilgili,” dedi. “Evli kadınlarla ilgili her şeyden haberdar. Evli kadınlar ve fahişelerle ilgili.”

George ağzı açık bakakaldı. “Sakın bakire değil deme!” diye haykırdı. “Bakire değilse bundan kesinlikle paçayı yırtabilirdim!”

Anne başını iki yana salladı. “Hiçbir erkeğin kibarlık ötesinde ona herhangi bir şey yaptığını görmedim,” dedi. “Zaten kim yapar ki, Tanrı aşkına? Ama kadın izliyor, dinliyor, umursamadan soruyor ya da bakıyor. Seymour kızlarından biriyle fısır fısır kralla yatan biri hakkında konuştuklarını duydum, sen değil,” dedi hemen bana dönüp, “Ağzını açarak öpüşmekten, dilinin diğeri tarafından emilmesine ya da benzer şeyler yapılmasına izin vermekten ve adama unutamayacağı bir zevk tattırmak için ne yapılması gerektiğinden bahsediyorlardı.”

“Peki, bu Fransız uygulamalarını biliyor mu?” diye sordu George hayretle.

“Sanki biliyormuş gibi konuşuyordu.” dedi Anne, George’un şaşkınlığına gülümseyerek.

“Yüce Tanrım!” dedi George kendine bir kadeh daha şarap doldurup şişeyi bana doğru sallarken. “Belki de düşündüğümden daha mutlu bir koca olacağını. Eller nerelerde oynaşmalı, öyle mi? Nerelerde oynaşmalıymış

peki, Bayan Annamaria? Konuşmayı sevgili müstakbel karım kadar sen de duymuşsun madem."

"Ah, bana sorma," dedi Anne. "Ben bakireyim. Başka kime sorarsan sor. Anneme, babama ya da dayıma sor. Kardinal Wolsey'ye sor, resmileştiren o. Ben bakireyim. Ben tasdik edilmiş, resmi yeminlerle onaylanmış bir bakireyim. Wolsey, York başpiskoposu kendi ağzıyla bakire olduğumu söyledi. Kimse benden daha bakire olamaz."

"Sana olanların hepsini anlatacağım," dedi George biraz neşelenerek. "Hever'a, sana yazacağım, Anne ve mektubu yüksek sesle Boleyn büyükannemize okuyabilirsin."

George düğün sabahında bir gelin gibi bembeyazdı. Bunun bir gece önceki içkiden olduğunu sadece Anne ve ben biliyorduk. Jane Parker sunağa yaklaşırken güiümsemedi, zaten müstakbel karısının yüzünde her ikisine yetecek kadar kocaman bir gülümseme vardı.

Ellerimi karnıma doladım ve sunağın önünde durup diğer erkeklerden feragat edeceğime, William Carey'e sadık kalacağıma yemin edeli ne kadar uzun zaman oldu diye düşündüm. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle karşı taraftan bana bakıyordu, sanki o da dört sene önce el ele, umut dolu dururken bunların olacağını tahmin edemediğimizi düşünüyormuş gibiydi.

Kral Henry kilisenin ön tarafındaydı, ağabeyimin gelinini alışını seyrediyordu ve ben bu şiş göbeğimin aileme iyi yaradığını düşündüm. Kral düğünüme geç gelmişti ve teşrifinin asıl nedeni Boleynleri onurlandırmaktan ziyade arkadaşı William'a karşı görevini yerine getirmekti. Ama şimdi evlenen çift sunağa arkasını dönüp kilisenin koridoruna indiğinde Henry iyi dileklerini sunanların başındaydı. Ve sonra kralla ben konukları düğün ziyafetine aldık. Anne yan kapıdan sessizce kiliseyi terk ederken atına atlayıp yanında sadece hizmetkârlarla Hever'a geri döndüğü sırada, annem sanki tek kızı benmişim gibi bana gülümsüyordu.

Onun Hever'a yalnız dönüşünü, giriş kapısından ay ışığında oyuncak gibi görünen şatoyu gözümün önüne getirdim. Patikanın ağaçların arasından kıvrılarak açılıp kapanan köprüye varışını ve atların tahtaların üzerinde kibar kibar yürürken toynaklarının çıkardığı o tok sesi hayal ettim. Hendeğin küf kokusunu ve sonra bahçeye girdiğinde insanın burnuna çarpan çöp şişin kokusunu düşündüm. Bahçeye vuran ay ışığını, gece gökyüzüne doğru birleşen bahçe duvarlarını gözümde canlandırdım ve

tamamıyla aksini iddia eden kalbime rağmen sahte bir sarayın kraliçesiymiş gibi davranmak yerine Hever'da toprak sahibi olmayı diledim. Bütün kalbimle içimden keşke karnımda meşru bir oğlan taşısam, pencereden eğilip küçük bir çiftlik bile olsa kendi arazime baktığımda, bir gün bunların hepsi hakkıyla oğlumun olacak diyebilsem, diye geçirdim.

Ama hayır, ben şanslı Boleyn kızıydım, bir servetle ve kralın beğenisiyle kutsanmıştım. Oğlunun topraklarının sınırlarını, ne kadar yükseleceğini hayal bile edemeyen bir Boleyn'dim.

Yaz 1524

Haziran ayının tümünü doğuma hazırlanmak üzere saray eşrafından uzakta geçirdim. Etrafa asılan kalın halılarla karartılmış bir odadaydım, bebeğim doğduktan altı koca hafta sonrasına kadar gün ışığı ya da temiz hava almam yasaktı. Toplamda iki buçuk ay hapis kalacaktım. Bana annem, iki ebe, birkaç hizmetkâr eşlik ediyor ve bir nedime onlara yardımcı oluyordu. Odanın dışında gece gündüz sırayla duran ve çağırılmayı bekleyen iki eczacı vardı.

"Anne benimle kalabilir mi?" diye sordum anneme, karartılmış odayı gözlerken.

Kaşlarını çattı. "Babası Hever'da kalmasını emretti."

"Ah, lütfen," dedim. "Önümde epey zaman var ve yanımda olmasını istiyorum."

"Ziyarete gelebilir," diye hüküm verdi annem. "Ama kralın oğlunun doğumu sırasında burada olmasına göz yumamayız."

"Ya da kızının," diye hatırlattım.

Karnımın üzerinde haç işareti yaptı. "Lütfen Tanrım, erkek olsun," diye fısıldadı.

Anne'in beni ziyaret edebilmesi fikriyle tatmin olup lafı daha fazla uzatmadım. Anne bir günlüğüne gelip iki gün kaldı. Hever'da öyle sıkılmış, Boleyn büyükanne onu öyle çileden çıkarmıştı ki, uzaklaşmak için her şeyi yapabilir, karartılmış bir odaya, vaktini kraliyet piçine minik pijamalar dikmekle geçiren bir kız kardeşle paylaşmaya bile razıydı. "Home Farm'a hiç gittin mi?" diye sordum. "Hayır," dedi. "Ama atımla yanından geçtim."

"Acaba çilek tohumları ne durumda?" Omuz silkti.

"Ya Peter'in çiftliği? Koyunların tüylerinin kırpılışına gittin mi?"

"Hayır," dedi.

"Bu sene hangi tohumu ektiğimizi biliyor musun?"

"Hayır."

"Anne, Tanrı aşkına bütün gün ne yapıyorsun?"

"Okuyorum," dedi. "Müzik çalışıyorum. Birkaç şarkı besteledim. Her gün ata biniyorum. Bahçede yürüyorum. Taşrada yapacak başka ne var ki?"

"Ben gidip çiftlikleri dolaşıyordum," dedim. Bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Hep aynılar. Otlar büyüyüp duruyor."

“Ne okuyorsun?”

“Teoloji,” dedi uzatmadan. “Hiç Martin Luther diye birini duydun mu?”

“Tabii ki duydum,” dedim iğneli bir sesle. “Bütün doktrinlere karşı ve kitapları yasak...”

Anne o gizemli gülümsemesiyle bana baktı. “Aslında tam olarak bütün doktrinlere karşı değil,” dedi. “Görüş meselesi. Onun ve onun gibi düşünenlerin kitaplarını okuyorum.”

“Bunu kendine saklasan iyi olur,” dedim. “Annemle babam yasak kitaplar okuduğunu duyarsa seni tekrar Fransa’ya, ya da göz önünde olmayacağın başka bir yere gönderir.”

Yüzünü buruşturdu. “Kimse benimle ilgilenmiyor ki, herkes senin zaferine odaklanmış durumda. Bu ailede ilgi görmenin tek bir yolu var, o da kralın yatağına tırmanmak. Bu ailede sevilmek için fahişe olman lazım.”

Kollarımı şişkin karnıma dolayıp iğnelemelerinden hemen hemen hiç alınmayarak ona gülümsedim. “Beni örselemene gerek yok çünkü buraya beni yıldızlarım getirdi. Kendini Henry Percy’ye ve sonrasında yaşanan rezilliklere adaman gereksizdi.”

Bir an o güzel yüzündeki maske indi, gözlerindeki özlemi gördüm. “Hiç haber var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Bana yazsa bile mektubun elime geçmesini engellerler,” dedim. “Sanırım hâlâ İskoçlarla savaşıyor.”

Ağzından kaçacak küçük bir haykırışı yutabilmek için • dudaklarını birbirine bastırdı. “Tanrım, ya yaralanır veya öldürülürce?”

Bebeğimin kımıldandığını hissettim ve sıcacık ellerimi karnımı örten gevşek kumaşın üzerine koydum. “Anne, Henry’nin artık senin için bir önemi olmamalı.”

Kirpikleri gözlerindeki ateşin üzerinde kırpıştı. “Benim için artık bir önemi yok,” diye karşılık verdi.

“O artık evli bir erkek,” dedim sertçe. “Saraya tekrar dönmek istiyorsan onu unutmak zorundasın.”

Karnımı işaret etti. “Benim derdim bu,” dedi çekinmeden. “Bu ailede herkesin tek düşündüğü senin kralın oğlunu taşıyor olma ihtimalin. Babama yarım düzine mektup gönderdim, kalkıp uşağına cevap yazdırdı. Beni hiç düşünmüyor. Beni umursamıyor. Herkesin tek umursadığı sen ve o şişko karnın.”

“Çok yakında öğreneceğiz,” dedim. Sakin görünmeye çalışıyordum ama korkuyordum. Henry’nin benden gürbüz, sevimli bir kızı olsa dünyaya hâlâ işlediğini göstererek mutlu olması gerekirdi. Fakat o sıradan bir erkek değildi. Bütün dünyaya sağlıklı bir evlat verdiğini göstermek istiyordu. Dünyaya bir oğlan yaratabildiğini göstermek istiyordu.

Bebek kız doğdu. Bunca ay biriktirilen umutlara, fısıldanan dualara, hatta Hever ve Rochford kilisesinde yapılan özel dualara rağmen, bebek kız çıkmıştı.

Ama o benim minik kızımdı. Muhteşem kundağındaki elleri öyle minicikti ki bir kurbağanın avuçlarına, gözleri öyle koyu maviydi ki, gece yarısı Hever’daki gökyüzüne benziyordu. Başının tam tepesinde Henry’nin kızıl saçlarıyla hiç alakası olmayan simsiyah teller vardı. Ama babasının o pembe öpülesi dudaklarını almıştı. Esnediğinde övgülerin yetersizliğinden sıkılmış bir kral gibiydi. Ağladığında kral onun haklarını çiğnemiş gibi öfkeli pembe yanaklarına gerçek gözyaşları dökülüyordu. Kollarıma alıp mememi nasıl kuvvetle emdiğine hayret ederek beslediğimde, bir kuzu gibi şişip bir tanker biranın yanında sızıp kalan sarhoşlar gibi uyuyakalıyordu.

Onu sürekli kollarımda taşıyordum. Yanımda ona bakmak için bekleyen bir sütannesi vardı ama kavga dövüş göğüslerimin çok sızladığını ve bebeğin emmesi gerektiğini kabul ettirerek kızımı kendime sakladım. Ona âşık oldum. Ona kesinlikle ve her şeyiyle âşık oldum. Erkek olduğunda bir şeylerin daha iyi olacağına bir saniye bile inanamazdım.

Doğum odasının loş huzurunda beni ziyarete geldiğinde Henry bile eridi. Onu beşiğinden kollarına alıp o minicik yüzün mükemmelliğine, ellerine, işli ağır giysiler içindeki minik ayaklarına hayran hayran baktı. “Ona Elizabeth diyeceğiz,” dedi, kızımızı şefkatle kollarında sallarken.

“Adını ben koyabilir miyim?” dedim, büyük bir cesaret örneği göstererek.

“Elizabeth’i beğenmedin mi?”

“Aklımda başka bir isim vardı.”

Omuz silkti. Nasılsa bir kıza isim konuyordu. O kadar da önemli değildi. “Nasıl istersen. Canın hangi ismi istiyorsa onu koy. Çok şirin bir ufaklık, değil mi?”

Bana bir kese dolusu altın ve elmas bir gerdanlık getirmişti. Ve birkaç kitap, teoloji alanında kendi çalışmasının bir eleştirisi, Kardinal Wolsey’nin salık verdiği ağır çalışmalar. Ona teşekkürlerimi iletip getirdiklerini bir

kenara koydum. Bunları Anne’e gönderip bana bir özet çıkarmasını, böylece herhangi bir konuşmada okumuş gibi blöf yapabileceğimi düşündüm.

Ziyareti oldukça resmi bir havada başladı, şöminenin yanındaki koltuklara oturduk ama sonra beni yatağa götürdü ve yanıma yatıp şefkatle, tatlı tatlı beni öpmeye başladı. Bir süre sonra sevişmek isteyince ona henüz kilisede arınmadığımı hatırlatmak durumunda kaldım. Temiz değildim. Ürkek ürkek yeleğine uzandım, iç çekip elimi aldı ve önündeki sertliğe kaydırdı. Binlerinin bana benden ne istediğini söylemesini istiyordum. Ama o kendi beni yönlendirip ne yapmamı istediğini kulağıma fısıldadı. Bir müddet onun yönlendirmesi ve beceriksiz okşamalarımdan sonra derin bir iç çekip kımıldamadan yattı.

“Bu senin için yeterli mi?” diye sordum korkarak.

Dönüp o tatlı gülümsemesiyle bana baktı. “Aşkım, sana sahip olmak benim için büyük zevk, böyle olsa bile, bunca uzun zamandan sonra. Kiliseye arınmaya gittiğinde bunu itiraf etmene gerek yok, bu günah benim. Ama anlatırsan azizlerden birini doğru yoldan şaşırtabilirsin.”

“Peki, kızını sevdin mi?” diye üsteledim.

Gevrek gevrek kıkırdadı. “Tabii, neden ki? O da annesi kadar güzel.”

Birkaç dakika sonra kalktı, giysilerini düzeltti. Kafamın bir yarısı beşikteki bebekte, diğer yarısı sütten sızlayan göğüslerimde olmasına rağmen hâlâ içimi titreten çapkın gülümsemesiyle bana baktı.

“Kiliseden sonra benimkilere daha yakın bir odaya geçeceksin,” diye vaat etti. “Seni hep yanımda istiyorum.”

Gülümsedim. Harika bir andı. İngiltere Kralı beni yanında istiyordu, hem de sürekli.

“Senden bir oğlum olsun istiyorum,” dedi düşüncesizce.

Babam bebek kız olduğu için bana öfkeliydi, ya da annem bana oldukça uzak görünen bir dünyadan rapor verirken öyle olduğunu söylemişti. Dayım hayal kırıklığına uğramıştı ama belli etmemeye kararlıydı. Sanki anlayışla karşılıyormuş gibi başımı salladım ama içimde kızım bu sabah uyandığında bana sanki beni görüyor ve annesi olduğumu biliyormuşçasına cin gibi bakışlarla baktığı için müthiş bir sevinç vardı. Ne babam, ne de dayım doğum odasına girebiliyordu. Kralsa o ilk ziyaretin ardından bir daha görünmedi. Burası sanki sığınma yerimizdi, erkeklerin planlarının ve hainliklerinin ulaşamadığı bir yerdi.

Her zamanki rahat, zarif tavırlarıyla gelenekleri hiçe sayarak George geldi. “Burada çok feci bir şeyler olmuyor, değil mi?” diye sordu, o yakışıklı başını kapıdan içeri sokarken.

“Hem de hiç,” dedim onu bir gülümseme ve öpmesi için uzattığım yanağımla karşılayarak. Üzerime eğilip beni uzun uzun dudaklarımdan öptü. “Mmm, ne enfes, kız kardeşim, genç anne, bir düzine yasak zevk bir arada. Beni bir daha öp, Henry’yi öptüğün gibi öp.”

“Git başımdan,” dedim iterek. “Bebeğe bak.” Göz ucuyla kollarımda uyuyan kızıma baktı. “Saçları güzelmiş,” dedi. “Adını ne koyacaksınız?”

Kapının kapalı olduğundan emin olmak için gözlerimi o yöne kaydırdım. George’a güvenebileceğimi biliyordum. “Ben Catherine demek istiyorum.”

“Biraz tuhaf değil mi?”

“Neden olmasın? Ben onun nedimesiyim.”

“Ama bu da onun kocasının bebeği.” Kıkırdadım, içimdeki sevinci saklayabilmem imkânsızdı. “Biliyorum, George. Ama hizmetine girdiğim andan beri ona hep hayrandım. Ve ona olan saygımı göstermek istiyorum, diğer tarafta olanlara rağmen.”

Hâlâ şaşkın görünüyordu. “Sence anlayacak mıdır? Onunla alay edildiğini falan düşünmez mi?”

Öyle şok olmuştum ki, Catherine’e biraz daha sıkı sarıldım. “Onu çiğneyip geçeceğimi düşünmez herhalde.”

“Al buyur. Niye ağlıyorsun şimdi?” dedi George. “Ağlayacak bir şey yok, Mary. Ağlama, sütün kaçacak.”

“Ağlamıyorum,” dedim yanaklarımdaki yaşları hissetmiyormuş gibi. “Yani ağlamak istemiyorum.”

“Yeter,” diye dürttü beni. “Yeter artık, Mary. Annem gelecek ve seni üzdüğüm için beni suçlayacak. Ayrıca zaten hiç buraya girmemem gerektiğini söyleyecekler. Neden buradan çıkana kadar beklemiyorsun, o zaman böyle bir iltifatı kabul edip etmeyeceğini kraliçenin kendisine sorarsın. Önerim bu.”

“Evet,” dedim anında kendimi daha iyi hissederek. “Bunu sorabilir, böylece açıklama da yapabilirim.”

“Ama ağlama,” diye hatırlattı bana. “O bir kraliçe ve kraliçeler gözyaşlarından hoşlanmaz. Dört senedir gece gündüz onunlasın ama bahse girerim ağladığını bir kere bile görmemişsindir.”

Bir an düşündüm. “Doğru, hiç görmedim,” dedim ağır ağır. “Biliyor musun, şu dört sene içinde hakikaten ağladığını hiç görmedim.”

“Ve görmeyeceksin,” dedi hoşnutlukla. “O kendini acılarla harap edecek türden bir kadın değil. Çok güçlü bir iradesi var.”

Diğer tek ziyaretçim kocam William Carey’di. Oldukça nazik bir jest yaparak Hever’dan getirttiği bir kâse çilekle odaya girdi.

“Evinden bir tat,” dedi kibarca.

“Teşekkür ederim.”

Göz ucuyla beşiğe baktı. “Kız olduğunu söylediler. Sağlıklı ve güçlü mü?”

“Evet,” dedim, sesindeki kayıtsızlıkla biraz ürpererek.

“Adını ne koydun? Yani benimki dışında? Sanırım benim ismimi taşımak durumunda, kraliyet piçi olduğunu gösterecek Fitzroy falan gibi bir adı olmayacak herhalde.”

Dilimi ısırıp başımı önüme eğdim. “Alındıysan özür dilerim, kocacığım,” dedim uysal uysal. Başıyla onayladı. “Pekâlâ, adı ne?”

“Carey olmak durumunda. Ben Catherine Carey diye düşündüm.”

“Nasıl isterseniz hanımefendi. Ben beş toprak sahipliği ve şövalyelikle ödüllendirildim. Artık Sor William’ım ve sen de Leydi Carey’sin. Gelirim iki katından daha fazla arttı. Sana söyledi mi?”

“Hayır,” dedim.

“Fazlasıyla takdir edildim. Oğlan doğursan demek ki, İrlanda ya da Fransa’da bir malikânem falan olurdu. Lord Carey olabilirdim. Bir piçin bizi nerelere yükselteceğini kim bilebilir?”

Cevap vermedim. William’ın ses tonu ılımlıydı ama kelimeler kulağa iğneli geliyordu. İngiltere’nin en ünlü boynuzlanmış kocası olduğu için elde ettiği serveti kutlamamı gerçekten istediğini hiç sanmıyordum.

“Biliyorsun, kralın eşrafında büyük bir adam olmayı düşünüyordum,” dedi kederle. “Dostluğumdan hoşlandığını, yıldızımın yükseldiğini hissettiğim sıralarda. Hep baban gibi bir adam olmayı düşünürdüm, resmin bütününü görebilen bir devlet adamı, Avrupa’nın büyük saraylarında tartışarak rolünü yerine getiren, birinin ardından diğeriyle uğraşan, ülkesinin çıkarlarını düstur belleyen bir adanı. Ama hayır, bak buradayım, kral karımı yatağına götürürken gözlerimi kapattığım için bunların on katıyla ödüllendiriliyorum.”

Ne sessizliğimi bozdum, ne de başımı kaldırdım. Dönüp baktığımda o alaylı ve hüzünlü gülümsemesiyle bana gülümsüyordu. “Ah, küçük karım,” dedi şefkatle. “Birlikte fazla zaman geçiremedik, değil mi? Pek sık yatamadık da. Şefkati, hatta şehveti bile öğrenemedik. Birlikte çok az zaman geçirdik.”

“Onun için de özür dilerim,” dedim yumuşak bir sesle.

“Yatamadığımız için mi?”

“Efendim?” dedim sesindeki ani sertliğe şaşırarak.

“Çok nazik erkek akrabaların belki de her şeyi hayalimde canlandırdığımı, aslında hiç yatmadığımızı buyurmuş. Bunu sen mi istedin? Sana asla sahip olmadığımı söylememi?” Donakaldım. “Hayır! Biliyorsunuz ki, bu tür meselelerde bana hiç danışılmaz.”

“Senden krala evlendiğimiz gece iktidarsız olduğumu ve ondan sonraki gecelerde de başaramadığımızı söylemeni istemediler mi?”

Başımı iki yana salladım. “Neden böyle bir şey söyleyeyim ki?”

Gülümsedi. “Evliliğimizi geçersiz kılmak için,” dedi. “Böylece hiç evlenmemiş sayılacaksın. Ve bir sonraki bebek Fitzroy olacak ya da Henry oğlanı meşrulaştırmaya razı gelip tahtına veliaht yapacak. Sen de İngiltere Kralının anası olacaksın.”

Bir sessizlik oldu. Boş gözlerle ona baktığımı fark ettim. “Benden bunu yapmamı mı istiyorlar?” diye fısıldadım.

“Ah, siz Boleynler,” dedi şefkatle. “Evliliğimizi geçersiz kılıp seni öne iterlerse sana ne olur, Mary? Evlilik hali ortadan kalkar ve tam tersi fahişe olursun, küçük tatlı bir fahişe.” Yanaklarımın yandığını hissettim ama ağzımı açmadım. Bir an bana baktı, sonra öfkenin yüzünden çekildiğini, yerini bitkin bir şefkate bıraktığını gördüm. “Ne söylemen gerekiyorsa onu söyle,” diye salık verdi. “Sana ne emrederlerse onu. Evlendiğimiz gece baharat toplarıyla hokkabazlık yaptığımı ve bacaklarının arasına yatmadığımı söylemeni isterlerse onu da söyle, gerekirse yemin et, ki gerekecek. Kraliçe Katherine’in düşmanlığını ve bütün İspanya’nın nefretini üzerine çekeceksin. Bense seni kendime saklayacağım. Zavallı şapşal küçük kız. O beşikteki erkek olsaydı sanırım kilisede arındığın an seni yalan söylemeye zorlayacaklardı, benden kurtulman ve sonrasında Henry’yle devam etmen için.”

Bir an gözlerimizi hiç kırpmadan birbirimize baktık. “O zaman sen ve ben bebeğin kız olduğuna üzülmeyen yeryüzündeki yegâne insanlarız,” diye

fısıldadım. “Çünkü şu andakinden daha fazla bir şey istemiyorum.”

O saraylı gülümsemesiyle acı acı gülümsedi. “Peki ya bir sonraki?”

Saray ahalisi yaz ortasında tozlu yollardan Sussex’e, oradan Winchester’a, sonra da New Forest’a ilerledi. Böylece kral her gece şafak vaktinden alacakaranlığa kadar geyik avlayıp sonra geyik etiyle bir ziyafet verebilecekti. Kocam kralına eşlik etti, hemen yanında, erkek erkeğe. Saray ahalisi yolculuktayken, tazıları acı acı havlayarak atlarının önünde koşarken, şahinleri kutuların içinde yol alırken ve terbiyecileri yanlarında atlarını sürüp sakinleşmeleri için onlara şarkı söylerken akıllarına birbirlerini kıskanmak gelmiyordu. Ağabeyim de onlarlaydı, Francis Vfeston’ın yanında yeni siyah atına, kralın bana ve benim olanlara şefkatinin sembolü olarak kraliyet ahırlarından bahşettiği güçlü hayvanı sürüyordu. Babam İngiltere, Fransa ve İspanya arasında bitmeyen müzakereler için Avrupa’daydı, her biri Avrupa’nın en büyük kralı unvanını almak için yarışan üç açgözlü, zeki ve genç hükümdarın hırslarını dizginlemeye çalışmakla meşguldü. Annem saray eşrafına kendine ait birkaç hizmetkârıyla birlikte katılmıştı. Howard Dayım uşaklarından kendi adamlarını yanına alıp Seymour ailesinin tafralarına ve hırslarına gözünü dört açarak yolculuğa eşlik etti. Percy ailesi de mevcuttu, Charles Brandon ve Kraliçe Mary, Londra’nın altın kuyumcuları, yabancı diplomatlar: İngiltere’nin bütün büyük adamları arazilerini, tarlalarını, gemilerini, maden ocaklarını, ticarethanelerini ve şehirdeki evlerini bırakmış kralla birlikte ava gidiyordu ve belki para bağışı vardır, belki arazi dağıtılır, birilerine kıyak geçilir, ya da kralın o yerinde duramayan gözleri birilerinin kızı ya da karısına odaklanır da bir mevki elde edilebilir diye, hiçbiri geride kalmak istemiyordu.

Ben Tanrıya şükür bu sene azat edilmiştim ve uzakta olmaktan, Kent’in yollarında atımla yavaş yavaş yol almaktan mutluydum. Anne yaz fırtınalarını andıran bir suratla beni Hever Satosu’nun tertemiz bahçesinde karşıladı. “Delirmiş olmalısın,” dedi beni karşılarken. “Burada ne işin var?”

“Bu yazı bebeğimle burada geçirmek istedim. Dinlenmeye ihtiyacım var.”

“Hiç de öyle görünmüyorsun.” Gözlerini yüzüme dikti. “Çok güzelsin,” dedi hınçla.

“Beni bırak da şuna bir bak.” Catherine’in yüzünü örten beyaz danteli açtım. Tahtırevanın sallantısıyla yolculuğun çoğunu uyuyarak geçirmişti.

Anne gözünü bebeğe kaydırdı. “Şirin,” diyerek kanaatini belirtti. “İyi de neden sütannesine bırakmadın?”

Anne’i saraydan daha güzel yerler olduğuna inandırmanın imkânsızlığıyla iç geçirip başı çekerek salona girdim ve sütannenin kundak bezlerini değiştirmek için Catherine’i kucağımdan almasına sesimi çıkarmadım.

“Sonra bana geri getir,” diye şart koştum.

Büyük salondaki masanın oymalı sandalyelerinden birine oturup sorgu memuru gibi sabırsızlıkla önümde duran Anne’e baktım.

“Saray pek ilgimi çekmiyor,” dedim açık açık. “Bebek sahibi olmakla ilgili bir şey, sen anlayamazsın. Sanki aniden hayatın amacını bulmuş gibiyim. Kralın gözünde yükselmek ya da sarayda mevki sahibi olmak falan değil. İnsanın ailesini yükseltmesi bile değil. Hayatta daha önemli şeyler var. Kızımın mutlu olmasını istiyorum. Yürüyebilecek kadar büyüdüğünde benden uzaklaştırılmasını istemiyorum. Ona şefkat göstermek istiyorum, eğitimini gözümün önünde almasını istiyorum. Onun burada büyümesini, nehri, tarlaları ve taşkınlarda yetişen söğütleri öğrenmesini istiyorum. Kendi ülkesine yabancı kalmasını istemiyorum.”

Anne boş boş suratıma baktı. “O sadece bir bebek,” dedi duygusuz bir sesle. Ve büyük olasılıkla ölecek. Bir düzine daha doğuracaksın. Hepsine böyle mi yapacaksın?”

Duyduklarımla kasıldım ama o fark etmedi bile. “Bilmiyorum. Ona karşı böyle şeyler hissedeceğimi bilmiyordum. Ama böyle hissediyorum, Anne. O dünyadaki en değerli varlık. Benim için her şeyden daha önemli. Ona iyi bakmaktan, onun sağlığından ve mutluluğundan başka hiçbir şey düşünemiyorum. Ağladığında kalbime bıçak saplanmış gibi oluyorum, ağlamasına bile dayanamıyorum. Büyüdüğünü gözlerimle görmek istiyorum. Ondan ayrılmayacağım.”

“Kral bu işe ne diyor?” diye sordu Anne, Boleynler için önemli olan o tek noktaya geri dönerek. “Bunu ona söylemedim,” dedim. “Yaz boyunca saraydan uzaklaşacak ve dinlenecek olmam onu yeterince sevindirdi. Ava gitmek istiyordu. Bu sene ava gitmek için yanıp tutuşuyordu. Fazla umursamadı.”

“Fazla umursamadı mı?” diye sordu kuşkuyla.

“Hiç umursamadı,” diye düzelttim.

Anne parmaklarını dişlerken evet der gibi başını salladı. Söylediklerimi tekrar gözden geçirirken beyninde dönen hesapları neredeyse görebiliyordum. “E çok güzel, o zaman,” dedi. “Saraya geri dönmende ısrar etmiyorlarsa ben neden endişeleneyim ki? Tanrı biliyor ki, burada kalman benim için çok daha eğlenceli. Hiç olmazsa şu acımasız yaşlı kadınla konuşur, beni ebedî gevezeliklerinden kurtarmış olursun.”

Gülümsedim. “Gerçekten çok saygısızsın, Anne.”

“Evet, evet öyleyim,” dedi telaşla, kendine bir tabure çekerken. “Yalnız şimdi bana bütün haberleri aktarıyorsun. Kraliçeyi anlat, Thomas More Almanya’dan gelen yeni din kitabıyla ilgili ne dedi? Fransızlar için planlan ne? Yine savaşacaklar mı?”

“Üzgünüm,” diyerek başımı iki yana salladım. “Birileri geçen gece bu konuda konuşuyordu ama dinlemedim.”

Hafifçe iç çekerek ayağa fırladı. “Harika,” dedi sinir içinde. “Bebeği anlat öyleyse. Tek ilgini çeken şey bu, değil ini? Başını yana eğip bir tek onun çıkardığı sesleri dinliyorsun, öyle mi? İğrenç görünüyorsun. Tanrı aşkına dik otur. Öyle avını kollayan tazı gibi durunca sütnine bebeği daha çabuk getirmiyor.”

Tanımlarıyla hedefi on ikiden vurması beni güldürdü. “Bu aşk gibi bir şey. Hep gözümün önünde olsun istiyorum.”

“Sen hep âşıksın zaten,” dedi Anne bozularak. “Sürekli birileri için damla damla eriyen kocaman bir tereyağı tulumu gibisin. Bir zamanlar krala karşı böyleydin, neyse ki durumu iyi atlattık. Şimdi de bebeği için böylesin ama bize en ufak bir fayda sağlamayacak. Olsun, umurunda bile değil ki. Her tarafından ya tutku, ya duygu, ya da arzu fışkırıyor. Beni sinir ediyor.”

Ona gülümsedim. “Çünkü senin de gözün hırslarından başka bir şey görmüyor,” dedim.

Gözleri pırıldadı. “Tabii ki. Başka ne var şu hayatta?”

Henry Percy bir hayalet gibi ortamıza geldi. “Onu hiç görüp görmediğimi öğrenmek istemiyor musun?” diye sordum. Acımasızca bir soruydu ve gözlerinde acı görmek için sormuştum ama fesatlığımın karşılığında bir şey alamadım. Yüzü soğuk ve sertti, sanki onun için yeterince ağlamış ve bir daha asla bir erkek için ağlamayacakmış gibi görünüyordu.

“Hayır,” dedi. “Sorduklarında adını ağzıma bile almadığımı söyleyebilirsin. Zaten pes etti, değil mi? Başka bir kadınla evlendi.”

“Onu terk ettiğini sanıyordu,” diye itiraz ettim.

Başını öteye çevirdi. “Adam olsaydı beni sevmeye devam ederdi,” dedi, aksi bir tavırla. “Onun yerinde ben olsaydım sevdiğim kadınla evlenmediğim sürece asla evlenmezdim. Pes etti, gitmeme göz yumdu. Onu asla affetmeyeceğim. Benim için ölmüştür. Ben de onun için bir ölüden farksız olabilirim. Tek yapmak istediğim bu mezardan kurtulup saraya geri dönmek. Benim için geriye kalan tek şey hırs.”

Anne, Boleyn Büyükanne, Bebek Catherine ve ben zorunlu bir birliktelik içinde yazı geçirmek üzere şatoya yerleştik. Güçlenip de özel bölgelerimdeki acı hafiflemeye başladığında atıma tekrar binip akşamü2erleri gezmeye başladım. Weald’in tepelerine kadar vadimizin her köşesini dolaştım. Otlakların ilk hasattan sonra yeniden yeşerişini, kuzuların yeni yünleriyle beyazlara bürünüşünü gördüm. İlk ekinlerini biçmek üzere buğday tarlalarına giden orakçılara iyi hasatlar diledim ve biçtiklerini kocaman at arabalarına yükleyip ambarlara, oradan da değirmenlere götürüşlerini izledim. Orakçıların kalan son ekinlerin arasında tuzağa düşen tavşanların peşine köpeklerini salmasının hemen ardından hep birlikte bir tavşan ziyafeti çektik. Yavruları sütten kesilsin diye ineklerin onlardan nasıl ayrıldığını seyrettim. Hayvanlar çitin önüne toplanıp toslayarak ve kafa atarak koca setleri yıkmaya çalışıp böğürerek yavrularına seslendiklerini görünce kendi göğüslerimin dolup sızladığını fark ettim.

“Unutacaklar, Bayan Carey,” dedi çiftçilerden biri beni teselli etmeye çalışarak. “Birkaç günden fazla ağlamazlar.”

Adama gülümsedim. “Keşke yavrular biraz daha yanlarında kalabilseydi.”

“İnsanlar için de, onlar için de dünya acımasız,” dedi katı bir sesle. “Yavruların uzaklaşması lazım, yoksa tereyağınızla peyniriniz nereden önünüze gelecek?”

Meyve bahçelerindeki elmalar büyüyüp kızardı. Mutfağa gidip aşçıdan akşam yemeği için bize kocaman elma tatlıları yapmasını istedim. Erikler kocaman oldu, kızardı, derileri çatladı, yazın sonlarında kendini gösteren tembel yaban arıları ağaçların arasında vızıldayıp bu şuruplarla sarhoş oldu. Havada hanımeli ve dalında olgunlaşan meyvelerin kokusu vardı. Yaz hiç

bitmesin istiyordum. Belleğimin hep böyle minicik, böyle mükemmel, böyle güzel kalmasını istiyordum. Gözleri bebek mavisinden neredeyse siyah görünecek kadar koyu bir laciverde dönüyordu. Huysuz halası gibi koyu renk gözlü bir afet olacaktı.

Beni gördüğünde arada bir gülümsüyordu, onu tekrar tekrar sınıyordum. Bebeklerin iki üç yaşına gelene dek kör olduğunu, beşiğin başında ona şarkı söyleyerek, ağaçların altına kilim serip kendi avuçlarını gıdıklaması için parmaklarını ayırarak, ayak parmaklarını kemirmesi için minik ayağını ağzına götürerek boşa vakit harcadığımı iddia eden Boleyn Büyükanneyle sık sık bozuşuyordum.

Kral bana bir kere yazdı, avını ve avladıklarını anlatıyordu. Görünüşe bakılırsa o tatmin olana kadar New Forest’ta geyik kalmayacaktı. Mektubunun sonunda saray eşrafının ekimde Windsor’da olması gerektiğini, oradan da Noel için Greenwich’e geçeceklerini ve tabii ki, ablam olmadan ve öpücükten başka bir şey göndermediği bebeğimiz de olmadan beni orada görmek istediğini yazmıştı. Bebeğimize öpücük göndermesi hoş bir şefkat göstergesi olmasına rağmen dileklerim ne olursa olsun, kızımla geçirdiğim yazın sona ermek üzere olduğunu biliyordum. Bebeğini bırakıp tarlaya gitmek zorunda olan bir çiftçi kadın gibi benim de işimin başına dönme zamanım gelmişti.

Kış 1524

Kralı Windsor’da mutlu bir ruh hali içinde buldum. Av iyi geçmişti, ekibi muhteşemdi. Kraliçenin yeni nedimelerinden biri, saraya yeni gelen bir Howard kuzenim Margaret Shelton’la flörtleştiğine dair söylentiler vardı. Diğer bir hikâyeyse gerçek olmaktan öte komikti. Kral, bütün çitlerden atı kendisininkiyle kafa kafaya atlayan hanımlardan birini atıyla geçememenin verdiği ümitsizlikle çalıların arkasında düzmüş, sonra da kadının elbisesini düzeltmesine fırsat bırakmadan atına atlayıp gitmişti. Kadın biri gelip onu semere oturtana dek yerde çakılı kalmış, benim yerimi alma umutları da böylece suya düşmüş.

Müstehcen içki maceraları dillerdeydi ve ağabeyim George bir barda çıkan arbedede gözüne bir yumruk yemişti. Ayrıca uşaklardan birinin George’a kapıldığı, ağabeyime her biri Ganymede’nin eseri olan bir düzine aşk sonesi sunduktan sonra rezil olup eve gönderildiğiyle ilgili espriler ortalıkta dolaşıyordu. Sonuç olarak sarayın centilmenleri mutluydu ve kralın keyfi yerindeydi.

Beni görür görmez kucaklayıp havalandırdı, sımsıkı kucakladı ve bütün saray eşrafının önünde -Tanrıya şükür kraliçe yoktu- sertçe öptü. “Sevgilim, seni çok özledim,” dedi gür bir sesle. “Sen de beni özlediğini söyle.”

Elimde olmadan onun o hevesli, parlak yüzüne gülümsedim. “Tabii özledim,” dedim. “Ayrıca herkesten majestelerinin eğlendiğini duydum.”

Kralın en yakın arkadaşları arasında hafif bir gülüşme oldu, kendisi de süklüm püklüm gülümsedi. “Kalbim gece gündüz özleminle tutuştu,” dedi abartılı ve alaylı saray adabıyla. ”Karanlıklar içinde eridim, bittim. Sen iyi misin? Ya bebeğimiz?”

“Catherine çok güzel, sağlıklı bir bebek,” dedim onu yoklamak için hafifçe ismi vurgulayarak. “Güzeller güzeli, gerçek bir Tudor gülü.”

Ağabeyim George öne çıktı, kral da George’un yanağımdan öpebilmesi için beni serbest bıraktı. “Saraya tekrar hoş geldin, kardeşim,” dedi neşeyle. “Küçük prenses nasıllar?”

Bir an herkes donup kaldı. Henry’nin yüzündeki gülümseme siliniverdi. Böyle bir hatayı nasıl yapabildiğini anlamadan dehşet içinde George’a bakakaldım. George anında topuklarının üzerinde krala döndü. “Küçük

Catherine’e prenses diyorum çünkü kraliçenin veliahdıymış gibi pohpohlanıyor. Mary’nin ona diktiği, kendi elleriyle işlediği giysileri bir görseniz. Hatta küçük imparatoriçenin üzerinde yattığı çarşafları! Minik eldivenlerinin üzerinde bile isminin baş harfleri var. Görseniz gülersiniz, Majesteleri. Görseniz çok gülersiniz. Hanımefendileri Hever’ın küçük efendisi, her şey onun istekleri doğrultusunda yapılmalı. Gerçek bir kardinal. Çocuk odasının şahı.”

Muhteşem bir kıvırmaydı. Henry rahatlayıp küçük bebeğin diktatörlüğüne gülmeye başladı. Kralın kahkahasını anında saraylıların gülümsemeleri, George’un bebeği anlatış tarzına kıkırdamaları izledi. “Gerçekten öyle mi? Onu bu kadar şımartıyor musun?” diye sordu kral bana.

“İlk bebeğim,” diye bahanemi belirttim. “Ayrıca bütün kıyafetleri ikincide yine kullanılacak.” Mükemmel bir notaya dokunmuştum. Henry anında ikinciyi hayal edip olayı genişletti. “Alı, evet,” dedi. “Ama küçük prenses bakıldığı evde rekabet isteyecek mi bakalım?”

“Umarım kardeşi doğduğunda bunları anlamayacak kadar küçük olur,” dedi George çekinmeden. “Bir yaşından biraz daha büyükken bir erkek kardeşi olabilir. Mary’yle Anne arasında sadece birkaç ay var, biliyorsunuz. Biz hepimiz peş peşe gelen dölleriz.”

“Ah, George, çok ayıp,” dedi annem gülümseyerek. “Ama Hever’da küçük bir oğlan görmek hepimizi çok mutlu eder.”

“Beni de,” dedi kral sıcacık gözlerle bana bakarak. “Küçük bir oğlan beni de çok mutlu eder.” Babam Fransa’dan döner dönmez bir aile toplantısı daha yapıldı. Bu kez masada benim için ayrılmış bir sandalye vardı. Artık emirler alan bir kız değil, kralın koruması altındaki kadındım. Artık onların piyonu değildim. En azından oyundaki bir oyuncu, hiç olmazsa oyunun kalelerinden biriydim.

“Diyelim ki yeniden gebe kaldı ve bu kez oğlan,” dedi dayım yavaşça. “Diyelim ki, kraliçe kendi rızasıyla emekliye ayrıldı ve kralı tekrar evlenebileceği üzere serbest bıraktı. Hamile bir metres ona çok cazip gelecektir.”

Bir an bu duyduklarımı daha önce düşünmüş olduğumu fark ettim. Sonra bu anı zaten beklediğimi fark ettim. Kocam William bu konuda beni uyarmıştı ve söyledikleri kafamın bir köşesinde hayal edilemeyecek kadar feci şeyler olarak yer etmişti.

“Ben zaten evliyim,” diye hatırlattım.

Annem yüzünü buruşturdu. “Birkaç aydan fazla evli olmadın. Evlilik tam olarak sonuçlanmadı bile.”

“Sonuçlandı,” dedim boyun eğmeyerek. Dayım kaşının birini annemi sorgular gibi kaldırdı.

“Çok gençti,” dedi annem. “Ne olup ne olmadığını nereden bilecek? Hiçbir zaman tam anlamıyla evli olmadığına yemin edebilir.”

“Yapamam,” dedim anneme, sonra dayıma döndüm. “Böyle bir şeye cüret edemem. Kraliçenin tacını elinden alamam, onun yerine geçemem. O benim üç katım prenses, bense sadece bir Boleyn kızıyım. Size yemin ederim bunu yapamam.”

Söylediklerim dayıma hiçbir şey ifade etmedi. “Sıra dışı bir şey yapman gerekmiyor ki,” dedi. “Sana söylendiği biçimde evleneceksin, tıpkı daha önce yaptığın gibi. Sonrasında her şey benim emrimle yapılacak.”

“Kraliçe asla emekliye ayrılmayacak,” dedim umutsuzca. “Bunu kendi söyledi, bana söyledi. Önce ölümü görmeleri lazım dedi.”

Dayım iç geçirdi, sandalyesini geri çekti ve pencereden dışarı bakabilmek üzere bir adım attı. “Şu anda güçlü bir konumda,” diye kabullendi. “Yeğeni İngiltere’nin ittifakıyken, daha döllenmemiş bir bebek için bu anlaşmayı kimse, hele Henry hiç bozamaz. Amal Fransa’ya karşı zafer elde edilir edilmez, ganimetler bölüşülür bölüşülmez kraliçe ona veliaht bırakamayacak kadar yaşlı bir kadın olur çıkar. Hepimiz kadar kraliçe de gitmesi gerektiğinin farkında.”

“Savaş kazanıldığında evet belki,” dedi babam endişeyle. “Ama şimdi İspanya’yla herhangi bir anlaşmazlık olmasını göze alamayız. Bütün yazımı ittifak kurup bunu sürdürebilmek için harcadım.”

“Hangisi önce geliyor?” diye sordu dayım kupkuru bir tonla. “Ülke mi aile mi? Çünkü ülkenin çıkarlarını tehlikeye atmayacaksak Mary’yi şu anda yaptığımız gibi kullanamayız.” Babam durakladı.

“Tabii, kanımızdan değilsin,” dedi dayım hin hin. “Howard evliliği, işte o kadar.”

“Aile önce gelir,” dedi babam ağır ağır. “Öyle olmalı.”

“O zaman Fransa’ya karşı İspanya’yla olan ittifakı gözden çıkarmak zorunda kalabilirsin,” dedi dayım buz gibi bir sesle. “Kraliçe Katherine’i defetmek Avrupa’da barış yapmaktan daha önemli. Kızımızın kralın yatağına girmesi İngiliz erkeklerinin hayatını kurtarmaktan daha önemli.

Askerlik yapabilecek bir dolu adam var. Ama bu şans Howardlar’ın yüzüne yüzyılda bir güler.”

Bahar 1525

Pavia'dan gelen haberi mart ayında aldık. Sabah erken saatte bir haberci kralı uyandırıp müjdeyi vermişti ve kral da daha yarı çıplak halde küçük bir oğlan çocuğu gibi kraliçeye koştu. Önden kapıya vurmak üzere bir haberci geldi, adam kraliçenin odalarının kapısına gelip bağırdı: "Kral geliyor, Majesteleri!" Hepimiz farklı bir yarı çıplaklıkla odalarımızdan dışarı fırladık. Sadece kraliçe hazır ve geceliğinin üzerine geçirdiği şalla her zamanki gibi şıktı. Henry kapıyı çarparak odaya girdi, biz kör ardıçkuşları gibi ortalıkta çırpınıp dururken aramızdan geçip doğruca kraliçesine gitti. Saçlarım altın kıvrımlarla şahane bir biçimde yüzümü sarmasına rağmen bana bakmadı bile. Duyduğu güzel haberi bana yetiştirmeye çalışmıyordu. Haberi kraliçesine, onun için ülkesi İspanya'yla bozulmaz bir ittifak yapan kadına vermek için koşmuştu. Aynı kraliçeye defalarca ihanet etmiş, aralarındaki sözü defalarca bozmuştu. Ama zafer kazanıldığında bu yoğun coşku anında, haberi yetiştirdiği kişi yine o, gönlündeki kraliçe yine Katherine'di.

Kendini kaçlının ayaklarına fırlatıp ellerine yapıştı ve bu elleri öpücüklere boğdu. Katherine yine genç kız edalarıyla gülüp sabırsızlıkla, "Ne var? Söyle! Söyle haydi! Ne oldu?" diye çığlıklar attığında o sadece, "Pavia! Tanrıya şükür! Pavia!" diye karşılık verebildi.

Ayağa fırlayıp küçük bir oğlan çocuğu gibi zıplaya zıplaya odada dans etmeye başladı. Ekibindeki erkekler sırayla içeri girdi, Henry kraliçeye doğru yaptıkları yarışta onları geçmişti. George arkadaşı Francis Weston'la birlikte sendeleyerek odaya girdi, beni gördü, yanıma seğirtti.

"Tanrı aşkına, neler oluyor?" diye sordum saçlarımı düzeltip belime eteğimi bağlarken.

"Büyük zafer," dedi. "Kesin bir zafer. Dediklerine göre Fransız ordusu tamamıyla dümdüz olmuş. Fransa önümüzde gelinlik kız gibi bizi bekliyor. İspanya kralı Charles istediği gibi güneyi alabilir, biz de kuzeyi ele geçiririz. Fransa'daki İngiliz krallığı sınırına dek her yer İspanyol İmparatorluğu olacak. Fransız ordusunu yerin dibine gömdük. Bundan sonra sorgusuz sualsiz Fransa'nın efendisi, Avrupa'nın çoğunun da İspanyollarla birlikte hükümdarıyız."

“Francis yenildi mi?” diye sordum inanamayarak. Altın krallığımıza rakip çıkan o hırslı esmer prens gözümün önüne geldi.

“Paramparça oldu,” diye onayladı Francis Weston. “İngiltere için büyük gün! Büyük zafer!” Kralla kraliçeye baktım. Henry artık dans etmeyi bırakmıştı, adımları müzikle uyumunu yitirmiş, kollarında kraliçesi, kadının alnını, gözlerini, dudaklarını öpüyordu. “Canım sevgilim,” dedi. “Yeğenin büyük bir general, bize muazzam bir armağan verdi. Fransa artık ayaklarımızın ucunda olacak. Sadece unvanımla değil, gerçekten hem İngiltere, hem de Fransa kralı olacağım. Richard de la Pole öldü, tahtıma diktiği göz de onunla birlikte toprağa gömüldü.

Kral Francis tutsak alındı, Fransa yerle bir edildi. Yeğenin ve ben Avrupa’nın en büyük krallarıyız ve ittifakımız her şeyi ele geçirecek. Babamın sen ve ailenle ilgili planladığı her şey bugün bize verildi.”

Kraliçenin yüzü sevinçten pırıl pırıldı, Henry’nin öpücükleri bu yüze kazınmış yıllan alıp götürmüştü. Mavi gözleri ışıl ışıl, yüzü pespembe, beli Henry’nin kollarında kıpır kıpırdı.

“Tanrı İspanya’yı ve İspanyol prensesini korusun!” diye gürledi Henry aniden ve sarayın bütün erkekleri bir ağızdan tüm güçleriyle tekrarladılar.

George göz ucuyla bana bakıp, “Tanrı İspanyol prensesini korusun,” dedi alçak sesle.

“Amin,” dedim ve kocasının omzuna yaslanan bu kadının ışıltısına, ona tezahürat eden saray ahalisine kalbimin derinlerinden gülümsediğimi fark ettim. “Amin. Tanrı onu hep şu andaki gibi mutlu etsin.”

O gece ve onu takip eden dört gece, zafer sevinciyle sarhoş olduk. Sanki mart ortasında on iki gece alemleri yapar gibiydik. Sarayın sütunlarının ötesinden Londra’ya kadar yol boyunca yanan şenlik ateşlerini görebiliyorduk. Her köşede bir ateşle, ateşlerde çevrilen kuzu ve danalarla, şehir gece gökyüzünün altında kıpkırmızıydı. Ülkedeki herkes İngiltere’nin ezelî düşmanının yenilişini kutlarken peş peşe durmadan çalan kilise çanlarının sesini duyabiliyorduk. Zaferin şerefine isimlendirilen özel yemekler yedik. Pavia hindisi, Pavia pudingi, İspanyol lokumu ve Charles Blancmange şarabı. Kardinal Wolsey, St. Paul Katedrali’nde özel bir kutlama duası emretti ve ülkedeki bütün kiliseler Pavia’da kazanılan zafer ve İngiltere adına bu zaferi kazanan imparatora, Kraliçe Katherine’in biricik yeğeni İspanya Kralı Charles’a teşekkürlerini iletti.

Şimdi kralın sağ yanında kimin oturacağına dair en ufak bir soru işareti kalmamıştı. Üzerinde koyu kırmızı ve altın rengi bir elbise, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle başı dimdik büyük salondan geçen kraliçe oturacaktı. Yeniden gözde oluşunu hiç abartmadı. Bunu da tıpkı adetinin kesilmesini karşıladığı gibi karşıladı. Kraliyet evliliğinin doğası olarak... Şimdi yıldızı tekrar parladığına göre gölgedeyken hiç yapmadığı gibi gururla yürüyordu.

Henry hediyeyi veren insanı hediyeden sıkılana, hediye bozulana ya da istediği gibi çıkmayana dek severdi. Ve mart sonuna doğru İspanya Kralı Charles'ın hayal kırıklığı yaratabileceğine dair ilk işaretler gelmeye başladı.

Henry'nin planı Bourbon Dükü'nü ufak bir payla geçiştirerek Fransa'yı aralarında bölüşmekti. Henry gerçekten Fransa kralı olacak, Papa'nın yıllar önce ona bahşettiği eski unvanı yeniden elde edecekti. Ancak İspanya Kralı Charles'ın hiç acelesi yoktu. Henry'nin Fransa Kralı olarak taç giymesi amacıyla Paris'e gitmesi için planlar yapacağı yerde Kutsal Roma İmparatoru olarak taç giymek üzere kendi Roma'ya gitmişti. Bundan da beteri Charles İngilizlerin bütün Fransa'yı ele geçirme planıyla hiç ilgilenmiyordu. Kral Francis savaş esiri olarak elindeydi ama şimdi onu Fransa'ya, daha geçenlerde yerle bir edilen tahtına geri dönmek üzere serbest bırakmayı düşünüyordu.

"Tanrı aşkına neden? Neden böyle bir şey yapıyor?" diye gürledi Henry, Kardinal Wolsey'e öfkeyle patlayarak. Kralın etrafındaki en küçük halkanın en sevilen adamı bile gerildi.

Saray kadınlarının ürktüğü zaten belliydi. Sadece büyük salonun en yüksek masasında kralın yanındaki sandalyesinde oturan kraliçe sanki ülkenin en güçlü adamı öfkeden kontrolünü kaybetmiş halde burnunun ucunda oturmuyormuş gibi sakindi.

"Bu deli İspanyol köpeği neden bize ihanet etti ki? Francis'i neden serbest bırakıyor ki? Aklını mı kaçırdı?" Kraliçeye döndü. "Senin bu yeğenin kafayı mı üşüttü? Pahalıya mal olacak birtakım oyunlar mı oynuyor? Babanın babamı kazıkladığı gibi o da beni mi kazıklamaya çalışıyor? Bu İspanyol Krallarında ihanet kanı falan mı var? Cevabınız nedir bayan? Size yazıyor, değil mi? En son ne yazdı? En büyük düşmanımızı serbest bırakmak istediğini mi? Deli ya da aptal olduğunu mu yoksa?"

Kraliçe araya girip girmeyeceğini görmek için göz ucuyla kardinale baktıysa da olayların aldığı son şekil itibarıyla Wolsey artık kraliçenin dostu değildi. Boş ifadesiyle öylece durup kraliçenin sert bakışlarına diplomatik bir sükûnetle karşılık verdi.

Kraliçe kocasının hiddetiyle tek başına, hiçbir desteği olmadan yüzleşmek zorunda kalmıştı. “Yeğenim bana bütün planlarını anlatmıyor. Kral Francis’i serbest bırakmayı düşündüğünü bilmiyordum.”

“Umarım biliniyordun!” diye gürledi Henry, yüzünü iyice kraliçenin yüzüne yaklaştırarak. “Çünkü bu ülkenin gördüğü en büyük düşmanın yeğenin tarafından serbest bırakılacağını biliyorsan bu ülkeye ihanet ediyorsun demektir.”

“Bilmiyordum,” dedi kraliçe ısrarla.

“Ve Wolsey’nin söylediğine göre, Prenses Mary’yi yüzüstü bırakmayı düşünüyormuş. Senin öz kızını! Buna ne diyeceksin?”

“Bilmiyordum,” dedi kraliçe.

“Özür dilerim,” diye araya girdi Wolsey yumuşak bir sesle. “Sanırım Majesteleri İspanyol elçisiyle dün yaptığı görüşmeyi unuttular. Tabii ki, elçi sizi Prenses Mary’nin reddedileceği konusunda uyarmıştır.”

“Reddedileceği mi!” Henry oturamayacak kadar alevlenerek sandalyesinden fırladı. “Ve siz de bunu biliyor muydunuz, hanımefendi?”

Kocası ayaklandığında yapması gerektiği üzere kraliçe de yerinden kalktı. “Kardinal haklı. Elçi Prenses Mary’nin nişanı konusunda şüpheler olduğunu dile getirdi, evet. Size bahsetmedim çünkü yeğenimin kendisinden duymadıkça buna inanamam ve inanmadım da.”

“Korkarım şüphe yok,” dedi Kardinal Wolsey araya girerek.

Kraliçe kardinalin onu kocasının öfkesine maruz bıraktığını, hatta bunu iki kez ve bilinçli olarak yaptığını gözden kaçırmayarak bakışlarını ona dikti. “Böyle düşünmenize üzüldüm,” dedi.

Henry konuşamayacak kadar sinirlenerek kendini sandalyesine bıraktı. Kraliçe oturmadı ve kral onu oturmaya davet etmedi. Elbisesinin tepesindeki bağcıklar nefesinin ritmiyle titredi, sadece işaret parmağıyla belinden sarkan tespihine dokundu. Duruşu ya da asaletinde hiçbir kusur yoktu.

Henry buz gibi bir öfkeyle ona döndü. “Tanrının bize sunduğu ve yeğeninin çöpe atmak üzere olduğu fırsatı kaçırmamak istiyorsak ne yapmamız gerekecek, biliyor musun?”

Kraliçe sessizce başını iki yana salladı. “Büyük miktarlarda vergi toplamak zorunda kalacağız. Yeni bir ordu kuracağız. Fransa’ya bir kez daha gidip bir kez daha savaşacağız. Ve bunu kendi başımıza yapacağız, kendi başımıza ve kimseden destek almadan çünkü yeğenin, senin yeğenin, hanımefendi, savaştı ve bir kralın elde edebileceği en şanslı zaferlerden birini kazandı. Sonra bu zaferle taş kaydırma oynuyor, sanki denizde kum, bende zafer dermiş gibi bunu dalgalara fırlatıyor.”

Bu lafla bile, kraliçe yerinden kımıldamadı. Kadının sabrı Henry’yi daha da öfkelendirdi. Sandalyesinden tekrar fırladı, kendini kraliçeye doğru savururken herkes nefesini tuttu. Bir an ben bile ona vuracağını sandım ama kraliçenin yüzünün önüne yumruk değil, bir işaret parmağı indi. “Peki, sen ona bana sadık kalmasını emretmiyor musun?”

“Ediyorum,” dedi kraliçe dudaklarını yan açarak. “İttifakımızı hatırlamasını emrediyorum.” Arkasından Kardinal Wolsey onu yalanlayarak başını salladı.

“Seni yalancı!” diye gürledi Henry kraliçeye. “Sen İngiliz Kraliçesinden çok İspanyol prensesisin!”

“Tanrı biliyor ki ben sadık bir eş ve bir İngiliz kadınıyım,” diye cevapladı kraliçe.

Henry hışımla döndü, uzaklaşırken aniden bir kargaşa oldu, yolunun üzerindeki herkes eğilip reveransa geçti. Saray erkekleri kraliçenin önünde çabucak eğilip krallarının bu düşüncesizce davranışını taklit etti, ama Henry kapıda aniden durdu. Dönüp kraliçeye, “Bunu unutmayacağım,” diye bağırdı. “Yeğeninin beni böyle aşağılamasını ne unutacağım, ne de affedeceğim, tıpkı senin davranışını, bana nasıl ihanet ettiğini unutmayacağım ve affetmeyeceğim gibi.”

Kraliçe yavaşça ve zarafetle eğilip reverans yaptı ve Henry küfürler ederek kapıyı çarpıp gözden kaybolana dek bir dansçı gibi duruşunu hiç bozmadı. Sonra başını kaldırdı ve düşünceli düşünceli etrafına, böyle aşağılanışına şahit olan, şimdi istenmeme korkusuyla başını ondan öteye çevirmiş bizlere baktı.

Ertesi akşam yemekte kraliçenin peşinden uslu uslu büyük salona girerken kralın gözlerinin üzerime odaklandığını fark ettim. Yemekten sonra, dans için yer açtıklarında, kraliçenin önünden geçip bana doğru geldi, ona arkasını dönüp bana dans teklif etti.

Bani dans alanına götürürken salonda hafif bir uğultu oldu. “Vals,” dedi omzunun üzerinden ve beraber dans etmek üzere yerlerini almaya hazırlanan dansçılar gerileyip bizi seyretmek üzere bir çember oluşturdu.

Bu dans daha öncekilerin hiçbirine benzemiyordu, tam bir tahrik dansıydı. Henry dans ederek bana doğru geldi, sanki beni orada, bütün saray eşrafının önünde çırılçıplak soyacakmış gibi mavi gözlerini yüzümden ayırmadan ayağını vurup ellerini çırptı. Kraliçenin beni seyrettiğini zihnimden attım. Başımı elimdik kaldırıp gözlerimi krala diktim, kalçalarımı oynatıp kafamı sağa sola çevire çevire yavaş adımlarla ona doğru dans ettim. Yüz yüze geldik, beni havaya kaldırıp tuttu, belli belirsiz bir alkış sesi duydum, sonra beni yavaşça yere indirdiğinde yüzümün utangaçlık, zafer ve arzu karışımı güçlü bir duyguyla alev alev yandığını hissettim. Dümbeleğin sesiyle birbirimizden ayrıldık, sonra dansın akışıyla adımlarımızı birbirimize doğru atarak tekrar birleştik. Bir kez daha beni havaya atıp bu kez bedenim onunkine yaslanacak şekilde kollarının arasından aşağı kaydırdı. Onu her şeyiyle bedenimde hissettim, göğsünü, dar ve kısa pantolonunu, bacaklarını. Durduk, yüzümüz o kadar birbirine yakındı ki biraz öne uzansa beni öpebilirdi. Nefesini yüzümde hissettim, sonra çok alçak sesle şöyle dedi: “Odama gel. Hemen.”

O gece ve takip eden gecelerin çoğunda bitmeyen bir arzuyla beni yatağına aldı. Mutlu olmam gerekirdi. Tabii ki annem, babam, dayım ve George beni bir kez daha kralın gözdesi olarak görmekten, bütün saray eşrafının ibresinin tekrar bana dönmesinden son derece memnundu. Kraliçenin odalarının hanımları bana da ona olduğu kadar saygılıydı. Yabancı elçiler sanki prensesmişim gibi önümde yerlere kadar eğiliyor, kralın yatak odasının centilmenleri altın sarısı saçlarıma ve dudaklarımın kıvrımına soneler düzüyordu. Francis Weston benim için bir şarkı yazmıştı, gittiğim her yerde insanlar bana yardım etmeye, beni pohpohlamaya hazırdı ve her zaman, her seferinde, onlar adına krala bir şey iletirsem bana sonsuza dek borçlu kalacaklarını belirtiyorlardı.

Bense George’un öğüdünü dinleyip kraldan bir şey istemeyi her zaman reddettim, kendim için bile. Bu yüzden Henry benimle başka kimseyle olamadığı kadar rahattı. Özel odasının kapalı kapısının ardında kendimize ait küçük, alışılmadık bir cennet yarattık. Akşam yemekleri büyük salonda servis edildikten sonra yemeğimizi bu odada baş başa yedik. Bize müzisyenler ve belki bir iki arkadaş eşlik ediyordu. Thomas More, Henry’yi

tepeye, çatıya götürüp yıldızlara bakıyordu, ben de onlara katılıyor, gece karanlık gökyüzüne bakıp aynı yıldızların Hever'da da parladığını, ışığını bebeğimin uyuyan yüzünü aydınlatmak üzere dar, uzun pencerelerden içeri yansıttığını hayal ediyordum.

Mayısta adet olmadım, haziranda günüm yine geçti. George'a söylediğimde kolunu omzuma atıp beni kendine yasladı. "Babama söylerim," dedi. "Howard Dayıya da. Dua et de bu sefer erkek olsun."

Henry'ye kendim söylemek istedim ama bu kadar mühim ve kâr olasılığı bu kadar yüksek bir haberin krala babam tarafından iletilmesinin daha uygun olduğuna karar verildi. Böylece Boleynler doğurganlığımdan mümkün olduğu kadar çok faydalanabilecekti. Babam özel bir toplantı istediğinde kral bunun Wolsey'nin Fransa'yla yaptığı uzun görüşmelerle ilgili olduğunu sanıp onu pencere kenarına, saray ahalisinin onları duyamayacağı bir yere götürüp konuşmasını istedi. Babam gülümseyerek kısa bir cümle sarf etti, sonra Henry'nin gözlerini babamdan bana, diğer hanımlarla birlikte oturduğum yere doğru çevirdiğini, sonra sevinçle bağırdığını gördüm. Telaşla bana yürüdü, tam sarılıp havaya fırlatacaktı ki, beni incitmekten korkup vazgeçti ve ellerimi ellerine alıp öpmeye başladı.

"Hayatım!" diye bağırdı. "En güzel haber! Alabileceğim en güzel haber!"

Etraftaki meraklı yüzlere şöyle bir baktım, sonra tekrar kralın sevincine odaklandım. "Majesteleri," dedim neşeyle. "Sizi mutlu edebildiğime çok memnunum."

"Beni daha fazla mutlu edemezdin," dedi. Beni ayağa kaldırıp kenara götürdü. Hanımlar başını bana doğru uzattı, sonra aynı anda başka yöne çevirdi, hem neler olduğunu öğrenmek, hem de dinlediklerini belli etmemek için kıvranıyorlardı. Babam ve George kralın önüne geçip yüksek sesle havadan ve yakında sarayın yaz için yola çıkacağından bahsetmeye başlayarak kralla aramda geçen fısıldanmaların duyulmasını engelledi.

Henry beni pencerenin önüne oturtup elini şefkatle karnıma koydu. "Korsen çok sıkı değil mi?"

"Değil," dedim başımı kaldırıp gülümseyerek. "Daha çok başındayım, Majesteleri. Neredeyse hiç belli bile değil."

"Dua et, bu kez erkek olsun."

Boleyn kayıtsızlığıyla ona bakıp gülümsedim. “Erkek olduğundan eminim,” dedim. “Hatırlarsan Catherine için hiç böyle bir şey söylememiştim. Ama bu kez eminim. Eminim erkek olacak. Belki de ismini Henry koyarız.”

Hamileliğimin ödülü aileme o yaz hemen geliverdi. Babam Vikont Rochford, George da Sör George Boleyn oldu. Annem vikontes oldu ve lila rengi giymeye hak kazandı. Kocama genişleyen topraklarına katması için bir miktar daha toprak verildi.

“Bunun için size teşekkür etmeliyim, leydi,” eledi nazikçe bana. Yemekte yanıma oturmayı tercih etmişti ve etin en iyi yerlerini kesip bana servis yapıyordu. Başımı salonun ötesine doğru kaldırıp yüksek masaya baktığımda Henry’nin gözlerinin üzerimde olduğunu fark edip gülümsedim.

“Size hizmet edebildiğime sevindim,” dedim.

Kocam arkasına yaslanıp bana gülümsedi ama gözleri donuk, bir ayyaşın gözleri gibiydi ve hınçla doluydu. “Sen sarayda, ben kralın tayfasında bir yıl daha geçirdik. Hiç görüşmüyoruz ve nadiren konuşuyoruz. Sen metres, bense bir keşişim.”

“Keşiş hayatını seçtiğinizi bilmiyordum,” dedim tatlılıkla.

Gülümseyecek kadar kibardı. “Hem evliyim, hem değilim,” dedi. “Yeni topraklarım için varislerimi karımdan değilse kimden peydahlayacağım?”

Onu başımla onayladım. Kısa bir sessizlik oldu. “Evet, haklısınız. Özür dilerim,” dedim uzatmadan.

“Eğer kız doğurursan sana olan zaafı geçecek ve seni eve, bana geri gönderecekler. Yeniden karım olacaksın,” dedi William sohbet edercesine. “Sence nasıl geçiniriz? Biz ve iki piçinle?” Gözlerim hemen ona döndü. “Böyle konuşmanız hoşuma gitmedi.”

“Dikkatli ol,” diye uyardı beni. “İzleniyorsun.”

Anında yüzümde o boş, toplum içi gülümseme belirdi. “Kral mı izliyor?” diye sordum, etrafıma bakmamaya özen göstererek.

“Ve baban.”

Bir parça ekmek alıp dişledim, sanki önemsiz şeylerden bahsediyormuşuz gibi başımı çevirdim. “Catherine’imden böyle bahsetmen hoşuma gitmiyor,” dedim. “Üstelik senin adını taşıyor.”

“Bu yüzden onu sevmem gerekiyor, öyle mi?”

“Bence görsen çok seversin,” dedim savunmaya geçerek. “Çok güzel bir çocuk. Onu nasıl sevmediğini anlamıyorum. Bu yaz Hever’da onunla

birlikte olmayı umut ediyorum. Yürümeyi öğrenecek.”

Yüzündeki o sert bakış yok oldu. “En büyük isteğin bu mu, Mary? İngiltere Kralının Metresinin en büyük dileği bu mu? Küçük bir şatoda yaşayıp kızına yürümeyi öğretmek mi?”

Hafif bir kahkaha attım. “Abes, değil mi? Ama doğru. Onunla birlikte olmaktan başka bir şey istemiyorum.”

Başını iki yana salladı. “Mary, haksızsam lütfen söyle,” dedi kibarca. “Beni suiistimal ettiğini düşündüğümde, sana ve kurt sürüsüne benzeyen ailene her öfkelendiğimde aniden görüyorum ki, hepimiz aslında sayende gayet iyi yaşıyoruz. Hepimiz büyüyüp kalkmıyoruz ama bütün bunların ortasında, kazların gagaladığı küçük yumuşak bir ekmek parçası gibi sen hepimiz tarafından canlı canlı mideye indiriliyorsun. Belki de seni seven, yanından ayırmayan, sana kimse müdahale etmeden emzirebileceğin bir bebek verecek biriyle evlenmeliydin.”

Çizdiği tabloya gülümsedim.

“Böyle bir adamla evlenmek istemez miydin? Ben bazen keşke eliyorum. Keşke seni sunmanın avantajları ne olursa olsun seni sevip kimseye vermeyecek bir adamla evlenmiş olsaydın. Hatta sarhoş ve üzgünken o cesur adam keşke ben olsaydım diye düşünüyorum.”

Yanımızda oturanların dikkatleri başka yöne kayana kadar sessizliğin devam etmesine aldırmadım.

“Olan oldu,” dedim yumuşak bir tonla. “Bunların hepsi daha ben kendi adıma karar veremeyecek kadar küçükken planlandı. Eminim Lordum kralın arzularını yerine getirmekle doğru olanı yapmıştır.”

“Fakat bir şey için gücümü kullanabilirim,” dedi William. “Bu yaz Hever’a gitmene izin vermesini sağlayacağım. Senin için hiç olmazsa bu kadarını yapabilirim.”

Başımı kaldırdım. “Çok memnun olurum,” diye fısıldadım. Catherine’i yeniden göreceğimi düşünmek gözlerimi yaşlarla doldurdu. “Lordum, inanın bu beni çok memnun eder.”

William sözünü tutacak kadar iyi yürekliydi. Babamla konuştu, dayımla konuştu ve son olarak kralla konuştu. Bütün yazı Catherine’le birlikte Hever’da geçirmeme ve onunla Kent’in elma bahçelerinde yürümeme izin verildi.

Yaz ayları boyunca George iki defa habersiz ziyarete geldi, atının üstünde şapkasız ve gömlekle şatonun bahçesine girip bütün hizmetçileri

çılgınca bir arzu ve endişeye boğdu. Anne ona peş peşe sarayda neler olup bittiği, kimin kiminle flörtleştiğiyle ilgili sorular yağdırdı ama o durgundu, ihtiyatlıydı. Sık sık gündüz sıcağında taş basamaklardan odasının yanındaki küçük kiliseye, aşağıdaki hendeğin sularının beyaz tavanda dans ettiği yere çıkıyor, sessizlik içinde dizlerinin üzerine çöküp dua ediyor ya da istediği gibi hayaller kuruyordu.

Karısından yana çok dertliydi. Jane Parker onunla asla Hever'a gelmedi, gelmesine izin vermedi. Bizimle geçirdiği bu günler karısının ışıl ışıl meraklı gözlerinden, skandal yaratma hırsından uzakta geçen günlerdi.

"Hakikaten bir canavar," diye tarif etti bana karısını duygusuz bir tonla. "Korktuğum kadar kötü."

Şatonun ana girişinin önündeki süslü bahçenin ortasında oturuyorduk. Etrafımızdaki çalılar ve bitkiler birer resim gibi şekillendirilmiş, her bir çalı olması gereken yerde, her bir bitki olması gerektiği gibi dalgalanıyordu. Biz üçümüz çatıya vuran yağmur damlaları gibi insanı sakinleştiren bir şırıltıyla akan çeşmenin önündeki taş banka serilmiştik. George esmer başını kucağıma yaslamış, ben başımı geriye verip gözlerimi kapamıştım.

Taş bankın diğer ucundaki Anne bize baktı. "Ne kadar kötü mesela?"

George gözlerini açtı ama doğrulmaya üşendi. Elini kaldırıp parmaklarıyla karısının kötü yanlarını saymaya başladı. "Birincisi feci kıskanç. Kapıdan her çıkışımda gözleri üzerimde ve kıskançlığını alaylı sataşmalarla dışa vuruyor."

"Alaylı mı?"

"Yani mesela," dedi George sabrı taşarak. Sesini inceltip devam etti, "Bir daha o kadının sana baktığını görürsem Sör George hakkında farklı şeyler düşünmeye başlayacağım! O kızla bir kere daha dans edersen Sör George onunla da seninle de hesaplaşacağız!"

"Anladım," dedi Anne. "Çok feci."

"İkincisi," dedi George listesine devam ederek. "Eli hızlı. Cebimde özlemeyeceğimi düşündüğü bir şilin varsa, çabucak yok oluveriyor. Etrafta süslü bir şey gördüğünde saksağan gibi kapıveriyor."

Anne kendini kaptırmıştı. "Gerçekten mi? Bir keresinde altın rengi kurdelem yok olmuştu. Hep onun aldığını düşünmüştüm."

"Üçüncüsü," diye devam etti George. "Ve en kötüsü. Kızışmış köpekler gibi yatağın etrafında beni kovalıyor." Şaşkınlıkla burnumdan bir kahkaha patlattım. "George!"

“Gerçekten,” dedi. ”Ödüm patlıyor.”

“Senin mi?” diye sordu Anne kaşlarının çatarak. “Hoşuna gideceğini sanırdım.”

Doğrulup başını iki yana salladı. “Düşündüğün gibi değil işte,” dedi heyecanla. “Sadece ateşli olsa takmazdım, ateşini odadan dışarı yansıtmayıp beni utandırmadığı sürece. Ama öyle değil. Şeyden hoşlanıyor...” Durdu. “Lütfen anlat,” diye yalvardım.

Anne hemen kaşlarını çatarak beni susturdu. “Şşşt. Bu önemli. Neden hoşlanıyor George?”

“Düşündüğünüz gibi değil,” dedi George sıkıntıyla. “Sadece şehvet olsa başa çıkabilirim. Çeşitlilik de değil, biraz azgınlık benim de hoşuma gider. Ama istediği sanki üzerimde bir güç kurmak. Geçen gece hizmetçilerden birinin gelmesini isteyip istemediğimi sordu. Bana bir kız getirmeyi teklif etti ve daha beteri oturup bizi seyretmek istedi.”

“Seyretmeyi mi seviyor?” diye sordu Anne. George başını salladı. “Hayır, bence organizasyonu seviyor. Sanırım kapıları dinlemekten, kapı deliklerini gözlemekten hoşlanıyor. Galiba işleri ayarlayıp sonra olanları seyretmeyi seviyor. Hayır dediğimde de...” Aniden durdu. “O zaman ne teklif etti?” George kızardı. “Bana bir oğlan getirmeyi.” Tiz bir kahkaha patlattım ama Anne hiç gülmüyordu. “Sana neden böyle bir teklifte bulunsun ki, George?” George başını çevirdi. “Sarayda bir şarkıcı var,” dedi uzatmadan. “Çok hoş, hizmetçi kızlar kadar şeker bir oğlan ama bir erkeksiliği de var. Hiçbir şey demedim ve yapmadım. Bir keresinde beni oğlana gülüp elimi omzuna koyarken yakalamış. Her şeyin şehvetten ibaret olduğunu düşünüyor.”

“Bu seninle adı çıkan ikinci oğlan,” diye fark etti Anne. “Bir de bir uşak yok muydu? Hani geçen yaz evine gönderilmişti?”

“O bir şey değildi.”

“Ya bu?”

“Bu da bir şey değil.”

“Bu tehlikeli bir bir-şey-değil,” dedi Anne. “Tehlikeli bir bir-şey-değil sıralaması. Hizmetçilerle oynaşmak haydi neyse ama bunun yüzünden asılabilirsin.”

Bir an sustuk, yaz günü gökyüzünün altında düşüncelere daldık. Sonra George başını iki yana salladı. “Bir şey değil,” diye tekrarladı. “Ayrıca bu benim sorunum. Kadınlardan tiksiniyorum, sürekli bir şeyler istemelerinden

ve konuşmalarından tiksindim. Bütün o soneler, flörtleşmeler ve boş sözler. Oğlanlarsa tertemiz, pırıl pırıl...” Başını çevirdi. “Gelip geçici bir heves işte. Ciddiye bile almıyorum.”

Anne ona baktı, gözleri yaptığı hesaplamalarla kısıldı. “Bu çok büyük bir günah. Bu heves bir an evvel geçse iyi olur.”

George onun bakışlarına karşılık verdi. “Biliyorum, Bayan çokbilmiş,” dedi.

“Ya Francis Weston?” diye sordum.

“Ne olmuş ona?” dedi George.

“Sürekli birliktesiniz.”

George sabrı taşmış halde başını salladı. “Sürekli kralın hizmetinde birlikteyiz,” diye düzeltti beni. “Her zaman kralı bekliyoruz. Ve yaptığımız tek şey saraydaki kızlarla flörtleşip onlarla skandallardan bahsetmek. Bundan neden bıktığım belli işte. Yaşadığım hayat, kadınların kendilerini beğenmişlikleri karşısında beni yıpratıyor.”

Sonbahar 1525

Sonbaharda saraya döndüğümde bir aile toplantısı yapıldı. İçimden gülerek bu kez bana oymalı, kollu ve kadife döşemeli o kocaman koltuklardan birinin verildiğini fark ettim. Bu sene karnında kralın oğlunu taşıma ihtimali olan genç bir kadındım.

Anne'in baharda saraya dönebileceğine karar verdiler. "Dersini aldı," dedi babam yargısını ortaya koyarak. "Mary'nin yıldızı bu kadar parlarken Anne'i saraya geri almamız lazım. Artık evlenmeli."

Dayım başıyla onayladı. Sonra daha önemli olan başka bir konuya atlayıp kralın zihninden neler geçiyor olabileceğini konuşmaya başladılar çünkü babamı soylulaştıran düzenleme aynı zamanda Bessy Blount'un oğlunu da dük statüsüne yükseltmişti. Henry Fitzroy daha altı yaşında, Richmond ve Surrey Dükü, Nottingham Kontu ve bir İngiliz Amirali olmuştu.

"Bu çok abes," dedi dayım çekinmeden. "Ama kafasından neler geçtiğini ortaya koyuyor. Fitzroy'u veliaht yapacak."

Durakladı. Masanın etrafında gözlerini gezdirip dördümüze, anneme, babama, George'a ve bana baktı. "Bu da demektir ki, kendini iyice çaresiz hissediyor. Yeni bir evliliği düşünüyor olabilir. Her şeye karşın bu bir veliaht bırakmanın en güvenli, en hızlı yolu."

"Ama yeni evliliği Wolsey yapacak olursa seçeceği kişiler asla biz olmayız," dedi babam. "Neden bizi seçsin ki? Dostumuz değil. Fransız bir prenses bulmaya kalkışacaktır, ya da Portekizli."

"Ya karnındaki oğlansa?" diye sordu dayım başıyla beni göstererek. "Kraliçe aradan çekilirse? Burada iyi bir aile kızı duruyor, Henry'nin anası kadar iyi. Ondan ikinci kez hamile kalmış. Onun oğlunu taşıma ihtimali çok yüksek. Onunla evlenirse veliahdı olmuş olur. Anında. Kökten çözüm."

Sessizlik oldu. Masanın etrafına baktım ve herkesin dayımı başıyla onayladığını gördüm. "Ama kraliçe asla aradan çekilmeyecek," dedim uzatmadan. Onlara bu gerçeği hatırlatan her zaman ben oluyordum.

"Kralın artık onun yeğenine ihtiyacı kalmazsa, ona da ihtiyacı kalmaz," dedi dayım sözünü sakınmadan. "Wolsey'nin başını epey belaya sokan More Antlaşması bize bir kapı açtı.

Fransa’yla barış yapılması İspanya’yla ittifakımızın, aynı zamanda da kraliçenin sonu demek. İstesin istemesin artık o istenmeyen bir eş.”

Sessizliğin odaya hakim olmasını umursamadı. Şu anda konuştuklarımızın hepsi sorgusuz sualsiz vatan hainliğiydi ama dayımın hiçbir şeyden korkusu yoktu. Gözlerini bana dikti ve beklentilerinin ağırlığını alnıma bastırılmış bir parmak gibi üzerimde hissettim. “İspanya’yla ittifakımızın sonu kraliçenin sonu demek,” dedi. “Kraliçe istese de istemesede gidiyor. Ve sen, hoşuna gitse de gitmese de onun yerini alıyorsun.”

Cesaretimi toplamaya çalışıp ayağa kalktım ve kalın, oymalı sırtlığa tutunabilmek için koltuğumun arkasına geçtim.

“Hayır,” dedim. Sesim kararlı ve güçlü çıktı. “Hayır dayı, üzgünüm ama bunu yapamam.” Uzun koyu renkli tahta masanın diğer ucuna döndüm ve şahin gibi hiçbir şeyi kaçırmayan o siyah gözlerle göz göze geldim. “Kraliçeyi seviyorum. O büyük bir kadın, ona ihanet edemem. Onun yerini alamam. Onu itip İngiltere Kraliçesinin yerine geçemem. Bu hiyerarşiyi toptan yıkmak olur. Buna cüret edemem. Yapamam.”

Bana o kurt gibi gülümsemesiyle gülümsedi. “Biz yeni bir hiyerarşi yaratıyoruz,” dedi. “Yeni bir dünya. Papanın otoritesinin sonu geldiğine, Fransa’yla İspanya’nın haritalarının yeniden çizileceğine dair tartışmalar var. Her şey değişiyor ve biz işte burada, bu değişimin en önündeyiz.”

“Ya reddedersem?” diye sordum, titrek bir sesle.

Bana gözlerini ıslak kömür parçaları gibi ortaya çıkaran buz gibi, alaycı bakışlarla baktı. “Reddedemezsin,” dedi lafı uzatmadan. “Dünya değişiyor dediysem henüz o kadar değişmedi. Hâlâ erkeklerin hâkimiyetinde.”

Bahar 1526

Anne’in sonunda saraya geri dönmesine izin verildi ve gelir gelmez çok halsiz olduğum için nedimem olarak görevlerimin bir kısmını hemen devraldı. Bu kez yaşadığım zorlu bir hamilelikti, ebeler buna yemin ediyordu. Güçlü ve iri bir oğlan taşıyordum ve bütün gücümü emiyordu. Greenwich’te yürürken bebeğimin yükünü fazlasıyla hissediyor, sürekli uzanacak bir yatak aranıyordum.

Yatağa yattığımda bebeğin ağırlığı sırtıma biniyor, ayaklarım ve parmaklarım kramplarla kasılıyordu. Gece yarısı aniden ağlamaya başlıyordum ve Anne uyku sersemi yatağından kalkıp yatağının ucundan kasılmış parmaklarıma masaj yapıyordu.

“Tanrı aşkına uyu artık,” dedi öfkeyle. “Neden sürekli kendini sağa sola atıyorsun?”

“Çünkü rahat edemiyorum,” diye yapıştırdım. “Eğer bana kendine baktığından daha iyi baksaydın orada öyle şişko bir minder gibi yayılacağına sırtıma bir yastık, bir de içecek bir şeyler getirirdin.”

Bu lafıma kıkırdayıp karanlıkta doğruldu ve bana döndü. Ateşin korları hâlâ odayı aydınlatıyordu.

“Gerçekten kötü müsün, yoksa mızmızlık mı ediyorsun?”

“Gerçekten kötüyüm,” dedim. “Gerçekten, Anne. Vücudumdaki her bir kemik ağrıyor.”

İç geçirip yatağından kalktı, mumu parlayan ateşe götürüp yaktı. Beni görebilmek için getirip iyice yüzüme tuttu.

“Gulyabaniye benziyorsun. Bembeyazsın,” dedi neşeyle. “Annem kadar yaşlı görünüyorsun.”

“Ağrım var,” dedim ısrarla.

“Sıcak bir şeyler ister misin?”

“Evet, lütfen.”

“Bir yastık daha?”

“Evet.”

“Ve her zamanki gibi çişini yapmak?”

“Evet, lütfen. Anne hayatında bir kere hamile kalmış olsaydın nasıl bir his olduğunu anlardın. Yemin ederim hafife alınacak bir şey değil.”

“Olmadığını görüyorum,” dedi. “Sana bakar bakmaz kendini doksan yaşında gibi hissettiğini anlayabiliyorum. Bu iş böyle devam ederse kralı nasıl elimizde tutacağımızı Tanrı bilir.”

“Bir şey yapmama gerek kalmıyor,” dedim sinir içinde. “Bugünlerde baktığı tek yer karnım.”

Anne ocak demirini ateşe koyup birkaç fincanla birlikte likörü tam ortasına yerleştirdi. “Seninle oynaşıyor mu?” diye sordu ilgiyle. “Akşam yemeklerinden sonra odasına gittiğinde?”

“Geçen aydan beri bir kere bile yapmadı,” dedim. “Ebe yapmamam gerektiğini söyledi.”

“Kralın metresi için çok mantıklı bir öğüt,” diye mırıldandı Anne huysuz huysuz, ateşin üzerine doğru eğilirken. “Acaba sana böyle söylemek için kimden para aldı? Onu dinlediğin için salak olan sensin.” Sıcak ocak demirini ateşten aldı, likörün olduğu kavanozun içine koydu, kavanozdan önce tıslama, sonra fokurtu sesi geldi. “Krala ne dedin?”

“Bebek her şeyden önemli.”

Anne onaylamayan bir ifadeyle başını salladı. “Biz her şeyden önemliyiz,” diye hatırlattı bana. “Ayrıca hiçbir kadın erkeğini bugüne kadar ona sadece çocuk vererek elinde tutamamış. Her ikisini de yapmalısın, Anne. Karnında çocuğunu taşıdığın için onu memnun etmeyi ihmal edemezsin.”

“Her şeyi aynı anda yapamam ki,” dedim sızlanarak. Fincanımı bana uzattı, bir yudum aldım. “Anne, tek yapmak istediğim dinlenmek ve bebeğin içimde güçlü güçlü büyümesini beklemek. Dört yaşımdan beri bir saraydan diğerine gidip durdum. Dans etmekten, ziyafet çekmekten, mızrak dövüşü seyretmekten, maskelerle vals yapmaktan, başka kıyafetlerle kendini gizlemiş bir kral gibi görünen adamın gerçekten kendini gizlemiş kral olduğuna şaşırmaktan bıktım. Elimde olsa, yarın Hever’a giderdim.”

Anne elinde fincanıyla yatağa, yanıma geldi. “Ama gidemezsin,” diye yapıştırıverdi düşüncesizce. “Şimdi tam oyun oynama vakti. Kraliçe kenara çekilirse nerelere kadar yükseleceğini kimse bilemez. Buraya kadar geldin. Devam etmelisin.”

Bir an durup fincanımın tepesinden ona baktım. “Beni duyuyor musun?” dedim yavaşça. “İçimden gelmiyor.”

Bakışlarıma karşılık verdi. “Olabilir,” dedi çekinmeden. “Seçim yapma şansın yok.”

Kış soğuk geçti ve beni daha beter etti. Kapalı kapılar ardında her gün her yeni sancıyla, düşünecek başka hiçbir şeyim olmadığından, doğumdan korkarak geçti. İlk bebeğimi cahil sevinciyle taşımıştım ama şimdi biliyordum ki, önümde bir ay karanlıkta kapalı kalma süreci vardı ve sonrasında ebeler bebeğimi içimden çekmekle beni tehdit ederken bitmeyen sancılarla boğuşacak, yatak direklerine bağlanmış çarşaflara tutunup dehşet ve acıyla çığlıklar atacaktım.

"Gülümse," diye yapıştırıyordu Anne kral odama geldiğinde ve hanımlar etrafımda uçuşarak lavta ya da dümbelek çalmaya başladığında. Ve ben gülümsemeye çabalıyordum ama sırtımdaki ağrı ve sürekli idrar çıkarma isteği yüzümdeki gülümsemeyi siliyor, tabureme yığılıveriyordum.

"Gülümse," dedi Anne dişlerinin arasından. "Ve dik otur, seni tembel kaltak."

Henry bir ona bir bana baktı. "Bayan Carey, çok halsiz görünüyorsunuz," dedi.

Anne tüm şirinliğiyle gülümsedi. "Ağır bir yük taşıyor," dedi gülümseyerek. "Bunu Majestelerinden daha iyi kim bilebilir?"

Henry biraz şaşırdı. "Belki," dedi. "Çok cüretkârsınız, hanımefendi."

Anne gözünü bile kırpmadı. "Siz Majestelerinin önünde cüretkâr davranmayacak bir kadın olacağını sanmıyorum," dedi hafif bir kıvılcımla. "Telaşla uzaklaşmak için iyi bir nedeni olmadıkça tabii."

Yorum Henry'nin ilgisini çekmişti "Peki siz telaşla kaçar mıydınız, Bayan Anne?"

"Asla aceleci davranmazdım," diye cevap verdi Anne hemen.

Kral buna bir kahkaha attı ve Jane Parker da aralarında olmak üzere hanımlar ne söyleyip de onu güldürdüğümü görmek için bize döndüler. Henry dizimi okşadı. "Ablanı saraya getirdiğimiz iyi oldu," dedi. "Bizi eğlendirecek."

"Hem de çok," dedim olabildiğince şirin görünmeye çalışarak.

Baş başa kalıp da yatma zamanı beni soymaya başlayana kadar Anne'e hiçbir şey söylemedim. Korsemin iplerini çözdü, büyümeye başlayan karnım serbest kaldığında rahatlayarak bir iç çektim. Cildimi kaşıdığımda tırnaklarımın bıraktığı kırmızı izleri gördüm. Peşimi hiç bırakmayan sırt ağrımı azaltmak umuduyla sırtımı dikleştirdim.

"Kralla ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum iğneli bir tonla. "Aceleci davranmazdın, öyle mi?"

“Gözünü aç biraz,” dedi ters ters. Eteğimi çıkartıp geceliğimi giymeme yardım etti. Yeni hizmetçim ibriğe su doldurdu ve Anne’in kaşları çatık denetleyen bakışları altında soğuk suyla ne kadar umurumdaysa o kadar özenerek vücudumu yıkadım.

“Ayaklarını da,” diye emretti Anne.

“Ayaklarımı yıkamayı bırak, göremiyorum bile.”

Anne kâsenin yere konmasını işaret etti, böylece hizmetçi ayaklarımı yıkarken ben taburemde oturabilirdim.

“Bana söyleneni yerine getiriyorum,” dedi Anne soğuk bir tavırla. “Buna hemen uyanacağını sanıyordum.”

Gözlerimi kapayarak kir içindeki ayaklarımın sabunlanışının keyfini çıkardım. Sonra sesindeki uyarı dolu tonlamayı fark ettim. “Kimin söylediklerini?”

“Dayımın. Babamın.”

“Ne yapman söylendi?”

“Kralın aklının sadece sende olmasını, senden ayrılmamasını sağlamam. Seni onun gözü önünde tutmam.”

Anladığımı göstermek için başımı salladım. “Evet, tabii.”

“Ve eğer bunu başaramazsam, onunla kendim flörtleşmem.”

Sırtımı dikleştirip dikkatimi biraz daha topladım. “Dayım sana kralla flörtleşmeni mi söyledi?” Anne başıyla onayladı.

“Ne zaman söyledi bunu? Nerede?”

“Hever’a geldi.”

“Kışın ortasında onca yol kat edip sana kralla flörtleşmeni söylemek için Hever’a mı geldi?”

Hiç gülümsemeden bir kez daha başıyla onayladı.

“Yüce Tanrım, bunu zaten o söylemeden de yapacağını bilmiyor muydu? Bu senin için nefes almak kadar doğal bir şey.”

Anne isteksiz bir kahkaha patlattı. “Belli ki bilmiyormuş. Bana gelip bizim, senin ve benim birinci görevimizin senin loğusalık döneminde kralın bir Seymour kızının kolları dışında bir yere gitmesini sağlamak olduğunu söyledi.”

“Peki, bunu ben nasıl engelleyecekmişim?” diye sordum. “Zamanımın yarısını doğum odasında geçiriyor olacağım.”

“Kesinlikle. O yüzden senin yerine bunu ben yapacağım.”

Bir an durup düşündüm ve hemen çocukluk günlerimdeki endişelerime geri döndüm. “Ya seni benden daha fazla beğenirse?”

Anne, zehir tatlılığında bir gülümsemeyle bana baktı. “Ne fark eder ki? Sonuçta bir Boleyn kızı olduktan sonra?”

“Howard Dayı böyle mi düşünüyor? Doğum döşeğinde olmama rağmen beni hiçe sayıp ablamın bebeğimin babasıyla flörtleşmesini mi istiyor?”

Anne başıyla onayladı. “Evet. Aynen öyle. Seni hiçe sayıyor.”

“Saraya gelmeni bana rakip olasın diye istememiştim,” dedim suratımı asarak.

“Ben senin rakibin olarak doğmuşum,” dedi çekinmeden. “Sen de benim. Kız kardeş değil miyiz?”

Bunu öyle ince bir çekicilikle yaptı ki, kimse neler olup bittiğini anlamadı bile. Kralla kâğıt oynadı ve öyle güzel becerdi ki, sadece birkaç puanla kaybetti. Onun şarkılarını söyledi ve bu şarkıları dünyada başka hiçbir erkeğin şarkısına değişmeyeceğini belirtti. Sör Thomas Wyatt ve yarım düzine daha erkeği etrafında pervane yaptı ki, kral onun saraydaki en alımlı genç kadın olduğunu düşünsün. Anne’in gittiği her yerde sürekli bir kahkaha tufanı, cıvıltı ve müzik vardı. Ve tüm bunları eğlenceye aç bir saray eşrafına yapıyordu. Uzun kış gecelerinde bütün saraylıların görevi kralı eğlendirmekti ama Anne eşi benzeri olmayan bir saraylıydı. Sadece

Anne günü muhteşem, çekici, meydan okuyan bir biçimde tamamlıyor ve tüm bunları olağanüstü bir doğallıkla beceriyordu.

Henry benimle, ya da Anne’le oturuyordu. Kendisini iki gülün arasındaki diken, iki olgun buğday tanesi arasındaki haşhaş olarak tanımlıyordu. Elini belimin oyuğuna yerleştirerek onun dans edişini seyrediyordu. Gittikçe genişleyen kucağımda tuttuğum puanlamadan Anne’in ona söylediği yeni şarkıları takip ediyordu. Ablama karşı kâğıt oynarken beni tutuyor, Anne’in tabağındaki etin en iyi yerlerini kesip benim önüme koyusunu seyrediyordu. Öyle anaç, öyle sevecendi ki bana karşı daha şefkatli, daha ilgili olamazdı.

“Çok aşağılıksın,” dedim ona bir gece aynanın önünde saçlarını tarayıp kalın, siyah bir örgüye dönüştürürken.

“Biliyorum,” dedi kendinden hoşnut bir tavırla aynadaki yansımasını seyrederek.

Kapı vuruldu ve George başını içeri uzattı. “Gelebilir miyim?”

“Gel,” dedi Anne. “Ama kapıyı kapat. Koridordan deli gibi esiyor.”

George emre uyarak kapıyı kapattı ve elindeki şarap dolu sürahiyi bize doğru salladı. “Benimle bir kadeh şarap paylaşacak olan var mı? Siz Verimlilik Tanrıçam? Ya siz Bahar Tanrıçası?”

“Sör Thomas’la ziyafete gideceğini sanıyordum,” dedi Anne. “Bu gece alem yapacağını söylemişti.”

“Kral göndermedi,” dedi George. “Bana seni sormak istedi.”

“Beni mi?” dedi Anne, aniden heyecanlanarak.

“Davetine ne cevap vereceğini öğrenmek istedi.”

Farkında olmadan ellerimi kırmızı ipek çarşafın üzerinde pençe gibi açtım. “Ne tür bir davet bu?”

“Yatak daveti.”

“Sen ne dedin?” diye atladı Anne.

“Bana söyleneni. Senin ailenin evlenmemiş biricik çiçeği olduğunu. Evlenmeden yatağa asla girmeyeceğini. Kim isterse istesin.”

“O ne dedi?”

“Hımm.”

“O kadar mı?” diye zorladım George’u. “Sadece ‘Hımm’ mı dedi?”

“Evet,” dedi George uzatmadan. “Ve Sör Thomas’ın teknesini takip edip fahişeleri ziyaret etmek üzere nehrin aşağısına gitti. Sanırım artık avucunun içinde, Anne.”

Anne geceliğini iyice kaldırarak yatağa girdi. George onun çıplak ayaklarını uzman gözüyle incelerken, “Çok hoş,” diye yorumda bulundu.

“Bence de,” dedi Anne, kendinden hoşnut.

Ocak ayının ortasında doğum odasına geçtim. Ben karanlık ve sessizlik içinde tıkılıp kalmışken dışarıda neler olduğunu bilmeye ihtiyacım yoktu. Bir mızrak dövüşü olduğunu ve Henry’nin zırhının içinde bana ait olmayan bir uğur taşıdığını duydum. Zırhının içinde bana iltifat olarak algıladıkları için saray eşrafının yarısını şaşkınlığa düşüren bir parola yazılıydı, ‘Sen ilan et, benim cesaretim yok!’ ama benim yanımda ne saray eşrafı, ne müzisyenler vardı. Ne mızrak dövüşü, ne de parola görüyordum ve parolanın hedefi ben olamazdım. Etrafımda bira içip vakit öldüren, vaktimi öldüren bir grup yaşlı kadın dışında kimse yoktu.

Buna rağmen yıldızımın tepelerde dolaştığını düşünenler vardı: ‘Sen ilan et, benim cesaretim yok!’ saraya bir oğlan ve veliahdın ilan edileceğinin işaretiydi. Zırhının altında nereden geldiği belirsiz bir uğurla dövüşen kraldan başını çevirip kraliçenin dibinde oturan, o siyah gözleri

ve dudaklarındaki küçücük gülümsemesiyle atlıları izleyen ve kalbinde en ufak bir vicdanı olmayan ablama dönüp bakmak sadece birkaç kişinin aklına gelmişti.

O gece beni ziyarete geldi ve odanın tıklım tıkış kapkaranlık olduğundan yakındı.

“Biliyorum,” dedim uzatmadan. “Böyle olması gerektiğini söylüyorlar.”

“Buna nasıl dayanıyorsun anlamıyorum,” dedi.

“Bir an dur da düşün,” diye öğüt verdim. “Perdelerin ve camların açılmasında ısrar etsem, sonra bebek düşse ya da ölü doğsa, sence sevgili annemiz bana ne der? Kralın öfkesi onunkinin yanında bal badem kalır.”

Anne başıyla onayladı. “Haklısın. Tek bir hata bile işlememelisin.”

“Evet,” dedim. “Kralın sevgilisi olmak her zaman hoş bir şey değil.”

“Beni istiyor. Bana söyledi, söyleyecek.”

“Oğlan doğurursam çekilmek zorunda kalırsın,” diye uyardım.

Beni başıyla onayladı. “Biliyorum. Ama kız olursa daha ela ileri gitmemi isteyebilirler.” Tartışamayacak kadar bitkindim, yastıklara sırtımı yasladım. “İster ileri git, ister geri çekil. Umurumda bile değil,” dedim.

Anlayış içermeyen bir merakla iri karnıma baktı. “Kocamansın. Savaş gemisine değil, bir mavnaya adını vermeliydi.”

Parlak, mimikli yüzüne, saçlarını pürüzsüz cildinden geride tutan zarif başlığına baktım. “Bir gün yılanları suya indirirlerse, senin de bir şeye adın verilmiş olacak,” dedim. “Git başımdan, Anne. Seninle tartışamayacak kadar bitkinim.”

Hemen kalkıp kapıya gitti. “Senin yerine beni arzularsa benim sana ettiğim gibi sen de bana yardım edeceksin,” diye uyardı beni.

Gözlerimi kapattım. “Seni arzularsa Tanrı yardım etsin doğuracağım bebeği alıp Hever’a giderim. Kral da senin olsun, saray da, bitmeyen kıskançlıklar, kin ve dedikodular da. Ama onun kadınına mutluluk verecek bir erkek olduğunu sanmıyorum.”

“Ah, ben onun kadını olmayacağım,” dedi beni küçümseyerek. “Senin gibi bir fahişe olacağımı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Seninle asla evlenmez,” diye öngördüm. “Evlenecek olsa bile, bir kez daha düşün derim. Koltuğuna göz dikmeden evvel kraliçenin haline iyi bak. O kadının yüzündeki acıya iyi bak ve onun kocasıyla evlenmenin sana mutluluk getirip getirmeyeceğini kendine bir sor.”

Anne kapıyı açmadan evvel durakladı. “Kralla mutlu olmak için evlenilmez.”

Şubat ayında bir ziyaretçim daha geldi. Bir sabah erken saatte salam, ekmek ve likörle kahvaltı ederken kocam William Carey kapıyı açtı.

“Yemek yerken seni rahatsız etmek istemem,” dedi kibarca, kapıdan başını uzatarak. Hizmetçime elimi salladım. “Şunları al götür.” Kendimi onun incecik yakışıklı görünümü karşısında çok şişman ve ağır hissettim.

“Sana kralın iyi dileklerini getirmek üzere gelelim. Bana yeniden seni koruma görevi verdiğini sana söylememi istedi. Bir kez daha hizmetinizdeyim, hanımefendi.”

“Memnun oldum.”

“Bu cömertlikten çocuğuna adımı vermek durumunda olduğumu anlıyorum?”

Yatakta rahatsız rahatsız kımıldadım. “Bana ne istediğini söylemedi. Ama ben derim ki...”

“Bir Carey daha. Ne aile kurarmışız ama!”

“Evet.”

Aniden benimle dalga geçtiğine pişman olmuş gibi elime sarılıp öpmeye başladı. “Solgunsun ve bitkin görünüyorsun. Bu kez o kadar kolay değil sanırım, öyle mi?”

Bu beklenmedik nezaketi karşısında gözlerimde yaşların birikmeye başladığını fark ettim. “Hayır. Bu kez o kadar kolay değil.”

“Korkmuyor musun?”

Elimi şişkin göbeğimin üzerine koydum. “Biraz.”

“Kraliyetin en iyi ebeleri seninle olacak,” diye hatırlattı bana.

Başımla onu onayladım. Ona o ebelerle daha önce de birlikte olduğumu ve üç gün üç gece yatağımın yanında durup bebek ölümleriyle ilgili hiçbir kadının duymaması gereken hikâyeler anlattıklarını söylememin hiçbir anlamı yoktu.

William kapıya yöneldi. “Majestelerine sıhhatli ve neşeli olduğunu söyleyeceğim.”

Hafifçe tebessüm ettim. “Evet, lütfen. Ayrıca ona sadık olduğumu da belirtin.”

“Kız kardeşinizle fazla ilgili,” dedi William. “Kız kardeşim ilgi gösterilecek bir kadındır,” diye cevapladım.

“Senin yerini almasından korkmuyor musun?” Elimle karanlık odayı ve yatağın üzerinde asılı duran ağır battaniyeleri, sıcak ateşi ve hantal bedenimi gösterdim. “Tanrım, kocacığım, eğer bu sabah işe girişme niyetindeyse, yerimi alacak herhangi bir kadına hakkımı helal ederim.”

Bu lafa kocaman bir kahkaha attı, şapkasını çıkarıp önümde eğildi ve kapıdan dışarı çıktı. Bir süre sessizce durgun havada yatağımın cibinliklerinin yavaş yavaş kımıldayışını seyrettim. Aylardan şubattı, bebeğim ay ortasına kadar karnımda kalacaktı. Bu bana bir ömür kadar uzun geliyordu.

Tanrıya şükür erken geldi. Ve Tanrıya şükür oğlandı. Minik oğlum şubatın dördünde doğdu. Oğlan, kralın tarafından tanınmış sağlıklı bir oğlan. İşte şimdi Boleynlerin ileri sürebileceği büyük bir kozu vardı.

Yaz 1526

Ama beni öne süremediler.

“Neyin var Tanrı aşkına?” diye sordu annem. “Doğumun üzerinden üç ay geçti ama salgın bir hastalığa yakalanmış gibi hâlâ bembeyazsın. Hasta mısın?”

“Kanamam durmuyor.” Biraz merhamet görebilmek için yüzüne baktım. Merhametten ziyade bir sabırsızlık vardı. “Korkarım kan kaybından öleceğim.”

“Ebeler ne diyor?”

“Zamanla geçermiş.”

Mimikleriyle bunu onaylamadığını gösterdi. “Çok şişmansın,” diye hayıflandı. “Ve çok... çok ruhsuzsun, Mary.”

Başımı kaldırıp ona baktım ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. “Biliyorum,” dedim kabullenerek. “Ama kendimi ruhsuz hissediyorum.”

“Krala bir oğlan doğurdun.” Annem bana şevk vermeye çalışıyordu ama telaşını hissedebiliyordum. “Senin yaptığını yapabilmek için dünyadaki kadınların hepsi kolunu kaybetmeye razı. Senin yerinde başka bir kadın olsa şimdiye yerinden fırlamış, yatağından çıkıp onun yanına gitmiş şarkılar söyleyip ata biniyor olurdu.”

“Oğlum nerede?” diye sordum kayıtsızca. Bir an şaşkınlıkla tutuldu. “Nerede olduğunu biliyorsun. Windsor’da.”

“Onu en son ne zaman gördüğümü biliyor musun?”

“Hayır.”

“İki ay önce. Kiliseden geldiğimde alıp götürmüşlerdi.”

Tamamen ifadesiz bir suratla bana bakıyordu. “Tabii ki alıp götüreceklerdi,” dedi. “Tabii ki iyi bakılması için önceden birtakım düzenlemeler yaptık.”

“Başka kadınların bakması için.”

“Bunun ne önemi var?” Annem gerçekten anlamıyordu. “İyi bakılıyor ve kral için ismi Henry kondu.” Sesindeki sevinci gizleyemiyordu. “Yediği önünde yemediği arkasında.”

“Ama onu özlüyorum.”

Bir an sanki Rusça ya da Arapça gibi onun anlayamadığı başka bir dilde konuşuyormuşum gibi durdu.

"Neden?"

"Onu da, Catherine'i de özlüyorum."

"Bu yüzden mi bu kadar ruhsuzsun?"

"Ruhsuz değilim," dedim çekinmeden. "Üzgünüm. Öyle üzgünüm ki, yataktan çıkmadan yüzümü yastıklara gömüp ağlamak istiyorum."

"Çocuğunu özlediğin için, öyle mi?" Bu ona öyle yabancı bir bahane gibi geliyordu ki, annemin onaya ihtiyacı vardı.

"Sen beni hiç özledin mi?" diye haykırdım. "Haydi beni değil de Anne'i? Neredeyse daha bebekken yanından alınıp Fransa'ya gönderildik. O zaman bizi hiç özlemedin mi? Başka birileri bize okuma yazma öğretti, düştüğümüzde başka biri bizi kaldırdı, ata binmeyi başkaları gösterdi. Aklından hiç çocuklarını görmek istediğin geçmedi mi?"

"Hayır," dedi dürüstçe. "Size Fransız sarayından daha iyi bir yer bulamazdım. Sizi evde tutsam kötü anne olurdum."

Başımı çevirdim. Gözyaşlarımın yanaklarımı ıslattığını hissediyordum.

"Bebeğini görsen mutlu olacak mısın?" diye sordu annem.

"Evet," diye iç çektim. "Evet, anne, kesinlikle. Oğlumu görürsem çok mutlu olacağım. Ve Catherine'imi."

"Tamam, dayına söyleyeceğim," dedi isteksizce. "Ama gerçekten mutlu görünmelisin. Gülmelisin, gülümsemelisin, neşeli neşeli dans etmelisin, göze hoş görünmelisin. Kralı yeniden kendi tarafına çekmelisin."

"Demek benden o kadar uzaklaştı, öyle mi?" dedim iğneli iğneli.

Hiç utanmış gibi görünmedi, bir an bile. "Tanrıya şükür Anne onu parmağında oynatıyor," dedi. "Onunla kraliçenin köpeğiyle oynar gibi oynuyor. İpin ucuna bağlamış sanki."

"O zaman neden onu kullanmıyorsunuz?" dedim nefretle. "Neden beni uğraştırıyorsunuz?" Anında gelen cevabından anladım ki, bu çoktan aile meclisinde karara bağlanmıştı.

"Çünkü kralın oğlunu doğuran sensin," dedi tereddüt etmeden. "Bessie Blount'un piçi Richmond Dükü olduysa bizim Bebek Henry'mizin talep edebileceği çok şey var demektir. Carey'le olan evliliğini bozmamız çocuk oyuncağı, sonra bozulacak olan şey de kraliçenin evliliği. Kralın seninle evlenmesini bekliyoruz. Sen doğum döşeğindeyken Anne diğer tuzağımızdı. Ama servetimizin tümünü sana yatırıyoruz."

Bir an sevinçle karşılık vermemi beklercesine sustu. Ben ağzımı açmayınca konuşmasına devam etti ama bu sefer biraz daha katıydı. “O yüzden toparlan, haydi. Hizmetçiler saçını tarayıp seni sıkıca bir korseye soksun.”

“Hasta olmadığım için yemeğe inebilirim,” dedim neşesiz neşesiz. “Kanamanın önemsiz olduğunu söylüyorlar, belki gerçekten öyledir. Kralın yanına oturup şakalarına gülebilirim, bize şarkı söylemesini isteyebilirim. Ama içim gerçekten mutlu olmaz. Beni biraz anlayabiliyor musun, anne? Kendi kendimi artık mutlu edemiyorum. İçimdeki o sevinci kaybettim. Kaybettim. Ve benden başka kimse bunun nasıl bir his olduğunu, ne berbat bir his olduğunu bilmiyor.”

Sert, kararlı bir bakışla gözlerini bana dikti. “Tebessüm et,” diye emretti.

Dudaklarımı gülümser gibi gerdim, gözyaşlarının birikmeye başladığını hissettim.

“Fena değil,” dedi. “Öyle kal. Çocuklarını görmen için birtakım düzenlemeler yapacağım.”

Dayım yemekten sonra odama geldi. Hoşnut hoşnut etrafına bakındı, doğum odasından sonra ne zengin bir yerde barındırıldığımı daha önce görmemişti. Kraliçenin odası kadar büyük bir özel odam, bana eşlik etmeleri için emrime verilmiş dört kadın vardı. Bir çift şahsi hizmetçim ve bir uşağım vardı. Kral emrime özel bir müzisyen vermeye söz vermişti. Özel odamın arkasında Anne’le paylaştığım yatak odam ve canım istediğinde okumak ve yalnız kalmak için kullanabileceğim küçük bir odam daha vardı. Çoğu günümü orada geçiriyor, kapıyı sıkıca kapatıp kimse görmeden kana kana ağlıyordum.

“Sana iyi bakıyormuş,” dedi dayım.

“Evet, Howard Dayı,” dedim kibarca. “Annen bebeklerine hasret kaldığını söyledi.” Gözlerime dolan yaşlan durdurmak için dudaklarımı ısırdım.

“Tanrı aşkına neden böylesin?”

“Bir şey yok,” diye fısıldadım. “Gülümse o zaman.”

Annemi tatmin eden yüzün aynısını ona yaptım, dayım kaba kaba bana baktı, sonra başıyla onayladı. “Fena değil. Oğlanı doğurdun diye boş boş ve şımarık şımarık oturabileceğini sanma. Sen bir sonraki adımı atmadıkça bebek hiçbir işimize yaramaz.”

“Benimle evlenmesini sağlayamam,” dedim alçak sesle. “Hâlâ kraliçeyle evli.”

Parmaklarını şaklattı. “Yüce Tanrım, kadın, senin gözün etrafını görüyor mu? Bunun artık hiçbir önemi yok. Kadının yeğeniyle neredeyse savaşa girmek üzere. Fransa, Papa ve Venedik’le İspanyollara karşı ittifak hazırlığında. Cahil misin? Bunlardan haberin yok mu?” Başımı iki yana salladım.

“Böyle şeyleri takip etmeyi iş edinmelisin,” dedi sertçe. “Anne hep bilir. Yeni ittifak İspanya Kralı Charles’a karşı savaşacak ve eğer yenmeye başlarlarsa Henry de onlara katılacak. Kraliçe şu anda bütün Avrupa’nın düşmanının teyzesi. Artık kralın üzerinde hiçbir etkisi yok. Bir paryanın teyzesi o.”

İnanamayarak başımı iki yana salladım. “Daha yeni Pavia zaferiyle bütün ülkenin kurtarıcısıydı.”

Parmaklarını şaklattı. “Unutulup gitti. Şimdi sana dönelim. Annen iyi olmadığını söyledi?”

Durakladım. Dayıma açılmak gibi bir olasılığım tabii ki yoktu. “İyiyim.”

“Tamam, bu hafta sonuna kadar kralın yatağına geri dönmen gerek, Mary. Ya bunu yaparsın, ya da çocuklarını bir daha asla göremezsin. Beni anladın mı?”

Bu acımasız pazarlık karşısında nefesimi tuttum. Baykuş suratını bana çevirip kapkara gözleriyle bana baktı. “Daha ucuza parmağımı bile kımıldatmam.”

“Çocuklarımı görmekten beni alıkoyamazsınız,” diye fısıldadım.

“Sen öyle san.”

“Ben kralın gözdesiyim.”

Eli silah sesi gibi bir sesle masaya indi. “Değilsin işte! Anlatmak istediğim tam da bu! Kralın gözdesi falan değilsin, öyle olmadıkça benim de gözdem değilsin. Adamın yatağına yeniden gir, sonra ne istersen onu yap. Kraldan sana bir bebek odası açmasını iste, bebeklerin İngiltere tahtında emeklesin. Beni sürgüne gönder! Ama yatağına girmeden bir hiçsin, kimsenin umursamadığı salak bir fahişesin.”

Odaya ölüm sessizliği çöktü.

“Anladım,” dedim kaskatı bir halde.

“Güzel.” Şömineden uzaklaşıp yeleğini aşağı indirdi. “Taç giyme töreninde bunun için bana minnettar olacaksın.”

“Haklısınız,” dedim. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyordum. “Oturabilir miyim?”

“Hayır,” dedi. “Dik durmayı öğren.”

O gece kraliçenin odalarında dans vardı. Kral ona çalması için müzisyenlerini getirtmişti. Herkes adı gibi biliyordu ki, karısının yanında oturmasına rağmen kraliçenin hanımlarının dansını seyretmek için oradaydı. Anne de o kadınların arasındaydı. Koyu mavi bir elbise giymişti, yeni bir elbise ve başında ona uygun bir başlık vardı. Her zamanki gibi incili ‘B’ harfli kolyesini takmıştı, bekâr olduğunu herkesin gözüne sokmaya çalışır gibi.

“Dans et,” dedi George, dudaklarını kulağıma dayayıp. “Hepsi senin dans etmeni bekliyor.”

“George, cesaretim yok. Kanamam var. Bayılabilirim.”

“Kalkıp dans etmelisin,” dedi. Yüzünde aydınlık, mutlu bir gülümsemeyle bana baktı. “Yemin ederim, Mary. Yaptın yaptın, yapamadın, işin bitti.” Elini bana uzattı.

“Beni sıkı tut,” dedim. “Düşecek gibi olursam sakın bırakma.”

“Halkanın içine. Haydi. Bunu yapmalısın.”

Beni dansçıların halkasına götürdü. Anne’in kısacık bakışlarıyla, George’un beni dirseğimin altından sıkıca tuttuğunu ve yüzümün bembeyaz olduğunu gördüğünü fark ettim. Bir an için arkasını döndü, şurada yere düşsem çok mutlu olacağını biliyordum. Ama sonra dayımın dik bakışlarını, annemin parlak talepkar gözlerini sezdi ve eşi Francis Weston’u çekiştirerek dansçıların arasındaki yerini bana bıraktı. George beni kralın tarafına götürdü ve başımı kaldırıp Majestelerine gülümsedim.

O dansı tamamladım, bir sonrakini de, sonra kral bize doğru gelip George’a, “Çok yorgun değilse senin yerini alıp kardeşinle dans etmek istiyorum,” dedi.

“Onur duyar,” diye karşılık verdi George.

Pırıl pırıl bir gülümsemeyle ona baktım. “Eşim siz Majesteleri olduktan sonra bütün gece dans edebilirim.”

George eğilip geri çekildi. Sonra Anne’in elbisesine yapışıp onu salonun diğer tarafına çekiştirdiğini gördüm.

Kral ve ben el ele tutuştuk, birbirimize döndük ve dansı başlattık. Adımlar bizi yaklaştırdı, uzaklaştırdı ama o gözlerini benden hiç ayırmadı.

Sımsıkı bağlanmış korsemin altında karnım sanki zehirle doldurulmuşum gibi ağrıyordu. İyice bitişen göğüslerimin arasından sızan teri hissedebiliyordum. Buna rağmen o neşesiz gülümsememi yüzümden eksik etmedim. Henry'yi yalnız yakalarsam bu yaz o ava gittiğinde Hever'da çocuklarımı görmeme izin vermesi için ikna edebileceğimi düşünüyordum. Oğlumu düşününce gergin büstiyerimin altında akmaya çalışan süt göğüslerimi sızlattı. Yine de sanki neşe doluymuşum gibi gülümsedim. Çocuklarımın babasının etrafındaki dansçıların oluşturduğu halkaya baktım, sonra sanki kendim ve kendi ailem için değil, onu memnun etmek için yatağa girmeye can atıyormuşum gibi tebessüm etmeye devam ettim.

Anne o gece bütün gareziyle banyomu denetledi, bir ara soğuk banyo beziyle bana vurup suya karışan kandan yakındı.

"Yüce Tanrım, midemi bulandırıyorsun," dedi. "O adam buna nasıl dayanacak bakalım."

Çarşafa sarınıp elinde bit fırçasıyla üstüme atlayıp beni temizleme bahanesiyle saçlarımı yolmadan evvel kendi saçımı kendim fırçaladım.

"Belki de beni çağırtmaz," dedim. Danstan ve Henry kraliçeyle resmi vedalaşmasını yaparken ayakta dikildiğim o yarım saatten sonra öyle yorgundum ki, bir an evvel kendimi yatağa atmak istiyordum.

Kapıya vuruldu, George'un vuruşuydu. Başını kapıdan içeri uzattı. "Güzel," dedi beni yıkanmış ve yarı çıplak gördüğünde. "Seni istiyor. Bir sabahlık geçirip öylece gelebilirsin."

"Çok cesur adammış," dedi Anne kin dolu bir sesle. "Göğüslerinden hâlâ süt akıyor, kanaması var ve en ufak bir şeyde gözyaşlarına boğuluyor."

George küçük bir oğlan çocuğu gibi kıkırdadı. "Tanrı seni korusun, Annamaria, güzel kardeşim. Bence Mary her sabah uyandığında senin gibi onu neşelendiren ve rahatlatan bir yatak arkadaşı olduğu için Tanrıya şükrediyordun"

Anne bu yorumdan rahatsız olduğunu gösterecek kadar cesurdu.

"Kanama için bir şey getirdim," dedi George. Cebinden küçük bir topak çıkardı. Kuşkuyla elindekine baktım.

"O ne?"

“Fahişelerden biri anlattı. Bunu şeyine sokuyormuşsun ve bir süre kanamayı durduruyormuş.” Yüzümü buruşturdum. “E peki engellemiyor mu?”

“Engellemediğini söyledi. Dene bakalım, Marianne. Bu gece yatağına girmelisin.”

“Başını çevir o zaman,” dedim. George pencereye döndü ve yatağa gidip beceriksiz parmaklarla bana söyleneni yapmaya çabaladım.

“Bırak ben yapayım,” dedi Anne bozuk bir sesle. “Tanrı biliyor ki, her şeyini ben hallediyorum.” Topağı sokup iyice içeri itti. “Acıyla inlediğimde George başını yarı bana çevirip, “Kızı öldürmene gerek yok,” dedi kibarca.

“Yukarı çıkması lazım, değil mi?” dedi Anne kıpkırmızı bir yüz ve öfkeli bir sesle. “Tıkaması lazım, değil mi?”

George elini bana uzattı, acıyla yüzümü buruşturup yuvarlanarak yataktan ayağa kalktım. “Yüce Tanrım, Anne, bir gün eğer saraydan ayrılırsan cadılık yapabilirsin,” dedi George neşeyle. “Yeterince şefkatlisin.” Anne ona bakıp kaşlarını çattı.

“Neden böyle suratsızsın?” diye sordu George ben geceliğimin iplerini bağlayıp kocaman topuklu kırmızı ayakkabılarımı giyerken.

“Bir şey yok,” dedi Anne.

“Aaaa,” dedi George aniden durumu kavrayarak. “Şimdi anlıyorum, sevgili Bayan Anne. Sana geri çekilip kralı Mary’ye bırakmanı söylediler. Kardeşin tahta ilerlerken sana yaşlı kraliçenin nedimesi olmak düşecek.”

Güzelliği aniden kıskançlıkla tamamen silindi ve kaşlarını çatarak George’a döndü. “On dokuz yaşındayım,” dedi öfkeyle. “Saray eşrafının yarısı dünyanın en güzel kadını olduğumu düşünüyor. En nükteli, en hoş giyinen kadının ben olduğum konusunda herkes hemfikir. Kral gözlerini benden alamıyor. Sör Thomas benden kaçabilmek için Fransa’ya gitti. Ama kız kardeşim, benden bir yaş küçük, evli ve bizzat kralın kendisinden iki çocuk doğurdu. Sıra ne zaman bana gelecek? Ne zaman evleneceğim? Ve kim dengini olabilecek?”

Kısa bir sessizlik oldu. George elini Anne’in pembeleşen yanağına götürdü. “Ah, Annamaria,” dedi şefkatle. “Senin dengin bulunamaz. Ne Fransız Kralı, ne İspanyol İmparatoru senin dengin olabilir. Sen her köşesi mükemmel cilalanmış eşsiz bir parçasın. Sabırlı ol. İngiltere Kraliçesinin kız kardeşi olduğunda istediğin her yeri araştırabiliriz.

Önce Mary’nin yerini seni sıradan bir düke yem etmek yerine sana hizmet edebileceği şekilde bir sağlamlaştıralım.”

Bu lafa gönülsüzce kıkırdadı. George esmer başını hafifçe eğip dudaklarıyla onun yanaklarını okşadı. “Sen,” dedi. “Sen gerçekten fazlasıyla mükemmelsin. Hepimiz sana tapıyoruz. Tanrı aşkına bunu böyle devam ettir. Gerçekte nasıl bir insan olduğunu bir gün birileri öğrenirse hepimiz yandık demektir.”

Anne geri çekilip ona bir tokat yapıştırmak üzere elini kaldırdı ama George yana eğilip bir kahkaha patlattıktan sonra bana dönüp parmaklarını şaklattı. “Haydi, geleceğin küçük kraliçesi!” dedi. “Hazır mısın? Her şeyin tamam mı?” Sonra Anne’e döndü. “Hâlâ çükü kalkıyor, değil mi? Bu kızı mumya gibi bağlamadın, değil mi?”

“Tabii ki hayır,” dedi Anne. “Ama bence çok acıtacak.”

“İşin o kısmını çok önemsemiyoruz, değil mi?” diyerek Anne’e gülümsedi. “Sonuçta adamın yatağına gönderdiğimiz bizim ekmek kapımız, hazinemiz ve artık genç kız sayılmaz. Gel çocuğum! Biz Boleynler için yerine getirmen gereken bir ödevin var ve bu konuda sana güveniyoruz!”

Büyük salondan geçip kralın odalarının karanlık basamaklarında ilerlerken gevezeliğini sürdürdü. İçeri girdiğimizde Kardinal Wolsey, Henry’yle oturuyordu ve George beni pencere kenarına götürüp kralla en güvendiği danışmanı alçak sesle konuşmalarını bitirene dek beklerken içebilmem için bir kadeh şarap getirdi.

“Büyük olasılıkla • mutfaktaki kaçakları tespit etmekle meşguller,” diye fısıldadı George afacan afacan.

Gülümsedim. Kardinalin saraydaki israfı önleme çabaları, ailem de aralarında olmak üzere tüm geliri ve refahı sarayın budalalık ve savurganlığına bağlı olan bu saraylılar için sürgit bir alay mevzusuydu. Arkamızda, kardinal eğilip kralı selamladı ve kâğıtları toplaması için başıyla uşağına işaret etti. George’a ve bana bir baş işareti gönderdi, George beni az önce onun oturduğu şöminenin yanındaki koltuğa götürdü.

“Size iyi geceler diliyorum Majesteleri, Hanımefendi, Beyefendi,” dedi ve odadan çıktı.

“Bizimle bir kadeh şarap içer misin, George?” diye sordu kral.

Yalvaran bakışlarla bir an için dönüp ağabeyime baktım.

“Teşekkür ederim, Majesteleri,” dedi George ve krala, kendisine, bana şarap doldurdu. “Geç saatlere dek çalışıyorsunuz, efendim.”

Henry konuyu kapatmak istercesine elini savurdu. “Kardinal nasıldır bilirsin,” dedi. “İşleri hiç bitmiyor.”

“Ne sıkıcı,” dedi George çekinmeden.

Kral asaletine yakışmayan bir tavırla kıkırdadı. “Evet, ne sıkıcı,” diye onayladı.

Saat on birde George’u gönderdi, gece yarısı yataktaydık. Beni şefkatle okşayıp dolgun göğüslerime, yuvarlak karnıma övgüler yağdırdı. Bu kelimelerin hepsini aklıma yazdım. Böylece annem bir kez daha yanıma gelip şişman ve sıkıcı olduğumu söylediğinde, kralın beni böyle de sevdiğini iddia edebilirdim. Ama beni neşelendirmeye yetmiyordu. Bebeğimi benden alıp götürdüklerinde, bir şekilde sanki benim de bir parçamı çalıp götürmüşlerdi. Beni dinlemeyeceğini, ona üzüntümü belli etmeme bile izin verilmeyeceğini bile bile bu adamı sevmem olanaksızdı. O çocuklarımın babasıydı ama büyüyüp miras oyununa katılacak yaşa gelene kadar ikisiyle de ilgilenmeyecekti. Senelerdir sevgilimdi ama görevim buna rağmen beni tanımasına asla izin vermemekti. Üzerime abanıp içime girdiğinde kendimi ismimi taşıyan o gemi kadar yapayalnız hissettim, koca denizde sanki tek başıma kalmışım gibi.

Henry neredeyse işini bitirir bitirmez, yarı bedenini üzerimde bırakarak terli sakalını boynuma gömüp ekşi nefesini yüzüme vura vura derin soluklarla uykuya daldı. Tepemdeki ağırlık ve suratıma vuran soluğuyla çığlık çığlığa bağırabilirdim ama kımıldamadan öylece yattım. Ben bir Boleyn’dim. Azıcık rahatsızlığa dayanamayacak bir hizmetçi parçası değil. Kımıldamadan öylece yattım ve Hever Şatosu’nun hendeğine vuran ay ışığını düşünüp kendimi küçücük odamdaki rahat yatağımda hayal ettim. Çocuklarımı düşünmemeye, Hever’daki yatağında yatan minik Catherine’imi, Windsor’daki karyolasında uyuyan Henry’yi gözümün önüne getirmemeye özellikle itina ettim. Kralın yatağındayken gözyaşlarımın süzülme riskini göze alamazdım. Ne zaman uyanırsa uyansın ona gülümseyen bir yüzle karşılık vermeye hazır olmalıydım.

Beni şaşırtarak gece yarısı iki civarı ayaklandı. “Bir mum yak,” dedi. “Uyuyamıyorum.”

Yataktan kalktım ve ağırlığının altında yatmaktan vücudumdaki bütün kemiklerin ağrıdığını fark ettim. Şöminenin odunlarını karıştırdım, sonra çıkan alevden mumu yaktım. Henry doğrulup battaniyeleri çıplak

omuzlarına sardı. Ben sabahlığımı giyip ateşin yanında oturdum ve şimdi ne dilediğini duymak için beklemeye başladım.

Dehşet içinde kralın hiç de mutlu görünmediğini fark ettim. “Neyiniz var, efendim?”

“Sence neden kraliçe bana bir oğlan veremedi?”

Konunun aniden buraya gelmesi beni öyle şaşırtmıştı ki, saraylıya yakışır biçimde hemen ve anında bir cevap bulamadım. “Bilmem. Üzgünüm, efendim. Artık kraliçe için geç oldu.”

“Onu ben de biliyorum,” dedi çileden çıkarak. “Neden daha önce olmadı, onu soruyorum. Onunla evlendiğimde on sekiz yaşında genç bir erkektim ve o da yirmi üç yaşındaydı. Güzeldi, öyle güzeldi ki anlatamam. Ben de Avrupa’nın en yakışıklı erkeğiydim.”

“Hâlâ öylesiniz,” dedim hemen.

Hoşnut bakışlarla bana gülümsedi. “Francis değil mi yani?”

Fransız kralını elimle savuşturdum. “Sizinle kıyaslanamaz bile.”

“Fıkır fıkırdım,” dedi. “Ve gücüm yerindeydi. Bunu herkes biliyor. Hemen hamile kaldı. Bebeğinin kıpırtılarını düğünden ne kadar sonra hissetti biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Dört ay!” dedi. “Düşünsene. Daha evliliğin ilk ayında onu gebe bırakmışım. Bu erkeklik gücü değil de ne?”

Bekledim.

“Ölü doğdu,” dedi. “Zaten kızdı. Ve ocak ayında ölü doğdu.”

Onun o kederli yüzünü görmemek için başımı alevlere çevirdim.

“Yeniden gebe kaldı,” dedi. “Bu kez oğlandı. Prens Henry. Vaftiz ettirdik, şerefine bir turnuva, düzenledik. Hayatımda hiç o kadar mutlu olmamıştım. Prens Henry, benim ve babamın adını taşıyacaktı. Benim oğlum. Benim veliahdım. Ocak ayının birinde doğdu. Mart ayında öldü.”

Benden alıp götürdükleri oğlumun, benim Henry’min üç ay sonra ölebileceği ihtimalini düşündüm, içim buz keserek öylece bekledim. Kral benden çok uzaklardaydı, geçmişe, benden biraz daha büyük olduğu günlere, gençliğine geri dönmüştü.

“Fransa’yla savaşa gitmeden hemen önce bir bebek daha yoldaydı,” dedi. “Ekimde düştü. Sonbahar düşüğü. Fransızlara karşı kazandığım zaferin bütün ışıltısını alıp götürdü. Annesinin bütün ışıltısını da. Bundan

iki sene sonra baharda bir bebek daha ölü doğdu, bir oğlan daha. Yaşasa Prens Henry olacak bir bebek daha. Ama yaşamadı. Hiçbiri yaşamadı."

"Prenses Mary var," diye hatırlattım ona yarı fısıldayarak. "Sonra o geldi," dedi. "Ve ben artık bu kötü talihi yendiğimizden emindim. Tanrı ne umduğumu biliyor ama içimden bir ses kötü talih, bir tür hastalık ya da onun gibi bir şey vardı ve kendi kendine geçti diyordu. Yaşayan bir evlat doğurabildiğine göre peşinden başkaları da gelecekti. Ama Mary'den sonra gebe kalması bile iki yılını aldı. O da kızdı ve ölü doğdu."

Derin bir nefes aldım, bu tanıdık hikâyeyi dinlerken farkında olmadan nefesimi tutmuştum. Babalan tarafından sıralanan bu bebeklerin feci hikâyesini dinlemek annelerinin tespih çekerek ölen bebeklerinin ismini sayışını izlemek kadar iç parçalayıcıydı.

"Ama biliyordum," dedi Henry yastıklardan doğrulup bana doğru dönerken. Yüzünde artık keder değil, alev saçan bir öfke vardı. "Gücümün yerinde, verimli olduğumu biliyordum. Kraliçe son ölü bebeğinin doğum sancılarını çekerken Bessie Blount karnında benim oğlumu taşıyordu. Kraliçe bana ölü bebeklerden başka bir şey vermezken Bessie'nin benden bir oğlu oldu. Neden böyle oldu ki? Neden böyle oldu?" Başımı iki yana salladım. "Nereden bilebilirim, efendim? Tanrı böyle istemiş olmalı."

"Evet," dedi tatmin olmuş bir ifadeyle. "Kesinlikle evet. Haklısın, Mary. Olan bu. Başka bir şey olamaz."

"Tanrı sizin için böyle bir şey nasıl diledi," dedim, kelimelerimi özenle seçip karanlıkta yüzünü incelerken. Keşke Anne bana akıl verebilseydi diye geçirdim içimden. "Hıristiyan aleminin bütün prensleri içinde en sevdiği siz olmalısınız."

Karanlıkta rengi kaçmış mavi gözleriyle dönüp bana baktı. "O zaman sebep ne olabilir?" diye üsteledi.

Aniden benden ne söylememi beklediğini bulmaya çalışarak ağzı açık ayran budalası gibi ona baktığımı fark ettim.

"Kraliçe olabilir mi?"

Beni başıyla onayladı. "Onunla olan evliliğim lanetliydi," dedi açık açık. "Öyle olmalı. Başından beri lanetliydi."

Dilimin ucuna kadar gelen itiraz çığlıklarını son anda yuttum.

"Ağabeyimin karısıydı," dedi. "Onunla asla evlenmemeliydim. Beni uyardılar ama genç ve dikkafalıydım. Ağabeyimin ona asla sahip olmadığına yemin ettiğinde, ona inandım."

Kraliçenin ona yalan söylemeyeceği dilimin ucuna kadar geldi, sonra biz Boleynleri ve hırslarımızı hatırlayarak dilimi tuttum.

“Onunla asla evlenmemeliydim,” dedi. Bunu bir kez daha, bir kez daha yineledi, sonra yüzü mızmız bir oğlan çocuğu gibi buruştu, kollarım bana açtı. Ona sarılmak üzere yerimden fırladım. “Ah, Tanrım, Mary, nasıl cezalandırıldığımı görüyor musun? İki çocuğumuz ki biri oğlan, Bessie’nin evlilik dışı doğan Henry’si, buna rağmen cesareti ve savaşma kabiliyetiyle taca ulaşamadıkça hiçbiri peşimden tahta çıkamayacak. Bu olmadığı takdirde Prenses Mary tahta gelecek ve İngiltere ona bulabildiğim kocaya razı olmak durumunda kalacak. Ah, Tanrım. İspanyol kadının günahıyla nasıl cezalandırıldığımı görüyor musun! Nasıl aldatıldım görüyor musun! Hem de onun tarafından!”

Gözyaşlarının boynuma damladığını fark edip onu kendime yasladım ve bebeğimmiş gibi salladım. “Hâlâ vaktin var, Henry,” diye fısıldadım. “Genç bir erkeksin. Gücün yerinde ve kıpır kıpırsın. Kraliçe seni azat ederse hâlâ tahtına bir veliaht bırakabilirsin.”

Ama teselli etmek mümkün değildi. Çocuk gibi ağladı ve ona güven vermeye çalışmayı bırakıp sadece okşayarak, omzunu sıvazlayarak, arada bir, “Tamam, geçecek, geçecek,” diye fısıldayarak onu sallamaya devam ettim. Sonunda gözyaşlarının fırtınası dindi, kirpikleri yaşlarla ıslanmış halde, pembe ağzı çenesine dönük, kollarımda uyuyakaldı. Yine uyuyamadım. Başı tüm ağırlığıyla kucağımdaydı, kollarım omuzlarından onu destekliyordu. Geceyi kımıldamamak için kendime irade dilemekle geçirdim. Bu kez kafam doluydu. İlk kez ailemden başka birinin ağzından kraliçenin yerinin sallantıda olduğunu duymuştum. Bunlar kralın kendi sözleriydi ve kraliçe için şimdiye kadar söylenen her şeyden çok daha ciddi bir tehditti.

Henry şafak vaktinden evvel kımıldanmaya başladı ve beni yatağın içine çekti. Çabucak, gözlerini bile açmadan yeniden üzerime çıktı, sonra tekrar uykuya daldı ve oda hizmetçisi elinde ibriklerce suyla yıkanması için içeri girene, uşak ateşi karıştırana dek gözünü açmadı. Etrafımızdaki perdeleri çekip sabahlığıma hüründüm ve topuklu terliklerimi ayağıma geçirdim. ”Bugün benimle avlanacak mısın?” diye sordu Henry.

Bütün gece onun ağırlığını taşımaktan kaskatı olan sırtımı dikleştirip sanki yorgunluktan bitap düşen ben değilmişim gibi gülümsedim. “Tabii!” dedim neşeyle.

Başıyla beni onaylayıp, “Duadan sonra,” diyerek beni azat etti.

Dışarı çıktım. George içi bitkilerle dolu bir baharat topunu sallayıp koklayarak her zamanki sadakatiyle bekleme odasında beni bekliyordu. Ben Kralın odasından çıkarken dikkatle yüzüme baktı.

“Bir sorun mu var?”

“Bizimle ilgili bir sorun yok.”

“Ah, harika. Kiminle ilgili peki?” diye sordu sevinçle, kolumu kendi koluna sıkıştırıp yanımda odadan çıktıktan sonra büyük salona giden basamaklardan inerken.

“Aramızda sır kalacak mı?”

Emin değilmiş gibi bir yüzle bana baktı. “Söyle de ben karar vereyim.”

“Sence ben geri zekâlı mıyım?” diye sordum sinirle.

En sevimli gülümsemesiyle bana baktı. “Bazen,” dedi. “Şimdi söyle bakalım, neymiş bu sır?”

“Henry,” dedim. “Dün gece Tanrının onu oğlan vermeyerek lanetlediğini söyleyip ağladı.”

George olduğu yerde durdu. “Lanetlemek mi? Lanetledi mi dedi?”

Evet anlamında başımı salladım. “Ağabeyinin karısıyla evlendiği için Tanrının ona oğlan vermediğini düşünüyor.”

Ağabeyimin yüzü sevinçle aydınlandı. “Gel,” dedi. “Hemen gel.”

Beni sarayın eski bölümünün ikinci katının basamaklarına götürdü.

“Daha giyinmedim bile.”

“Önemli değil. Howard Dayıya gidiyoruz.”

“Neden?”

“Çünkü kral sonunda gelmesini istediğimiz noktaya gelmiş. Hele şükür. Hele şükür.”

“Lanetlendiğini düşünmesini mi istiyorduk?”

“Yüce Tanrım, evet.”

Durdum, elimi kolundan çekmek istedim ama beni sıkıca tutarak çekiştirdi. “Neden?”

“Düşündüğüm kadar aptalmışsın,” dedi çekinmeden, dayımın kapısına vururken.

Kapı savrularak açıldı. “Umarım önemli bir şeydir,” dedi dayım nazik bir tehditle kapıyı sonuna kadar açmadan evvel. “İçeri gelin.”

George beni içeri itip kapıyı kapattı.

Dayım üzerinde kürklü robdöşambrı, önünde kâğıtları ve yanında bir sürahi İngiliz likörüyle özel odasında, ateşin yanında oturuyordu. Evinde dolanan başka kimse görünmüyordu. George çabucak göz ucuyla etrafında bakındı. “Güvende miyiz?”

Dayım başıyla onaylayıp bekledi.

“Onu şimdi kralın yatağından odasına götürüyordum,” dedi. “Kral ona Tanrı istemediği için çocuğu olmadığını söylemiş. Lanetlendiğinden bahsetmiş.”

Dayımın gözleri bana kaydı. “Öyle mi söyledi? Lanetlendim mi dedi?”

Duraksadım. Henry kollarımda ağlamış, dünyada sanki acısını anlayabilecek tek kadın benmişim gibi bana sarılmıştı. Yüzümde ona ihanet ettiğimi yansıtan bir bakış görmüş olmalı ki, dayım kısa bir kahkaha atıp ateşi alevlendirmek için şömineye bir odun attı. George’a beni ateşin yanındaki taburelerden birine oturtmasını işaret etti. “Anlat bakalım,” dedi, gizli bir hinlikle. “Bu yaz Hever’da bebeklerini görmek istiyorsan tabii. Pantolon giymeye başlamadan oğlunu görmek istiyorsan başla anlatmaya.”

Başımla peki deyip derin bir nefes aldım ve dayıma kralın kendi odasının sessizliği ve mahremiyeti içinde bana söylediklerini, verdiğim cevapları, nasıl ağladığını, sonra nasıl uyuyakaldığını, kelimesi kelimesine anlattım. Dayımın suratı mermer gibi ifadesizdi. Ne düşündüğünü çıkartmam imkânsızdı. Sonra gülümseyiverdi.

“Sütannesine bir not yazıp bebeği Hever’a götürmesini söyleyebilirsin,” dedi. “Çok iyi iş becerdin, Mary.”

Durakladım ama o eliyle beni kovdu. “Gidebilirsin. Ah, bir şey daha. Bugün Majesteleriyle ava gidiyor musun?”

“Evet,” dedim.

“Bugün ya da başka bir vakit bu konudan yine bahsederse şimdi ne yapıyorsan devam et. Oyna.”

Tereddütle ona baktım. “Nasıl?”

“Sevinç dolu bir aptalı oyna,” dedi. “Sakın onu dolduruşa getirme. Ona dini konularda öğütler verecek alimlerimiz var. O tatlı aptallığına devam et, Mary. Bunu çok iyi başarıyorsun.”

Kendimi aşağılanmış hissettiğimi görebiliyordu, gülümseyerek George’a döndü. “Diğerinden çok daha sevimli.” dedi. “Haklıymışsın George. Tepeye tırmanmamız için bu kız mükemmel bir basamak.”

George onu başıyla onaylayıp bana doğru yürüdü.

Kendi sadakatsizliğimin verdiği sıkıntı ve dayıma duyduğum öfkeyle titrediğimi fark ettim. “Basamak mı?” diye yapıştırdım.

George kolunu bana uzattı, bu kola tütündüm, sonra elini titreyen parmaklarıma bastırdı. “Tabii ki,” dedi şefkatle. “Ailemizin daha çok, daha yukarı nasıl yükseleceğini düşünmek dayımızın işi. Bizlerse bu yolda hizmet eden birer basamaktan öte bir şey değiliz.”

Kolumu çekmeye çabaladım ama o beni sıkıca tuttu. “Ben basamak falan olmak istemiyorum!” diye haykırdım. “Elimde olsa geceleri yatağımda uyuyan iki çocuğum ve iyi bir kocayla Kent’te küçük bir çiftlikte yaşamayı tercih ederdim.”

Loş avluda George bana bakıp gülümsedi, parmağını çenemin altına koyup zarif bir hareketle başımı kendine çevirerek hafifçe dudaklarımdan öptü. “Hepimiz bunu isterdik,” dedi ikiyüzlülüğüyle gülümseyerek. “Hepimiz özümüzde basit insanlarız. Ama bazılarımız büyük işler için seçilmişiz ve sen sarayın en üst düzey Boleyn’isin. Mutlu ol, Mary. Bu haberin Anne’i nasıl çıldırtacağını düşün.”

O gün kralla birlikte uzun bir ava çıkıp nehir boyunca dört mil at üstünde giderek bir geyik kovaladık. Tazılar sonunda hayvanı yakalayıp suyun içine çekti. Saraya geri döndüğümüzde bitkinlikten neredeyse ağlamak üzereydim ama dinlenmeye vakit yoktu. O gece nehir kenarında, kraliyet kayıkları içindeki müzisyenler ve fonda kraliçenin hanımlarının olacağı bir piknik yapılacaktı. Kral, kraliçe, kraliçenin nedimeleri ve ben üç kraliyet kayığının hızla akan nehirde yankılanan büyüleyici bir şarkıyla nehrin yukarısına geçişini seyrettik. Anne sandalların birinin ön tarafında, sanki gemi aslanı gibi durmuş nehre gül yapraklan atıyordu ve Henry’nin gözlerinin ondan ayrılmadığını gördüm. Kayıkta onun yanında durmuş karaya çıkmalarına yardım edilirken etekleriyle flörtleşen başka hanımlar da vardı. Ama sadece Anne öyle kendinden emin yürüyordu. Sanki dünyadaki bütün erkekler onu izliyormuş gibi bir tavrı vardı. Sanki kimse ona karşı koyamazmış gibi ilerliyordu. Ve bu inancı öyle güçlüydü ki, sarayın bütün erkekleri hakikaten onu seyretti, hakikaten onu karşı koyulmaz buldu. Müziğin son notası çalındığında ve rakip kayıktaki erkekler karaya çıktığında Anne’e doğru hafif bir koşturmaca oldu. Anne iskelenin gerisinde durup sanki saray erkeklerinin salaklığına şaşırmış gibi hafif bir kahkaha attı. Onun bu kahkahasının arpeji üzerine Henry’nin dudaklarında bir gülümseme belirdiğini fark ettim. Anne başını geriye atıp

sanki hiçbiri onu mutlu etmeye yeterli değilmiş gibi doğruca kralla kraliçenin önüne yürüyüp reveransa geçti.

“Fon sizi memnun etti mi, Majesteleri?” diye sordu, sanki dans kralı eğlendirmek amacıyla kraliçenin ortaya attığı bir fikir değilmiş de bunu onlara kendisi sunmuş gibi.

“Çok hoştu,” dedi kraliçe hevesi kırılmış gibi.

Anne kirpiklerinin altından şöyle bir krala baktı. Sonra iyice eğilerek reverans yapıp bana doğru yalpalayarak geldi ve banka, yanıma oturdu.

Henry karısıyla konuşmaya devam etti. “Bu yaz yola düştüğümde Prenses Mary’yi ziyaret edeceğim,” dedi.

Kraliçe şaşkınlığını iyice gizledi. “Onunla nerede buluşacağız?”

“Ben buluşacağım dedim,” dedi Henry buz gibi bir sesle. “Ve o ben nereye gelmesini emredersem oraya gelecek.”

Kraliçe gerilemedi. “Kızımı görmek istiyorum,” diye bastırdı. “Son görüşmemizin üzerinden aylar geçti.”

“Belki,” dedi Henry, “o sana gelebilir. Sen her nerede olursan.”

Kraliçe, sarayın bütün eşrafının duymak için kulağını uzattığı şeyi, bu yaz kralla seyahat etmeyeceğini aklının bir köşesine yazarak kralı başıyla onayladı.

“Teşekkür ederim,” dedi zarif bir asaletle. “Çok iyisiniz. Bana Yunanca ve Latincede epey ilerlediğini yazmış. Umarım siz de başarılı bir prenses olduğunu görürsünüz.”

“Yunanca ve Latince, oğlan doğurmak ve geride bir veliaht bırakmak konusunda yazık ki pek işe yaramıyor,” dedi kral lafı uzatmadan. “Kambur bir alime dönüşmese iyi olur. Bir prensesin ilk görevi kral annesi olmaktır. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, hanımefendi.”

İspanyol Kraliçesi Isabella’nın kızı, Avrupa’nın en akıllı ve en iyi eğitilmiş kadınlarından biri, kollarını önünde kavuşturup başını incecik parmaklarındaki yüzüklere eğdi. “Haklısınız, çok iyi biliyorum.”

Henry ayağa fırlayıp ellerini çırptı. Müzisyenler aniden dikkat kesilip onun emrini bekledi. “Halk şarkıları çalın!” dedi. “Yemekten önce biraz dans edelim!”

Müzisyenler hemen neşeli bir şarkı çalmaya başladı ve saraylılar yerlerini almak üzere ayaklandı. Henry bana doğru geldi, onunla dans etmek üzere ayağa kalktım fakat o bana sadece gülümseyip elini Anne’e uzattı. Bakışları yere eğik, Anne bana hiç bakmadan önümden geçti.

Elbisesinin eteği sanki bana yolumdan çekil, gerile, dermiş gibi, sanki Anne geçerken herkes onun yolundan çekilmeliymiş gibi eteklerime sürtündü. Öylece geçti, gitti. Başımı kaldırdığımda kraliçeyle göz göze geldim. Sanki kafeste kesilmemek için çırpınan bir kusmuşum gibi, sanki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi, sanki her biri zaman içinde nasılsa teker teker yenilecekmiş gibi, boş gözlerle bana bakıyordu.

Hever'a gidip çocuklarımı görmek için yana yakıla saray eşrafının yaz yolculuğuna çıkmasını bekliyordum ama Kardinal Wolsey'le kral sarayın ilk önce nereye gideceği konusunda anlaşamadıkları için gecikmiştik. İngiltere'nin yeni ittifakları Fransa, Venedik ve Papayla İspanya'ya karşı derin görüşmeler yapmakta olan Kardinal sarayın Londra'dan uzaklaşmamasını, böylece işler savaşmaya kadar giderse krala kolayca ulaşabilmeyi istiyordu. Ama şehirde ve bütün liman kentlerinde salgınlar vardı ve Henry'nin hastalıklardan ödü kopuyordu. Suların tatlı olduğu, dilenci ve arsızların şehir ziyafetlerinden sonra peşine düşmeyeceği kırlık alanlara, uzaktaki köylere gitmek istiyordu. Kardinal elinden geldiğince itiraz etti ama hastalıktan ve ölümden kaçmayı kafasına koyan Henry'yi durdurmak imkânsızdı.

Prenses Mary'yi görmek için Galler'e kadar gitmeye razıydı ama Londra yakınlarında durmayacaktı.

Kralın anlık izinleri ve George'un refakati olmadan hiçbir yere gitmeme izin yoktu. İkisini de kapalı kortta tenis oynarken buldum. Ben onları seyrederken George'un vurduğu top tepedeki çatıya çarpıp orayı çatlattıktan sonra korta geri indi ama Henry çoktan koşmuştu ve bütün gücüyle topu köşeye attı.

George iyi bir kılıççı gibi atışı onaylayıp servis attı. Anne her biri çeşme başındaki minik heykeller gibi duru, her biri zarif elbiseler içinde ve her biri beğenilmeyi bekleyen birkaç nedimeyle birlikte gölgede, kortun yanında oturuyordu. İçimden geçen hemen gidip onun yanına oturarak pırıltısını söndürme isteğimi dişlerimi sıkarak bastırdım ve geride durup kralın oyunu bitirmesini bekledim.

Tabii ki, oyunu o kazandı. George onu son noktaya kadar getirip sonra gayet usturuplu bir biçimde yenildi. Bütün hanımlar alkışlamaya başladı, kral pespembe bir yüzle döndü ve beni gördü.

"Umarım ağabeyini tutmuyordun."

“Hiçbir oyunda siz Majestelerinden başkasını tutmam,” dedim. “Küçük hazinem konusunda çok dikkatliyimdir.”

Bu lafıma gülümseyip uşağından aldığı mendille kırmızı suratını sildi.

“Sizden bir şey rica etmek için buradayım,” dedim hemen başkaları araya girmeden. “Saray yolculuğa çıkmadan evvel oğlumuzla kızımızı görmek istiyorum.”

“Nereye gideceğiz Tanrı bilir,” dedi Henry, kaşlarını çatıp yüzünü buruşturarak. “Wolsey durmadan...”

“Bugün gidebilirsem bir hafta içinde dönebilirim,” dedim alçak sesle. “Sonra da, nereye karar verdiyseniz sizinle oraya gelebilirim.”

Yanından ayrılmamı istemiyordu. Dudaklarındaki gülümseme silindi. Çabucak göz ucuyla George’a bakıp yardım istedim.

“Döndüğünde bebeğin nasıl agucuklar yaptığını bize anlatabilirsin!” dedi George. “Ve babası kadar yakışıklı, onun kadar güçlü olup olmadığını. Sütannesi ne diyor? Açık tenli miymiş?”

“Bir Tudor gibi altın saçlı,” dedim hemen. “Ama kimse bana babasından daha yakışıklı olduğunu söyleyemez.”

Henry’yi ruhen çökmeden evvel, keyfinin tepe noktasında yakalamıştık. Gülümsemesi yüzüne geri geldi. “Ah, iyi pohpohluyorsun, Mary.”

“Yola çıkmadan evvel bebeğe iyi bakıldığından emin olmalıyım, Majesteleri,” dedim.

“Tamam, tamam,” dedi başından savar gibi. Gözleri benden Anne’e yöneldi. “Kendimi oyalayacak bir şeyler bulurum.”

Kral o yöne baktığında bütün hanımlar gülümsedi. Hatta cesur olanları başlarını geriye atıp omuzlarını çevirerek gösteri alanındaki eğitimli midilliler gibi işve yaptılar. Sadece Anne ona bakıp sanki kralın ilgisine kayıtsızmış gibi başını çevirdi. Dönüp Francis’e gülümsedi, başını tekrar önüne çevirirken diğer kadınların fısıltılı vaatleri kadar davetkârdı. Francis anında yanı başında bitti, Anne’in eline yapıştı ve öpmek üzere dudaklarına götürdü.

Kralın yüzünün asıldığını gördüm ve Anne’in gözü karalığına hayran kaldım. Kral mendili boynuna dolayıp tenis kortunun kapısını açtı. Anında hanımlar şaşkın şaşkın ayağa kalkıp reveransa geçti. Anne etrafına bakındı, elini yavaşça Sör Francis’in dudaklarından ayırdı ve hafif bir selam verdi.

“Oyunu hiç seyrettiniz mi?” diye sordu kral ona aniden.

Anne, başını kaldırıp sanki kralın hoşnutsuzluğu onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşçasına gülümsedi. “Yarısını falan seyrettim,” dedi umursamaz bir tavırla.

Henry’nin suratı döndü. “Yarısını falan mı?”

“Rakibinizi neden seyredeyim ki, Majesteleri? Özellikle kortta siz varken?”

Bir an bir sessizlik oldu, sonra Henry bir kahkaha attı. Hemen ardından saray eşrafı sanki bir saniye önce Anne’in küstahlığına nefesini tutan onlar değilmiş gibi Henry’nin kahkahasına katıldı. Anne o baş döndürücü gülümsemesiyle gülümsedi.

“Oyunun sizin için bir anlamı yoktu demek,” dedi Henry. “Sadece yarısını seyrettiğinize göre.”

“Sadece güneşi görüyorum, gölgeleri değil,” diye Anne yapıştırıverdi. “Sadece gündüzü, geceyi değil.”

“Bana güneş mi diyorsun?” diye sordu Henry.

Anne ona gülümsedi. “Göz kamaştırıcı,” diye fısıldadı ve fısıltısı Henry’ye iltifatların en mahremi gibi olarak ulaştı. “Göz kamaştırıcı.”

“Bana göz kamaştırıcı mı diyorsun?”

Anne kralın onu yanlış anlamasına şaşırmış gibi gözlerini kocaman açtı. “Güneş, Majesteleri. Güneş bugün göz kamaştırıyor.”

Hever, Kent’in yemyeşil arazilerinin ortasında küçük, gri kuleli bir adaydı. Doğu kanadında dikkatsizlikle açık bırakılmış kapıdan içeri girip güneş arkamızda batmak üzereyken atlarımızı şatoya doğru sürdük. Güneşin altın ışıkları altında çatıdaki karman çorman kırmızı kiremitler capcanlıydı, duvarların gri taşları hendeğin durgun sularına yansımış, birbiri üzerinde yüzen iki şato, evimin hayal dünyası gibi görünüyordu. Hendekte iki kuğu vardı, birbirlerini hafifçe gagalayıp yay çizen boyunlarıyla kalp şekli yapıyorlardı. Etraflarındaki suya yansıyan şatonun üzerinde kendi yansımalarıyla birlikte dört kuğuymuş gibi görünüyorlardı.

“Hoş,” dedi George içtenlikle. “İnsana keşke hep burada olabilsek diye düşündürüyor.” Hendeğin etrafından dolaştıktan sonra bizi nehrin üzerinden götüren düz tahta köprüyü geçtik. Sazların arasından bir batakçulluğu kümesi havalandı, yorgun atım hayvanların gürültüsüyle irkildi. Nehrin her iki tarafındaki otlakların samanlarını kesmişlerdi ve havada tatlı bir yeşil kokusu vardı. Sonra bir bağırtı duyduk, babamın adamlarından birkaçı

üniformalarıyla muhafız odalarından düşe kalka fırlayıp gözlerini güneşten korumak için ellerini siper ederek açılıp kapanan köprüye dizildiler.

“Genç Lordumla hanımefendi Carey geliyor,” diye haykırdı askerlerden biri. Arkadaki oğlanlardan biri koşarak haberi avluya ulaştırdı. Ziller çalmaya, muhafızlar telaşla odalarından fırlamaya, hizmetçiler iç avluya doluşmaya başladığında biz de atlarımızı yavaşlattık.

George askerlerimizin acizliğine bakıp bana acı acı gülümsedi, atını geri çekip köprüden ve ardından kemerli girişin parmaklığından önce benim geçmemi bekledi. Herkes avluya doluşuyordu. Leş gibi önlüklerinin içinde mutfakta şiş çeviren oğlanlardan kapıları açıp sert bir sesle içerideki hizmetçiye bağıran kâhya kadına kadar.

“Lordum, Hanımım Carey,” dedi kadın bir adım öne atıp. Ocağın kâhyasıyla birlikte öne çıktı ve ikisi birlikte önümüzde eğildi. Seyislerden biri atımın yularını yakaladı, muhafızların şefi semerden inmeme yardımcı oldu.

“Bebeğim nasıl?” diye sordum kâhya kadına.

Başıyla avlunun köşesindeki basamakları gösterdi. “İşte orada.”

Hemen o yöne döndüm, sütannesi bebeğimi dışarı günışığına çıkartıyordu. Her şeyden önce ne kadar büyüdüğünü sindirmem gerekti. Onu son gördüğümde bir aylıktı ve doğduğunda ufak bir bebekti. Şimdi yanaklarının pembeleştiğini görüyordum. Sütannesi eliyle oğlumun sarı saçlı kafasını tutuyordu. Onun o işlemekten yıpranmış kıpkırmızı kocaman elini kralın bebeğinin, benim bebeğimin başında görmek feci bir kıskançlıkla yüreğimi burktu. Oğlum sıkıca kundaklanmış, kumaşlara sarılmış, kundak tahtasına bağlanmıştı. Kollarımı açtım ve sütannesi tabakta yemek sunar gibi oğlumu bana sundu.

“Sağlığı yerinde,” dedi kendini savunur gibi.

Bebeğimi yüzünü görebileceğim şekilde yukarı kaldırdım. Minicik elleri ve kolları yanlarına sıkıştırılmış, kundağı başını bile kımıldatamayacağı biçimde bağlanmıştı. Sadece gözlerini oynatabiliyordu, o gözler yüzüme odaklandı, dudaklarımdan gözlerime suratımı taradı, sonra arkamdaki gökyüzüne ve başımın üzerinde dönen kuzgunlara kaydı.

“Çok güzel,” diye fısıldadım.

George, ağır ağır atından inip yuları seyislerden birine fırlattıktan sonra arkamdan başını uzattı. Koyu mavi gözler hemen önünde beliren bu yeni yüzü incelemek üzere döndü.

“Dayısına bakıyor,” dedi George tatmin dolu bir sesle. “Güzel. Beni iyi belle, oğlum. Birbirimizin serveti olacağız., Tam bir Tudor, değil mi, Mary? Kralın kopyası. Aferin sana.”

Oğlumun pembe yanaklarına, bağcıklı şapkasının altından tel tel ışıldayan altın sarısı saçlarına, sakin ve kendine güvenli bakışlarla George’dan benim yüzüme odaklanan koyu mavi gözlere bakıp gülümsedim. “Gerçekten kralın kopyası.”

“Çok tuhaf,” dedi George sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçaltarak. “Düşünsene, bu minicik yaratığa sadakat yemini edebiliriz. Bir gün Avrupa’nın en büyük adamı olabilir, bir gün senle ben tamamıyla ona bağlı olabiliriz.”

Tahtaya daha sıkı yapıştım, tahta çerçeveye bağlanmış bu bedenin sıcaklığını vücudumda hissettim. “Yalvarırım Tanrım, gelecekte her ne olacaksa olsun sen onu koru,” diye fısıldadım. ”Hepimizi koru,” diye düzeltti George. “Onu tahta taşımak hiç de kolay olmayacak.”

Bebeği benden alıp sanki bu konuşmayı devam ettirmek için sabırsızlanıyormuş gibi çekinmeden sütanneye verip beni ön kapıya götürdü. Kapının basamaklarında iki yaşında, bebeklikten kalma küçük giysilerinin içinde bana bakan bir kız çocuğu gördüğümde olduğum yerde durdum. Catherine, kızım, yüzüme sanki bir yabancıymışım gibi bakıyordu.

Avlunun taşlarına dizüstü çöküverdim. “Catherine, ben kimim biliyor musun?”

Küçük beyaz yüzü titredi ama ağlamadı. “Annem.”

“Evet,” dedim. “Seni daha önce görmek istedim ama izin vermediler. Seni çok özledim, kızım. Seni yanıma almak istedim.”

Başını kaldırıp küçücük elini tutan hizmetçiye baktı. Hafifçe eli sıkıldığında cevap vermesi gerektiğini anladı. “Evet, anneciğim,” dedi incecik sesiyle.

“Beni hatırlıyor musun?” diye sordum. Sesimdeki acı etrafımda beni duyabilecek herkese ulaşacak kadar belirgindi. Catherine başını kaldırıp elini tutan hizmetçiye baktı, sonra yüzüme döndü. Dudakları titredi, yüzü buruştu ve gözyaşlarına boğuldu.

“Tanrım,” dedi George ölçülü bir sesle. Elleri dirseklerimin altına sıkıca yerleşip beni yukarı kaldırdı ve evimin eşiğinden içeri soktu, sonra sertçe büyük salona itti. Yaz ortası olmasına rağmen şömine yanıyordu.

“Nasılsınız?” dedi lafı uzatmadan. Bizi salona doğru takip eden ev ahalisine döndü. “Dışarı. İşinizin başına dönün,” diye emretti.

“Mary’nin nesi var?” diye sordu büyükanne.

“Sıcak, güneş,” diye uydurdu George o anda aklına ne geliyorsa. “Ata bindi. Doğum sonrası.”

“O kadarcık mı?” diye sordu büyükanne iğneli iğneli.

George beni bir koltuğa itip kendi de bir diğerine oturdu. “Çok susadı,” diye ekledi. “Bir kadeh şarap için herhalde canını verir. Şahsen ben verirdim, efendim.”

Yaşlı kadın onun bu saygısızlığına gülümsedi ve arkasındaki koca büfeyi gösterdi. George ayağa kalkıp kendine ve bana birer kadeh şarap doldurdu. Kendisininkini bir dikişte bitirip bir kadeh daha aldı.

Ben elimin tersiyle yüzümü silip etrafıma bakındım. “Catherine’in bana getirilmesini istiyorum,” dedim.

“Vazgeç,” diye tavsiyede bulundu George.

“Beni neredeyse hiç tanımıyor. Bana sanki beni toptan unutmuş gibi bakıyor.”

“O yüzden vazgeç diyorum ya.”

Tartışmaya devam edecektim ama George izin vermedi. “Ziller çalar çalmaz hizmetçinin biri onu odasından kapıp alelacele en iyi giysilerini giydirilmiş, çekiştire çekiştire aşağı indirip nazikçe seni karşılaması gerektiğini söylemiştir. Zavallı çocuğun herhalde korkudan midesi bulanmıştır. Tanrım, Mary, annemle babam bizi görmeye geleceğinde yaşanan kargaşayı hatırlamıyor musun? İlk kez saraya adım atmaktan daha beterdi. Sen korkuyla kusardın, Anne en güzel giysileriyle günlerce ortalıkta dolaşırdı. Annenin seni görmeye gelmesi her zaman dehşet verici bir şeydir. Kıza kendine gelmesi için biraz vakit ver, sonra sessizce odasına git ve yanında otur.”

Bu mantıklı öneriye başımla onaylayarak karşılık verip koltuğuma geri çöktüm.

“Sarayda her şey yolunda mı?” diye sordu yaşlı hanımefendi. “Oğlum nasıl? Ya anneniz?”

“Babam,” dedi George, “son bir aydır Venedik’te, ittifak için çalışıyor. Wolsey’nin işleriyle uğraşıyor. Annem iyi, kraliçenin hizmetinde.”

“Kraliçe iyi mi?”

George, evet anlamında başını salladı. “Bu sene kralla yolculuğa çıkamayacak. Saraydaki önemini gittikçe yitiriyor.”

Yaşlı hanımefendi bir kadının ağır ağır ölümüne doğru ilerlediği o tanıdık hikâyeye anlayışla başını salladı. “Ya kral? Mary hâlâ gözdesi mi?”

“Hem Mary, hem Anne,” eledi George gülümseyerek. “Adamın Boleyn kızlarına karşı bir zaafı var. Ama favorisi hâlâ Mary.”

Büyükannem keskin ve parlak bakışlarını üzerime odakladı. “Sen iyi bir kızsın,” dedi beni tasvip ederek. “Ne kadar burada kalacaksın?”

“Bir hafta,” dedim. “İznim sadece o kadar.”

“Ya sen?” diye sordu George’a dönüp.

“Sanırım ben de birkaç gün kalırım,” dedi George aylakça. “Hever’ın yazları ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Burada kalıp geri dönme vakti geldiğinde Mary’yi de alıp dönebilirim.”

“Ama ben bütün gün çocuklarımla olacağım,” diye uyardım onu.

“Benim için bir mahzuru yok,” diye gülümsedi. “Arkadaşa ihtiyacım yok. Yazacağım. Sanırım bu gidişle şair olacağım.”

George’un öğüdünü dikkate alıp Catherine’in yanına gitmeden evvel minik döner merdivenden küçük odama çıkıp bir kâse suyla yüzümü yıkadım, lehimli pencerelerden şatonun etrafındaki kararmaya başlayan arazileri seyrettim. Bir ambar baykuşunun belli belirsiz beyaz pırıltısını gördüm, sonra sorgularcasına ötüşünü, ardından eşinin ağaçlıkların arasından cevap verişini duydum. Hendekte bir balığın atladığını duydum, sonra mavi gri gökyüzünde yıldızların teker teker yaldız gibi dizilişini izledim. Ancak bunlardan, bütün bunlardan sonra kızımı bulmaya çocuk odasına gittim.

Taburesinde ateşin önüne oturmuş, kucağında bir kâse sütle ekmek, sütannesinin başka bir hizmetçiyle yaptığı dedikoduyu dinleyerek kaşığını ağzına götürmek üzereydi. Beni gördüklerinde iki hizmetçi de yerinden fırladı, sütanne zamanında yetişip kucağından kapmasa Catherine kâseyi yere devirmek üzereydi. Diğer hizmetçi sabahlığının salınışıyla birlikte hemen ortadan yok oldu, sütannesi kızımın yanına oturup ateşe fazla yakın olmadığını kontrol ediyor, yemeğini güzelce yemesini izliyormuş gibi rol yapmaya başladı.

Hiçbir şey söylemeden kargaşa biraz dinene kadar bir koltuğa oturdum. Yemeğinin sonunu yerken Catherine’i seyredebiliyordum. Sütannesi kâseyi

kızımın ellerinden aldı, başımla odadan çıkmasını işaret ettim ve hiçbir şey söylemeden odayı terk etti.

Elimi sabahlığımın cebine attım. “Sana küçük bir hediye getirdim,” dedim. Bu, üzerine güzel bir yüz çizilip ipe geçirilmiş bir meşe palamuduydu. Anında gülümseyerek elini açtı. Avucu hâlâ bebek avucu gibi tombul, parmaklan küçücüktü. Palamudu avucuna bırakırken teninin yumuşaklığını hissettim.

“Ona bir isim verecek misin?”

Hafifçe kaşları çatılınca alnı kırıştı. Altın sarısı saçları arkada toplanmış, geceliğinin başlığı saçlarını yarı yarıya örtmüştü. Yavaşça başlığının kurdelesine, sonra başlığın kenarlarından çıkan sapsarı buklelere elledim. Dokunuşum onu irkiltmedi, kendini palamuda vermişti.

“Ona ne isim vereyim?” Mavi gözleri pırıltıyla bana döndü.

“Meşe ağacından yapıldı. O bir meşe palamudu,” dedim. “Bu kralın hepimizin dikmesini istediği ağaç. Büyüyünce gemilerinin yapımında kullanılacak kadar sağlam keresteler veriyor.”

“Ona Meşecik diyeyim o zaman,” dedi kararlı bir tavırla. Belli ki ne kral, ne de gemileriyle ilgileniyordu. İpi azıcık gerdiğinde palamut zıplayınca, “Dans ediyor,” dedi tatminle.

“Kucağıma oturmak ister misin? Böylece sana Meşecik’in katıldığı büyük bir cümbüşü ve diğer dans eden palamutların hikâyesini anlatabilirim,” dedim.

Bir an durakladı.

“Fındıklar da gelmiş eğlenceye,” dedim teşvik etmek için. “Kestaneler de. Muhteşem bir orman balosu yapmışlar. Galiba böğürtlenler de gitmiş.”

Bu kadarı yetti. Taburesinden kalkıp yanıma geldi, onu havaya kaldırdım. Hatırladığımdan daha ağırdı. Etten, kemikten gerçek bir çocuktu, her gece yatağımda düşlediğim hayal çocuk değil. Onu dizime oturttum ve sıcaklığıyla gücünü bedenimde hissettim. Başımı sıcacık başlığına dayayıp buklelerinin boynumu gıdıklayışının keyfini çıkardım. Teninin o tatlı kokusunu, o muhteşem bebek kokusunu içime çektim.

“Haydi anlat,” diye komut verdi ve ben Orman Cümbüşü masalına başlarken dinlemek üzere arkasına yaslandı.

Birlikte harika bir hafta geçirdik. George, bebekler ve ben. Güneşin altında yürüdük, yumuşacık otların anızların arasından yeniden büyümeye başladığı otlaklarda piknikler yaptık. Şatodan görünmeyeceğimiz bir alana

vardığımızda bebek Henry'nin kundağını açıp özgürce hareket etmesine, bacaklarını sıcacık havada istediği gibi savurmasına izin veriyordum. Catherine'le top ve saklambaç oynuyordum, açık arazide pek oynanacak bir oyun değildi gerçi ama hâlâ gözlerini yumup başını bir şalın altına gömdüğünde görünmediğine inanacak kadar küçüktü. Ayrıca George'la Catherine yarışlar yaptı. Öyle ki, George fazlasıyla çaresiz kalıp başlangıçta zıplamaya, sonra sürünmeye, hafta sonuna doğruysa adil davranıp kızımın o küçücük dengesiz adımlarıyla onu yenebilmesi için ben ayaklarını tutarken amuda kalkmaya başladı.

Ertesi gün saraya geri dönmek zorunda olduğumuz akşam yemeğimi yiyemedim, öyle perişan ve kederliydim ki, kızıma gideceğimi söylemeye bir türlü dilim varmadı. Şafak vakti bir hırsız gibi çekip gitmeden evvel sütannesine Catherine'im uyandığında ona annesinin en kısa zamanda yine geleceğini, uslu bir kız olup Meşecik'e iyi bakmasını söylemesini emrettim. Perişan bir halde öğlene kadar ata bindim. George öğlen vakti, "Tanrı aşkına artık şu yağmurdan kurtulup yiyecek bir şeyler bulalım," diyene dek yağmur yağdığını fark etmedim bile.

Çanlar rahibeler için çalmak üzereyken bir manastırın önünde durdu. Atından aşağı atlayıp beni yere indirdi. "Yol boyunca ağladın mı nedir?"

"Galiba," dedim. "Aklıma geldikçe..."

"Aklına getirme o zaman," dedi lafı uzatmadan. Adamlarımızdan biri zili çalıp kapıdaki görevliye bizi takdim edene kadar geride durdu. Kocaman kapı açıldığında beni avluya, oradan birkaç basamakla yemekhaneye götürdü. Erken gelmiştik, birkaç keşiş masalara kurşun ve alay karışımı tabaklar, bira ve şarap için aynı karışımdan kaplar koymakla meşguldü.

George keşişlerden birine parmaklarını şaklattı ve ikimize şarap getirmesi için işe koşturdu. Sonra soğuk metal kadehi elime tutuşturdu. "İç," dedi. "Ağlamayı kes. Bu gece sarayda olmalısın, bembeyaz bir surat, kıpkırmızı gözlerle içeri giremezsin. Bu iş seni çirkinleştirirse bir daha seni asla oraya göndermezler. Sen kendi kendini memnun edecek tipte bir kadın değilsin."

"Bana şu dünyada kendi kendini memnun eden bir kadın göster," dedim içten bir öfkeyle ve onu güldürdüm.

"Yok," dedi. "Tanımıyorum. Bebek Henry ve ben iyi ki erkek doğmuşuz"

O akşamüzeri ancak Windsor'a varabildik ve saray eşrafını yola çıkmak üzereyken yakaladık. Anne bile beni incelemek için sandığından başını kaldırmadı. Telaşla kendini yolculuk hazırlığına vermişti ve iki yeni elbisenin sandığa kaldırılışını gördüm. "Onlar kimin?"

"Kralın hediyesi," dedi kestirip atarak. Hiçbir şey söylemeden başımı salladım. Yan gözle bana gülümseyip elbiselere uygun başlıkları sandığına koydu. Hiç şüphesiz görmemi istiyordu ve başlıklardan birinin sık incilerle işlenmiş olduğunu fark ettim. Pencere kenarına geçtim ve hepsinin üzerine pelerinini koyusunu, sonra hizmetçisini çağırıp sandığın kayışlarını kapatmasını emredişini seyrettim. Kız ve ardından sandığı taşımak üzere hamal geldiğinde Anne bana döndü. "Eee?"

"Neler oluyor?" diye sordum. "O elbiseler ne?"

Arkasını döndü, ellerini liseli kızlar gibi ağırbaşlı bir tavırla arkada birleştirip, "Bana kur yapıyor," dedi. "Hem de açıktan açığa."

"Anne, o benim sevgilim."

Tembelce omzunu silkti. "Ama sen burada değildin, değil mi? Çekip Hever'a gittin, çocukların ondan daha önemliydi. Pek de..." Durdu, "ateşli bir tavır değildi."

"Ama sen ateşliydin, öyle mi?"

İçinden dalga geçiyormuş gibi gülümsedi. "Bu yaz hava biraz ateşli."

Öfkem artarken dişlerimi sıktım. "Adamın ilgisini üzerimde tutman gerekiyordu, yoldan şaşırtman değil."

Tekrar omzunu silkti. "O bir erkek. İlgisini çekmek başını çevirmekten daha kolay."

"Sadece bir şeyi çok merak ediyorum," dedim. Kelimeler bıçak olsa her birini ağızları o kendinden emin gülümseyen yüzüne saplanacak biçimde tek tek fırlatmaktan çekinmezdim. "Sana bu tür hediyeler veriyorsa belli ki ilgisi üzerinde. Belli ki, sarayda yol kat etmişsin. Onun gözdesi olmuşsun."

Okşanan bir kedinin etrafa yaydığı sıcaklık gibi kendine olan güvenini etrafa saçarak beni başıyla onayladı.

"Ve belli ki bütün bunları hepimizin, Henry'nin benim sevgilim olduğunu bilmesine rağmen yapıyorsun."

"Bana böyle emredildi," dedi küstahça.

"Sana ayağımı kaydırman emredilmedi," dedim sertçe.

Masum masum omuz silkti. "Beni istiyorsa yapabileceğim bir şey yok," dedi pürüzsüz bir tonlamayla. "Saray beni arzulayan erkeklerle dolu. Onları

yüreklendiriyor muyum? Hayır."

"Konuştuğun kişi benim, unutma," dedim gerilemeyerek. "Etrafındaki salaklarından biri değil. Herkesi yüreklendirdiğini gayet iyi biliyorum."

O ılımlı gülümsemelerinden birini bana uzattı.

"Ne umut ediyorsun, Anne? Onun metresi olmayı mı? Beni yerimden etmeyi mi?"

Anında yüzündeki o sinsi gülümseme düşünceli bir ifadeye dönüştü. "Evet, sanırım. Ama riskli."

"Riskli mi?"

"Eğer bana sahip olmasına izin verirsem büyük olasılıkla bana olan ilgisini yitirecek. Onu elde tutmak zor iş."

"Ben pek öyle hissetmiyorum." Ufak da olsa bir gol atmıştım.

"Sen hiçbir şey elde edemedin. Ayrıca Bessie Blount'la da işi bittiğinde onu da başından savurup attı. O da sonuçta hiçbir şey elde edemedi."

Dilimi öyle kötü ısırmıştım ki, kanın tadını ağzımda hissedebiliyordum. "Sana göre öyle olabilir, Anne."

"Sanırım ben direneceğim. Benim Bessie Blount ya da Mary Boleyn olmadığımı, her ikisinden de çok daha öte olduğumu anlayana kadar direneceğim. Bana bir teklifte bulunması, çok büyük bir teklifte bulunması gerektiğini görene kadar direneceğim."

Bir an durdum. "Eğer umduğun şey buysa Henry Percy'yi sana asla geri getirmeyecektir," diye uyardım onu. "Henry Percy'yi emrine vermeyecektir."

İki adımda yanıma gelip tırnaklarını etime sokarak beni bileklerimden yakaladı. "Bir daha asla onun adını anma!" diye tısladı. "Asla!"

Ellerimi ellerinden kurtarıp onu omuzlarından yakaladım. "Ne istiyorsam onu söylerim," diye yemin ettim. "Tıpkı senin bana her istediğini söylemen gibi. Sen lanetlisin, Anne, sevdiğin erkeği kaybettin ve şimdi senin olmayan her şeyi istiyorsun. Benim olan her şeyi istiyorsun. Zaten hep benim olanları istedin durdun."

Elimden kurtulup hışımla kapıyı açtı. "Beni yalnız bırak," diye emretti.

"İstiyorsan gidebilirsin," diye düzelttim onu. "Burası benim odam, hatırladın mı?"

Ahır duvarındaki inatçı kediler gibi karşılıklı bir hınç ve daha öte duygularla, dünyada sadece tek bir kız için bir oda vardır anlayışıyla bir

süre gözlerimiz alev alev birbirimize baktık. Her savaşın sonu ölümle biter anlayışıyla baktık.

Önce ben davrandım. “Birbirimizin tarafını tutmamız gerekirdi.”

Kapıyı çarparak kapattı. “Evet, burası bizim odamız,” diye şart koştu.

Anne ve benim aramdaki çizgi şimdi çok belirgin bir biçimde çizilmişti. Bütün çocukluğumuz hangimizin en iyi Boleyn kızı olduğu sorusuyla geçmişti, şimdiyse kadınlık finalimiz kraliyetin en büyük sahnesinde oynanacaktı. Yaz sonunda birimiz kralın onaylanmış metresi, diğeri onun hizmetçisi, yardımcısı, belki de soytarısı olacaktı.

Onu yenebilmem mümkün değildi. Ona karşı komplolar kurabilirdim ama ne bir yandaşım, ne de buna yetecek gücüm vardı. Geceleri kralın yanında benim, gündüzleri kolunda Anne’in olmasını ailemden hiç kimse yadırgamıyordu. Onlara göre bu ideal bir durumdu, akıllı Boleyn kızı kralın danışmanı ve dostu, doğurgan olanıysa sevgilisiydi.

Anne’e bunun neye mal olduğunu sadece ben görebiliyordum. Geceleri, dans ettikten, gülüştükten, sarayın ilgisini sürekli kendi üzerine çektikten sonra aynanın önüne geçip oturuyordu. Başlığını çıkardığında o genç yüzünün ne kadar bitkin olduğunu görebiliyordum.

Sık sık George odamıza geliyor, ona ve ikimize şarap getiriyordu. George ve ben onu yatağa yatırıyor, battaniyeyi çenesine kadar çekiyor, sonra kadehtekini içtikçe renginin yerine gelişini izliyorduk.

“Bu iş bizi nereye götürecek, Tanrı bilir,” diye mırıldandı George bir gece bana, Anne’in uyuyuşunu seyrederken. “Kral onunla kendinden geçiyor, saraydaki herkes ona deli oluyor. Peki, Tanrı aşkına Anne ne umut ediyor?”

Anne uykusunda kımıldandı.

“Şşşt,” dedim yatağının etrafındaki perdeleri çekerken. “Uyandırma. Ona bir an daha katlanamayacağını, gerçekten.”

George başını yana eğip bana baktı. “O kadar kötü mü?”

“Benim yerime oturuyor,” dedim çekinmeden.

“Ah, hayatım.”

Başımı öteye çevirdim. “Şimdiye dek elde ettiğim her şeyi elimden aldı,” dedim alçak sesli bir öfkeyle.

“Ama sen onu o kadar da çok istemiyorsun zaten, değil mi?” dedi George.

Başımı iki yana salladım. “Ama bu Anne’in beni kenara itmesini istediğim anlamına gelmiyor.” Eli belimde, hatta gelişigüzel kalçama kaymış halde benimle kapıya doğru ilerledi. Bir sevgili gibi dolu dolu dudaklarımdan öptü. “Ondan daha şeker olduğunu biliyorsun.”

Ona gülümsedim. “Ondan daha iyi bir kadın olduğumu biliyorum. O buz gibi, hırs dolu, hırslarından vazgeçmeden evvel adamı darağacına gönderir. Ve biliyorum ki, benimle kralın onu sadece o olduğu için seven bir sevgilisi var. Ama Anne onun gözünü kamaştırıyor, sarayın gözünü kamaştırıyor, hatta senin bile gözünü kamaştırıyor.”

“Benim kamaştırmıyor,” dedi George şefkatle.

“Dayım en çok onu seviyor,” eledim öfkeyle.

“Dayım kimseyi sevmiyor. Ama Anne’in nereye kadar gidebileceğini merak ediyor.”

“Bunu hepimiz merak ediyoruz. Ve bunun için ne gibi bir bedel ödemeye hazır olduğunu. Hele ki bu bedeli ödeyecek bensem.”

“Oynadığı kolay bir oyun değil gerçekten,” diye itiraf etti George.

“Ondan nefret ediyorum,” dedim açıkça. “Oturup mutluluk içinde hırsından gebermesini seyredebilirim.”

Saray eşrafı Ludlow Şatosu’nda Prenses Mary’yi ziyaret etmek durumundaydı ve bu yüzden bütün yaz batıya doğru gittik. Kız daha on yaşındaydı ama yaşından daha olgundu. Annesinin İspanyol sarayında öğrendiği biçimde o resmi, katı eğitimle eğitiliyordu. Bir papazı ve bir dizi eğitmeni, bir kadın bakıcısı ve prenses olduğu Galler’de kendi ev ahalisi vardı. Ağırbaşlı küçük bir hanımefendi, kadınlığa adım atmak üzere olan bir kız görmeyi bekliyorduk.

Ama bambaşka bir şeyle karşılaştık.

Babasının yemek yediği büyük salona geldi ve herkesin gözleri üzerindeyken kapıdan yüksek masaya kadar yürüdü. Ufak tefekti, altı yaşında gösteriyordu, başlığının altından sarkan açık kahve saçları ve ölü gibi bembeyaz suratıyla mükemmel bir oyuncak bebek gibiydi. Annesinin İngiltere’ye geldiği ilk zamanlarda olduğu kadar narin ama küçük bir çocuk kadar ufak tefekti. Kral onu yeterince şefkatle selamladı ama suratındaki şoku görebiliyordum. Kızını en son altı aylıkken görmüştü ve büyümüş, kadınlığa adım atmış olmasını bekliyordu. Ama önündeki bir sene sonra evlenecek yaşa gelecek, yeni evine gönderilecek ve iki üç

sene içinde çocuk doğurabilecek prenses değildi. Bu küçücük bir çocuktu, bembeyaz yüzlü, ufak tefek, zayıf, utangaç bir kız çocuğuydu:

Kral onu öptü, kızı onun sağ tarafına, yüksek masadan salona bakıp kendisine yönelen bütün gözleri görebileceği bir yere oturtuldu. Neredeyse hiçbir şey yemedi. Hiç içmedi. Kral onunla konuştuğunda babasına alçak sesli tek hecelerle cevap verdi. Hiç şüphesiz kralı kızının Yunanca ve Latince bildiğine, toplama yapabildiğine ve prensliğiyle krallığının coğrafyasını öğrendiğine ikna etmek üzere bütün eğitmenlerini tek tek sıraya dizdiğimizi öğrenmişti. Müzik çalınıp da dansa kalktığında oldukça zarif, ayaklarının üzerinde kayar gibiydi. Ama gücü kuvveti yerinde, serpilmiş ve doğurgan bir kız gibi görünmüyordu. Aksine çabucak solacak, azıcık üşütürse ölüp gidecek gibiydi. Bu kız Bebek Henry'nin babasının tahtını bırakabileceği tek varisti ama asayı kaldırabilecek kadar bile güçlü değilmiş gibi görünüyordu.

George, o gece Ludlow Şatosu'nda beni almaya erken geldi. "Öfkeden kuduruyor," diye uyardı beni.

Anne yatağımızda döndü. "Minik cücesinden hoşnut değil mi?"

"Gerçekten inanılmaz," dedi George. "Yarı uykuluyken bile hâlâ zehrini saçabiliyorsun, Anne. Haydi Mary, adamı bekletmemeliyiz."

İçeri girdiğimde Henry bir ayağını bir kütüğün üzerine koymuş odunu ateşin dibine doğru itmekle meşguldü. Odaya girdiğimde neredeyse yüzüme bakmadı bile, sonra bir elini buyurur tarzda bana uzattı, hemen kollarına koştum.

"Bu tokat gibi indi," dedi saçlarımın arasında alçak sesle. "Daha büyük bir kız bekliyordum, daha kadınsı bir kız. Onu Francis'le, hatta Francis'in oğluyla evlendirmeyi, böylece Fransa'yla ittifakımızı pekiştirmeyi düşünüyordum. Bir kız çocuğu zaten hiçbir işime yaramaz, hiçbir işime. Hele hele bir de henüz evlenecek yaşta olmayan bir kız çocuğu!" Durdu, aniden döndü, odada öfke dolu iki adım attı. Masanın üzerinde kartların ters dönük durduğu, henüz bitmemiş bir kart oyunu vardı. Hışımla kartları elinin tersiyle yere savurdu, masayı devirdi. Gürültüyü duyan muhafız kapının ardından bağırdı.

"Majesteleri?"

"Rahat bırak beni," diye gürledi Henry.

Tekrar bana döndü. "Tanrı bunu bana neden yapıyor? Neden ben? Oğlum yok zaten, kızımsa gelecek kış uçup gidecek gibi. Peşimden gelecek

kimsem yok. Tanrı bunu bana neden yapıyor?”

Sesimi çıkarmadan başımı iki yana sallayarak ne istediğini anlamak için bekledim.

“Kraliçe değil mi?” dedi. “Aklından geçen o. Herkesin aklından geçen o.”

Onaylasam mı, onaylamasam mı bilmiyordum. İhtiyatla onu izleyip sükûnetimi bozmadım.

“O lanet evlilik,” dedi. “Asla yapmamalıydım. Babam hiç istememişti. Dul bir prenses, biz istediğimiz için bizde kalarak bu ülkede yaşayabileceğini söylemişti. Ama ben sandım ki... istedim ki...” Durdu. Onu ne kadar derinden, ne kadar çok sevdiğini hatırlamak istemiyordu. ”Papa bize yetki verdi ama hata etti. Tanrının sözüne karşı gelecek bir yetki verilemez.”

Ağır ağır başımla onu onayladım.

“Ağabeyimin karısıyla evlenmemem gerekirdi. Bu kadar basit. Evlendiğim için de böyle kısırlıkla cezalandırılıyorum işte. Tanrı bu yanlış evliliği kutsamadı. Her sene bana sırtını döndü ve bunu daha önce göremedim. Kraliçe benim karım değil. O Arthur’un karısı.”

“Ama eğer evlilikleri tamamlanmamışsa...” diye başladım.

“Ne fark eder,” dedi sertçe. “Ayrıca tamamlanmıştı.” Başımı önüme eğdim.

“Yatağa gel,” dedi Henry aniden bitkin düşerek. “Bunu sindiremiyorum. Günahlarımdan arınmalıyım. Kraliçeye gitmesini söylemeliyim. Kendimi bu korkunç günahtan temizlemeliyim.”

Emrine itaat ederek yatağa yönelip pelerinimi çıkardım. Pikeyi açıp yatağa girdim. Henry yatağın ucunda dizlerinin üzerine çöküp çılgın gibi dua etmeye başladı. Mırıldandığı kelimeleri dinlerken kendim de dua ettiğimi fark ettim. Bir güçsüz kadın diğeri için dua ediyordu. İngiltere’nin en güçlü erkeği tarafından onu ölümcül bir günaha teşvik etmekle suçlanan kraliçeye dua ediyordum.

Sonbahar1526

Londra'ya, Greenwich'e, kralın en sevdiği saraylardan birine geri döndük ama keyfi yine de yerine gelmedi. Zamanının çoğunu papazları ve danışmanlarıyla geçiriyordu ve bazıları onun yeni bir kitap, yeni bir teoloji çalışması hazırladığı sanıyordu. Fakat ben, çoğu gece o okuyup yazarken yanında oturup beklediğim için, İncil'in sözlerini çözmeye uğraştığını, bir erkeğin ağabeyinin karısıyla evlenmesinin ve tabii ona bakmasının Tanrının isteğiyle mi olacağını, yoksa bir erkeğin ağabeyinin karısını onu arzulamakla ağabeyine ayıp edeceğinden, Tanrının isteğiyle yanından uzaklaştırması gerektiğini mi söylediğini çıkarmaya çabaladığını biliyordum. Tanrı bu konuda muğlaktı. İncilin farklı bölümleri farklı şeyler söylüyordu. Hangi kuralın takaddüm edeceğine karar vermek için bir okul dolusu din adamının bir araya gelmesi gerekiyordu.

Çocukların dini bütün bir aile ortamında yetişip iyi niyetli bir kadına bakılması adına bir erkeğin ağabeyinin karısıyla evlenmesi gerektiği bana gün gibi ortadaymış gibi görünüyordu. Tanrıya şükür, bu fikrimi Henry'nin akşam heyetinde dile getirmedim. Aralarında Yunanca ve Latince tartışmalar yapan, ana metinlere geri dönüp kilisenin papazlarına danışan adamlar vardı ve hiç istemedikleri bir şey varsa o da fazlasıyla sıradan genç bir kadından akıl almaktı.

Dermanı ben değildim. Ben olamazdım. Onun ihtiyacı olan beyne sahip Anne'di ve teolojik bir karmaşayı, Henry'nin bu konuda kafası karışmış olsa bile, espri mevzusu yapabilme yeteneği sadece Anne'de mevcuttu.

Birlikte yürüyüşler yaptılar, her akşamüzeri, Anne'in eli Henry'nin kolunda, komplo kuran bir çift gibi başları dip dibeydi. Uzaktan sevgililermiş gibi görünüyorlardı ama yanlarında dolaştığımda Anne'in, "Evet, ama Aziz Paul bu konuda çok açık..." dediğini, Henry'ninse, "Sence böyle mi demek istiyor? Ben hep başka bir paragrafa gönderme yaptığını düşünüyordum," diye ona cevap verdiğini duyuyordum.

George ve ben uysal refakatçiler olarak onların peşinde yürüyorduk ve ben Anne'in itirazla başını iki yana sallayışını ya da belli bir noktada artık eve geri dönmek için Henry'nin kolunu çimdikleyişini seyrediyordum.

“Neden doğruca kraliçeye gitmesini söylemiyor ki?” diye sordu George içtenlikle. “Avrupa’da onu yargılayacak bir mahkeme yok ki. Ayrıca herkes bir oğlu olması gerektiğini biliyor.”

“Kendini iyi biri olarak görmek istiyor,” diye açıkladım, Anne’in başının yana dönüşünü seyredip alçak kahkahasının yansımalarını duyarken. “Bir kadını sadece yaşlandı diye bırakmış olmak istemiyor. Onu terk edişinin Tanrının isteği olduğunu görmenin bir yolunu bulmak zorunda. Kendi arzularından daha büyük bir güce yaslanmak zorunda.”

“Tanrım, onun gibi kral olsam arzularımın peşinden gider ve acaba Tanrının isteği mi, değil mi diye kendimi yormakla uğraşmazdım,” diye haykırdı George.

“Çünkü sen önüne geleni kapan aç gözlü bir Boleyn’sin. Ama o doğru olanı yapmak isteyen bir kral. Tanrının yanında olduğundan emin olmadan ileri atılamaz.”

“Ve Anne ona bu konuda yardım ediyor,” dedi George afacan bir gözlemle.

“Ne vicdan var sizde de!” dedim öfkeyle. “Ölümsüz ruhun onun ellerinde güvende olurdu.”

Bir aile toplantısı yapıldı. Bunu bekliyordum. Ludlow’dan geldiğimizden beri dayım sessiz bir ilgiyle ikimizi, Anne ve beni izliyordu. Bu yazı saray eşrafıyla tüketmiş, kralın günlerini nasıl Anne’le geçirdiğini, elinde olmadan Anne neredeyse oraya koştuğunu kendi gözleriyle görmüştü. Ama geceleri alışkanlıkla nasıl beni çağırttığını da görmüştü. Kralın ikimizi de arzulaması dayımın kafasını bulandırmıştı. Henry’nin Howardlar’ın menfaati adına ne yöne döndürülmesi gerektiğini tayin edemiyordu.

George, Anne ve ben dayımın odasındaki büyük masanın önüne dizilmiştik. Dayım yanında daha küçük bir koltukta oturan annemle beraber masanın karşı tarafındaydı.

“Kral belli ki Anne’i arzuluyor,” diye başladı dayım. “Ama Anne sadece Mary’nin ayağını kaydırmakla meşgul olursa, bu işten hiçbir çıkarımız olmaz. Hatta zararımız olur. Daha evli bile olmadığından bu iş sürdüğü sürece evlenemez ve bir gün bittiğinde kendisinin de hiçbir değeri kalmaz.”

Annemin büyük kızı hakkında böyle konuşulduğu için alınıp alınmadığını görmek üzere ona döndüm. Suratı taş gibiydi. Bu aile

meselesiydi, duygu meselesi değil.

“Anne geri çekilmeli,” diye emretti dayım. “Mary’nin oyununu bozuyorsun. Adamdan bir kızı bir de oğlu var ama biraz arazi dışında fazla bir şey alabilmiş değiliz...”

“Birkaç unvan,” diye mırıldandı George. “Birkaç yüksek görev...”

“Tamam. Bir diyeceğim yok. Ama Anne adamın Mary’ye olan iştahını törpülüyor.”

“Adamın Mary’ye iştahı falan yok,” dedi Anne öfkeyle. “Alışkanlığı var. İkisi farklı şeyler. Sen evli bir adamsın, dayı, bilirsin.”

George’un şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu duydum. Dayım Anne’e gülümsedi, gülümsemesi hain bir kurt gibiydi. “Teşekkürler Bayan Anne,” dedi. “Bu nükteniz hâlâ Fransa’da olsanız takdirle karşılanırdı. Ancak İngiltere’de olduğunuza göre hatırlatmalıyım ki, bütün İngiliz kadınları onlara söyleneni yapmak ve bunu yaparken mutlu görünmek zorundadır.”

Anne başını eğdi ama öfkeden renginin değişmekte olduğunu gördüm.

“Hever’a gideceksin,” dedi dayım aniden. Anne itiraza başladı. “Yine mi! Bu sefer ne yaptım?”

“Sen vahşi bir kartsın ve seni nasıl oynayacağımı bulamıyorum,” dedi dayım, müthiş bir dürüstlükle.

“Sarayda kalmama izin verirseniz kralı kendime âşık edebilirim,” diye vaatte bulundu Anne çaresizlikle. “Beni Hever’a geri göndermeyin! Orada benim için ne var ki?”

Dayım elini kaldırdı. “Sonsuza dek değil,” dedi. “Sadece Noel’i geçirmek üzere. Henry’nin sana kapıldığı açık ama bu ne işimize yarar ki? Onunla yatamazsın ve aklı olan hiçbir erkek sen kralın gözdesiyken senle evlenmek istemez. Saçma sapan bir şeye döndü bu iş.”

Anne cevabını yutup hafifçe reverans yaptı. “Minnettarım,” dedi dişlerinin arasından. “Ama bütün bir Noel boyunca tek başıma Hever’a, saraydan uzağa, kraldan uzağa gönderilmemin bu aileye nasıl bir faydası olacağını anlayamıyorum.”

“Ayakaltında olmayacak, böylece kralı hedefinden saptırmayacaksın. Katherine’den boşanır boşanmaz Mary’yle evlenebilir. Bir törenle hem bir eşi, hem de veliahdı olmuş olur. Sen resmi bulandırmaktan başka bir şey yapmıyorsun, Anne.”

“Ve sen de beni resimden sileceksin, öyle mi?” dedi Anne. “Kimsin? Holbein mı?”

“Diline hakim ol,” dedi annem sertçe.

“Sana bir koca bulacağım,” diye söz verdi dayım. “İngiltere’den olmazsa Fransa’dan. Mary İngiltere kraliçesi olur olmaz sana bir koca bulabilir. Kendi seçimini kendin yapabilirsin.”

Anne’in tırnakları kilitlenen ellerine battı. “Benim kocam onun bana armağanı olmayacak!” diye yemin etti. “Asla kraliçe olamayacak. O yükselebileceği yere kadar yükseldi. Bacaklarını açıp ona iki çocuk verdi, buna rağmen kral onu umursamıyor. Sadece ona kur yaparken onunla ilgileniyordu, bunu göremiyor musunuz? O bir av adamı, kovalamayı seviyor. Mary’yi elde eder etmez işi bitiverdi, Tanrı biliyor ya, Mary fazlasıyla kolay bir kadındı. Şimdiyse ona alıştı, metresinden çok karısı gibi ama mizah anlayışı olmayan, saygısı olmayan bir eş gibi.”

Olabilecek en yanlış cümleyi sarf etmişti Anne. Dayım gülümsedi. “Karısı gibi mi? Ah, umarım. O yüzden sen biraz dinleneceksin ve biz Mary’nin sen yokken onunla neler yapabileceğini göreceğiz. Mary’yle yarış edip duruyorsun ama gözdemiz o.”

En şirin gülümsememle Anne’e döndüm. “Gözdeleri benim,” diye tekrarladım. “Ve Anne’in yok olması gerek.

Kış 1526

Hever’a giderken Anne’in yükleri arasında bebeklerime Noel hediyeleri gönderdim. Catherine’e çatısı kavrulmuş bademden, pencereleri pamuk helvadan yapılmış küçük bir acıbadem kurabiyesi evi gönderdim. Bunu kızıma on ikinci gecede vermesi ve ona annesinin onu çok özlediğini, onu çok sevdiğini, tekrar geleceğini söylemesi için Anne’e yalvardım.

Anne atının semerine pazara giden çiftçi karısı kadar zarafetten uzak bir tavırla oturdu. Onu seyreden kimse yoktu, bu yüzden hoppa davranması ve fingirdemesi gerekmiyordu. ”Bebeklerini bu kadar çok seviyorsan onlara baş kaldırıp neden çekilmiyorsun, Tanrı bilir,” dedi, beni sorun çıkarmaya teşvik ederek.

“Bu güzel öğüdün için teşekkür ederim,” dedim. “Hepimizin iyiliğini düşündüğünden hiç kuşkum yok.”

“Öğütlerim olmadan burada ne yapabileceksin, Tanrı bilir.”

“Hakikaten Tanrı bilir,” dedim neşeyle. “Erkeklerin evleneceği kadınlar var, evlenmeyeceği kadınlar var,” diye buyurdu. “Ve sen bir erkeğin kendini yormayacağı türden bir metressin. Oğlan doğursun, doğurmasın.”

Başımı kaldırıp ona gülümsedim. Hazırcevaplıkta Anne’den çok daha yavaştım, o yüzden kırk yılda bir bu ağır işleyen elime bir silah geçtiğinde bunu kullanmak büyük zevkti. “Evet,” dedim. ”Sanırım haklısın. Ama bir de üçüncü tip kadınlar vardır ki, erkekler onları ne eş, ne de metres almaya yanaşıyor. Noel’de eve yalnız giden’ kadınlar. Ve galiba sen onlardan bilisin ablacığım. İyi günler.”

Topuklarımın üzerinde dönüp yanından uzaklaştım. Ona eşlik etmek zorunda olan askerlere başıyla işaret verip tırıs tırıs kapıdan çıkmaktan ve oradan Kent’e giden yolda ilerlemekten başka bir şey yapamadı. O uzaklaşırken havada birkaç kar tanesi savruluyordu.

Biz Noel ziyafeti için Greenwich’e yerleşir yerleşmez kraliçenin akıbetinin ne olacağı belliydi. Onunla ilgilenilmeyecek, suratına bakılmayacaktı, saraydaki herkes onun gözden düştüğünü biliyordu. Bu çok acı bir sahneydi, gündüz vakti küçük kuşların saldırısına uğrayan bir baykuşu seyretmek gibiydi.

Yeğeni İspanyol İmparatoru olacakları kısmen biliyordu. İngiltere'ye yeni bir elçi gönderdi, Elçi Mendoza, kraliçeyi krala karşı koruması, İngiltere'yle İspanya'nın yeniden arasının düzelmesi konusunda güvenilebilecek kurnaz bir avukat. Dayımın Kardinal Wolsey'le fısır fısır bir şeyler tartıştığını gördüm ve Elçi Mendoza'nın işlerini hiç de kolaylaştırmaya çalışmadığını tahmin ettim.

Ve haklıydım. Bütün Noel ziyafeti boyunca elçinin saraya girmesine izin verilmedi, kâğıtları resmen tanınmadı, kralın karşısında eğilmesine fırsat tanınmadı, hatta kraliçeyi görmesine bile izin verilmedi. Kraliçenin mektuplarıyla mesajları takip edildi, gelen hediyeleri bile ancak oda hizmetçilerinin kontrolünden geçtikten sonra alabildi.

Noel yortusu on ikinci gününe vardı ama yeni İspanyol elçisi hâlâ kraliçeyle görüşemedi. Ancak ocak ayının ortasında Wolsey bu kedi fare oyununa son verip Mendoza'yı yeni İspanyol elçisi olarak tanıdı ve kâğıtlarını saraya getirip kraliçeye mesajlar iletmesine izin verdi.

Kardinalin uşaklarından biri gelip elçinin onunla görüşmek istediğini söylediğinde kraliçenin odalarındaydım. Kraliçenin yanaklarına renk geldi, hemen ayağa fırladı. "Elbisemi değiştirmem lazım ama vakit yok."

Ona eşlik eden tek hanım olarak koltuğunun arkasında durdum. Diğer herkes kralla birlikte bahçede yürüyordu.

"Elçi Mendoza bana yeğenimden haber getirecek." Kraliçe koltuğuna oturdu. "Ve umut ediyorum yeğenimle kocam arasında bir ittifak kuracak. Aileler kavga etmemeli. İngiltere'yle İspanya kendimi bildim bileli hep yandaştı. Böyle bölünmemiz çok yanlış."

Başımla onu onaylarken kapı açıldı. İçeri giren maiyetiyle birlikte yeğeninden özel belgeler, armağanlar getiren İspanyol elçisi değildi. Kardinaldi, kraliçenin en büyük düşmanı ve İspanyol elçisini kraliçenin odasına ipinin ucunda oynattığı bir ayı gibi soktu. Elçi esir alınmıştı. Kraliçeyle özel konuşması mümkün değildi, çantasında taşıdığı bütün sırları çoktan ele geçirilmiş olmalıydı. Kralı İspanya'yla ittifaka götürecek olan adam bu olamazdı. Kraliçeyi saraydaki eski mevkiine taşıyacak adam bu olamazdı. Bu adam düpedüz kardinal tarafından esir alınmıştı.

Kraliçenin elçiye öpmek için uzattığı elinde en ufak bir titreme yoktu. Sesinin ayarı mükemmel ve pürüzsüzdü. Kardinali zarif bir reveransla karşıladı. Onu gözleyen kimse asık suratlı elçi ve gülümseyen kardinal

odasına girdiğinde başına taşlar düştüğünü anlayamazdı. Ama kraliçe o anda biliyordu ki ne arkadaşları, ne de ailesinin ona yardım etmeye gücü vardı. Feci halde, tamamıyla, bütün tehlikelere açık vaziyette, yalnızdı.

Ocak ayı sonunda bir mızrak dövüşü yapıldı ama kral katılmayı reddetti. Onun yerine kraliyet sancağını taşımak üzere George seçildi. Kral adına kazandı ve teşekkür olarak kendisine bir çift deri eldiven armağan edildi.

O gece kralı ciddi bir suratla, yanında yarısı boş bir şişe kırmızı şarap, şöminenin beyaz külleri arasında yuvarlanırken kalan damlalarıyla ufak bir kırmızı gölcük oluşturan boş diğer bir şarap şişesi ve üzerinde kalın bir robdöşambrla odasının şöminesinin önünde otururken buldum.

“İyi misiniz, Majesteleri?”

Başını kaldırdığında mavi gözlerinin kan çanağı gibi olduğunu ve kafasını tutamadığını fark ettim.

“Hayır,” dedi alçak sesle.

“Neyiniz var?” Sanki George’la konuşuyormuş gibi olabildiğince şefkatli ve rahat konuşuyordum. Bu gece dehşet saçan bir krala benzemiyordu. Bir oğlan çocuğu gibiydi, kederli bir oğlan çocuğu gibi.

“Bugün mızrak dövüşüne katılmadım.”

“Biliyorum.”

“Bir daha da katılmayacağım.”

“Hiç mi?”

“Belki de hiç.”

“Ah, Henry, neden?”

Durakladı. “Korktum. Bu çok utanç verici değil mi? Zırhımı giydirmeye başladıklarında korktuğumu fark ettim.”

Ne diyeceğimi bulamadım.

“Mızrak dövüşü tehlikeli iş,” dedi öfkeyle. “Siz kadınlar kenarda oturup gözdeleriniz ve üzerine bahse girdiklerinizi izlerken, borazanların sesini dinlerken anlamıyorsunuz. Mızrak dövüşünde yere devrildin mi, ölüm kalım demek. Orada artık oyun falan kalmaz.” Bekledim.

“Ya ölürsem?” diye sordu boş gözlerle. “Ya ölürsem? O zaman ne olur?”

Bir an dehşete düşerek bana ölümsüz ruhunun ne olacağını soruyor sandım. “Kimse kesin olarak bilmiyor,” dedim tereddütle.

“Onu sormuyorum.” Eliyle kestirip attı. “Tahta ne olur? Babamın tacına ne olur? Bu ülkeyi yıllarca savaşıp bir araya getirdi, kimse başarmasını

beklemiyordu. Bunu ondan başka kimse yapamazdı. Ve o yaptı. Ve iki oğlu vardı. İki oğlu vardı, Mary! Arthur öldüğünde geride varisi olarak hâlâ ben vardım. Hem savaş alanında, hem yatakta iyi çalışıp krallığı sağlama aldı. Ben olabildiğince güvenli bir krallık miras aldım. Güvenli hudutlar, itaatkâr lordlar, altınla dolu bir hazine ama bunu devredecek kimsem yok."

Sesi öyle acıklıydı ki, söylenecek hiçbir şey yoktu. Başımı önüme eğdim.

"Bu oğlan meselesi beni çok yıpratıyor. Her günümü tahtıma bir oğlan oturtamadan ölüp gideceğim diye dehşet içinde geçiriyorum. Mızrak dövüşü yapamıyorum, hatta gönül rahatlığıyla avlanamıyorum bile. Önüme bir çit çıktığında kalbimi bir kenara itip atımı atlaması için üzerine süreceğim sırada gözümün önüne bu görüntü geliveriyor, kendimi bir çukurda boynum kırılmış, ölü görüyorum ve İngiltere tacı herhangi birinin gelip takması için öylece çalılarda asılı duruyor. Kim onu başına takabilir? Kim bunu başarabilir?"

Yüzündeki ve sesindeki acı artık fazla geldi. Şişeye uzanıp kadehini doldurdum. "Daha vakit var," dedim, dayım bu noktada ne söylememi isterdi diye düşünerek. "Benimle verimli olduğunu biliyoruz. Oğlumuz senin kopyan."

Pelerinine daha sıkı sarındı. "Gidebilirsin," dedi. "George seni odana götürmek için bekliyor mu?"

"Her zaman bekler," dedim irkilerek. "Kalmamı istemiyor musun?"

"Bu gece ruhum çok karanlık," dedi dürüstçe. "Kendi ölümümün olasılıklarıyla yüzleşmek zorunda kaldım ve seninle çarşafların arasında oynaşacak gücüm kalmadı."

Reverans yaptım. Kapıda durup odaya tekrar baktım. Çıktığımın farkında değildi. Pelerinine sarınarak koltuğunda hâlâ kambur vaziyette oturmuş sanki kızıl küllerde geleceğini görecekmiş gibi gözlerini korlara dikmişti.

"Benimle evlenebilirsin," dedim alçak sesle. "Zaten iki çocuğumuz var ve biri oğlan."

"Efendim?" Başını kaldırıp mutsuzluğuyla buğulanmış mavi gözleriyle bana baktı.

Dayım daha da ileri gitmemi isterdi, biliyordum. Fakat ben hiçbir zaman öyle üsteleyecek bir kadın değildim.

“İyi geceler,” dedim şefkatle. “İyi geceler tatlı prens.” Ve onu kendi karanlığıyla baş başa bıraktım.

Bahar 1527

Kraliçenin güçten düşüşü gittikçe daha da bariz oldu. Şubat ayında saray Fransa'dan gelen delegeleri ağırladı. Onlar kâğıtları incelenirken bekletilmedi, ziyafetlerle, şenliklerle, türlü partilerle ağıdandılar ve kısa süre içinde İngiltere'ye Prenses Mary'nin ya Fransa Kralı ya da kralın oğluyla yapılacak evlilik anlaşması için geldikleri anlaşıldı. Prenses Mary, Ludlow Şatosu'ndaki sakin inzivasından çıkartılıp delegelere sunuldu, dans etmeye, şarkı söylemeye ve yemek yemeye teşvik edildi. Tanrım! O çocuğa neler yedirdiler! Sanki böylece gözlerinin önünde şişip müzakerelerin yapıldığı birkaç ay içinde evlenecek ölçülere gelebilecekmiş gibi. Fransa'dan treniyle eve dönen babam her yerdeydi, krala danışmanlık yapıyor, delegelere tercümanlık ediyor, kardinalle Avrupa'nın yeni ittifakını nasıl kurmaları gerektiği üzerine gizli toplantılar düzenliyor, son olarak da dayımla bu kargaşayı nasıl ailenin çıkarları adına kullanabilecekleri üzerine entrikalar planlıyordu.

Aralarında Anne'in yeniden saraya dönmesi gerektiğine karar verdiler. İnsanlar onun neden gittiğini merak etmeye başlamıştı. Babam Fransız delegelerinin onu görmesini istiyordu. Dayım kraliçenin odalarına giden basamaklarda beni durdurup Anne'in geri döneceğini söyledi.

"Neden?" diye sordum cesaretimin yettiği kabalıkla. "Henry, daha geçen gece bana bir oğlan istediğinden bahsediyordu. Anne geri dönerse her şeyi mahvedecek."

"Senin oğlundan bahsetti mi peki?" diye sordu bana sözünü sakınmadan ve ben ağzımı açmayınca başını iki yana salladı. "Hayır. Kral konusunda hiç ilerleme kaydetmiyorsun, Mary. Anne haklıydı. Hiç ilerleyemiyoruz."

Başımı çevirip pencereden dışarı baktım. Öfkeli ama sessiz göründüğümün farkındaydım. "Peki, Anne sizi nereye götürecek sizce?" diye patladım. "Ailenin iyiliği için çalışmayacak, söyleneni yapmayacak. Kendi kazançları, kendi arazileri, kendi unvanları için çalışacak."

Dayım burnunun kenarını kaşıyarak beni başıyla onayladı. "Evet, o kendine çalışan bir kadın. Ama kral onu isteyip duruyor, ona karşı bir bakıma sana hiç olmadığı kadar aç."

"Benden iki çocuğu var!"

Dayımın kara kaşları sesimin yükselmesiyle birlikte yukarı kalktı. Anında başımı tekrar önüme eğdim. “Özür dilerim. Ama daha ne yapabilirim? Anne benim yapmadığım ne yapabilir? Onu sevdim, onunla yattım, ona sağlıklı iki bebek verdim. Hiçbir kadın daha fazlasını yapamazdı. Anne bile. Herkes için çok değerli olmasına rağmen.”

“Belki o daha fazlasını yapabilir,” dedi dayım, naçar öfkemi görmezden gelerek. “Şimdiye ondan gebe kalmış olsa Henry onunla evlenebilirdi. Onun için öyle yanıp tutuşuyor ki bunu yapabilir. Anne için ölüp bitiyor, bir çocuk için ölüp bitiyor, bu iki arzu bir araya gelebilir.”

“Ya ben?” diye haykırdım.

Omuz silkti. “William’a geri dönersin,” dedi sanki hiç önemli değilmiş gibi.

Birkaç gün sonra Anne saraya giderken olduğu kadar tedbirli bir halde geri döndü ve hemen ardından herkesin ilgisini üzerine çekti. Benim içinse yatak arkadaşım ve eşlikçim geri dönmüştü. Kendimi sabahları uyandığımızda onun korsesini bağlarken, geceleri saçını fırçalarken yakaladım. Bana hizmet etmesi söylenir söylenmez bana da ona hizmet etmemi emretmişti.

“Onu tekrar elde edeceğimden hiç korkmadın mı?” diye sordum merakla, yatağa girmeden evvel onun saçlarını fırçalarken.

“Senin hiçbir önemin yok,” dedi kendinden emin. “Hiç de olmayacak. Bu benim baharım, benim yazım olacak. Hiçbir şey onu büyümden kurtaramayacak. Sen ne yaparsan yap, bütün kadınlar ne yaparsa yapsın. Onu sersem ettim. Bu sefer sıra benim.”

“Sadece bahar ve yaz boyunca mı?”

Anne düşünceli düşünceli durdu. “Ah, kim bir erkeği daha fazla elinde tutabilir ki? Arzularının dalgasının tepe noktasında, onu orada tutabilirim ama sonunda dalga mutlaka kırılır. Hiçbir aşk sonsuza dek sürmez.”

“Onunla evlenmek istiyorsan onu birkaç mevsimden daha fazla elinde tutman gerekecek. Sence onu bir sene elinde tutabilir misin? Ya da iki sene?”

Yüzündeki güvenin bir anda silindiğini gördüğümde koca bir kahkaha patlatabilirdim.

‘Serbest kalıp evlenecek konuma gelene kadar, tabii eğer böyle bir şey olursa, artık sana karşı eskisi gibi ateşli olmayacak. Yıldızın sönmüş olacak,

Anne. Unutulmak üzere olacaksın. En güzel yılları harcanmış, yirmilerinin ortasına gelmiş ve hâlâ evlenmemiş bir kadın."

Yatakta gürültüyle dönüp yastığa bir tokat patlattı. "Benim için kötü şeyler dileme," dedi bozuk bir sesle. "Tanrım, bazen Edenbridge kocakarısı gibi konuşuyorsun. Her şey lehime işleyebilir, her şeyi lehime döndürebilirim. Yıldızı sönen sen olacaksın çünkü kendi kaderini çizmeye üşenen sensin. Ama ben her sabah kendi yolumu çizmeye kararlı bir halde uyanıyorum. Her şey lehime işleyebilir."

Mayıs ayı geldiğinde Fransız delegeleriyle olan iş çoktan bitmişti. Prenses Mary kadınlığa adım atar atmaz ya Fransız kralının kendisiyle, ya da, ikinci oğluyla evlenecekti. Kutlamak için büyük bir tenis turnuvası düzenlendi ve Anne oyuncuları belirleyecek leydi olarak seçildi. Sarayın bütün erkeklerinin isimlerinin küçük sancaklara yazıldığı bir liste çıkararak muazzam bir iş becerdi. Kral onu elindeki küçük sancağı farkında olmadan kalbine götürmüş halde listenin üzerine eğilirken yakaladı.

"Orada ne tutuyorsunuz, Bayan Boleyn?"

"Tenis turnuvası listesini," dedi. "Her beyefendiyi uygun bir eşle eşleştirmem gerekiyor, böylece hepsi oynayabilecek ve biz de gerçek bir şampiyon görebileceğiz."

"Yani orada, elinizde ne var demek istemiştim?"

Anne irkildi. "Bunun elimde olduğunu unutmuşum," dedi hemen. "İsimlerden biri. Oyun sırasına göre isimleri diziyorum."

"O kadar kendinize yakın tuttuğunuz beyefendi kim peki?"

Kızarmayı becerdi. "Bilmiyorum. İsme bakmadım."

"İzin verir misiniz?" Henry elini uzattı.

Anne sancağı ona vermedi. "Bir anlamı yok. Tam şaşkın anımda öylesine elimde tuttuğum bir sancak. Listedeki yerine koymama izin verin, sonra birlikte oyun sırasına karar veririz, Majesteleri."

Henry tetikteydi. "Utanmış gibisiniz, Bayan Boleyn."

Anne biraz öfkelenir gibi yaptı. "Utandığım falan yok. Sadece aptal durumuna düşmek istemiyorum."

"Aptal durumuna mı?"

Anne başını çevirdi. "Lütfen izin verin şu ismi yerine koyayım. Böylece oyun sırası için görüşlerinizi söyleyebilirsiniz."

Bir an boş bulunup rol yapmadığını sandım. Bir an boş bulunup Henry'nin ağabeyimiz George'un sıralamada en iyi yerde olması için

Anne’in hile yaptığını yakalamak üzere olduğunu sandım. Ablam kralın ismi öğrenmek için üstelemesinden öyle rahatsız olmuş ve ne yapacağını şaşırmış görünüyordu ki, bu kez yakalandığını düşündüm. Kral iyi koku alan bir tazı gibiydi. Bir şeylerin ondan saklandığını sezmişti ve meraktan kuduruyordu.

“Emrediyorum,” dedi alçak sesle.

Daha fazla itiraz etmeden Anne sancağı Henry’nin ona uzattığı eline bıraktı, reverans yaptı ve yürüdü gitti. Arkasına dönüp bakmadı ama gözden uzaklaşır uzaklaşmaz topuklarının sesini, tenis kortundan saraya giden taş patikada elbisesinin koşarken çıkardığı hışırtıyı hepimiz duyduk.

Henry elini açtı ve Anne’in göğsüne yasladığı sancağın üzerindeki isme baktı. Kendi ismiydi.

Anne’in tenis turnuvası iki gün sürdü ve Anne her yerdeydi. Gülüyor, insanlara ne yapmaları gerektiğini söylüyor, hakemlik ediyor, puanlan tutuyordu. Sonunda geriye dört maç kalmıştı. Kralla George’un karşılaşması, kocam William Carey’nin Francis Weston’la karşılaşması ve biz yemek yerken oynanacak olan birilerinin iki maçı.

“Kralı Thomas Wyatt’la eşleştirmemekle çok iyi yaptın,” diye mırıldandım Anne’e, ağabeyimiz George ve kral birlikte korta çıkarken.

“Öyle mi? Neden?” diye sordu masumca. “Çünkü çok fazla şey ortada dönüyor. Kral Fransız delegelerin önünde, Thomas Wyatt da senin önünde yenmek isteyecekti. Kral herkesin önünde Thomas Wyatt’a yenilmeyi hoş karşılamazdı.”

Yüzünü buruşturdu. “O bir saraylı. Ve asıl büyük oyunu aklından asla çıkarmaz.”

“Asıl büyük oyunu mu?”

“Tenis, mızrak dövüşü, okçuluk, flörtleşme, bunların hepsi kralı hoş tutmak amacıyla oynanan oyunlar,” dedi. “Hepimiz bunun için buradayız ve önemli olan tek şey kralın eğlenmesi. Ve bunu hepimiz biliyoruz.”

Öne eğildi. Ağabeyimiz yerini almış, servis atmaya hazır, kralsa tetikte ve hazır bekliyordu. Beyaz mendilini kaldırdı ve yere bıraktı. George servisini attı, güzel bir atıştı, ağda hafifçe takılıp tam Henry’nin güçlükle ulaşabileceği bir noktaya düştü. Henry öne atıldı ve topu ağın tepesinden aşırdı. George çevik ayaklan ve kraldan on iki yaş küçük olmanın verdiği avantajla topu karşısındaki adamın tepesine fırlattı. Henry elini uzattı ama puanın George’a gitmesini kabul etmek zorunda kaldı.

Bir sonraki servis atışı kralın rahatlıkla ulaşabileceği bir noktaya gitti, Henry topu öyle dümdüz karşıya fırlattı ki, George koşma zahmetinde bile bulunmadı.. Oyun görünüşte kıran kırana, amansızca, inişli çıkışlı devam ediyordu. George aynı tempoda ve sürekli kaybediyor ama bunu öyle dikkatli yapıyordu ki, oyunu seyreden herkes kralın daha iyi oynadığını düşünürdü. Gerçekten de kral yetenek ve taktik açısından büyük olasılıkla George'dan daha iyiydi. Sadece George onun iki katı hızlı koşabiliyordu. Sadece George zayıf, fit, daha yirmi dördünde genç bir delikanlıyken kral vücudu durmadan genişleyen, yaşamının orta yaşlarına yaklaşmış bir adamdı.

İlk setin sonlarına gelmek üzereyken George topu tepeden karşıya yolladı. Henry topu George'un gerisine gönderip puan kazanabilmek için zıpladı, ama feci bir çığlıkla kortun ortasında yere yapışıverdi.

Sarayın bütün kadınları çığlık çığlığa bağırmaya başladı, Anne anında ayaklandı, George ağın tepesinden atlayıp kralın yanına koşan ilk kişi oldu. "Tanrım, nesi var?"

George'un yüzü bembeyazdı. "Doktor çağır," diye bağırdı. Uşaklardan biri uçarak saraya yöneldi, Anne ve ben kortun kapısına koştuk, kapıyı çarparak açıp içeri girdik.

Henry'nin yüzü kıpkırmızıydı ve acıdan küfür ediyordu. Elime uzanıp iyice yapıştı. "Kahretsin Mary. Bu insanların hepsi gitsin buradan."

George'a döndüm. "Herkesi dışarı çıkarın." Henry'nin nasıl utanarak yan gözle Anne'e baktığını fark ettim ve Anne'in onu yerde yatar vaziyette gözünden yaşlar akarken görmesinin verdiği acının çektiği fiziksel acıya kıyasla daha büyük olduğunu anladım.

"Git buradan Anne," dedim alçak sesle. Benimle tartışmadı. Tenis kortunun gerisine çekilip bütün saray eşrafıyla birlikte kralı zafer atışı sırasında neyin yere yıktığını duymak için bekledi. "Neren acıyor?" diye sordum hemen. Göğsünü ya da belini gösterecek, içinde bir şeylerin yırtılmış olacak ya da kalbi düzensiz atacak diye ödüm patlıyordu. İçeride bir yerlerin zarar görmesinden ve onarılamayacak olmasından korkuyordum.

"Ayağım," dedi, kelimeyi yutarak. "Ne aptalım. Ayağımın yan tarafına bastım. Sanırım kırıldı."

"Ayağın mı?" Öyle rahatlamıştım ki, neredeyse bir kahkaha patlatacaktım. "Tanrım, Henry, neredeyse ölmek üzere olduğunu sandım!"

Başını kaldırıp çatılan kaşlarının arasından bana gülümsedi. “Tenis oynamaktan mı öleceğim? Kendimi garantiye almak için mızrak dövüşünü bıraktım, şimdi sen bana tenisten ölebileceğimi mi söylüyorsun?”

Öyle rahatlamıştım ki, nefes nefeseydim. “Tenisten ölmek mi! Hayır tabii ki! Ama düşündüm ki belki... o kadar aniydi ve sen öyle hızla yere yapıştın ki...”

“Ve ağabeyinin eli öyle ağır ki!” diye tamamladı. Aniden üçümüz de başına toplaşıp kahkahalara boğulduk. Henry’nin başı kucağımdaydı, George onun ellerine yapışmıştı ve kral kırılan ayağının verdiği acıyla Boleynlerin tenis maçında ona suikast düzenlediği gibi abes bir fikrin arasında kalmıştı.

Fransız delegeleri anlaşmalarını imzalamış, gitmek üzereydi ve büyük bir maskeli baloyla onlara hoşçakal partisi verecektik. Parti kraliçenin odalarında ama kraliçenin kendisi davet edilmeden, hatta rızası bile alınmadan yapılacaktı. Balonun düzenleyicisi aniden odaya geldi ve kralın balonun kraliçenin odalarında yapılmasını emrettiğini söyledi. Kraliçe sanki o anda tek istediği şey buymuş gibi gülümsedi ve adamın perdeler, halılar ve sahne için ölçü almasına izin verdi. Kraliçenin hanımları altın ya da gümüş elbiseler giyip maskeli halde sahneye gelecek olan kral ve dostlarıyla dans edecekti.

İçimden kraliçenin kocasını kaç kez maskeyle odasına girdiğinde tanımazdan geldiğini, kaç kez başka kadınlarla dans edişini seyrettiğini, kralın kaç kez onun önünde beni dansa kaldırdığını ve şimdi ikimizin birlikte onun Anne’le dans edişini seyredeceğimizi düşündüm. Yüzünde en ufak bir öfke belirtisi bile olmadı. Hiç olmazsa ufak bir patronluk taslayıp her zamanki gibi dansçıları kendisinin seçeceğini düşünmüştü ve bu sarayı kontrol altında tutmanın pek çok yolundan biriydi. Ama dans başkanının elinde zaten kimin neyi oynayacağını belirten bir liste mevcuttu. Dansçılar kral tarafından seçilmişti ve kraliçeye yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Kendi odalarında hiçe sayılmıştı.

Baloya hazırlanmaları bütün günlerini aldı, onlar tahta panellere perdelerini iğnelerken kraliçeye oturacak yer kalmamıştı. Biz yapılan işin gürültüsünden müziği bile duymamamıza rağmen heyecanla dansımızı çalışırken o özel odasına çekildi. Biz geç vakitte salonda kendimize ziyafet çekerken o gürültüden ve verdiğimiz rahatsızlıktan kaçabilmek için erkenden yattı.

Ertesi gün Fransız delegeleri öğlen vakti yemek yemek üzere büyük salona geldi. Kraliçe Henry'nin sağ yanına oturmuştu ama Henry'nin gözü Anne'deydi. Borazanlar çaldı, hizmetçiler üzerlerinde parlak üniformaları, askerler gibi uygun adımlarla içeri girdi, yüksek masaya yemekleri götürüp sonra salondaki diğer masalara servis yaptı. Bu komik denecek kadar abartılı bir ziyafetti, kralın zenginliğinin ve kraliyetinin refahının gözler önüne serilmesi amacıyla her tür hayvan öldürülmüş, temizlenmiş ve görücüye çıkmıştı. Ziyafetin en şaşalı yemeği içinde başka kümes hayvanlarıyla birlikte sunulan ve tüylerinin ihtişamıyla göz kamaştıran tavus kuşuydu. Tavus kuşunun içine bir kuğu, kuğunun içine bir tavuk, tavuğun içine de bir tarla kuşu yerleştirilmişti. Uşağın görevi yemeğin güzelliğini bozmadan her bir kuştan bir parça servis edebilmekti. Henry hepsinden tattı ama Anne'in sunulan bütün yemekleri reddettiğini fark ettim.

Henry eliyle uşağı yanına çağırıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Anne'e yemeğin tam göbeğini, tarlakuşunu gönderdi. Anne şaşırmış gibi, sanki kralın her hareketini izleyen o değilmiş gibi başını yukarı kaldırdı, Henry'ye gülümseyerek başıyla teşekkür etti. Sonra etin tadına baktı. Anne gülümseyen dudaklarının arasından ufak bir dilim eti ağzına atarken Henry'nin şehvetle titrediğini gördüm.

Yemekten sonra kraliçe ve nedimeleri, Anne de aralarında olmak üzere, büyük salondan çekilip üzerlerini değişmek için odalarımıza koştuk. Anne ve ben altından elbiselerimizin içine giydiğimiz sıkı göbek korselerini bağlarken birbirimize yardım ettik. Ben bağcıklarını çekerken Anne hoşnutsuzlukla yakındı.

"Çok fazla tarlakuşu yemektendir," dedim bozuk bir sesle.

"Beni nasıl seyrettiğini gördün mü?"

"Herkes gördü."

Başındaki Fransız başlığını siyah saçları görünecek biçimde arkaya itip boynundan hiç ayırmadığı altın 'B' harfini düzeltti.

"Başlığımı böyle geriye atınca ne görüyorsun?"

"Sinsi bir yüz."

"Üzerinde tek bir kırışıklık bile olmayan bir yüz. Parlak, aralarında tek bir beyaz bile olmayan saçlar." Aynadan geriye çekilip hayran hayran altın elbiseye baktı. "Ve kraliçe gibi giyinmiş genç bir kadın."

Kapıya vuruldu ve Jane Parker başını içeri uzattı. “Gizli bir şeyler mi konuşuyorsunuz?” dedi aç bir ifadeyle. “Hayır,” dedim onu sevindirmeyerek. “Hazırlanıyoruz.” Kapıyı açıp içeri sızdı. Göğüs kısmı oldukça açık gümüş bir elbise giymiş, tatmin olmayıp göğüs kısmını iyice aşağı çekmişti. Başında da gümüş rengi bir başlık vardı. Anne’in şapkasını nasıl taktığını görür görmez aynanın önüne gidip o da kendi başlığı aynı biçimde geriye itti. Anne onun arkasından bana göz kırptı.

“Seni diğer herkesten daha çok beğeniyor,” dedi Anne’e. “Seni arzuladığını herkes biliyor.”

“Öyle gerçekten.” Jane bana döndü. “Kıskanmıyor musun? Ablanı arzulayan bir adamın yatağına girmek tuhaf değil mi?”

“Hayır,” dedim uzatmadan.

Hiçbir şey bu kadını durdurmayacaktı. Söyledikleri salyangozun arkasında bıraktığı sümüksü iz gibiydi. “Bana çok tuhaf gelirdi. Ama bunun yanında kralın yatağından geldiğinde de Anne’le yatıyorsun, yan yana, çıplak. Eminim bu odaya gelip ikinizle birden yatmak istiyordur!” Donakaldım. “Bu çok rezil bir düşünce tarzı. Majesteleri duysa fazlasıyla alınırdı.” Jane Parker, hanımefendiden çok bir fahişeye yakışacak bir gülümsemeyle bana baktı. “Tabii bu iki güzel kız kardeşin odasına yatak vaktinden sonra gelen tek bir erkek var, o da benim kocam. Çoğu geceler burayı ziyaret ettiğini biliyorum. Benim yatağımda olmadığına göre.”

“Yüce Tanrım, onu kim suçlayabilir ki?” diye haykırdı Anne kuvvede. “Ben olsam bütün gece kulağıma fısıldadıklarını dinlemek yerine bir fareyle uyumayı tercih ederdim. Git haydi Jane Parker, o bozuk ağzınla sapık beynini de kendinle birlikte ait olduğu yere taşı. Mary’yle ben dans edeceğiz.”

Neredeyse Fransız delegeleri gider gitmez, sanki sessizlik ve gizlilik olmasını bekliyormuş gibi, Kardinal Wolsey gizli bir hukuk heyeti oluşturup şahitler, infazcılar ve sanıkları topladı. Tabii ki kendisi yargıçtı. Böylece Wolsey, sadece talimatlara değil prensiplere göre davranıyor olacaktı. Böylece kral tarafından istenmiş değil, Papa tarafından emredilmiş bir boşanma izni çıkacaktı. Şaşırtıcı bir biçimde Wolsey’nin mahkeme heyeti gizli kaldı. Kayıklarla sessizce nehrin aşağısına, Westminister’a gidenler dışında kimsenin bundan haberi olmadı. Ne ailenin menfaatleri için her an tetikte olan Annemin, ne casusların casusu Howard Dayımın. Ne

kralın yatağını ısıtan ben, ne de Anne, kralın güvenine layık görüldük. Daha da önemlisi, kraliçenin bile bundan haberi olmadı.

Çünkü Wolsey'nin Westminister'daki gizli mahkemesinin görevi, ölen ağabeyi Arthur'un karısını kanunlara aykırı olarak kendine eş aldığı için Henry'nin kendisini yargılamaktı. Bu öyle komik bir suçlama, dava öyle akıl dışı bir davaydı ki, üyeler her yemin edişlerinde, kralları kendi finans bakanı tarafından suçlandığı için pişmanlıkla boynu eğik her önlerinden geçip sanık yerinde dikildiğinde kendilerini çimdikliyor olmalılardı. Henry ağabeyinin karısıyla papalığın yanlışlıkla verdiği ayrıcalıklı izne dayanarak evlendiğini itiraf etti. O sırada ve daha sonrasında 'vahim endişelerle' boğuştuğunu söyledi. Wolsey gözünü bile kırpmadan bu meselenin papanın elçisine, yani kendisine bırakılması gerektiğini emretti, kral bunu uygun gördü, bir avukat ismi bahşedip sonraki davalardan çekildi. Mahkeme heyeti üç gün ara verdi, sonra ölen bir ağabeyin eşiyle evlenilmesinin kanuna aykırı olduğuna dair kanıtlar gösterecek olan din adamlarını bir araya topladı. Dayımın casusluk ağı Lincoln Piskoposunun çağırıldığını duyduğunda sonunda gizli mahkeme haberini de ucundan yakalamış oldu. Hemen Anne, ben ve George Windsor'daki odalarına çağırıldık.

"Ne amaçla boşanıyor?" diye sordu bize sesi heyecandan gergin.

Anne bu habere neredeyse kalp krizi geçirecekti. "Benim için yapıyor olmalı. Kraliçeyi benim için ekarte ediyor olmalı."

Dayım başıyla onayladı. "Onu daha ne kadar elinde tutabilirsin?"

"Ne kadar sürer ki?" diye sordu Anne. "Mahkeme şu anda işler vaziyette. Bir karar çıkaracak, kraliçe aradan çekilecek ve kral sonunda serbest kalacak. Ve sonra voila. Benim kollarıma!"

Dayım onun bu kendine güvenine elinde olmadan gülümsedi. "Voila. Senin kollarına," diye onayladı.

"Demek onaylıyorsunuz, demek ben olacağım." Anne onunla pazarlığa oturdu. "Mary isteğime göre sarayda kalacak ya da gidecek. Aile ihtiyacım olduğu sürece krala karşı beni destekleyecek. Bu oyunu yalnızca benim çıkarlarım doğrultusunda oynayacağız. Başka şansımız yok, Mary eski yerine geri dönemez, onu da ortaya itmeyin. Öne sürülen tek Boleyn kızı ben olacağım."

Dayım babama baktı. Babam bir kızından diğerine baktı. "İkisinden de şüpheliyim," dedi çekinmeden. "Tabii ki, alıştığının ötesinde bir yerler

hedefleyecek. Çok aşikar ki bu Mary olmayacak. O şaşalı devrini yaşayıp bitirdi ve kral ondan artık soğudu."

Bu sevgi ve anlayıştan uzak yargılamayla içimin buz kestiğini fark ettim. Babam bana bakmadı bile. Bu onun işiydi. "Bu yüzden Mary olmayacak. Ama Anne'e olan tutkusunun onu bir Fransız prensesine yönlendireceğinden de çok emin değilim."

Dayım bir an düşündü. "Hangisini destekleyeceğiz?"

Anne," diye buyurdu Annem. "Adam Anne'e deli oluyor. Bu ay kendini karısından kurtarırsa sanırım Anne'i almak isteyebilir."

Dayım birazdan yemek için bir elma seçiyormuş gibi bir ablama bir bana baktı. "Anne o zaman," dedi. Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "Ya ben?" dedim beceriksizce. Hepsi sanki orada olduğumu unutmuş gibi bir an dönüp bana baktı.

"Ya ben? Beni çağırttığında yatağına gidecek miyim? Yoksa onu geri mi çevireceğim?"

Dayım buna karar veremedi. O an Anne'in üstünlüğünü kesinlikle hissettim. Dayım, ailenin reisi, dünyamın tartışmasız otoritesi kararını öğrenmek için ablama baktı.

"Geri çeviremez," dedi Anne. "Zillinin tekinin onun yatağına girip aklını çelmesine izin veremeyiz. Mary'yi geceleri metresi olarak tutup gündüzleri bana âşık olmaya devam etmeli. Ama sıkıcı olman lazım, Mary, sıkıcı bir eş gibi davranman lazım."

"Yapabilir miyim, bilmiyorum," dedim sinirle.

Anne o seksi kahkahalarından birini patlattı. "Kesinlikle yapabilirsin," dedi yandan yandan dayıma gülümserken. "Fazlasıyla sıkıcı olabilirsin, Mary. Kendini hiç küçümseme."

Dayımın gülümsemesini bastırmaya çalıştığını gördüm ve yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. George sanki karşı koymanın bir işe yaramayacağını söylemeye çalışır gibi hemen bana yaslandı, onun o rahatlatan sıcaklığını omzumda hissettim.

Anne dayıma bakıp kaşını kaldırdı, dayım gidebileceğimizi başıyla onayladı. Ablam önümüzden odayı terk etti, hep bir gün yapmak zorunda kalmaktan korktuğum biçimde elbisesinin eteklerini takip ettim. O önden giderek bizi günışığına çıkarırken gözlerimi hiç yukarı kaldırmadım, okçuluk alanını geçtim, sonra başımı kaldırıp tepeden bahçeye, hendeğe doğru uzanan dik taraçalara, arkadaki küçük kasabaya ve ötesindeki nehre

baktım. George parmaklarıma dokundu ama onu neredeyse hissetmedim bile. Ablam yüzünden bir kenara fırlatıldığım için öfkeden kuduruyordum. Kendi ailem benim fahişe, onunsa eş olmasına kara vermişti.

“Ve kraliçe olacağım,” dedi hayallere dalarak.

“Ben de İngiltere Kralının kayınçosu olacağım,” dedi George, inanamıyormuş gibi.

“Ya ben ne olacağım?” diye yapıştırdım. Kralın gözdesi, sarayın ilgi odağı olmayacaktım. On iki yaşımdan beri uğruna çabaladığım yerimi kaybedecektim. Geçen senenin fahişesi olacaktım.

“Sen nedimem olacaksın,” dedi Anne en tatlı sesiyle. “Diğer Boleyn kızı olacaksın.”

Kraliçenin, başına gelecek felaketlerin ne kadarından haberdar olduğunu kimse bilmiyordu. Kardinalin tamamıyla masum bir eş aleyhine Avrupa’nın üniversitelerini dolaşarak delil topladığı şu bahar günlerinde kraliçe buz ve taştan yapılmış gibiydi. Yazgısına meydan okur gibi yeni bir sunak giysisi daha diktirmeye girişmişti, daha önce başladığı elbiseye uygun bir elbise. Bu iki elbise yıllar sürecek ve bütün nedimelerin çalışacağı dev bir projeydi. Sanki her şey, dikişi bile, onun İngiltere kraliçesi olarak yaşadığını ve İngiltere kraliçesi olarak öleceğini dünyaya ilan etmeliydi. Başka nasıl olabilirdi ki? Daha öncesinde hiçbir kraliçe böyle ekarte edilmemişti.

Ona meleklerin gerisindeki mavi gökyüzünün taslağını yapmakta yardımcı olmamı istedi. Resim onun için Floransalı bir ressam tarafından yapılmıştı ve meleklerin tüyleriyle yarı örtünmüş yuvarlak bedenleri, hayvanların yemlikleri etrafındaki çobanların parlak, ifade dolu yüzleriyle tarz olarak oldukça yeniydi. Ressamın yaptığı resme bakmak tiyatro seyrediyormuş kadar güzel, insanlar yaşıyormuş kadar canlıydı. İğnesiyle detayları takip etmek zorunda olanlardan birinin ben olmayacağıma sevinmiştim. Gökyüzü bittikten hemen sonra Wolsey kararını açıklayacak, Papa bu kararı onaylayacak, kraliçe boşanacak ve Boleynler serbest kalan kralı kafeslemekle uğraşırken o bir manastırda rahibeleriyle birlikte zor olan işlemeleri, tüylü kanatlan yapacaktı. Gökyüzünün küçücük bir parçası olarak uzun mavi bir ipek kumaşı işlemeyi bitirip iğnemi dar pencerenin ışığına doğru tutmuştum ki, aniden ağabeyimin hendeğin etrafındaki basamakları fişek gibi çıkıp

gözden kaybolduğunu gördüm. Neden koştuğunu öğrenmek için meraktan kuduruyordum.

“Ne oldu Bayan Carey?” diye sordu kraliçe arkamdan, sesinde en ufak bir ifade olmaksızın. “Ağabeyim koşarak içeri girdi de,” dedim. “Gidip onunla konuşabilir miyim, Majesteleri?”

“Tabii,” dedi sakinlikle. “Eğer önemli bir haberse hemen bana gel, Mary.”

Odadan çıkarken elimdeki iğneyi bırakmadım ve kapıdan çıkar çıkmaz taş basamaklardan telaşla büyük salona doğru ilerledim. George kapıdan yeni girmişti içeri.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Babamı bulmam lazım,” dedi. “Papa esir alınmış.”

“Ne?”

“Babam nerede? Nereye gitti?”

“Belki de papazlarla beraberdir.”

Anında George dönüp onların ofisine doğru yöneldi. Ben peşinden koşup gömleğinin manşetini çekiştirdim ama o kendini kurtardı. “Bekle, George! Kimler tarafından kaçırılmış?”

“İspanyol ordusu tarafından,” dedi. “İspanyol Kralı Charles’ın paralı askerleri tarafından. Söylenene göre askerler kontrolden çıkıp Kutsal Şehri yağmalamış, Kutsal Papayı da esir almış.”

Bir an şokla olduğum yerde buz kestim. “Bırakırlar,” dedim. “O kadar da şey olamazlar...”Kelimeyi bulamadım. George yoluna devam etme telaşıyla neredeyse yerinde hopluyordu.

“Bir düşün!” dedi bana. “Papanın İspanyol ordusu tarafından esir alınması ne demek? Ne demek?”

Başımı iki yana salladım. “Kutsal Pederimiz tehlikede demek,” dedim şapşal şapşal. “Papa esir alınamaz ki...”

George bir kahkaha patlattı. “Seni ahmak!” Elimden tutup beni peşinden basamaklardan yukarıya, papazların odalarına götürdü. Kapıyı dövdükten sonra başını içeri uzattı. “Babam burada mı?”

“Kralın yanında,” diye cevapladı biri. “Kralın özel odasında.”

George topuklarının üzerinde döndü. Ben de elbisemin uzun eteklerini toplayıp peşinden koşturdum. “Anlamıyorum.”

“Krala kim boşanma hakkı verebilir?” diye sordu George, basamaklara dönmeden evvel durarak. Kahverengi gözleri heyecanla pırıldayarak bana

baktı. Döner basamakların koruyucusu gibi tepesinden ona bakarken duraksadım.

“Sadece Papa,” diye kekeledim.

“Peki, Papa şimdi kimlerin elinde?”

“Dediğine göre İspanya Kralı Charles’ın.”

“İspanya Kralı Charles’ın teyzesi kim?”

“Kraliçe.”

“O zaman Papa sence Krala boşanma izni verir mi dersin?”

Durakladım. George iki basamak yukarı fırlayıp açık duran dudaklarımı öptü. “Şapşalım benim,” dedi sıcacık bir tavırla. “Bu kral için feci bir haber. Asla kraliçeden kurtulamayacak. Her şey ters gitti, dolayısıyla Boleynlerin planları da ters gitti.”

Tam benden kaçacakken eline yapıştım. “O zaman neden bu kadar mutlusun? George! Ya planlarımız mahvolursa? Neden bu kadar sevinçlisin?”

Bana bakıp güldü. “Mutlu değil, öfkeden kudurmuş haldeyim,” diye neredeyse bağırdı. “Bir an kendi çılgınlığımıza inanmaya başlamıştım. Anne’in onun karısı ve bir sonraki İngiltere Kraliçesi olacağına inanmaya başlamıştım. Şimdi aklım tekrar yerine geldi. Tanrıya şükür. Bu yüzden gülüyorum. Şimdi bırak gideyim de babama söyleyeyim. Haberi kardinale mesajı iletmek için nehrin yukarısına gelen bir kayıkçıdan aldım. İlk duyanın kendisi olması babamın hoşuna gidecektir, tabii onu bulabilirsem.”

Elini bıraktım. O çılgın ruh haliyle onu daha fazla tutmanın anlamı yoktu.

Çizmelerinin taş basamaklarda çıkardığı sesi, sonra büyük salonun açılırken çıkardığı sesi, aynı taş zeminde atılan birkaç telaşlı adımı, önünden çekilmesi için tekmelediği köpeğin sesini, sonra kapının kapandığını duydum. Elimde hâlâ kraliçenin oya iğnesi, beni bıraktığı yere, basamaklara çöküp şimdi tüm güç yeniden kraliçenin eline geçtiğine göre biz Boleynler neredeyiz acaba, diye düşünmeye başladım.

George kraliçeye söyleyip söylememem konusunda herhangi bir şey dememişti ve onun odalarına geri döndüğümde hiçbir şeyden bahsetmemeyi uygun gördüm. Kapıyı açmadan evvel yüzümün şeklini düzelttim, korsemi biraz aşağı indirip görünüşüme çekidüzen verdim.

Zaten biliyordu. Sunak örtüsünün kenara fırlatılışından anlamıştım. Pencerenin yanında durmuş dışarı bakıyor, sanki İtalya'yı ve onu sevip saymaya söz veren muzaffer yeğeninin zaferle atını Roma'ya sürüşünü görebiliyordu. İçeri girdiğimde üzerime ihtiyatlı bir bakış fırlattı, sonra o şaşkın ifademi görünce elinde olmadan kıkırdadı. "Haberi duydun mu?" diye sordu. "Evet. Ağabeyim babama yetiştirmeye gidiyordu."

"Bu her şeyi değiştirecek," dedi. "Her şeyi."

"Biliyorum."

"Ve ablan duyduğunda çok zor durumda kalacak." Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Kendine fırtınayla havalanan bakire diyordu!" dedim kahkahayla.

Kraliçe ellerini ağzına götürdü. "Anne Boleyn mi fırtınayla havalanmış?"

Başımla onayladım. "Tanrı fırtınayla havalanan bir kayıkta, krala üzerinde bir bakire olan bir mücevher vermiş!" Kraliçe ellerini yumruk yapıp ağzına götürdü. "Şşşt! Şşşt!" Kapının dışındaki insanların sesini duyduk, kıvrak bir hareketle kraliçe hemen yerini aldı, kocaman gergefini önüne çekti, üçgen biçimindeki başlığını işlemenin üzerine eğip suratını astı. Göz ucuyla bana bakıp başıyla yerime geçmemi işaret etti. Bütün bu olanlar sırasında zaten yanımda taşıdığım iğne ipliği elime aldım, muhafızlar kapıyı açtığında kraliçe ve ben sessizlik içinde hamaratça dikiş dikiyorduk.

Gelen kralın kendisiydi ve yanında başka kimse yoktu. İçeri girdi, beni gördü, bir an durakladı, sonra bu kadar senelik karısına söyleyeceklerine şahit olmama sevinmiş gibi yoluna devam etti.

"Görünüşe bakılırsa yeğeniniz en büyük suçlardan birini işlemiş," dedi selam sabah etmeden, sert ve öfkeli bir sesle. Kraliçe başını kaldırdı. "Majesteleri," dedi ve reveransa geçti.

"En büyük suç diyorum."

"Niye? Ne yapmış ki?"

"Ordusu Kutsal Pederi esir alıp tutsak etmiş. Bu kendi değerlerine karşı gelmek demek, bu Aziz Peter'ın bizzat kendisine karşı işlenmiş bir günah."

Kraliçe hafifçe kaşlarını çattı. "Eminim Kutsal Pederi bir an evvel serbest bırakıp geri dönmesine izin verecektir," dedi. "Neden bırakmasın ki?"

“Bırakmayacak çünkü Papayı avucunda tuttuğunda bizi de avucunda tutacağını biliyor! Amaçlarını yerine getirecek aracın biz olduğunu biliyor! Papayı yöneterek bizi yönetmenin yollarını arıyor!”

Kraliçe başını tekrar işine çevirmişti ama ben gözlerimi Henry’den alamıyordum. Önümdeki başka bir adamdı, daha önce hiç görmediğim yeni biriydi. Her zamanki gibi kıpkırmızı suratla öfke akıtmıyordu. Yüzündeki soğuk bir öfkeydi. Bugün on sekizinden beri hükümdarlık yapan olgun bir erkeğin bütün gücü üzerinde toplanmıştı.

“Charles hırslı ve genç bir adam,” diye kraliçe tatlı bir sesle kocasını onayladı. “Tıpkı hatırladığım kadarıyla o yaşlardayken senin de olduğun gibi.”

“Ben, bütün Avrupa’ya hükmedip benden daha büyüklerin planlarını mahvetmenin yollarını aramıyordum!” dedi kral imalı imalı.

Kraliçe başını kaldırıp her zamanki hoş, güvenli ifadesiyle gülümsedi. “Haklısın,” dedi. “O yüzden sanki ilahi bir güçten ilham almış gibi hareket ediyor, değil mi?”

Dayım hiç yenilgiye uğramamış gibi davranmamızı istedi. Böylece, sanki planlarımız bozulmamış gibi, sanki Boleynler bozguna uğramamış gibi, Anne’in odasındaki kahkahalar, müzikler ve flörtleşmeler devam etti. Bir zamanlar bana verilmiş, benim için döşenmiş o odaları artık kimse benim odalarım olarak görmüyordu. Tıpkı kraliçenin hayalete dönüştüğü gibi ben de bir gölgeye dönüşmüştüm. Anne benimle birlikte yaşayıp benimle birlikte yatmıştı ama şimdi asıl karakter oydu ve ben onun gölgesiydim. Kartlar onun isteğine göre oynanıp şarap onun isteğine göre içiliyordu ve kral odaya girdiğinde yüzünde o kaypak, güvenli tebessümüyle başını kaldırıp bakan oydu.

İkinci plandaki yerimi kabul edip gülümsemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kral geceleri benimle yatıyor olabilirdi ama bütün günü Anne’indi. Onca yıldır metresi olmama rağmen ilk defa kendimi gerçekten bir fahişe gibi hissediyordum ve beni bu duruma düşüren kendi öz ablamdı.

Çoğu zaman kendi haline terk edilen kraliçe sunak kumaşını bitirmekle uğraşıyor, gergefinin başında saatler harcıyor ve durmadan Rochester Piskoposu John Fisher’la görüşüyordu. Adam saatlerce kraliçeyle odada kalıyor, sonra sessizce ve asık suratla dışarı çıkıyordu. Arnavut taşlarıyla döşenmiş yokuştan aşağı, nehirdeki kayığına gidişini seyreder, yavaş

adımlarıyla dalga geçerdik. Başı hep sanki düşüncelerinin ağırlığıyla öne düşmüş gibiydi.

“Kraliçenin günahları şeytanınkiler kadar çok olmalı,” dedi Anne. Herkes espriyi bekleyerek sustu.

“Neden ki?” diye üsteledi George.

“Her gün saatlerce günah çıkarıyor,” diye haykırdı Anne. “Kadıncağız neler yaptı Tanrı bilir ama günah çıkartması benim akşam yemeğimden daha uzun sürüyor!”

Umursamaz, dalkavukluk kokan bir kahkaha dalgası duyuldu, Anne ellerini çırparak müzik çalınmasını istedi. Çiftler dans etmek için yerlerini aldı. Ben pencere kenarında durup piskoposun şatodan, kraliçeden uzaklaşmasını seyredip içimden acaba onca saat gerçekten ne konuştular, diye geçirdim. Kraliçenin kralın neler planladığını tam tamına bilmesi mümkün müydü? Kilisenin, İngiliz kilisesinin kendisinin krala karşı durmasını umut ediyor olabilir miydi? Dansçıların arasından geçip kraliçenin odasına gittim. Bugünlerde olduğu üzere içeride yine bir sessizlik vardı. Her zaman içeriyi müzik dolduran açık pencereler örtülü, ziyaretçilere ardına kadar açık duran kapılar iyice kapalıydı. Kapıları açıp içeri girdim.

Kraliçenin kabul odası boştu. Sunak örtüsü bıraktığı yerde, taburelerin üzerinde duruyordu. Gökyüzünün yarısı bile bitmemişti, ona yardım edecek birileri olmadıkça da hiç bitmeyecekti. Bir köşede tek başına dikiş dikip önündeki o metrelerce uzanan boş kumaşlara bakmaya nasıl tahammül edebildiğini merak ettim. Ateşin göbeği sönmüştü, içerisi soğuktu. Birden feci bir endişeye kapıldım. Ya götürülmüşse? Sadece bir an için odanın sessizliği ve soğukluğunun tek bir anlama gelebileceğini, Henry’nin aniden bir dakika daha beklemek istemeyip parmaklarını şaklattığını ve kraliçenin askerler tarafından alınıp götürüldüğünü düşündüm.

Sonra zayıf bir ses duydum. Öyle acıklı bir sesti ki, çocuk inliyor sandım. Ses kraliçenin özel odasından geliyordu.

Durup düşünmedim bile, öyle iç burkan bir iniltiydi ki, kimden olursa olsun yardım istiyor gibiydi, kapıyı açıp içeri girdim.

Ses kraliçenindi. Başlığı geriye atılmış, başı yatağının şık battaniyeleri arasına gömülmüştü. Sanki dua eder gibi dizüstü çökmüştü ama battaniyeleri ağzına tıkmıştı ve çıkartabildiği tek ses o berbat, yürek burkan iniltiydi. Kral onun arkasında durmuş, Green Kulesi’ndeki cellatlar gibi

ellerini beline dayamıştı. Omzunun üzerinden sesle birlikte açılan kapıya döndü, beni gördü, ama kılı kıpırdamadı. Suratı sanki kendini kaybetmiş birinin yüzü gibi kaskatı ve bomboştu.

"Söylemeliyim ki, evliliğimiz kanunlara aykırıydı ve bu yüzden feshedilmelidir ve feshedilecektir."

Kraliçe yaşlarla dolu yüzünü yataktan kaldırdı. "Bizim ayrıcalığımız vardı."

"Papa Tanrının kanunlarında ayrıcalık tanıyamaz," dedi Henry sertçe.

"Bu Tanrının kanunları değil..." diye fısıldadı kraliçe.

"Benimle tartışmayın, hanımefendi," diye araya girdi Henry. Karısının zekâsından korkuyordu. "Bilmelisiniz ki, artık eşim ve kraliçem değilsiniz. Çekilmelisiniz."

Kraliçe yaşlarla dolu yüzünü ona döndü. "Çekilemem," dedi. "İstesem bile çekilemem. Ben eşiniz ve kraliçeyim. Bunu hiçbir şey engelleyemez. Bunu hiçbir şey alıp kenara atamaz."

Henry onun acılarından bir an evvel uzaklaşmak için kapıya yöneldi. "Size söyledim, benim ağzımdan kendiniz duydunuz," dedi eşikte. "Size karşı dürüst olmadığımı iddia edemezsiniz. Size olması gerekenin ne olduğunu söyledim."

"Seni yıllarca sevdim," diye haykırdı kraliçe peşinden. "Sana kadınlığımı verdim. Söyle bana, seni kızdıracak ne yaptım? Hoşuna gitmeyecek ne yaptım?"

Henry neredeyse gitmek üzereydi, geçebilmesi için lambriye iyice yaslandım ama son yakarışta durdu, bir an için geri döndü.

"Bana bir oğlan vermen gerekirdi," dedi. "İşte bunu yapmadın."

"Denedim! Tanrı biliyor, Henry! Denedim! Sana bir oğlan doğurdum ama yaşamadı ve benim suçum değildi. Tanrı küçük prensimizi cennetine istedi. Bu benim suçum olamaz."

Sesindeki acı kralı sarsmıştı ama duraklamadı. "Bana bir oğlan vermeliydin," diye tekrarladı. "İngiltere için bir oğlum olmalı, Katilerine. Biliyorsun."

Kraliçenin yüzü buz gibiydi. "Tanrının isteklerine boyun eğmelisin."

"Beni buna iten Tanrının ta kendisi," diye bağırdı Henry. "Tanrının kendisi bu günahkâr ve aykırı evliliği feshetmem, yeniden başlamam için beni uyardı. Ancak o zaman bir oğlum olacak. Bunu biliyorum, Katherine. Ve sen-"

“Ve ben?” dedi kraliçe aniden cesareti yerine gelip koku avına çıkan gri bir tazı gibi. “Ne olacak bana? Manastıra mı gideceğim? Yaşlıların yanına mı? Yoksa ölüme mi? Ben İspanya Prensesi ve İngiltere Kraliçesiyim. Bana bunların dışında ne önerebilirsin?”

“Bu Tanrının isteği,” diye tekrarladı Henry.

Kraliçe buna ağlayışı kadar acıklı bir kahkahayla güldü. “Tanrı asıl karına arkanı dönüp sıradan biriyie evlenmeni mi istiyor? Bir şıllıkla mı? Kendi fahişenin ablasıyla mı?”

Olduğum yerde donup kaldım ama Henry yanımdan geçip kapıdan çıktı. “Tanrının isteği ve benim isteğim!” diye bağırdı diğer odadan ve kapının kapandığını duyduk.

Beni görmemesi, benim, kocasının fahişesi olarak adlandırdığı kişinin onu ağlarken gördüğümü bilmemesi için geri geri çıkmaya çalıştım ama o başını ellerinden kaldırıp bana, “Yardım et, Mary,” dedi.

Sessizce öne yürüdüm. Bu yedi seneden beri onu yardım isterken ilk görüşümdü. Ayağa kalkabilmek için kolunu bana attı ve güçlükle ayakta durabildiğini fark ettim. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı.

“Dinlenmeniz gerek, Majesteleri,” dedim. “Dinlenemem,” diye cevapladı. “Bana dua iskemleme gidebilmem için yardım et ve tespihimi ver.”

“Majesteleri...”

“Mary,” dedi çatlak bir sesle, sesi ağzı açık inlemekten boğuktu. “Beni mahvedecek, kızımızı veliahtlıktan men edecek, bu ülkeyi mahvedecek ve o ölümsüz ruhunu cehenneme gönderecek. Onun için, kendim için ve bu ülke için dua etmeliyim. Ve sonra yeğenime mektup yazmalıyım.”

“Majesteleri, o mektubun yeğeninizin eline geçmesine asla izin vermezler.”

“Benim gönderecek aracılarım var.”

“Kendi aleyhinizde kullanılabilecek hiçbir şey yazmayın.”

Sesimdeki korkuyu sezip durdu. Sonra gözlerine ulaşmayan boş ve acı bir gülümsemeyle gülümsedi. “Neden?” diye sordu. “Bundan daha kötüsü olabilir mi sanıyorsun? Vatan hainliğiyle yargılanamam, ben İngiltere Kraliçesiyim, ben İngiltere’yim. Beni boşatamazlar, ben kralın karışıyım. Bu bahar aklını oynattı, sonbaharda kendine gelir. Tek yapmam gereken yazı atlatmak.”

“Boleyn yazını,” dedim Anne’i düşünerek.

“Boleyn yazını,” diye tekrarladı. “Bir mevsimden uzun sürmez.”

Yaş lekeleriyle dolu elleri dua iskemlesinin üzerindeki kadife dua minderini kavradı. Biliyordum ki, artık bu dünyaya ait hiçbir şeyi ne görüyor, ne duyuyordu. Tanrıya yaklaşmıştı. Sessizce dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

George kraliçenin halka açık odalarının karanlığında casus gibi bekliyordu. “Dayım seni istiyor,” dedi lafı uzatmadan.

“George gidemem. Benim adıma bir şeyler uydur.”

“Haydi.”

Açık pencereden içeri sızan ışığa bir adım attım ve yüzüme vuran parlaklıkla gözlerimi kırpıştırdım. Dışarıdan müzik sesi ve Anne’in o pervasız kahkahası duyuluyordu.

“Lütfen George. Ona beni bulamadığını söyle.”

“Kraliçeyle birlikte olduğunu biliyor. Bana sen çıkana kadar beklemem emredildi. Ne kadar uzun sürerse sürsün.”

Başımı iki yana salladım. “Ona ihanet edemem.”

George üç adımda hızla yanıma geldi, dirseğimin altından beni yakaladığı gibi kapıya götürdü. Öyle hızlı yürüyordu ki yetişmek için koşuyordum, basamaklardan aşağı inerken dengemi kaybettim ama o beni sıkıca kavradı.

“Ailen kim?” diye sordu dişlerinin arasından.

“Boleyn.”

“Akrabaların?”

“Howardlar.”

“Evin?”

“Hever ve Rochford.”

“Krallığın?”

“İngiltere.”

“Kralın?”

“Henry.”

“O zaman onlara hizmet et. Ve aynı bu sırayla. Bu listede bir kerecik olsun İspanyol kraliçesinin adı geçti mi?”

“Hayır.”

“Bunu unutma.”

Bu kararlılığı karşısında duraksadım. “George!”

“Her gün bu aile için isteklerimden vazgeçiyorum,” dedi altından öfke fışkıran bir sesle. “Her gün ya bir kardeşim ya da diğerine eşlik ediyor, krala yaltaklık yapıyorum. Her gün kendi arzularımı, kendi tutkularımı, kendi ruhumu reddediyorum! Hayatımı kendi kendime sır yapıyorum. O yüzden şimdi içeri giriyorsun.”

Kapıyı çalmadan beni Howard Dayımın özel odasından içeri itti. Dayım üzerinde gül goncaları duran masasının başına oturmuştu, güneş önündeki kâğıtlara vuruyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırdı ve hemen hızla nefes alışımı, huzursuz yüzümü kayda geçirdi.

“Kralla kraliçe arasında neler olduğunu öğrenmem lazım,” dedi, herhangi bir giriş yapmaya gerek duymadan. “Hizmetçilerden biri onlarla beraber olduğunu söyledi.” Başımla onayladım. ”Ağladığını duyup içeri girdim.”

“Ağladı mı?” diye sordu inanamayarak. Başımla onayladım. “Anlat.”

Bir an öylece durdum. Bana o siyah gözlerinde insanın içine işleyen bir güçle tekrar bakıp, “Anlat,” dedi.

“Kral ona evlilikleri geçersiz olduğu için feshetmenin yollarını aradığını söyledi.”

“Ya kraliçe?”

“Onu Anne’le birlikte olmakla suçladı ve Henry inkâr etmedi.”

Dayımın gözlerine pırıl pırıl bir sevinç dalgası vurdu. “Sen bıraktığında ne durumdaydı?”

“Dua ediyordu.”

Dayım masasından kalkıp etrafımdan dolaştı. Düşünceli düşünceli elimi eline aldı ve alçak sesle lafına devam etti. “Yazları çocuklarını görmek hoşuna gidiyor, değil mi, Mary?”

Hever’a duyduğum özlem, küçük Catherine’e, minik oğluma duyduğum özlem bir an başımı döndürdü, gözlerimi yumdum, onları görebiliyor, kollarımda hissedebiliyordum. Temiz saçlı, yanık tenli o bebek kokusu burnumun uçundaydı.

“Bize iyi hizmet edersen saray yolculuk ederken bütün bir yaz boyu Hever’da kalmana izin verebilirim. Bütün bir yazı çocuklarınla geçirirsin ve kimse sana ayak bağı olmaz. Burada işin bitmiş olur, seni saraydan azat edebilirim. Ama bu konuda bana yardım etmelisin, Mary. Bana kraliçenin tam olarak ne planladığını söylemek zorundasın.”

Hafif bir iç çektim. “Yeğenine mektup yazacağını söyledi. Mektubu ona ulaştırmanın bir yolunu biliyormuş.”

Gülümsedi. “Senden mektuplarını İspanya’ya nasıl ulaştırdığını öğrenmeni ve bana gelip anlatmanı bekliyorum. Bunu yap, bir hafta sonra çocuklarının yanındasın.” Gırtlağımdaki ihanet hissini çabucak yutkundum. Masasının başına gidip kâğıtlarına döndü. “Gidebilirsin,” dedi umursamaz bir tavırla.

Odasına girdiğimde kraliçe masasının başındaydı. “Ah, Bayan Carey, bana bir mum yakabilir misin? Yazdıklarımı zor görüyorum.”

Bir mum daha yakıp kâğıdına yaklaştırdım. İspanyolca yazdığını gördüm.

“Bana Senyör Felipez’i çağırtabilir misin?” dedi. “Ona yükleyeceğim bir ayak işi var da.” Duraksadım ama o kâğıttan başını kaldırıp beni gözleriyle ikna etti, hemen reveransa geçip kapıya gittim ve nöbetteki erkek hizmetçiye, “Senyör Felipez’i çağır,” dedim.

Adam o dakika geldi. Katherine evlendiğinde İspanya’dan gelmiş orta yaşlı bir uşaktı. Kraliçenin hizmetinden hiç çıkmamış, İngiliz bir kadınla evlenmesine, İngiliz çocukları olmasına rağmen İspanyol aksanını ve İspanya’ya olan sevgisini hiç yitirmemişti.

Onu odaya aldım, kraliçe göz ucuyla bana baktı. “Bizi yalnız bırak,” dedi. Mektubu katladığını, kendi mührüyle, İspanyol mührüyle mühürlediğini gördüm.

Kapının dışına çıkıp pencere kenarında oturarak bir casus gibi adamın elindeki mektubu yeleğine sokarak çıkmasını bekledim. Sonra bitkin bir halde Howard Dayıma gidip her şeyi anlattım.

Senyör Felipez ertesi gün saraydan ayrıldı. Dayım Windsor Şatosunun tepesine giden dolambaçlı patikada buldu beni.

“Hever’a gidebilirsin,” dedi lafı uzatmadan. “Görevini tamamladın.”

“Dayı?”

“Senyör Felipez’i Dover’dan Fransa’ya açılırken yakalayacağız,” dedi. “Kraliçeyle konuşamayacak kadar saraydan uzakta olmuş olacak. Yeğenine yazdığı mektubu alacağız ve bu kraliçenin sonu olacak. Vatan hainliğinin delili. Wolsey Roma’da, kraliçe kendi canını kurtarmak için boşanmaya razı olacak. Kral bekâr kalacak ve tekrar evlenebilecek. Bu yaz.” Kraliçenin sonbahara kadar dayanabilirse tehlikeyi atlatmış olacağını söylediğini hatırladım.

“Bu yaz nişan, hep birlikte sonbaharda Londra’ya döndüğümüzde de halk önünde düğün ve taç giyme töreni.”

Yutkundum. Ablamın İngiltere Kraliçesi olacağı ve benim kralın kenara atılmış fahişesi olarak kalacağım fikri içimi dondurdu. “Ya ben?”

“Sen Hever’a gidebilirsin. Anne kraliçe olduğunda saraya geri dönebilir, nedimesi olarak ona hizmet edebilirsin. O zaman ailesinin yanında olmasına ihtiyacı olacak. Ama şimdilik görevini tamamladın.”

“Bugün gidebilir miyim?” Bu ondan tek isteğimdi.

“Seni götürecek birini bulursan evet.”

“George’dan istesem?”

“Olur.”

Reverans yapıp hızlı adımlarla tepeyi tırmanmaya başladım.

“Felipez konusunda iyi iş becerdin,” dedi dayım ben telaşla uzaklaşırken. “Bize ihtiyacımız olan zamanı kazandırdı. Kraliçe yardım gelecek sanıyor ama tamamen tek başına.”

“Howardlar’a hizmet edebildiğime sevindim,” dedim uzatmadan. George hariç Howardlar’ın hepsini teker teker büyük aile mezarlığına gömdüğümü ve hiçbirinin asla bir kayıp olmadığını düşündüğümü kimsenin bilmesi gerekmiyordu.

George kralla ata binmişti ve yeniden semerinin üstüne oturmaya hevesli değildi. “Kafam sepet gibi. Dün gece kumar oynayıp içki içtim. Francis’i yenmek imkânsız...” Durdu. “Bugün Hever’a yola çıkamam, Mary, o kadarını kaldıramam.”

Ellerini elime aldım ve bana bakmasını istedim. Gözlerimde yaşlar vardı ve yanaklarımdan akmasını durdurmak için hiçbir çaba harcamadım. “George, lütfen,” dedim. “Ya dayım fikrini değiştirirse? Lütfen bana yardım et. Lütfen beni çocuklarıma götür. Lütfen beni Hever’a götür.”

“Üf, yapma,” dedi. “Ağlama. Buna dayanamadığımı biliyorsun. Götüreceğim. Tamam götüreceğim. Ahırlara birini gönderip hemen atlarımıza semer vurmalarını söyle.”

Çantanın birine bir şeyler tıkıp arkamdan arabayla gönderilmesi için hazırladığım sandığın bağlanmasını izlerken Anne odamıza girdi. “Nereye gidiyorsun?”

“Hever’a. Dayım izin verdi.”

“Ya ben ne olacağım?” dedi.

Sesindeki o acıklı tonlamayı duyduğumda ona biraz daha yakından baktım. “Ne olmuş sana? Her şeyin var. Tanrıdan daha ne istiyorsun?”

Küçük aynanın önündeki tabureye oturup başını ellerinin arasına aldı ve kendini seyretti. “Bana âşık,” dedi. “Bana deli oluyor. Bütün vaktimi onu kendime yaklaştırıp benden uzak tutmaya çabalayarak geçiriyorum. Benimle dans ederken erkekliğinin kaya gibi olduğunu hissedebiliyorum. Bana sahip olmak için ne yapacağını şaşırmış durumda.”

“Eee?”

“Onu aynen öyle orada tutmam lazım, korların üzerindeki bir tencere gibi. Hep fokurdaması lazım. Fazla kaynarsa akıbetim ne olur? Yanana ve öylece ölene dek kaynar dururum. Yok, soğur da gidip çükünü başka birine sokarsa bu sefer rakibim olmuş olur. O yüzden burada kalman lazım.”

“Çükünü sokarsa, öyle mi?” diye tekrarladım onun kaba tabirini. “Evet.”

“Bensiz başarmak durumunda kalacaksın,” dedim. “Sadece birkaç haftan kaldı. Dayım bu yaz nişanlanıp sonbahara evleneceğini söylüyor. Ben kendi rolümü tamamladım, artık gidebilirim.” Ne tür bir rol tamamladığımı sormadı bile. Anne her zaman panjurları kapalı bir fener gibiydi. Sadece tek bir yönde parlıyordu. Onun için her zaman önce Anne, sonra Boleynler, sonra Howardlar’di. George’un bana sadakatimi hatırlatmak için haykırdığı o sıralamaya Anne’in asla ihtiyacı olmayacaktı. O kendi çıkarlarının nerede yattığını biliyordu. “Birkaç hafta daha idare edebilirim,” dedi. “Sonra hepsi benim olacak.”

Yaz 1527

George beni Hever'a bıraktıktan sonra o mükemmel yaz aylarının güneşli günlerinde saray eşrafı İngiliz sayfiyelerine doğru ilerlerken ne George'dan, "ne Anne'den haber aldım. Umurumda da olmadı. Evim ve çocuklarım bana kalmıştı ve kimse kıskanıp kıskanmadığımı, ya da solgun görünüp görünmediğimi anlamak için beni izlemiyordu. Kimse eliyle ağzını kapatarak ablamdan daha mı güzel, yoksa daha mı çirkin olduğumu tartışmıyordu. Saray eşrafının o üzerimden ayrılmayan gözlerinden, kralla kraliçe arasındaki o bitmeyen mücadeleden uzaktaydım. Hepsinden iyisi, Anne'e duyduğum kıskançlığımdan ve hesaplaşmamdan uzaktaydım.

Çocuklarım tam küçük faaliyetlerle günün uçup gittiği yaştaydı. İplerin ucuna tütsülenmiş et parçaları geçirip hendekte balık avladık. Atımı semere vurduk, çocuklarımın ikisi de sırayla birer tur attı. Şatonun köprüsünün ötesine, çiçek toplamak üzere bahçeye ya da meyve toplamak üzere meyve bahçesine geziler düzenledik. İçi saman dolu bir araba istedik, yularları bizzat ben elime alıp bizi bahçeden ta Edenbridge'e götürdüm ve orada bir evde ufak bir İngiz birası içtim. Çocuklarımın dua etmek üzere diz çöküşünü, ekmek şarap ayininde gözlerinin kocaman açılışını seyrettim. Gün sonunda güneşte yanmış tenleri, tombul yanaklarını okşayan kirpikleriyle uykuya dalışlarını izledim. Saray, kral ve kralın gözdesi gibi şeylerin varlığını bile unuttum.

Sonra ağustos ayında Anne'den bir mektup aldım. Mektubu Tonbridge'de doğup büyüyen, en güvendiği seyisi Tom Stevens getirdi. "Hanımımdan," dedi. "Ellerinize teslim edilmek üzere gönderildi." Yemek odasında dizlerinin üzerine çöküp mektubu bana uzattı.

"Teşekkürler, Tom."

"Ve sizden başka kimse mektubu görmedi," dedi.

"Çok güzel."

"Ve sizden başka da kimse görmeyecek çünkü okumanızı bekleyeceğim, sonra bunu şömineye atıp yanışını seyredeceğiz, hanımım."

Gülümsedim ama içime bir huzursuzluk basmıştı. "Ablam iyi, değil mi?"

"Odaklardaki genç kuzular kadar iyi efendim."

Mührü açıp kâğıtları ayırdım.

Benim adıma sevinmeni isliyorum. Her şey oldu, bitti, kaderim yazıldı. Artık hepsi benim elimde. İngiltere Kraliçesi oluyorum. Bu gece bana evlenme teklif etti ve bu ay içinde Wolsey'nin Papa olacağına, böylelikle de boşanabileceğine söz verdi. Şahidimiz olsunlar ve sonra geri adım atamasın diye sevincimi ailemle paylaşmak istediğimi bahane ederek hemen dayımla babamı çağırdım. Şimdilik saklamamı isteyerek bana bir yüzük verdi, bir nişan yüzüğü ve benim olacağına dair yemin etti. İmkansızı başardım. Kralı ele geçirdim ve kraliçenin kaderini mühürledim. Düzeni alt üst ettim. Artık bu ülkede hiçbir şey kadınlar için eskisi gibi olmayacak.

Wolsey evliliklerini iptal ettiği haberini gönderir göndermez evleniyoruz. Kraliçe durumu ancak evleneceğimiz gün öğrenecek. İspanya'da bir manastıra gönderilecek. Onu ülkemde istemiyorum.

Benim ve soyumuz için sevinebilirsin. Buralara gelmeme yardım ettiğini hiç unutmayacağım. Bende gerçek bir dost ve abla bulacaksın. Anne, İngiltere Kraliçesi.

Mektubu dizlerimin üzerine koyup gözlerimi ateşin korlarına diktim. Tom öne atıldı. "Artık yakayım mı?"

"Bekle, bir kere daha okuyayım."

Adam geriledi ama siyah mürekkeple heyecanla karalanmış o yazılara bir daha dönüp bakmadım. Ablamın yazdıklarını kendime hatırlatmama gerek yoktu. Zaferi her satırda görünüyordu. Hayatımın İngiliz sarayının gözdesi olarak geçen dönemi sona ermişti. Anne kazanmış, ben kaybetmiştim, onun için yeni bir yaşam başlıyordu, mektuba imzasını çoktan atmıştı bile. Anne, İngiltere Kraliçesi'ydi, Ve ben artık sıradan biri olacaktım.

"Demek sonunda," diye fısıldadım kendi kendime. Mektubu Tom'a uzatıp adamın kâğıtları kızıl korların tam ortasına itişini seyrettim. Kâğıtlar ateşte kıvrıldı, önce kahverengiye, sonra siyaha döndü. Kelimeleri hâlâ okuyabiliyordum: Düzeni alt üst ettim. Artık bu ülkede hiçbir şey kadınlar için eskisi gibi olmayacak.

Vurgulamaları aklımda tutmak için mektubun aslına ihtiyacım yoktu. Muzaffer Anne. Ve evet haklıydı. Bu ülkede hiçbir şey kadınlar için artık eskisi gibi olmayacaktı. Şu andan itibaren hiçbir eş, ne kadar itaatkâr, ne kadar sevgi dolu olursa olsun güvende olmayacaktı. Çünkü herkes

Kraliçe Katherine gibi bir eş hiçbir neden gösterilmeden bir kenara fırlatılabiliyorsa, bütün eşlerin kenara fırlatılabileceğini bilecekti.

Mektup aniden sapsarı bir alev aldı. Yumuşacık beyaz küllere dönüştü. Tom elindeki demiri ateşe sokup külleri toz etti.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Mutfağa git de sana yiyecek bir şeyler versinler.” Cebimden bir gümüş para çıkarıp ona uzattım. Eğildi, sonra beni bacadan yukarı yükselip geceleyin gökyüzüne karışan koca kemerin isli tuğlaları arasından görebildiğim o beyaz küllerin kalıntılarıyla baş başa bıraktı.

“Kraliçe Anne,” diye mırıldadım kendi kendime. “İngiltere Kraliçesi Anne.”

Çocukların başında sabah şekerlemelerinin bitmesini bekliyordum ki, yüksek pencereden seyisleriyle birlikte gelen bir atlı gördüm. Gelenin George olmasını umut ederek telaşla aşağı koştum. Ama takır takır seslerle avluya giren at kocam William’ın atıydı. Şaşkınlığıma gülümsedi.

“Felaket habercisi olduğumu düşünme sakın.”

“Anne mi?”

Başıyla onayladı. “Oyuna geldi.”

Onu büyük salona alıp ateşin yanına, büyükannemin koltuğuna oturttum.

“Şimdi,” dedim, kapıların kapalı, odanın boş olduğundan emin olduğumda, “anlat bakalım.”

“Francisco Felipez’i hatırlıyorsun değil mi? Kraliçenin uşağını?”

Hiçbir şey söylemeyip sadece evet anlamında başımı salladım.

“Dover’dan İspanya’ya güvenli bir geçiş izni istedi ama bu bir yanıltmacaydı. Elinde kraliçeden yeğenine gönderilen bir mektup vardı ve kralı kandırmıştı. O sabah özel kiralanmış bir gemiyle Londra’dan ayrıldı ve İspanya’ya yöneldi. Onu elden kaçırdıklarını anlayana kadar gözden kayboldu. Kraliçenin mektubunu İspanya Kralı Charles’a iletti ve sonra kıyamet koptu.”

Kalbimin küt küt attığını fark ettim. Sanki atışlarını yavaşlatabilecekmiş gibi elimi gırtlağıma götürdüm. “Nasıl bir kıyamet?”

“Wolsey hâlâ Avrupa’da ama Papa önceden uyarılmış, Wolsey’i yardımcısı olarak yanına almayacak. Kardinallerin hiçbiri onu destelemeyecek. Barış antlaşması bile suya düşmüş durumda. İspanya’yla yeniden savaşa giriştik. Henry bakanını doğruca Orvieto’ya,

Papa'nın yanına gönderdi. Henry'nin evliliğini bizzat kendi geçersiz kılsın diye, Henry'nin istediği kadınla evlenmesine, hatta kardeşiyle yatağa girdiği biriyle, hatta kardeşin kendisiyle, fahişenin ablası, ya da fahişenin kendisiyle evlenmesine izin versin diye." Dehşetle nefesimi tuttum. "Yatağa girdiği biriyle evlenmek için mi izin istiyor? Yoksa ben miyim?"

William koca bir kahkaha patlattı. "Hayır, Anne. Evlenmeden evvel onunla yatağa girmek için izin istiyor. Boleyn kızları bu işten pek kârlı çıkmıyor, değil mi?"

Sandalyeme arkamı yaslayıp biraz soluklandım. Kocamın orada oturup bana zina hakkında martaval okumasını istemiyordum. "Eee?"

"Sonuçta her şey kraliçenin yeğeniyle birlikte, Orvieto şatosunda dinlenen Kutsal Pederimizin ellerinde ve bence insanın aklına gelebilecek en ahlâksız şeye, bir kadınla yatağa girmeye, sonra onun ablasıyla yatağa girmeye ve sonra da onunla evlenmeye papalıktan izin mektubu gelmesi olası bir ihtimal değil. Hele hele kanunen evli olduğu karısının itibarı lekesiz, karısının yeğeni de Avrupa'nın en güçlü adamıyken."

Hayretle iç çektim. "Demek kraliçe kazandı?"

Beni onayladı. "Bir kez daha evet."

"Büyüleyici," dedi. "Sabah en önce o kalkıyor. Bütün gün gülüyor, şarkı söylüyor, göze hoş görünüyor, zihinleri oyalıyor, kralla beraber duaya kalkıyor, bütün gün onunla ata biniyor, onunla bahçede yürüyüşler yapıyor, onun tenis oynamasını seyrediyor, papazlar ona mektuplarını okurken onun yanında bekliyor, onunla kelime oyunu oynuyor, ona felsefe okuyor, din bilimcisi gibi onunla tartışıyor, bütün gece dans ediyor, maskeli balolar düzenliyor, yatma vaktine dek süren eğlenceler planlıyor."

"Öyle mi?"

"Mükemmel, mükemmel bir metres," dedi. "Hiç durmuyor. Herhalde ayakta ölecek."

Bir sessizlik oldu. Fincanındakini bitirdi.

"Sonuçta yine aynı yerdeyiz," dedim inanamayarak. "Hiç ilerleme yok."

Bana o sıcak gülümsemesiyle gülümsedi. "Hayır, bence önceki yerinizden daha geridesiniz," dedi. "Çünkü şimdi açıktasınız ve bütün avcılar avın farkında. Howardlar'ın maskesi düştü. Şimdi herkes tahta oynadığınızı biliyor. Daha öncesinde tıpkı çoğumuz gibi sadece refah ve mülk peşindeymiş gibi görünüyordunuz, yalnızca biraz daha

yukarıdaydınız. Şimdi hepimiz biliyoruz ki, ağacın en tepesindeki elmanın peşindesiniz. Herkes sizden nefret edecek.”

“Benden değil,” dedim öfkeyle. “Ben burada kalacağım.”

Başını iki yana salladı. “Benimle Norfolk’a geliyorsun.”

Dondum. “Ne demek bu?”

“Kralın artık seninle işi yok, ama benim var. Ben bir kızla evlendim ve o hâlâ benim karım. Benimle birlikte evime geleceksin ve birlikte yaşayacağız.”

“Çocuklar...”

“Onlar da bizimle gelecek. Ben nasıl istiyorsam öyle yaşayacağız.” Durakladı. “Ben nasıl istiyorsam,” diye tekrarladı.

Ayağa kalktım, aniden ondan korkmuştum, evlendiğim, yatağına girdiğim ama asla tanımadığım bu adamdan korkmuştum. “Hâlâ güçlü bir ailem var,” dedim.

“Sevinmelisin,” dedi. “Çünkü onlar olmasaydı beş sene önce, bana bu boynuzları taktığın gün seni fırlatıp atmıştım. Zaman karılar için iyi bir zaman değil hanımefendi, sanırım sen de ailen de yarattığınız batakta senin kayıp tepetaklak yuvarlanma ihtimalin olduğunu biliyordu.”

“Ailemin ve kralımın emirlerine uymak dışında bir şey yapmadım.” Sesim kararlıydı, korktuğumu anlamasını istemiyordum.

“Şimdi de kocanın emirlerine uyacaksın,” dedi ipek gibi bir sesle. “Eğitilerek geçirdiğin o yıllara şimdi minnettarım.”

Anne, William biz Boleynlerin yenildiğini, beni ve çocukları Norfolk’a götüreceğini söylüyor. Tanrı askına beni götürmeden ve geri dönmem imkânsız hale gelmeden kralla konuş, ya da dayım, ya da babamla.

Küçük taş basamaklardan kayar gibi babamın çalışma odasına, oradan da avluya indim. Elimle Boleyn uşaklarından birini çağırıp notumu Beaulie’yle Greenwich arası bir yerde, hâlâ yolda olan saray eşrafına götürmesini söyledim.

Şapkasının ucuyla beni selamlayıp mektubu aldı. “Mektup mutlaka Bayan Anne’e ulaşmalı,” dedim. “Çok önemli.”

Büyük salonda yemek yedik. William her zamanki kadar kibar, mükemmel bir saray adamıydı. Bana saraydan dedikodular ve haberler yağdırdı. Boleyn büyükanne huzursuzdu. Öfkeliydi ama açıkça karşı gelmeye cesareti yoktu. Kim bir kocanın karısını ve çocuklarını alıp eve götürmesine karşı çıkabilirdi?

Mumlar içeri getirilir getirilmez ayağa fırladı.

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedi asık suratla. Odadan dışarı çıkarken William ayağa kalkıp eğilerek onu uğurladı.

Oturmadan evvel elini yeleğinin iç cebine atıp bir mektup çıkardı. Kendi yazımı hemen tanıdım. Bu, Anne’e gönderdiğim mektuptu. Kâğıdı masanın üzerine önüme fırlattı.

“Yaptığın sadık bir eşe yakışmıyor,” dedi.

Kâğıdı aldım. “Uşaklarımı durdurup mektuplarımı okumak da kibar bir eşe yakışmıyor.” Gülümsedi. “Onlar benim uşaklarım ve benim mektuplarım.” dedi. “Sen benim karımsın. Senin olan her şey benim. Benim olan her şeyi elimin altında tutarım. Adımı taşıyan kadın ve çocuklar da buna dahil.”

Karşısına oturup ellerimi masanın üzerine koydum. Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. Kendime henüz on dokuz yaşında olduğumu, bu on dokuz senenin dört buçuk senesinin İngiltere Kralının metresi olarak geçtiğini ve bir Howard olarak doğup büyüdüğümü hatırlattım.

“Şimdi beni dinle, kocacığım,” dedim kararlı bir tonla. “Geçmiş, geçmişte kaldı. Unvanını, arazilerini, malını mülkünü, kralın desteğini alırken fazlasıyla mutluydun ve tüm bunların nereden sana geldiğini ikimiz de biliyoruz. Ben bundan asla utanmadım, sen de öyle. Bizim yerimizde kim olsa bundan hoşnut olurdu, ikimiz de biliyoruz ki kralın desteğini almak ve bir şeyler elde etmek hiç de kolay değil.”

William aniden onunla böyle açık açık konuşmama afallamıştı.

“Howardlar Wolsey’nin talihsizliğiyle yenilmeyecek. Bu Wolsey’nin yanlış hesabı, bizim değil. Oyunun bitmesine daha çok var ve dayımı seni tanıdığım kadar tanıyorsan eğer, yenildiğini düşünmek için hiç acele etmeyeceğini biliyorsundur.”

William beni başıyla onayladı.

“Düşmanlarımızın topuklarımızın dibinde olduğundan, Seymourlar’ın her an yerimizi almaya hazır beklediğinden, İngiltere’nin herhangi bir yerinde herhangi bir Seymour kızının şimdiden kralın gözünü boyamak için seçildiğinden eminim. Bu hep böyleydi. Rekabet hiç bitmez. Ama şimdi, kral onunla evlenebilecek durumda olsun olmasın, Anne gücünün doruklarında ve biz Howardlar, buna sen de dahilsin kocacığım, onun yükselişine destek vererek kendi çıkarlarımıza hizmet edeceğiz.”

“Bana kalırsa Anne eriyen buzun üzerinde paten yapıyor,” dedi aniden. “Fazla zorluyor. Kralın yanından ayrılmamak için ter döküyor, bir dakika bile onu bırakmıyor. Dikkatli izleyen herkes bunu görebilir.”

“Kralın kendi bunu görmedikten sonra başkaları bunu fark etmiş, ne olur ki?”

William güldü. “Ama Anne yerini koruyamayacak. Kralla parmaklarının ucunda dans ediyor. Bunu sonsuza dek sürdüremez. Sonbahara kadar becerebilir belki ama hiçbir kadın bunu sonsuza dek devam ettiremez. Onun kullandığı yöntemle hiçbir erkeği elinde tutmazsın. Birkaç hafta daha idare edebilirdi, ama şimdi Wolsey çuvalladığına göre bu aylar sürebilir. Hatta yıllar.”

Anne’in insanları eğlendirerek yaşlanacağını hayal edip bir an durdum. “İyi de başka ne yapabilir?”

“Hiçbir şey,” dedi, sinsice gülümseyerek. “Ama senle ben evime gidip evli bir çift gibi yaşamaya başlayabiliriz. Bana benzeyen bir oğlan istiyorum, küçük sarışın bir Tudor oğlanı değil. Benim gibi siyah gözleri olan bir kız çocuğu istiyorum. Ve onları bana sen vereceksin.” Başımı önüme eğdim. “Ama kınanmayacağım.”

Yüzünü buruşturdu. “Ben nasıl davranırsam katlanmak zorundasın. Benim karımsın, değil mi?”

“Evet.”

“Tabii sen de kral gibi evliliğin bozulmasını istemiyorsan. Nasılsa evliliğin modası geçti. İstersen ben de seni bir manastıra kapattırabilirim.”

“İstemem.”

“O zaman yatağıma gel,” dedi lafı uzatmadan. “Bir dakika sonra masadan kalkmış olacağım.”

Bu lafıyla olduğum yere çakıldım. Bunu hiç düşünmemiştim. Şarap kupasının tepesinden bana baktı. “Ne oldu?”

“Norfolk’a gidene kadar bekleyemez miyiz?”

“Hayır.”

Kendi isteksizliğime şaşarak ağır ağır soyundum. İçimde en ufak bir şehvet bile duymadan kralla defalarca yatmış ama sadece onun isteklerini yerine getirip onu tatmin etmiştim. Bu son sene, Anne’i arzuladığını bildiğim sırada ona dokunmak, kulağına ‘sevgilim’ diye fısıldamak ve gerçekle sahteyi birbirinden ayıramayacak kadar aptal olan o adamın fahişesi olarak anılmak için kendimi zorlamıştım.

Ama artık evliliği tamamlamak için beni bu adamın yatağına attıkları o on üç yaşındaki bakire değildim. Ancak yarı düşman gibi görünen bu aynı adamın yatağına henüz korkmadan hazırlanabilecek kadar çıkarlarını düşünebilen bir kadın da değildim. William'ın benle göreceği bir hesabı vardı ve korkuyordum.

Hiç acele etmedi. Yatağa girdim ve o odaya geldiğinde uyuyormuş gibi yaptım. Odada dolandığını, soyunduğunu, yatağa yanıma girdiğini duydum. Çıplak omuzlarını örttüğünde battaniyelerin ağırlığını üzerimde hissettim. "Demek henüz uyumadın?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

Karanlıkta elleri bana uzandı, yüzümü buldu, boynumu, omuzlarımı okşadı, sonra belime kaydı. Üzerimde keten gecelik vardı ama yumuşacık kumaşın üzerinden buz gibi ellerini hissedebiliyordum. Nefesinin hafifçe hızlandığını fark ettim. Beni kendine çektiğinde karşı koymayıp her zaman Henry'ye yaptığım gibi ona bacaklarımı açtım. Bir an Henry'den başka bir erkekle ne yapacağımı bilmediğimi fark ederek durdum. "İstemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. Senin karınım," dedim mesafeli bir sesle.

Onu reddedersem beni kenara atmasına fırsat tanımış olmaktan korkuyordum ama hayal kırıklığıyla iç çekince benden daha sıcak bir karşılık beklediğini anladım. "Peki, uyu o zaman."

O kadar rahatlamıştım ki, fikrini değiştirir diye ağzımı açıp hiçbir şey söylemedim. Kımıldamadan öylece yattım, bana arkasını döndü, başını yastıklara gömdü ve sustu. Bütün bunlardan sonra, ancak bütün bunlardan sonra, midemdeki yumru yavaşça çözülüp yüzümdeki o yapay Howard gülümsemesi söndü. Kendimi uykunun tatlı kollarına bıraktım. Bir geceyi daha başarıyla tamamlamıştım, hâlâ Hever'daydım ve Howardlar'ın elinde hâlâ oynanacak kozlar vardı. Yarın her şey değişebilirdi.

Kapının vurulmasıyla uyandık. William uyanıp elimi yakalamadan evvel yataktan fırlayıp kapıyı açtım, "Şşşt. Lordum uyuyor," dedim, sanki tek derdim buymuş da yataktan bir an evvel fırlamaya can atan ben değilmişim gibi.

"Bayan Anne'den acil mesaj," dedi uşak ve bana bir mektup uzattı.

Üzerime bir pelerin alıp mektubu William'dan uzak bir yerde okumayı çok isterdim ama William çoktan uyanmış, yatakta doğrulmuştu. "Sevgili kardeşimiz," dedi alaylı bir gülümsemeyle. "Ne diyor?"

Başka şansım yoktu, mektubu önünde açtım ve Anne’in o bencil yaşamı boyunca bir kez olsun başkasını düşünmüş olması için Tanrıya yalvardım.

Kardeşim,

Kral ve ben, seni ve kocanı Richmond’da görmekten mutluluk duyacağız. Anne William mektubu almak için elini uzattı. Kâğıdı ona verdim.

“Saraydan ayrılırken buraya geleceğimi tahmin etmiş olmalı,” dedi. Hiçbir şey söylemedim. “Şipşak, bir hamlede benden gene kurtuldun,” dedi acı acı. “Başladığımız yere geri döndük.”

Tam aklımdan geçenleri ifade etmişti ama sesindeki katılığa rağmen kırıldığı aşikardı. Kafasında taşıdığı boynuzlar pek rahat bir aksesuar olmasa gerekti, ayrıca bu boynuzları taşımaya başlayalı tam beş sene olmuştu. Ağır ağır yatağa yürüdüm. Elimi eline koydum. “Ben senin resmen karınım,” dedim şefkatle. “Ve bunu asla unutmadım, hayatlarımız bizi ayırmış olsa bilse. Bir gün gerçekten evlenirsek William, sana çok iyi bir eş olacağımı göreceksin.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Bu rüzgârın yön değiştireceğinden korkan ve esas Boleyn kızı battığında diğer Boleyn kızı olmak yerine, Bayan Carey olarak yaşamanın daha güvenli olacağını hesaplayan bir Howard’in sesi mi?”

Öyle oturaklı bir tahminde bulunmuştu ki, gözlerimden gerçeği okumaması için arkamı dönmek zorunda kaldım. “William, lütfen,” dedim sitem ederek.

Beni kendine çekip çenemin altına dayadığı parmağıyla yüzümü ona döndürdü. “Canım karıcığım,” dedi alayla.

Onun sorgulayan gözleriyle yüzleşmektense gözlerimi kapatmayı tercih ettim ve aniden, büyük bir şaşkınlıkla, dudaklarıma şefkat dolu minik öpücükler kondurduğunu hissettim. İçimde arzunun çoktan unuttuğum bir çığ gibi gittikçe büyüdüğünü fark ettim. Ellerimi boynuna dolayıp onu biraz daha kendime çektim.

“Dün gece kötü bir başlangıç yaptım,” dedi kibarca. “O yüzden şimdi, burada yapmayalım. Belki yakında başka bir yerde deneriz, olur mu küçük karıcığım?”

Norfolk’a götürülmeyeceğim için duyduğum sevinci gizleyerek başımı kaldırıp ona gülümsedim. “Yakında başka bir yerde,” dedim. “Sen nerede istersen, William.”

Anne Richmond’da her şeyiyle bir kraliçeydi, sadece ismi eksikti. Kralın odalarının hemen yanında ona yeni odalar verilmişti. Nedimeleri, bir düzine yeni elbisesi, mücevherleri, krala eşlik edebileceği yeni atları vardı. Danışmanları yanındayken kralı yalnız bırakmıyor, onlarla devlet işlerini tartışıyordu. Kralın yanında ona özel bir koltuk ayrılmıştı. Sadece büyük salonda, gerçek kraliçe yemeğe indiğinde Anne salonun zeminine yerleştirilmiş masalardan birine geçiyor, Katherine yemekte görkemli yerinden vazgeçmiyordu.

Ben Anne’in odalarında kalmak zorundaydım. Biraz kralın daimi eşliğinin onların sevgili olduğu anlamına gelmediği izlenimi vermek ama aslında Anne’in kralı dizinin dibinden ayırmamasına yardımcı olmak amacıyla. Kral onunla yatmak için çıldırıyor, artık nişanlandıklarına göre yatabileceklerini söylüyordu. Anne akla gelebilecek her tür oyalama taktiğini deniyordu. Bekâreti önemliydi, kızlığını evlenmeden evvel sunarsa kendini asla bağışlamayacaktı ama kralı ne kadar arzuladığını da Tanrı biliyordu. Evlendikleri gece bir bakire olarak onun önüne çıkamazsa kendini asla bağışlamayacaktı ama Tanrı biliyordu ki», falan filan. Korkuyordu, hem çok istiyor, hem de çekiniyordu, zamana ihtiyacı vardı.

“Daha ne kadar sürecek?” diye hırladı George ve bana. “Tanrı aşkına! Tanrının cezası papazlardan biri Roma’ya gidecek, bir kâğıt imzalatıp geri gelecek. Bu ne kadar sürebilir!”

Onun özel odalarının arka tarafındaki yatak odamıza, koca sarayda yalnız kalabileceğimiz tek yere tıkılmıştık. Diğer her yerde bitmez tükenmez bir ilgiye maruz kalıyorduk. Herkes kral birazcık ilgisini yitirdi mi acaba, yoksa sonunda onunla yattı mı diye Anne’i gözlüyordu. Yüzlerce göz Anne yalnız kaldı mı, ya da hamile olma ihtimali var mı diye onu izliyordu. George ve ben bazı günler kendimizi onun muhafızı, diğer günlerse şimdi olduğu üzere mahkûmu gibi hissediyorduk. Bu küçücük odada yukarı aşağı volta atıyor, yatakla pencere arasında eteklerini hışırdatıyor, kendini durduramıyor, mırıldanmaktan vazgeçmiyordu.

George onun ellerine yapışıp olduğu yerde durdurdu. Anne’in tepesinden bana yöneltti bir bakışla, o öfke krizlerinden birine yakalandığı zamanlarda yaptığım gibi onu arkadan tutmam gerektiğini anladım.

“Anne, sakin ol. Her an dışarı çıkıp kayıkçıları seyretmek zorunda kalabiliriz. Sakin olman gerek.”

Anne onun elleri arasında hafifçe debelendi, sonra öfke içinden çıkıp gitti, omuzları düştü. “Çok yoruldum,” diye fısıldadı.

“Biliyorum,” dedi George aynı ses tonuyla. “Ama bu daha epey sürebilir, Anne. Dünyanın en büyük ödülüne oynuyorsun. Kendini uzun bir oyuna hazırlamalısın.”

“Keşke ölse!” diyerek aniden yeniden alevlendi.

George anında göz ucuyla tahta kapıya baktı. “Şşşt. Ölebilir tabii,” dedi. “Ya da Wolsey bu işi bitiriverir. Şu anda nehrin yukarısına doğru yolda olabilir, yarın evlenebilirsin, yarın gece kralın yatağına girer, ertesi sabah hamile kalkarsın. İçin rahat olsun, Anne. Her şey iyi görünmene bağlı.”

“Ve ruh haline,” diyerek George’un sözlerini tamamladım.

“Sen ne cüretle bana tavsiyede bulunursun?”

“Öfke krizlerine kralın tahammülü yoktur,” diye uyardım onu. “Adam tüm evlilik hayatını Katherine gibi bir kadınla geçirmiş ve kadın sesini yükseltmek şöyle dursun, ona kaşını bile kaldırmamış. Daha ileri gitmene şimdilik göz yumacaktır çünkü şu anda sana deli oluyor. Ama bu öfke krizlerinden birini bile kaldırmaz.”

Önce yeniden alevlenecekmiş gibi bana baktı, sonra söylediklerimin mantıklı olduğunu sezip beni başıyla onayladı. “Evet, biliyorum. O yüzden ikinize de ihtiyacım var.”

İkimiz de ona doğru bir adım ilerledik. George hâlâ onun ellerini tutuyordu, ben ellerimi kalçalarına koyup sıkıca tuttum.

“Biliyorum,” dedi George. “Bu işte hep birlikteyiz. Bu hepimiz için. Boleynler ve Howardlar için. Hepimiz bununla yükselir ya da düşeriz. Hepimiz bekliyor, bu uzun oyunu hep birlikte oynuyoruz. Sen başroldesin, Anne. Ama hepimiz arkandayız.”

Anne evet anlamında başını salladı, sonra duvara monte edilmiş, dışarıdaki bahçelerin ve nehrin ışığını yansıtan büyük yeni aynaya döndü. Başlığını geriye itti, inci kolyesini düzeltti. Başını yana çevirip aynada kendine yandan baktı, hoppa, davetkâr bir gülümseyiş denedi. ”Hazırım,” dedi.

Şimdiden kraliçe olmuş gibi ona yol verdik. O başı yukarıda kapıdan çıkarken George’la ben başrol oyuncusunu zorla sahneye iten oyuncular gibi hızlıca bakıştık. Sonra onun peşinden gittik.

Kocam kayıkçıların yarışını izlemek üzere kraliyet kayığındaydı. Bana gülümseyip oturduğu sırada bana yer açtı. George aralarında Francis Weston’in da bulunduğu sarayın genç erkeklerinin yanına gitti. Göz ucuyla baktığımda Anne’in kralın yanına oturduğunu gördüm. Başının uçarcasına dönüp ona yan gözle bakışında bir kez daha kendine ve krala tamamen hakim olduğunu gördüm.

“Yemekten önce benimle bahçede yürüyüşe çık,” dedi kocam alçak sesle.

Anında gerildim. “Neden?”

Gülmeye başladı. “Siz Howardlar! Çünkü yanımda olman hoşuma gidiyor. Çünkü senden rica ediyorum. Çünkü biz karı kocayız ve her an yeniden o şekilde yaşamaya başlayabiliriz.”

Kederle gülümsedim. “Bunu unutmuş değilim.”

“Belki bunu sevinçle umut etmeyi öğrenebilirsin.”

“Belki,” dedim tatlı tatlı.

Akşamüzeri güneşinin sularında parladığı nehre döndü. Soyluların kendi kürekçileriyle dolu kayıkları hakemin emirleri doğrultusunda dizilmişti. Küreklerini borazan gibi yukarı kaldırmış başlama işaretini beklerken renkli bir görüntü oluşturuyorlardı. Hepsi birden kırmızı ipek bir mendil çıkarıp bunu Anne’e uzatan krala dönmüştü. Anne kraliyet iskelesinin ucuna yürüdü ve mendili başının tepesine kaldırdı. Bütün gözlerin üzerinde olduğunu bilerek bu pozunu bir dakika kadar bozmadı. William’la oturduğumuz yerden onu yandan görüyorduk. Başını geriye atmış, başlığı yüzünün gerisine savrulmuş, açık renk teni sevinçten pembeleşmiş, koyu yeşil elbisesi göğüslerini ve incecik belini sıkıca sarmış... Adeta bir şehvet timsali. Kırmızı mendili aşağı indirdi, kayıklar küreklerin suya vurmasıyla öne savruldu. Kralın yanındaki koltuğuna hemen geri dönmedi, bir dakika kadar kraliçe rolünü unutuverdi. Tırabzandan öne eğilip Howardlar’ın kayığının Seymourlar’ınkini geçişini izledi.

“Haydi Howardlar!” diye bağırdı aniden. “Haydi!” Sanki kürekçiler kıyıdan gelen diğer bağırışlar arasında onun sesini duymuş gibi hızlandılar, kayık öne fırladı, durdu, sonra Seymourlar’ınkinden daha hızlı bir tempoyla tekrar öne fırladı. Ben ayağa fırlamıştım, herkes tezahürata başlamıştı, bütün saray eşrafı asaleti bir kenara bırakıp tek bir tarafa yüklenerek kendi favorisi için çığlıklar atarken kraliyet kayığı tehlikeyle yan yattı. Kral elini

Anne’in beline atmış çocuklar gibi gülerek yarışı seyrediyor, herhangi bir lordun adını haykırmıyor ama bu kollarındaki kızı sevindireceğinden belli ki Howardlar’ın yenmesini istiyordu.

Howardlar’ın kayığı etrafa su ve ışık saçarak iyice hızlandı ve sorguya mahal bırakmadan bitiş çizgisini Seymourlar’ın yarım kayık önünde karşıladı. Davul ve borazanlar çılgın gibi çalarak Seymourlar’a onlar için her şeyin sona erdiğini, kayık yarışını kazandığımızı, kraliyetin birinci ailesi olma yarışını kazandığımızı, kralın kollarında gözünü tahta dikmiş kızın bizim kızımız olduğunu söylüyordu.

Kardinal Wolsey eve döndü, ancak cebinde evliliği bozma izninin verdiği zaferle değil, rezil olmuş bir halde. Üstelik artık Henry’yle baş başa bile konuşamayacağını gördü. Tezgahlarda hangi şarabın sunulacağından Fransa ve İspanya’yla hangi koşullarda barış yapılacağına dek her türlü kararı tek başına alan bu adam şimdi raporunu çifte hükümdarlarmış gibi dip dibe oturan Henry ve

Anne’e birlikte sunmak zorunda olduğunu gördü. Bir zamanlar lekelendiğini ve gözünün fazla yükseklerde olduğunu söyleyerek azarladığı kız şimdi İngiltere Kralının sağ yanında oturmuş, sanki adamın söyleyecekleri pek de hoşuna gitmeyecekmiş gibi gözlerini kısarak ona bakıyordu.

Kardinal şaşkınlığını yüzüne yansıtmayacak kadar eski ve kurnaz bir saraylıydı. Anne’in önünde güzelce eğilip rapor verdi. Anne aynı düzeyde gülümseyerek dinledi, öne eğildi, Henry’nin kulağına zehirli bir şeyler fısıldadıktan sonra susup tekrar dinledi.

“Geri zekâlı!” diyerek fırtına gibi odamıza daldı. Ben ayaklarımı kendime çekmiş yatakta oturuyordum. Kuledeki1 aslanlar gibi bir pencereye, bir yatağın direğine yürüdü, elimde olmadan cilalı zeminde bir iz bırakacağını ve bu izi rölyefler, eski işaretlerle ilgilenen kişilere gösterebileceğimizi düşündüm. Bu ize “Anne’in Zamana Şahit Oluşu” diyecektik.

“Adam aptal ve başvuracak başka bir yerimiz yok!”

“Ne diyor?”

“Papayı ve Avrupa’nın yarısını elinde tutan bir adamın teyzesini bir kenara atmanın ciddi bir iş olduğunu, Tanrının isteğiyle İspanyol İmparatoru Charles’ın savaşa giriştikleri Kule olarak adlandırılan yer Tower of London’dır. İtalya ve Fransa’ya yenileceğini, İngiltere’nin destek sözü

vermesi ama tek bir askerini riske atmaması, tek bir okunu bu savaş uğruna kaybetmemesi gerektiğini."

"Yani bekleyecek miyiz?"

Ellerini başının tepesine savurup haykırdı. "Beklemek mi? Hayır! Sen bekleyebilirsin. Kardinal bekleyebilir! Henry bekleyebilir! Ama benim ortada dans etmem, aslında hiçbir ilerleme kaydetmezken sanki başarıyormuş gibi görünmem gerek. Bir şeyler oluyormuş düşüncesini devam ettirmem, Henry'yi daha da yoğun bir aşkla sevildiğine ikna etmem, onu her şeyin iyiye, daha iyiye gittiğini inandırmam lazım, çünkü o kral ve hayatı boyunca herkes ona her şeyin hayatında istediği gibi gideceğini söylemiş. Ona ballar börekler vaat edilmişken ben 'bekle' diyemem. Nasıl yoluma devam edeceğim? Ne yapmalıyım?"

İçimden keşke George burada olsaydı diye geçirdim. "Sen başarırsın," dedim. "Eskisi gibi devam et. Şimdiye kadar her şey mükemmeldi, Anne."

Dişlerini gıcırdattı. "Bu iş hallolana kadar yaşlanıp bitkin düşeceğim."

Şefkatle onu tutup Venedik tarzı cam aynasına döndürdüm. "Bak," dedim.

Anne her zaman kendi güzelliğiyle yatıştırılabilirdi. Durdu, derin bir nefes aldı.

"Ayrıca akıllısın da," diye hatırlattım ona. "Hep senin kraliyetteki en zeki insan olduğunu söyleyip duruyor. Erkek olsan seni kardinal olarak yanına alırdı."

Kurnaz bir edayla hafifçe gülümsedi. "Wolsey dişi olduğum için şükretmeli."

Gülümseyerek karşılık verdim, yüzüm aynada onunkinin yanındaydı, ikimizin görünüşü her zamanki gibi bambaşkaydı. Bakışlarımız, rengimiz, ifademiz. "Kesinlikle," dedim. "Ama yapacak bir şeyi yok."

"Artık kralı randevusuz göremiyor bile," dedi şeytani bir zevkle. "Başardım. Eskiden yaptıkları gibi öyle dostça sohbet ederek birlikte gezintiye çıkamıyorlar. Ben olmadan hiçbir şeye karar verilmiyor. Kralla toplantı yapmak için saraya gelmeden evvel krala ve bana haber vermek zorunda. O gücünü yitirdi, bense gücün ta kendisiyim."

"Çok iyi becerdin," dedim. Sözlerim onu sakinleştirirken benim midemi bulandırıyordu. "Ve Önünde daha seneler, seneler var, Anne."

Kış 1527

William’la hoş, hatta karı koca ilişkisi denebilecek bir düzen oturttuk, ancak bu düzen Anne ve kralın isteklerine bağlıydı. Ben hâlâ Anne’in yatağında uyuyor, bütün niyetine, bütün hedeflerine rağmen onun odalarında kalıyordum. Dış dünya bizi hâlâ kraliçenin nedimeleri olarak biliyordu. Onlardan ne bir adım ileri, ne bir adım geriydik.

Ama sabahtan akşama dek Anne kralla beraberdi, yeni gelin gibi, danışmanı gibi, en iyi dostu gibi Henry’nin dizinin dibinden ayrılmıyordu. Odamıza sadece elbisesini değiştirmek, ya da Henry duadayken veya adamlarıyla ata binerken yatağa yatıp azıcık dinlenmek için geliyordu. Bu ziyaretlerinde hep yorgunluktan bitap düşmüş gibi ağzını açmadan yatıyordu. Gözlerini kocaman açarak boş boş, hiçbir şey görmeden yatak örtüsüne dikiyordu. Sanki hastaymış gibi düzenli ancak yavaş yavaş soluk alıp veriyordu. Asla tek bir kelime bile etmiyordu.

Bu durumdayken onu yalnız bırakmayı öğrendim. O bitmeyen gösterileri arasında bir yolunu bulup biraz dinlenmesi gerekiyordu. Çekiciliğini sürekli devam ettirmesi, sadece kral değil, herkesin gözlerini daima üzerine çekmesi gerekiyordu. O ışıltısını bir saniye bile kaybettiğinde saray eşrafında hemen dedikodular başlıyor, bu dedikodular büyüyüp onu da bizi de yutuyordu.

Yatağından kalkıp kralın yanına gittiğinde ben vaktimi William’la geçiriyordum. İki yabancı gibi buluşuyorduk ve William bana eşlik ediyordu. Bu, bir kocanın ayrıldığı suçlu karısına yapacağı en garip, en basit, ancak en sevimli şeydi. Bana küçük çiçek demetleri, çobanpüskülü filizleri ya da minik gül pembesi porsukağacı yemişleri gönderiyordu. Bir keresinde minik, yaldızlı bir bilezik gönderdi. Gri gözlerimle sarı saçlarıma övgüler düzen muhteşem şiirler yazarak sanki hayatının aşkıymışım gibi benden sevgimi beklediğini söyledi. Anne’le dolaşmak için atımın getirilmesini emrettiğimde deri üzengiye sıkıştırılmış bir not buluyordum. Anne’le yatağa girip battaniyeyi üzerime çektiğimde elime yaldızlı kâğıda sarılmış bir şekerleme geliyordu. Beni minik mektuplara, küçük hediyelere boğdu. Herhangi bir saray ziyafetinde, okçuluk alanında ya da tenis kortunda oyuncuları seyrederken her beraber

olduğumuzda bana doğru eğilip kulağıma şöyle fısıldıyordu: “Odama gel, karıcığım.”

Ben de sanki onun yıllanmış karısı değil de yeni sevgilisi gibi kıkırdayıp kalabalıktan uzaklaşıyordum. Birkaç dakika sonra Greenwich Sarayının batı kanadındaki gözlerden ırak odasının mahremiyetinde buluşmak üzere o da yola düşmüş oluyordu. Sonra beni kollarına alıp sevinçle vaatlerde bulunuyordu, “Çok az vaktimiz var, sevgilim, en fazla bir saat. O yüzden bunu senin için yapacağım.”

Beni yatağa yatırıyor, sımsıkı bağlanmış korsemi çözüyor, göğüslerimi ve karnımı okşuyor, kendini düşünebildiği her yöntemle bana zevk vermeye adıyordu, ta ki ben sonunda, “Ah William! Ah aşkım! Muhteşemsin, harikasın, çok, çok, çok iyisin.”

Ve tam o anda, tüm zamanların en büyük övgüsünü almış bir erkek gibi gururla gülümseyip içindekileri bana akıtıyor, sonra nefes nefese, titreyerek omzuma seriliyordu.

Benim için bütün bunlar ihtiras ve biraz da menfaatti. Anne yerini kaybeder, biz Boleynler de onunla birlikte yerimizden olursak Norfolk’ta hoş bir malikânesi, bir unvanı olan, zengin ve beni seven bir kocam olması bana yeterdi. Ayrıca çocuklarım onun ismini taşıyordu, istediği an onların eve gönderilmesini emretme hakkına sahipti. Beni çocuklarımdan ayırmadığı sürece sadece ona değil, şeytanın kendisine bile muhteşem, harika, dünyanın en iyisi olduğunu söyleyebilirdim.

Noel ziyafetinde Anne’in keyfi yerindeydi. Sanki hiçbir şey onu durdurmazmış gibi bütün gün, bütün gece dans etti. Sanki kraliçenin hazinesiyle oynuyormuş gibi bütün gece kumar oynadı. George ve benle bir anlaşma yapmıştı, parayı sonra baş başayken ona geri verecektik. Ama krala karşı kaybettiğinde güçbela kazandığı para kraliyet heybesine gitti ve bir daha paranın ucunu bile göremedi. Ona karşı kaybetmesi gerekiyordu, Henry’nin yenilmeye tahammülü yoktu.

Kral onu hediyelere boğdu, bütün dansları onunla etti. Her maskeli baloda taçlı kraliçe Anne’di. Ancak her şeye rağmen, sanki bütün bunlar onun ödülüymüş gibi, sanki Anne kendi rızasıyla onun yardımcısıymış gibi ona gülümseyerek masanın başında oturan Katherine’di. Ve Prenses Mary küçük, zayıf, beyaz suratlı prenses annesinin yanında oturup bu zarif dansçı onu çok eğlendiriyormuş gibi Anne’i seyrediyordu.

“Tanrım, ondan nefret ediyorum,” dedi Anne, gece üzerindekileri çıkartırken. “İkisinin de kopyası, ay suratlı yaratık.”

Durakladım. Anne’le tartışmanın anlamı yoktu. Prenses Mary büyüdükçe nadir güzellikte bir prensese dönüşüyordu, yüzünde öyle bir karakter ve kararlılık vardı ki, hiç şüphesiz annesinin kızıydı. Tepeden salona, Anne’le bana baktığında sanki bütün içimizi görüyor gibiydi, sanki biz Venedik camıymışız da tek bilmek istediği ötemizde nelerin var olduğuymuş gibi bakıyordu. Bize özeniyormuş gibi görünmüyordu, bizi babasının ilgisini üzerinde tutan birer rakip gibi de görmüyordu, hatta annesinin yerini tehdit ettiğimizi de düşünmüyordu.

Zeki bir kızdı, daha on birindeydi ama sözcük oyunları yapabiliyor, İngilizce, İspanyolca, Fransızca ya da Latince espriler yapabiliyordu. Anne kıvrak zekâlı ve eğitimliydi ama bu küçük prenses gibi eğitilmemişti ve onu kıskanıyordu. Ve kızda aynı annesinin duruşu vardı. Anne bir gün kraliçe olsun olmasın, herhangi bir mevkiye doğmamış, ya da bunun için özel hazırlanmamıştı. Prenses Mary, bizim sadece hayalini kurabileceğimiz haklara sahip olarak doğmuştu. İkimizin de asla öğrenip uygulayamayacağı bir özgüveni vardı. Dünya üzerindeki yerinin verdiği o mutlak özgüvenden gelen bir zarafeti vardı. Anne ondan tabii ki nefret edecekti.

“Kızın hiçbir önemi yok,” dedim rahatlatmaya çalışarak.

“Gel saçını tarayayım.”

Kapı yavaşça çalındı ve biz daha ‘Gel,’ diyemeden George içeri daldı.

“Karım beni görecek diye ödüm patlıyor,” dedi mazeret olarak. Elindeki bir şişe şarabı ve üç kupayı bize doğru salladı. “Bütün gece dans etti, iyice azmış duaımda. Hiçbir şey yapmadan hemen yatağa gitmemi emretti. Buraya geldiğimi görürse beni mahveder.”

“Eninde sonunda seni bulur.” Anne, George’un şarabından bir kupa aldı. “O kadından hiçbir şey kaçmaz.”

Ben de kıkırdayıp George’un kupamı doldurmasını bekledim. “Ayrıca seni bulmak için avcı olmaya gerek yok,” dedim. “Zaten hep buradasın.”

“Burası kendim olabildiğim tek yer.”

“Ya genelev?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Artık oraya gitmiyorum. Artık canım istemiyor.”

“Âşık mısın?” diye sordu Anne alaylı.

Ama George beni şaşırtarak kızardı ve başını çevirdi. “Ben değil.”

“Neymiş bu George?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Bir şey işte, ya da hiçbir şey. Size söyleyemeyeceğim, söylemeye cesaret edemeyeceğim bir şey.”

“Saraydan biri mi?” diye sordu Anne ilgiyle.

George ateşin önüne bir tabure çekip gözlerini korlara dikti. “Size söylemem için önce bana kimseye söylemeyeceğinize yemin etmelisiniz.”

Anne’le birlikte her şeyi öğrenmenin kararlılığıyla kardeş kardeşe başımızla evet dedik.

“Daha önemlisi ben gittikten sonra bunu birbirinizle konuşmayacaksınız. Arkamdan herhangi bir dedikodu istemiyorum.”

Bu kez durakladık. “Birbirimizle de mi konuşmamaya yemin edeceğiz?”

“Evet, yoksa hiçbir şey anlatmam.”

Önce tereddüt ettik, sonra merakımıza yenik düştük. “Tamam,” dedi Anne ikimiz adına konuşarak. “Yemin ederiz.”

O genç, yakışıklı yüzü önce buruştu, sonra ceketinin manşetlerine gömüldü. “Bir erkeğe âşık oldum,” dedi lafı uzatmadan.

“Francis Weston,” dedim hemen. Sessizliği tahminimde yanılmadığımı gösterdi. Anne’in yüzü dehşetten taş kesmişti. “Biliyor mu?” George bol işli kırmızı kadife manşetinden ayırmadan başını iki yana salladı.

“Bilen başka biri var mı?”

Kahverengi başı yine hayır anlamında kımıldandı. “Bunu kimseye belli etmemelisin, kimseye söylememelisin,” diye emretti Anne. “Bu, bu konudan ilk ve son bahsedişin olsun, bize bile. Onu kalbinden, aklından söküp atmalı, bir daha asla dönüp geriye bakmamaksın.”

Başını kaldırıp Anne’e baktı. “Çözümsüz, değil mi?” Anne’in cevabının George’la uzaktan yakından alakası yoktu. “Beni tehlikeye atıyorsun,” dedi. “Üzerimize utanç lekesi sürecek herhangi bir şey yaparsan kral benimle asla evlenmez.”

“Bu mu yani?” dedi George aniden öfkelenerek. “Önemli olan tek şey bu mu? Âşık olmam ve günah çukurunda boğulmam değil, öyle mi? Asla mutlu olamayacak olmam değil. Bir yılanla evliyim, asla elde edemeyeceğim birine âşığım ama tek, tek önemli olan şey Bayan Anne Boleyn’in şanına gölge düşmemesi.”

Anne anında ellerini pençe gibi açıp George’un üzerine atladı, ağabeyim ablam onun yüzünü tırmalamadan evvel onu bileklerinden yakaladı. “Bana

bak," diye tısladı Anne. "Ben hayattaki tek aşkımdan vazgeçmedim mi? Kalbim hiç kırılmadı mı? O zamanlar bana ödediğim bedelin karşılığını alacağımı söyleyen sen değil miydin?"

George onu uzaklaştırdı ama Anne'i durdurmak mümkün değildi. "Mary'ye bir bak! Onu kocasından ayırmadık mı? Ben kendi kocamdan ayrılmadım mı? Şimdi senin birinden feragat etmen gerekiyor. Hayatının en büyük aşkından vazgeçmen gerek, tıpkı benim, tıpkı Mary'nin yaptığı gibi. Bana kalbim kırık falan deme sakın. Benim aşkımı geberttiniz, hep birlikte gömdük, bitti gitti."

George onu tutmakta zorlanıyordu, ben arkasına geçip Anne'i ondan uzaklaştırdım. Aniden öfkesi geçiverdi, üçümüz sanki birer tablo karakteri gibi olduğumuz yerde kalakaldık. Ben Anne'in belinden tutmuş, George Anne'i bileklerinden yakalamış haldeydi, Anne'in pençe gibi açtığı elleri George'un yüzünden birkaç santim gerideydi.

"Yüce Tanrım, ne aileyiz ama," dedi George hayretle. "Yüce Tanrım nerelere geldik böyle?"

"Geldiğimiz değil, gideceğimiz yer önemli," dedi Anne sertçe.

George gözlerini onunkilerle buluşturup ant içer gibi onu başıyla onayladı. "Tamam," dedi. "Bunu unutmayacağım."

"Aşkından vazgeçeceksin," diye şart koştu Anne. "Ve bir daha adını asla ağzına almayacaksın." George aynı yenik ifadeyle başını salladı.

"Ve aklından çıkarmayacaksın, tahta giden yolum her şeyden daha önemli."

"Aklımdan çıkarmayacağım."

İçimin ürperdiğini hissedip Anne'in belini bıraktım. Fısıltıyla gelen bu yemin sanki Anne'le değil, şeytanın kendisiyle yapılıyormuş gibi bir his duydum.

"Böyle söyleme."

İkisi de Boleynlerin o siyah gözleri, düz uzun burunları, küstah, alaylı dudaklarıyla bana döndü. "Hayatın kendisinden daha önemli olamaz," dedim, geçiştirmeye çalışarak.

İkisi de gülümsemedi.

"Olur," dedi Anne hiç uzatmadan.

Yaz 1528

Anne dans etti, ata bindi, şarkı söyledi, nehirde kayıkla gezdi, piknikler yaptı, bahçelerde gezdi, sanki hayatta umursadığı hiçbir şey yokmuş gibi o geniş tuvalde oynadı durdu. Yüzü gittikçe daha beyazladı. Gözlerinin altındaki halkalar her gün biraz daha koyulaştı, gözlerinin altındaki çukurları gizlemek için pudra kullanmaya başladı. Zayıfladıkça korsesini daha da sıkmam gerekti, ardından göğüsleri eskisi kadar dolgun görünsün diye elbisesine takviye yapmaya başladık.

Korsesini sıkarken aynada göz göze geldik, her haliyle benden büyük görünüyordu, yıllarca büyük görünüyordu. “Çok yorgunum,” diye fısıldadı. Dudakları bile bembeyazdı.

“Seni uyarmıştım,” dedim acımayarak.

“Bu zekâ ve güzellik sende olsa sen de onu elinde tutmak için aynı şeyleri yapardın.”

Yüzümü iyice görebilsin, yanaklarımın pembeliğini, gözlerimin parlaklığını, rengimin onun yanında al al göründüğünü iyice görebilsin diye öne eğildim. “Ben zeki ya da güzel değil miyim sence?”

Yatağa doğru döndü. “Dinleneceğim,” dedi kaba bir tavırla. “Gidebilirsin.”

Onun yatağa girmesini bekledim, sonra taş basamaklardan aşağı koşup bahçeye çıktım. Muhteşem bir gündü, güneş sapsarı, sıcacıktı, nehrin üzeri ışıl ışıl görünüyordu. Küçük kayıklar denize açılmak için suların yükselmesini bekleyen büyük gemilerin arasında ileri geri gidip duruyordu. Nehrin yukarısından hafif bir rüzgâr esiyor, özenle bakılan bahçelere tuz ve macera kokusu taşıyordu. Alt taraçada kocamın birkaç adamla beraber yürüdüğünü, görüp ona el salladım.

Anında diğerlerinden izin isteyip yanıma geldi, ayağını basamaklardan birine dayayıp bana baktı.

“Nasılsınız Bayan Carey? Bakıyorum bugün yine her zamanki kadar güzelsiniz.”

“Siz nasılsınız Sör William?”

“Ben iyiyim. Anne ve kral nerede?”

“Anne odasında. Kral ata binmeye gitti.”

“Demek özgürsün?”

“Gökyüzündeki kuşlar kadar.”

O bilmiş ve esrarlı gülümsemesiyle bana baktı. “Size eşlik edebilir miyim? Biraz yürümeye ne dersiniz?”

Gözlerinin üzerimde dolaşmasından keyif alarak ona doğru birkaç basamak indim. “Tabii.”

Elimi koluna taktı, alt taraça boyunca yürüdük, adımlarını benimkilere uydurdu, sonra kulağıma fısıldamak üzere eğildi. “Yeryüzündeki en nefis şeysin, karıcığım. Bana uzun süre yürümemize gerek olmadığını söyle.”

Yüzümü ona çevirmemeyi başardım ama elimde olmadan kıkırdadım. “Saraydan

“Sonuçta kocanın emirlerine uyuyorsun,” dedi ikna etmeye çalışarak. “Bu bir eş için hayranlık uyandıracak bir şeydir.”

“Hele bir emredin,” diye önerdim.

“Emrediyorum,” dedi kararlı bir tonla. “Kesinlikle emrediyorum.”

Elimin tersiyle yeleğinin kürkünü okşadım. “O halde bana itaat etmekten başka ne düşer?”

“Mükemmel.” Beni döndürüp küçük bahçenin kapısından dışarı çıkardı, kapı arkamızdan kapanır kapanmaz beni kollarına alıp öptü, sonra beni odasına götürdü. Anne, o şanslı Boleyn kızı, o gözde Boleyn kızı, korkudan yüzünün feri kaçmış halde kız oğlan kız yatağında yatarken biz bütün öğleden sonrayı sevişerek geçirdik.

O gece eğlence ve dans vardı. Anne her zamanki gibi başroldeydi, ben de dansçılardan biriydim. Anne olduğundan daha da beyazdı, gümüş rengi elbisenin üzerinde bembeyaz yüzü hortlak gibi görünüyordu. Eski güzelliğini öyle yitirmişti ki, annemin bile dikkatini çekti. Oyunda kendi bölümümü oynayıp dansımı edeceğim köşede beklerken parmağının ucuyla beni yanına çağırdı.

“Anne hasta mı?”

“Her zamankinden daha hasta değil.”

“Söyle dinlensin. Güzelliğini kaybederse, her şeyi kaybeder.”

Olur anlamında başımı salladım. “Dinleniyor, anne,” dedim dikkatle. “Yatakta yatarak dinleniyor ama korkudan kaçış yok. Şimdi gidip orada dans etmeyi hiç istemiyorum.”

Başıyla onaylayıp gitmeme izin verdi. Salonun etrafından dolaşıp oyuna katıldım. Gökyüzünün batısından düşen, dünyaya barış getiren bir yıldızı

canlandırıyordum. İtalya'daki savaşa bir göndermeydi, Latince kelimeleri biliyordum ama kendimi yorup anlamını öğrenmemiştim. Anne'in yüzünü buruşturduğunu gördüm ve bir şeyi yanlış telaffuz ettiğimi fark ettim. Utanmam gerekirdi ama kocam William bana göz kırptı ve gülmemek için kendimi zor tuttum. O akşamüzeri onunla yatakta fingirdeşmek yerine rolümü ezberlemem gerektiğini biliyordu. Dans sona erdi, yüzleri maske ve yarı maskeli yabancı birtakım erkekler içeri girip dans için eşlerini seçti. Kraliçe şaşırmıştı. Bunlar da kimdi? Hepimiz şaşırmıştık, yapılı ve diğerlerinden uzun olan Anne'e dans teklif ettiğinde Anne de şaşırıp gülümsedi. Gece yarısına kadar dans ettiler, Anne maskesini çıkarttığında dans ettiği erkeğin kral olduğunu görünce kendi şaşkınlığına bir kahkaha attı. Gecenin sonunda hâlâ elbisesi gibi bembeyazdı, dans etmek bile yüzüne bir canlılık katmamıştı.

Birlikte odamıza gittik. Basamaklarda tökezledi, dengesini sağlamasına yardım etmek için elimi uzattığımda teninin buz gibi ve terden yapış yapış olduğunu gördüm. "Anne iyi misin?"

"Sadece yorgunum," dedi titrek bir sesle. Odamızda yüzündeki pudrayı sildiğinde renginin ceset gibi olduğunu fark ettim. Titriyordu, saçını yıkamak ya da fırçalamak istemedi. Yatağa girdi ve dişleri takırdamaya başladı. Kapıyı açıp George'u getirmesi için uşaklardan birine seslendim. Ağabeyim gece entarisinin üzerine attığı pelerinini çekiştirerek geldi.

"Doktor çağır," dedim. "Bu yorgunluktan öte bir şey."

Gözleri arkama, Anne'in yatakta büzüldüğü yere kaydı, battaniyeler omzunun etrafına toplanmıştı, yüzü yaşlı kadınlarınki gibi sapsarıydı, dişleri takır takır takırdıyordu.

"Tanrım veba," dedi, en belalı salgın hastalığın ismini anarak.

"Sanırım," dedim ciddi bir ifadeyle.

Gözlerinde korkuyla yüzünü bana çevirdi. "Ölürse ne yaparız?"

Veba saraya öç almaya gelmişti. O gece dans eden yarım düzine kişinin hepsi odasındaydı. Kızlardan biri ölmüştü, Anne'in hizmetçisi yarım düzine daha hizmetçiyle paylaştığı odasında köpekler gibi hasta yatıyordu. Doktorun Anne'e ilaç göndermesini beklerken William'dan onun yanına gitmememi, suya ödağacı yapraklan koyup banyoya girmemi çünkü onun da vebaya yakalandığını ve bana geçmemiş olması için Tanrıya dua ettiğini söyleyen bir not aldım.

Odasına gidip onunla kapıdan konuştum. Onun da yüzü Anne'inki gibi sarımsı bir renk almıştı ve o ela Anne gibi kat kat battaniyelerin altında olmasına rağmen tir tir titriyordu.

"İçeri gelme," dedi. "Daha fazla yaklaşma."

"Sana bakıyorlar mı?" diye sordum.

"Evet, beni Norfolk'a götürecek bir araba istedim," dedi. "Evde olmak istiyorum."

"Birkaç gün bekle de biraz iyileşince git."

Hastalığın verdiği acıyla yüzünü buruşturarak yatağından bana baktı. "Ah benim şapşal, çocuk ruhlu karıcığım," dedi. "Bekleyecek vaktim yok. Hever'daki çocuklara iyi bak."

"Tabii ki bakacağım," dedim hâlâ ne demek istediğini anlamadan.

"Sence bir bebeğimiz daha yolda mıdır?"

"Henüz bilmiyorum."

William sanki dilek diliyormuş gibi bir an gözlerini kapadı. "Her şey Tanrının elinde," dedi. "Ama seninle gerçek bir Carey yaratmış olmayı çok isterdim."

"Bunun için bir dolu vaktimiz olacak," dedim. "Sen iyileştiğinde."

Hafifçe gülümsedi. "Bunu düşüneceğim küçük karıcığım," dedi şefkatle, dişleri takırdamasına rağmen. "Bir süre saraya geri gelemezsem kendine ve çocuklarımıza iyi bak."

"Tabii ki," dedim. "Ama iyileşir iyileşmez geleceksin, değil mi?"

"İyileşir iyileşmez geleceğim," diye söz verdi. "Hever'a git ve çocuklarla birlikte kal."

"Ne zaman gitmeme izin verirler bilmiyorum."

"Bugünden git," diye salık verdi. "Kaç kişinin vebaya yakalandığını gördüklerinde kargaşa çıkacak. Çok kötü, sevgilim. Çok kötü bir şekilde şehirde dolaşıyor. Henry tavşan gibi kaçacak, bu sözümü unutma. Bir hafta falan kimse seni arayıp sormayacak. George'u bul, seni götürsün. Git haydi." Bana söylediklerini yapmaya niyetlendim ama duraksadım.

"Mary, bana son dileğin nedir diye sorsan aynen bunları söylerdim. Hever'a git ve saray hastalıktan kırılırken çocukların yanında ol. Bebeklerin veba salgınında hem annelerini, hem babalarını kaybetmesi hiç hoş olmaz."

"O da ne demek öyle? Ölmeyeceksin, değil mi?" Gülümsemeyi başardı. "Tabii ki, hayır. Ama güvende olduğunu bilirsem evime daha

mutlu giderim. George’u bul ve ona sana gitmeni, onun da sana eşlik etmesini emrettiğimi söyle.”

İçeri doğru hafif bir adım attım.

“Sakın daha yaklaşma!” dedi hemen. “Haydi git!”

Sesi kabaydı. Topuklarımın üzerinde dönüp neredeyse öfkeyle odadan dışarı çıktım ve alındığımı anlasın diye kapıyı hafifçe çarparak kapattım.

Bu, ölmeden evvel onu son görüşümdü.

George’la ben Hever’a geleli bir haftadan biraz fazla olmuştu ki, açık bir arabayla, neredeyse tek başına Anne geldi. Şatoya vardığında bitkinlikten bembeyazdı ve ne George, ne de ben onunla ilgilenme cesaretini kendimizde bulduk. Edenbridge’den bilge bir kadın gelip onu kuledeki odaya çıkarttı, koca porsiyonlarda yemek ve şarap istedi. Bu yiyeceklerin hiç olmazsa birazının gerçekten Anne’e kısmet olması için dua ettik. Bütün ülke ya hastaydı, ya da hastalık yüzünden dehşet içindeydi. İki hizmetçi civar köylerde yaşayan anne babalarına bakmak üzere şatodan ayrıldı ve ikisi de öldü. Bu en korkunç hastalıklardan biriydi, George’la ben her sabah panikle ter içinde uyanıyor, günün geri kalanını acaba bu hastalıktan ölmek bizim de kaderimizde yazılı mı, diye tasalanarak geçiriyorduk.

Kral hastalığın ilk belirtileriyle birlikte hemen sarayı terk edip Hundson’a gitmişti. Bu bile Boleynler için iyi değildi. Saray kargaşa içindeydi, ölüm ülkeyi ele geçirmişti. Bizim için daha da kötüsü Kraliçe Katilerine iyiydi, Prenses Mary iyiydi ve ikisi, kralla birlikte yazın tamamını geçirmek üzere saraydan ayrılmıştı, sanki Tanrı tarafından özel olarak kutsanmış gibi bu hastalık denizinde sapasağlam bir haldeydiler.

Anne tıpkı kral için savaştığı gibi yaşamı için de savaştı, imkânsıza karşı bütün kararlılığını gösterdiği uzun, kıran kırana bir savaş verdi. Üzerinde sırasıyla Hundson, Tittenhanger,

Ampthill yazan ve kraldan gelen aşk mektupları çeşitli tedaviler öneriyor, Anne’i unutmadığını, onu hâlâ sevdiğini söylüyordu. Ama tabii ki hiçbir iş yapılamazken, kardinal bile hastayken, boşanma durumunda herhangi bir gelişme görünmüyordu. Neredeyse unutulmuş gibiydi, kraliçe şimdi kralın yanındaydı ve onları birbirine bağlayan küçük prensesleri en iyi yol arkadaşı, en büyük eğlenceleriydi. Her şey sanki yaz süresince durmuştu, Anne için zamanın uçup gidiyor olması, Anne’in çaresizliği, hayatında en çok hastalıktan korkan ve mucizevî bir biçimde bu perişanlık

denizinde sağlıkla kutsanan bir adam için hiçbir şey ifade etmiyordu. Şansımıza, Boleyn şansına, veba Hever'a sıçramadı, ben ve çocuklar o tanıdık yeşil araziler ve otlaklarda güvendeydik. William'ın annesinden kocamın aynen istediği gibi ölmeden evvel evine ulaşabildiğini belirten bir mektup aldım. Kısa ve soğuk bir mektuptu, sonunda tekrar özgür bir kadın olduğum için beni kutluyordu, evlilik yeminlerimin geçmişte de beni pek kısıtlamadığını düşünüyormuş gibiydi.

Mektubu bahçede, en sevdiğim bankta, hendeğe ve şatonun taş duvarlarına bakarak okudum. Boynuzladığım ve sonra son birkaç ayda muhteşem bir kocaya, muhteşem bir sevgiliye dönüşen o adamı düşündüm. Biliyordum ki, ona hiçbir zaman hak ettiklerini verememiştim. Bir çocukla evlenmiş, bir genç kız tarafından terk edilmişti. Bir kadın olarak ona geri döndüğümdeyse öpücüklerimin hepsi birer hesap kitap meselesiydi.

Şimdi ölümünün beni özgür kıldığını anlıyordum. Beni özgür bırakan başka bir koca olsa Kent ya da Essex'te, kendi ailemin topraklarında bir çiftlik evi satın alabilirdim. Benim diyebileceğim bir arazim, büyüyüşünü seyredebileceğim ekinlerim olabilirdi. Bir adamın metresi, başka bir adamın karısı ve bir Boleyn kızının kız kardeşi olmak yerine sonunda kendi hakları olan özgür bir kadın olabilirdim. Çocuklarımı kendi çatım altında yetiştirebilirdim. Tabii ki bir yerlerden para edinmem gerekecekti, bunun için bir erkeği, bir Howard'i, bir Boleyn'i ya da kralı çocuklarımı büyütmek ve karnımı doyurmak için bana aylık bağlamasına ikna etmek zorunda kalacaktım ama bu bile taşrada kendi çiftliğinde mütevazı bir hayat süren dul bir kadın olarak yaşamama yetebilirdi.

"Sıradan biri olmayı gerçekten istiyor olamazsın," diye haykırdı George ağaçlıkta birlikte yürürken bu planımı ona açtığımda. Ağır adımlarla önlerinde yürürken çocuklar ağaçların arkasına saklanıyor, gizli gizli bizi takip ediyordu. Bizse bir çift geyik olmuştuk. George boynuz niyetine şapkasına birkaç parça dal sıkıştırmıştı. Ara sıra küçük Henry'nin kesinlikle görünmediğine ve duyulmadığına inanarak çıtırtılar çıkara çıkara yanımıza yaklaşırken heyecanla kıkırdadığını duyuyorduk. Elimde olmadan aklıma babasının da böyle kimliğini gizleme tutkusu olduğu ve en basit oyunlara bile insanların kandığını düşünmesi geldi. Şimdiyse aynı müsamahayı oğluma gösteriyor, ağaçtan ağaca koşarken çıkardığı sesleri duymuyor, gölgelerin arasından çalıların içine koşusunu görmüyormuş gibi yapıyordum. "Sarayın gözdesiydin," diye itiraz etti

George. “Neden büyük bir evlilik yapmak istemeyesin ki? Babam ya da dayım sana İngiltere’nin en iyisini ayarlayabilir. Anne kraliçe olduğunda bir Fransız prensiyle bile evlenebilirsin.”

“Kocaman salonlarda ya da mutfakta yapılması fark etmiyor, işler yine eninde sonunda kadına bakıyor,” dedim sinirle. “Artık bunu çok iyi biliyorum. Kendine kazandığın hiçbir şey yok, her şey kocana ve efendine. Tıpkı bir uşak gibi en çabuk şekliyle itaat etmelisin. Onun seçimlerine boyun eğip onun gibi gülümsemelisin. Son birkaç sene Kraliçe Katherine’e hizmet ettim ve hayatının nasıl olduğunu gördüm. Prenses falan da olmak istemem, hem de alacağını başlık parasına rağmen. Kraliçe bile olmak istemem. Nasıl aşağılandığını, nasıl rezil edildiğini gördüm, onun bile tek yapabildiği dua sunağının önüne diz çöküp ufacık bir merhamet için dua etmek, sonra ayağa kalkıp ona karşı zafer kazanan kadına gülümsemek. Bunun muhteşem bir şey olduğunu hiç sanmıyorum, George.”

Catherine arkamızda heyecanla öne atılıp eteğimi yakaladı. “Yakaladım! Seni yakaladım!” George dönüp onu kucağına aldı, havaya atıp tuttuktan sonra bana uzattı. Kızım ağırlaşmıştı, artık günışığı ve yaprak kokan, sıkı etli dört yaşında bir kız çocuğuydu. “Akıllı kızım benim,” dedim. “Sen çok iyi bir avcısın.”

“Ya bu kız ne olacak?” diye sordu George. “Onun bu dünyada büyük bir yer edinmesine engel mi olacaksın? İngiltere Kraliçesinin yeğeni olacak. Bir de bunu düşün.”

Durakladım. “Keşke kadınlar daha fazla şeye sahip olabilselerdi,” diye özlemle iç geçirdim. “Saray kadını olmak sonsuza dek mutfakta börek pişirilmesini seyretmek gibi bir şey. Bütün o güzel şeyleri görüyor ama hiçbirine sahip olamıyorsun.”

“Ya Henry?” dedi aklımı çelmeye çabalamaya devanı ederek. “Senin Henry’nin kralın oğlu olduğu da gayet iyi biliniyor. Tanrı korusun eğer Anne’in oğlu olmazsa, Henry’nin İngiltere tahtını talep etme hakkı doğar, Mary. Senin oğlun kralın oğlu ve kralın veliahdı olabilir.”

Bu fikir hiç içimi açmadı. Aksine korku dolu gözlerle ağaçlığa, bize yetişmeye çalışırken kendi bestelediği av şarkılarını mırıldanan minik, sadık oğluma baktım.

“Tanrı korusun,” diyebildim. “Tanrı onu korusun.”

Sonbahar 1528

Anne hastalığını atlattı. Hever'ın temiz havası onu güçlendirdi. Odasından çıkabildiği zamanlarda bile yanında durmadım, hastalığı çocuklarıma taşımaktan çok korkuyordum. Korkularımla dalga geçse de, sesi kinayeliydi. Kral saraydan kaçtığı için kendini aldatılmış hissediyordu, yazı Kraliçe Katherine ve Prenses Mary'yle geçiriyor olduğu için de ölesiye alınmıştı.

Anne havalar serinler serinlemez ve veba salgını geçer geçmez kralı bulmaya kararlıydı. Bense onun tahta oturma telaşı arasında kaynayıp unutulmayı umut ediyordum.

"Benimle geri dönmen lazım," dedi Anne açıkça.

Şatonun hendeğinin yanında, o en sevdiğimiz banktaydık. Anne taş banka oturmuş, George onun yanına çimenlere uzanmıştı. Bense çimene oturup sırtımı banka yaslamış, çocuklarımın coşkuyla suda ayaklarını çırpışını izliyordum. Bendin olduğu yer sığdı ama yine de gözlerimi onlardan ayıramıyordum.

"Mary!" Anne'in sesi bu kez sertti.

"Seni duydum," dedim başımı çevirmeden.

"Bana bak!"

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Benimle geri gelmen lazım, sen olmadan başaramam."

"Neden anlamıyo-"

"Ben anlıyorum," dedi George. "Güvenebileceği bir yatak arkadaşına ihtiyacı var. Yatak odasının kapısını kapattığında ağladığını kimsenin kraliçeye yetiştirmeyeceğinden, öfkeden köpürdüğünü kimsenin Henry'ye anlatmayacağından emin olmalı. Yaşamının her gününü rol yaparak geçiriyor, yolculuğunda ona eşlik edecek birilerine ihtiyacı var. Yanında tanıdığı, onu tanıyan birilerine ihtiyacı var. Her şey toptan sahte olamaz."

"Doğru," dedi Anne. "Nereden bildin?"

"Çünkü Francis Weston benim dostum," dedi George açık sözlülükle. "Yanımda kardeşim, kocam ya da oğlum olmayan birine ihtiyacım var."

"Ya da sevgilin olmayan," diye hatırlattım. Başını iki yana salladı. "Sadece dost. Ama Anne'in sana nasıl ihtiyacı olduğunu biliyorum çünkü

aynı şekilde benim de ona ihtiyacım var."

"Benim de çocuklarıma ihtiyacım var," dedim vazgeçmeyerek. "Ve Anne bensiz gayet iyi beceriyor."

"Senden ablan olarak rica ediyorum." Ses tonundaki bir şey dönüp ona daha dikkatle bakmama neden oldu. Bu hastalık kibrinin bir kısmını alıp götürmüştü, bir an için sesi kardeşinin şefkatine ihtiyacı olan bir kadın gibi geldi kulağıma. Yavaşça, çok yavaşça, hiç alışkın olmadığım bir şey yaparak elini bana uzattı.

"Mary... bunu sen olmadan başaramam," diye fısıldadı. "Geçen sefer neredeyse ölüyordum. Devam edersem içimde bir şeylerin pes edeceğinden emindim. Şimdiyse saraya dönüp her şeye yeniden başlamam gerekiyor."

"O kadar çaba harcamadan da kralı elinde tutamaz mısın?"

Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Bir an için muhteşem sarayın en kararlı, en parlak genç kadını gibi görünmedi. Kendi korkularının derinliklerini görmüş bitkin bir kadın gibi göründü. "Hayır. Bildiğim tek yol her zaman en iyi olanıdır."

Elimi uzatıp eline dokunduğumda parmaklarının elimi sardığını gördüm. "Geliyorum. Yardım edeceğim."

"Tamam," dedi yavaşça. "Sana gerçekten ihtiyacım var, biliyorsun. Yanımda ol, Mary."

Sarayda, Bridewell Sarayı'nda, oyunun gidişatı yine değişmişti. Sonunda İngiltere'nin bitmeyen taleplerinden bıkan Papa, kralın evliliği meselesini son ve kesin olarak çözmesi için Londra'ya bir İtalyan din adamını, Kardinal Campeggio'yu gönderiyordu. Bu haber kraliçeyi korkutmak şöyle dursun, sevindirmiş gibiydi. Oldukça iyi görünüyordu. Yaz güneşi cildini parlatmış, kızının yanında olması ona iyi gelmişti. Hastalık korkusuyla sarsılan kralı eğlendirmek kolay olmuştu. Birlikte ülkeyi kasıp kavuran hastalığı tartışmış, önlemler planlamış, bütün kiliselerde söylenmesini emrettikleri özel dualar bestelemişlerdi. Bu kadar uzun zamandır birlikte yönettikleri ülkenin sağlığı için birlikte endişelenmişlerdi. Anne, asla kralın zihninden uzakta olmasa da, diğer hastalardan biri olması dolayısıyla kralın gözündeki parlak yerinin bir kısmını kaybetmişti. Bir kez daha, kraliçe, bu tehlikeli dünyada onun tek devamlı ve tek güvenilir dostu olmuştu.

Ondaki bu değişimi saraydaki odalarına girer girmez fark ettim. Teninin sıcak rengine uygun yeni bordo bir elbise giymişti. Genç bir kadın gibi

görünmüyordu, artık asla genç bir kadın olmayacaktı ancak Anne’in hiçbir zaman beceremeyeceği güven dolu bir duruşu vardı.

Anne’le beni yüzünde hafif alaylı bir gülümsemeyle karşıladı. Bana çocuklarımı, Anne’e de sağlığını sordu. Vebanın diğerlerini aldığı gibi ablamı da alıp götürmesinin ülkenin hayrına olacağını bir an aklından geçirdiyse bile, yüzünde bunu dışarı yansıtan en ufak bir belirti bile olmadı.

Bize ayrılan kabul odası ve özel odalar kraliçenin odaları kadar geniş olsa da teoride hâlâ onun nedimeleriydik. Hanımları onun odalarından bizimkilere, bizimkilerden kralın kabul odalarına koşturuyordu. Sarayın değişmeyen düzeni bozulmak üzereydi, sanki her an her şey olabilir gibiydi. Kral ve kraliçe sessiz bir anlaşma yapmıştı. Papalığın elçisi Roma’dan buraya geliyordu fakat yolculuk fazlasıyla uzun sürmüştü. Anne hakikaten saraya geri dönmüştü ama kral bütün yazı onsuz geçirmişti ve hevesi kaçmış olabilirdi.

Kimsenin işlerin ne yönde gideceğini kestirmeye cesareti yoktu, bu yüzden herkes önce kraliçeye saygılarını sunup sonra Anne’i ziyarete geliyordu. Hangi ata oynayacaklarını bilemeden bir o yana bir bu yana savruluyorlardı. Henry’nin sonunda bana ve büyüyen ailemize geri döneceğine dair söylentiler bile vardı. Dayımın, Henry’yle onun Hever’da büyüyen yakışıklı oğlu hakkında konuşup gülüştüğünü duyana kadar bu söylentilere kulak asmadım.

Ama Anne gibi, George gibi ben de biliyordum ki, dayım boş yere hiçbir şey yapmazdı. Anne, George’la beni özel odasına çekip bizi paylamak üzere önümüze dikildi.

“Neler oluyor?” diye sordu.

Ben başımı iki yana salladım fakat George, Anne’in gözlerine bakamıyordu. “George?”

“Yıldızlarınızın sırayla alçalıp yükseldiği doğru galiba,” dedi beceriksizce.

“Ne demek bu şimdi?” dedi Anne buz gibi bir sesle. “Aile toplantısı yaptılar.”

“Bensiz mi?” George yenik düşmüş bir eskrimci gibi kollarını havaya kaldırdı. “Ben sadece çağırıldım. Ağzımı bile açmadım. Tek bir şey söylemedim.”

Anne de, ben de hemen tepesine dikildik. “Biz olmadan mı toplandılar? Ne dediler? Şimdi ne istiyorlar?”

George kollarını bize sardı. “Tamam! Tamam! Ne taraftan saldıracaklarını bilmiyorlar. Ne yöne gideceklerini kestiremiyorlar. Alınacak diye korktukları için Anne’i istemediler. Ama şimdi sen büyük bir şans eseri dul kaldığın ve kral bu yaz Anne’e olan ilgisini kaybettiği için acaba majestelerini tekrar sana mı yönlendirseler diye düşünüyorlar.”

“Bana olan ilgisini hiç de kaybetmiş değil!” dedi Anne. “Ayağımı kaydıramayacaklar.” Bana döndü. “Seni dişi köpek! Bu senin planındır!”

Başımı iki yana salladım. “Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Saraya geri döndün!”

“Sen ısrar ettin de ondan. Krala bakmadım bile, iki kelime ya etmişimdir, ya etmemişimdir.” Başını çevirip bozuk bir suratla sanki ikimizin de yüzüne bakamıyormuş gibi yatağa döndü. ”Ama ona bir oğlan doğurdun,” diye inledi.

“Mesele hakikaten bu işte,” dedi George kibar bir dille. “Mary ona bir oğlan doğurdu ve şimdi evlenebilir konumda. Aile kralın onunla bir aile kurabileceğini düşünüyor. Papalıktan alacağı izin her ikiniz için de geçerli olacak. İsterse Mary’yle de evlenebilir.”

Anne gözlerindeki yaşları zor tutarak yastıklardan başını kaldırdı.

“Hiç gözüm yok,” dedim artık öfkelenerek.

“Ne fark eder ki!” dedi sinirle. “Sana öne geçmeni söylerlerse aynen öyle yapıp yerimi kapıverirsin.”

“Senin benim yerimi kaptığın gibi,” diye hatırlattım.

Doğruldu. “Ya bu Boleyn kızı, ya da diğer Boleyn kızı.” Yüzünde limon yemiş gibi acı bir gülümseme vardı. “İkimizden biri İngiltere Kraliçesi olabilir ama ikimiz de ailemiz için asla hiçbir şey ifade etmeyeceğiz.”

Anne sonraki birkaç haftayı yine kralı büyüleyerek geçirdi. Onu kraliçeden ve kızından kendine çekti. Yavaş yavaş saray onun kralı yine avucuna aldığını anladı. Kimse değil, sadece Anne vardı.

Onun kralı baştan çıkarışını tarafsız bir dul gözüyle izledim. Henry, Anne’e Londra’da ona ait olacak bir ev verdi. Durham House’un Strand’e bakan tarafı, Greenwich Sarayı’nın dövüş alanı üzerindeki odaları Noel dönemi boyunca kullanması için Anne’in hizmetine sunuldu. Kralın heyeti, halka açık bir biçimde kraliçeye fazla şatafatlı giyinmemesini ve halkın önüne çıkmamasını buyurdu. Herkes farkındaydı ki, Kardinal Campeggio her an boşanma kararı verebilir, Henry, Anne’le evlenebilirdi. Ben de evime gidebilir, Çocuklarımla yeni bir hayata başlayabilirdim.

Hâlâ Anne’in en güvendiği sırdaşı ve oda arkadaşıydım. Kasım ayında bir gün ısrarla George’u da alarak hep birlikte Greenwich Sarayının taşan nehrinin kenarında yürümemizi istedi.

“Artık kocan olmadığına göre ne yapacağını merak ediyor olmalısın,” diye lafa başladı. Banklardan birine oturdu ve başını kaldırıp bana baktı.

“Bana ihtiyacın olduğu sürece seninle kalmayı, sonra Hever’a geri dönmeyi düşünüyordum,” dedim ihtiyatla.

“Kraldan buna izin vermesini rica edebilirim,” dedi. “Benim elimde.”

“Teşekkür ederim.”

“Ayrıca sana bakmasını da isteyebilirim,” dedi. “William sana neredeyse hiçbir şey bırakmadı, biliyorsun.”

“Teşekkürler,” diye tekrarladım.

“Yalnız bir tek isteğim var,” dedi havadan sudan konuşur gibi. serin rüzgâra karşı yakasını kaldırırken, “Henry’yi evlat edinebilirim diye düşünüyorum.”

“Efendim?”

“Küçük Henry’yi kendi oğlum olarak evlat edinmeyi düşünüyorum.”

Öyle şaşkındım ki, sadece aval aval yüzüne bakabildim. “Onu sevmiyorsun bile,” dedim, sevgi dolu bir annenin aklına gelen ilk aptalca fikirle. “Onunla hiç oynamadın. George onunla senden daha fazla zaman geçirmiştir.”

Anne sanki nehirden ve gerisinde yükselen şehrin karmakarışık çatılarından sabır dilenir gibi başını öteye çevirdi. “Doğru. Kesinlikle haklısın. Onu evlat edinmek istememin sebebi bu değil zaten. Onu sevdiğim için evlat edinmek istemiyorum.”

Yavaş yavaş aklım başıma geldi. “Bir oğlun olması, Henry’nin oğlu olması için. Doğuştan Tudor olan bir oğlun olması için. Seninle evlenirse aynı törende bir de oğlu olacak.”

Başıyla onayladı.

Döndüm, binici çizmelerimle donmuş çakıl taşlarını çıtırdatarak birkaç adım uzaklaştım. Beynim öfkeyle zehir gibi çalışıyordu. “Ve tabii böylece oğlumu da benden almış olacaksın. Henry için bir cazibem kalmamış olacak. Bir hamleyle hem kendini kralın oğlunun annesi yapacak, hem de krala en cazip gelen yanımı elimden alacaksın.”

George boğazını temizleyip kollarını göğsünde kavuşturarak nehir duvarına yaslandı. Yüzünde bir tarafsızlık ifadesi vardı. Hemen ona

döndüm. “Sen biliyor muydun?”

Omuz silkti. “Her şeyi yapıp bitirdikten sonra söyledi. Ailenin kralı tekrar sana yönlendirmeyi düşündüğünü söylememizin hemen ardından işe girişmiş. Dayımla babama bile kralın onayını aldıktan sonra söylemiş. Dayım bunun biraz fazla aç gözlü bir hamle olduğunu düşündü ama...”

Boğazımın kuruduğunu hissedip yutkundum. “Biraz fazla, öyle mi?”

“Ama sonuçta sana bakılacak,” dedi George adil bir anlaşma yapılmış gibi. “Oğlun taca yaklaşacak ama bütün bunlardan faydalanan Anne olacak. İyi bir plan.”

“O benim oğlum!” Kelimeler ağzımdan güçlükle çıkabildi, hüzün nefesimi kesmişti. “Pazara çıkmış Noel kazı gibi satılık değil.”

George duvardan doğrulup kolunu omzuma attı ve beni kendine çevirdi. “Kimse oğlunu satmıyor, onu prens yapıyoruz,” dedi. “Onun adına onun haklarını talep ediyoruz. Bir sonraki İngiltere Kralı o olabilir. Gurur duyman gerek.”

Gözlerimi kapatıp kıyıda esen rüzgârı buz gibi yüzümde hissettim. Bir an bayılacağımı ya da kusacağımı sandım, hatta bunu her şeyden çok istedim. Hastalıktan yataklara düşseydim de beni Hever’a götürüp sonsuza dek çocuklarımla birlikte bıraksalardı.

“Ya Catherine? Ya kızım?”

“Catherine senin olabilir,” dedi Anne duraksamadan. “Nasılsa kız.”

“Ya reddedersem?” Başımı kaldırıp George’un yalansız siyah gözlerine baktım. Bunu benden saklamasına rağmen George’a güveniyordum.

Başını iki yana salladı. “Reddedemezsin. Resmileştirdi. Çoktan imzalanıp mühürlendi. Oldu bitti.”

“George,” diye fısıldadım. “O benim oğlum, benim küçük oğlum. Onun benim için ne demek olduğunu biliyorsun.”

“İstediğinde gene görebilirsin,” dedi George teselli ederek. “Teyzesi olacaksın.”

Sanki dayak yemiş gibiydim. Sendeledim, George’un koluna tutunmasam düşüyordum. Sessizce tatlı tatlı yerinde oturan, sinsi gülücüklerin dudaklarının kıvrımlarını süslediği Anne’e döndüm. “Bunun için her şeyi yapabilirsin, değil mi?” dedim, nefretle sarsılmış halele. “Ve her şey senin olmalı, değil mi? İngiltere Kralı enirine amade, ama yetmez, benim oğlumu da alman lazım. Yuvadaki diğer bütün yavruları yiyen guguk

kuşu gibisin. Hırsların için yapabileceğimiz başka bir şey kaldı mı? Sen hepimizin ölümü olacaksın, Anne."

Yüzünü yüzümdeki nefretten öteye çevirdi. Sadece, "Benim kraliçe olmam gerekiyor," diyebildi. "Ve sen her şeyinle bana yardım etmelisin. Oğlun Henry bu ailenin ilerlemesinde kendine düşen payı oynayabilir ve biz de karşılığında onun yükselmesine yardım ederiz. Bu işler nasıldır bilirsin, Mary. Kötü zara sadece aptallar küfreder."

"Seninle oynarken zarlar hep hileli," dedim. "Bunu unutmayacağım, Anne. Ölüm döşeğinde sana oğlan doğuramamaktan korktuğun için oğlumu elimden aldığını hatırlatacağım."

"Tabii ki doğurabilirim!" dedi alınarak. "Sen doğurdun! Ben neden doğuramamayım?"

Zafer dolu hafif bir kahkaha attım. "Çünkü her geçen gün yaşlanıyorsun," dedim kinle. "Kral da öyle. Çocuğunun olacağını bile kim bilebilir ki? Ben onunlayken öyle doğurgandım ki, arka arkaya iki tane doğurdum ve biri Tanrının bu dünyaya verdiği en güzel oğlan çocuklarından biri. Senin asla benim Henry'm gibi bir oğlun olmayacak, Anne. Tek yapabildiğin oğlumu çalmak çünkü asla kendi oğlun olmayacak."

Yüzü öyle beyaz olmuştu ki, sanki hastalığı geri dönmüş gibiydi.

"Kesin artık," dedi George. "İkiniz de kesin artık."

"Bir daha asla böyle bir şey söyleme," diye tısladı Anne bana dönerek. "Beni lanetliyorsun. Ben düşersem, sen de benimle düşersin, Mary. George da, hepimiz. Bir daha böyle bir şey söylemeye cüret edersen seni manastıra kapattırırım, o zaman iki çocuğunu da bir daha hiç göremezsin."

Yerinden zıplayıp kürklü brokarını havalandıra havalandıra uzaklaştı. Saraya giden patikadan yukarı koşusunu seyrederken ne kadar tehlikeli bir düşman olduğunu düşündüm. Howard Dayıya ya da krala koşuyor olabilirdi. Bana emredebilecek herkes Anne'in sözünü dinliyordu. Ve oğlumu, hayatımı istiyorsa, bunlardan birine söylemesi yeterliydi, istediği yapılacaktı.

George elini elime koydu. "Üzgünüm," dedi beceriksizce. "Ama en azından böylece çocukların Hever'da kalacak ve onları görebileceksin."

"Her şeyi kendine istiyor," dedim. "Her zaman her şeyi kendine istedi. Ama bu sefer onu affetmeyeceğim."

Bahar 1529

Anne’le Blackfriars manastırının salonunda, arka tarafta bir perdenin arkasına gizlenmiştik. Bunu görmeden edemezdik. Sarayda herhangi bir bahaneyle bulunan hiç kimse bunu görmeden edemezdi. Buna benzer bir şey İngiltere’de daha önce hiç olmamıştı. İngiltere Kralı ve Kraliçesinin lehine ve aleyhine olan kanıtları dinlemek için ki bu olabilecek en olağandışı duruşma, en olağanüstü olaydı, burası seçilmişti.

Saray eşrafı Bridewell Sarayı’ndaydı, manastırın hemen yanında. Kral ve kraliçe her akşam Bridewell’in büyük salonunda birlikte akşam yemeği yiyor, gündüzleriyse Blackfriars’daki duruşmaya gidip evliliklerinin sevgi dolu yirmi yıllık birliktelikleri boyunca geçerli olup olmadığını dinliyordu.

Berbat bir gündü. Kraliçe en güzel giysilerine bürünmüştü, belli ki heyetin sade giyinmesi için verdiği emre meydan okuyordu. İç eteği altın rengi brokardan dikilmiş kırmızı kadifeden yeni elbisesini giymişti. Elbisenin kol ağızlarıyla eteklerinin kenarları gür siyah samur kürküyle süslenmişti. Koyu kırmızı başlığının çevrelediği yüzü son iki senedir olduğu gibi bitkin ve üzüntülü değil, pırıl pırıl ve canlı, savaşa hazırdı.

Kraldan mahkemeye konuşması istendiğinde Henry evliliğinin baştan beri geçerli olup olmadığı konusunda şüpheleri olduğunu söyledi ama kraliçe dünyada başka hiç kimsenin cüret edemeyeceği bir şey yapıp onun lafını böldü ve mantığa uygun bir biçimde kralın bu şüphelerinden nedense uzun zaman hiç bahsetmediğini belirtti. Kral sesini yükselterek önceden hazırladığı konuşmasına devam etti ama sarsılmıştı.

Kraliçeye duyduğu derin sevgi nedeniyle kendi şüphelerini görmezden geldiğini ama artık bu endişelerini göz ardı edemediğini ifade etti. Yanımda Anne’in ava yaklaşmasına izin verilmeyen bir at gibi titrediğini fark ettim. “Saçmalığın daniskası!” diye fısıldadı hışımla.

Kralın iddialarını yanıtlaması için kraliçeyi davet ettiler. Mahkeme sözcüsü kraliçenin ismini söyleyip bir kez, iki kez, üç kez, ancak adam onun tahtının yanı başında durup bağırmasına rağmen kraliçe onu hiç duymuyormuş gibi davrandı. Mahkemenin ortasından başı dimdik yürüyüp

doğruca tahtında oturan Henry'nin önüne gitti ve diz çöktü. Anne perdenin arasından boynunu uzattı. "Bu kadın ne yapıyor?" dedi. "Bunu yapamaz."

Mahkemenin arka tarafında olmamıza rağmen kraliçeyi duyabiliyordum. Aksanı her zamankinden daha belirgin olmasına rağmen söylediği her kelime anlaşılırdı.

"Çok yazık, efendim," dedi yumuşak, neredeyse mahrem bir tonla. "Ne yaptım da sizi öfkelendirdim? Tanrı ve tüm dünya size karşı dürüst, mütevazı ve itaatkâr bir eş olduğuma şahittir. Yirmi yıldan fazla bir zamandır size gerçek bir eş oldum ve Tanrı onları bu dünyadan almayı tercih etse de size pek çok çocuk verdim. Ve bana ilk sahip olduğunuzda tamamıyla bakireydim, hiçbir erkeğin eli üzerime değmemişti."

Henry oturduğu yerde kıpırdanıp müdahale etmeleri için yalvarır gibi mahkemeye döndü ama kraliçe gözlerini onun yüzünden hiç ayırmadı.

"Bunun doğru olup olmadığını vicdanınıza bırakıyorum."

"Bunu yapamaz!" diye tısladı Anne inanamayarak. "Delil sunması için avukatlarını çağırması gerekirdi. Halkın önünde kralla böyle konuşamaz."

"Ama konuşuyor işte."

Salonda çıt çıkmıyor, herkes kraliçeyi dinliyordu. Tahtında güzelce arkasına yaslanmış olan Henry utançtan bembeyaz kesilmişti. Meleğiyle yüzleşen şımarık, şişko bir oğlan çocuğu gibiydi. Söylediği her kelimeyle yerin dibine gömdüğü benim ailem olmasına rağmen, kraliçenin bu yaptığına gülümsediğimi, farkında olmadan sırıttığımı fark ettim. Neredeyse keyiften bir kahkaha patlatmak üzereydim çünkü Aragonlu Katherine ülkenin bütün kadınları, kocaları sadece başka bir kadına gönlünü kaptırdığı için kenara atılmaması gereken bütün iyi eşler, mutfak, yatak odası, kilise ve doğum arasındaki zorlu yolda gidip gelen bütün kadınlar adına konuşuyordu. Kocalarının gelip geçici heveslerinden daha fazlasını hak eden bütün kadınlar adına.

Katherine, davasını Tanrıya ve mahkemeye havale etti ve konuşmasını bitirdiğinde salonda bir gürültü koptu. Kardinaller salondakilerin susması için tokmaklarını vurdu, papazlar bağırdı ama velvele salonun dışındakilere oradan sokaktakilere yayıldı, insanlar birbirine kraliçenin sözlerini tekrarlayıp Katherine'i, İngiltere'nin gerçek kraliçesini desteklemek için haykırmaya başladı.

Ve Anne yanımda yarı ağlar, yarı güler vaziyette gözyaşlarına boğuldu. "Ya o benim ölümüm olacak ya da ben onun!" diye ant içti. "O sonumu

görmeden ben onun öldüğünü göreyim Tanrım ne olur.”

Yaz 1529

Bu Anne'in yaz zaferiydi. Kardinal Campeggio'nun evlilik meselesini çözmeyi üstlenen mahkemesi sonunda toplanmıştı, kraliçe ne kadar ikna edici olursa olsun mahkemenin kararı kesindi. Kardinal Wolsey, Anne'in dostu ve en büyük destekçisi olduğunu açıklamıştı, İngiltere Kralı daha önce hiç olmadığı kadar âşık olmuştu, kraliçe zafer dolu ilk adımını attıktan sonra geri çekilmiş, hatta mahkemeye bir daha hiç gelmemişti.

Ama Anne'i bu da tatmin etmedi. Yazı çocuklarımla geçirmek üzere Hever'a gitmek üzere toplandığımı duyduğunda sanki zebaniler başına üşüşmüş gibi odaya geldi.

"Kardinallerin mahkemesi hâlâ devam ederken beni yalnız bırakamazsın. Yanımda olman lazım."

"Anne, hiçbir şey yapmıyorum. Söylenenlerin yarısını anlamıyorum, kalan yarısını da duymak istemiyorum. Evlendiklerinin ertesi sabahı Prens Arthur'un söyledikleri, sittin sene önce hizmetçilerin yaptığı dedikodular. Bunları duymak istemiyorum, bana çok anlamsız geliyor."

"Sence ben duymak istiyor muyum?" dedi.

Sesindeki o huysuz tondan anlamam gerekirdi. "Sen duyuyor olmalısın çünkü mahkemeden çıkmıyorsun," dedim gayet mantıklı bir biçimde. "Ama yakında bitecek, değil mi? Kraliçenin Prens Arthur'la evli olduğunu, evliliğin vakti zamanında tamamlandığını ve Henry'yle olan evliliğinin geçersiz olduğunu söyleyecekler. Sonra her şey bitecek. Neden burada bana ihtiyacın olsun ki?"

"Çünkü korkuyorum!" diye patladı birden. "Korkuyorum. Sürekli korku içindeyim. Beni yalnız bırakamazsın, Mary. Burada sana ihtiyacım var."

"Bak, Anne," dedim ikna edici bir tonla. "Korkacak ne var? Mahkeme ne gerçeği duymak istiyor, ne de gerçeği araştırıyor. Karar başından beri kralın adamı olan Wolsey'nin iki dudağı arasında. Karar Papadan bu işi bitirmesi için emir almış olan Campeggio'nun bir lafına bakıyor. Yolun önünde apaçık. Burada, Bridewell Sarayı'nda kalmak istemiyorsan Londra'daki yeni evine gidersin. Yalnız uyumak istemiyorsan altı tane nedimen var. Kralın saraya yeni gelen bir kıza bakmasından korkuyorsan

krala emret, kızı gönderiversin. Nasılsa istediğin her şeyi yapıyor. Herkes istediğin her şeyi yapıyor."

"Sen hariç!" Sesi sert ve kin doluydu.

"Benim yapmam gerekmiyor, ben tek diğer Boleyn kızıyım. Param yok, kocam yok, sen emretmediğin sürece hiçbir geleceğim yok. Görme iznim olmadığı sürece çocuklarım da yok. Oğlum da..." Bir an sesim titredi. "Şimdi gidip onları görme iznim var ve gidiyorum, Anne. Beni durduramazsın. Dünyadaki hiçbir güç beni durduramaz."

"Kral durdurabilir," diye uyardı.

Dönüp yüzüne baktım, sesim demir gibiydi. "Şimdi beni dinle, Anne. Eğer ona çocuklarımı görmemi yasaklamasını söylersen yeni evin Durham Sarayı'nda senin altın kemerinle kendimi asarım. Dünyada senin bile oynayamayacağın kadar büyük şeyler de var. Bu yaz beni çocuklarımı görmekten alıkoyamazsın."

"Benim oğlumu," dedi.

Kinimi yutmak zorunda kaldım. Onu şu lanet pencereden dışarı atıp o bencil boynunun aşağıdaki terasın taş zemininde kırılmasını seyretme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Derin bir nefes alıp kendimi topladım. "Biliyorum," dedim ifadesiz bir sesle. "Ve şimdi onu görmeye gidiyorum."

Kraliçeye hoşçakal demeye gittim. Çıt çıkmayan odalarında kendi başına oturmuş dev sunak örtüsünü dikiyordu. Kapıda bir an durakladım. "Majesteleri, size veda etmeye geldim, yazı geçirmek üzere çocuklarımın yanına gidiyorum."

Başını kaldırıp bana baktı. İkimiz de biliyorduk ki, saraydan ayrılmak için artık onun iznini almam gerekmiyordu.

"Onları bu kadar sık görebildiğin için şanslısın," dedi.

"Evet." Geçen Noel'den beri ondan uzak tutulan Prenses Mary'yi düşündüğünü biliyordum.

"Ama ablan oğlunu aldı," dedi.

Başımla onayladım. Bir şey söyleyecek güveni kendimde bulamadım.

"Bayan Anne çok güçlü bir el oynuyor. Benim kocamı istediği gibi, senin de oğlunu istiyor. Dört dörtlük bir hayat."

Başımı kaldırıp bakmaya bile cesaret edemedim, gözlerimdeki derin kini okumasından korktum.

"Bu yaz uzakta olacağıma memnunum," dedim alçak sesle. "Siz Majestelerinin bana izin vermesi çok makbule geçti."

Kraliçe Katherine bana hafifçe gülümsedi. “Bana çok iyi hizmet ettiniz,” dedi alayla. “Etrafıma toplanan insanlar arasında sizi özleyeceğimi hiç sanmıyorum.”

Bir zamanlar mutlu ve işlek olan bu sessiz odada ne diyeceğimi bulamadan beceriksizce öyle dikildim. “Eylülde saraya geri döndüğümde yine size hizmet edeceğimi umuyorum,” dedim ihtiyatla.

İğnesini kenara bırakıp bana baktı. “Tabii ki bana hizmet edeceksin, burada olacağım. Bundan hiç şüphen olmasın.”

“Tabii ki,” diye onayladım, kemiklerime kadar ona ihanet ederek.

“Sen her zaman bana karşı kibar ve iyi bir hizmetkârdın,” dedi. “Gençken ve çok aptalca işler yaparken bile iyi bir kızdın, Mary.”

Suçumu yutkunduğumu fark ettim. “Keşke sizin için daha fazlasını yapabilseydim,” dedim, ufaklığımı hissederek. “Bazen Siz Majestelerine değil, başkalarına hizmet etmek zorunda kaldığım için üzgünüm.”

“Felipez’i kast ediyorsun herhalde,” dedi hiç zorlanmadan. “Sevgili Mary, babana, dayına ya da krala söyleyeceğini biliyordum. Notu ve elçinin kim olduğunu görmeni ben istedim. Yanlış limanı gözlemelerini istiyordum. Onu yakaladıklarını sanmalarını istiyordum. Felipez notu yeğenime sorunsuz iletti. Hain olarak seni seçtim. Bana ihanet edeceğini zaten biliyordum.” Kıpkırmızı oldum. “Sizden beni bağışlamanızı isteyemem”

Kraliçe yüzünü buruşturdu. “Nedimelerimin yarısı her gün ya krala, ya kardinale ya da ablana rapor veriyor,” dedi. “Kimseye güvenmemeyi öğrendim. Biliyorum ki, hayatımın sonuna kadar kimseye güvenemeyeceğim. Dostları onu hayal kırıklığına uğratmış bir kadın olarak öleceğim. Ama ‘ kocam beni hayal kırıklığına uğratmayacak. Şu sıra kafasına yanlış fikirler sokuluyor, gözleri kamaşmış vaziyette. Aklı başına gelecek. Onun karısı olduğumu biliyor. Benden başka karısı olamayacağını biliyor. Bana geri dönecek.”

Ayağa kalktım. “Majesteleri, korkarım asla dönmeyecek. Ablama söz vermiş.”

“Onun sözüyle olacak bir şey değil,” dedi kestirip atarak. “O evli bir erkek. Başka bir kadına her istediği sözü veremez. Onun sözü benim sözüm demektir. O benimle evli.” Söyleyebileceğim hiçbir şey kalmamıştı. “Tanrı sizi korusun, Majesteleri.”

Sanki o da en az benim kadar bunun bir elveda olduğunu biliyormuşçasına hüzünlü hüzünlü gülümsedi. Döndüğümde sarayda

olmayacaktı. Reverans yaptığımda elini başımın üstüne koyarak beni kutsadı. “Tanrı sana uzun bir ömür, çocuklarınla mutluluklar versin,” dedi.

Henry güneşte yanmış, Catherine ise hepimizin adını yazmayı, minik kitabını okumayı ve Fransızca şarkı söylemeyi öğrenmişti. Henry kararlı bir biçimde görmezden gelmeye devam ederek peltekliğini atamamıştı ve ‘r’ yerine V demeye hâlâ devam ediyordu. Adı sorulduğunda ’Henry’ diyor, beni ‘bitanem’ diye çağırıyordu. Ona bu hatasını ancak taş kalpli bir anne söyleyebilirdi. Ben sadece onun bir süreliğine annesi olduğumu, kanunen Anne’in oğlu olduğunu da söyleyemedim. Gücümü toplayıp ona benden çalındığını ve onu vermek zorunda kaldığımı anlatamadım.

George iki hafta bizimle birlikte taşrada kaldı, kraliçe her an devrilebileceğinden yaralı bir geyiğin tepesinde bekleyen tazılar gibi sessizce bekleyen saray eşrafından uzak olduğu için o da benim gibi rahatlamıştı. Kardinallerin mahkemesi masum kraliçenin aleyhine karar verip onu evim dediği ülkeden utanç içinde uzaklaştırdığında ikimiz de orada olmak istemiyorduk. Fakat George babamızdan bir mektup aldı.

George,

İşler ters gitti. Campeggio bugün Papa olmadan karar veremeyeceğini ilan etti. Mahkeme sona erdi, Henry öfkeden kuduruyor, ablan onun yanında.

Hepimiz hemen yola çıkmalıyız, kraliçe utanç içinde burada kalmalı.

Sen ve Mary’nin gelip Anne’in yanında kalması gerekli, sizden başka kimse onun öfkesini dindiremez.

Boleyn.

“Gitmiyorum,” dedim hiç uzatmadan.

Akşam yemeğinden sonra birlikte büyük salonda oturuyorduk. Boleyn büyükanne yatmaya gitmişti, çocuklar bütün gün koşturup saklambaç ve kovalamaca oynadığından minik yataklarında çoktan uykuya dalmışlardı.

“Benim gitmem lazım,” dedi George.

“Yazı çocuklarımla geçirebileceğimi söylediler. Bana bu konuda söz verdiler.”

“Anne’in sana ihtiyacı varsa-”

“Anne’in her zaman bana ihtiyacı var, her zaman sana ihtiyacı var. Her zaman hepimize ihtiyacı var. İmkânsızı başarmaya çabalıyor. İyi bir kadını evliliğinden, bir kraliçeyi tahtından ediyor. Tabii ki, koca bir orduya ihtiyacı var. Vatan hainliğine karşı her zaman bir orduya ihtiyaç duyulur.”

George salonun kapılarının kapalı olup olmadığına baktı. “Dikkatli ol.”

Omuz silktim. “Burası Hever. Bu yüzden Hever’a geldim. Konuşabilmek için. Onlara hasta olduğumu söyle. Veba olabilir de. Kendimi iyi hisseder hissetmez orada olacağımı söyle.”

“Bu hepimizin geleceği...”

Omuz silktim. “Kaybettik. Bizden başka herkes bunun farkında. Katherine kralı elinde tutacak ve buna hakkı var. Anne kralın metresi olacak. İngiltere tahtına asla oturamayacağız, en azından bu nesilde. Jane Parker’ın sana güzel bir kız çocuğu doğurmasını umut etmek zorunda kalacaksın. Sonra onu kurtlar sofrasına atıp kimin kapacağını seyredebilirsin.”

Bu lafıma ufak bir kahkaha attı. “Yarın gidiyorum. Hep birlikte teslim olamayız.”

“Kaybettik,” dedim fikrimi saklamadan. “Tam anlamıyla ve kesin bir biçimde yenildiğinde teslim olmakta utanacak bir şey yok.”

Sevgili Mary,

George bana hedefime ulaşamayacağımı düşündüğün için saraya gelmediğini söyledi. Bunu dile getirirken kimden bahsettiğine dikkat et. Kardinal Wolsey evinden, arazilerinden ve servetinden olacak, bakanlıktan alınacak, benim davamda başarılı olamadığı için hayatı kayacak. O yüzden sen de benim için çalışan bir işçi olduğunu unutma. Hizmetkârlarıma asla ödün vermem.

Kral avucumun içinde, onu parmağımda oynatıyorum. İki yaşlı adamın cesaretsizliği beni durdurmayacak. Yenildiğimi düşünmen için henüz çok erken. İngiltere Kraliçesi olmak için hayatımı öne sürdüm. Ağzımdan çıkanı yaparım ve yapacağım.

Anne

Sakın yanılıp da sonbaharda Greenwich’e gelmezlik edeyim deme.

Sonbahar 1529

Anne’in Wolsey hakkında savurduğu tehditlerin hepsi gerçek oldu ve hayatı mahvolan kardinalden, İngiltere mührünü almak Howard Dayımla kralın biricik arkadaşı ve kayınçosu Suffolk Düküne düştü. Adamın dev servetinden kalanları da yine birlikte paylaştılar.

“Onu devireceğimi söylemiştim,” dedi Anne sinsice. Birlikte Londra’daki yeni evinin, Durham House’un kabul odasında pencerenin önündeki koltukta oturuyorduk. Ayağa kalkıp başını uzattığında Anne bir zamanlar kardinalin tek başına saltanat sürdüğü ve kendisinin Henry Percy’yle oynaştığı York Place’i görebiliyordu.

Kapıya vuruldu. Anne onun adına cevap vermem için bana döndü. “Gel!” diye bağırdım.

Gelen kralın uşaklarından biriydi, yirmilerinde bir delikanlıydı. Oğlana gülümsedim, bu ilgime karşılık gencin gözleri çalkalandı. “Sör Harold?” eledim kibarca.

“Kral sevgili metresinin ona gönderdiği bu hediyeyi kabul etmesini rica ediyor,” dedi genç ve Anne’in önünde tek dizini yere koyup ona küçük bir kutu uzattı.

Anne kutuyu oğlandan alıp açtı. İçindekileri görünce tatmin olduğunu belli edecek biçimde hafifçe mırıldandı.

“Ne?” diye sordum merakımı bastıramayıp.

“İnci,” dedi uzatmadan. Uşağa döndü. “Krala söyle, hediyesi bana onur verdi,” dedi. “Ve ona kendim teşekkür etmek için bunları akşam yemeğinde takacağım. De ki,” diye gülümsedi sanki aralarında özel bir esprisi varmış gibi, “karşısında kaba değil, kibar bir metres bulacak.”

Genç adam ciddiyetle başını salladı, ayağa kalktı, Anne’in önünde yere kadar eğildi, sonra bana dönüp cilveli bir reverans yaptı ve odadan çıktı. Anne kutuyu kapatıp bana uzattı. İncilere baktım, altın zincire geçirilmişti ve muhteşem görünüyordu.

“Notunla ne demek istedin?” dedim. “Kaba değil, kibar olacağını söylerken?”

“Kendimi ona veremem,” dedi, her kuruşunun değerini bilen bir seyyar satıcı gibi hiç düşünmeden. “Ama bu sabah aramızda bir konuşma geçti, duadan sonra beni özel odasına götürmek istedi ve gitmedim.”

“Ne dedin?”

“Öfkemi bastıramadım,” diye itiraf etti. “Bana bir fahişe gibi davrandığını, beni küçük düşürdüğünü, kendini küçük düşürdüğünü ve Roma’dan doğru düzgün bir karar çıkma olasılığını yok ettiğini haykırdım. Fahişe olduğumu düşünürlerse Katherine’in yerine geçmem mümkün olmaz. Senden bir farkım kalmaz.”

“Öfkeni bastıramadın mı?” diye sordum hikâyenin en kötü kısmını yakalayarak. “Ne yaptı peki?”

“Geriledi,” dedi Anne adama acır gibi. “Yere devrilen tavadan yanmış kedi gibi odayı terk etti. Ama bak sonunda ne geldi? Beni üzmeye dayanamıyor. Fahişe gibi parmağımda oynatıyorum.”

“Şimdilik,” diye uyardım.

“Ah, bu gece söz verdiğim gibi ona nazik davranacağım. Güzelce giyinip şarkı söyleyecek, sadece onun için dans edeceğim.”

“Ya yemekten sonra?”

“Beni ellemesine izin veriyorum,” dedi hoşnutsuz bir tavırla. “Göğüslerimi okşamasına, elini eteğimin altına sokmasına izin veriyorum. Ama asla elbisemi çıkartmıyorum. Ona cesaretim yok.”

“Peki, onu memnun ediyor musun?”

“Evet,” dedi. “Bunda ısrar ediyor ve nasıl kaytaracağımı bulamıyorum. Ama bazen-” Pencere kenarındaki koltuktan kalkıp odanın ortasına yürüdü. “Hortumunu çıkarıp elime verdiğinde ondan nefret ediyorum. Kendimi aşağılanmış gibi hissediyorum, beni böyle kullanıp sonra...” Öfkeden konuşamayacak durumda sustu. “Sonra doruğa erip aptal bir balina gibi inliyor, o ıslaklık, o pislik ve ben kendi kendime...” Yumruğunu avucuna vurdu. “Kendi kendime diyorum ki Tanrım, ah Tanrım, bir bebeğim olmalı ve bütün bunlar ziyan oluyor! Karnımda olması gerekirken elimde ziyan oluyor! Tanrı aşkına! Günah olması bir yana, bu delilik!”

“Nasılsa her zaman yenilerini üretebilir,” dedim hiç uzatmadan.

Hışımla gözlerini üzerime çevirdi. “Ama ben üretemem,” dedi. “Şimdi bana dokunmak için deli oluyor ama bunun için üç sene bekledi. Ya bir üç sene daha beklemesi gerekirse? Bu görünüşümü nasıl muhafaza ederim? Nasıl hâlâ doğurgan kalabilirim? O altmışına kadar şehvet dolu olabilir ama ben?”

“Hakkında kötü düşünüyor mu?” diye sordum. “Yaptıklarının hepsi birer fahişe oyunu.”

Anne başını iki yana salladı. “Bana olan şehvetinin devam etmesi için bir şeyler yapmalıyım. Bana doğru atılması, benim de onu durdurmam ve bu ikisinin aynı anda olması gerekiyor.”

“Yapabileceğin başka şeyler de var,” diye önerdim.

“Söyle.”

“Seni seyredebilir.”

“Beni seyredebilir mi?”

“Sen kendine ellerken seni seyretsin. Buna bayılıyor. Şehvetten neredeyse ağlamaklı oluyor.” Belirgin bir biçimde bu fikirden rahatsız oldu. “Utanç verici.”

Hafif bir kahkaha attım. “Soyunurken seni seyretsin, teker teker ve yavaş yavaş üzerindekileri çıkart, en son iç elbiseni çıkartıp parmaklarını şeyinin kenarlarına yerleştir, açıp ona göster.”

Başını iki yana salladı. “Bunu yapamam...”

“Ayrıca onu ağzına da alabilirsin.” Karşımda küçüldüğünü gördüğümde ne kadar eğlendiğimi ona belli etmedim.

“Ne?” dedi belirgin bir tiksintiyle.

“Önüne diz çöküp onu ağzına alabilirsin. Buna da bayılıyor.”

“Sen bunları ona yaptın mı?” diye sordu burnunu kıvırarak.

Gözlerinin ta içini hedefledim. “Ben onun orospusuydum,” dedim. “Bu sayede ağabeyimizin toprakları var, babamız bu sayede zengin bir adam. O sırt üstü yatar, ben de üzerine çıkıp dudaklarından hayalarına kadar her yerini öper, sonra süt içen kedi gibi hayalarını yalardım. Sonra onu ağzıma alır emerdim.”

Anne’in yüzü merak ve tiksinti doluydu. “Ve bunlardan hoşlanıyordu?”

“Evet,” dedim şeytani bir dürüstlükle. “Buna bayılırdı, bu ona her şeyden daha çok zevk verirdi. Yüzüme düşüncesine bile katlanamıyormuş gibi bakabilirsin, kendini istediğin kadar tepelerde görebilirsin ama onu fahişe oyunlarıyla elinde tutman gerekiyorsa bence yeni oyunlar öğrenip uygulasan iyi olur.”

Bir an alevlenecek sandım ama sesini kesip beni başıyla onayladı.

“Eminim kraliçe bunların hiçbirini asla yapmamıştır,” dedi hışımla.

“Evet,” dedim içimde sürekli taşıdığım o derin öfkeyi bir anlık dışarı yansıtarak.” Ama o kralın âşık olup evlendiği biricik karısıydı. Sen ve ben birer fahişeyiz.”

Anne'in öğrenip uyguladığı oyunlar kralı biraz yatıştırdı ama Anne'i her zamankinden daha hırçın yaptı. Bir gün odasının kapısını açtım ve sesinin fırtına gibi gürlediğini duydum.

İçeri girdiğimde kapı tarafına dönük olan Henry'ye ve bana neredeyse yalvaran gözlerle baktı. Anne onu azarlarken dehşetle donakaldım. Bana arkası dönüktü, kapının sesini duymamıştı bile, öyle öfkeliydi ki, odada yükselen kendi kelimeleri dışında her şeye kör ve sağırdı.

"Sonra bir de ne göreyim, o, Katherine senin gömleklerini onarıyor ve bu sayede benimle alay ediyor, bunları gözümün önünde ortaya çıkarıp benden iğnesine iplik geçirmemi istiyor, hem de bütün nedimelerin önünde, sanki ben hizmetçiymişim gibi."

"Ben istemedim..."

"Öyle mi? Ne yaptı peki? Gece odana girip gömleklerini mi çaldı? Yatak odandaki uşak gömlekleri aşırıp ona mı verdi? Belki de uyurgezersin ve gömlekleri gece sen götürdün?"

"Anne, o benim karım. Yirmi yıldır gömleklerimi o dikiyor. Buna karşı çıkacağın hiç aklıma gelmedi. Ama bundan sonra yapmasını istemediğimi söylerim."

"Demek karşı çıkacağım aklına gelmedi? Yatağına da geri dön, bakalım buna karşı çıkacak mıyım! Ben de en az onun kadar iyi dikiş dikiyorum, hatta ondan birkaç gömlek daha iyiyim, yaşlı olmadığım için gözlerim hâlâ iyi görüyor ve kimseden iğneme iplik geçirmesini istemiyorum. Ama sen gömleklerini bana getirmiyorsun. Beni hiçe sayıyorsun..." Sesi titredi. "Gömleklerini ona götürerek bütün sarayın önünde beni hiçe sayıyorsun." Bu haksızlığa karşı duyduğu öfkeyle kendini iyice güçlü hissetti. "Dünyaya şöyle de diyebilirdin, bu benim karım ve güvendiğim kadın, bu da gecelerimi geçirdiğim ve oynaştığım metresim."

"Tanrı şahidimdir..." diye başladı kral.

"Tanrı şahidimdir beni çok kırdın, Henry!"

Anne'in sesi titrediğinde Henry'nin yelkenleri suya indi. Kollarını ona doğru açtı ama Anne başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, sana koşup gözyaşlarımı öpücüklerinle silmene, sonra da bana bunun önemli olmadığını söylemene izin vermeyeceğim. Çünkü önemli, her şeyden çok daha önemli."

Elleriyle gözlerini örtüp Henry'nin önünden yürüyüp gitti, özel odasının kapısını açtı, gözünün ucuyla bile dönüp bakmadan içeri girdi. Takip eden

sessizlikte kapısını kapatıp içeriden kilitlediğini duyduk.

Kralla ben birbirimize baktık.

Donakalmıştı. “Tanrı şahidim olsun onu kızdırmak istemedim.”

“Gömleklerle mi?”

“Kraliçe hâlâ bana gömlek dikiyor. Anne bilmiyordu. Yanlış anladı.”

“Anladım,” dedim.

Henry başını iki yana salladı. “Kraliçeye bir daha bana gömlek dikmemesini söyleyeceğim.”

“Bence bu akıllıca bir davranış olur,” dedim şefkatle.

“Dışarı çıktığında ona bu kadar acı çekmesine neden olduğum için çok üzgün olduğumu söyler misin? Ve bunun bir daha asla tekrarlanmayacağını belirtir misin?”

“Tabii,” dedim. “Söylerim.”

“Bir kuyumcu çağırtıp ona güzel bir şeyler yapmasını söyleyeyim,” dedi düşünürken bu fikre ısınarak. “Keyfi tekrar yerine geldiğinde aramızda böyle bir tartışmanın geçtiğini unutur.”

“Uzanınca keyfi yerine gelir,” dedim umutla. “Çok zor günler geçiriyor, sizinle evleneceği günü beklerken. Sizi çok seviyor.”

Bir an için Katherine’e âşık olan o oğlan çocuğu gibi göründü. “Evet, bu yüzden böyle fırtınalar koparıyor. Beni çok sevdiği için.”

“Kesinlikle,” diyerek bu düşüncesini sağlamlaştırdım. Henry’nin fark etmesini isteyeceğim son şey Anne’in olaylara gösterdiği öfkenin ne kadar orantısız olduğuydu.

Yüzü yine yumuşadı. “Biliyorum. Ona karşı anlayışlı olmalıyım. Ayrıca daha çok genç, hayat hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor.”

Ailemin beni ne kadar gençken ona teslim ettiği ve fırtına koparmak şöyle dursun, hiçbir şeye fısıldayarak bile karşı gelemediğim günler aklıma geldi ama çenemi kapattım.

“Ona yakut getirttireceğim,” dedi. “Erdemli kadınlara yakut olur, biliyorsun.”

“Bu hoşuna gidecektir,” dedim hiç şüphem olmaksızın.

Henry ona yakutlar verdi, Anne onu bir gülümseyişten daha fazlasıyla ödüllendirdi. Bir gece odasına oldukça geç bir vakitte elbisesi darmadağın vaziyette, başlığı elinde geldi. Ben yatakta uyuyordum, asla onun beni beklediği gibi onu beklemiyordum. Elbisesinin bağcıklarını çözmem için beni uyandırmak üzere battaniyeleri üzerimden çekti.

“Söylediklerini yaptım ve çok hoşuna gitti,” dedi. “Saçlarımda ve göğüslerimde oynaşmasına izin verdim.”

“Yani barıştınız,” dedim. Korsesinin bağcıklarını açıp iç etekliğini başından yukarı çektim.

“Ve babamız kont oluyor,” dedi Anne tatmin dolu bir sesle. “Wiltshire ve Ormonde kontu. Ben Leydi Anne Rochford olacağım, George da Lord Rochford. Lord George, ağabeyimiz kralın en önde gelen elçilerinden biri olacak.”

Bu armağanlara ağzım açık bakakaldım. “Babamıza kontluk mu?”

“Evet.”

“Ve George Lord Rochford olacak! Onun için ne büyük bir şey, buna bayılacak! Ve elçi olacak!”

“Hep istediği gibi.”

“Ya ben?” diye sordum. “Bana ne var?”

Anne yatağa çöküp ayakkabılarını çıkartmamı, çoraplarını indirmemi bekledi. “Sen dul Leydi

Carey olarak kalıyorsun,” dedi. “Her şeyi birden yapamam.”

Noel 1529

Saray eşrafı Greenwich'te toplanacak ve kraliçe de orada bulunacaktı. Kutlamaları o kabul edecek ve Anne ortalıkta görünmeyecekti.

"Ne bu şimdi?" diye sordu George'a. Onun yatağına oturmuştum, o da pencere kenarına geçmişti. Uşağı, Roma'ya yapacağı yolculuk için eşyalarını topluyordu ve iki dakikada bir George başını kaldırıp ifadesiz hizmetkârına şöyle bağırıyordu: "O mavi şapkayı koyma, güve yemiş." Ya da: "O şapkadan nefret ediyorum, onu Mary'ye ver, küçük Henry'ye götürsün."

"Nasıl ne bu şimdi?" diye George sorumu tekrarladı.

"Kraliçenin odalarına çağırıldım ve sarayın ona ait olan kanadındaki eski odama yerleşmem gerekti. Anne dövüş alanı üzerindeki kendi odalarında yapayalnız. Sanırım annemin onunla kalması gerekecek ama ben ve bütün nedimeler Anne'e değil kraliçeye hizmet edeceğiz."

"Bu kötüye işaret olamaz," dedi George. "Noel boyunca, akşam yemeklerinde şehirden onları seyretmeye pek çok insan gelmesini bekliyor. Tüccarların ya da şehirdeki satıcıların kalkıp ona bir şeyini tutamadı demesini kaldıramaz.

Herkesin Anne'i şehveti için değil, İngiltere'nin iyiliği için seçtiğini düşünmesini istiyor." Huzursuz bir tavırla dönüp uşağa baktım. "Joss'tan zarar gelmez," dedi George. "Tanrıya şükür biraz sağır, değil mi Joss?" Adam başını çevirmedi.

"Neyse, bizi yalnız bırak," dedi George. Adam aldırmadan eşya toplamaya devam etti.

"Ayrım gözetmeden ihtiyatlı olmalısın," dedim. George sesini yükseltti. "Bizi yalnız bırak, Joss. Sonra devam edersin."

Adam irkildi, etrafına bakındı, George'a ve bana reverans yapıp dışarı çıktı.

George pencere kenarından kalkıp yatağa, yanıma geldi. Sırtımı rahat edeceğim biçimde yatağın başına dayayıp George'un başını kucağıma koydum.

"Sence bir gün gerçekten olacak mı?" diye sordum boş boş. "Sanki yüzyıllardır bu evlilik için uğraşıyormuşuz gibi geliyor."

Siyah gözlerini kapatmıştı ama açıp yüzüme baktı. “Tanrı bilir,” dedi. “Gerçekleştiğinde nelere mal olacağını da Tanrı bilir, bir kraliçenin mutluluğuna, tahtın güvenliğine, insanların saygınlığına, kilisenin kutsallığına. Bazen senle ben hayatımızı Anne’e hizmet ederek geçirmişiz gibi geliyor ve bundan ne elde ettiğimizi bile bilmiyorum.”

“Sen kont veliahdı değil misin? Hatta iki kontluğun veliahdı?”

“Şahsen cihada gidip kâfirleri öldürmeyi isterdim,” dedi. “Sonra şatoma, evime, cesaretim için bana tapan o güzel kadına geri dönmek isterdim.”

“Ben de bir şerbetçiotu tarlası, bir elma bahçesi ve bir koyun sürüsü isterdim,” dedim.

“Ne salağız,” dedi George ve gözlerini kapattı.

Birkaç dakika içinde uyuyakaldı. Göğsünün inip kalkışını seyrederek şefkatle ona sarıldım, sonra başımı yatak başının brokar kaplamasına yaslayıp gözlerimi kapattım ve uyudum. Rüyamın arasında kapının açıldığını duydum ve tembel tembel gözlerimi araladım. Gelen George’un uşağı değildi, bizi aramaya gelen Anne de değildi. Kapının tokmağı ihtiyatla çevrildi, kapı sinsi sinsi açıldı ve Jane, George’un karısı, artık Leydi Rochford başını içeri uzatıp bizi aradı.

Bizi birlikte yatakta gördüğünde yerinden sıçramadı ve ben, hâlâ yarı uykulu ve kadının sinsiliğinden biraz da korktuğumdan olduğum yerde donarak yerimden kımıldayamadım. Gözlerimi neredeyse kapatıp kirpiklerimin arasından onu seyrettim.

Olduğu yerde öylece durdu, ne içeri girdi ne kapıyı kapattı, her detayımızı inceledi. George’un kucağıma dönük başını, elbisemin altında açık duran bacaklarımı, geriye kaykılmış başımı, pencere kenarına fırlatılmış başlığımı, uykulu yüzümü çevreleyen darmadağınık saçlarımı süzdü. Sanki tablo inceliyormuş, sanki delil topluyormuş gibi bizi iyice izledi. Sonra, geldiği gibi sessizce geri gitti.

Hemen George’u uyandırıp elimi ağzına kapattım. “Şşşt. Jane buradaydı. Hâlâ kapının arkasında olabilir.”

“Jane mi?

“Tanrı aşkına, Jane işte! Karın Jane!”

“Ne istiyormuş?”

“Bir şey söylemedi. Sadece içeri girdi, bize baktı, birlikte yatakta uyuyorduk, her şeyi tek tek süzdü, sonra sessizce çıkıp gitti.”

“Beni uyandırmak istememiştir.”

“Belki de,” dedim şüpheyle.

“Ne oldu ki?”

“Bana biraz... tuhaf göründü.”

“O her zaman tuhaf görünür,” dedi ihtiyatsızca, “tz peşindedir.”

“Kesinlikle,” dedim. “Ama bize bakarken kendimi çok...” Kelimeyi bulamayıp durdum. “Kendimi çok kirli hissettim,” dedim sonunda. “Sanki yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi. Sanki...”

“Sanki ne?”

“Sanki fazla yakınmışız gibi.”

“Biz ağabey kardeşiz,” diye haykırdı George. “Tabii ki, yakın olacağız.”

“Ama yatakta birlikte uyuyorduk.”

“Tabii ki, uyuyorduk!” diye bağırdı. “Başka ne yapacaktık? Aşk mı?”

Kıkırdadım. “Beni sanki odana bile gelmemem gerekiyormuş gibi hissettirdi.”

“Kesinlikle gelmen gerekiyor,” dedi cesurca. “O ve bütün saray eşrafı etrafımızda dolanıp bizi dinlerken başka nerede konuşabiliriz? Kıskanmıştır o kadar. Böyle bir akşamüzeri benimle yatakta olmak için millete bahşiş bile verir ve başımı onun kucağına koymaktansa tuzağa koymaktan çekinmem.”

Gülümsedim. “Senin için hiçbir şey ifade etmiyor, değil mi?”

“Hiç,” dedi tembel tembel. “O benim karım. İdare edebilirim. Ama şimdilerde evlilikte moda olduğu üzere onu bir kenara fırlatıp yerine hoş bir hatunla da evlenebilirdim.”

Anne ilgi odağı olmayacaksa, Noel ziyafetini Greenwich’te geçirmeyi kesinlikle reddetti. Henry tekrar tekrar ona bunun kendi davaları için en iyisi olacağını izah etmeyi denediyse de Anne kraliçenin varlığını ona tercih ettiği için kralı azarlayıp durdu.

“Gideceğim!” diye saldırdı adamın üzerine. “Burada kalıp görmezden gelinerek kendimi aşağılatamam. Hever’a gideceğim. Noel ziyafetini orada yapacağım. Ya da belki yine Fransız sarayına giderim. Babam orada, sanırım orada iyi vakit geçirmem mümkün olur. Fransa’da her zaman beğenilirdim.”

Henry, Anne onu bıçaklamış gibi bembeyaz oldu. “Anne, biricik aşkını, böyle şeyler söyleme.” Anne tekrar atağa kalktı. “Biricik aşkın, öyle mi? Noel gecesi beni yanında istemiyorsun ama!”

“Senin o gün ve her gün orada olmanı istiyorum. Ama Campeggio hâlâ Papa’ya rapor veriyorsa herkesin benim kraliçeyi en saf, en güzel nedenlerle yerinden aldığımı bilsin istiyorum.”

“Demek ben saf değilim, öyle mi?”

Flörtleşirken kullandığı sivri zekâsını şimdi Henry’ye karşı silah olarak kullanıyordu. Ve Henry şimdi de o zaman olduğu kadar çaresizdi.

“Biricik gerçek aşkım, sen benim meleğimsin,” dedi. “Ve bütün İngiltere’nin bunu bilmesini istiyorum. Kraliçeye senin İngiltere’nin bana verebileceği en hoş şey olduğun için karım olacağını söyledim. Bunu ona gerçekten söyledim.”

“Onunla benim hakkımda mı konuşuyorsun?” Hafifçe nefesini vererek haykırdı. “Ah, olamaz! Bu aşağılamanın daniskası. Ve o da sana öyle olmadığımı söylüyor belki de. Nedimesiyken hiç de melek falan olmadığımı söylüyor. Hatta belki sana gömleklerini dikmeye uygun olmadığımı da söylüyordur!”

Henry başını ellerinin arasına aldı. “Anne!” Anne hızla ondan uzaklaşıp pencerenin yanına gitti. Ben hemen başımı okuyormuş gibi yaptığım kitaba çevirdim ve parmağımla satırları takip etmeye başladım ama hiçbir şey görmüyordum. İkimiz de, kral ve eski metresi, gizlice onu seyrediyorduk. Omuzlarındaki gerginlikle birkaç kez hıçkırdı, sonra omuzları gevşedi ve Henry’ye döndü. Gözleri yaşlarla nemliydi, öfkeden yüzü pembeleşmişti. Çok ateşli görünüyordu. Henry’ye doğru gitti ve ellerini ellerine aldı. “Bağışla beni,” diye hıçkırdı. “Bağışla beni aşkım.” Henry şansının bu kadar yaver gittiğine inanamıyormuş gibi başını kaldırıp ona baktı. Kollarını açtı, Anne onun kucağına yerleşip kollarını boynuna doladı. “Bağışla beni,” diye fısıldadı.

Olabildiğince sessiz, yerimden kalkıp kapıya gittim. Anne başıyla çıkabileceğimi işaret etti ve onları yalnız bıraktım. Arkamdan kapıyı kapatırken ablamın şöyle dediğini duydum, “Ama yine de Durham House’a gideceğim ve oradaki Noel masrafımı karşılayacaksın.”

Kraliçe zafer dolu ufak bir gülümsemeyle beni odasına kabul etti. Zavallı kadın Anne’in yokluğunun etkisinin artık zayıflamış olmasından kaynaklandığını sanıyordu. Ablamın saraydan uzak olmak için sevgilisinden talep ettiği kefaret listesini duymamıştı. Saray eşrafı gayet iyi bilmesine rağmen Katherine, Henry’nin Noel ziyafeti için ona gösterdiği nezaketin sadece gösteriş nedeniyle olduğunu henüz bilmiyordu. Ama kısa

zaman içinde öğrendi. Henry onunla odasında asla baş başa yemek yemedi. Biri onları gözlemediği sürece onunla hiç konuşmadı. Tek bir defa bile onunla dans etmedi. Aslında çoğu dansa hiç katılmadı, sadece dansçıları seyretmekle yetindi. Sarayda anne babaları tarafından onun gözünün önüne atılan yeni kızlar vardı, bir Percy veliahdı, yeni bir Seymour kızı. Sarayda yer edinebilecek bütün İngiliz ilçelerinden kralı cezbedip belki de tahta yaklaşma fırsatı yakalamak amacıyla saraya gönderilen yeni kızlar vardı. Ama kralın aklını çelmek mümkün değildi. Henry içine kapanmış halde karısının yanına oturmuş metresini düşünüyordu.

O gece kraliçe dua sunağının önünde uzun süre diz çöktü. Diğer hanımlar kraliçenin bizi huzurundan azat edip yataklarımıza göndermesini beklerken oturdukları yerde uyuyakaldı. Kraliçe yerinden doğrulup etrafına bakındığında bir tek ben uyanıktım.

“Yarım düzine uykucu,” dedi, nedimelerinin bu kötü gününde onu böyle hiçe saymasını seyrederek. “Böyle olduğu için üzgünüm,” dedim. “Görünen o ki burada ya da uzakta olması bir şeyi değiştirmiyor,” dedi bilgelik ve ümitsizlikle. Başlığının ağırlığının altında başını bana eğdi, ona doğru yürüyüp firketeleri çıkarttım ve başlığı başından aldım. Saçları artık iyice beyazlamıştı, son bir senede geçen beş seneden daha fazla ihtiyarladığını düşündüm.

“Bu Henry’nin zamanla atlatacağı bir tutkudan ibaret,” dedi, benden çok kendine söyler gibi. “Ondan bıkacak, tıpkı diğerlerinden bıktığı gibi. Bessie Blount’tan, senden. Anne de sadece diğerlerinden biri.”

Cevap vermedim.

“Kadının büyüsü altındayken Kutsal Kiliseye karşı bir günah işlemediği sürece,” dedi. “Sadece buna dua ediyorum, günah işlememesine. Biliyorum, bana geri dönecek.”

“Majesteleri,” dedim alçak sesle. “Ya geri dönmezse? Ya evliliğinizi geçersiz sayarlarsa ve kral onunla evlenirse? Gidecek bir yeriniz var mı? İşler yolunda gitmediği takdirde kendinizi garanti altına aldınız mı?”

Kraliçe Katherine, yorgun mavi gözlerini bana çevirdi ve sanki beni hayatında ilk kez görüyormuş gibi baktı. Elbisesinin üst kısmının bağcıklarını çözmem için kollarını bana uzattı, sonra elbiseyi omuzlarından aşağı çekebilmem için arkasını döndü. Teni giydiği yünlü faniladan kızarmıştı. Bu konuda hiçbir şey söylemedim, biz nedimelerin bunu görmesini bile istemiyordu. ”Ben yenilgiye hazırlanmam,” dedi lafı

dolandırmadan. “Bu kendi kendime ihanet etmek olur. Biliyorum ki, Tanrı Henry’nin zihnini bana geri döndürecek ve birlikte yine mutlu olacağız. Kızım İngiltere Kraliçesi olacak ve başa geçen en iyi kraliçelerden biri olarak anılacak. Onun büyükannesi Castile’lı İsabella’ydı, kimse bir kadının bir krallığı yönetebileceğinden şüphe duymasın. “Kızım herkesin hatırlayacağı bir prenses olacak ve kral genç kızlığımda olduğu gibi yine Bay Sadakat olacak.”

Özel odasına gitti. Ateşin önünde sızıp kalmış olan hizmetçisi ayağa fırlayıp kraliçenin elbisesiyle şapkasını elimden aldı.

“Tanrı seni kutsasın,” dedi kraliçe. “Diğerlerine artık yataklarına gitmesini söyleyebilirsin. Sabah hepsinin benimle birlikte duaya katılmasını istiyorum. Senin de, Mary. Nedimelerimin duaya gelmesi hoşuma gider.”

Yaz 1530

Etrafımda atımın yanında koşan bir ordu uşak, önümde ve arkamda Howard hizmetkarlarıyla birlikte Hever'a giden yoldan aşağı indim. Biz geçerken yol üzerindeki bütün yolcular hendeklere toplandı. Yol kenarındaki çitler ve çalılar şimdiden toza bürünmüştü, kurak bir ilkbahar geçirmiştik ve bütün işaretler salgın açısından kötü bir yıl olacağını gösteriyordu. Ama yoldan bakınca uzaktaki samanlar güzel görünüyordu, bazı tarlalardakiler çoktan kesilip durulmuştu. Buğday ve arpalar diz boyuydu ve olgunlaşmaya başlamıştı. Şerbetçiotu tarlaları yemyeşildi, elma bahçelerinin otları kar taneleri gibi taç yapraklarıyla birlikte rüzgâra kapılıp dağılmıştı.

Yol boyunca şarkı söyledim, saraya arkamı verip İngiltere'nin kırsal alanlarında ata binmek, çocuklarıma doğru yol almak benim için çok huzur dolu bir şeydi. Uşaklara dayımın kafilesinden bir adam komuta ediyordu, William Stafford ve William yolun bir kısmında atını yanımda sürdü.

"Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Çocuklarımı görmek benim için çok önemli."

"Sanırım bu hayattaki en önemli şey. Benim ne karım, ne de çocuğum var ama olsaydı onları yalnız bırakmazdım."

"Neden hiç evlenmedin?"

Bana bakıp gülümsedi. "Evlenecek kadar sevecek bir kadın henüz bulamadım."

Bu, lafta çok sıradan görünüyordu ama hiç de sıradan değildi. İçimden ona ne tür bir kadının onu memnun edeceğini sormak geçti. Kadınlar konusunda bu kadar seçici olması aptallıktı. Çoğu erkek ona ya refah ya da iyi bağlantılar sunabilecek bir kadınla evlenirdi. Ama William Stafford aptala benzemiyordu.

Durduğumuzda beni yere indirmek için yanıma gelmişti, ayaklarımın üzerinde dengemi sağlayabilmem için bir dakika kadar beni tuttu.

"İyi misin?" diye sordu nezaketle. "Uzun zamandır o semerin üzerindeydin."

"İyiyim. Adamlara yemeğe geç kalmayacağımızı söyle, günbatımından evvel Hever'a varmak istiyorum."

Hana dek bana eşlik etti. “Umarım akşam yemeği olarak sana güzel bir şeyler hazırlarlar. Tavuk sözü verdiler ama korkarım onun yerine sıska ve yaşlı bir kaz gelebilir.”

Güldüm. “Ne gelirse gelsin! Öyle açım ki, her şeyi yiyebilirim. Yemekte bana eşlik eder misin?” Bir an evet diyecek sandım ama önümde hafifçe eğilip, “Ben adamlarımla yiyeyim,” dedi. Davetimi reddettiği için biraz alındım. “Nasıl istersen,” dedim istifimi bozmadan ve hanın alçak tavanlı odasına girdim. Ateşin önünde ellerimi ısıttım, demirli küçük pencereden göz ucuyla dışarı baktım. William ahırların önünde adamların yemeklerini almadan evvel, atların yularlarını çıkarmalarını ve tımarlamalarını izliyordu. Yakışıklı bir erkek, diye geçirdim içimden. Avam bir erkek olması ne kötü.

Bu yaz Henry’nin altın sarısı buklelerinin kesilmesi gerektiğine ve Catherine’in kısa giysiler giymeyi bırakıp doğru düzgün kıyafetler giyme zamanının geldiğine karar verdim. Henry de yelek ve pantolon giymeye başlayacaktı. Bana kalsa bebeklik giysilerini bir yıl daha giymelerine izin verebilirdim ama Boleyn Büyükanne ikisinin de artık çocukluğu geride bırakması gerektiğinde ısrarlıydı. Ve her an Anne’e bir mektup yazıp vasisine iyi bakmadığımı söyleyecek kadar eli ayağı tutuyordu.

Henry’nin saçı şapkaların tüylerinden daha yumuşaktı. Minik yüzünü çerçeveleyerek halka halka omuzlarına inen altın rengi bukleleri vardı. Yeryüzündeki hiçbir anne gözyaşı dökmeden bunların kesilmesini izleyemezdi, o benim bebeğimdi ve dünyada son istediğim şey onun o buklelerini, bebeklik tombulluğunu geride bırakmasıydı, görmek isteyeceğim son şey kucaklanmak istediğinde kollarını açışının, minik şişko bacaklarının dengesiz koşuşturmasının değişmesiydi.

Ama oğlum tabii ki bunların hepsine vardı, kılıç ve kendine ait bir midilli istiyordu. George gibi Fransız sarayına gitmek ve dövüşmeyi öğrenmek istiyordu. Savaşa çıkmak ve mızrak dövüşü yapmak istiyordu. Ben onu, bebeğimi, sonsuza dek kollarımda tutmak isterken o hemen büyümek istiyordu.

William Stafford en sevdiğimiz yere, hendeğe ve şatoya bakan taş banka geldi. Henry bütün sabah koşmuştu ve şimdi parmağını emerek kollarımda uyumak üzereydi. Catherine çıplak ayaklarını hendeğin içine doğru sark itmişti.

William gözlerimdeki yaşlan hemen fark etti, tereddütle ve oğlumu uyandırmamak için alçak sesle, “Rahatsız ettiğim için özür dilerim, sana artık Londra’ya dönüyoruz demeye gelmiştim ve herhangi bir mesaj göndermek ister misin diye soracaktım.”

“Mutfakta annem için biraz sebze meyve var.”

Başıyla onayladı, sonra kararsızlıkla durakladı. “Bağışla beni,” dedi beceriksizce. “Görüyorum ki, bir şey seni ağlatmış. Yapabileceğim bir şey var mı? Dayın seni bana emanet etti. Biri seni incittiyse bunu bilmek görevim.”

Bu beni güldürdü. “Hayır. Sadece Henry’nin artık pantolon giymesi gerekiyor ve onun bu bebeklik haline bayılıyorum. Ne onun, ne de Catherine’in büyümesini istiyorum. Kocam olsa Henry’yi alır ve bana hiç sormadan buklelerini kestiriverirdi. Bu durumdaysa bunu kendim yapmam gerekiyor.”

“Kocanı özlüyor musun?” diye sordu merakla.

“Biraz.” Stafford’un evliliğimin sıradan bir evliliğe pek benzemediğinden haberi olup olmadığını ve hikâyenin ne kadarını bildiğini merak ettim. “Pek birlikte değildik.” Bu kıvırabildiğim en dürüst cevaptı ve beni süzerek başıyla onayladığında ne demek istediğimi anlayıp anlamadığı konusunda hiçbir ipucu yakalayamadım.

“Ben şu andan bahsediyordum,” dedi bana, izin verdiğimden daha kıvrak zekâlı olduğunu göstererek. “Artık kralın gözdesi olmadığın dönemden. Kocanla asıl şimdi bir bebek yapma zamanıydı, değil mi? Ve her şeye yeniden başlama zamanı?”

Durakladım. “Sanırım.” Dayımın tayfasından bir beyefendiden öte biri olmayan bir erkekle geleceğimi tartışmaya hevesli değildim, kibarlığı bırakıp gerçeği söylemek gerekirse sıradan bir maceraperestten bir gömlek daha iyiydi.

“Ama senin gibi yirmi ikisinde iki çocuğu olan genç bir kadın için pek rahat bir durum olmamalı. Önünde koca bir hayat var ama geleceğin ablanın geleceğine bağlı. Onun gölgesindesin. Hem de bir zamanlar herkesin gözdesiyken.”

Bu hayatımın öyle kasvetli, öyle doğru bir özetiydi ki, önüme koyduğu manzarayla kocaman yutkundum. “Kadınlar için hayat böyle işte,” dedim, dürüstlüğü elden bırakmadan. “İnsan kendi seçtiğini yaşayamıyor, bunu yapabildiğin için seni kutlarım. Ama kadınlar servet oyuncakları. Kocam

yaşıyor olsa bir dolu armağanla ödüllendirilecekti. Ağabeyim Lord George, babam kont ve ben kocamın refahını paylaşıyor olacaktım. Ama gördüğün gibi hâlâ bir Boleyn ve Howard kızıyım. Beş kuruşsuz değilim. Mal varlıklarım var."

"Sen bir maceraperestsin," dedi. "Benim gibi. Ya da, benim gibi olabilirdin. Ailen bu kadar Anne'e odaklanmışken ve ablanın geleceği bu kadar güvenilmezken, kendi geleceğini yaratabilirsin. Kendi seçimlerini yapabilirsin. Bir anlığına da olsa seninle ilgili kararlar almayı unuttular. Tam o an özgür olabilirsin."

Lafı ona çevirdim. "Bu yüzden mi evlenmedin? Özgür olabilmek için mi?"

Yanık teninde parlayan beyaz dişleriyle bana gülümsedi. "Kesinlikle," dedi. "Kimseye bakmak zorunda değilim, hiçbir kadına karşı sorumluluk taşımıyorum. Dayının adamıyım, onun üniformasını giyiyorum ama kendimi onun uşağı gibi hissetmiyorum. Ben özgür bir İngiliz'im, kendi yolumu çizerim."

"Sen erkeksin," dedim. "Kadın olmak daha farklı."

"Doğru," diye onayladı. "Benimle evlenmediğin sürece evet. Ama benimle evlenirsen o zaman kendi yolumuzu kendimiz çizeriz." Sessizce güldüm, sonra Henry'yi daha sıkı kucakladım. "Lordunun hoşuna gitmeyecek bir evlilik yapar ve kızın ailesinin iyi dileklerini almazsan elindeki o azıcık ve pek değerli paranla kendi yolunu çizebilirsin."

Bu laf Stafford'u hiç durdurmadı. "Bundan daha beter başlangıçlar da var. Beni seven bir kadının hayatını ona bakma yeteneğim üzerine riske atmasını, kadınımın babasının beni başlık parası ve sözleşmeyle bağlamasına tercih ederim."

"Bu durumda kadın ne elde etmiş olacak?" Gözlerini doğruca gözlerime dikti. "Sevgimi."

"Peki bu sevgi onun ailesiyle, senin Lordunla, akrabalarıyla arasının açılmasına değecek mi?" Bakışlarını öteye, serçelerin şatonun ufak kulelerinin altına minik yuvalarını kurduğu yere çevirdi. "Ben kuşlar kadar özgür bir kadın isterdim. Bana beni sevdiği için gelen bir kadın, beni aşk için isteyen bir kadın ve benden başka hiçbir şeyi umursamayan bir kadın."

"Yani salak bir eş," dedim iğneleyici bir tonla. Bana dönüp gülümsedi. "İşte bu yüzden hiç istediğim bir kadına rastlamadım," dedi. "Yani ikinci aptalı bulamadım." Başımla onayladım. Bana göre tartışmayı ben

kazanmıştım ama nedense bir sonuca varılmamış gibiydi. “Bir süre evlenmemeyi umut ediyorum,” dedim. Bu laf kendi kulaklarıma bile şüpheli geldi.

“Ben de öyle olmasını umuyorum,” dedi tuhaf bir biçimde. “Elveda, Bayan Carey.” Reverans yaptı, tam gitmek üzereyken döndü. “Ayrıca kanımca oğlunuzun kısa pantolonla da gezse, erkek pantolonu da giyse yine sizin küçük oğlunuz olduğunu göreceksiniz,” dedi şefkatle. “Ben annemi öldüğü güne dek sevdim, Tanrı onu kutsasın ve her zaman onun küçük oğluydum, ne kadar büyük ve geçimsiz olsam da.”

Henry’nin buklelerinin gitmesine üzülmemem gerekirdi. Bukleler kesildiğinde oğlumun başının o mükemmel yuvarlaklığını, yumuşacık, korunmasız ensesini gördüm. Artık bebek gibi görünmüyordu, dünyanın en küçük ve en sevimli oğlanı olmuştu. Avucumla başını sarıp kafasının sıcaklığını hissetmek hoşuma gidiyordu. Yetişkin giysileri içinde tepeden tırnağa bir prens gibiydi ve bütün itirazlarıma rağmen bir gün İngiltere tahtına oturabileceğini düşünmeye başladım. O kralın oğluydu, bir gün İngiltere Kraliçesi unvanını alma ihtimali olan bir kadın tarafından evlat edinilmişti, ama hepsinden önemlisi şimdiye dek gördüğüm en altın sarısı prens kılıklı oğlan çocuğuydu. Babası gibi ellerini kalçalarına dayayarak duruyordu, sanki dünya onunmuş gibi. Annesi çağırdığında otlağın öbür ucundan ona koşup ıslık sesini takip eden baykuşlar gibi güvenle onu takip eden çok uysal bir oğlandı. Bu yazın altın çocuğuydu ve onun nasıl bir oğlan çocuğuna dönüştüğünü ve nasıl bir genç adama dönüşebileceğini gördüğümde geride bıraktığı bebekliği için üzülmekten vazgeçtim.

Ama bir çocuk daha istediğimi fark ettim. Henry’nin o çocuksu güzelliğinin gelişiyle bebeğim beni terk etmişti ve bu büyük taht oyunlarına alet olmayacak, sadece istendiği için doğmuş bir bebeğim olsa nasıl olurdu, diye düşünmeye başladım. Beni seven ve birlikte sahip olacağımız bir bebeği dört gözle bekleyecek bir erkekten bebek yapmak nasıl olurdu acaba? Bu düşünceyle saraya geri döndüğümde sessiz ve üzgün bir ruh hali içindeydim.

William Stafford, Richmond Sarayı’na bana eşlik etmek üzere geri geldi ve sabahtan yola çıkmamız konusunda ısrar etti. Böylece atlar öğlende dinlenebilecekti. Çocuklarımı öpüp hoşçakal dedim ve ahıra gittim. Stafford beni kucaklayıp semere oturttu. Onlardan ayrıldığım için ağlıyordum ve

utanç verici bir biçimde gözyaşlarımdan biri başını kaldırmış bana bakan William'ın yüzüne düştü. William parmağıyla bu gözyaşını alıp pantolonuna silmek yerine dudaklarına götürüp parmağını yaladı. "Ne yapıyorsun?"

Anında yüzünde bir suçluluk ifadesi belirdi. "Yüzüme gözyaşını düşürmeseydin."

"Sen de yalamasaydın," diye parladım yanıt olarak. Cevap vermedi ama anında geri çekilmedi de. Sonra, "Atıma gidiyorum," dedi ve benden öteye dönüp kendi semerine atladı. Minik süvari alayı şatonun bahçesinden çıkınca yatak odalarının penceresinden beni görebilmeleri için eğilip oğlumla kızıma el salladım.

Atlarımızın toynakları içi boş kerestelerin üzerinde gök gürültüsü gibi ses çıkartırken açılır kapanır köprünün üzerinden geçtik, uzun yoldan aşağı inip parkın ucuna doğru yol aldık. William Stafford atını benim atımın yanına sürdü. "Ağlama," dedi aniden.

Yan gözle ona bakıp içimden atını gidip adamlarının yanında sürse diye geçirdim. "Ağlamıyorum."

"Ağlıyorsun," diye itiraz etti. "Mızmız bir kadına ta Londra'ya kadar eşlik edemem."

"Ben mızmız bir kadın değilim," dedim biraz sinirlenerek. "Ama çocuklarımı bırakmak ve onları bir daha ancak bir sene sonra görebileceğimi bilmek hiç hoşuma gitmiyor. Koca bir sene! Sanırım bu durumda onlardan ayrıldığını için üzülmeye hakkım var."

"Hayır yok," dedi güvenle. "Sana nedenini söyleyeyim. Bana çok açık bir biçimde bir kadının ailesi ne söylerse onu yapması gerektiğini söylemiştin. Ailen sana çocuklarından ayrı yaşamanı, hatta oğlunu ablana evlat vermeni istedi. Onlarla savaşıp çocuklarını geri almak ağlamaktan çok daha akıllıca. Bir Boleyn ve Howard olmayı tercih ediyorsan kendi kendine itaat ederek de bunu başarabilirsin."

"Yola yalnız başıma devam etmek istiyorum," dedim soğuk bir sesle.

Hemen atını mahmuzlayıp öne fırladı ve bana eşlik eden adamlara geriden gelmelerini emretti. Hepsi akı adım gerimden geldiler ve ta Londra'ya kadar tam emrettiğim gibi sessizce, kendi başıma yol aldım.

Sonbahar 1530

Saray eşrafı Richmond'daydı ve Anne, Henry'yle geçirdiği mutlu bir yazın ertesinde etrafa gülücükler saçıyordu. Her gün ava çıkmışlardı, Henry ona hediyeler vermişti, yeni bir semer ve yeni bir at, yeni bir ok yay seti. Semercisine çok güzel pofuduk bir semer yapmasını emretmişti, böylece Anne onun arkasına oturup kollarını beline dolayacak, başını onun omzuna yaslayacak, böylece yol boyu fısıldaşabileceklerdi. Gittikleri her yerde ülkenin onları çok takdir ettiğini, planlarını desteklediklerini duymuşlardı. Gittikleri her yerde kraliyet unvanlarıyla, şiirlerle, maskeli balolar ve kalabalıkla karşılanmışlardı. Bütün evler onları tepelerine taç yaprakları atarak, ayaklarının ucuna taze yapraklar serperek karşılamıştı. Anne ve Henry bir geleceği olan altın bir çift oldukları konusunda tekrar tekrar ikna edilmişti.

Fransa'dan gelen babam bu manzarayı bozmamak için hiçbir şey söylememeye karar verdi. "Eğer birlikte mutlularsa Tanrıya şükürler olsun," dedi dayıma. Nehrin yukarısındaki taraçadan okçuluk alanındaki Anne'i seyrediyorduk. Yetenekli bir okçuydu, ödülü kazanabilecekmiş gibi görünüyordu. Sadece tek bir hanım, Leydi Elizabeth Ferrers ablamı ödülden edebilirmiş gibiydi.

"Hoş bir değişim," dedi dayım asık suratla. "Kızın istikrarlı bir kedi gibi oldu."

Babam rahat rahat kıkırdadı. "Annesine çekmiş," dedi. "Bütün Howard kızları biri onlara bakar bakmaz ya bu tarafa ya öbür tarafa zıplar. Çocukken senin de kız kardeşinle kavga ettiğin zamanlar olmuştur herhalde."

Dayım serinkanlılığını bozmayıp bu mahremiyet oyununu teşvik etmedi. "Kadın yerini bilmeli." Babam kısa bir süreliğine benimle göz göze geldi. Howard malikânesinde düzenli bir biçimde tekrarlanan başkaldırılar herkese malumdu. Şaşılacak bir şey yoktu. Howard Dayım karısı ona oğullarını verir vermez açıktan açığa metres tutmuştu. Yengem çocuk yuvasının çamaşırcısından öte bir şey olmadığını ve bugüne kadar sadece kirli çarşaflarda yattıkları zamanlarda çiftleşebildiklerini söylerdi. Birbirlerine karşı duydukları nefret sarayın bitmez tükenmez hikâyeleri

arasındaydı ve kraliyet törenlerinde halkın önüne yan yana
çıkıp birlikteliklerini sergilemeleri gerektiğinde dayımın yengemi önüne katısını seyretmek tiyatro oyunu seyretmekle eşti. Yengemi parmaklarının ucuyla tutar, yengemse dayımın pantolonu ve çorapları pislikten leş gibi kokuyormuşçasına başını öte tarafa çevirirdi.

“Tanrı herkese kadınıyla sana sunduğu gibi bir mutluluk sunmuyor,” dedi babam.

Dayım şaşkın şaşkın göz ucuyla babama baktı. O kadar uzun zamandır ailenin reisiydi ki, itaatsizliğe alışkın değildi. Ama babam artık konttu ve tam o anda okunu hedefin tam ortasına savuran kızı yakın zamanda kraliçe olabilirdi.

Anne atışını yaptıktan sonra gülümseyerek döndü ve Henry kendini tutamayıp sandalyesinden ayağa fırladı, telaşla okçuluk alanına yürüdü ve bütün saray eşrafının önünde Anne’i dudaklarından öptü. Herkes gülümseyip alkışladı ve Leydi Elizabeth sarayın gözdesine yenildiği için içerlediğini gizleyerek kraldan küçük bir mücevher alırken Anne altın taç biçiminde bir takı kazandı.

“Bir taç,” dedi babam kralın, tacı Anne’e takısını seyrederken.

Anne mahrem bir tavırla başlığını çıkartıp gür, parlak dalgalar halinde alnından geriye uzanan siyah saçlarını hepimizin önünde açarak kendinden emin dimdik durdu. Henry bir adım öne çıkıp tacı onun başına yerleştirdi. Bir an kimseden çıt çıkmadı.

Gerginliği kralın soytarısı bozdu. Kralın arkasında dans edip Anne’in etrafında turladı. “Ah, Bayan Anne!” diye bağırdı. “Öküzün gözüne hedeflediniz ama başka bir tarafından tam isabet vurdunuz. Öküzün g...”

Henry koca bir kahkahayla adama dönüp tokatlayacakmış gibi elini kaldırdı, soytarı bir hamleyle yana kaçtı. Saray eşrafı kahkahaya boğuldu ve Anne siyah saçlarındaki minik okçuluk tacıyla çok güzel görünerek hafifçe kızardı, sonra şaşkınlık dolu yüzünü dönüp Henry’nin omzuna dayadı.

Anne’le birlikte Richmond Sarayı’nın ikinci en iyi odalarında kalıyordum. Kraliçenin odaları gibi değildi ama onunkilerden sonra en iyi odalardı. Sanki Anne’in istediği odaları kendine alıp bunları kraliçenin, hatta neredeyse kralınkiler kadar zengin bir biçimde döşeyebileceğine dair yazılı olmayan bir kanun varmış gibiydi ama hâlâ kraliçenin odalarını kullanmasına izin yoktu, kraliçe artık bu odaları kullanmıyor olsa bile.

Anne elbisesinin kırışmasını önemsemeden şatafatlı koltuğa seriliverdi.

“Yaz iyi geçti mi?” diye sordu bana aylak aylak. “Çocuklar iyi mi?”

“Evet,” dedim kısaca. Bir daha asla ona oğlumdan hevesle bahsetmeyecektim. Onun annesi olmayı talep ettiği gün teyzelik haklarını kaybetmişti.

“Dayımla okçuluk yarışlarını izliyordun,” dedi. “Dayım ne diyordu?”

Şöyle bir düşündüm. “Hiçbir şey. Seninle kralın mutlu olduğunu söyledi.”

“Ona Wolsey’nin yok edilmesini istediğimi söyledim. Bana cephe aldı. Kraliçenin tarafına geçti.”

“Anne, adam bakanlıktan alındı, bu ona kesinlikle yeter.”

“Kraliçeyle yazışıyor. Ölmesini istiyorum.”

“Ama senin dostundu.”

Başını iki yana salladı. “İkimiz de kralı memnun etmek için kendimize düşen rolleri oynadık. Wolsey bana balık çiftliğinden alabalıklar gönderdi, ben de ona küçük hediyeler verdim. Ama benimle Henry Percy hakkında nasıl konuştuğunu asla unutmadım, o da benim bir Boleyn, onun gibi sonradan türeme olduğumu asla unutmadı. O beni kıskandı, ben de onu. Fransa’dan geldiğim günden itibaren birbirimize düşmandık. Beni görmedi bile. Nasıl bir güce sahip olduğumu bile anlamadı. Beni hâlâ anlamıyor. Ama ölürken anlayacak. Onun evini, onun yaşamını alacağım.”

“Wolsey artık yaşlı bir adam. Bütün serveti, ona gurur ve mutluluk veren bütün unvanları elinden alındı. York’ta piskoposluktan emekli oluyor. Öç almak istiyorsan onu orada çürümeye bırakabilirsin. Bu yeterli bir intikam olur.” Anne başını iki yana salladı. “Olmaz. Kral onu hâlâ severken olmaz.”

“Kralın senden başka kimseyi sevemez mi? Yıllarca onu koruyan ve bir baba gibi yönlendiren bir adamı bile sevmeye izni yok mu?”

“Hayır, benden başka kimseyi sevemez.” Şaşırdım. “Sonunda onu arzulamaya mı başladın?” Yüzüme bir kahkaha patlattı. “Hayır. Ama kralın benden ve güvendiklerimden başka kimseyle görüşmesine ya da konuşmasına izin veremem. Kime güvenebilirim?” Başımı iki yana salladım. ”Sana, belki. George’a daima. Babama, çoğunlukla. Anneme, bazen. Howard Dayıma, ona uyduğu zamanlarda. Katherine’i görmeye giden yengeme, asla. Belki Suffolk Düküne ama bu kadar yükseldiğimi görmeye tahammül edemeyen karısı Mary Tudor’a hayır. Başka kimse var mı? Hayır. Bu kadar. Belki bazı erkeklerin kalpleri bana karşı

yumuşaktır. Kuzenim Francis Bryan, belki George'la olan dostluğu nedeniyle Francis Weston. Sör Thomas Wyatt hâlâ benden hoşlanıyor." Sessizce işaret parmağını yukarı kaldırdı ve ikimiz de Henry Percy'yi düşünüyorduk, ta Northumberland'da, kararlılıkla saraya adım atmayan, mutsuzluktan yataklara düşen, karşı çıkmasına rağmen evlendirildiği karısıyla Tanrının unuttuğu bir yerde yaşayan Henry Percy'yi. "On," dedi alçak sesle. "Zevkle düşüşümü izlemeyi bekleyen bütün dünyaya karşılık iyiliğimi isteyen on kişi."

"Ama kardinal şu anda senin için hiçbir şey yapamaz. Bütün nüfuzunu kaybetti."

"O zaman onu yok etmenin tam zamanı demektir. Artık bütün nüfuzunu kaybettiğine, yaşlı ve, yenik bir adam olduğuna göre tam zamanı."

Görünüşte entrikanın altında Suffolk Düküyle Howard Dayımın imzası vardı ama her şeyiyle Anne kokuyordu. Dayım kanıt olarak Wolsey'den Papa'ya yazılmış bir mektup verdi ve eski dostunu yüksek makama geri almaya hazırlanan Henry bir kez daha Wolsey'e cephe alıp tutuklanmasını emretti.

Onu tutuklamaya gönderilen lordu Anne seçti. Bu Anne'in ona aptal kız ve sonradan görme diye hitap eden adama son jestiydi. Northumberlandlı Henry Percy York'a, Wolsey'nin yanına gidip ona ihanetle suçlandığını, Londra'ya uzun bir yolculuk yapmak zorunda olduğunu ve şimdi krala ait olan o eski harika sarayında Hamton Court'ta kalamayacağını, Whitehall olarak adlandırılan ve artık Anne'e ait olan Londra'daki güzel evinde, York Palace'da da kalamayacağını, onun yerine vatan haini gibi kuleye kapatılıp kendisinden öncekiler gibi yargılanmayı bekleyip ardından darağacına gideceğini açıkladı.

Henry Percy bir zamanlar onları ayıran, şimdilerde bitkinlik ve umutsuzluktan hasta düşmüş bu adamı Anne'e göndermekten büyük bir zevk duymuş olmalıydı. Wolsey'nin yolda ölüp bütün bunlardan paçayı sıyırması ve Anne'in sadece onları ayıran adama sonunda öcünü alabileceğini sevdiği adamın söylemiş olmasından duyduğu tatminle yetinmek zorunda kalması, Henry Percy'nin suçu değildi.

Noel 1530

Saray eşrafını Noel için Greenwich’te kraliçe karşıladı ve Anne kendi hazırladığı rakip Noel ziyafetini ölen kardinalin eski sarayında verdi. Kralın saray eşrafının önünde kraliçeyle yemek yedikten sonra sessizce sıvışıp kraliyet kayığını çağırarak, Whitehall’in basamaklarına çekmesini emrettiği ve Anne’le ikinci bir yemek yediği herkesin bildiği bir sırdı.

Yeniden kraliçenin nedimelerinden biriydim ve kadındaki farklılığı gördüğümde şok oldum. Başını kaldırıp Henry’ye gülümsediğinde artık gözlerinde o eski neşesi yoktu. Henry bu pırıltıyı silip atmıştı, belki de sonsuza dek. O sessiz asaleti hâlâ yerindeydi, İspanya Prensesi ve İngiltere Kraliçesi olarak kendine duyduğu güven bozulmamıştı ama kocası tarafından beğenildiğini bilen bir kadının pırıltısı bir daha asla yüzüne geri dönmeyecekti.

Bir gün odasının şöminesinin önünde birlikte oturuyorduk, sunak örtüsü ocağın bir tarafından diğerine upuzun serilmişti. Ben hâlâ bitmemiş olan mavi gökyüzünü dikiyordum, kraliçeyse hiç yapmadığı bir şey yapıp maviyi bırakmış, başka bir renge geçmişti. Bir işi yarım bırakıyorsa gerçekten çok bitkin olmalı, diye geçirdim içimden. Aslında azimli bir kadındı, ona neye mal olursa olsun.

“Bu sene çocuklarını gördün mü?”

“Evet Majesteleri,” dedim. “Catherine artık uzun elbise giyiyor, Fransızca ve Latince öğreniyor. Henry’nin de bukleleri kesildi.”

“Fransız sarayına gönderecek misin?”

İçimin endişeyle buruldüğunu gizleyemedim. “Ne olursa olsun şimdilik hayır. Daha çok küçükler.”

Bana dönüp gülümsedi. “Bayan Carey, biliyorsun ki bu işler onların ne kadar küçük ya da senin için ne kadar kıymetli olduklarına bakmıyor. Görevlerini öğrenmeleri gerek. Senin gibi, benim gibi.”

Başımı önüme eğdim. “Biliyorum, haklısınız,” dedim alçak sesle.

“Bir kadın görevlerini bilmeli ki, yerine getirsin ve Tanrının ona layık gördüğü yerde yaşasın,” dedi. Ablamdan bahsettiğini biliyordum, Tanrının ona layık gördüğü yerde değil, güzelliği ve kıvrak zekâsıyla kazandığı,

şimdilerdeyse şakşakçılarının desteğiyle elinde tutmaya devam ettiği ö şatafatlı yeni yerde yaşamına devam eden Anne'den.

Kapıya vuruldu ve dayımın adamlarından biri kapı aralığında durdu.

"Norfolk Düşesinden armağan portakallar," dedi. "Ve bir de not."

Koyu yeşil yapraklarla süslenmiş portakal dolu sepeti almak için yerimden kalktım. En üstte dayımın mührüyle kapatılmış bir mektup vardı.

"Notu oku," dedi kraliçe. Meyveleri masaya koyup mektubu açtım. Yüksek sesle okudum: "Majesteleri, doğduğunuz ülkeden bana gelen bu taze meyvelerden sizin için seçtiklerimi saygılarımla gönderme cüretini gösterdiğim için beni bağışlayınız."

"Ne kibar bir davranış," dedi kraliçe sakince. "Sepeti yatak odama koyar mısın, Mary? Ve halana benim adıma bir not yazıp teşekkürlerimi ilet."

Ayağa kalkıp sepeti odasına götürdüm. Girişte bir kilim vardı ve topuğum kilime takıldı. Dengemi sağlamaya çabalarken portakallar yere düştü, küçük bir oğlan çocuğunun misketleri gibi yerde yuvarlandı. Elimden geldiğince alçak sesle lanet edip kraliçe gelip de ufacık bir işi bile beceremediğimi görmesin diye telaşla meyveleri toplamaya başladım.

O sırada yerimde donakalmama neden bir şey gördüm. Sepetin dibinde katlanmış minicik bir mektup vardı. Kâğıdı açtım. Üzeri minicik sayılarla doluydu, tek bir harf bile yoktu. Bu bir şifreydi.

Etrafımda portakallarla uzun bir süre orada öylece durdum. Sonra yavaş yavaş meyveleri toplayıp sepete yerleştirdim ve sepeti alçak bir sandığın üzerine bıraktım. Geri çekilip sepetin görünüşünü hayran hayran seyredecek ve yerini değiştirecek kadar bile zamanım oldu. Sonra notu cebime koydum ve dünyadaki bütün kadınlardan daha çok sevdiğim o kadının huzuruna, odaya geri döndüm. Yanına oturup kilimini diktim ve elbisemin cebinde ne tür bir felaketin için için tüttüğünü, bu konuda ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Başka şansım yoktu. Baştan sona başka hiçbir şansım yoktu. Ben bir Boleyn kızıydım. Bir Howarddim. Aileme sadık kalmadığım sürece çocuklarına bakacak geliri, geleceği ve hiçbir korunması olmayan biri, bir hiçtim. Notu dayımın odasına götürdüm ve önüne, masasının üzerine koydum.

Dayım yarım günde şifreyi çözdürdü. Çok karmaşık bir ihanet notu değildi. İspanyol elçisinin yengeme fısıldadığı ve yengemin kraliçeye

ilettiği iyi dileklerdi. Ormanda atılan bir çığlıktı. Kraliçeyi azıcık rahatlatmaktan başka bir maksadı yoktu ve ben bu rahatlığı da onun elinden almıştım.

Haber dayımın odalarında bomba gibi patlayıp dayım yengeme, krala ve ona ihanet ettiğini çılgınlar gibi bağırdığında, ardından kral yengeme kraliyetin memnuniyetsizliğini bizzat kendi ilettiğinde, dayanamayıp kraliçenin huzuruna gittim. Katherine, odasındaki pencereden aşağıdaki donmuş bahçeye bakıyordu. Birileri sıcacık kürklere bürünmüş nehrin aşağısına, ablamı alternatif sarayında ziyaret etmek üzere kraliyet kayıklarının onları beklediği yere doğru yürüyordu. Kraliçe odasında tek başına, sensizlik içinde oturmuş onların gidişini, soytarının etraflarında hoplayıp zıplayışını, müzisyenlerden birinin lavta çalıp şarkı söyleyerek onlara eşlik edişini seyrediyordu.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

“Düşesin notunu dayıma ben verdim,” diye itiraf ettim cesaretle. “Notu portakalların içinde buldum. Tesadüfen görmesem aramak asla aklıma gelmezdi. Görünen o ki, size sürekli ihanet ediyorum ama aslında hiç böyle bir maksadım yok.”

Yaptıklarımın hiçbir önemi yokmuş gibi göz ucuyla önünde eğik duran kafama baktı. “Tanıdığım kimse farklı bir şey yapmazdı,” dedi. “Tanrının önünde diz çökün Leydi Carey, benim değil.”

Yine de ayağa kalkmadım. “Sizden özür dilemek istiyorum,” dedim. “Ne yazık ki, kaderim aleyhinize birtakım çıkarları olan bir ailenin kızı olmak. Eğer sadece nedimeniz olsaydım benden asla şüphe etmezdiniz.”

“İçinizden gelmese düşmezdiniz. Bana ihanet etmek çıkarlarınıza uygun olmasa bana sadık kalırdınız. Gidin başımdan Leydi Carey, siz de kurnazca her şeyi kendi çıkarına yontan, sağına soluna bakmadan dimdik ilerleyen ablanızdan farklı değilsiniz. Hiçbir şey Boleynleri istediğini elde etmekten alıkoymayacak, bunu biliyorum. Bazen ablanızı hiçbir şeyin yolundan döndürmeyeceğini düşünüyorum, ölümümün bile. Ve sizin de ona yardım edeceğinizi biliyorum, beni ne kadar severseniz sevin, benim küçük nedimemken sizi ne kadar sevmiş olursam olayım, hedefine giderken attığı her adımda onun arkasında olacaksınız.”

“O ablam,” dedim duygu dolu bir sesle.

“Ben de sizin kraliçenizim,” dedi buz gibi bir sesle.

Yerdeki tahtaların üzerinde dizlerim acımıştı ama kalkmak istemiyordum.

“Oğlum onun ellerinde,” dedim. “Ve kralım her şeyiyle onun emrinde.”

“Gidin başımdan,” diye tekrarladı kraliçe. “Yakında Noel ziyafeti sona erecek ve Paskalya yortusuna dek görüşmeyeceğiz. Yakında Papa kararını verecek, krala evliliğini şereflendirmesini söylediğinde ablanız bir sonraki adımını atacak. Sizce ne beklemeliyim? Vatana ihanet mi? Yoksa yemeğime atılacak bir zehir mi?”

“Böyle bir şey yapmaz,” diye fısıldadım.

“Yapar,” dedi kraliçe çekinmeden. “Ve siz de ona yardım edersiniz. Beni yalnız bırakın, Leydi Carey. Paskalya yortusuna dek sizi bir daha görmek istemiyorum.”

Ayağa kalktım, geri geri yürüdüm, kapıya geldiğimde ancak bir imparatorun karşısında eğilebileceğim kadar eğildim. Yaşlarla dolu yüzümü ona göstermedim. Utançla başımı eğdim. Odasından çıkıp kapıyı kapattım ve onu dışarıya, düşmanını onurlandırmak üzere güle oynaya nehrin aşağısına giden saray eşrafına bakarken yalnız bıraktım.

Saray eşrafının çoğu burada olmadığından bahçeler ıssızdı. Üşüyen ellerimi manşetlerimin kürklerinin içine iyice gömüp başım eğik, yanaklarım gözyaşlarımdan donarken nehrin aşağısına yürüdüm. Aniden perişan görünümlü bir çift çizme önüme dikiliverdi.

Başımı kaldırıp baktım. Bir kadının durup dikkatli baktığında fark edeceği hoş bir çift bacak, kalın pantolon, kahverengi pamuklu kep, gülümseyen bir yüz gördüm: William Stafford.

“Saray eşrafıyla birlikte ablanı görmeye gitmedin mi?” diye sordu, herhangi bir selamlama kelimesi atfetmeye gerek duymadan.

“Hayır,” dedim hiç uzatmadan.

Mutsuz yüzüme dikkatle baktı.

“Çocukların iyi mi?”

“Evet,” dedim.

“Sorun ne o zaman?”

“Kötü bir şey yaptım,” dedim suyun üzerinde parlayan kış güneşine karşı gözlerimi kısıp nehrin yukarısına, saray eşrafının kayıklarda mutlu mutlu ilerlediği yöne bakarak. William devam etmemi bekledi.

“Kraliçe hakkında bir şey buldum ve bunu dayıma söyledim.”

“Peki, o yaptığının kötü bir şey olduğunu düşündü mü?”

Hafif bir kahkaha attım. “Hayır tabii ki. Şu ana kadar onun gözünde iftihar edilecek biriyim.”

“Düşesin gizli notu,” diye tahmin etti hemen. “Bütün sarayın dilinde. Yengen saraydan uzaklaştırıldı. Ama nasıl yakalandığını kimse bilmiyor.”

“Ben...” diye başladım lafa beceriksizce.

“Benden laf çıkmaz.” Tanıdık bir tavırla üşüyen elimi alıp dirseğinin boşluğuna koydu ve nehir boyunca yürümeye başladık.

“Sen olsan ne yapardın?” diye sordum. “Kendinden başka kimseye danışmayan, kendi yolunda yürümekten gurur duyan biri olarak...”

Stafford mutluluğunu gizlemeyen bakışlarla yan yan bana baktı. “Konuştuklarımızı hatırladığını düşünmeye bile cüret etmemiştim.”

“Bunun bir anlamı yok,” dedim heyecandan hafifçe şaşalayarak. “Yani bir şey demek değil.”

“Tabii ki, değil.”

Bir an düşündü. “Sanırım senin yaptığını yapardım. Eğer yeğeni ülkeye bir saldın planlıyor olsaydı, o zaman okumaya değer olacaktı.”

Sarayın bahçelerinin bittiği yerde durduk. “Çitin kapısını açıp yolumuza devam etmeyecek miyiz?” diye sordu kışkırtıcı bir ifadeyle. “Köye inip bir kupa İngiliz birası içer, bir avuç kavrulmuş kestane yiyebilirdik.”

“Olmaz. Kraliçe gerçi beni Paskalya’ya kadar kovdu ama yine de akşam yemeğine katılmam gerek.”

Dönüp hiçbir şey söylemeden yanımda yürümeye devam etti ama elim hâlâ dirseğinin altında sıcacıktı. Bahçenin kapısında durdu. “Burada yanından ayrılıyorum,” dedi. “Seni gördüğümde ahırlara gidiyordum. Atım sakatlandı, gidip toynağını doğru düzgün pansuman edip etmediklerine bakacağım.”

“Güzel. Benim için neden geç kaldığını anlamıyorum,” dedim sesimde hafif bir tahrikle.

Gözlerini gözlerimin içine dikti, bir an nefesimin kesildiğini hissettim. “Bence kesinlikle biliyorsun,” dedi alçak sesle. “Senin için neden durduğumu bence gayet iyi biliyorsun.”

“Bay Stafford...” dedim.

“Toynaklara sürdükleri ilacın kokusundan nefret ediyorum,” dedi hemen. Önümde eğildi ve gülmeme ya da itiraz etmeme, hatta ben onu kafeslemeyi umarken onun beni kafesleyip onunla flörtleşmemi sağladığını anlamama bile fırsat bırakmadan yürüyüp gitti.

Bahar 1531

Kardinalin ölümüyle birlikte kilise sadece büyük vurguncusunu değil aynı zamanda koruyucusunu da kaybettiğini kısa zamanda anladı. Henry hazinelerini boşaltan dev vergilerle kiliseyi cezalandırdı ve din adamlarının şunu anlamasını sağladı. Papa hâlâ onların ruhani lideri olabilirdi ama kaybettikleri dünyevi liderleri evlerine çok daha yakındı ve çok daha güçlüydü. Kral bile bunu kendi başına başaramazdı. Henry'nin kiliseye olan saldırısı dönemin en parlak düşünürleri, Anne'in kitaplarına inandığı, kilisenin eski saflığına geri dönmesini isteyen adamlar tarafından destekleniyordu. Henry kalkıp İngiliz halkının kendine ait bir İngiliz kilisesi olması gerektiğini söylediğinde, din konusunda oldukça cahil olan İngiliz halkı henüz papazlarını, manastırlarını krallarına karşı korumaya hazır değildi. Roma'daki kilise fazlasıyla Roma kilisesi gibiydi. O dönemde yabancı bir imparator tarafından yönetilen yabancı bir kurumdu. Kilisenin öncelikle Tanrıya, sonra da İngiltere Kralına hesap vermesi ve İngiltere Kralı tarafından yönetilmesi çok, çok daha iyiydi. Kral başka türlü nasıl kral olabilirdi?

Kilise dışında kimse bu konuda tartışmadı. Henry kendini İngiliz Kilisesinin başı ilan ettiğindeyse kilisenin içinden sadece kraliçenin günah çıkarttığı yaşlı, azimli, inançlı piskopos dışında kimse buna itiraz etmedi.

"Saraya gelmesine izin vermemeliydin," eledi Anne, Henry'ye Greenwich sarayının kabul odasında pencerenin pervazlarından birinde oturuyorlardı. Kralı görmeyi bekleyen rica sahipleri ve onları çevreleyen saray eşrafının hatırına sesini sadece birazcık alçaktı. "Devamlı kraliçenin odasına sızıp saatlerce fısıldanıyor. Kraliçenin günah çıkarttığı, onun da dua ettiği nereden belli? Kraliçeye ne öğütler verdiğini kim bilebilir? Kim bilir ne entrikalar planlıyorlar."

"Kraliçeyi kilise ayinlerinden men edemem," dedi kral gayet mantıklı bir biçimde. "Günah çıkartırken entrika planlaması mümkün değil."

"Adam onun casusu," dedi Anne çekinmeden.

Kral hafifçe onun elini okşadı. "Rahat ol hayatını," dedi. "İngiltere Kilisesinin başında ben varım, kendi evliliğimi kendim bozabilirim. O işi oldu bil."

“Fisher hakkımızda konuşacak,” dedi öfkeyle. “Ve herkes onun lafını dinleyecek.”

“Fisher kilisenin başı değil,” diye tekrarladı Henry, kelimelerin üzerine basa basa. “Kilisenin başı benim.” Rica sahiplerinden birine dönüp tepeden, “Sen ne istiyorsun? Yaklaş bakalım,” dedi.

Adam elinde bir kâğıt parçası, vesayet mahkemelerinin üzerinde karar vermeyi başaramadığı bir vasiyetle krala doğru yürüdü. Onu saraya getiren babam geride durmuş adamın ricasını iletmesini bekliyordu. Anne, Henry’nin yanından babama doğru süzülüp manşetine dokunarak bir şeyler fısıldadı. Sonra ayrıldılar ve Anne gülümseyerek Henry’nin yanına döndü.

Ben de o sırada oynayacağımız oyunun kartlarını diziyordum. Dördüncü oyuncuyu bulmak için etrafıma bakındım. Sor Francis Weston öne çıkıp bana reverans yaptı. “Kalbimi ortaya koyabilir miyim?” diye sordu.

George ikimizi seyrediyor, Sör Francis’in sıcacık gözleriyle benimle flörtleşmesine gülümsüyordu.

“Ortaya koyacak bir şeyin yok,” diye hatırlattım ona. “Beni mavi elbisemle gördüğünde kalbini kaybettiğine yemin etmiştin.”

“Kralla dans ettiğinde kalbimi geri aldım,” dedi. “Kırılmıştı ama yine benimdi.”

“O artık bir kalpten çok kırık bir ok,” dedi Henry. “Sürekli kaybedip sonra geri alıyorsun.”

“Hiçbir zaman hedefini bulamıyor da ondan,” dedi Sör Francis. “Siz Majesteleri yanında ben kötü bir nişancıyım.”

“Aynı zamanda kötü de bir kart oyuncususun,” dedi Henry umutla. “Potu bir şiline oynayalım.”

Birkaç gece sonra Piskopos Fisher hastalandı, midesindeki rahatsızlıktan neredeyse ölüyordu. Masasındaki üç adam zehirlenerek öldü, evin diğer üyeleri de hastalandı. Biri adamın çorbasına zehir koyması için aşçıya rüşvet vermişti. Piskopos Fisher çok şanslıydı ki, canı o akşam çorba içmek istememişti.

Anne’e o gece kapıda babamdan ne istediğini ya da babamın ona ne cevap verdiğini sormadım. Piskoposun hastalanmasında ve masasındaki üç masum adamın ölümünde parmağı olup olmadığını da sorgulamadan. Bir insanın kendi ablasının ve babasının katil olduğunu düşünmesi az bir şey değildi. Ama ablamın Fisher’dan en az kardinalden nefret ettiği kadar nefret ettiğini söylerken yüzünde nasıl bir ifade olduğunu hatırlıyordum. Ve

şimdi kardinal utanç içinde ölmüş, Fisher'ın yemeği zehirle tatlandırılmıştı. Yaz flörtü olarak başlayan bu hikâye, sırlarını öğrenmek istemeyeceğim kadar esrarlı ve büyük bir olaya dönüşmüştü. Anne'in 'Dişe diş kana kan,' diyen şeytani düsturu Boleynleri, Howardları ve tüm ülkeyi lanetliyor gibiydi.

Paskalya yortusunda kraliçe tam öngördüğü gibi saray eşrafının ilgi odağıydı. Henry şehirden kralla kraliçenin birlikte yemek yediğini görmeye gelen herkesin evine gidip ömrünün zirvesindeki bir adamın kendinden bu kadar yaşlı ve böyle meymenetsiz bir kadına mahkûm olmasının ne kadar talihsiz bir durum olduğunu söylemesini istiyordu. Bazen kraliçe yemekten erken kalkıyor, nedimeleri onunla birlikte gitmekle salonda kalmak arasında seçim yapmak zorunda kalıyordu. Sarayın bitmek bilmeyen dedikodusu ve skandalından, kadınların kin ve nispetinden, ablamın her an kaybedebileceği cazibesinden yorgun düşmüştüm. Ve burada kalırsam görmek zorunda kalabileceğim şeylerden korkuyordum. Bu saray, kocası ve yaşamıyla ilgili büyük umutlan olan yeni evli bir genç kız, İngiltere'nin tek Boleyn kızı olarak katıldığım gelecekle ilgili muhteşem umutlar taşıyan o saraya kıyasla çok daha az güvenilirdi.

Kraliçe yorum yapmadan beni yeniden hizmetine kabul etti. Daha önceki ihanetimden hiç bahsetmedi. Benden sadece salona gitmememi, eğlenceyi ve dansları seyretmemi rica etti.

"Tabii," dedim. Elimde bir kitap vardı ve sunak örtüsünü dikmeye devam etmek için yerine otururken ona kitap okumayı teklif etmek üzereydim. Örtünün mavi gökyüzü neredeyse tamamen bitmişti, dikişinin hızı ve inceliği övgüye şayandı. Kumaş elbise gibi kucağına serilmişti, şatafatlı mavisi dalgalar halinde yere uzanıyordu, gökyüzünün sadece son köşesi işlenmek üzere onu bekliyordu.

"Dans etmek istemez miydin?" diye sordu bana. "Senin gibi genç bir dulun hiç talibi yok mu?" Başımı iki yana salladım. "Yok majesteleri."

"Baban sana uygun yeni birini arıyordur," dedi, hepimizin bildiği bir şeyi dile getirerek. "Seninle konuştu mu?"

"Hayır. Şimdilik bizim açımızdan..." Bu cümleyi iyi bir saraylı gibi tamamlamama imkân yoktu. "Şimdilik bizim açımızdan işler çok karışık."

Kraliçe Katherine içten bir kahkahayla burnundan soludu. "Bunu atlamışım," diye itiraf etti. "Genç bir adam için ne büyük bir kumar olur!

Seninle birlikte ne kadar yükseleceğini kim bilebilir? Ya da ne kadar alçalacağını?”

Benzimin attığını hissederek gülümsedim, sonra ona kitabın kenarını gösterdim. “Okumamı ister miydiniz, Majesteleri?”

“Sence güvende miyim?” diye sordu aniden. “Tehlikede olsam beni uyarır miydin, uyarmaz miydin?”

“Ne konuda güvende misiniz?”

“Zehir konusunda.”

Bahar havası aniden serinlemiş gibi ürperdim. “Şu sıra zaman kötü,” dedim. “Çok kötü.”

“Biliyorum,” dedi. “Ve çok iyi bir başlangıç yaptılar.”

Zehir korkusunu benden başka hiç kimseye söylememişti ama nedimeleri kendi yemeden evvel önce bir lokma tazısı Flo’ya tattırdığını görmüştü. İçlerinden biri, bir Seymour kızı, Jane, hayvanın şişmanlayacağını ve kraliçenin masada yemek vererek köpeği kötü terbiye ettiğini belirtti. Başka biri gülerek kraliçenin minik Flo’dan başka sevecek kimsesi kalmadığını söyledi. Ben hiçbir şey söylemedim. Kraliçenin yemeklerini bunların herhangi birinin üzerinde denemesine hiç itirazım olmazdı. Mesela Jane Seymour’u kaybedebilirdik ve yokluğu kimseyi pek üzmezdi.

Bütün bunların ardından Prenses Mary’nin hasta olduğu haberi geldiğinde aklıma hemen, tıpkı kraliçenin düşündüğü gibi akıllı ve güzel kızının zehirlendiği geldi. Büyük olasılıkla ablam tarafından.

“Çok hasta diye yazmış,” dedi kraliçe doktorun mektubunu okurken. “Tanrım, dediğinde göre sekiz gündür hastaymış, bu demektir ki yediği hiçbir şey midesinde kalmıyor.”

Kraliyet protokolünü falan unutup kraliçenin eline uzandım. Elleri öyle kötü titriyordu ki, kâğıt elinde hışırdıyordu. “Zehir olamaz,” diye fısıldadım hemen. “Onu zehirlemek kimsenin çıkarına olmaz.”

“Benim veliahdım,” dedi kâğıt gibi bembeyaz bir suratla. “Anne beni manastıra göndermekle tehdit etmek üzere kızımı zehirlemiş olabilir mi?”

Başımı iki yana salladım ama artık Anne’in ne yapıp ne yapmayacağı konusunda kesin bir şey söyleyemiyordum.

“Her iki koşulda da gidip kızımı görmem lazım.” Hızla yürüyüp savurarak kapıyı açtı. “Kral neredir şimdi?”

“Ben bulurum,” dedim. “İzin verin ben gideyim. Sarayın içinde koşturmayın.”

“Olmaz,” dedi acıyla inleyerek. “Krala gidip kızımı görmeme izin vermesini bile söyleyemiyorum. Kadın ya olmaz derse?”

Bir an verecek bir cevap bulamadım. İngiltere Kraliçesinin kendi çocuğunu görmek için umutsuzca sonradan türeme ablamdan izin istemesi, hele hele görmek istediği çocuğun asil bir Prenses, bir kraliyet çocuğu olduğu düşünülürse, bu karmakarışık gidişatta bile bu kadarı biraz fazlaydı. “Bu konuda söz sahibi olan o değil, Majesteleri. Kral Prenses Mary’yi seviyor, onun hastayken annesinin kanatları altında olmasına tabii ki itiraz etmeyecektir.”

Prensesin hasta olduğunu Anne zaten biliyordu. Anne artık her şeye vakıftı. Dayımın casusluk sistemi, ki bu daima mükemmel işleyen bir sistemdi, İngiltere’deki her eve bir hizmetçi yerleştirmişti ve edinilen bütün bilgiler ablamın hizmetine sunuluyordu. Anne, Prenses Mary’nin üzüntüden hastalandığını biliyordu. Küçük kız sadece hizmetçilerle ve günah çıkarttığı papazla yaşıyor, bütün vaktini dizlerinin üzerinde babasının annesini, resmi karısını yeniden sevmesi için Tanrıya dua ederek geçiriyordu. Kederden yataklara düşmüştü.

O gece kral kraliçenin odalarına geldiğinde cevabı hazırdı. “İstiyorsan gidip kızını görebilir ve orada kalabilirsin,” dedi. “İyi dileklerimle. Teşekkürlerimle. Sana elveda.”

Kraliçenin yüzünün rengi çekildi, bir anda hasta ve bitkin göründü. “Seni asla terk etmezdim kocacığım,” diye fısıldadı. “Kendi çocuğumuzu düşünüyordum. Sen de ona iyi bakıldığını bilmek istersin sanıyordum.”

“O yalnızca bir kız çocuğu,” dedi Henry, öfkeli bir sesle. “Oğlumuza bu kadar iyi bakamadın. Oğlumuz doğduğunda bu kadar iyi bir bakıcı değildin anımsadığım kadarıyla?”

Katherine acıyla hafifçe inledi ama kral devam etti. “Neyse. Akşam yemeğine geliyor musunuz, hanımefendi? Yoksa kızınıza mı gidiyorsunuz?”

Kraliçe bir çabayla kendini topladı. Kısa boyuyla ayağa kalktı, kralın uzattığı kola uzandı ve Henry onu bir kraliçe olarak akşam yemeğine götürdü. Fakat Katherine, Henry gibi rol yapamadı. Tepeden salona baktı ve ablamı etrafına topladığı küçük saray eşrafıyla birlikte masada otururken gördü. Anne kraliçenin uğursuz bakışlarını üzerinde hissedip başını

kaldırdı. Kraliçeye pırıl pırıl bir gülümsemeyle baktığında Katherine kocasının kabalığı için kime teşekkür edeceğini öğrenmiş oldu. Başını önüne eğip bir dilim ekmeği ufaladı ama tek bir kırıntısını bile ağzına atmadı.

İşte o gece bu genç, yakışıklı kralın, annesi yaşında görünen o nemrut kadına yakışmadığını söyleyen pek çok kişi oldu.

Kraliçe Katherine şimdilerde saray olan o dövüş alanını iyice yenik düşene dek terk etmedi. Kraliçenin kocasına karşı çıkacak cesareti kendinde toplamasını seyretmek ablam dışında her kadını utandırırdı. Prenses Mary'nin hastalığını duymasından sadece birkaç gün sonra emrindeki nedimeleri ve beyefendisi, birkaç elçi ve o dönemde her yerde boy gösteren Thomas Cromwell'le birlikte yemek yiyordu. Thomas More da oradaydı ama olmamayı tercih edermiş gibi görünüyordu.

Etler kaldırılmış, meyve ve tatlı şarap getirilmişti. Kraliçe krala dönüp sanki ufacık bir şey rica ediyormuş gibi bir havayla Anne'i saraydan uzaklaştırmasını rica etti. Anne için 'utanmaz yaratık' dedi.

Thomas More'un yüzündeki ifadeyi gördüm. Benim de yüzümde aynı şaşkın ifadenin olduğunu biliyordum. Kraliçenin Majestesine halk içinde meydan okuyabileceğine inanamazdım. Davası şu anda Roma'da Papa'nın önünde olan bu kadının aslında kocasıyla odasında yalnız yüzleşmesi ve kibarca metresini bırakmasını istemesi gerekirdi. Önce bunu neden yaptığını anlayamadım, sonradan uyandım. Bunu Prenses Mary için yapıyordu. Amacı prensesi görmesine izin vermesi için kralı rezil etmekti. Kızını görmek için her şeyi riske atıyordu. Henry'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Gözlerimi masaya dikip o öfkenin üzerime dönmemesi için dua ettim. Başım önüme eğikken göz ucuyla yanıma baktım ve Büyükelçi Chapuys'un da aynı benim gibi büzüldüğünü gördüm. Sadece kraliçe ellerinin titrediği görünmesin diye koltuğunun kenarlarına sıkı sıkı yapışmış, başı dimdik yukarıda, gözleri Henry'nin mosmor olan yüzüne kenetlenmiş, yüzünde kibar bir rica ifadesiyle krala bakıyordu.

"Tanrı şahidim olsun!" diye gürledi Henry kraliçeye. "Leydi Anne'i asla saraydan göndermeyeceğim. O aklı başında kimseyi gücendirecek bir şey yapmadı."

"Ama senin metresin," dedi kraliçe sakin bir sesle. "Ve bu inançlı bir aile için skandal anlamına gelir."

“Asla!” Henry artık bağırmıyor, güdüyordu. Olduğum yerde kasıldım, kral yaralanmış bir ayı kadar ürkütücüydü. “Asla! Anne kesinlikle erdemli bir kadın!”

“Hayır, değil,” dedi kraliçe sükûnetini bozmadan. “Eylemleri değilse bile düşüncelerinde ve sözlerinde utanmaz ve yüzsüz. İyi bir kadına ya da inançlı bir prense eşlik edecek biri değil.” Henry ayağa fırladı ama kraliçe hiç istifini bozmadı.

“Benden ne istiyorsun Tanrı aşkına?” diye haykırdı Henry karısının suratına. Tükürüğü kraliçenin yüzüne sıçradı. Katherine ne gözlerini kırpıştırdı, ne de yüzünü çevirdi. Henry öfkeden çılgına dönmüş halde tepesinde dikilirken o sanki taştan yapılmış gibi sandalyesinde kımıldamadı.

“Prenses Mary’yi görmek istiyorum,” dedi alçak sesle. “O kadar.”

“Git!” diye şarladı Henry. “Git! Git, Tanrı aşkına git! Git de huzur bulalım. Git ve geri gelme!” Yavaşça Katherine ayağa kalktı. “Seni bırakmayacağım, kızım için bile olsa, kalbimi çok kırmana rağmen,” dedi sesini yükseltmeden.

Uzun, sancılı bir sessizlik oldu. Başımı kaldırdım. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama yüzü oldukça sakindi. Biliyordu ki, çocuğunu görme hakkından o dakika feragat etmişti, çocuğu ölüm döşeğinde olsa bile.

Henry bir an gözlerinde muazzam bir nefret ve hışımla ona baktı, kraliçe başını çevirip arkasındaki hizmetkârlardan birini başıyla yanına çağırdı. “Majestelerine şarap ver,” dedi sakin sakin.

Kral öfkeyle ayağa zıplayıp koltuğunu geriye itti. Koltuk tahta zeminde çığlık gibi bir ses çıkarttı. Büyükelçi, bakan ve hepimiz ne yapacağımızı bilemeyerek onunla birlikte ayağa kalktık. Henry sanki hali kalmamış gibi koltuğuna geri çöktü. Biz de iyice şaşalayıp yerimize geri oturduk. Kraliçe Katherine ona baktı, yüzünde en az kocasınınki kadar bitkin bir ifade vardı ama yenilmemişti.

“Lütfen,” dedi alçak sesle.

“Hayır,” diye cevap verdi Henry.

Bir hafta sonra kraliçe ricasını tekrarladı. Bu sahne esnasında yanlarında değildim ama Jane Seymour gözlerini dehşetle kocaman aça aça bana kral öfkeden deliye dönmesine rağmen kraliçenin vazgeçmediğini söyledi. “Buna nasıl cüret edebilir?”

“Çocuğu için yapıyor,” dedim acı acı. Jane’in genç yüzüne baktım ve oğlum doğmadan evvel benim de bu ahmak kadar budala olduğumu

düşündüm. “Kızının yanında olmak istiyor,” dedim. “Sen anlamazsın.”

Doktorlar Prenses’in ölüm döşeğinde olduğunu ve her gün annesinin gelip gelmediğini sorduğunu söyleyene dek Henry kraliçeye izin vermedi. Prenses Mary’nin tahtırevanla Richmond Sarayı’na götürülmesini ve kraliçenin kızını orada göreceğini emretti. Kraliçeyi uğurlamak üzere ahırların olduğu yere gittim.

“Tanrı siz Majestelerini ve prensesi korusun.”

“Hiç olmazsa yanında olacağım,” diyebildi sadece.

Onu başımla onaylayıp geri çekildim, süvari alayı önde kraliçenin tahtırevanı, bayrağı taşıyan yarım düzine adam, birkaç nedimesi, en arkada eskortlarıyla önümden geçti ve gözden kayboldu.

William Stafford ahırların diğer tarafından kraliçeye veda ederek el sallayışımı izliyordu. “Sonunda kızını görebilecek.” Hızlı adımlarla durduğum yere gelip elbisemi çamurdan çekti. ”Dediklerine göre ablan kraliçenin saraya bir daha asla geri dönemeyeceğine yemin ediyormuş. Kraliçe kızını öyle aptalca bir sevgiyle seviyor ki, ona gitti ve kraliyet tacını bir çırpıda kaybetti diyormuş.”

“Ne bundan, ne de başka bir şeyden haberim var,” dedim dikbaşlılığımla.

Kahverengi gözlerinde gülücüklerle bir kahkaha patlattı. “Bugün her şeyden bihaber görünüyorsunuz. Ablanızın ufka yükselişine eşlik etmeyecek misiniz?”

“Bu bedelle hayır,” dedim lafı uzatmadan, dönüp yürümeye başladım.

Henüz birkaç adım atmıştım ki, yanıma geldi. “Ya siz Leydi Carey? Sizi günlerdir görmedim. Gözleriniz beni hiç aramadı mı?”

Durakladım. “Tabii ki, aramadı.”

Yanımda yürümeye başladı. “Ben de aramasını beklemiyordum zaten,” dedi aniden ciddileşerek. “Sizinle şakalaşıyor olabilirim, hanımefendi. Ama benden çok yukarıda olduğunuzun farkındayım.”

“Öyleyim,” dedim kabalıkla.

“Ah, bunun farkındayım,” dedi tekrar. “Ama birbirimizden hoşlandığımızı sanıyordum.”

“Sizinle böyle oyunlar oynayamam,” dedim kibarca. “Tabii ki, gözlerim sizi aramıyor. Siz dayımın hizmetinde olan birisiniz ve ben Wiltshire Kontunun kızıyım.”

“Pek yeni bir unvan değil mi?” dedi alçak sesle.

Lafımı kesmesiyle birlikte ne söyleyeceğimi unutarak hafifçe kaşlarımı çattım. “Bu unvanın bugün alınmış olması ya da yüzyıl geriye uzanması bir şeyi değiştirmez,” dedim. “Ben bir kont kızıyım, sizse sıradan biri.”

“Peki ya sen, Mary? Unvanları bir kenara bırakırsak, ya sen? Sen Mary, güzel Mary Boleyn, gözlerin beni hiç aramadı mı? Hiç beni düşünmedin mi?”

“Hayır, hiç,” dedim, ifadesiz bir sesle ve onu ahırlara giden kemerin altında öylece bırakıp yoluma devam ettim.

Yaz 1531

Saray eşrafı Windsor'a taşındı, kraliçe hâlâ solgun ve zayıf olan Prenses Mary'yi yanında şatoya getirdi. Kral elinde olmadan tek meşru evladına karşı şefkatli davrandı. Karısına karşı tavırları ablamın yanında ya da kızının yatağının başucunda oluşuna göre bir yumuşadı, bir sertleşti. Gece gündüz uyumayıp dua ederek prensesin başında bekleyen kraliçe hiçbir zaman kraldan gülümsemesini ve reveransını eksik edecek kadar yorgun olmadı ve sarayın gök kubbesinde her zaman pırıldayan bir yıldız oldu. O ve prenses yazı Windsor'da dinlenerek geçirmek zorundaydı.

Elimde bir buket gonca gülle içeri girdiğimde kraliçe bana gülümsedi. "Bu goncaların yatağının başında durması Prenses Mary'nin hoşuna gider diye düşündüm," dedim. "Çok hoş kokuyorlar."

Kraliçe Katherine gülleri elimden alıp kokladı. "Sen bir kır kadınısın," dedi. "Bu çiçekleri alıp saraya getirmek diğer nedimelerimin hiçbirinin aklının ucuna bile gelmezdi."

"Çocuklarım odalarına çiçek koymaya bayılıyor," dedim. "Papatyalardan taçlar, bilezikler yapıyorlar. Catherine'e iyi geceler öpücüğü vermek için odasına girdiğimde yastığının üzerinde saçlarından düşen düğünçiçeklerini görüyorum."

"Kral saray eşrafı yolculuk ederken senin Hever'a gitmene izin verdi mi?"

"Evet." Gülümsediğimde yüzümdeki tatmini gördüğünü biliyordum. "Gitmeme ve bütün yazı orada geçirmeme izin verdi."

"Demek ikimiz de yazı çocuklarımızla geçireceğiz. Sonbaharda saraya dönecek misin?"

"Döneceğim," diye söz verdim. "Ve eğer beni yanınızda isterseniz yine hizmetinizde olacağım, Majesteleri."

"Ve o zaman her şeye yeniden başlayacağız," dedi. "Noel'de yadsınmayan, yazın terk edilen kraliçeyim." Başımla onu onayladım.

"Kocam ablanın elinde, değil mi?" Başını bahçeye ve nehre bakan pencereye çevirdi. Uzakta, atlarıyla yaz yolculuğuna çıkmadan evvel nehrin yanındaki patikada birlikte yürüyen kralla Anne'i görebiliyorduk. "Evet," dedim kısaca. "Sırrı ne sence?"

“Sanırım birbirlerine çok benziyorlar.” Her ikisine birden duyduğum hoşnutsuzluk sesime yansıdı. “İkisi de ne istediğini çok iyi biliyor ve hiçbir şey onları isteklerini elde etmekten alıkoyamıyor. İkisinin de tek bir şeye hedeflenmek gibi bir yeteneği var. Kral bu yüzden iyi bir sporcu. Bir geyiği kovalarken kalbinde o geyikten başka hiçbir şey yok. Anne de aynı onun gibi. Hayatındaki tek emeline ulaşmak için kendini eğitti. Ve şimdi arzuları da bir. Bu onları...” Doğru kelimeyi bulmak için durakladım. “Yenilmez kılıyor.”

“Ben de yenilmez olabilirim,” dedi kraliçe.

Göz ucuyla ona baktım. Kraliçem olmasa kolumu omzuna atar, ona güzelce sarılırdım.

“Bunu benden daha iyi kim bilebilir? Sizi en öfkeli anında krala karşı gelirken gördüm. Sizi iki kardinal ve Özel Meclisle boğuşurken gördüm. Ama Tanrıya hizmet ediyorsunuz, kralı seviyorsunuz, çocuğunuzu seviyorsunuz. Kafanızda sadece, ‘Ben ne istiyorum?’ sorusuyla dolaşmıyorsunuz.”

Başını iki yana salladı. “Bu bencillik olurdu.”

Nehrin kenarındaki iki karaltıya, hayatımda tanıdığım en bencil iki insana doğru baktım. “Evet, kesinlikle.”

Sandıkların yüklendiğinden ve atımın ertesi gün çıkacağımız yolculuğa hazır olduğundan emin olmak için ahırların bulunduğu yere gittim ve William Stafford’u arabanın tekerleklerini kontrol ederken buldum.

“Teşekkür ederim,” dedim onu orada bulduğuma biraz şaşırarak.

Doğrulup pırıl pırıl gülümsemesiyle bana baktı. “Size ben eşlik edeceğim. Dayınız söylemedi mi?”

“Eminim bu görevi başka birine vermişti.”

Gülümsemesi sırıtmaya dönüştü. “Evet, öyleydi. Ancak ö yarın at binecek durumda değil.”

“Neden?”

“İçkiden dolayı biraz rahatsız.”

“Şu anda sarhoş ve yarın ata binecek durumda değil, öyle mi?”

“Aslında yarın içkiden dolayı rahatsız olacak demem gerekirdi.”

Devam etmesini bekledim.

“Yarın içkiden dolayı rahatsız olacak çünkü bu gece çok içecek.”

“Ve geleceği görebiliyorsunuz?”

“Kendimi ona şarap koyarken görebiliyorum, evet,” diye kıkırdadı. “Size ben eşlik edemez miyim, Leydi Carey? Gideceğiniz yere sağ salim varmanızı sağlayacağımı biliyorsunuz.”

“Tabii ki, eşlik edebilirsiniz,” dedim ne diyeceğimi bulamayarak. “Sadece...”

Stafford fazlasıyla sessizdi, sanki beni sadece kulaklarıyla değil, tüm duyularıyla dinliyor gibiydi. “Sadece ne?” diye üsteledi.

“İncinmenizi istemem,” dedim. “Benim için dayımın emrinde olan birinden daha öte bir şey olamazsınız.”

“Ama birbirimizden hoşlanmamızı ne engelleyebilir ki?”

“Ailemle yaşayacağını feci sorunlar.”

“Bu sizin için bu kadar önemli mi? Ablasının emrinde hazır bulunan yüksek düzeyli ama yalnız bir kadın olmaktansa, düşük düzeyli bile olsa bir arkadaşınız, gerçek bir arkadaşınız olmasını tercih etmez miydiniz?”

Başımı ondan öteye çevirdim. Anne’in hizmetinde olma düşüncesi her zaman olduğu gibi yine canımı sıkmıştı.

“O halde, yarın Hever’a giderken size eşlik ediyor muyum?” diye sordu, bilerek havadaki büyüyü bozarak.

“İsterseniz evet,” dedim kaba bir tavırla. “Bütün erkekler aşağı yukarı aynı nasıl olsa.”

Bu lafıma neredeyse gülmekten katılıyordu ama benimle tartışmadı. Beni daha fazla meşgul etmedi ve ahırların olduğu yerden ayrılırken peşimden koşup kendisinin diğer erkeklerle aynı olmadığını söylemesi için can attım. Buna kesinlikle inanabilirdim.

Yukarı odama çıktım ve Anne’i heyecandan pırıl pırıl bir yüzle aynanın karşısında binici şapkasını düzeltirken buldum.

“Gidiyoruz,” dedi. “Dışarı gel de bize veda et.”

Şatafatlı kırmızı kadife elbisesinin kuyruğuna basmamaya dikkat ederek basamaklardan aşağı onu izledim.

İki devasa çift kanatlı kapıdan geçerek dışarı çıktık. Henry çoktan atına binmişti ve Anne’in siyah atı huzursuz bir halde yanında bekliyordu. Ablamın şapkasını düzeltmek için kralı kapısında beklettiğini dehşetle zihnime kazıdım.

Henry gülümsüyordu. Anne istediği her şeyi yapabilirdi. Atına binmesine yardım etmek için iki genç adam öne fırladı ve Anne

çizmelerinin altına ezmesi için önünde birleşen bu ellerden hangisinin ona layık olduğunu seçmek üzere durup bir an cilveli cilveli düşündü.

Kral yola çıkmaları için işaretini verdi ve hep birlikte yola koyuldular. Anne omzunun üzerinden bakıp bana el salladı. “Kraliçeye gittiğimizi söyle,” diye bağırdı.

“Ne?” diye sordum. “Ona hoşçakal mı diyorsun?”

Bir kahkaha patlattı. “Hayır. Sadece gittiğimizi söyle diyorum. Gittiğimizi ve yapayalnız kaldığını söyle.”

Bu nispeti yüzünden peşinden koşup onu atından yere çekebilir, yüzüne bir tokat aşk edebilirdim. Ama kapının eşiğinde krala gülümseyip ablama el sallayarak öylece durdum, ardından atlılar, arabalar, eskortlar, askerler ve tüm hizmetkârlar önümden geçip giderken dönüp ağır adımlarla şatodan içeri girdim.

Kapıyı çarparak kapanması için bıraktım. Şato çok sessizdi. Duvarlardaki süslemeler gitmiş, büyük salondaki masaların bazıları alınmıştı, içeride sessizliğin yankıları duyuluyordu. Izgaradaki ateş sönmek üzereydi, korları beslemek için ek kütük istemek ve bira getirtmek üzere hazır bekleyen adamlar yoktu. Gün ışığı pencerelerden içeri süzülüp yerde sarı şeritler oluşturmuştu, toz tanecikleri bu ışıkta dans ediyordu. Daha önce kraliyet sarayında olup da ses duymadığım bir vakit hiç olmamıştı. Şato her zaman cıvıl cıvıl, yapılacak işler, oynanacak oyunlarla dolu olurdu. Sürekli hizmetkârlar azarlanır, basamaklardan aşağı emirler yağar, insanlar içeri kabul edilmeyi ya da kraldan bir lütuf görmeyi bekler, müzisyenler çalgılarını çalar, köpekler havlar, saraylılar cilveleşirdi.

Topuklarım taşların üzerinde ses çıkartırken basamaklardan yukarı kraliçenin odalarına çıktım. Kapısına vurdum, parmak uçlarımın tahtaya vurduğumda çıkardığı ses bile sanki olağanüstü yüksekti. Kapıyı itip açtım ve bir an içeride kimsenin olmadığını sandım. Sonra onu gördüm. Pencerenin kenarına oturmuş saraydan kıvrılarak uzaklaşan yolu seyrediyordu. Bir zamanlar onun olan saray eşrafının bir zamanlar onun olan kocası önderliğinde ilerleyişini, bütün dostlarının, hizmetkârlarının, eşyalarının, mobilyalarının, hatta yatak çarşaflarıyla masa örtülerinin şatodan kıvrılarak uzaklaşan yolda iri siyah atında ilerleyen Anne Boleyn’in peşinden onu yalnız bırakarak uzaklaşmasını seyrediyordu. “Gitti,” dedi hayret edercesine. “Bana hoşçakal bile demeden gitti.”

Evet, anlamında başımı salladım.

“Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı Aramız ne kadar bozuk olursa olsun yola çıkmadan evvel dualarımı almak için hep yanıma gelirdi. Bazen onun küçük bir oğlan çocuğu olduğunu düşünürdüm, benim oğlum olduğunu, benden ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın bir gün bana geri dönebileceğinden emin olmak istediğini. Nereye giderse gitsin onu uğurlamam için hep yanıma uğrardı.”

Bir grup atlı sürücülerin arayı kapatması ve sıraya girmesi için bagajları taşıyan konvoyun etrafına toplaştı. Kraliçenin penceresinden tekerleklerin seslerini duyabiliyorduk. Ona zırnık bırakılmamıştı.

Basamaklarda ayak sesleri duyuldu, sonra yarı açık duran kapıya vuruldu. Geleni karşılamak üzere kapıya gittim. Kralın adamlarından biri elinde kraliyet mührüyle mühürlenmiş bir mektupla kapıda duruyordu.

Kraliçe sevinçten yüzü aydınlanarak hemen dönüp mektubu adamın elinden almak üzere koşarak kapıya geldi. “İşte! Selamsız sabahsız çekip gitmemiş. Bana mektup yazmış, “dedi ve mektubu ışığa tutup mührü açtı.

Notu okurken karşımda nasıl yaşlandığını gördüm. Yanaklarındaki renk çekildi, gözlerinin feri kaçtı, dudaklarındaki gülümseme tamamen yok oldu. Pencerenin önündeki koltuğa çöktü. Adamı odadan dışarı itip kapıyı merakla bakan yüzüne kapatıverdim. Kraliçeye koşup yanında diz çöktüm.

Kraliçe dönüp bana baktı ama beni görmüyordu, gözleri yaşlarla doluydu. “Şatodan ayrılmak zorundayım,” diye fısıldadı. “Beni yanından gönderiyor. Kardinal olsun olmasın, Papa onaylasın onaylamasın, beni azlediyor. Bir ay içinde buradan gitmek zorundayım ve kızımız da benimle gelmek zorunda.”

Elçi kapıya vurup temkinle başını içeri uzattı. Hemen ayağa fırladım, bu küstahlığı yüzünden kapıyı suratına çarpmak üzereydim ki, kraliçe elini koluma koydu.

“Cevap verecek misiniz?” diye sordu adam. Peşine ‘Majesteleri’ sözünü eklemek gereği bile duymadı.

“Nereye gidersem gideyim her zaman onun karısı olarak kalacağım ve ona dua edeceğim,” dedi kraliçe dimdik. Ayağa kalktı. “Krala iyi yolculuklar dilediğimi, güle güle diyemediğim için özür dilediğimi söyle. Bu kadar erken gideceğini söyleseydi karısının dualarını almadan yola çıkmasına izin vermezdim. Söyle, sağlığının yerinde olduğunu bildiren bir not göndersin.”

Elçi onu başıyla onayladı, bana dönüp özür diler gibi bir bakış fırlattı ve odadan çıktı. Biz bekledik.

Sonra pencereye gittik. Adamın atıyla hâlâ nehrin kenarındaki yolda kıvrılarak ilerleyen bagaj konvoyunu geçişini seyrettik. Sonra gözden kayboldu. Anne ve Henry belki el ele, belki şarkılar söyleyerek Woodstock'a giden yolda ilerliyor olmalıydı.

"Böyle biteceği hiç aklıma gelmemişti," dedi kraliçe belli belirsiz bir sesle. "Bana hosçakal demeden gidebileceğini hiç düşünmemiştim."

Hem çocuklar hem de benim için güzel bir yazdı. Henry beş, ablası yedi yaşındaydı ve her ikisinin de kendisine ait bir midillisi olması gerektiğine karar vermiş ama civarda istediğimiz gibi küçük ve uysal bir çift midilli bulamamıştım. Hever'a giderken William Stafford'a bu planımdan bahsetmiştim, o yüzden bir hafta sonra besili atının iki yanında birer küçük şişko midilliyle onu patikadan yukarı çıkarken gördüğümde hiç şaşırmadım.

Çocuklarla birlikte hendeğin önündeki otlakta yürüyordum. Ona el salladığımda patikadan ayrılıp hendeğin yanından bize doğru ilerledi. Henry ve Catherine midillileri görür görmez heyecandan zıplamaya başladı.

"Bekleyin," diye uyardım onları. "Bekleyin ve görün. İyi olup olmadıklarını henüz bilmiyoruz. Onları almak isteyip istemeyeceğimizi de."

"Temkinli olmakta haklısın. Ne de olsa ben hin fikirli bir tüccardan başka bir şey değilim," dedi William Stafford semerinden kayıp yere inerken. Elimi eline alıp dudaklarına götürdü.

"Bunları nereden buldun?"

Catherine gri midillinin yularını tutmuş hayvanın burnunu okşuyordu. Henry ise eteğimin arkasından heyecan ve korku dolu bakışlarla kestane rengi yaratığı izliyordu.

"Kapımın eşiğindeydiler," dedi aylak bir tavırla. "Beğenmediysen geri gönderebilirim."

Hâlâ eteğimin arkasında duran Henry hemen itiraz etti. "Sakın geri gönderme!"

William Stafford, Henry'nin ışıldayan yüzüyle aynı hizaya gelebilmek için tek dizinin üzerine çöktü. "Yanıma gel evlat," dedi şefkatle. "Annenin eteğinin arkasında saklanarak asla iyi bir binici olamazsın."

"Isırır mı?"

"Onu kendi avucunla beslemelisin," diye açıkladı William. "O zaman ısırmaz." Henry'nin avucunu dümdüz tutup atı nasıl beslemesi gerektiğini

gösterdi.

"Dörtnala koşabiliyor mu?" diye sordu Catherine. "Annemin atı gibi?"

"O kadar hızlı koşamaz ama evet dörtnala gidebilir," diye cevapladı William. "Ve zıplayabilir."

"Onu zıplatabilir miyim?" Henry'nin gözleri kocaman olmuştu.

William doğrulup bana gülümsedi. "Önce üzerine oturmayı, yürütmeyi, eşkin sürmeyi ve koşturmayı öğrenmen gerek. Ondan sonra ancak mızrak dövüşü ve engelli koşu yapabilirsin."

"Bana öğretir misin?" dedi Catherine. "Öğretirsin, değil mi? Bütün yaz bizimle burada kal ve bize ata binmeyi öğret, olmaz mı?"

William arsızca zafer dolu bir gülümseme takındı. "Seve seve. Anneniz izin verirse tabii."

Anında iki çocuğum da bana döndü. "Ne olur izin ver anne!" diye yalvardı Catherine.

"Lütfen!" diye bastırdı Henry.

"Ata binmeyi size ben de öğretebilirim," diye itiraz ettim.

"Ama mızrak dövüşü öğretemezsin!" diye haykırdı Henry. "Ayrıca sen hep atına yan biniyorsun. Benim düz binmeyi öğrenmem lazım. Değil mi, bayım? Düz binmem lazım çünkü ben erkeğim ve büyüyüp adam olacağım."

William oğlumun yukarı aşağı oynayan başının tepesinden bana baktı. "Ne diyorsunuz, Leydi Carey? Yazın burada kalıp oğlunuza ata düz binmeyi öğretebilir miyim?"

Ne kadar eğlendiğimi görmesine izin vermedim. "Tamam o zaman. Evdekilere istiyorsan sana bir oda hazırlamalarını söyleyebilirsin."

Her sabah William Stafford ve ben saatlerce yürürken çocuklar da atlarının üzerinde bize eşlik etti. Akşam yemeğinden sonra atlara uzun yularlar bağlayarak çocuklar üzerlerinde minik birer kene gibi hayvanlara yapışmış haldeyken onları yürüttük, eşkin sürdük ve daire çizdirerek koşturduk.

William çocuklara karşı inanılmaz sabırlıydı. Her gün onlara biraz daha fazla şey öğretiyor ama kanımca işi olabildiğince uzatmaya çalışıyordu. Çocukların bu yaz sonu kendi kendilerine ata binmeyi becerebilmesini istiyordu ama daha öncesinde değil.

"Kalacak kendi evin yok mu?" diye sordum bir akşam birlikte şatoya geri yürürken oldukça kaba bir davranışta bulunarak. İkimiz de birer

midilliyi yularından tutmuş yürütüyorduk. Güneş şatonun minik kuleleri ardında batmak üzereydi, saray pembe ışıklarla göz kırpan pencereleri, arkasındaki soluk ve bulutlu gökyüzüyle peri masallarındaki şatoları andırıyordu.

“Babam Northampton’da oturuyor.”

“Sen tek oğlu musun?” diye sordum.

Bu kilit soruya gülümsedi. “Hayır, ikinci oğluyum. Bana kalan hiçbir şey yok leydim. Ama becerebilirsem Essex’te küçük bir çiftlik alacağım. Kafamda minik bir çiftliğin efendisi olmak yatıyor.”

“Nereden para bulacaksın?” diye sordum merakla. “Dayımın hizmetinde çalışarak fazla bir şey kazanıyor olamazsın.”

“Birkaç sene önce bir gemide çalıştım ve ödül olarak bir miktar para aldım. Başlamaya yetecek kadar param var. Sonra kendi tarlaları içinde güzel bir evde yaşamak ve hiçbir şeyin, ne prenslerin, ne de kötü yürekli kraliçelerin ona dokunacağını bilmek isteyen bir kadın bulacağım.”

“Kraliçeler ve prensler insana her an dokunabilir.” dedim. “Aksi takdirde prens ve kraliçe olmazlardı.”

“Doğru ama ilgilerini çekmeyecek kadar küçük olabilirsin,” dedi. “Bizim durumumuzda tek tehlike senin oğlun olabilir. Oğlunu tahtın veliahdı olarak gördükleri sürece gözlerinin önünden ayrılamayız.”

“Anne kendi oğlunu doğurursa peşimi bırakır,” dedim. Tıpkı farkında olmadan onun düşüncelerini sürdürerek konuşmaya devam ettiğim gibi yine farkında olmadan onun yanında yürümeye başladım.

Kurnazlık ederek beni alevlendirecek hiçbir şey söylemedi. “Daha da güzeli oğlunu saraydan uzak tutmak isteyecektir. Oğlun bizimle kalabilir, onu küçük bir taşra kasabasına götürebiliriz. Bir erkek için hiç de kötü bir yaşam olmaz. Belki de yaşamların en güzeli bu. Ben saraydan hoşlanmıyorum. Ve son birkaç senedir sen de yerinin neresi olduğunu hiç bilmedin.”

Köprüye vardık ve aynı anda çocukların semerlerinden inmesine yardım ettik. Catherine ve Henry önümüzden eve koştu, William ve ben midillileri ahırlara götürdük. Birkaç uşak atları almak üzere yanımıza geldi.

“Yemeğe geliyor musun?” diye sordum öylesine.

“Tabii ki,” dedi, bana ufak bir reverans savurup gitti.

O gece odama girdikten sonra diz çöküp dua ederken aklımın her zamanki gibi başka yerlere kaydığını fark ettim ve ancak o zaman

William'ın beni, kendi tarlalarının içindeki güzel bir evde yaşayacak ve William Stafford'u kocası olarak yatağına kabul edecek kadın benmişim gibi konuşturduğunu anladım.

Sevgili Mary,

Sonbaharda Richmond'da, ardından kışı geçirmek üzere Greenwich 'te olacağız. Kraliçe bir daha asla kralla aynı çatı altında olmayacak. Wolsey'nin eski evine, Hertfordshire'daki More'a gönderilecek. Kendisine kötü davranıldığından şikâyetçi olamasın diye kral orada ona özel bir saray sunacak.

Artık onun hizmetinde değilsin, bundan böyle sadece bana hizmet edeceksin.

Kral da, ben de Papa'nın kralın İngiltere Kilisesine yapabileceklerinden dolayı dehşet içinde olduğundan eminiz. Sonbaharda saraylar yaz gezilerinden geri döndüğünde lehimize bir karar Vereceğine inanıyoruz. Sonbahardaki düğüne ve hemen ardından yapılacak taç giyme törenine hazırlanıyorum. Her şey oldu bitti bile. Dişe diş kana kan!

Dayım bana oldukça soğuk davranıyor ve Suffolk Dükü de neredeyse bana cephe almış durumda. Henry bu yaz onu saraydan uzaklaştırdı, adamın güzel bir ders aldığına çok memnunum. Dana gıpta eden ve beni gözleyen pek çok kişi var. Geri döndüğümde Richmond'da olmanı isliyorum, Mary. Thomas More'a ve Aragoniti Katherine'i eğitmene izin vermiyorum. Hever'da kalmana da. Bunu kendim için olduğu kadar oğlun için de yapıyorum ve bana yardım etmelisin.

Anne.

Sonbahar 1531

O sonbahar saraya döndüğümde kraliçenin sonsuza dek tahtından indirilmiş olduğunu anladım. Anne, Henry'yi artık iyi kocayı oynamasının hiçbir anlamı olmadığına ikna etmişti. O utanmaz suratlarını tüm dünyaya gösterebilir, onlara karşı gelenlerle savaşabilirlerdi.

Henry oldukça cömertti. Aragoniti Katherine The More'da büyük bir mekânda yaşıyor, sanki hâlâ sevilen ve onurlu bir kraliçeymiş gibi yabancı elçileri ağırlıyordu. Yanında iki yüzden fazla yardımcısı vardı, bunların ellisi nedimeydi. Nedimeler muhteşem genç kadınlar değildi, iyilerin hepsi kralın emrindeydi ve kendilerini Anne'in hizmetinde buldular. Anne ve ben sevmediğimiz kadınları kraliçenin emrine göndermek üzere seçerek eğlenceli bir gün geçirdik, bu sayede yarım düzine Seymour kızından kurtulmuş olduk ve Sör John Seymour'un bunu öğrendiğinde yüzünün alacağı şekli hayal ederek gülüştük.

"George'un karısını da kraliçenin emrine gönderebilmeyi çok isterdim," dedim. "George eve gelip karısının gitmiş olduğunu görünce çok sevinirdi."

"Daha fazla bela açabileceği bir yerde olmasındansa burada gözümün önünde olmasını tercih, ederim. Kraliçenin yanında sadece hiçbir işe yaramayanlar olsun istiyorum."

"Ondan hâlâ korkuyor olamazsın. Kadını yerle bir ettin." Anne başını iki yana salladı. "O ölene kadar güvende olmayacağım," dedi. "Tıpkı ben ölene kadar onun güvende olamayacağı gibi. Bu sadece bir erkek ya da taçla ilgili bir şey değil, sanki ben onun, o da benim gölgem gibi. Ölene kadar birbirimize kitlendik. Birinin oyunu kesinkes kazanması lazım ama ikimiz de diğeri ölüp yerin dibine girene kadar kazanıp kaybettiğimizden emin olamayız."

"O nasıl kazanabilir ki?" dedim. "Kral bir daha onu görmeyecek bile."

"Ne kadar çok insanın benden nefret ettiğini bilemezsin," diye duyabilmek için ona doğru eğilmek zorunda kalacağım kadar alçak sesle fısıldadı Anne. "Yolculuk ederken artık bir evden diğerine geçmek zorunda kalıyor, köylerde asla mola veremiyoruz. İnsanlar Londra'daki söylentileri

duyuyor, beni artık kralın yanında ata binen şirin kız olarak görmüyorlar. Beni kraliçenin mutluluğunu yerle bir eden kadın olarak görüyorlar. Köylerin içinde fazla oyalandığımızda insanlar beni protesto ediyor.”

“Olamaz!”

Evet, anlamında başını salladı. “Ama Kraliçe şehre gelip resmi bir ziyafet verdiğinde insanlar Ely Sarayı’nın önünde toplanıp ona olan sadakatlerini haykırmış ve benim önümde asla diz çökmeyeceklerini söylemiş.”

“Onlar ancak bir avuç öfkeli ayaktakımıdır.”

“Ya öyle değilse?” diye sordu Anne açık sözlülükle. “Ya bütün ülke benden nefret ediyorsa? Onların böyle beni yuhalayıp lanetlediğini duyduğunda sence kral ne düşünüyor?

Sence Henry gibi bir adam ata binerken böyle lanetlenmeye katlanabilir mi? Henry gibi çocukluğundan beri pohpohlanmaya alışmış bir adam?”

“Alışırlar,” dedim. “Papazlar kiliselerde senin onun karısı olduğunu söyleyecek. Onlara bir oğlan çocuğu verdiğinde anında taraf değiştirecekler. O zaman bu ülkenin kurtarıcısı olacaksın.”

“Evet,” dedi Anne. “Her şey ona bakıyor, değil mi? Bir oğlan çocuğa.”

Anne ayaktakımından korkmakta haklıydı. Noel’den hemen önce akşam yemeği için Trevelyanlara, Greenwich’e gittik. Sarayın planlı gezilerinden biri değildi. Kral birkaç Fransız elçisiyle özel bir yemekteydi ve Anne’in canı şehre inmek istedi. Kralın birkaç adamı ve birkaç diğer hanımla birlikte ben de onlara katıldım. Nehrin üzeri soğuktu ve hepimiz sıcacık kürklerimize bürünmüştük. Kayık Trevelyanların basamaklarında durup biz kıyıya çıkarken kıyıdakilerin yüzümüzü görmesi mümkün değildi.

Ama biri bizi gördü ve Anne’i fark etti. Daha yemeğe başlamamıza fırsat kalmadan uşaklardan biri koşarak içeri girdi ve Lord Trevelyan’a eve doğru yürüyen bir kalabalığın olduğunu fısıldadı. Adam göz ucuyla Anne’e baktığında insanların kimin için geliyor olduğunu anladık. Anne incileri kadar bembeyaz bir yüzle yerinden fırladı.

“Gitsen iyi olur,” dedi Lord hazretleri hiç de centilmence olmayan bir tavırla. “Burada güvenliğini garanti edemem.”

“Neden?” diye sordu Anne. “Kapılarınızı kapattırabilirsiniz.

“Tanrı aşkına, binlerceler!” Sesi korkudan incecikti. Şimdi hepimiz ayaklanmıştık. “Gelenler bir grup serseri değil, bir ordu geliyor. Seni

çatıdan sallandıracaklarını haykırıyorlar. Gidip kayığını çağırsan ve Greenwich’e dönsen iyi olur, Leydi Anne.”

Adamın onu evinden uzaklaştırmakta kararlı olduğunu anlayınca Anne bir an duraksadı. i

“Kayık hazır mı?”

Biri kayıkçılara seslenerek koridorun ucuna koştu.

“Tabii ki, onları pataklayarak uzaklaştırabiliriz!” dedi Francis Weston. “Kaç adamın var, Trevelyan? Onları yanımıza alıp kalabalığa bir ders verebilir ve sonra yemeğimizi yiyebiliriz.”

“Üç yüz adamım var,” diye lafa başladı Lord.

“Tamam işte. Onları silahlandıralım ve...”

“Kalabalık sekiz bin kişi ve her geçtiği sokakta biraz daha büyüyor.”

Herkes şaşkınlıkla donakaldı. “Sekiz bin mi?” diye fısıldadı Anne. “Sekiz bin kişi Londra sokaklarında beni protest to mu ediyor?”

“Haydi,” dedi Leydi Trevelyan. “Tanrı aşkına kayığına git.”

Anne kadının elinden başlığını kaptı, ben de bana ait oU mayan başka bir başlık kaptım. Bizimle gelen leydiler korkudan ağlamaya başladı. İçlerinden biri kalabalığın karanlık sularda bizi takip edeceğinden korkup basamaklardan yukarı koştu. Anne evden dışarı fırlayıp karanlık bahçede koşmaya başladı. Kendini kayığa attı, hemen arkasından bindim. Francis ve William bizimleydi, diğerleri ucu palamarlı halatları kayığa fırlatıp bizi öteye itti. Bizimle geliniyorlardı bile.

“Başlarınızı eğip örtün,” diye bağırdı içlerinden biri. “Ve kraliyet sancağını indirin.”

Çok utanç verici bir andı. Kayıkçılardan biri bıçağını çıkarıp İngiltere’nin kendi vatandaşları kendi krallarının sancağını görecek korkusuyla kraliyet sancağının iplerini kesti. Sancağı kapmaya çabaladı ama kumaş elinden kayıp kayıktan düştü. Sancağın suda döne döne batışını seyrettim.

“Boş ver şimdi onu! Yürü!” diye bağırdı Anne yüzünü kürkünün içine gizleyerek.

Başımı eğip onun yanına çöktüm ve birbirimize sarıldık. Tir tir titrediğini hissedebiliyordum. Akıntıda kıyıdan uzaklaşırken kalabalığı gördük. Meşaleleri vardı ve karanlık nehrin sularında alevlerinin uzayıp kısalışını görebiliyorduk. Meşaleler göz alabildiğince uzanıyor gibiydi. Suyun üzerinden adamların ablama ettikleri küfürleri duyduk. Her vahşi

haykırışın ardından onu onaylayan bir kükreyiş geliyordu, nefret dolu bir kükreyiş. Anne kayığın içinde iyice büzüştü, bana daha da sıkı sarılıp korkuyla titremeye devam etti.

Kayıkçıklar çılgın gibi küreklere asılmıştı, bu havada kayığa saldırırlarsa hiçbirimizin sağ kalamayacağını biliyorlardı. Kalabalık karanlık sularda yol aldığımızı bilirse kaldırım taşlarını yerinden söküp üzerimize fırlatır, bizi yakalamak için kıyıdan takip eder, kendilerinin kumanda edeceği kayıklar bulup peşimizden gelirdi.

“Daha hızlı çekin!” diye tısladı Anne. Kraliyete yakışmayacak biçimde ilerliyorduk, vurarak ya da bağırarak ritim tutmaya cesaretimiz yoktu. Karanlığın arkasına gizlenerek kalabalığı sessizce geçip gitme derdindeydik. Göz ucuyla kayığın üzerinden etrafa baktım ve meşalelerin durduğunu, sanki karanlığın içini görüyormuş, sanki vahşi bir hayvanın olağanüstü içgüdüsüyle peşinde oldukları kadının sadece birkaç metre ötede kürklerinin içine gömülmüş dehşetle hıçkırıklarını bastırmaya çabaladığını duyuyormuş gibi duraksadığını gördüm.

Sonra kalabalık Trevelyans’ın evine doğru döndü. Kilometrelerce uzayıp gidiyormuş gibi görünen meşaleler nehrin kıvrımı boyunca ilerledi. Anne doğrulup başlığını geriye attı. Yüzü dehşet doluydu.

“Sence kral beni buna karşı koruyacak mı?” diye sordu hırsla. “Papaya karşı korur, evet, hele hele bu kilisenin unvanlarını kendi üzerine geçirmesi anlamına geliyorsa. Kraliçeye karşı korur, evet, sonunda bir oğlan ve veliahda sahip olmak varsa. Ama ya kendi insanlarına karşı? Ya gecenin bir yarısı ellerinde meşaleler ve halatlarla beni almaya gelirlerse? Sence o zaman beni korur mu?”

O sene Greenwich’te sakin bir Noel yaşandı. Kraliçe krala çok güzel bir altın kupa gönderdi ama kral buz gibi bir mesajla kupayı karısına geri yolladı. Kraliçenin yokluğunu her an hissediyorduk. Saray sanki biricik annesini kaybetmiş bir ev gibiydi. Onu özlememizin nedeni kraliçenin her zaman Anne gibi kendini yorarak canh, muhteşem ya da kışkırtıcı olabilmesi değildi. Sadece bugüne dek hep orada olmuştu. O kadar uzun bir zamandır tahttaydı ki, İngiliz sarayının ondan önceki halini hatırlayan çok az insan vardı.

Anne kararlı bir biçimde hep göz kamaştırıcı, büyüleyici ve kıpır kıpırdı. Danslar etti, şarkılar söyledi, krala Biscayan tarzı bir dart takımı hediye etti, kral da ona elbiseleri için en pahalı kumaşlardan bir oda dolusu

kumaş hazırlattı. Anne'e odanın anahtarını verdi ve içeri girip şeritler halinde bir altın sütundan diğerine uzanan zengin renkleri gördüğünde heyecanla haykırışını seyretti. Ona hediyeler yağdırdı, ona ve biz Howardlar'a. Bana yakası işlemeli çok güzel bir gömlek verdi. Her şeye rağmen, sanki Noel'den çok bir uyanış gibiydi. Herkes kraliçenin insanı sakinleştiren varlığını özlüyor, sonunda onun haklı olduğunu onaylama cesaretinde bulunana kadar kraliçenin düşmanı olan kardinale ait o güzel evde kraliçelerinin ne yaptığını merak ediyordu.

Hiçbir şey insanların keyfini geri getirmedi. Gerçi Anne yüzüne maskesini geçirip mutlu olmaya çalışıyordu. Geceleri yatakta yanımda yatıyor ve uykusunda bile aklını kaçırmış gibi kendi kendine mırıldanıyordu.

Bir gece mumu yakıp yüzünü görebilmek için ışığı üzerine tuttum. Gözleri kapalıydı, siyah kirpikleri beyaz yanaklarını yalıyordu. Saçları yüzü gibi bembeyaz bir başlığın arkasına gizlenmişti. Gözlerinin altındaki gölgeler hercaimenekşeler gibi mosmordu, zayıf ve güçsüz görünüyordu. Ve kansız dudakları bir gülümsemeyle aralanmış insanları birbirine takdim ediyor, espriler, zeki şakalar mırıldanıyordu. Başı yastığın üzerinde o çok iyi becerdiği alımlı tavırla sürekli sağa sola dönüyor, en derin rüyalarında bile bir kadından gelebilecek en korkunç soluklu kahkahalarla bir merasimi canlandıracak biçimde gülüyordu.

Sabahlan şarap içmeye başladı. Bu yüzüne renk, gözlerine canlılık getirdi, yüzündeki o derin yorgunluğu ve gerginliği sildi. Bir keresinde arkamda dayımla birlikte odalarına girdiğimde elime bir şişe tutuşturdu. "Sakla şunu," diye tısladı zavallı bir tonla ve dayımın nefesindeki içki kokusunu duymaması için elinin tersiyle ağzını kapattı.

"Anne buna bir son vermen lazım," dedim dayım gittiğinde. "Herkes her an seni gözlüyor. Birileri mutlaka görüp krala söyleyecek."

"Mümkün değil," dedi acıyla. "Hiçbir şeye son vermem mümkün değil, artık çok geç. Devam etmeni gerek, sürekli, sürekli devam etmem gerek, sanki dünyanın en mutlu kadını benmişim gibi. Sevdiğim adamla evleneceğim. İngiltere Kraliçesi olacağım. Tabii ki, mutluyum. Tabii ki, çok mutluyum. İngiltere'de benden daha mutlu bir kadın olamaz."

George yılbaşında eve geri dönecekti. Anne ve ben, Anne'in geniş odalarında bir akşam yemeği vererek onu ağırlamaya karar verdik. Bütün günü aşçılarla müdahale edip ellerindeki en güzel yiyecekleri pişirmelerini

emrederek geçirdik. Sonra akşamüzeri pencerenin kenarına gidip George'un Howardlar'ın sancağını taşıyan kayığının nehirde görünmesini bekledik. Alacakaranlıkta kapkara görünen kayığı önce ben gördüm ve Anne'e bir şey söylemeden odadan dışarı süzülüp basamaklardan aşağı koştum. Böylece George iskeleye yanaşıp kıyıya çıktığında yalnızdım, kollarında ben vardım ve sadece beni öpüp, "Yüce Tanrını, kardeşim, eve geldiğim için çok mutluyum," dedi.

Anne ilk olma şansını yitirdiğini görünce peşimden gelmedi, onu karşılamak için odalarında, şömine rafının büyük kemerinin altında bekledi. George önce onun önünde eğildi, ardından elini öptü, ancak ondan sonra kollarını açıp ona sarıldı. Sonra nedimeler dışarı gönderildi ve biz üç Boleyn her zaman olduğumuz gibi yine bir aradaydık.

George yemekte bize kendi tarafındaki bütün haberleri aktardı, sonra saraydan uzak olduğu sürede burada olup biten her şeyi öğrenmek istedi. Anne ona aktardıklarında dikkatliydi. George'a yanında silahlı korumalar olmadan şehre inemediğinden bahsetmedi mesela. Taşraya gittiğinde huzur dolu köylerin içinden geçerken atını hızlı sürmek zorunda olduğunu da söylemedi. Kardinal Wolsey'nin ölümünün hemen ertesi gecesinde "Kardinali Cehenneme Gönderiş" diye bir dans hazırlayıp maskeyle dans ettiğini, kralın ölen arkadaşının arkasından attığı bu tatsız zafer çığlığının ve bunu bu kadar açıktan açığa yapma cesaretini gösterişinin şovu gören herkesi şok ettiğini de anlatmadı. Piskopos Fisher'ın hâlâ ona karşı olduğundan ve az daha zehirlenerek öldüğünden de söz etmedi. George'a benim bildiğim bu hikâyelerin hiçbirini anlatmayınca zaten bildiğim bir şeyi bir kez daha öğrenmiş oldum, Anne böyle bir kadına dönüşmüş olmaktan utanıyordu. İçindeki o hırs pamukçuğunun vücudunun her yanına yayıldığını George'un öğrenmesini istemiyordu. Onun artık ağabeyinin sevgili küçük kız kardeşi değil her şeyini, hatta kendi ölümlü ruhunu bile kraliçe olmak uğruna ortaya atabilmeyi öğrenmiş bir kadın olduğunu bilmesini istemiyordu.

"Ya sen?" diye sordu George bana. "Adı ne?" Anne boş gözlerle ona baktı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Herkesin görebileceği gibi, herhalde yanlış anlamıyorum değil mi, Marianne bahar vaktindeki sütçü kızlar gibi ışıl ışıl parlıyor. Gönlünü birine kaptırdığına servetim üzerine bahse girerim." Kıpkırmızı oldum.

"Doğru bilmişim," dedi ağabeyim. "Kimmiş bu?"

“Mary’nin sevgilisi falan yok,” dedi Anne.

“Sanırım iznin olmadan birine göz koymuş,” dedi George. “Sanırım biri sana danışmadan onu kendine seçmiş, Bayan Kraliçe.”

“O insan her kimse hiç böyle bir işe kalkışmasın,” dedi Anne yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi olmadan. “Mary için planlarım var.”

George sessiz bir ıslık patlattı. “Yüce Tanrım, Annamaria, seni gören çoktan taç giydiğini sanır.”

Anne dönüp ağabeyime saldırdı. “Giydiğimde kimin dostum olup kimin olmadığını anlayacağım. Mary nedimem ve ben hizmetkârlarımın sözümden çıkmamasına önem veririm.”

“Tabii ki, artık Mary kendi seçimini yapabilir.”

Anne başını iki yana salladı. “Onayımı almak istiyorsa hayır.”

“Tanrı aşkına, Anne! Biz bir aileyiz. Şimdi bulunduğun yerdesin çünkü Mary senin için geri çekildi. Şimdi kalkıp Kanlar Kraliçesini oynayamazsın. Seni bulunduğun yere biz getirdik. Bize şimdi sıradan bir vatandaşmışız gibi davranamazsın.”

“Evet, sıradan bir vatandaşsınız,” dedi çekinmeden. “Sen, Mary, hatta Howard Dayı da. Kendi yengemi saraydan uzaklaştırdım, kralın kayınbiraderini saraydan uzaklaştırdım. Bizzat kraliçeyi saraydan uzaklaştırdım. Dilediğimde kendisini sürgüne gönderebileceğimden şüphesi olan var mı? Hayır. Şu anda olduğum yere gelmeme yardım etmiş ola-”

“Yardım etmek mi! Seni oraya ellerimizle taşıdık!”

“Ama şimdi buradayım ve kraliçe olacağım. Ve siz emrimdeki birer vatandaş olacak ve bana hizmet edeceksiniz.

Kraliçe ve bir sonraki İngiltere Kralının annesi olacağım. O yüzden bunları aklına iyi yaz, George, çünkü bir daha ha adatmayacağım.”

Anne yerden kalkıp eteklerini sürüye sürüye kapıya gitti. Kapının önünde durup birimizin kapıyı ona açmasını bekledi. İkimiz de yerimizden fırlayıp kapıya gitmeyince kapıyı hırsla kendisi açtı. Eşikte bize döndü. “Bu arada bana bir daha Annamaria diye hitap etme,” dedi. “Ona da Marianne deme. O Mary, diğer Boleyn kızı. Ve ben Anne’im, geleceğin Kraliçe Anne’i. İkimizin arasında dünya kadar fark var. Aynı ismi paylaşmıyoruz. O sıradan biri, bense kraliçe olacağım.”

Kapıyı ardından örtme zahmetinde bulunmadan yürüyüp gitti. Ayak seslerinin yatak odasına ilerleyişini duyabiliyorduk. Odasının kapısı

çarpılarak kapanana kadar sessizliğimizi bozmadan oturduk.

“Yüce Tanrım,” dedi George yürekten bir sesle. “Bu nasıl bir cadı?” Ayağa kalktı, soğuk havanın içeri girmesini engellemek üzere kapıyı kapattı. “Ne zamandır böyle?”

“Günden güne daha da güçlendi. Kendini dokunulmaz sanıyor.”

“Peki, öyle mi?”

“Kral sırılsıklam âşık. Sırtı sağlam diyebilirim, evet.”

“Ve hâlâ onu yatağına almadı, öyle mi?”

“Öyle.”

“Yüce Tanrım, peki ne yapıyorlar?”

“O iş dışında her şeyi. Ama Anne ona izin vermiyor.”

“Bu iş kralı deli etmiş olmalı,” dedi George ciddi bir tatminle.

“Anne’i de deli etti,” dedim. “Neredeyse her gece kral onu öpüp kokluyor ve Anne saçlarıyla, ağzıyla adamın tepesinde.”

“Herkesle böyle benimle konuştuğu gibi mi konuşuyor?”

“Çok daha beter bir tavırla. Ve bu yüzden dostlarını kaybediyor. Brandon artık ona sırtını döndü, Howard Dayı ondan iğreniyor. Noel’den bu yana açıktan açığa en az üç dört kez tartıştılar. Kendini kralın kanatları altında öyle güvende hissediyor ki, başka korumaya ihtiyacı olmadığını düşünüyor.”

“Buna müsamaha gösteremem,” dedi George. “Ona söyleyeceğim.”

Yüzümdeki kardeşsi endişeyi bozmadım ama Anne’le George’un arasının açılması fikri kalbimi hızlandırdı. George’u kendi tarafıma çekebilirsem oğlumun velayetini almak için girişeceğim herhangi bir savaşta ciddi bir avantajım olurdu.

“Doğruyu söyle şimdi, göz koyduğun kimse yok mu gerçekten?” diye sordu.

“Sıradan biri,” dedim. “Senden başka kimseye söylemedim, George, o yüzden aramızda sır olarak kalsın.”

“Yemin ederim,” dedi, ellerimi ellerine alıp beni kendine çekerek. “Şerefim üzerine söz veriyorum, aramızda sır kalacak. Aşık mısın?”

“Ah, hayır,” dedim, düşüncesiyle bile geri çekilerek. “Tabii ki, hayır. Ama benimle ilgileniyor ve insanın etrafında ona nağmeler yapan birinin olması güzel bir şey.”

“Bence saray sana nağmeler yapan erkeklerle dolu.”

“Ah, evet, şiirler yazıyor, aşkımdan öldüklerine yeminler ediyorlar. Ama bu... bu biraz daha... gerçek.”

“Kim bu?”

“Sıradan biri,” dedim tekrar. “Bu yüzden onu aklıma getirmiyorum.”

“Ona istediğin gibi sahip olamaman ne kötü,” dedi George, ağabey dürüstlüğüyle.

Cevap vermedim. William Stafford’un o vaat dolu ve mahrem gülümsemesini düşünüyordum. “Evet,” dedim alçak sesle. “Çok yazık, evet, ama öyle.”

Bahar 1532

George insanların tavrının değiştiğinden habersiz Anne'le beni ata binmeye, ardından nehrin aşağısındaki küçük birahanede akşam yemeği yemeye davet etti. Anne'in onu reddetmesini, ağabeyime artık kendi başına ata binmesinin güvenli olmadığını söylemesini bekledim fakat o hiçbir şey söylemedi. Hiç giymediği kadar siyah bir elbise giydi, binici kepini suratına kadar çekti ve onu herkesten ayıran altın 'B'li kolyesini çıkarttı.

İngiltere'ye geri dönmenin, kız kardeşleriyle tekrar ata binmenin sevinciyle George, Anne'in temkinli davranışlarını ve giysisini fark etmedi. Ama birahanede mola verdiğimizde bize servis yapacak olan pasaklı yaşlı kadın göz ucuyla Anne'e bakıp uzaklaştı. Birkaç dakika sonra hanın sahibi ellerini kendir bezinden önlüğüne silerek yanımıza gelip bize verebileceği ekmek ve peynirin çürüdüğünü, o evde bizim yiyebileceğimiz bir şey bulunmadığını duyurdu.

George öfkeyle yerinden fırlamak üzereydi ki, Anne elini onun koluna koyup önemli olmadığını, yakındaki manastıra gidip orada yiyebileceğimizi söyledi. George kendini Anne'in ellerine bıraktı ve gayet güzel bir yemek yedik.

Kral artık bütün keşişhane ve manastırların korku nesnesiydi. Yalnızca keşişler kadar kurnaz olmayan hizmetkârlar Anne ve bana yan yan bakıp muhtemelen birimizin eski, diğerimizin yeni fahişe olduğunu fısıldandı.

Sırtımızda ısıtmayan güneş ışıklarıyla atlarımızın üzerinde geri dönerken George atını mahmuzlayıp yanıma geldi. "Herkes biliyor demek," dedi lafı uzatmadan.

"Londra'dan ülkenin diğer ucuna kadar herkes," dedim. "Haber oralara nasıl ulaştı bilmem."

"Ama kimsenin şapkasını havaya fırlatıp tezahürata giriştiğini görmüyorum?"

"Görmeyeceksin."

"Güzel bir İngiliz kızının insanların hoşuna gideceğini sanırdım. Anne yeterince güzel, değil mi? Yanlarından geçerken el sallayıp sadaka falan dağıtmıyor mu?"

“Bunların hepsini yapıyor,” dedim. “Ama kadınlar inatla eski kraliçenin tarafında. İngiltere Kralı sadece canı değişiklik istediği için sadık, dürüst bir eşi kenara atabiliyorsa, o zaman hiçbirimiz güvende değiliz diyorlar.”

George bir an sessiz kaldı. “Mırıldanmaktan öteye mi gidiyorlar?”

“Londra’da az daha bir ayaklanmanın ortasında kalıyorduk. Kral Anne’in şehre inmesinin hiç güvenli olmadığını söylüyor. İnsanlar ondan nefret ediyor, George, hakkında bir dolu şey söylüyorlar.”

“Ne gibi şeyler?”

“Onun bir cadı olduğunu, kralı büyü yaparak elde ettiğini. Katil olduğunu ve elinde olsa kraliçeyi zehirleyeceğini. Kralı diğer kadınlara karşı iktidarsız yaptığını ve adamın bu yüzden onunla evlenmek zorunda kaldığını. Kraliçenin rahmindeki çocukları yok ettiğini ve tahtı kısır bıraktığını.”

George’un hafiften rengi kaçtı ve yuları tutan elleri cadılara karşı yapılan o eski işareti yaptı. Başparmağı iki parmak arasına koyarak yapılan haç işaretini. “Bunu açıktan açığa mı söylüyorlar? Kral bunları duyuyor olabilir mi?”

“En beterleri ondan gizleniyor ama birileri mutlaka bugün yarın yetiştirir.”

“Bunların tek kelimesine bile inanmayacaktır, değil mi?”

“Bazılarını kendi ağzıyla söylüyor. Sömürüldüğünü söylüyor. Anne’in onu büyülediğini, başka hiçbir kadını düşünemediğini söylüyor. Kral söylediğinde bunlar aşk sözleri ama dışarı sızarsa... tehlikeli olur.”

George evet anlamında başını salladı. “Anne daha fazla hayır işi yapmalı ve böyle...” Doğru kelimeyi bulabilmek için durdu. “Böyle erotik zevklere düşkün olmamalı.”

Önüme baktım. At üstündeyken bile, yanında sadece ailesiyle birlikte at sürüyorken bile Anne’in semerin üzerinde öyle bir oturuşu vardı ki, insanın bileğinden tutup sürüyesi geliyordu. ”O bir Boleyn ve bir Howard,” dedim dürüstçe. “O büyük ismin gerisinde hepimiz ateşli birer orospuyuz.”

Biz içeri girerken Greenwich Sarayı’nın giriş kapısında bizi bekleyen William Stafford şapkasının ucuna dokunarak bana selam verdi ve ona gizlice gülümsediğimi fark etti. Atlarımızdan inip Anne’in önderliğinde içeri girerken kapıda duruyordu ve beni kenara çekti.

“Seni bekliyordum,” dedi, herhangi bir selamlamaya gerek duymadan.

“Gördüm.”

“Bensiz ata binmen hoşuma gitmiyor, taşra, Boleyn kızları için güvenli değil.”

“Ağabeyim yanımızda. Yanımızda saray maiyeti olmadan dolaşmak güzel bir şey.”

“Ah, bak işte sana bunu vaat edebilirim. Basit şeyler peşindeysen onlardan bende dolu var.” Güldüm. “Çok teşekkürler.”

Yanından ayrılmamam için elini kolumdan çekmedi. “Ablanla kral evlendikten sonra ancak onların seçtiği bir erkekle evlenebilirsin.”

Onun kare biçimindeki yanık yüzüne baktım. “Yani?”

“Yani eğer güzel minik bir malikânesi ve etrafında birkaç tarlası olan bir erkekle evlenmek istersen ablanın evliliği olup bitmeden elini çabuk tutmalısın. Ne kadar geciktirirsen o kadar güç olur.”

Durakladım. Kendimi onun elinden uzaklaştırıp başımı öteye çevirdim. Kirpiklerimin altından ona gülümsedim. “Kimse teklif etmedi ki kabul edeyim,” diye durumu açıkladım. “Bütün yaşamımı dul bir kadın olarak geçirmeye alışmam lazım. Kimse bana evlenme teklif etmedi.” William bir an ne diyeceğini bulamadı. “Ben düşünmüştüm ki...” diye başladı. Neşe dolu bir kahkaha ağzımdan kaçıverdi. İyice eğilerek reverans yapıp saray tarafına döndüm. Basamakları çıkarken yan gözle baktığımda şapkasını yere atıp tekmelediğini gördüm. Yakışıklı bir adamı peşinde koşturan her kadına tanıdık gelen o coşkuyu tadıyordum.

Beni bulabileceği yerlerde, ahırların etrafında, bahçede ve nehir kenarında dolaşmama rağmen onu bir daha bir hafta kadar görmedim. Dayımın yük arabaları geçerken onları izledim ama Howard üniforması içinde önümden geçen iki yüz kişi arasında onu seçemedim. Aptalca davrandığımı biliyordum ama yakışıklı bir erkeği gözleyip ona sataşmaktan bir zarar gelmez, diye düşünüyordum.

Onu bir hafta boyunca görmedim. Sonra bir hafta daha görmedim. Bir nisan sabahı dayımla birlikte kralla Anne’in bovling oynayışını seyrediyorduk ve ben öylesine soruyormuşum gibi ona döndüm. “Şu neydi adamın adı, William Stafford, hâlâ emrinde mi çalışıyor?”

“Evet,” dedi dayım. “Ama bir ay izin verdim.”

“Saraydan uzakta bir yere mi gitti?”

“Söylediğine göre evlenmek istiyormuş. Babasıyla konuşup yeni karısına ev alacakmış.” Ayağımın altında yerin sallandığını hissettim. “Ben onu zaten evli sanıyordum,” dedim, en güvenli yolu tercih ederek.

“Hayır, evli değil, acayip çapkın bir adam,” dedi dayım aklının yarısı kralla Anne’de. “Saraydaki hanımlardan biri ona bayağı abayı yakmış, onunla evlenip saray hayatından vazgeçecek, horoz sürüsünün içinde yaşamaya gidecekmiş. İnanabiliyor musun!”

“Çok aptalca.” Ağzım kurumuştu. Hafifçe yutkundum.

“Bu arada hiç şüphem yok, Tanrı bilir bir taşra kızıyla sözlüdür,” dedi dayım. “Kızın uygun yaşa gelmesini bekliyordun Bu ay evlenecek, sonra bana geri dönecek. İyi bir adam, çok güvenilir. Seni Hever’a götürmüştü, değil mi?”

“İki kez,” dedim. “Ve çocuklarıma midillileri o buldu.”

“Böyle şeylerde çok iyidir,” dedi dayım. “İşinde ilerleyecek. Onu ahırlarımın başına geçirip atlarımın yöneticisi yapabilirim.” Durakladı, sonra aniden siyah gözleri parlak birer fener gibi üzerime yöneldi. “Seninle oynaşmadı, değil mi?”

Karşılık olarak yönelttiğim bakışlar tek kelimeyle kayıtsızdı. “Senin emrindeki bir adam mı? Tabii ki, hayır.”

“İyi,” dedi, üzerinde durmadan. “En ufak bir şansı varsa çapkınlığa başlar.”

“Benimle hiç şansı yok,” dedim.

Hizmetkârlar çekilmiş, Anne ve ben geceliklerimizi giymiş yatağa girmek üzereydik ki, tanıdık bir sesle kapıya vuruldu. “Ancak George olabilir,” dedi Anne. “Gir.”

Yakışıklı ağabeyimiz bir elinde şarap sürahisi, diğer elinde üç kadehle içeri girdi. “Güzellik mabedine ibadete geldim.” Epey sarhoştu.

Kapıyı tekmeleyerek kapattı. “Mum ışığında daha da güzeller,” dedi, bizi ima ederek. “Yüce Tanrım, Henry düşündükçe deliriyor olmalı, birine sahip oldu, diğerine de sahip olmak istiyor ama şimdi ikisine de dokunamıyor.”

Anne kralın bir zamanlar sevgilim olduğunun hatırlatılmasından hiç hoşlanmıyordu. “Kral sadece benimle ilgileniyor.”

George bana dönüp gözlerini yuvarladı. “Şarap?”

Hepimiz birer kadeh aldık, George ateşe bir kütük daha fırlattı. Kapının diğer tarafından bir fısıltı geldi. George bir anda ayılıp hızla kapıya gitti ve savurarak kapıyı açtı. Jane Parker kapının arkasında anahtar deliğinden bizi izliyordu ve kapı açılır açılmaz doğruldu.

“Sevgili karıcığım!” dedi George şeker gibi bir sesle. “Yatağına gelmemi istiyorsan gizlice kız kardeşlerimin odasına süzülmene gerek yok, söylemen yeterli.”

Jane saç diplerine kadar kıpkırmızı oldu, bakışları ağabeyimden yatakta geceliği çıplak omuzlarından aşağı düşmüş Anne’e, sonra geceliğimle ateşin başında oturan bana kaydı. Bize bakışı öyle tuhaftı ki, olduğum yerde kasıldım. Kadın nedense sanki yanlış bir şeyler yapmışım gibi kendimden utanmama neden oluyordu. Sanki bizim kirli işlerimiz vardı ve bunlara ortak olmak istiyordu. Sanki kirli çamaşırlarımızı öğrenip o da bize katılacaktı.

“Kapının önünden geçiyordum ve birtakım sesler duydum,” dedi beceriksizce. “Birilerinin Leydi Anne’i rahatsız ediyor olmasından korktum. Leydi hazretlerinin iyi olup olmadığını öğrenmek için tam kapıya vurmak üzereydim.”

“Kapıya kulağınla mı vuracaktın?” diye sordu George şaşkın bir ifadeyle. “Yoksa burnunla mı?”

“Aman boş ver, George,” dedim aniden. “Bunda kötü bir şey yok, Jane. George bizimle bir şeyler içip bize iyi geceler dilemeye gelmişti. Birazdan odana gelecek.”

Jane araya girmemden hoşnut olmuş gibi görünmüyordu. “İsterse gelir, istemezse gelmez,” dedi. “İstediği buysa bütün geceyi burada geçirebilir.”

“Çekil huzurumdan,” dedi Anne, lafı hiç uzatmadan. Sesi Jane’le tartışarak kendini küçültemeyeceğini ifade ediyordu.

George itaatkâr bir tavırla ona dönüp reverans yaptı ve zeki bir tavırla kapıyı karısının suratına kapattı. Arkasını dönüp sırtını kapıya yasladı ve kadının duyacağını hiç umursamadan bir kahkaha patlattı. “Küçük yılan!” diye haykırdı. “Mary’ciğim onu hiç umursama. Anne’i taklit et: ’Çekil huzurumdan.’ Yüce Tanrım! Şahaneydi. ‘Çekil huzurumdan.’“

Ateşin başına geri gelip kadehlerimize şarap doldurdu. İlk kadehi bana, ikincisini Anne’e uzattı, sonra kendi kadehini alıp tokuşturmak üzere havaya kaldırdı.

Anne kadehini kaldırmadı ve ona gülümsemedi. “Bir dahaki sefere,” dedi, “önce benim kadehimi vereceksin.”

“Efendim?” dedi George şaşkın şaşkın. “Şarap koyuyorsan, önce benim kadehime koyacaksın. Benim odamın kapısını açtığında ziyaretçi

kabul edip etmeyeceğimi bana soracaksın. Ben kraliçe olacağım, George, kraliçeye nasıl hizmet etmen gerektiğini öğrenmelisin.”

George Avrupa’dan eve ilk gelişinde yaptığı gibi ona parlamadı. Bu kısacık sürede bile Anne’in ne kadar güçlü olduğunu anlamıştı. Anne dayısıyla ya da sarayda müttefiki olabilecek herhangi bir erkekle tartışmaktan çekinmiyordu. Kral onun emrinde ve hizmetinde olduğu sürece kimlerin ondan nefret ettiği umurunda bile değildi. Ve canının istediği her insanın hayatını kaydırabilirdi.

George kadehini şöminenin üzerine koyup elleri ve dizlerinin üzerinde, yüzü Anne’in yüzünün hemen dibinde, yatağa süzüldü. “Benim sırasını bekleyen küçük kraliçem.”

Bu mahremiyet karşısında Anne’in yüzü hemen yumuşadı.

“Benim küçük prensesim,” diye fısıldadı. Yavaşça burnunu, sonra dudaklarını öptü. “Bana şirretlik yapma,” diye yalvardı. “Krallığın tepesindeki kadın olduğunu hepimiz biliyoruz, o yüzden bana iyi davran, Anne. Bana iyi davranırsan hepimiz çok daha mutlu oluruz.”

Anne istemeden gülümsedi. “Ancak bana saygılı olursan,” diye uyardı ağabeyini.

“Sen iste, atlarının toynaklarının dibinde yatayım,” diye söz verdi George.

“Küstahlık etmeden.”

“Ölürüm daha iyi.”

“O zaman yanaş da sana iyi davranayım,” dedi Anne.

George uzanıp onu bir kez daha öptü. Anne gözlerini kapattı, gülümsedi, sonra dudakları aralandı. Ağabeyimin ona iyice yanaşıp elini Anne’in çıplak omzuna kaydırışını, sonra ensesini okşayışını seyrettim. Büyülenmiş gibi ama aynı zamanda dehşet içinde, George’un ellerinin ablamın pürüzsüz saçlarının arasına dalıp öperken başını geri çekişini izledim. Anne o sırada hafifçe iç çekerek gözlerini araladı. “Yeter,” dedi. George’u yavaşça yataktan itti. Ağabeyim ateşin yanındaki yerine geri döndü ve hepimiz bu kardeşçe bir öpücükten öte bir şey değilmiş gibi davrandık.

Ertesi gün Jane Parker her zamankinden daha kendine güvenli görünüyordu. Bana gülümsedi, Anne’in önünde reverans yaptı ve Anne kralla yürüyüş yapmak üzere nehrin kenarına giderken ona başlığını uzattı.

“Bugün canınızın sıkkın olacağını sanıyordum, leydim.”

Anne başlığı aldı. “Niyeymiş o?”

“Haber yüzünden,” dedi Jane.

“Ne haberi?” diye sordum, Anne meraklanmış gibi görünmesin diye.

Jane bana dönüp cevapladı ama yan gözle Anne’i süzdü. “Northumberland Kontesi Henry Percy’yi boşuyormuş.”

Anne bir an sendeledi, yüzü bembeyaz oldu.

“Öyle mi!” diye haykırdım, ilgiyi Anne’in üzerinden kendi üzerime çekebilmek için. “Skandala bak! Neden boşuyormuş ki? Ne garip bir karar! Ne büyük hata.”

Anne kendini topladı ama Jane onu izliyordu. “Neden mi,” dedi ipek gibi bir sesle. “Kadın evliliklerinin baştan beri geçerli olmadığını söylüyor. Kendisinden önce araya girdiğinden bahsediyor. Söylediğine göre adam baştan beri sizinle evliymiş, Leydi Anne.” Anne başını kaldırıp ona gülümsedi. “Leydi Rochford, bana gerçekten en olmadık bağlantıları yakıştırıyorsunuz. Ve bunun için en uygunsuz zamanı seçiyorsunuz. Dün gece kapımda saklı saklı odamı dinliyordunuz, şimdi de kurtlanmış bir köpek leşi gibi berbat haberlerle dolusunuz. Northumberland Kontesi evliliğinde mutsuzsa, eminim hepimiz onun adına üzülürüz.” Nedimeler hoşgörüden ziyade açgözlü bir merakla mırıldandı. “Ama Kontes Henry Percy’nin benimle sözlü olduğunu iddia ediyorsa, bu ne yazık ki doğaı değil. Her iki koşulda da kral beni bekliyor ve siz geç kalmama sebep oluyorsunuz.”

Anne başlığını kendi bağlayıp eteklerini sürüyerek odadan çıktı. Hepsi peşinden gitmesi gerekirken sadece iki üç nedime onu izledi. Diğerleri geride kalıp skandalla ilgili daha fazla haber edinmek için Jane Parker’ın etrafına üşüştü.

“Jane, eminim kral Leydi Anne’e eşlik ettiğini görmek ister,” dedim haince.

Anında harekete geçti, Anne’in peşinden odadan ayrıldı ve diğerleri onu izledi.

Ben de eteklerimi toplayıp okul çocukları gibi dayımın odalarına koştum.

Daha akşamüzeri erken saatler olmasına rağmen dayım masasının başındaydı. Bir kâtip kolunun dibinde durmuş, o söylüyor katip yazıyordu. Ben başımı kapının aralığından içeri soktuğumda dayım kaşlarını çattı, sonra eliyle içeri gelmemi ve beklememi işaret etti.

“Ne oldu?” diye sordu. “İşim var. Şimdi Thomas More’un kralın kraliçeye karşı tavrından hoşnut olmadığını duydum. Hoşnut olmasını zaten beklemiyordum ama aklının duygularını yenebileceğini umut ediyordum. Thomas More’un aleyhimizde okluğunu açıkça beyan etmemesi için bin tacı feda ederim.”

“Başka bir şey için geldim,” dedim. “Ama önemli bir şey.”

Dayım eliyle kâtibe dışarı çıkmasını işaret etti.

“Anne mi?” diye sordu.

Başımla onayladım. Artık bir aile şirketiydik ve Anne satıştaki malımızdı. Dayım ona söylememe gerek kalmadan biliyordu ki, akşamüzeri koşarak onun odalarına geliyorsam bu, satışlarımızda kriz yaşanıyor anlamına geliyordu.

“Jane az önce Northumberland Kontesinin Henry Percy’yi boşamak üzere başvuruda bulunduğunu söyledi,” dedim telaşla. “Dediğine göre kadın adamın evlenmeden önce Anne’le ilişkide bulunduğunu söylüyormuş.”

“Kahretsin,” diye küfretti dayım.

“Biliyor muydunuz?”

“Kafasından bunların geçtiğini tabii ki, biliyordum. İstenmediğini, kendisine kaba davranıldığını, sapıkça şeyler istendiğini falan söylemesini bekliyordum. Daha önce Anne’le ilişkide bulunmuş olma meselesini çoktan aştığımızı sanıyordum.”

“Dizim aştığımızı mı?”

Kaşlarını çatıp bana baktı. “Evet, bizim aştığımızı. Kim olarak bu işi hallettiğimiz önemli değil, değil mi?”

“Hayır.”

“Peki Jane nereden biliyormuş?” dedi sinir içinde.

“Ah, Jane her şeyi bilir. Dün gece Anne’in kapısını dinliyordu.”

“Ne duymuş olabilir peki?” diye sordu, içindeki casusluk hissi her zamanki gibi harekete geçerken.

“Hiçbir şey,” dedim sadık bir tavırla. “George bizimleydi, birer kadeh şarap içip sohbet etmekten başka bir şey yapmadık.”

“George’dan başka kimse yok muydu?” diye sordu sertçe. “Kim olabilir ki?”

“Ben de sana bunu soruyorum.”

“Anne’in iffetinden şüphe ediyor olamazsınız.”

“Bütün hayatını erkeklerin ayaklarının dibine incilerini saçarak geçirdi.”

Bu insafsızlığı ben bile yutamazdım. “Şimdilerde emrettiğiniz üzere incilerini sadece kralın ayaklarının dibine döküyor.”

“Nerede peki şimdi?”

“Bahçede kralla birlikte.”

“Hemen ona git ve Henry Percy’yle olan her şeyi inkâr etmesini söyle. Aralarında söz ya da ilişki, hiç olmadı. Sadece bir gençlik aşkıydı ve Percy’nin ayaklan yerden kesilmişti. Kralın adamlarından birinin nedimelerden birine göz süzmesinden öte bir şey değildi. Bundan öteye asla gidilmedi ve Anne hiçbir zaman ona yüz vermedi. Aşık olan Percy’ydi. Anlaşıldı mı?”

“İşin böyle olmadığını bilenler var,” diye uyardım onu. “Onların hepsini satın aldık,” dedi. “Wolsey hariç, o da öldü zaten.”

“Wolsey daha o zamanlar, daha kimsenin kralın Ahne’e aşık olacağından haberi yokken bunu krala söylemiş olabilir.”

“Adam öldü,” dedi dayım keyifle. “Dediklerini tekrarlayamaz. Ve diğer herkes kralı Anne’in Meryem Ana kadar temiz olduğuna ikna etmek için kendini yırtacaktır. Herkesten evvel de Henry Percy’nin kendisi. Sadece o lanet karısı bu evliliği bir an evvel bitirmek için her riski göze alıyor.”

“Kadın kocasından neden bu kadar nefret ediyor?” diye merak ettim.

Dayım koca bir kahkaha patlattı. “Yüce Tanrım, Mary, hakikaten aptalsın. Çünkü gerçekten Anne’le evli ve kadın da bunu biliyor. Çünkü Percy gerçekten Anne’e âşık ve kadın da bunu biliyor. Çünkü Anne’i kaybetmiş olmak onu melankoliye itti ve o gün bugündür kendinde değil. Kadının onun karısı olmak istememesine hiç şaşmamalı. Şimdi git, ablanı bul ve etrafa yalan söylemeye başla. O güzel gözlerini dünyaya aç ve bizim için yalan söyle.”

Anne’le kralı nehir kenarında yürürken buldum. Anne ciddi bir şeyler anlatıyor, Henry de sanki tek bir kelimesini bile kaçırmayı göze alamazmış gibi başını yana eğmiş onu dinliyordu. Anne yan gözle bakınca geldiğimi gördü. “Mary sana anlatır,” dedi. “O zamanlar ben daha saraya yeni gelmiştim ve Mary’yle aynı yatakta birlikte yatıyorduk.”

Henry başını kaldırıp bana baktığında yüzünde acı dolu bir ifade gördüm.

“Northumberland Kontesi,” diye açıkladı Anne. “Bıktığı evliliğinden kendini sıyırmak için bana iftira atıp bunları etrafa yayıyor.”

“Ne diyor olabilir ki?”

“Eski skandal saçmalığını. Henry Percy’nin bana âşık olduğunu.”

İçimde toparlayabildiğim bütün kendime güvenim ve sıcaklığımla krala gülümsedim. “Evet, tabii ki ona âşıktı, Majesteleri. Anne saraya ilk geldiğinde neler olduğunu hatırlamıyor musunuz? Herkes ona âşıktı. Henry Percy de onlardan biriydi.”

“Sözlendiklerinden bahsediyorlardı?” dedi Henry.

“Ormonde Kontuyla mı?” dedim hemen.

“Başlık parası ve unvan konusunda anlaşamadılar,” dedi Anne.

“Ben senle Henry Percy’den bahsediyorum,” dedi Henry ısrarla.

“Aramızda hiçbir şey olmadı,” dedi Anne. “Sarayda bir araya gelen bir kızla oğlan, birkaç şiir, birkaç laf, hepsi bu kadar.”

“Bana üç şiir yazmıştı,” dedim. “Kardinalin hayatı boyunca yanına aldığı en sığ çıraktı. Sürekli birilerine şiir yazıp duruyordu. Gülmeyi bilmeyen bir kadınla evlenmiş olması ne kötü. Fakat Tanrıya şükür ki, kadıncağız şiir sevmiyormuş, yoksa çok daha önce pilini pırtısını toplayıp kaçardı.”

Anne bir kahkaha patlattı ama Henry’yi fikrinden döndüremedik.

“Kadın kendisinden önce bir ilişki yaşandığını söylüyor,” diye üsteledi Henry. “Percy’yle senin sözlendiğinden bahsediyor.”

“Sana öyle bir şey olmadı diyorum,” dedi Anne sesinde hafif bir öfke belirtisiyle.

“Peki, öyleyse kadın neden böyle bir şey söylesin?” diye sordu Henry.

“Kocasından paçayı kurtarabilmek için!” diye yapıştırdı Anne.

“Ama başka bir yalan uydurmaktansa neden böyle bir yalanı seçsin? Neden mesela Percy’nin saraydayken Mary’yle evli olduğunu söylemiyor? Eğer ona da şiirler yazmışsa?”

“O kadından bu da beklenir,” diye lafa atladım hemen Anne’in patlamasını biraz daha erteleyebilmek umuduyla. Ama öfke ablamın içinde gittikçe artıyordu ve durduramayacaktı. Elini kralın kolunun arasından çekti.

“Ne demeye çalışıyorsun?” dedi. “Bana ne yakıştırmaya çalışıyorsun? Beni iffetsizlikle mi itham ediyorsun? Hem de burada durmuş sana hayatım boyunca hiç ama hiç başka bir erkeğe bakmadığımı söylerken? Dünyadaki bütün herkes bitti şimdi sen beni ilişkiye girmiş olmakla suçluyorsun! Sen! Karın hâlâ hayattayken beni seçip benimle flörtleşen sen! Bir düşün

bakalım acaba hangimiz resmen evliyken başka biriyle evlenmiş? Kendi sarayının yaltaklandığı, herkesin ziyaret ettiği karısını Hertfordshire'da güzel bir eve kapatan, kraliçeyi sürgüne gönderen bir adam mı, yoksa bir zamanlar kendisine bir şiir yazılmış genç bir kız mı?"

"Benim evliliğim geçersiz!" diye haykırdı Henry dönüp. "Roma'daki bütün kardinaller bunu biliyor!"

"Ama sonuçta bir evlilik oldu! Londra'daki bütün erkekler, kadınlar ve çocuklar bunu biliyor. Tanrı bilir, bunun için yeterli parayı harcamışsındır. O zamanlar bu durumdan oldukça hoşnuttun! Ama benim tarafımda olan biten hiçbir şey yok, ne sözlenildi, ne yüzük takıldı, hiçbir şey, hiçbir şey olmadı! Ve sen bu hiçbir şey yüzünden kıyametleri kopartıyorsun."

"Tanrı şahidim olsun!" diye yemin etti Henry. "Beni dinleyecek misin?"

"Hayır!" diye çemkirdi Anne kendini kaybederek. "Sen bir aptalsın ve ben bir aptala âşığım ki, bu benim de aptal olduğumu gösterir. Seni dinlemeyeceğim çünkü kulağına çalınan her türlü saçmalığı dinliyorsun!"

"Anne!"

"Hayır!" diye haykırdı Anne ve kendini ondan uzağa fırlattı.

İki çevik adımla Henry onun yanına varıp kolundan yakaladı. Anne ona saldırıp vatkalı ceketinin omzuna bir şamar patlattı. Sarayın yarısı İngiltere hükümdarına böyle saldırıldığını gördüğünde kasılıp kaldı, kimse ne yapacağını bulamadı. Henry onun ellerini tutup arkasında kavuşturdu, iyice kendine çekti, yüzleri aşk yapıyorlarmış gibi bitişti, Anne'in vücudu kralınkine yapıştı, dudakları onu öpecek ya da ısıracak kadar yakınlaştı. Anne'in vücuduna değmesiyle birlikte Henry'nin bedenine yayılan şehvet ifadesini hemen gördüm.

"Anne," dedi tekrar, bu kez oldukça farklı bir sesle.

"Hayır," dedi Anne ama şimdi gülümsüyordu.

"Anne."

Anne gözlerini kapattı, başını geriye attı ve kralın onun gözlerini, dudaklarını öpmesini bekledi. "Evet," diye fısıldadı sonra.

"Yüce Tanrım," dedi George kulağıma. "Onunla böyle oynuyor mu?"

Ben evet anlamında başımı sallarken Anne, Henry'nin kollarına döndü ve birlikte kalçaları birbirine değerek yürüdüler, kralın kolu ablamın omzunda, ablamın eli kralın belindeydi. Nehir kenarında yürümek yerine sanki yatak odalarının kapısına doğru yürümek istermiş gibi görünüyorlardı.

Yüzleri arzu ve tatminle aydınlanmıştı, kavgaları öfke fırtınasından ziyade bir şehvet fırtınası gibiydi.

“Sürekli böyle parlayıp sonra barışıyor mu?”

“Evet,” dedim. “Şehvet parlayışı gibi değil mi sence de? İkisi de bağırıp çağırıyor, sonra sessizce birbirlerinin kollarına sokuluyorlar.”

“Henry ona tapıyor olmalı,” dedi George. “Adama önce saldırıyor, sonra bağrına basıyor. Tanrım, daha önce hiç bu kadar açık bir biçimde görmemiştim. Tutkulu bir fahişe gibi, değil mi? Onun ağabeyiyim ama şu an her şeyi bırakıp ona sahip olmak istiyorum. Adamı çılgına çevirir.”

Başımla onayladım. “Her seferinde yumuşuyor ama hep bir iki dakika fazla bekliyor. Her zaman neredeyse sınıra kadar zorluyor, hatta bazen ötesine geçiyor.”

“Her türlü gücü avucunda taşıyan bir kralla oynanmayacak kadar tehlikeli, lanet bir oyun bu.”

“Başka ne yapabilir ki?” diye sordum. “Onu bir şekilde elinde tutması gerek. Adamın tekrar tekrar kuşatmak isteyeceği bir kale gibi olmalı. Bir şekilde heyecanı dorukta tutması lazım.” George elimi kolunun arasına soktu, patika boyunca soylu çifti takip ettik. “Ya Northumberland Kontesi?” diye sordu. “Kadın Henry Percy’nin Anne’le önceden ilişkiye girdiği gerekçesine dayanarak evliliğini asla geçersiz kılamayacak?”

“Bence dul kalana dek beklemesinde bir sakınca yok,” dedim kaba bir ifadeyle. “Anne’e çamur atılmasına izin veremeyiz. Kontes sonsuza dek karısını değil bir başkasını seven bir adamla evli kalacak. Kontes olma hırsından vazgeçip kendisini seven bir adamla evlenseymiş o zaman.”

“Bugünlerde aşka mı düştün sen de, ne?” diye sordu George. “Bunlar o avam erkeğin lafları mı?”

Sanki aldırmıyormuşum gibi güldüm. “O avam erkek gitti,” dedim. “İyi de oldu. Tıpkı fark ettiğim gibi iki taraf da ciddi değildi.”

Yaz 1532

Avam erkek, William Stafford haziranda dayımın hizmetine geri döndü. Saraya geri döndüğünü, hazır olduğumda Hever'a doğru bana eşlik edeceğini söylemek üzere yanıma geldi.

"Sör Richard Brent'e bana eşlik etmesini rica ettim," dedim soğuk bir tavırla.

Büyük bir zevkle yüzündeki şaşkınlık ifadesini seyrettim. "Kalmama izin vereceğini, çocuklara ata binmeyi öğretmeyi umut ediyordum."

"Çok naziksin," dedim buz gibi bir tonla. "Belki gelecek yaza." Döndüm ve orada oyalanmamı sağlayacak bir laf etmesine fırsat bırakmadan yürüyüp uzaklaştım. Bakışlarını arkamda hissettim ve anladım ki, benimle bir ölçüde de olsa flörtleşmesinin ve başka biriyle evlenmeyi planlamasına rağmen beni salak durumuna düşürmesinin intikamını aldığımı fark ettim.

Sör Richard sadece birkaç gün kaldı, gitmesi onu da, beni de rahatlattı. Taşrada çocuklarıyla ilgilenen, çiftçileriyle uğraşan Mary ona hiç cazip gelmedi. Sarayda flörtleşmekten başka yapacak hiçbir şeyi olmayan diğer Mary'yi tercih ederdi. Neyse ki, kral Fransa'ya yapılacak bir kraliyet gezisinin planlanması için onu saraya geri çağırdığında duyduğu rahatlamayı tam gizleyemedi.

"Sizi bırakıp gitmek zorunda kaldığım için kendimi perişan hissediyorum," dedi uşakların atını ahırlardan getirmesini beklerken hendeğin yanında, güneşin alnında durduğumuz sırada. Çocuklar köprünün bir yanından hendeğe minik filizler atıp diğer taraftan çıkmasını bekliyordu. Onları izlerken güldüm.

"Bu saatler alır," dedim. "Akıntı hızlı değil."

"William bize yelkenli tekneler yapmıştı," dedi Catherine gözünü kendi filizinden ayırmadan. "Rüzgâr ne yöne eserse o yöne gidiyorlardı." Dikkatimi tekrar perişan haldeki âşığıma yönelttim. "Sizi özleyeceğiz, Sör Richard. Lütfen ablama saygılarımı iletin."

"Ona taşranın sana bir mücevherin etrafına sarılmış yeşil bir kadife gibi çok yakıştığını söyleyeceğim," dedi.

“Teşekkür ederim,” diye cevapladım. “Bütün saray mı Fransa’ya gidiyor, biliyor musunuz?”

“Asiller, kral, Leydi Anne ve nedimeleri,” dedi. “Ve İngiltere’deki bütün sahneleri bu yolculuk için hazır etmem gerekiyor.”

“Eminim bu konuda size herkesten çok güvenebilirler,” dedim. “Beni buraya muazzam bir konfor içinde getirdiniz.”

“İsterseniz geri götürebilirim,” diye önerdi. Elimi Henry’nin sıcacık başının tepesine yerleştirdim. “Biraz daha burada kalacağım,” dedim. “Yazları taşrada geçirmeyi seviyorum.”

Hever’ın güneşinde sıcacık, minik şatomda huzur içinde, evimin çatısı altında çocuklarımla öyle mutluydum ki, saraya nasıl döneceğimi bilemiyordum. Ama ağustos sonunda babamdan George’un hemen ertesi gün beni götürmek üzere geleceğini belirten kısa bir mektup aldım. Akşam yemeği bir felaketti. Çocuklar onlardan ayrılacağım için bembeyaz kesilmiş, gözleri çakmak çakmak olmuştu. İyi geceler dileyip onları öptüm, sonra Catherine’in yatağının başında uyumasını bekledim. Epey zaman aldı. Catherine, uyursa gecenin geçeceğini ve sabah uyandığında gitmiş olacağımı bildiğinden gözlerini kapatmamak için savaştıysa da bir saat sonra o bile daha fazla uyanık kalamadı.

Hizmetkârlarıma elbiselerimi ve eşyalarımı toplayıp büyük arabaya yüklemelerini emrettim. Uşağa babamın seveceği elma şarabından ve biradan, krala hoş bir hediye olacak elmalardan ve diğer meyvelerden arabaya yerleştirmesini söyledim. Anne birkaç kitap istemişti, onları almak için kütüphaneye çıktım. Biri Latinceydi ve doğru kitabı aldığımdan emin olmak için başlıkları çözene kadar epey zaman geçti. Diğeri Fransızca yazılmış bir dinbilimi kitabıydı, ikisini de dikkatlice mücevher kutumun yanına koydum. Sonra yatağa girip çocuklarımla geçirdiğim yaz erkenden bölündüğü için bütün gözyaşlarımı yastığıma akıttım.

Atıma binmiş, arabalarım yüklü ve hazır halde George’un gelmesini bekliyordum ki, bir sıra adamın patikadan köprüye doğru gelmekte olduğunu gördüm. O mesafeden bile gelenin George değil, o olduğunu biliyordum.

“William Stafford,” dedim gülümsemeden. “Ağabeyimin geleceğini sanıyordum.”

“Sizi ben kazandım,” dedi. Şapkasını başından çıkarıp kocaman bir gülümsemeyle eğildi. “Onunla kart oyunu oynadık, sizi gelip buradan alma

ve Windsor Kalesi’ne götürme hakkını ben kazandım.”

“Ağabeyim eminim pişman olmuştur,” dedim kınayarak. “Ayrıca ben sıradan bir handa kumar masasına konacak bir şey değilim.”

“Hiç sıradan bir han değildi,” dedi, gereksiz bir tahrik tonuyla. “Seni kaybettikten sonra çok güzel bir mücevher ve hoş bir kızla bir dans kaybetti.”

“Hemen yola çıkmak istiyorum,” dedim kaba bir tavırla.

Önümde eğildi, sonra şapkasını başına yerleştirdi ve adamlarına geri dönmelerini işaret etti. “Dün geceyi Edenbridge’de geçirdik, o yüzden yolculuk % için oldukça zindeyiz,” dedi.

Atım onun atıyla kafa kafaya gitmeye başladı. “Neden buraya gelmediniz?”

“Burası çok soğuk,” dedi lafı hiç uzatmadan.

“Nedenmiş o? Her geldiğinde en güzel odalardan birinde kalıyorsun!”

“Şatodan bahsetmiyorum. Şatonun hiçbir kusuru yok.”

Durakladım. “Benden bahsediyorsun o zaman.”

“Buz gibisin,” diye onayladı. “Ve seni üzecek ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok. Bir gün taşrada yaşamanın güzelliklerinden bahsediyorduk ertesi günü kar tanesine dönüştün.”

“Ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“Bırrr,” dedi ve atını mahmuzlayıp ilerledi.

Bu cezalandırıcı temposunu öğlen vaktine dek sürdürdü, sonra atlılarına durmalarını emretti. Beni kucaklayarak atımdan indirip nehir kenarındaki bir çimenliğe açılan çiti açtı. “Yanımızda yiyecek getirdim,” dedi. “Onlar yiyecekleri hazırlarken biraz yürüyüş yapalım.”

“Yürüyemeyecek kadar yorgunum,” dedim çaresizlik içinde.

“Gel otur o zaman,” dedi. Bir ağaç gölgesine pelerinini serdi.

Daha fazla itiraz edemedim. Pelerininin üzerine oturup sırtımı tanıdık ağaç kabuğuna yasladım ve pırıldayan nehre baktım. Hemen yanımızda birkaç ördek suya batıp çıkıyordu, ilerideki sazların arasında kaçamak yapan bir çift orman tavuğu vardı. William birkaç dakika yanımdan uzaklaştı, geri dönerken yanında iki alüminyum bira kupası getirdi. Kupalardan birini bana uzatıp kendi kupasından koca bir yudum aldı.

“Şimdi,” dedi, ciddi ciddi konuşmaya hazırlanan bir adamın tipik tavırlarıyla. “Şimdi Leydi Carey, lütfen bana sizi gücendirecek ne yaptım,

söyleyin.”

Tam ağzımı açıp hiçbir şeye gücenmediğimi, zaten aramızda baştan beri hiçbir şey olmadığını, dolayısıyla ortada kaybedecek bir şey bulunmadığını söylemek üzereydim.

“Yapma,” dedi hemen, sanki aklımdan geçenleri yüzümde görebiliyormuş gibi. “Sizinle şakalaştığımın farkındayım, leydi, ama sizi üzmeyi asla aklımdan geçirmemiştim. Aslında tam da birbirimizi anlamak üzere olduğumuzu sanıyordum.”

“Benimle açıktan açığa flört ediyordun,” dedim, bozuk bir sesle.

“Flört etmiyordum, size kur yapıyordum,” diye düzeltti beni. “Ve buna itirazınız varsa kendimi durdurmak için elimden geleni yaparım ama önce nedenini öğrenmek istiyorum.”

“Saraydan neden gittin?” diye sordum damdan düşme.

“Babamı görmeye gittim, evliliğim için bana söz verdiği parayı almak, onunla Essex’te bir çiftlik satın almak istiyordum. Bütün bunları size zaten anlatmıştım.”

“Ve evlenmeyi planlıyorsun?”

Bir an kaşları çatıldı, sonra yüzü aydınlandı. “Başka biriyle değil tabii ki!” diye haykırdı. “Sen ne sanmıştın? Seninle evlenmeyi istiyorum! Seni ıspanak kafalı kadın! Seninle! Seni ilk gördüğüm andan beri sana âşığım, sana uygun, evin olarak benimsemene yetecek bir ev bulmak için beynimi patlatıp duruyordum. Sonra Hever’da ne kadar mutlu olduğunu gördüğümde sana bir çiftlik evi, küçük bir malikâne teklif edersem belki bunu düşünürsün diye düşündüm. Belki beni düşünürsün...”

“Dayım bir kızla evleneceğini ve bu yüzden ev almaya gittiğini söyledi,” diyerek rahatladım.

“O sensin!” diye haykırdı tekrar. “O kız sensin. Hep sendin. Kimse değil, sadece sen.”

Bana döndü, bir an beni tutup hızla kendine çekeceğini düşündüm. Onu durdurmak için elimi kaldırdım. Bu ufacık hareketim onu anında durdurdu. “Hayır mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedim titreyerek.

“Öpüşmek yok, öyle mi?” dedi.

“Kesinlikle yok,” dedim, gülümsemeye çalışarak.

“Çiftlik evine de mi hayır? Güneye bakıyor, bir tepenin yan tarafında. Etrafında çok iyi bir arazi var, hoş bir yapı, yarısı ahşap, sazdan bir dam,

arka bahçede ahırlar. Şifalı bitkiler olan bir bahçesi, bir meyve bahçesi var ve bahçelerin ucundan bir dere geçiyor. Atın için bir padok ve ineklerin için bir otlak da var."

"Hayır," dedim, kararsızlığımı gittikçe daha fazla sesime yansıtarak.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü ben bir Boleyn ve Howard kızıyım, sense avam birisin."

Bu kabalığım William Stafford'u birazcık bile germedi. "Benimle evlenirsen sen de avam biri olursun," dedi. "Sıradan olmak büyük rahatlık. Ablan kraliçe olmaya kararlı. Sence senden daha mı mutlu olacak?"

Başımı iki yana salladım. "Kimliğimden kaçamam."

"Peki, şimdi ne zamanlar mutlusun?" diye sordu bana cevabını adı gibi bilerek. "Kışları saraydayken mi? Yoksa yazları Hever'da çocuklarla birlikteyken mi?"

"Çocukları çiftliğine götüremeyiz," dedim. "Anne onları elimden alır. Kralın oğlunun iki avam insan tarafından Tanrının unuttuğu bir yerde yetiştirilmesine izin vermez."

"Kendi oğlunu doğurana kadar, ondan sonra senin oğlunu görmek bile istemeyecektir," dedi kurnaz kurnaz. "Başka nedimeleri olur, ailen ona başka Howard kızları bulacaktır. Onların dünyasından çık, bak üç ay sonra seni nasıl unutuyorlar. Seçim yapabilirsin, aşkım. Hayatın boyunca diğer Boleyn kızı olmak zorunda değilsin. Tek ve biricik Bayan Stafford olabilirsin."

"Bazı şeyleri yapmayı bilmiyorum," dedim çekinerek.

"Ne gibi?"

"Peynir yapmayı mesela. Ya da tavuk yolmayı."

Yavaşça, sanki beni ürkütmekten çekiniyormuş gibi yanıma diz çöktü. Karşı koymayan elimi alıp dudaklarına götürdü. Sonra çevirip parmaklarımı açtı ve avucumun içini, bileğimi, parmaklarımın uçlarını birer birer öptü. "Sana tavuk yolmayı öğreteceğim," dedi şefkatle. "Ve çok mutlu olacağız."

"Evet demedim," diye fısıldadım, nefesinin sıcaklığını, öpücüklerinin tınısını iyice tenimde hissedebilmek için gözlerimi kapatırken.

"Ama hayır da demeçtin," dedi.

Windsor Kalesi'ndeki kabul odasında terziler, tuhafiyeciler, fermeneciler Anne'in etrafını kuşatmıştı. Top top gösterişli kumaşlar sandalyelerin üzerine atılmış, pencere kenarlarına serilmişti. Ortalık bir kraliçenin odasından ziyade bayram gününde Manifaturacılar

Çarşısına benziyordu. Bir an aklıma ev idaresinde oldukça tutumlu olan Kraliçe Katilerine geldi. İpeklerin, kadifelerin, altın rengi kumaşların böyle pervasızca ortalığa saçılışını görse herhalde beyninden vurulurdu. “Ekimde Calais’ye gidiyoruz,” dedi Anne, iki fermeneci üzerine sardığı kumaşı katlarından iğnelerken. “Sen de yeni elbiseler sipariş etsen iyi olur.”

Durakladım.

“Ne?” diye yapıştırdı hemen.

Tüccarlarla nedimelerin önünde konuşmak istemiyordum ama görünüşe bakılırsa başka alternatifim yoktu. “Yeni elbiselere gücüm yetmiyor,” dedim alçak sesle. “Kocam beni nasıl bıraktı biliyorsun, Anne. Ondan sadece azıcık bir maaş, bir de babamın verdiği parayı alıyorum.”

“Babam öder,” dedi kendinden emin. “Dolabıma git ve eski kırmızı kadife elbisemle gümüş iç etekliği olan elbisemi çıkar. Onları kendine göre yaptırabilirsin.”

Yavaşça özel odasına gidip kıyafetlerle dolu bir sürü dolabın birinin ağır kapağını açtım.

Bana eliyle fermenecilerden birini işaret etti. “Bayan Clovelly elbiseleri bozup sana yenilerini yapabilir,” dedi. “Ama mutlaka modaya uygun olsun. Fransız sarayı hepimizi şık görsün istiyorum. Kimsenin pasaklı ve İspanyollar gibi olmasını istemiyorum.”

Kadının önüne gidip ölçümü aldırdım.

Anne şöyle bir etrafa bakındı. “Hepiniz gidebilirsiniz,” dedi aniden. “Bayan Clovelly ve Bayan Simpter hariç hepiniz gidin.”

İnsanlar odayı boşaltana dek bekledi. “Gittikçe işler kötüye gidiyor,” dedi epey bir alçak sesle. “Bu yüzden eve erken döndük. Neredeyse hiç yolculuk edemedik. Gittiğimiz her yerde bir olay çıktı.”

“Olay mı?”

“İnsanlar bağıra bağıra bana isimler yakıştırdı. Köylerin birinde yarım düzine erkek toplanıp beni taşladı. Hem de kral yanı basımdayken!”

“Kralı da mı taşladılar?”

Evet, anlamında başını salladı. “Hatta minik bir kasabaya giremedik bile. Kasabanın meydanında ateş yakmış kuklamı yakıyorlardı.”

“Kral ne dedi?”

“Önce öfkeden köpürdü, askerleri çağırıp onlara bir ders vermeyi düşündü ama bütün kasabalarda durum aynıydı. Sayıca çok fazlalar. Ayrıca

insanlar kralın askerleriyle savaşmaya başlarsa ne yaparız? O zaman ne olur?"

Fermeneci kalçama hafifçe dokunarak beni çevirdi. Onun istediği şekilde döndüm ama ne yaptığımın farkında bile değildim. Ben Henry'nin huzur dolu hükümdarlığında yetişmiştim, İngiliz insanlarının krallarına karşı gelmesini sindiremiyordum.

"Dayım ne diyor?"

"Tanrıya şükür, korkacak tek düşmanımız Suffolk Dükü çünkü insanlar kralı taşlamaya başladı mı hemen ardından iç savaş başlar diyor."

"Suffolk düşmanımız mı?"

"Alenen ilan etti," dedi lafı uzatmadan. "Bana krala önce kiliseye mal oldun, şimdi de ülkesini mi kaybettireceksin, dedi."

Bir kez daha döndüm, sonra fermeneci dizüstü çöküp başıyla ölçüleri onayladı. "Bu elbiseleri alıp yeni bir modelde dikeyim mi?" diye sordu fısıltıyla.

"Evet, alabilirsin," dedim.

Kumaşlarıyla dikiş çantasını toparlayıp odadan çıktı. Anne'in elbisesini bastıran terzi son ilmeği atıp ipi kopardı.

"Tanrım, Anne," dedim. "Gerçekten her yer böyle miydi?"

"Her yer," dedi asık suratla. "Köylerin birinde bana arkalarını döndüler, başka birinde beni ıslıkladılar. Taşradaki patikalarda atımızla ilerlerken kargaları kovalayan çocuklar beni yuhaladı. Kazları güden kızlar sokakta önüme tükürdü. Kasabaların pazarlarına girdiğimizde tezgâhların arkasındaki kadınlar yolumuza kokuşmuş balık ve çürük sebzeler attı. Bir evde ya da şatoda kalmaya gittiğimizde arkamızdan bir güruh insan bizi kovaladı, taciz etti, her seferinde arkamızdan kapıları kapattırmak zorunda kaldık." Başını iki yana salladı. "Kâbustan beterdi. Ev sahipleri bizi ağırlamaya geldiğinde köylülerini sokakta toplanmış meşru kralı yuhalarken görünce suratları düşüyordu. Her kapıya peşimizde bir dertle varabildik. Londra'ya gidemiyorduk, şimdi taşrayada gidemiyoruz. Kendi saraylarımızdan, insanların bize ulaşamayacağı yerlerden çıkamıyoruz. Ondan Biricik Katherine'imiz diye bahsediyorlar."

"Kral bu işe ne diyor?"

"Roma'nın kararını beklemeyeceğini söylüyor. Başpiskopos Warhem ölür ölmez yerine bizi evlendirecek bir piskopos atayacak ve Roma onaylasın onaylamasın bu işi halledeceğiz."

“Ya Warham fazla oyalanırsa?”

Anne şuh bir kahkaha attı. “Bana öyle bakma! Merak etme çorba göndermeyeceğim! Adam zaten yaşlı, yazın yarısını yatakta geçirdi. Yakında ölecek ve Henry onun yerine Cranman’ı atayacak. O da bizi hemen evlendirecek.”

İnanamayarak başımı iki yana salladım. “Bu kadar kolay mı? Bunca zaman sonra?”

“Evet,” dedi, “Kral anasının kuzusu bir adam değil de gerçek bir erkek olsaydı benimle beş sene önce evlenmiş, şimdiye beş oğlumuz olmuştu. Ama kraliçeye haklı olduğunu göstermesi gerekiyordu. Gerçek ne olursa olsun doğru olanı yaptığını düşünmelerini istiyordu. Aptal adam.”

“Bunu benden başka kimseye söylemesen iyi olur,” diye uyardım onu.

“Herkes biliyor,” dedi inatla.

“Anne,” dedim. “Diline ve öfkene hakim olsan iyi olur. Hâlâ ayağının altı sağlam değil, bugün bile.”

Başını iki yana salladı. “Bana kendime ait bir unvan ve kimsenin benden alamayacağı bir servet veriyor.”

“Ne unvanı?”

“Pembroke Markizi.”

“Markizlik mi?” Doğru duyamadığımı sanmıştım.

“Hayır.” Yüzü gururla parladı. “Bir markizle evlenen kadına verilen unvandan bahsetmiyorum. Bu insanın kendi isteğiyle elinde tutacağı bir unvan. Markiz.* Markiz olacağım ve bu unvanı kimse benden alamayacak. Kralın kendi bile.”

Bir an içimi kaplayan kıskançlık duygusuyla gözlerimi yumdum. “Ya servet?”

“Middlesex’teki Hanworth ve Coldkeyton malikâneleriyle Galler’de birkaç arazi benim oluyor. Bana senede bin sterlin getirecek.”

“Bin sterlin mi?” diye tekrarladım, kendi senelik yüz sterlin maaşımı düşünerek.

Anne’in yüzü hırsla parladı. “İngiltere’nin en zengin ve en asil kadını olacağım,” dedi. “Kendi haklarımla zengin, kendi haklarımla asil. Ve sonra kraliçe olacağım.”

Bu zaferinin bana ne kadar acı verdiğini fark ederek bir kahkaha patlattı. “Benim adıma mutlu olman gerekir.”

“Tabii, çok mutluyum.”

Ertesi sabah ahırların önünde muazzam bir seferberlik ve hazırlık vardı, kral ava gidiyordu ve herkesin ona katılması gerekiyordu. Atlar ahırlardan çıkartılıyor, tazılar büyük bahçenin köşesinde avcıların kamçısı altında bekletiliyor ama her biri heyecanla etrafı koklayıp havlayarak oraya buraya koşuyordu. Seyisler kayışları ve derileriyle etrafta koşturuyor, efendilerinin semerlerine oturmalarına yardım ediyordu. Ahırlarda çalışan oğlanlar ellerindeki kumaşlarla atların parlak butlarını, ışıldayan enselerini son bir kez daha parlatıyordu. Henry'nin siyah atı atlarına binen kalabalığın yanında boynunu kıvırıp toynaklarıyla yeri döverek kralını bekliyordu.

Gözlerimle her yerde William Stafford'u aradım, sonra bileğimde dünyanın en hafif dokunuşunu hissettim, kulağıma sıcak bir ses şöyle dedi: "Bir görev için gönderilmiştim, bütün yolu koşarak geri geldim."

Döndüğümde onu gördüm. Neredeyse kollarındaydım. Birbirimize öyle yakındık ki, yarım adım öne gelse bedenlerimiz boydan boya birbirine değecekti. Kokusunu burnumda duyunca arzuyla bir an gözlerimi yumdum, gözlerim yeniden açıldığında simsiyah gözlerinin aynı arzularla bana baktığını gördüm.

"Tanrı aşkına gerile," dedim titreyerek. Gönülsüzce bir elimi bırakıp benden yarım adım geriye gitti. "Tanrı şahidimdir, seninle evlenmeliyim," dedi. "Mary, kendimi kaybettim. Hayatım boyunca hiç böyle bir şey yaşamadım. Sana sarılmadan bir dakika daha geçiremeyeceğim."

"Şşşt," dedim. "Semere oturmama yardım et." Yukarı çıkıp oturduğumda William'ın ayağının altından çekildiğimde dizlerimin titremesi, başımın dönmesi geçer diye düşünmüştüm. Bir şekilde semere oturdum, bacağımı eyer kaşının etrafına doladım ve binici elbisemi olması gerektiği gibi aşağı sarkıttım. Elbisemin eteğini dümdüz aşağı çekti, ayağımı avuçlarıyla sardı. Kararlı bir ifadeyle başını kaldırıp bana baktı.

"Benimle evlenmelisin," dedi.

Etrafıma, sarayın şatafatına baktım. Şapkalardan sarkan tüylere, kadifelere, ipeklere. Ata binme günü olmasına rağmen hepsi birer prenses gibi giyinmişti. "Hayatım bu," dedim açıklamaya çalışarak. "Küçüklüğümden beri saray benim evimdi. Önce Fransız sarayı, sonra burası. Ben hiç sıradan bir evde yaşamadım, hiç bütün bir sene aynı odada yatmadım. Ben aileden saraylıyım. Parmaklarını şaklatır şaklatmaz taşralı ev kadını olamam." Borazanlar öttü ve yüzünde koca bir gülümseme yanı başında Anne'le birlikte kral şatonun kapısından dışarı çıktı. Anne

çabucak gözleriyle saraylıları taradı, hemen ayağımı William'ın avuçlarından kurtarıp ablamın bakışlarına en masum bakışlarımla gülümseyerek karşılık verdim. Kral atına oturtuldu, önce tüm ağırlığıyla semere gömüldü, sonra yularları yakaladı ve yola çıkmaya hazırdı. Hâlâ atına binmemiş olan herkes telaşla semerine atlayıp süvari alayı için en iyi pozisyonunu aldı, beyler yanaşabildikleri kadar Anne'e yanaştı, hanımlar sanki kazara olmuş gibi kralın etrafını çevreledi.

"Gelmiyor musun?" dedim telaşla.

"Gelmemi istiyor musun?"

Atlılar aheste aheste, itişip kakışarak bahçeden çıkıyor, kemerli kapıda bekliyordu.

"Gelmesen daha iyi. Dayım bugün bizimle geliyor ve hiçbir şey gözünden kaçmaz."

William geriledi, gözlerindeki ışığın söndüğünü gördüm. "Nasıl istersen."

Tüm dünyaya rağmen atımdan yere atlayıp gülümsemesi yüzüne geri gelsin diye onu öpebilirdim. Ama o önümde eğildi, gerileyip duvara yaslandı, av heyetinin ve benim atlarımızla ondan uzaklaşmamızı seyretti. Bir daha beni gördüğünde adımı bile anmadı. Peşimi bıraktı.

Sonbahar 1532

Anne, kralın Windsor Kalesi'ndeki kabul odasında taç giyme töreniyle birlikte Pembroke Markizi unvanı aldı. Henry bir yanına dayımı, diğer yanında daha yeni affedilen ve Anne'in zaferine şahitlik etmesi için saraya davet edilen Suffolk Dükü Charles Brandon'ı alıp tahtına oturdu. Suffolk sanki limon yemiş gibiydi, yüzünde acı bir gülümseme vardı, dayım yeğeninin prestij ve refahı için duyduğu sevinçle yeğenine karşı gittikçe artan nefreti arasında bölünmüştü.

Anne arasına beyaz as tüyü serpiştirilmiş kırmızı bir kadife elbise giymişti. Bir yarış atının parlak yelesine benzeyen simsiyah parlak bukleleriyle düğün gününde saçları omuzlarına dökülen bir gelin gibiydi. Dükün kızı Leydi Mary unvan kurdelesini tutuyordu ve Anne'in en güzel giysilerine bürünmüş diğer nedimeleri, önde Jane Parker ve ben olmak üzere bir düzine kadar daha hanım arkalarında durup kralın kurdeleyi Anne'in omuzlarına bağlamasını, ardından başına küçük bir altın taç yerleştirmesini izledik.

Ziyafette George'la yan yana oturduk ve kralın yanında oturan kardeşimize baktık. George ona imrenip imrenmediğimi sormadı. Bu, cevabı fazlasıyla açık bir soru olurdu. "Bunu başarabilecek başka bir kadın daha tanımıyorum," dedi. "Tahta çıkmak için eşsiz bir kararlılık taşıyor."

"İşte o bende hiç olmadı," dedim. "Çocukluğumdan beri tek istediğim şey göz ardı edilmemekti."

"Bu isteğini artık unutabilirsin," dedi George bir ağabey dürüstlüğüyle. "Bundan sonrasında hayatın boyunca göz ardı edileceksin. İkimizin de neredeyse hiçbir değeri kalmadı. Elde ettiğim her şey onun bana lütfettiği bir hediye olarak görülecek. Ve sen asla onunla boy ölçüşemeyeceksin. İnsanların bileceği ya da tanıyacağı tek Boleyn kızı o olacak. Bundan sonra sonsuza dek sıradan bir insan olacaksın."

Kilit kelime 'sıradan'dı. Bu kelimeyle birlikte içimdeki acı yok oldu ve gülümsedim. "Biliyor musun, sıradan bir insan olmak da insana mutluluk verebilir."

Geç saatlere kadar dans ettik, sonra Anne benim dışımdaki bütün hanımlarını gönderdi.

“Ona gidiyorum,” dedi.

Ne demek istediğini açıklaması gerekmiyordu. “Emin misin?” diye sordum. “Henüz evli değilsin.”

“Cranmer’ın atanması an meselesi,” dedi. “Fransa’ya onun eşliğinde gideceğim ve Henry bana kraliçe gibi davranılmasını tembihledi. Bana Markiz unvanı ve araziler verdi. Hayır demeye devam edemem.”

“Yüce Tanrım, bunu istiyorsun!” dedim aniden sabırsızlığını fark ederek. “Sonunda onu sevmeye mi başladın?”

“Tabii ki, hayır!” diye haykırdı sanki bu uygun bir şey değilmiş gibi. “Ama onu dibimden ayırmadan o kadar çok oyaladım ki, adam neredeyse delirdi’ ben de öyle. Bazen beni çekip çevirmesinden o kadar tahrik oluyorum ki, ahırdaki oğlanlardan biriyle bile yapabilecek hale geliyorum. Ayrıca bana söz verdi, tahta giden yolumu önümde görebiliyorum. Bunu şimdi yapmak istiyorum. Bu gece.”

Yıkanabilmesi için ibriğe su doldurdum ve o banyo yaparken kurulanabilmesi için çarşaflardan birini ısıttım. “Ne giyeceksin?”

“Dans için giydiğim elbiseyi,” dedi. “Ve minik tacı takacağım. Ona bir kraliçe gibi gideceğim.”

“Seni George götürse iyi olur.”

“Çoktan çağırdım bile.”

Yıkanması bitti, kendini kurulamak için çarşafı elimden aldı. Ateşin ve mumların ışığında vücudu vahşi bir hayvanınki kadar güzeldi. Kapı vuruldu. “İçeri gelsin,” dedi.

Durakladım. Beline eteğini bağlıyordu ama onun ötesinde hâlâ çıplaktı. “Haydi,” dedi istekle. Omuz silkip kapıyı açtım. George göğüslerine düşen siyah saçlarıyla onu çıplak görünce geriledi.

“Gelebilirsin,” dedi Anne umursamadan. “Neredeyse hazırım.”

George bana şaşkınlık ve soru işaretleriyle dolu bir bakış fırlattı, odaya girip ateşin yanındaki sandalyeye çöktü.

Anne çıplak göğüsleriyle karnının üzerine büstiyerini tutup arkasını bağlaması için çıplak sırtını George’a döndü. Ağabeyim yerinden kalkıp bağcıkları çapraz gelecek şekilde deliklerden geçirdi. Her bir ilmekte eli ablamın çıplak tenini yaladı, Anne’in bu okşamalar sırasında zevkle gözlerini yumduğunu gördüm. George’un yüzü allak bullaktı, görevini yerine getirirken kaşları çatılmıştı. “Başka emriniz var mı?” diye

sordu. “Ayakkabılarınızı bağlamamı ister misiniz? Ya da çizmelerinizi boyayayım mı?”

“Bana dokunmak istemiyor musun?” diye takıldı Anne. “Krallara layığım.”

“Geneleve layıksın,” dedi acımasızca. “Şapkanı tak; geliyorsun.”

“Ama çekiciyim,” diye karşı çıktı Anne.

George duraksadı. “Tanrı aşkına bana niye soruyorsun? Bu gece sarayın yarısının dizlerinin bağı çözüldü. Daha ne istiyorsun?”

“Herkesi istiyorum,” dedi gülümsemeden. “En güzel olduğumu söylemeni istiyorum, George. Bunu burada, Mary’nin önünde söylemeni istiyorum.”

George o tanıdık minik kahkahalarından birini patlattı. “Şu eski rekabet meselesi,” dedi alçak sesle. “Pembroke Markizi Anne, ailenin en çekici ve en zengin kızısın. Başarılarınla her ikimizi de gölgede bıraktın. Kısa sürede onur ve konum açısından saygın babamız ve dayımızı da gölgede bırakacaksın. Daha ne istiyorsun?”

Anne, George’un övgüleriyle parlıyordu ama son soruyla aniden sanki balıkçı karılarının okuduğu belaları, pazardaki tüccarların ‘Fahişe!’ diye bağırdığını hatırlamış gibi yüzüne korku dolu bir ifade yerleşti. “Bunu herkesin bilmesini istiyorum,” dedi.

“Seni krala götürecek miyim?” diye sordu George emreder gibi.

Anne elini onun koluna koydu, George’un ablamın başını çevirip ona yan yan gülümseyişiyle gerildiğini fark ettim. “Beni kendi odana götürmeye ne dersin?”

“Ensest suçuyla kellemden olmak istiyorsam... olur.” Anne ona ufak seksi kahkahalarından birini patlattı. “Tamam o zaman. Kralın odasına. Ama unutma George, sadece bana eşlik eden diğer oğlanlardan birisin, o kadar.”

George eğildi ve onu odadan dışarı çıkardı. Birlikte kabul odasından geçip basamaklardan aşağı indiklerini duydum, basamakların sonundaki kapının çarparak kapandığını duyana kadar bekledim. İçimden kralla yatacağı gece kendi öz ağabeyini tahrik edebiliyorsa Anne’in herkes tarafından arzulanma isteğinin gerçekten çok kuvvetli olması gerek, diye geçirdim.

Şafak vakti tıpkı eskiden yaptığım gibi giysilerine sarınmış halde geri odaya döndü. Onu odaya George getirmişti, birlikte Anne’i soyup yatağa

soktuk. Konuşamayacak kadar yorgundu. ”Demek sonunda oldu,” dedim gözlerini kapamak üzereyken.

“Birkaç kez sanırım,” dedi George. “Odanın dışında oturup sandalyelerden birinde uyudum. İnlemeleri ve nefes sesleriyle beni birkaç kez uyandırdılar. Tanrım ne olur, bunlardan birinden bir veliaht ver.”

“Onunla evleneceğinden şüphemiz yok, değil mi? Şimdi ona sahip oldu diye vazgeçmesin?”

“Altı ay vazgeçmez. Ayrıca şimdi Anne’in de zevk aldığı bir şeyler olduğundan onunla sürekli kavga etmeyi bırakıp ona daha iyi davranacaktır. Tanrım ne olur, bize de daha iyi davransın.”

“Eğer sana karşı daha iyi davranmaya başlarsa kralınki kadar senin de yatağına gelecek demektir.”

George gerinip esnedi, sonra tembel tembel tepeden bana baktı. “Çok ateşliydi,” dedi. “Ve bunun acısını başka kimseden çıkaramazdı. Ateşliydi ve şimdi durulur durulmaz Yüce Tanrım karnına bir bebek, parmağına bir yüzük ve başına bir taç ver, ne olur. Viuat Annal Dişe diş, kana kan. Bu iş olmuştur.”

Anne’i uyur halde bırakıp sabahın bu vaktinde dayımın odasına gidersem William Stafford’u görebilirim, diye düşündüm. Şato kaynıyordu, mutfağa giden patikalar ağaçlıklardan çeki çeki odun ve kömür, pazarlardan meyve sebze, çiftliklerden et, peynir ve süt getiren yük arabalarıyla doluydu. Dayımın odaları güne hazırlık yapan hizmetkârlarla doluydu. Hizmetçiler kabul odasını süpürüp silmişti, uşaklar şöminelere kütükleri doldurmuş alev almaları için başlarında üflüyordu.

Dayımın adamları büyük salonun ötesindeki yarım düzine küçük odada kalıyor, silahlı korumaları bekçi odalarında uyuyordu. William bunların herhangi birinde olabilirdi. Kabul odası boyuna yürüyüp tanıdığım birkaç adamı başımla selamlarken sanki dayımı ya da ağabeyimi bulmaya çalışıyormuş gibi görünmeye çabaladım.

Dayımın özel odasına açılan kapı açıldı ve George telaşla dışarı çıktı.

“Ah, güzel,” dedi, beni görünce. “Anne hâlâ uyuyor mu?”

“Ben çıkarken uyuyordu.”

“Git uyandır. Ona papazların ya da en azından kazanmamıza yetecek sayıda papazın krala boyun eğdiğini söyle. Ama Thomas More görevinden istifa etti. Kral bunu ancak sabah duasında, More.’un mektubu eline

geçtiğinde öğrenecek ama Anne'in önceden uyarılması gerek. Kral bu işten hoşlanmayacaktır."

"Thomas More mu?" diye tekrarladım. "Onun bizim tarafımızda olduğunu sanıyordum?" Ağabeyim cahilliğim karşısında tutuldu. "Krala evliliği konusunda halkın önünde asla yorum yapmayacağına söz vermişti. Ama ne düşündüğü belliydi, değil mi? Adam avukat, mantık adamı, Avrupa'da bin üniversitede okutulan gerçeğin çarpıtılmasının onu ikna etmesi beklenemezdi."

"Kilisede reform istediğini sanıyordum?" Bu, ailemin doğal yeteneği olan politika denizinde kendimi ilk kaybedişim değildi.

"Reform istiyordu evet, paramparça olup krala devredilmesini değil," dedi ağabeyim hemen. "Kralın Papa rolü için biçilmiş kaftan olmadığını Thomas More'dan daha iyi kim bilebilir? Çocukluğundan beri kralla iç içe. Henry'yi usla Aziz Peter'ın veliahdı olarak görmeyecektir." Kısa bir kahkaha attı. "Saçmalığın daniskası."

"Saçmalık mı? Bunu desteklediğimizi sanıyordum."

"Tabii ki destekliyoruz," dedi. "Bu Henry'nin kendi evliliği hakkında söz sahibi olabilmesi, Anne'le evlenebilmesi demek. Ama aptallar bile bunun ne kanunen, ne ahlaken, ne de mantıken geçerli bir şey olmadığını biliyor. Boş ver Mary, sen kafanı yorma. Anne bunların hepsini biliyor. Sadece git, onu uyandır ve More'un istifa ettiğini, kralın bunu bu sabah öğreneceğini ve Anne'in sakin davranması gerektiğini söyle. Dayım aynen böyle söyledi. Anne sakin davranmalı."

Bana verilen görevi yerine getirmek üzere arkamı döndüm ve tam o anda William Stafford omzunu silkerek büyük salona girdi. Beni görünce bir an duraklayıp hafifçe başını eğdi. "Leydi Carey," dedi. Ağabeyime başını eğdi. "Lord Rochford."

"Git," dedi ağabeyim ve beni hafifçe itti. William'ı görmezden geldi. "Git söyle haydi."

Telaşla odayı terk etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu, William'ın eline bile dokunamamış, ona bir 'günaydın' bile diyememiştim.

Anne ve kral sabahın büyük bölümünü içeri kapanıp baş başa Thomas More'un istifasının onlar için ne demek olduğunu mütalaa ederek geçirdiler. Babam ve dayım, Cranmer ve Bakan Cromwell, Anne'in davasıyla ilişkili bütün insanlar onlarla birlikteydi ve hepsi kralın İngiltere Kilisesinin başına geçmesi, kilisenin semerelerinden faydalanması gerektiği

konusunda kararlıydı. Anne ve kral muazzam bir uyum içinde akşam yemeğine katıldılar. Anne sanki şimdiden kraliçe olmuş gibi Henry'nin sağ yanında oturdu.

Akşam yemeğinden sonra birlikte Henry'nin özel odasına girip herkesi dışarı gönderdiler. George hafif bir gülümsemeyle kaşını kaldırıp bana baktı, "Sonunda minik bir prens gelecekse neden olmasın, değil mi Mary?" diye fısıldadı. Sonra Francis Weston ve diğer birkaç kişiyle kart oynamaya gitti. Ben de gün ışığı görmek ve nehre bakmak üzere bahçeye çıktım ve bütün bu süre zarfında William Stafford'u çok özlediğimi fark ettim.

Sanki onu çağırmışım gibi aniden önüme çıkıverdi.

"Bu sabah beni aramaya mı gelmiştin?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söyledim hemen bir saraylı hızıyla. "Ağabeyimi arıyordum."

"Öyle olsun olmasın, ben seni aramaya çıkmıştım," dedi. "Ve seni bulduğuma çok memnun oldum. Çok memnun oldum, Leydim."

Bankın üzerinde biraz kayıp yanıma oturabileceğini işaret ettim. Dokunma mesafeme girer girmez kalbimin küt küt atmaya başladığını hissettim. Kendine has bir kokusu vardı, saçlarına, yumuşacık sakallarına yayılan sıcacık, hoş bir erkek kokusu. Ona doğru eğilmeye başladığımı fark ederek geriye yaslandım.

"Calais'ye dayınla birlikte ben de gelmek durumundayım," dedi. "Belki yolculuk esnasında sana hizmet edebilirim."

"Teşekkürler," dedim. Kısa bir sessizlik oldu.

"Ahırların orada olanlar için özür dilerim," dedim. "Anne'in bizi birlikte görmesinden korktum. Oğlumun velayeti onda olduğu sürece onu kızdırmak istemem."

"Anlıyorum," dedi William hemen. "Çok özel bir andı. Küçük binici çizmelerin avuçlarımın içindeydi ve bırakmak istemedim."

"Sevgilin olamam," dedim alçak sesle. "Bu çok açık." Başıyla beni onayladı. "Ama bu sabah beni mi arıyordun?"

"Evet," diye fısıldadım, sonunda dürüst bir cevap vererek. "Seni görmeden bir an daha geçilemeyecektim."

"Bütün gün seni görmek umuduyla bu bahçede ve markizin odalarının önünde dolanıp durdum," dedi. "Buralarda o kadar çok vakit harcadım ki, sonunda seni beklerken küreği alıp işe yarar bir şey yapmaya karar verdim."

“Bahçıvanlık mı?” dedim, bahçeyi kazan adama âşık olduğumu söylersem Anne’in yüzünün alacağı şekli gözümün önüne getirerek hafif bir kahkahayla. “Bu hiçbir işimize yaramaz.”

“Haklısın,” dedi kahkahamı benimle paylaşarak. “Ama sapık gibi hanımların odalarının etrafında dolanıp durmaktan daha iyidir diye düşündüm. Mary, ne yapacağız? Ne istiyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedim tüm dürüstlüğümle. “Sanki bir çılgınlık ediyormuşum ve gerçek bir arkadaşım olsa bu çılgın hislerim geçene kadar beni bağlayıp hiçbir şey yapmama izin vermezmiş gibi geliyor.”

“Sence geçici bir duygu mu?” diye sordu sanki daha önce bu hiç aklına gelmemiş gibi.

“Tabii ki,” dedim. “Hoşlanma duygusu işte, değil mi? Sadece ikimizi de aynı anda vurdu. Ben seni beğendim ama sen de beni beğenmiş olmasaydın biraz etrafında dolanıp melül melül sana bakacak, sonra unutup gidecektim.”

Bu lafıma gülümsedi. “Bu hoşuma giderdi. Bu söylediklerini şimdi de yapamaz mısın?”

“Bunların hepsine sonra gülüp geçeceğiz.”

Benimle tartışacağını sanıyordum. Aslında bunun gerçek bir sevgi, ölmeyecek bir sevgi olduğuna dair benimle tartışmasını ve bedeli ne olursa olsun kalbimin götürdüğü yolu izlemem için beni ikna etmesini bekliyordum.

Ama o tamam anlamında başını salladı. “Sadece bir hoşlanma demek? Daha öte bir şey değil?”

“Efendim?” dedim şaşırarak.

William ayağa kalktı. “Unutup gitmen ne kadar sürer sence?” diye sordu havadan sudan konuşur gibi.

Ona yanaştım. Sanki bedenimin bütün kemikleri dilimin ucuna gelip söyleyemediğim her şeyine dokunma ihtiyacı hissediyormuş gibiydi.

“Biraz düşün bakalım,” dedi şefkatle. “Dudakları kulağıma o kadar yakındı ki, nefesi şapkamdan dışarı fırlayan bir tutam saçı dalgalandırdı. “Benim aşkım, benim karım olabilirsin. Catherine’i yanımıza alabiliriz, değil mi? Onu da senden almazlar? Ve Anne’in kendi oğlu doğar doğmaz, Henry’yi, oğlumuzu sana geri verecektir.”

“Henry bizim oğlumuz değil,” dedim onun o alçak tondaki ısrarcı sesine karşı mantığıma güçlükle sığınarak.

“Ona ilk midillisini kim aldı? İlk yelkenlisini kim yaptı? Güneşe bakarak zamanı tahmin etmeyi kim öğretti?”

“Sen,” diye itiraf ettim. “Ama bunu seninle benden başka kimse bu şekilde görmeyecektir.”

“Ama oğlun görebilir.”

“O daha küçücük bir çocuk, bu konuda söz sahibi olamaz. Catherine’in de hiçbir konuda söz hakkı olmayacak. O da nereye isterlerse oraya gönderdikleri diğer Boleyn kızından öte bir şey olmayacak.”

“O zaman bu düzeni kendin için boz, çocuklarını da kurtar. Bir gün daha diğer Boleyn kızı olma. Gel Bayan Stafford ol, kendi arazilerinin, kendi küçük çiftlik evinin sahibi, peynir yapmayı ve tavuk yolmayı öğrenen biricik sevgili Bayan Stafford ol.”

Güldüm. Anında elimi yakalayıp başparmağını avucuma bastırdı. Kendimi tutmaya çalışmama rağmen parmaklarım elini tuttu ve bir müddet ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde sıcacık güneşin altında durduk. Aşk budalası bir genç kız gibi içimden, Cennet bu olsa gerek, diye düşündüm.

Arkamızda bir ayak sesi duyuldu ve sanki elim yanmış gibi elimi çekiverdim. Tanrıya şükür ki gelen ispiyoncu karısı değil, George’un kendisiydi. Bakışları kıpkırmızı yüzümden William’ın ifadesiz yüzüne kaydı ve soran bir ifadeyle kaşını kaldırdı. “Kardeşim?”

“William sadece kısrağımın topuklarını zorladığını söylemek üzere gelmişti,” diye uyduruverdim.

“Yara lapası yaptım,” dedi William hemen. “Ve Desmond iyileşene kadar Leydi Carey kralın atlarından birini ödünç alabilir. Bir iki günden fazla sürmez.”

“Çok iyi,” dedi George. William reverans yapıp yanımızdan ayrıldı.

Gitmesine izin verdim. George’un yanında bile, ki onunla bunun dışında her türlü sırrımı paylaşabilirdim, cesaret edip William’a gitmemesini söyleyemedim. Öfkeden omuzları hafifçe kasılmış halde yürüyüp uzaklaştı.

George arkasından bakan gözlerimi takip etti. “Sevgili Leydi Carey hafif bir tutkuyla mı bakıyor, ne?” diye sordu tembelce.

“Biraz,” diye itiraf ettim.

“Hiçbir şey ifade etmeyen sıradan insan bu mu?” Yalandan gülümsedim. “Evet.”

“Yapma,” dedi hiç uzatmadan. “Anne şu günden itibaren evlenene dek kusursuz olmalı, hele hele şimdi bir de kralın yatağına girmişken. Hepimiz

gösteri sahnesindeyiz. Adama azıcık tutku duyuyorsan bile yut gitsin kardeşim çünkü Anne evlenene dek her birimizin melekler kadar saf, kardeşimizin de melike olması gerekiyor."

"Onunla samanlıkta oynaşacak halim yok," diye itiraz ettim. "Benim adımın da herkesinki gibi bir onuru var. Üstelik seninkinden daha fazla."

"O zaman ona söyle de seni canlı canlı yiyecekmiş gibi bakmasın," dedi George. "Adam serseme dönmüş."

"Öyle mi?" dedim hevesle. "Gerçekten öyle mi bakıyor?"

"Tanrım bize yardım et," dedi George. "Ateş bacayı sarmış. Evet, korkarım öyle bakıyor. Söyle de Anne evlenip İngiliz Kraliçesi olana kadar bu duygularını kendine saklasın. Sonra kendi seçimini kendin yaparsın."

Anne'in özel odasında gümbür gümbür bir tartışma vardı. George'la birlikte ata binmekten döndüğümüzde kabul odasında donakalıp çok güzel dinlemiyormuş numarası yaparak kalın kapının ardından hiçbir kelimeyi kaçırmamaya çalışan Henry'nin beyleriyle Anne'in hanımlarına baktık. Henry'nin hoşnutsuzluk mırıltılarına karşılık Anne'in attığı öfke çığlığını duydum.

"Bunları ne yapacak ha? Ne yapacak? Yoksa Noel için saraya geri mi dönecek? Artık yatağına girdim diye beni aşağı gönderip gelip benim yerime mi oturacak?"

"Anne, Tanrı aşkına!"

"Hayır! Beni azıcık sevseydin bunları istemek zorunda bırakmazdın. Fransa'ya kraliçenin mücevherleri olmadan nasıl giderim? Beni Fransa'ya markiz olarak ama üç beş parça mücevherle götürdüğünde bu etrafa ne ifade eder?"

"Üç beş parçadan çok daha fazlalar..."

"Ama kraliyet mücevheri değiller!"

"Anne, o mücevherlerin bazılarını babam ona ilk evliliğinde almıştı, benimle alakası bile yok..."

"Hepsinin seninle alakası var! Onlar İngiltere'nin mücevherleri, kraliçeye verilmiş mücevherler. Eğer kraliçe ben olacaksam onların da benim olması gerek. Eğer kraliçe oysa tabii ki, onda kalabilir. Sen seç!"

Henry'nin kükremesini hepimiz duyduk. "Tanrı aşkına kadın, seni memnun etmek için daha ne yapmalıyım? Bir kadının hayal edebileceği her şeyi aldın! Şimdi ne istiyorsun? Kadının sırtındaki elbiseleri mi? Kafasındaki başlığı mı?"

“Hepsini ve daha fazlasını!” diye haykırdı Anne.

Henry rüzgâr gibi kapıyı açtı, hepimiz bir anda muhteşem bir gösteriye girişip konuşuyormuşuz da onu görür görmez reveransa hazırlanmışız gibi yaptık.

“Yemekte görüşürüz,” dedi buz gibi bir sesle Anne’e omzunun üzerinden.

“Görüşemeyiz,” dedi Anne bağıra bağıra. “Çünkü o vakte kadar çoktan gitmiş olacağım. Akşam yemeğimi yolda yiyip sabah kahvaltımı Hever’da edeceğim. Bana hor davranamazsın.”

Henry anında ona geri döndü ve kapı tekrar savruldu. Hepimiz göremediklerimizi duymak için durduk. “Beni terk edemezsin.”

“Yarım kraliçe olmayacağım,” dedi Anne tutkuyla. “Beni ya tamamen alırsın, ya da hiç. Beni ya tam anlamıyla seversin, ya da hiç. Ya tamamen senin olurum ya da hiç kimsenin. Seninle hiçbir şey yarım kalmayacak, Henry.”

Henry onu ezercesine kendine çektiğinde Anne’in elbisesinin çıkardığı hışırtıyı ve ablamdan gelen zevk iniltisini duyduk.

“Kulenin bütün mücevherleri senin olacak, onun mücevherleri, hatta kraliyet kayığı da,” diye vaat etti Henry boğuk bir sesle. “Bana kalbimin istediklerini verdiğin sürece kalbinin istediği her şey senin olacak.”

George öne atılıp kapıyı kapattı. “Kart oynamak isteyen var mı?” diye sordu neşeyle. “Sanırım bir süre bekleyeceğiz.”

Hanımlar ve beyler kahkahalarını bastırmaya çalıştı, birileri bir yerlerden bir deste kart, birileri de bir çift zar bulup getirdi. Ben de Anne’in özel odalarından gelebilecek münasebetsiz iniltileri bastırsın diye uşaklardan birini müzisyenleri çağırmaya gönderdim. Ablam kralla aşk yaparken saray eşrafını olabildiğince meşgul etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Elimden gelen her şeyi yaptım çünkü böylece yeni ve çok daha az konforlu başka bir eve gönderilen kraliçeye elçilerden biri kraliyet mücevherlerini; ona ait olan yüzükleri, bilezikleri, gerdanlıkları, Henry’nin ona sunduğu her bir aşk sembolünü geri vermesi gerektiğinde, çünkü ablam Fransa’ya giderken bunların hepsini takmak istiyordu, kadının ne hale geleceğini düşünmeye fırsatım olmayacaktı.

Henry’nin saray eşrafının Fransız kralı Francis’le yaptığı barış görüşmeleri Field of the Cloth of Gold’dan beri düzenlediği en muazzam geziydi ve bütün ihtişamı, bütün görkemiyle, masala dönüşen o olaydan

neredeyse farksızdı. Öyle olması gerekiyordu çünkü Anne, Katherine'in gördüğü ve yaptığı her şeyin bir adım ötesine geçmekte kararlıydı, bu yüzden Hanbury'clen Dover'a bütün İngiltere'yi imparatoriçeler gibi kat ettik. Bir atlı alayı yolumuz üzerinde karşımıza çıkabilecek tehlikeleri yok etmek üzere önden gidiyordu ama yolculuğun kendi ağırlığı, atların, yük arabalarının, at arabalarının, askerlerin, silahlı adamların, hizmetkârların, peşimizdeki ordugâhın sayısı ve at üstünde ilerleyen hanımlarla onlara eşlik eden beylerin güzelliği ülkenin çoğunu şaşkınlık dolu bir sessizlik içinde bırakmıştı.

Kanalın karşısına rahatça geçtik. Leydiler alt kata indi, Anne kendi kabinine girdi ve neredeyse yol boyunca uyudu. Beyler binici paltolarına sarınıp güverteye çıkıp sürahilerce sıcak şarap paylaşarak başka gemiler görmek umuduyla ufku seyretti. Ben de güverteye çıkıp geminin küpeştesine yaslandım ve suların teknenin pruvasının altında dalgalanışını seyredip tahtaların gıcırdayışını dinliyordum.

Sıcak bir el soğuk elimi kavradı. "İyi misin?" diye fısıldadı William Stafford. "Miden bulanmıyor ya?"

Ona doğru dönüp gülümsedim. "Tanrıya şükür ki, hayır. Ama bütün denizciler denizin bugün oklukça sakin olduğunu söylüyor."

"Lütfen Tanrım, böyle devam etsin," dedi yalvarır gibi.

"Aman Tanrım! Kâbus gibi! Sakın midenin bulandığını söyleme."

"Çok değil," dedi kendini savunur gibi.

Onu kollarıma almak istedim. Bir an aklımdan sevgilinin mükemmel olmayışı gerçek aşkın güzel bir sınaması diye geçirdim. Denizde midesi bulanan bir adamı çekici bulacağım aklımın ucundan bile geçmezdi ama gel gör ki, şimdi bu adama sıcak şarap, getirip onu kollarımda ısıtmak istiyordum.

"Gel, otur." Göz ucuyla etrafıma bakındım. Dedikodu ve skandal yatağı olan bu saray eşrafının ortasında insan ne kadar gözden uzak olabilirse o kadar gözden uzaktık. Onu üst üste yığılmış yelkenlere doğru götürüp sırtını direğe yaslayabileceği biçimde oturttum. Üzerindeki pelerini ancak oğlum Henry'nin üzerine saracağım kadar dikkatle onun üzerine sardım.

"Yanımdan ayrılma," dedi. Sesi o kadar hazindi ki, bir an benimle dalga geçtiğini sandım ama gözlerinde öyle masumane bir bakışla karşılaştım ki, dayanamayıp soğuk parmaklarımla yanaklarını okşadım.

“Gidip biraz sıcak şarap getireceğim.” Aşçıların şarap ve bira ısıtıp ekmek somunlarıyla servis yaptığı mutfağa indim. Geri döndüğümde William yanına oturabilmem için yelkenlerin üzerine kaymıştı. O ekmeğini yerken şarap kupasını tuttum, sonra şarabı paylaştık, yudum yudum. ”Şimdi biraz daha iyi misin?”

“Tabii. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır, hayır,” dedim telaşla. “Sadece daha iyi göründüğüne sevindim. Sana biraz daha sıcak şarap getireyim mi?”

“Hayır,” dedi. “Teşekkür ederim. Sanırım uyuyacağım.”

“Direğe yaslanarak uyuyabilir misin?”

“Hayır, sanmıyorum.”

“Yelkenlerin üzerine yatsan?”

“Sanırım uzanacağım.”

Etrafıma bakındım. İnsanların çoğu teknenin boca tarafına geçmiş ya kestiriyor, ya da kumar oynuyordu. Yapayalnızdık. “Sana sarılabilir miyim?”

“Bu hoşuma gider,” dedi yavaşça, sanki konuşamayacak kadar midesi bulanıyormuş gibi.

Yer değiştirdik, ben sırtımı direğe verdim, sonra o biricik, kıvır kıvır saçlı başını kucağıma koydu, kollarını belime doladı ve gözlerini kapadı.

Kahverengi sakalının yumuşaklığına, yanaklarına değen kirpiklerine hayran kalarak oturduğum yerde saçlarını okşadım. Başı sıcacıktı ve kucağımda gittikçe ağırlaşıyordu, kollarını sağlamca belime dolamıştı. Her yakınlaşmamızda hissettiğim o dolu dolu tatmin hissini yine hissediyordum.

Sanki bedenim bütün yaşamım boyunca onun özlemini çekmişti ve mantığım ne derse desin, işte sonunda kucağımdaydı.

Başımı geriye attım ve yanaklarımda soğuk deniz havasını hissettim. Teknenin sallantısı, kumaşların ve yelkenlerin arasında rüzgârın sessizce hışırdayıp gıcırdaması insanın uykusunu getiriyordu. Kendimi uykunun kollarına teslim ederken etrafındaki sesler giderek yok oldu. Dokunuşunun sıcaklığıyla uyandım, başı kasıklarımda bacaklarıma sürtünüyor, elleri pelerinimin içini keşfe çıkmış kollarımda, belimde, boynumda, göğüslerimde dolaşıyordu. Uykulu uykulu, bu duygu seline gözlerimi açtığımda başını kaldırıp çıplak ensemi, yanaklarımı, gözlerimi, sonra da tutkuyla dudaklarımı öptü. Dudakları sıcacıktı, tatlı tatlı oyalanıyordu, sonra dili dudaklarımın arasından içeri kayıp ağzımı keşfe başladı. Onu yemek,

onu içmek istiyordum, beni öpmesini, sonra güvertenin kumtaşından zeminine yatırıp oracıkta ve hemen benimle aşk yapmasını ve beni hiç ama hiç bırakmamasını istiyordum.

Eli gevşeyip beni bıraktığında bu kez ben elimi onun ensesine dolayıp dudaklarını tekrar kendime çektim ve onun değil benim şehvetimle öpüştük.

“Bir kabin bulabilir miyiz? Ya da bir ranza? Ne bileyim gidecek herhangi bir yer?” diye sordu nefes nefese.

“Bütün yatacak yerleri hanımlar kaptı. Ranzamı başka birine verdim.”

Hayal kırıklığı ve şehvetle hafifçe inledi, sonra elini saçlarının arasından geçirip kendi haline güldü. “Yüce Tanrım, kendimi seks budalası olmuş gibi hissediyorum!” dedi. “Seni öyle çok istiyorum ki, şehvetle titriyorum.”

“Ben de,” dedim. “Tanrım, ben de.”

William ayağa kalktı. “Burada bekle,” diye emretti ve geminin alt katına doğru gözden kayboldu. Elinde küçük bir kupa birayla gelip önce bana ikram etti, sonra kendi koca bir yudum aldı.

“Mary, evlenmeliyiz,” dedi. “Yoksa delireceğim ve bunun tek sorumlusu sen olacaksın.”

Hafif bir kahkaha attım. “Ah, aşkım.”

“Evet, delireceğim,” dedi çılgın gibi.

“Ne?”

“Ben senin aşkınım. Haydi, bir daha söyle.”

Bir an reddedebilirim diye düşündüm ama artık gerçeği reddetmekten yorulmuştum. “Aşkım.” Sanki o an için bu ona yetermiş gibi gülümsedi. “Gel buraya,” dedi, kanatlarını açıyormuş gibi pelerinini açtı ve beni geminin küpeştesine doğru çekti. Kuzu kuzu yanına gittim ve sıcacık pelerininin içinde kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Pelerinin korunağında elimi beline kaydırdım ve martılar dışında kimseye görünmeden başımı omzuna dayadım. Uzun bir süre geminin sallantısıyla kalçalarımız yan yana, huzur içinde öylece durduk.

“Ve işte Fransa,” dedi sonunda.

İleriye baktığımda karanın siyah hatlarını, sonra yavaş yavaş rıhtımı, gemilerin direklerini ve sonra Calais’deki İngiliz şatosunun kalesinin duvarlarını gördüm.

İstemeye istemeye beni bıraktı. “Yerleşir yerleşmez gelip seni bulacağım,” dedi.

“Gözlerim seni arayacak.”

Ayrıldık, insanlar yolculuğun ne kadar sakin geçtiğine hayret ederek güverteye çıkıp önümüzde gittikçe azalan deniz suyunun üzerinden Calais’ye bakmaya başlamıştı.

“Şimdi kendini iyi hissediyor musun?” diye sordum, bir kol boyu kadar uzaklaşıp. Hayatımın o tanıdık soğukluğunun az önceki tutku dolu mahremiyeti yok etmeye başladığını hissedebiliyordum.

Bir an William şaşkın şaşkın yüzüme baktı. “Ah, mide bulantısı. Onu unutmuştum.”

Aniden kandırıldığımı fark ettim. “Miden hiç bulanmadı, değil mi? Hayır tabii ki! Hiç bulanmadı! Hepsi beni yanına oturtmak, seni kollarıma alıp uyurken sana sarılmamı sağlamak içindi.”

Neşe dolu mahzun bir yüz bana baktı, sonra azarlanan bir oğlan çocuğu başını önüne eğdi, ardından yüzü aydınlanarak gülümsediğini gördüm. “Ama söyler misin, Leydi Carey,” diye bana meydan okudu. “Hayatının en mutlu altı saatini yaşadın mı, yaşamadın mı?”

Dilimi ısırdım. Durup şöyle bir düşündüm. Hayatımda bir dolu mutlu anım olmalıydı. Kralın sevgilisi olmuştum, beni seven bir koca beni geri istemişti ve senelerce kız kardeşimden daha başarılı olmuştum. Ama hayatımın en mutlu altı saati?

“Evet,” dedim hiç uzatmadan ona teslim olarak. “Hayatımın en mutlu altı saatiydi.”

İskeledeki sesler ve faaliyetlerle birlikte kıyıya yanaştık. Liman şefi, denizciler, iskele görevlileri, herkes kralla Anne’in karaya çıkışını görmek ve Fransa’daki İngiliz topraklarına ayak basışını kutlamak üzere rıhtıma gelmişti. Sonra hep birlikte büyük olay yaratıp Anne’i taç giyme töreni yapılmış bir kraliçe gibi ağırlayan Calais valisiyle birlikte dua dinlemeye St. Nicholas kilisesine gittik. Anne’in endişeyle yerini sağlama alma gayretine karşılık vali onu övmek için ne söylemiş ya da yapmış olursa olsun Fransa kralı lafından dönmedi ve Henry, Francis’le buluşmak için atını sürerken Anne’i geride, Calais’de bırakmak zorunda kaldı.

“Ne salak bir adam,” diye söylendi Anne kendi kendine Calais Şatosunun penceresinden bakarken. Henry kalabalığı selamlamak için şapkasını çıkarmış silahlı adamlarına liderlik ederek şatodan çıkarken semerinin üzerinde dönüp belki Anne onu seyrediyordur diye umutla el salladı.

“Neden?”

“Fransız Kraliçesinin benimle asla görüşmek istemeyeceğini bilmesi gerekirdi, o da Katherine gibi bir İspanyol prensesi. Ayrıca Navarre Kraliçesinin benimle tanışmayı reddetmesine de izin verdi. Hiç sorulmaması gerekirdi, bu ona hayır deme hakkı tanımış oldu.”

“Sebep belimi mi? Küçükken bize karşı çok iyi davranırdı.”

“Yaptıklarımın skandal olduğunu söyledi,” dedi Anne lafı uzatmadan. “Yüce Tanrım, bu kadınlar evlenip kendilerini garantiye alınca nasıl da havalara giriyor. Zannedersin ki, hiçbiri koca bulmakta zorlanmamış.”

“Şimdi biz Kral Francis’i hiç görmeyecek miyiz?”

“Onunla resmi olarak tanışamayacağız,” dedi Anne. “Kadınların hiçbiri benimle tanışmıyor.” Parmak uçarlıyla pencerenin kenarına vurdu. “Katherine bizzat Fransız Kraliçesi tarafından karşılanmıştı ve şimdi onların ne kadar cana yakın olduğundan bahsediyor.”

“Ama henüz kraliçe değilsin, biliyorsun,” dedim dangalak gibi.

Buz gibi bir bakışla bana döndü. “Doğru,” dedi. “Farkındayım. Son altı senede bunu çok iyi öğrendim. Öğrenmek için epey zamanım oldu, sağ ol. Ama merak etme kraliçe de olacağım. Ve bir dahaki sefere Fransa’ya kraliçe olarak geldiğimde o kadını beni böyle aşağıladığına pişman edeceğim. Ve Margaret Navarre kızlarını oğullarımla evlendirmeye kalkıştığında bana skandal diye hitap ettiğini hatırlatacağım.” Sertçe bana baktı. “Senin de her seferinde henüz kraliçe olmadığımı hatırlattığını da unutmayacağım.”

“Anne ben sadece...”

“O zaman kes sesini ve bir kerecik olsun düşünerek ağzını aç,” diye yapıştırdı.

Henry, Kral Francis’i Calais’deki İngiliz kalesine davet etti ve iki gün biz nedimeler tepemizde Anne’le birlikte şatonun penceresinden Fransız kralını gözetlemek ve başının tepesinden o dillere destan bakışlarından öte bir şey görememekle yetinmek zorunda kaldık. Anne’in dışlandığı için öfkeden köpürmesini bekliyordum ama o ketumiyetle gülümsüyordu. Henry her akşam yemeğinden sonra onun odasına geldiğinde öyle hoş esprilerle karşılanıyordu ki, ablamın bir şeyler planladığından emindim.

Bize tabii ki, kendisinin başı çektiği özel bir dansın provasını yaptırmaya başladı, sonra yemekteki davetlileri bizimle dans etmek üzere

dansa dahil etti. Belli ki, kralın Kral Francis için vereceği resmi ziyafete katılıp onunla dans etme niyetindeydi.

Leydilerin bazıları, onun kuralları bozmaya nasıl cesaret ettiğine hayret ediyordu ama ben, ablamın, planını Henry'ye onaylattığından emindim. Anne ziyafet salonuna girdiğinde kral tıpkı kendisi başka kılıklarda Kraliçe Katherine'in odalarına girdiğinde karısının zamanla öğrendiği gibi onu tanımıyormuş numarası yapacaktı. Senelerce kralı tanımamış gibi yaptığımızı düşündükçe kendimi yaşlı ve yorgun hissediyordum, şimdi aynı oyunu Anne oynayacaktı ve saray eşrafı yine onları takdir etmek durumundaydı.

Sabahları Anne'le birlikte ata binmem, ardından akşamüzerleri o ve hanımlarıyla dans etmem gerekmesine rağmen her öğlen Calais'nin sokaklarında dolaşmaya vakit buluyor ve her seferinde minik bira evlerinden birinde William Stafford'un beni beklediğini görüyordum. Beni sokağın meraklı gözlerinden uzaklaştırarak içeri çekiyor ve önüme bir kupa bira koyuyordu. "Her şey yolunda mı, aşkım?" diye sordu.

Ona gülümsedim. "Evet. Ya senin cephende?"

Evet anlamında başını salladı. "Yarın dayınla ata binmek durumundayım. Hoşuna gidebilecek bazı atlar hakkında haberlerim var. Gerçi fiyatlar uçuk. Fransız çiftçileri bir daha hiç gelmeyiz korkusuyla bu sene İngiliz lordlarını söğüşleme kararı almış."

"Dayım bana seni atlarının başına geçirebileceğini söyledi. Bizim için iyi bir şey olur, değil mi?" dedim hasretle. "Benim atım sana emanet olduğunda birbirimizi daha sık görebilir, birlikte ata binebiliriz."

"Ve evlenebiliriz de," dedi bana takılarak. "Atlarının efendisinin yeğeniyle evlenmesi dayını çok sevindirecektir. Hayır aşkım, bunun bizim için iyi bir şey olacağını sanmıyorum. Bence sarayda hiç şansımız yok." Yanağıma dokundu. Seni görmek için her gün şansımın yaver gitmesini bekleyemem. Seninle evlenmek ve seni gece gündüz yanımda görmek istiyorum."

Sustum.

"Seni bekleyeceğim," dedi William yumuşacık bir sesle. "Henüz hazır olmadığını biliyorum." Başımı kaldırıp ona baktım. "Seni sevmediğimden değil. Çocuklar, ailem, Anne... hepsinden önemlisi Anne. Onu nasıl bırakırım bilmiyorum."

"Sana ihtiyacı mı var?" diye sordu hayretle.

Hafif bir kahkaha attım. “Yüce Tanrım! Hayır! Ama beni bırakmaz. Gözünün önünde olmamı ister ki, güvende olduğundan emin olsun.” İkimiz arasında senelerdir sürüp giden yarışı ona izah etmekte zorlanarak duraksadım. “Elde ettiği bütün zaferler eğer ben orada değilsem ve şahit olmamışsam onun için yarım kalmış demektir. Ve benimle ilgili kötü bir şey olduğunda en ufak bir biçimde aşağılandığımda ya da insan yerine konmadığımda hemen görür, hatta hemen öç almaya hazırlanır, hah, ama kalbinin derinlerinde bir yerde darbe yediğim için sevinçten şakıyordur.”

“Şeytan gibi,” dedi, bana olan sadakatiyle.

Yine kıkırdadım. “Keşke evet diyebilsem,” diye itiraf ettim. “Ama gerçeği itiraf etmem gerekirse ben de öyleyim. Onun bana gıpta ettiği kadar ben de ona gıpta ediyorum. Onun gittikçe daha çok, daha çok yükseldiğini görüyorum. Artık onun yaptıklarından daha iyisini başarmam mümkün değil. Artık bunu kabullenmek zorundayım. Biliyorum ki, benim yapamadığımı yaptı ve kralı yakalayıp elinde tutmayı başardı. Yine biliyorum ki, ben bunu hiçbir zaman gönülden istemedim. Oğlum doğduktan sonra sadece çocuklarımla ve saraydan uzak olmak istedim, kralsa çok-”

“Çok?” diye üsteledi.

“Çok taiepkâr. Sadece sevgi değil, her şeyi istiyor. Kendi zaten çocuk gibi. Bense kendi çocuğum, gerçek bir çocuğum olduğunda çocuk gibi ilgi isteyen bir adama tahammül edemediğimi fark ettim. Kral Henry’nin kendi oğlu kadar bencil olduğunu gördüğümde ona olan sevgim bitiverdi. Ona sabırla bakamaz oldum.”

“Ama onu terk etmedin.”

“Kralı terk edemezsin,” dedim uzatmadan. “O seni terk eder.”

William söylediklerimin doğruluğunu başıyla onayladı.

“Ama o beni Anne için terk ettiğinde içimde hiçbir pişmanlık duymadım. Ve şimdi onunla dans ettiğimde ya da yemek yediğimde, konuştuğumda, yürüdüğümde, sadece bir saraylı olarak görevimi yerine getiriyorum. Onun kendisini dünyanın en mükemmel erkeği olarak, düşünmesini sağlıyor, başımı kaldırıp ona bakıyor, gülümsüyor ve hâlâ ona âşık olduğumu düşünmesi için elimden geleni yapıyorum.”

William kolunu belime atıp neredeyse sıkarak kavradı. “Ama âşık değilsin,” dedi.

“Bırak beni,” diye fısıldadım. “Canımı çıkartacaksın.”

Kolunu hafifçe gevşetti.

"Tamam," dedim. "Tabii ki, değilim. Bir Boleyn kızı, bir Howard saraylısı olarak görevimi yerine getiriyorum. Tabii ki, ona âşık değilim."

"Sevdiğin biri var mı?" diye sordu sohbet eder gibi. Kolu belimi her zamankinden daha sıkı sarmıştı.

"Biri var," dedim onu kışkırtarak.

Çenemin altına yerleşen bir parmak zorla yüzümü yukarı kaldırdı, kahverengi gözleri sanki ruhumu tarar gibi gözlerimi taradı.

"Sıradan biri," diye düzelttim.

Dudakları sıcacık bir tüy gibi dudaklarıma değdi ve beni uzun uzun öptü.

O gece Henry ve Francis, Staple Hall'da baş başa yemek yiyordu. Biz nedimeler Anne'in liderliğinde güzel elbiselerimizin üzerine pelerinlerimizi geçirip başlıklarımızın üstüne başka başlıklar taktık. Salonun yanındaki odada toplandık, pelerinlerimizi çıkarttık ve altın rengi elbiselerimizi, maskelerimizi, başlıklarımızı takmakta birbirimize yardım ettik. Odada ayna yoktu, bu yüzden neye benzediğimi göremiyordum ama etrafımdakiler altın renkleriyle ışıl ısıldı ve onların arasında daha da ışıldadığımın farkındaydım. Anne ise şahin yüzlü altın maskesinin deliklerinin arasından görünen siyah gözleriyle hepimizden daha şık ve vahşi görünüyordu. Simsiyah saçları altın başlığın altından omuzlarına dökülüyordu.

Sıramızı bekledik ve kendi dansımızı yapmak üzere içeri koştuk. Henry ve Kral Francis gözlerini Anne'den ayıramadı. Ben Fransızca konuşarak kulağıma beni afallatan teklifler fısıldayan Sör Francis Weston'la dans ettim. Bahanesi hazırdı, güya beni Fransız zannediyor ve bu tür tekliflerinin kabul göreceğini düşünüyordu. George karısıyla dans etmemek için telaşla hanımlardan birini dansa kaldırmıştı.

Dans sona erdi ve Henry dansçılardan birine dönüp maskesini kaldırdı, sonra tören gereği bütün salonu dolaşıp hanımların hepsinin ve en son Anne'in maskesini kaldırdı.

"Ah, Pembroke Markizi," dedi Kral Francis her haliyle çok şaşırmış gibi görünerek. "Daha önce tanıştığımızda Bayan Anne Boleyn'diniz ve o zamanlar sarayımın en güzel kızıydınız, tıpkı şimdi dostum Henry'nin sarayının en güzel kızı olduğunuz gibi."

Anne gülümsedi ve ona gülümsemesi için Henry'ye döndü.

“Sizinle boy ölçüşebilecek sadece tek bir kız vardı, o da diğer Boleyn kızıydı,” dedi Kral Francis gözleriyle beni arayarak. Anne’in zafer sevinci aniden yok oldu, Kral Francis yerine bana darağacını göstermek istermiş gibi bir hareketle öne çıkmamı işaret etti. “Kız kardeşim, Majesteleri,” dedi kısaca. “Leydi Carey.”

Francis elimi öptü. “Encbctnte,” diye fısıldadı, beni baştan çıkarmak ister gibi.

“Yine dans edelim!” dedi Anne aniden, bildiğim gibi bana yöneltilen her tür ilgiden rahatsızlık duyarak. Anında müzisyenler çalgılarını çalmaya başladı ve gecenin geri kalanında saray eşrafı eğlendi. Herkes Anne’in mutluluğu için elinden geleni yaptı.

O gece Fransa’ya yaptığımız resmi ziyaret sona erdi ve ertesi günü eve dönmek için eşyalarımızı toplayarak geçirdik. Rüzgâr aleyhimizdeydi ve Calais’de oyalanmak zorunda kaldık. Her sabah geminin kaptanına o gün ya da bir ertesi gün limandan ayrılıp ayrılamayacağımızı sorduruyorduk. Anne ve Henry avlandı ve İngiltere’de olduğu kadar çok eğlendiler. Aslında İngiltere’dekinden daha fazla eğlendiler çünkü Fransa’da Anne sokakta ata bindiğinde ona isimler sıralayan ya da atının toynaklarına ‘Fahişe’ diye bağıran kimse yoktu. Ve bu rötar sırasında William’la ben istediğimiz gibi buluşmakta özgürdük.

Her akşamüzeri şehrin batısında, neredeyse göz alabildiğince uzanan sert kumlu sahilde ata biniyorduk. Bazen atlar suyun kıyısındaki kumda koşmak istediğinde yularlarını çözüp serbestçe uçmalarına izin veriyorduk. Sonra tepeye kumullara gidiyorduk, William beni kucaklayarak semerimden indiriyor, pelerinini yere seriyordu ve birlikte, ben şehvetten ağlayacak hale gelene dek birbirimize sarılıp öpüşüyor, fısıldaşıyorduk.

Çoğu akşamüzeri pantolonunun bağcıklarını çözüp törensiz kutlamasız, baştan çıkarıcı güneşin altında, sadece martıların çığlıkları arasında, bir köylü kızıymışım gibi bana sahip olmasını istiyordum. Dudaklarım şişene, çatlayana, acıyana kadar beni öpüyordu ve akşamları uzun saatler boyunca nedimelerle yemek yerken dudaklarımı su içtiğim soğuk bardağa dayadığımda o tutkulu ısırışlarının acısını hâlâ dudaklarımda hissediyordum. Hiç çekinmeden bütün vücudumu elleriyle keşfediyordu. Kalçalarımı, çıplak göğüslerimi okşayabilmek için büstiyerimin arkasındaki bağcıkları açıyordu. Kahverengi dalgalı saçlarıyla başını üzerime eğip zevkten çığlıklar atana kadar beni emiyor, gittikçe artan bu zevk

dalgaları arasında daha fazla dayanamayacağımı hissederek doğruluyordum, sonra başını karnıma daldırıp göbeğimi ısırıyordu. Acıyla kasılıp onu kenara itiyor ve kendimi iç çekmek yerine çığlıklar atıp onunla kavga ederken buluyordum.

Beni sıcacık sarıp sonra ona olan açlığım biraz, hafifleyene dek uzun bir süre hiç kımıldamadan yanımda yatıyordu. Sonra beni döndürüyor ve uzun, sıska bedenini sırtıma yaslıyor, başlığımı çıkartıp saçlarımı yukarı topluyor, ensemi hafifçe ısırırken bedenini üzerime bastırıyordu. Sertliğini elbisem ve iç etekliğimin üzerinden bile hissedebiliyor, bir fahişe gibi, sanki sonuna kadar ve ‘evet,’ diyemeyeceğim için bana sormadan devam etmesi için yalvarır gibi kendimi ona yaslıyordum. Ve Tanrı biliyordu ki, ‘hayır’ da diyemezdim.

Kendini bana bastırıyor, geri çekilip tekrar bastırıyordu ve ben bir sonra olacakları bilerek, bir sonra olacakların özlemiyle, kendimi geriye veriyordum, hızlanıyor, hızlanıyordu ve kendimi doruğa yükselirken buluyor, duramayacağım bir noktaya geliyordum. Sonra zirveye ulaşamadan, ten tene ona istediğini veremeden arkamda durduğunu hissediyordum, hafifçe iç çekip tekrar yanıma yatıyor, beni kendine çekip gözlerimi öpüyor ve titremem geçene dek bana sarılıyordu.

Rüzgârın kıyıya doğru esip gemilerin limandan ayrılmasını engellediği her gün atlarımızı kumullara sürüp aşk yaptık. Yaptığımız tam bir sevişme değildi ancak sevişmelerin en tutkulusuydu. Her gün her şeye rağmen o günün dönüp ona ‘Evet’ diye fısıldayacağım gün olmasını, ya da onun beni zorla almasını umut ediyordum. Ama her gün zirveye ulaşmamdan bir saniye, bir dakika evvel duruyor ve beni kollarıyla sarıp sanki arzuyla değil, acıyla sarsılıyormuşum gibi yatıştırıyordu. Çoğu gün ikisini birbirinden ayırt edemiyordum.

On ikinci gün atları kumullardan aşağı sahile yürütüyorduk ki, William aniden durup başını kaldırdı. “Rüzgâr yön değiştirdi.”

“Ne?” diye sordum aptal aptal. Hâlâ zevkten başım dönüyordu. Rüzgâr olduğunun bile farkında değildim. Çizmelerimin altındaki kumu, sahildeki dalgakıranları, sol yanağımı ısıtan akşam güneşini bile zar zor hissediyordum.

“Kıyıdan denize doğru döndü,” dedi. “Artık yola çıkabilirler.”

Kolumu atımın ensesine dayadım. “Yola çıkmak mı?”

Dönüp bana baktığında yüzümdeki o sarhoş ifadeyi gördü ve halime güldü. “Ah tatlım, çok uzaklardasın, değil mi? Hatırlasana İngiltere’ye yola çıkamıyoruz çünkü rüzgârın insafa gelmesini bekliyoruz. İşte oldu. Rüzgâr yön değiştirdi. Yarın yola çıkacağız.”

Kelimeler sonunda kafamda yerine oturdu. “E ne yapacağız şimdi?”

Atının yularını kuluna geçirip beni semerime oturtturmak üzere atımın yanına geldi.

“Yelken açacağız, herhalde.” Ellerini çizmelerimin altında kavuşturup beni semerime doğru kaldırdı. Bedenimin yarım kalmış bir arzuyla, daha da büyük bir arzuyla, bir günlük daha birikmiş arzuyla, on ikinci gün yine yarım kalan bir arzuyla yandığını hissediyordum.

“Ya sonra?” diye üsteledim. “Greenwich’te böyle buluşamayız.”

“Doğru,” diye onayladı. “Nasıl görüşeceğiz peki?”

“Beni ahırların orada bulabilirsin ya da ben seni bahçede bulurum. Bugüne dek bir şekilde görüşmeyi başarmadık, değil mi?” Kolayca atının sırtına atladı, o benim gibi titremiyordu. Söyleyecek bir laf bulamadım. “Seninle böyle görüşmek istemiyorum.”

William deri bağcıkları ayarlarken hafifçe kaşlarını çattı, sonra doğruldu ve kibar, hatta mesafeli bir gülümsemeyle bana baktı.

“Yazın Hever’a giderken sana eşlik edebilirim,” diye önerdi.

“Ona daha yedi ay var!” diye haykırdım. “Evet.”

Atımı onunkine biraz daha yanaştırdım. Böyle kayıtsız davranabildiğine inanamıyordum. “Benimle her akşamüzeri böyle buluşmak istemez misin?”

“Tabii ki. İstediğimi sen de biliyorsun.”

“O zaman nasıl yapacağız?”

Dönüp hafifçe dalga geçer gibi bana gülümsedi. “Bunun yapılabileceğini sanmıyorum,” dedi kibarca. “Howardlar’ın o kadar çok düşmanı var ki, seni hemen bu hoppa davranışın yüzünden ispiyonlarlar. Dayının emrinde beni çok geçmeden tespit edecek bir dolu casus var. Şanslıydık, on iki günümüz oldu ve her biri çok güzeldi. Ama bu günleri İngiltere’de yaşayabileceğimizi sanmıyorum.”

“Anladım.”

Atımın başını çevirdim ve güneşin sıcaklığını sırtımda hissettim. Dalgalar hafifçe içeri sokuldu ve atım azıcık korkarak sular dizlerini ve baldırlarını yalarken yana kaydı. Onu kontrol edemedim, hakim olamıyordum. Kendime de hakim olamıyordum.

“Sanırım artık dayının emrinde olmayacağım.” William atını atımın yanına sürdü.

“Ne?”

“Sanırım artık çiftliğime dönüp çiftçilik yapmayı deneyeceğim. Her şey orada beni bekliyor. Saraydan sıkıldım. Bu hayata uygun değilim. Bir efendiye, seninki gibi büyük bir aileye bile hizmet edemeyecek kadar özgür ruhlu bir adamım.”

Hafifçe doğruldum. Howard gururu hemen yardımıma koştu. Omuzlarımı geriye verip çenemi yukarı kaldırdım. “Nasıl istersen,” dedim onunki kadar soğuk bir sesle.

Beni başıyla onaylayıp atını hafifçe geriye çekti. Şehrin surlarına doğru, leydi ve eşlikçisi gibi yol aldık. Kumullardaki âşıklar çok uzakta kalmıştı, bir Boleyn kızı ve Howardlar’ın emir eri saraya geri dönüyordu.

Kale hâlâ açıktı, henüz hava kararmaya başlamamıştı ve taş sokakların arasından yukarı, şatoya doğru yol aldık. Kapılar açıktı, köprü henüz yukarı çekilmemişti, doğruca ahırların bulunduğu yere sürdük. Adamlar atları sulayıp saman saplarıyla ovalıyordu. Kralla Anne yarım saat önce geri dönmüş, atları ter atana dek yürütülüp beslenmiş ve su verilmişti. Özel konuşmanın imkânı yoktu.

William beni semerimden indirdi, eli bileğime değdiği, bedeni bedenime dokunduğu anda aniden içimi öyle inanılmaz bir arzu kapladı ki, acıyla hafifçe inledim.

“İyi misin?” diye sordu dengemi sağlamamı bekleyerek.

“Hayır!” dedim sertçe. “İyi değilim. Olmadığımı gayet iyi biliyorsun.”

Bir an o da kontrolünü kaybeder gibi oldu. Kolumu yakalayıp sertçe beni kendine çekti. “Şu anda hissettiklerini ben aylardır hissediyorum,” dedi tutku dolu bir sesle. “Şu anda hissettiklerini seni ilk gördüğüm günden beri gece gündüz hissediyorum ve görünüşe bakılırsa hayatım boyunca böyle devam etmem bekleniyor. Düşün bu konuyu, Mary. Ve çağırt beni. Bensiz yaşayamayacağını anladığın gün çağırt beni.”

Elimi kıvırarak elinden kınlardım ve kendimi geri çektim. Bir tarafım peşimden gelmesini umut ediyordu ama gelmedi. Öyle yavaş yürüyordum ki, adımı fısıldayacak olsa onu duyup dönebilirdim. Ayaklarımı istemeye istemeye sürüyerek ondan uzaklaştım. Şatonun kapısına giden kemerden geçerken bedenimin her noktası onunla kalmak için acı içinde bana yalvarıyordu.

Odama gidip ağlamak istiyordum ama büyük salondan içeri girerken George koltuklardan birinden ayağa fırladı ve "Seni bekliyorum, nerelerdeydin?" diye sordu.

"Ata biniyordum," dedim uzatmadan.

"William Stafford'la," diye suçladı beni.

Kıpkırmızı gözlerimi ve titreyen dudaklarımı ondan gizlemedim. "Evet, ne olmuş?"

"Yüce Tanrım," dedi ağabey tonuyla. "Yüce Tanrım, hayır, seni şapşal fahişe. Git yüzünü yıka da suratının şekli değişsin. Seni böyle gören herkes olanları tahmin edebilir."

"Hiçbir şey yapmadım!" dedim ani bir tutkuyla. "Hiçbir şey! Bir işe yarasa bari!"

Duraksadı. "Olması gerektiği üzere. Haydi, acele et."

Odama çıkıp gözlerime su serptim ve kurulama bezine yüzümü sildim. Anne'in kabul odasına girdiğimde yarım düzine kadın kart oynuyordu ve George en ciddi suratıyla pencere kenarında beni bekliyordu. "

Hemen gözleriyle şöyle bir odayı taradı, sonra elimi koluna sıkıştırıp büyük salon boyunca uzanan ama günün bu saatinde boş olan resim odasına götürdü.

"Görülmüşsün," dedi. "Kimseye görünmeden bu işten yırtacağını düşünmüş olamazsın."

"Hangi işten?"

Olduğu yerde durup gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ciddiyetle bana baktı. "Küstahlık etme," diye uyardı. "Kumullardan aşağı başın onun omzunda, onun kolu belinde, açık saçların rüzgârda savrularak yürürken görülmüşsün. Howard Dayımın her yerde casusları olduğunu biliniyor musun? Eninde sonunda yakalanacağını bilmiyor muydun?"

"Ne olacak peki?" diye sordum korkuyla. "İş burada kalırsa, hiçbir şey. Bu yüzden bunları sana dayım ya da babam değil de ben söylüyorum. Bilmek istemiyorlar. Onların bildiğini bilmiyor olacaksın. Sadece seninle benim aramızda ve daha ileriye gitmesine gerek kalmayacak."

"Onu seviyorum, George," dedim en alçak sesimle. Başını önüne eğip elimi kolunun arasında çekiştirerek odanın dibine doğru yürüdü. "Bu, bizim gibi insanlar için hiçbir şeyi değiştirmez. Bunu sen de biliyorsun."

"Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum, onu düşünmekten başka hiçbir şey yapamıyorum. Geceleri onu hayal ediyorum, bütün gün onu göreceğim

anı bekliyorum ve onu gördüğümde kalbim tersyüz oluyor, arzudan bayılacak gibi oluyorum.”

“Ya o?” diye sordu George söylediklerime kendini kaptırarak elinde olmadan.

Yüzüme aniden çöken acıyı görmesin diye başımı öteye çevirdim. “Onun da böyle hissettiğini sanıyordum ama bugün rüzgâr yön değiştirdiğinde İngiltere’ye yelken açacağımızı ve birbirimizi Fransa’daki gibi göremeyeceğimizi söyledi.”

“E, adam doğru söylemiş.” dedi George sözünü sakınmadan. “Eğer Anne ona düşen görevi doğru düzgün yerine getiriyor olsaydı o zaman ne sen, ne de yarım düzine hanım kendi emrindeki adamlarla Fransız sokaklarında flörtleşiyor olmayacaktı.”

“Durum öyle değil,” diye parladım. “O emrimdeki adamlardan biri değil. O sevdiğim adam.”

“Henry Percy’yi hatırlıyor musun?” diye sordu aniden.

“Tabii ki.”

“Âşıktı. Dahası sözlenmişti, hatta dahası evlenmişti. Bu onu kurtardı mı? Hayır. Kendisinden nefret eden bir kadınla Northumberland’a tıkılıp kaldı, hâlâ âşık, hâlâ kalbi kırık, hâlâ çaresiz. Seçimini sen yap. İster âşık ve kalbi kırık yaşa ya da durumunu en iyi şekilde değerlendir.”

“Senin gibi mi?”

“Benim gibi,” dedi üzgün üzgün. Elinde olmadan gözleri odanın dibine, Sör Francis Weston’in Anne’in omzu üzerinden müzik partisyonlarını izlediği yöne kaydı. Sör Francis ona baktığımızı hissedip başını kaldırdı. İlk kez bana gülümsemeyi unutup gözlerini arkamdaki ağabeyime dikti, bakışlarında derin bir mahremiyet vardı.

“Ben hiçbir zaman arzularımın peşinden gitmedim, onları göz önüne alarak hareket etmedim,” dedi hüzünle. “Ailemi ön plana aldım ve bu hayatıma, yaşamımın her gününe mal oldu. Anne’i utandıracak hiçbir şey yapmıyorum. Biz Howardlar için aşk ön planda olamaz. İlk ve en önemli görevimiz saraylı olmak. Hayatımız sarayda geçiyor. Ve saray gerçek aşkın yaşanabileceği bir yer değil.”

George başıyla onu onaylamadığında Sör Francis mesafeli bir gülümseme takınıp dikkatini tekrar müziğe çevirdi.

George koluna yasladığım soğuk parmaklarımı çimdikledi. “Onunla görüşmeye son vermelisin,” dedi. “Bana şerefin üzerine söz ver.”

“Şerefim üzerine söz veremem çünkü şerefim falan kalmadı,” dedim hüzünle. “Bir adamla evliydim, onu kralla boynuzladım. Sonra ona geri döndüm ama daha onu sevme ihtimalim olduğunu söyleyemeden öldü gitti. Şimdiyse bütün kalbim ve ruhumla sevebileceğim bir erkek buldum. Onu bir daha görmeyeceğime dair şerefim üzerine söz vermemi istiyorsun ve veriyorum. Şerefim üzerine. Biz Boleyn kardeşlerde şerefin ş’si kalmadı.”

“Aferin,” dedi George. Beni kollarına alıp dudaklarımdan öptü. “Kalp kırıklığı sana yarıyor. Muhteşem görünüyorsun.”

Ertesi gün yelken açtık. Güvertede gözlerim William’ı aradı, onu yakaladığımda bana bakmamaya özen gösteriyordu. Diğer hanımlarla birlikte geminin alt katına inip minderlerin üzerine kıvrıldım ve uyudum. Senenin geri kalanında, Hever’a çocuklarımı görmeye gidene kadar sadece ve sadece uyumak istiyordum.

Kış 1532

Saray Noel'i Westminister'da karşıladı ve Anne bütün faaliyetlerin merkeziydi. Saray eğlencelerinin sorumlusu ardı ardına maskeli balolar düzenledi ve Anne'i Barış Kraliçesi, Kış Kraliçesi, Noel Kraliçesi yaptı. İngiltere Kraliçesi dışında her tür kraliçe olmuştu ve herkes ablamın o unvanı da çok yakında elde edeceğini biliyordu. Henry onu Londra Kulesi'ne götürdü ve Anne sanki doğuştan prensesmiş gibi İngiliz hazinesinden istediklerini seçti.

O ve Henry artık yan yana odalarda kalıyordu. Geceleri utanmadan ya kralın ya da ablamın odasında birlikte oluyor, sabahları odadan birlikte çıkıyorlardı. Kral yatak odasına gelen ziyaretçileri karşılaması için ona siyah satenden kürklü bir sabahlık aldı. Nedimdik ve yatak arkadaşlığı görevime son verilmişti. Genç kızlığımdan beri ilk kez gece odamda kendimi yalnız buldum. Minik ateşimin yanında kendi kendime oturabilmek ve Anne'in fırtına gibi öfkeyle içeri dalmayacağını bilmek hoş bir şeydi. Ama yalnız olduğumu fark ettim. Uzun geceler boyu ateşin önünde hayaller kurdum ve soğuk akşamüzerleri penceremden gri kış yağmurlarını seyrettim. Gün ışığı ve Calais'nin kumulları şimdi yıllar öncesinde kalmış gibiydi. Çatının kiremitlerine düşen buz taneciklerine dönüştüğümü hissediyordum.

Dayımın adamları arasında gözlerim William Stafford'u arıyordu ama biri bana onun şalgamlarını toplamak ve yaşlanan hayvanlarını uykuya yatırmak için çiftliğine gittiğini söyledi. Onu düşündüm, minik çiftliğine gitmiş işlerini yoluna koymaya çabalıyor, gerçek işlerle uğraşıyordu. Bense skandallar ve dedikoduların içine gömülmüş, sarayda öylece kendimi oyalıyor, her şeyi bırakmış, boş ve bencil iki insanı memnun etmeye, onları eğlendirmeye çabalıyordum.

On iki gün süren Noel ziyafetinin ortasında Anne yanıma geldi ve ne tür belirtilerin bir kadının hamile olduğunu gösterdiğini sordu. Adet günlerini saydık, bir hafta içinde kanamasının başlaması gerekiyordu. Şimdiden sabahlan midesinin bulandığını, etlerin yağını ağzına koyamadığını söyledi. Ona henüz emin olamayacağımız kadar erken olduğunu söyledim.

Gün sayıyordu. Bazen öylece olduğu yerde kaskatı duruyordu ve ben içinden hamile olması için dua ettiğini biliyordum.

Kanamasının başlaması gerektiği gün geldi ve o gece Anne başını odamın kapısından içeri uzatıp zafer dolu bir sesle, “Temizim. Bu bebeğim olduğu anlamına mı geliyor?” diye sordu.

“Bir günle anlaşılmaz,” dedim kaba bir tonla. “En az bir ay beklemelisin.”

Ertesi gün ve bir ertesi gün geçti. Henry’ye umutlarından bahsetmiyordu ama her erkek gibi onun da gün saydığını biliyordum. İkisi de bayram yerindeki cambazlar gibi havalarda uçuyordu. Henry’nin ona sormaya cesareti yoktu, bana gelip Anne’in adet gününün geçip geçmediğini sordu.

“Sadece bir ya da iki hafta gecikti, Majesteleri,” dedim saygıyla.

“Ebelerden birini çağırtayım mı?” diye sordu.

“Henüz değil,” diye tavsiye ettim. “İkinci ayı beklesek iyi olur.”

Endişeli görünüyordu. “Onunla yatmamam mı gerekir acaba?”

“Belki yumuşak davranmanız yeterli olur.”

Henry endişeyle kaşlarını çatınca bu bebek için duydukları arzunun daha evlenmeden yatak odalarının bütün şenliğini altüst edeceğini hissettim.

Ocak ayında Anne’in adetinin tam bir ay geciktiği kesinleşti. Krala karnında onun çocuğunu taşıyor olabileceğini söyledi.

Henry’nin hali acıklıydı. O kadar uzun süre kısır bir kadınla yaşamıştı ki, doğurgan bir kadının varlığı onun için kuru ağustos ayında sulak bir vadiye varmak kadar heyecan vericiydi. Birlikteyken oldukça sessiz ve birbirlerine uzaklardı. Eskiden tutkulu kavgalar eden tutkulu birer âşıkken şimdi dost olmak istiyorlardı.. Anne sessizce dinlenmek istiyor, bedeninde gizliden gizliye gelişen süreci bozacak bir şey yapmaktan ödü kopuyordu. Henry, sanki varlığıyla kendi başlattığı şeyi devam ettirebilirmiş gibi onun yanında olmak istiyordu. Ona sarılmak, onunla yürüyüş yapmak ve onu her türlü işten azat etmek ister gibiydi.

Bir dolu hamileliğin sona erişini, pek çok kere kadınların acı ve hayal kırıklığıyla ağladığını görmüştü. Birkaç evladının doğumunu kutlamış ancak beklenmedik ölümler sevincini elinden alıp götürmüştü. Şimdiyse Anne’in doğurganlığının onu tamamıyla aklayacağını düşünüyordu. Tanrı ağabeyinin karısıyla evlendiği için onu lanetlemişti ve şimdi aynı Tanrı gelecekteki karısını (Henry’nin yeni koşullara göre şekillenen zihninde ilk

karısını) onunla yatmaya başladıktan sonra birkaç ay içinde hamile bırakarak bu laneti üzerinden kaldırmıştı. Anne'e olağanüstü bir şefkat ve saygı gösterdi. Hemen yeni İngiliz kanunlarıyla, yeni İngiliz kilisesinde resmi olarak evlenebilmeleri için yeni bir kanun çıkarttı.

Nikâh neredeyse tamamen gizli bir biçimde Whitehall'da, Anne'in Londra'daki evinde, eski düşmanının, kardinalin eski evinde yapıldı. Kralın şahitleri iki dostuydu, Henry Norris ve Thomas Heenage ve nikâhı William Brereton kıydı. George'la bana Anne'le Henry'nin kralın özel odasında akşam yemeği yiyormuş gibi görünmesini sağlama görevi verildi. Saray eşrafı kocaman tabakların içeri dışarı gidip geldiğini gördüğünde bunun Boleynlerle kral için verilen özel bir akşam ziyafeti olduğuna kanaat getirdi. O İngiltere kralıyla evlenirken Anne'in sandalyesinde oturup onun tabağından yemek yemek benim için ufak bir öçtü ama yine de eğlenceliydi. Gerçeği söylemek gerekirse ablam ortalıkta yokken onun siyah saten sabahlığını da denedim ve George bana çok yakıştığına yeminler etti.

Bahar 1533

Birkaç ay daha geçmiş ve iş bitmişti. Anne gittikçe şişen karnını tutarken halka kralın resmi karısı olduğu ilan edildi, hem de Henry ve Kraliçe Katherine'in evliliklerini kısacık bir zamanda şöyle bir soruşturup geçersiz ve boş olduğuna karar veren Başpiskopos Cranmer gibi bir yetkili tarafından. Kraliçe ismini lekeleyen ve onurunu ayaklar altına alan bu mahkemeye katılma tenezzülünde bulunmadı. Hâlâ Roma'ya yaptığı başvuruya sarılmış, İngiliz yetkilileri ciddiye almıyordu. Bir an, salak gibi, adı anons edildiğinde daha önce yaptığı gibi kırmızı elbisesinin içinde dimdik orada olacağını sanarak gözlerimle onu aradım. Ama o çok uzaklarda Papa'ya, yeğenine, müttefiklerine yazıyor, davasının Roma'daki saygın yargıçlar önünde adil bir biçimde gerçekleştirilmesi için yalvarıyordu.

Ama Henry bir kanun, yeni bir kanun daha çıkardı ki, bu kanun İngiliz davalarının ancak İngiliz mahkemelerinde görülebileceğini söylüyordu. Aniden artık Roma'nın hiçbir hükmü kalmamıştı. Aklıma İngilizlerin adaleti İngiliz mahkemelerinde görmek istediklerini söylediğim geldi ama bunu söylerken adaletin Henry'nin kamçısı, kilisenin Henry'nin hazinesi, Danışma Meclisinin Henry ve Anne'in sevdiği insanlardan oluşmasını kast etmemiştim.

Paskalya Yortusunda kimse Kraliçe Katherine'den bahsetmedi. Sanki öyle biri hiç var olmamıştı. Taş ustaları senelerdir orada durmaktan yer şekillerinden biri gibi kanıksanmış İspanyol narlarını sökmeye geldiğinde kimse bu konudan bahsetmedi. Kimse artık İngiltere'nin yeni bir kraliçesi olduğuna göre Katherine'in yeni unvanının ne olacağını sorgulamadı. Kimse ondan en ufak bir biçimde bile bahsetmedi, sanki kadıncağız utanç verici bir ölümle aramızdan ayrılmıştı ve biz onu unutmaya çalışıyorduk.

Anne üzerindeki unvan kurdelelerinin, saçlarında, elbisesinin eteğinde ve kuyruğundaki mücevherlerin, boynunda ve kollarındaki pırlantaların ağırlığından neredeyse sendeliyordu. Bütün saray tamamen hizmetindeydi ve belli ki, buna hiç hevesli değillerdi. George bana kralın, taç giyme törenini, Paskalya'dan kırk dokuz gün sonra olan ve bu sene hazirana denk gelecek Beyaz Pazar gününde yapmayı planladığını söyledi.

“Şehirde mi olacak?”

“Katherine’in taç giyme törenini gölgede bırakacak bir tören olacak,” dedi. “Öyle olmalı.”

William Stafford saraya geri dönmedi. Kralın bovling oynamasını seyrederken çok dikkatli bir ses tonuyla av mevsiminde yeni bir kısrak istediğimi bahane ederek William Stafford’u atlarının başına geçirip geçirmediğini sordum.

“Ah, hayır,” dedi ağzımdan çıkar çıkmaz yalanımı yakalayarak. “William gitti. Calais’den sonra onunla konuştum. Onu bir daha görmeyeceksin.”

Yüzümün şeklini aynen olduğu gibi korudum ve ne kasıldım, ne de gerildim. Ben de en az onun kadar saraylıydım, bir tokat yiyip yoluma devam edebilirdim. “Çiftliğine mi gitti?” diye sordum sanki öyle ya da böyle olması umurumda değilmiş gibi.

“Ya çiftliğine gitmiştir ya da haçlı seferine,” dedi dayım. “İyi bir temizlik oldu.”

Dikkatimi tekrar oyuna verdim ve Henry iyi bir atış yaptığında ellerimi çırpıp “Yaşasın!” diye bağırdım. Birileri bana bahis teklif etti ama kralın aleyhine bahis yapmayı reddettiğimde Henry’nin bu övgü karşısında gülümsediğini yakaladım. Oyun bitene dek bekledim, kralın yürüyüş yapmak için beni yanına çağırmayacağını anlayınca kalabalığın arasından sıyrılıp odama gittim.

Şöminenin ateşi sönmüştü. Oda batıya bakıyordu. Sabahları loş ve kasvetliydi. Yatağımın üzerine oturup tarladaki fakir kadınlar gibi ayaklarımı birkaç giysiyle örttüm ve üzerime bir battaniye aldım. Deli gibi üşüyordum. Battaniyeye iyice sarındım ama beni ısıtmadı. Calais’deki günleri hatırladım, denizin kokusunu, William beni öpüp koklarken sırtıma ve çamaşırlarımın arasına giren pütürlü kumları. Fransa’da geçen o geceler boyunca onu hayal etmiş, her sabah hasretten dizlerimin bağı çözülmüş, saçlarımdan yastığıma kumlar dökülmüş halde uyanmıştım. Şimdi bile dudaklarım onun öpücükleri için yanıp tutuşuyordu.

George’a verdiğim sözde dürüsttüm. Ona her şeyden evvel her zaman, her zaman bir Boleyn ve Howard olduğumu söylemiştim ama şimdi, bu karanlık odada oturmuş şehrin gri gölgelerine, Westminister Sarayı’nın çatısına yaslanan siyah bulutlara bakarken aniden anlıyordum ki, George

hata etmişti, ailem hata etmişti, ben hata etmiştim, hem de hayatım boyunca. Ben her şeyden evvel Howard değildim. Ben her şeyden evvel kadındım, tutkulu olabilen, sevgiye ve şehvete fazlasıyla aç bir kadındım. Ben Anne'in, uğruna gençliğini feda ettiği ödülleri istemiyordum. George'un hayatının kuru romantikliğini de. Ben sevip güvenebileceğim bir adamın ateşini, terini, tutkusunu istiyordum. Ve kendimi ona vermeyi istiyordum. Çıkarlarım için değil, istediğim için.

Ne yaptığımın neredeyse farkında olmadan ayaklarımdaki giysileri itip yataktan kalktım. “William,” dedim boş odaya. “William.”

Ahırların bulunduğu alana gidip Hever'a çocuklarımı görmeye gideceğimi söyleyerek atımın ahırından getirilmesini emrettim. Dayımın ahırlarda da bir çift gözü ve kulağı olduğu, olan biteni gözlediği kesindi ama mesaj ona iletilene dek çoktan gözden kaybolmuş olmayı umut ediyordum. Saray alayı bovling yeşilliklerinden yemeğe inmişti ve düşündüm ki, biraz şansım varsa, dayımın casusu ona yeğeninin yanında eşlikçi olmadan saraydan ayrıldığını ispiyonlayana kadar yok olabilirim.

Birkaç saat içinde hava kararacaktı. Soğuk bahar akşamları önce gri bir örtüyle gelir, sonra tıpkı kişmiş gibi etraf kapkara olurdu. Şehirden henüz çıkmamıştım bile ki, Canning denen küçük bir köye, yüksek surlarını ve bekçisinin kapısını görebildiğim bir manastıra vardım. Kapıya vurdum, atımın kalitesini gördüklerinde beni içeri alıp kireç badanalı küçük bir oda, bir dilim et, bir dilim ekmek, bir parça peynir ve küçük bir kap bira verdiler.

Sabah kahvaltı niyetine tıpatıp aynı yiyecekler önüme kondu, karnım guruldayarak dua ederken içimden Henry'nin kiliselerin geliri ve rüşvet konusundaki katılığı bu tür küçük toplulukları hesaba katmalı, diye düşündüm.

Rochford'a nasıl gidebileceğimi sordum. Ev ve topraklar senelerdir Howard ailesindeydi ama buraya nadiren giderdik. Sadece bir kez gitmiştim, o da nehir yoluyla. Karadan nasıl gidebileceğim konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Ama ahırdaki oğlanlardan biri Tilbury'ye giden yolu bildiğini söyledi ve üç beş katırla bir iki at bozuntusundan sorumlu olan ve kendini atların efendisi olarak tanıtan papaz, oğlana yaşlı bir at verebileceğini ve benimle gelip yolu gösterebileceğini söyledi.

Oğlan Jimmy adında tatlı bir çocuktu, ata semersiz biniyor, çıplak topuklarıyla atının tozlu böğrünü mahmuzluyor, sesinin son perdesiyle şarkılar söylüyordu. Tuhaf bir ikili olmuştuk. Nehir kenarındaki patikada

ilerleyen afacan ve leydi. Atlar için zorlu bir yolculuktu, yer yer tozlu ve çakıllı, yer yer de çamurluydu. Thames'e akan derelerin üzerinde sığ alanlar ve bazen aldatıcı bataklıklar vardı ki, atım toynaklarının altında kayan kumlardan ve onu içine çeken çamurlu alanlardan kaçınıyor, korkuyordu ama Jimmy'nin yaşlı atının kararlılığı sayesinde yoluna devam etti. Rainham denen küçük bir köyde öğle yemeği yedik. Ev sahibi hanım bana evin sunabileceği tek yiyecek olan haşlanmış yumurta ve kahverengi ekmekten ikram etti. Tatlı olarak birkaç kuru elma vardı ve ben Westminister Sarayı'nda bıraktığım yarım düzine meze ve altın tabaklarda sunulan düzinelerce eti düşünerek gülmemek için kendimi zor tuttum.

Gergin değildim. Hayatımda ilk kez yaşamımı kendi ellerimde tuttuğumu ve kendi kaderimi tayin edebileceğimi hissediyordum. İlk kez babamın ya da kralın değil, kendi arzularımın peşindeydim. Ve biliyordum ki, arzularım beni kaçınılmaz bir biçimde sevdiğim adama doğru götürüyordu.

William'la ilgili hiçbir şüphem yoktu. Bir an bile beni unutmuş ya da köyden başka bir kadın bulmuş veya onu seçen başka bir mirasçıyla evlenmiş olabileceğini düşünmedim. Hayır, tekerleksiz bir yük arabasının kuyruğuna oturup Jimmy'nin elma çekirdeklerini havaya tükürüşünü seyrettim ve hayatımda ilk kez birine güven duydum.

Akşam yemeğinden sonra birkaç saat daha yol gittik ve hava kararmaya başlarken Grays denen küçük bir kasabanın pazaryerine vardık. Jimmy, Tilbury'nin yolun ilerisinde olduğunu ama Southend'in ötesindeki Rochford'a gitmek istiyorsam nehri takip etmeyi bırakıp doğuya gitmem gerektiğini söyledi.

Grays'de küçük bir bira evi vardı, hiç çiftlik yoktu ama yoldan içeride güzel bir malikâne görünüyordu. Aklımdan atımı malikâneye sürüp cahil bir yolcu olarak haklarımı kullanmak ve beni ağırlamalarını rica etmek geçti. Ama dayımın bütün ülkeye yayılmış olan nüfuzundan korktum. Ayrıca kafamdaki tozdan, yüzüm ve giysilerimdeki kirden rahatsız olmaya başlamıştım. Jimmy bir sokak çocuğu kadar kirliydi ve ne tür bir eve gidersek gidelim onu ahırda yatıracakları aşikârdı.

"Bira evine gidiyoruz," diye karar verdim.

Dışarıdan göründüğünden daha güzel bir yerdi. Başkentten Tilburry'ye gidip gelenler çoğunlukla medceziri ya da gemilerini Londra gölüne çekmeleri için kayıkları beklemek yerine buraya yanaşmayı tercih ediyor ve

bira evi bu trafikten kâr ediyordu. Bana birkaç kişinin paylaştığı bir odada etrafı perdeyle örtülü bir yatak, Jimmy'ye de mutfakta samandan bir döşek verebiliyorlardı. Benim için bir tavuk kesip yanında buğday ekmeği ve bir bardak şarapla servis yaptılar. Bir leğen soğuk suyla temizlenmeyi bile başardım, böylece saçlarım leş gibi olmasına rağmen hiç olmazsa yüzüm arınmıştı. Giysilerimle uyudum ve binici çizmelerimi hırsızlardan korkarak yastığımın altına gizledim. Sabah koktuğumu hissederek uyandım ve büstiyerimin içine sızan birkaç pire gün ilerledikçe beni daha beter kaşındırdı.

Sabah Jimmy'nin gitmesine izin vermek zorunda kaldım. Bana sadece Tilbury'ye dek yolu gösterme sözü vermişti ve küçük bir oğlan çocuğu için dönüş yolu zaten gereğinden fazla uzundu. Gerçi hiç gözü korkmuş gibi görünmüyordu. Yüksek bir taşın üzerinden yaşlı atının hörgüçlü sırtına zıpladı ve akşam yolda yemesi için verdiğim bir somun ekmek ve peynirle bozukluğu reddetmedi. Yollarımız ayrılana dek birlikte ilerledik, bana Southend'e giden patikayı gösterdi, sonra batıya, Londra'ya doğru yoluna devam etti.

Yalnız başıma atımı sürdüğüm taşra patikaları ıssızdı. Dümdüz, boş ve ıssız. Bu tarlaları ekmek Kent'in verimli arazileriyle uğraşmaktan çok farklı olmalı, diye geçirdim içimden. Atımı hızla sürdüm ve bataklıkların arasında ilerleyen ıssız yollar hırsızlarla dolu olabilir diye gözümü dört açtım. Aslında taşranın ıssızlığı lehimeydi. Soyacak yolcular olmadığından etrafta hırsız da yoktu. Şafak vaktinden alacakaranlığa kadar sadece, yeni ekilmiş sebze tarlasından kargaları korkutarak kovan küçük bir oğlan ve uzakta, arkasında duman gibi yukarı yükselen martı sürüsüyle bir bataklığın kenarındaki çamurları sabanıyla süren bir adamdan başka kimse görmedim.

Yol bataklıkların arasından ilerlediği, yer yer sularla kaplı ve çamurlu olduğundan hızlı ilerleyemiyordum. Rüzgâr nehirden karaya doğru esiyor ve burnuma deniz kokusu geliyordu. Neredeyse her şeyiyle çamurdan yapılmış birkaç küçük köyün içinden geçtim. Kerpiç duvarlı ve kerpiç çatılı evler vardı. Birkaç çocuk gözlerini bana dikip sonra ben geçerken heyecanla bağırarak peşimden koştu. Onların da rengi çamur gibiydi. Southend'e vardığımda hava kararmaya başlamıştı ve geceyi geçirebileceğim bir yer aranmaya başladım.

Birkaç ev, bir kilise ve yanında papazın evi vardı. Kapıya vurdum ve kâhya kadın cesaretimi kaçıracak biçimde kaşlarını çatarak kapıyı açtı. Ona

yolculuk ettiğimi ve misafirperverliğine sığındığımı söyledim, bana. hiç de hoşnut olmadığını saklamayan bir tavırla mutfağın bitişiğinde küçük bir oda gösterdi. İçimden bir Boleyn ve Howard kızı olsam bu tavrından dolayı ona lanet ederdim, diye düşündüm ama hayır, artık hayatında bir avuç madeni parası ve içinde büyük bir kararlılığından öte bir şeyi olmayan fakir bir kadındım.

“Teşekkür ederim,” dedim, sanki burası kalmam için gayet uygun bir yermiş gibi. “Yıkanabilmem için biraz su da verebilir misiniz? Ve biraz yiyecek?”

Heybemin içindeki paraların şıkırtısı ret kararını değiştirmesini sağladı. Gidip bana biraz su ve sonra da tadı ve görüntüsü tencerede günlerdir kaldığını ele veren bir et yemeği getirdi. Umursayamayacak kadar aç, tartışamayacak kadar yorgundum. Çabucak mideme indirip tahta çömleği bir parça ekmekle iyice sıyırdım, sonra küçük döşeğe kıvrılıp şafak vaktine dek uyudum.

Sabah kâhya kadın kalkmış yerleri siliyor, efendisinin kahvaltısını hazırlamak için ateşi canlandırıyordu. Ondan bir kurulama bezi ödünç alıp yüzümü ve ellerimi yıkamak üzere dışarı çıktım. Tulumbanın altında, etrafımdaki tavuk sürüsünün bakışları altında ayaklarımı da yıkadım. Giysilerimi çıkartıp tamamıyla yıkanmayı ve temiz giysiler giyebilmeyi çok isterdim ama bu bir tahtırevanım ve beni taşıyacak adamlarım olması kadar abes bir istekti. Eğer beni seviyorsa biraz pisliği umursamamalıydı. Beni sevmiyorsa, zaten o felaketin üzerine kirim solda sıfır kalırdı.

Kâhya kadın kahvaltıda merakını yenemeyip tek başıma nereye yolculuk ettiğimi sordu. Atımla elbiselerimi görmüştü ve kaç para ettiklerinin farkındaydı. Ona hiçbir şey anlatmadım, elbisemin cebine bir dilim ekmek sokuşturup atımı semerlemeye gittim. Atıma binip yola çıkmaya hazır olduğumda onu bahçeye çağırdım. “Bana Rochford’a giden yolu tarif edebilir misin?”

“Kapıdan çık, patikanın sonundan sola dön,” dedi. “Doğuya doğru gitmeye devam et. Bir saate kadar varırsın. Kimi görmek istiyorsun? Boleyn ailesi saraydan dışarı çıkmaz.”

Cevap olarak bir şeyler mırıldandım. Benim, bir Boleyn kızının onca yolu tek başına at sırtında onu davet bile etmemiş olan bir adam için teptiğini öğrenmesini istemiyordum. William’ın evine yaklaştıkça içime daha da büyük bir korku basmaya başlamıştı ve bu cesaretime

şahitlik edecek herhangi biri olsun istemiyordum. Atımı mahmuzlayıp bahçeden çıktım, bana söylediği gibi sola döndüm, sonra dümdüz güneşe doğru yol aldım.

Rochford dört yol ağzındaki bir birahanenin etrafına dizilmiş birkaç evden ibaret minicik bir kasabaydı. Ailemin kocaman evi kiremitten yüksek bir duvar ve arkasında koca bir yeşilliğin gerisine kurulmuştu. Evi yoldan göremiyordum bile. Evdeki hizmetkârlardan biri beni görecek diye korkmadım, bu halimle nasılsa kimse beni tanıyamazdı.

Yirmi yaşlarında aylak bir oğlan bir evin duvarına yaslanmış yolu seyrediyordu. Yol dümdüz ve rüzgârlıydı. Çok soğuktu. Eğer bu bir şövalyelik sınavı olsaydı, bundan daha zor olamazdı. Çenemi yukarı kaldırıp oğlana sordum: “William Stafford’un çiftliği mi?”

Oğlan ağzındaki saman sapını çıkartıp atıma doğru sallana saikına ilerledi. Elini yulara koyamaması için atımı hafifçe yana çevirdim. Atımın güçlü arka bacakları harekete geçince oğlan geriledi ve saçlarını arkaya itti.

“William Stafford mu?” diye tekrarladı büyük bir şaşkınlıkla.

Cebimden bir bozukluk çıkarttım ve eldivenli elimin başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttum. “Evet,” dedim.

“Yeni beyefendi mi?” diye sordu. “Londra’dan gelen? Elma ağacı Çiftliği,” diye yolun yukarısını gösterdi. “Sağa dön, nehre doğru. Ahırı olan saz damlı ev. Yol üzerinde bir elma ağacı var.” Bozukluğu ona doğru fırlattım, tek eliyle yakaladı. “Sen de Londra’dan mısın?” diye sordu merakla.

“Hayır,” dedim. “Kent’ten geliyorum.”

Sonra döndüm ve nehri, elma ağacını ve ahırlı damdan sazlı evi arayarak atımı yolun yukarısına sürdüm.

Bahçeler yoldan içeride, nehir tarafında kalmaya başladı. Nehrin kenarında saz yatakları vardı.

Bir ördek sürüsü aniden korkuyla vakvakladı, bir balıkçıl upuzun bacakları, çıkıntılı göğsüyle kocaman kanatlarını çırptı ve nehrin aşağısına kondu. Araziler alçak çitler ve alıçlarla çevriliydi, su kenarındaki engebeli otlaklar sararmıştı, büyük olasılıkla deniz suyunun tuzundan, diye düşündüm. Yola yaklaştıkça kışın yorgunluğuyla gri ve yeşile çalıyorlardı ama baharda William bu tarlalardan iyi ürün elde edebilir, diye geçirdim içimden.

Yolun ötesindeki arazi daha yüksekti ve sürülmüştü. Sabanın açtığı her aralıktan su pırıldıyordu, burası her zaman sulak bir arazi olacaktı. Daha ilerde, kuzeyde, bazı arazilere elma ağaçları ekilmiş olduğunu gördüm. Yola doğru eğilmiş, dalları yere uzanan kocaman, yaşlı ve yapayalnız bir elma ağacı vardı. Kabuğu gümüş grisiydi, filizleri aşılandığından dolayı kocaman kocamandı. Dallardan birinin çatalında yeşil ökseotları bitmişti ve ani bir istekle atımı o tarafa çevirip bir filiz kopardım, böylece yoldan sapıp onun çiftlik evine giden küçük patikada ilerlerken elimde en münasebetsiz bitki vardı.

Bir çocuğun çizebileceği kadar minik bir çiftlik eviydi. Uzun alçak bir ev, üst katta dört pencere, alt kattaysa iki pencere ve ana kapı. Kapı ahır kapısı gibiydi, tepesi ve altı. Anladığım kadarıyla yakın bir vakte kadar çiftçinin ailesi ve hayvanları bu evde hep birlikte uyumuştu. Evin yan tarafında büyük bir ahır alanı vardı, taş döşeli ve temiz ve yanında yarım düzine ineğin otladığı bir yeşillik. Kapının üzerinden bir at başını uzattı, William Stafford'un Calais'nin kumlu sahillerinde yanımda koşan atını hemen tanıdım. Hayvan bizi görünce kişnedi ve kısrağım sonbaharın bitimindeki o güneşli günleri sanki o da hatırlamış gibi kişneyerek karşılık verdi. Sese ön kapı açıldı ve karanlık evden bir gölge çıkıp ellerini kalçalarına dayayarak yolda ilerleyişimi izledi. Ben kapıdan içeri girerken ne kımıldadı, ne de bir şey söyledi. Yardımı olmadan semerimden inip ondan tek bir hoş geldin kelimesi bile duymadan çiti açtım. Atımın yularını çitin kenarına dolayıp ökseotu hâlâ elimde, ona doğru yürüdüm.

Bunca uzun yoldan sonra, söyleyecek bir şeyim olmadığını fark ettim. Onu gördüğüm an bütün kararlılığım ve amacım paramparça olmuştu.

"William," diyebildim sadece ve hediye getirmişim gibi beyaz tomurcuklu ökseotu filizini uzattım.

"Efendim?" dedi hiç yardımcı olmadan. Hâlâ bana doğru en ufak bir harekette bulunmamıştı. Başlığımı çıkarıp saçlarımı açtım. Aniden şaşkınlıkla idrak ettim, beni daha önce hep temiz ve parfüm kokuları içinde görmüştü. Ve şimdi üç gündür üzerimden çıkarmadığım elbisemle, pireli, darmadağın, toz içinde, at ve ter kokarak, umutsuzca, çaresizce, kendini ifade edemeden öylece ona bakıyordum.

"Efendim?" diye tekrarladı.

"Seninle evlenmeye geldim, eğer hâlâ beni istiyorsan." Kelimelerin ağırlığını hafifletmenin imkânı yokmuş gibi görünüyordu.

Yüzündeki ifade bomboştu. Arkamdaki yola baktı. “Seni kim getirdi?”

Başımı iki yana salladım. “Yalnız geldim.”

“Sarayda kötü bir şey oldu, değil mi?”

“Hayır, hiçbir şey olmadı,” dedim. “Hatta daha iyisi olamazdı. Evlendiler ve Anne bebek bekliyor. Howardlar’ın geleceği hiç bu kadar parlak olmamıştı. İngiltere Kralının teyzesi olacağım.”

William bu lafıma hafif bir kahkaha patlattı. Başımı eğip leş gibi çizmelerime ve üzerimdeki tozlu binici giysilerine dikkat edip ben ele bir kahkaha attım. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözleri sıcacıktı.

“Hiçbir şeyim yok,” diye uyardı beni. “Tıpkı haklı olarak söylediğin gibi, sıradan biriyim.”

“Benim de senede yüz sterlin dışında hiçbir şeyim yok,” dedim. “Nereye gittiğimi öğrendiklerinde o da olmayacak. Sensiz bir hiçim.”

Eliyle sanki beni kendine çekecekmiş gibi ani bir hareket yaptı ama yine kendini durdurdu. “Hayatının benim yüzümden mahvolmasından sorumlu olamam,” dedi. “Beni sevdiğin için fakirleşmeni istemem.”

Onu yakınımda hissettiğimde bana sarılmasını bekleyerek titremeye başladım. “Önemli değil,” dedim telaşla. “Yemin ederim bunların hiçbirinin artık önemi yok.”

O zaman kollarını bana açtı, bir adım attım ve neredeyse kollarına düştüm. Beni yakalayıp dudaklarını dudaklarıma dayayarak kendine bastırdı, pis suratımın her köşesini arzuyla öptü, gözlerimi, yanaklarımı, dudaklarımı ve sonunda hasret dolu dudaklarımı aralayıp içeri daldı. Sonra beni kaldırıp kucakladı ve evinin eşiğine, basamaklardan çıkarıp yatak odasına, yer yatağının tertemiz çarşaflarına ve oradan zevkin doruklarına taşıdı.

Epey sonra pire ısırıklarıma güldü ve bana içi su dolu kocaman tahta bir küvet getirip mutfaktaki büyük ateşin önüne yerleştirdi, ben başımı geriye verip saçlarımı hoş kokulu sıcak suya batırırken o bitlerim için saçlarımı taradı.

Büstiyerimi, eteğimi ve iç çamaşırlarımı yıkanması için kenara koyup onun gömleğiyle pantolonunu giymem için ısrar etti. Pantolonun belini iyice dolayıp daralttım ve paçalarını güvertedeki denizciler gibi kıvırdım. Atımı alıp otlağa götürdü, hayvancağız semerinden kurtulmanın sevinciyle yuvarlanıp kısraklar gibi havaya tekmeler savurarak William’ın atıyla koştu. Sonra William bana koca bir kâse ballı lapa hazırlayıp tereyağlı bir dilim

buğday ekmeği ve kalın bir dilim Essex peyniri getirdi. Jimmy'yle yaptığım yolculuğa gülüp eşlikçim olmadan yola çıkmama kaşlarını çattı, beni tekrar yatağa götürdü ve bütün akşamüzeri hava kararana kadar seviştik, sonra yine acıktığımızı fark ettik.

Akşam yemeğini mutfakta mum ışığında yedik. Benim şerefime William yaşlı bir tavuk kesip şişte kızarttı. Elime kendi iş eldivenlerini geçirip beni tavuğu çevirmekle görevlendirdi, kendi de o arada ekmeği kesip küçük bir bira çıkarttı ve peynirle tereyağı almak için kilere gitti.

Yemeğimizi bitirdikten sonra taburelerimizi ateşe doğru çekip birbirimizin şerefine içtik, sonra anlamsızca sessizlik içinde oturduk.

"Buna inanamıyorum," dedim bir müddet sonra. "Kafamda sana ulaşmaktan başka bir şey yoktu. Evini falan hiç düşünmedim. Sonrasında ne yapacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu."

"Peki, şimdi ne düşünüyorsun?"

"Hâlâ ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sanırım buna alışacağım. Çiftçi karısı olacağım."

Öne uzanıp ateşe kalın bir turba fırlattı. O da diğerleriyle birlikte yanmaya başlayıp kıpkırmızı parladı. "Ya ailen?" diye sordu. Omuz silktim.

"Not bıraktın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey bırakmadım."

Bir kahkaha patlattı. "Ah, sevgilim, ne düşünüyordun?"

"Seni," dedim. " Aniden seni ne kadar sevdiğimi fark ettim. Tek düşünebildiğim bir an evvel yanına gelmekti."

William uzanıp saçımı okşadı. "Sen iyi bir kızsın," dedi onaylar bir tonla.

Hafif bir kahkaha attım. "İyi bir kız mı?"

"Evet," dedi hiç çekinmeden. "Hem de çok iyi."

Başımı saçımı okşayan eline doğru geriye verdim ve eli enseme kaydı. Ensemi sıkıca tutup yavrusunu sallayan bir kedi şefkatiyle salladı. Gözlerini kapatıp kendimi dokunuşlarına bıraktım.

"Burada kalamazsın," dedi yumuşacık bir sesle.

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. "Kalamaz mıyım?"

"Kalamazsın." Elini kaldırıp beni susturdu. "Seni sevmediğimden değil çünkü seviyorum. Ve evlenmeliyiz. Ama bu durumdan olabildiğince yararlandıktan sonra."

"Parayı mı kast ediyorsun?"

Başını iki yana salladı. “Çocuklarını kast ediyorum. Bana kimseye haber vermeden, kimsenin desteği olmadan geldiysen çocuklarını asla yanına alamazsın. Onları bir daha göremezsin bile.” Acımı bastırmak için dudaklarımı birbirine yapıştırdım. “Anne her an onları benden alabilir zaten.”

“Ya da sana geri verebilir,” diye hatırlattı. “Gebe demiştin.”

“Evet. Ama-”

“Eğer oğlu olursa seninkine ihtiyacı kalmaz. Onu bıraktığı anda geri almaya hazır olmalıyız.”

“Sence onu geri alabilir miyim?”

“Bilmiyorum. Ama onu geri elde edebilmek için sarayda olmalısın.” Elleri gömleğin üzerinden omuzlarımı ısıtıyordu. “Ben de seninle saraya döneceğim,” dedi. “Bu mevsimlik çiftliği idare etmesi için burada bir iki adam bırakabilirim. Kral bana bir yer verecektir. Rüzgârın hangi yönden estiğini görene kadar birlikte olabiliriz. Alabilirsek çocukları alır, sonra pilimizi pırtımızı toplar buraya geri döneriz.” Bir an durakladı, yüzünün allak bullak olduğunu gördüm. Rahatsız görünüyordu. “Sence burası onlar için yeterince iyi mi?” diye sordu utangaçça. “Onlar Hever’a alışkın ve burada yolun hemen ilerisinde ailenin kendi evi var. Bir statüyle doğup büyüdüler. Burası onlara küçücük gelir.”

“Bizimle olacaklar,” dedim lafı uzatmadan. “Ve onlara sevgimizi vereceğiz. Yeni bir aileleri olacak, hiçbir soylunun sahip olmadığı türden bir aileleri. Aşk evliliği yapmış bir anne babaları olacak, maddi durumlarına ve statülerine rağmen birbirini seçmiş bir anne baba. Onlar için daha kötü değil, daha iyi olacak.”

“Ya senin için?” diye sordu. “Burası Kent değil.”

“Westminister Sarayı da değil,” dedim. “Başka hiçbir şeyin senin yerini tutmayacağını fark ettiğimde kararımı verdim. Sana ihtiyacım olduğunu anladım. Neye mal olursa olsun seninle olmak istiyorum.”

Omuzlarımdaki elleri beni iyice kavradı, tabureden kaldırıp kucağına oturttu. “Bir daha söyle,” diye fısıldadı. “Kendimi rüyada gibi hissediyorum.”

“Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadım gözlerimle iyice yüzünü tarayarak. “Neye mal olursa olsun seninle olmak istiyorum.”

“Benimle evlenecek misin?”

Gözlerimi kapatıp alnımı onun boynuna yasladım. “Evet,” dedim. “Kesinlikle evet.” Kiliseye onun pantolonu ve gömleğiyle gitmeyi reddettiğim için elbisem ve iç çamaşırlarım yıkanıp kurur kurumaz evlendik. Papaz, William’ı tanıyordu ve ertesi günü kiliseyi bizim için açıp akıl almayacak bir hızla işi bitirdi. Hiç umursamadım. İlk evliliğim Greenwich Sarayı’nda kralın huzurunda olmuş, evlilik birkaç sene içinde başka bir ilişkiye kılıf edilmiş, sonra da ölümle sona ermişti. Böyle basit ve kolay gerçekleşen bu evlilikse beni başka bir geleceğe taşıyacaktı. Sevdiğim erkekle kendi evimde yaşayacaktım.

El ele çiftlik evine yürüdük ve William’ın kendi bacasının isinde pişirdiği salam ve taze ekmekle düğün ziyafeti yaptık.

“Bütün bunların nasıl yapıldığını öğrenmem gerekecek,” dedim huzursuzca, başımı kaldırıp William’ın son domuzunun kalan üç bacağının asılı olduğu çengellere bakarak.

Güldü. “Çok basit,” dedi. “Bir de sana yardım edecek bir kız buluruz. Bebekler gelince birkaç kadına ihtiyacımız olacak.”

“Bebekler mi?” dedim Catherinc’le Henry’yi düşünerek.

Gülümsedi. “Bebeklerimiz,” dedi. “Evin minik Stafford’larla dolmasını istiyorum. Sen istemiyor musun?”

Ertesi gün Westminister’a doğru yola çıktık. Ben çoktan George’a, nehrin yukarısına bir not göndermiş ve Anne’le dayıma hasta olduğumu sandığımı söylemesi için yalvarmıştım. Vebaya yakalandığımdan öyle korkmuştum ki, onlara bir şey söylemeden saraydan ayrılmış ve iyileşene kadar gidip Hever’da kalmıştım. Çok geç kalmış bir yalandı, aklı olan kimseyi ikna etmeyecekti ama Anne kralla evlendiği ve şimdi bebek beklediği için kimsenin beni düşünmemesini ya da ne yaptığımla gerçekten ilgilenmemesini umut ediyordum. Yanımızda atlarımızla Londra’ya kayıkla gittik. İstemeye istemeye dönüyordum. Saraydan ayrılırken amacım gitmek ve William’la birlikte taşrada yaşamaktı. Planlarını alt üst edip onu çiftliğinden alıkoymak değil. Ama William kararlıydı. “Çocukların olmadan asla tam olarak yerleşmiş olmayacaksın,” diye öngördü. “Ve mutsuzluğunu kendi vicdanıma yüklemek istemem.”

“Demek bunu cömertliğinden yapmıyorsun,” dedim neşeyle.

“Son istediğim şey hayatından bezmiş bir kadın,” dedi mutluluk içinde. “Londra’dan Hever’a sana eşlik etmeye çalışmıştım, hatırladın mı? Ne kadar ruh karartıcı olabildiğini biliyorum.” Suların yükseldiği, rüzgârın

karaya doğru estiği bir aralığa denk geldik ve kısa sürede nehrin yukarısına vardık. Westminister'in basamaklarına yanaştık, William atları tahta iskeleye çıkarırken ben yukarı yürüdüm. Bir saat sonra onunla büyük salona çıkan basamakların önünde buluşmaya söz verdim. O süre zarfında sarayda havanın ne durumda olduğuna bakacaktım.

Doğruca George'un odalarına gittim. Tuhaf bir biçimde odasının kapısı kilitliydi, kapıyı Boleyn şifresiyle vurdum ve açılmasını bekledim. Hışırtılar duydum, sonra kapı savrularak açıldı. "Ah, sen misin," dedi George.

Sör Francis Weston onunlaydı, ben odaya girerken pantolonunu düzeltmekle meşguldü. "Pardon," diyerek geriledim.

"Francis atından düşmüş," dedi George. "Şimdi rahat yürüyebiliyor musun, Francis?"

"Evet, ama gidip dinleneceğim," dedi. Elimi tutup iyice eğilerek reverans yaptı, yıprandığı ve elde yıkandığı belli olan elbisem ve pelerinim hakkında hiçbir yorum yapmadı.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz George'a döndüm. "George, çok üzgünüm ama gitmek zorundaydım. Uydurduğum yalanı söyleyebildin mi?"

"William Stafford mu?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Doğru düşünmüşüm," dedi. "Tanrım, biz ne salağız."

"İkimiz de mi?" diye sordum tedbirli bir tonla.

"Kendi farklı seçimlerimizle," dedi. "Ona gittin ve yattın, değil mi?"

"Evet," dedim uzatmadan. Günün bomba haberini, evlendiğimizi George'a bile söylemeye cesaretim yoktu. "Ve bana eşlik etmek için benimle geldi. Ona kralın emrinde bir iş ayarlar mısın? Artık dayıma hizmet edemez."

"Bir şeyler ayarlarım," dedi George şüpheyle. "Howard hisseleri şu sıra epey yüksek. Ama onu sarayda ne yapacaksın? Eninde sonunda yakalanırsınız."

"George lütfen," dedim. "Bugüne dek hiçbir şey istemedim. Anne'in yükselişinden herkes ya toprak, ya para kazandı. Ben çocuklarım dışında hiçbir şey istemedim ama oğlumu elimden aldı. Bu şimdiye dek istediğim tek şey."

"Yakalanacaksın," diye uyardı George. "Ve sonra adın lekelenecek."

“Hepimizin sırları var,” dedim. “Anne’in bile. Anne’in sırlarını sakladım, seninkileri de saklarım. Senin de benim için aynı şeyi yapmanı istiyorum.”

“Tamam, öyle olsun,” dedi gönülsüzce. “Ama tedbirli olmalısın. Bundan sonra öyle birlikte ata binmek falan yok. Tanrı aşkına gebe falan kalma. Ve dayım sana bir koca bulursa evlenmek zorundasın. Sev, sevme.”

“Bu konuyla zamanı geldiğinde ilgilenirim,” dedim. “Şimdi ona bir yer ayarlayacak mısın?”

“Kralın teşrifatçısı olabilir. Ama bu yere sayemde geldiğini unutmasın ve gözünü kulağını benim için dört açsın. O bundan sonra benim adamım.”

“Hayır, değil,” dedim tedbirli bir gülümsemeyle. “Fazlasıyla benim adamım.”

“Yüce Tanrım, sen nasıl bir fahişesin,” diye güldü ağabeyim ve beni kollarına çekti.

“Ya ben güvende miyim? Anlattıklarına inandılar mı?”

“Evet,” dedi. “Kimse koca bir gün ortadan yok okluğunu fark etmedi bile. Bana gelip seni Hever’a götürüp götürmediğimi sordular ve ben de ne haltlar karıştırdığını öğrenene kadar en güvenlisi evet demek diye düşündüm. Çocukların hasta olmasından korktuğunu söyledim. Notunu aldığımda bir yalan çoktan söylenmişti, bu yüzden o yalanı devam ettirdim. Herkes Hever’a gittiğini ve seni benim götürdüğümü sanıyor. Kötü bir yalan değil, yutmuşlardır.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Birileri beni böyle görmeden gidip elbisemi değiştireyim.”

“Bence at onu. Çılgın aşiftenin tekisin, Marianne. Böyle şeyleri içinde barındırdığını bilmiyordum. Kendi yoluna gitmekte ısrar eden hep Anne olmuştu. Sen hep söyleneni yaparsın sanıyordum.”

“Bu kez yapmadım,” dedim, ona bir öpücük gönderip yanından uzaklaştım.

Söz verdiğim gibi William’la buluştum ama bana sarılıp saçlarımı öpmesini isterken böyle bir kol boyu mesafeden iki yabancı gibi konuşmak çok tuhaftı.

“George benim adıma bir yalan uydurmuş zaten, o yüzden güvendeyim. Ve sana kralın teşrifatçılığı görevini ayarlayabilirmiş.”

“Ne yükseliş ama!” dedi William alaylı bir sesle. “Seninle evlenmenin aleyhime işleyeceğini biliyordum. Bir günde çiftçilikten kralın

teşrifatçılığına.”

“Laflarına dikkat etmezsen bir ertesi günü de darağacına.”

Güldü, elime uzanıp öptü. “Gidip surların hemen dışında kalacak bir yer bulayım, böylece gündüzleri böyle ayrı geçirmek zorunda kalsak bile her gece birlikte olabiliriz.”

“Evet,” dedim. “Ben de bunu isterim.”

Bana gülümsedi. “Sen benim karımsın,” dedi şefkatle. “Artık yanımdan ayrılmana izin vermeyeceğim.”

Anne’i kraliçenin odalarında hanımlarıyla birlikte devasa bir örtüye başlamak üzereyken buldum. Sahne o kadar Kraliçe Katherine’i andırıyordu ki, bir an gözlerimi kırpıştırdım, sonra can alıcı farkı gördüm. Anne’in nedimelerinin hepsi ya Howard ailesinin üyesi ya da ailenin seçtikleriydi. Kızların en güzeli şüphesiz kuzenimiz Madge Shelton, sarayın yeni Howard kızıydı ve en varlıklı ve söz sahibi olan, George’un karısı Jane Parker’dı. Odanın havası bile farklıydı. Kraliçe Katherine çoğunlukla birimize ya İncil’den ya da vaaz kitaplarından bölümler okuturdu. Anne ise müzik çaldırıyordu, ben içeri girdiğimde dört müzisyen çalıyordu, hanımlardan biri başını kaldırıp bana baktı, çalışırken aynı zamanda şarkı söylüyordu.

Ve odada beyler vardı. İspanyol sarayının katı kurallarıyla yetişmiş olan Kraliçe Katherine İngiltere’de yıllarını geçirdikten sonra bile her zaman mesafeli olmuştu. Beyler daima kralın odalarını ziyaret ederdi, kapı hep onlara açıktı ve saray adabıyla eğlendirilirlerdi ama çoğunlukla saraylılar kraliçenin odalarında oyalanmazdı. Olası flörtleşmeler bahçenin gözden uzak köşelerinde ya da dışarıda avlanırken vuku bulurdu.

Anne’in devlet anlayışı çok daha sefaya yönelikti. Odada yarım düzine erkek vardı. Sör William Breton oradaydı, Madge’in işlenecek ipeklere renk seçmesine yardım ediyordu, Sör Thomas Wyatt pencere kenarında oturmuş müzik dinliyor, Sör Francis Weston, Anne’in omzunun üzerinden bakıp dikişini övüyor ve köşelerden birinde Jane Parker, James Wyville’le fısır fısır bir şeyler konuşuyordu.

Ben temiz bir elbiseyle içeri girdiğimde Anne belli belirsiz başını kaldırdı. “Ah, döndün demek,” dedi kayıtsız bir tavırla. “Çocuklar iyileşti mi?”

“Evet,” dedim. “Sadece üşütmüşler.”

“Hever çok hoş olmalı,” dedi Sör Thomas Wyatt pencere kenarındaki koltuğundan. “Nehrin kenarında nergisler açmış mıydı?”

“Evet,” diye attım hemen. “Goncalar,” diye düzelttim sonra.

“Ama Hever’ın en alımlı kızı burada,” dedi Sör Thomas, Anne’e doğru dönerek.

Anne dikişinden başını kaldırdı. “Ve o da bir gonca,” dedi kışkırtıcı bir tonla. Hanımlar bir kahkaha attı.

Gözlerimi Sör Thomas’dan Anne’e kaydırdım. Hamileliğini ima ettiğini hiç sanmıyordum, hele hele beylerin önünde.

“Küçük bir arı olsaydım taç yapraklarının içinde oynaşırdım,” dedi Sör Thomas, bu cesur şakayı devam ettirerek.

“Ve çiçeğin sana kapalı olduğunu görürdün,” dedi Anne.

Jane Parker’ın cin gibi gözleri sanki tenis izliyormuş gibi bir oyuncudan diğerine kaydı. Bütün bu oyun aniden bana William’la geçirebileceğim vakti burada boşa harcamakmış gibi göründü. Sarayın bitmek bilmeyen maskeli balolarından biri daha önümde oynanıyordu. Ben artık gerçek aşka açtım.

“Ne zaman yola çıkıyoruz?” diye sordum flörtleşmelerini bölerek. “Ne zaman saraydan ayrılıyoruz?”

“Haftaya,” dedi Anne, ipliğini keserken. “Greenwich’e gideceğiz sanırım. Neden?”

“Şehirden sıkıldım.”

“Yerinde duramıyorsun,” diye söylendi Anne. “Daha Hever’dan yeni döndün ve şimdi geri gitmek istiyorsun. Seni olduğun yere çakacak bir erkeğe ihtiyacın var, kardeşim. Uzun zamandır dulsun.”

Hemen pencere kenarına, Sör Thomas’ın yanına oturdum. “Hiç değil,” dedim. “Bak, kestiren bir kedi kadar sessizim.”

Anne hafif bir kahkaha attı. “İnsanlar erkeklerden hoşlanmadığını sanacak.”

Hanımlar bu kinayeli ses tonuna güldü.

“Sadece biraz soğudum.”

“Soğuk olduğun hiç görülmemişti,” dedi Anne iğneleyerek.

Dönüp ona gülümsedim. “Senin de arzulu olduğun hiç görülmemişti. Ama bak, şimdi ikimiz de mutluyuz.”

Bu cevabım karşısında dudağını ısırdı. Kafasından yapıştıracak bir karşılık bulmaya çalıştığını görebiliyordum ama ya fazla açık seçik olacağı,

ya da kraliyetin metresi olarak kendi statüsünün de benimkinden farklı olmadığı gerçeğini açıkça vurgulayacağı için bulduklarının çoğunu yuttu.

“Tanrıya şükür,” dedi dindar bir tavırla ve başını eğip işine devam etti.

“Amin,” diye karşılık verdim, onunki kadar tatlı bir tonla.

Westminister’da Anne’in sarayında uzun günler beni bekliyordu. William’ı gün içinde sadece tesadüfen çakışırsak görebiliyordum. Kralın teşrifatçısı olduğundan sürekli kralın yanında olması gerekiyordu. Henry onu sevmişti, ona atlarıyla ilgili fikir danışıyor, onu da yanına alıp sık sık ata binmeye çıkıyordu. Benim William’ımın, saray hayatına kesinlikle uymayan o adamın saraylılar tarafından bu kadar sevilmesini komik buluyordum. Ama Henry aklına yattığı sürece fikirlerin dolambaçsız söylenmesinden hoşlanırdı.

William’la sadece geceleri yalnız kalabiliyorduk. Westminister Sarayı’nın hemen karşısındaki yolda, eski bir binanın çatı katında bir oda kiralamıştı. Seviştikten sonra gözlerimiz açık öylece yatarken uykusu gelen kuşların damda yuvalarına yerleştiğini duyabiliyordum. Minik bir döşeğimiz, bir masa ve iki taburemiz, saraydan taşıdığımız yemeği ısıttığımız bir şöminemizden başka bir şeyimiz yoktu. Başka bir şey de istemiyorduk zaten.

Her sabah şafak vaktinde dokunuşlarıyla onun o tatlı sıcaklığına, teninin o baş döndürücü kokusuna uyanıyordum. Daha önce hiç beni her şeyimle, ben olduğum için seven bir erkekle beraber olmamıştım ve baş döndürücü bir deneyimdi. Daha önce hiç dokunuşlarına bayıldığım ve bu duygumu saklamak, abartmak ya da herhangi bir biçimde ayarlamak zorunda kalmadığım bir erkekle de yatmamıştım. Onu sadece tek ve biricik sevgilim olarak seviyordum, o da beni aynı duygunun basitliği ve arzusuyla seviyordu ki, bu beni düşündürüyordu. Onca yıl o sahte kibir ve şehvete nasıl katlanmıştım acaba? Ama o zamanlar altın saflığındaki bu duyguların varlığından bihaberdim.

Anne’in taç giyme töreni dayımızla yaptığı feci bir tartışmayla gölgelendi. Dayım içeri girip ona

O küçük kafasında kendini fazlasıyla büyüttüğünü ve onu oraya kimin getirdiğini unuttuğunu haykırarak ateş püskürdüğünde odada ben de vardım. Anne insanı çileden çıkaracak bir küstahlıkla elini şişen karnının kenarına dayayıp ona bedenini olağanüstü hissettiğini ve içinde büyüyen bebeği kimin oraya koyduğunun çok iyi farkında olduğunu söyledi.

“Tanrı’nın önünde söylüyorum, Anne, aileni unutmamalısın,” diye yemin etti dayım.

“Onları nasıl unutabilirim ki? Bal peteğinin etrafında vızıldayan eşek arıları gibi etrafımdalar. Her adımımda sizden birinin ayağına basıyorum ve nedense herkes bir şeyler istiyor.”

“Ben bir şey istemiyorum,” dedi dayım. “Kendi haklarım var.”

Anne bu lafa hemen başını çevirdi. “Benim üzerimde yok! Kraliçenle konuşuyorsun.”

“Yeğenimle konuşuyorum, vakti zamanında ben olmasam Henry Percy’yle yattığı için bedbaht bir halde saraydan kovulacak olan yeğenimle,” diye yapıştırıverdi dayım.

Anne sanki dayımın üzerine uçacakmış gibi ayağa zıpladı.

“Anne!” diye bağırdım. “Bebek! Kımıldama!” Dayıma baktım. “Kesinlikle morali bozulmamalı! Bebek!”

Dayım öldürecekmiş gibi Anne’e baktı, sonra öfkesini kontrol altına aldı. “Tabii,” dedi sahte bir kibarlıkla. “Otur, Anne. Sakin ol.”

Anne tekrar yerine çöktü. “Bu konuyu bir daha asla açma,” diye tısladı dayıma. “Yemin ederim, dayım olman hiçbir şeyi değiştirmez, o eski iftirayı bir kere daha önüme koyarsan seni saraydan attırırım.”

“Ben Kont Marshal’ım,” dedi dayım dişlerinin arasından. “Sen daha bebekken ben İngiltere’nin en büyük adamlarından biriydim.”

“Ve daha öncesinde baban Kule’ye kapatılmış bir vatan hainiydi,” dedi Anne zaferle. “Benim gibi sen de unutma ki, biz hep birlikte Howardlar’ız. Sen benim yanımda değilsen ben de senin yanında değilim. Tek sözümle Kule’nin içini yine görürsün.”

“Haydi söyle, bakalım,” diye yapıştırdı dayını ve reverans yapmadan odadan çıkıp gitti. “Ondan nefret ediyorum,” dedi Anne çok alçak sesle. “Onun bir hiçe dönüştüğünü görmek istiyorum.”

“Bunu aklından bile geçirme,” dedim telaşla. “Ona ihtiyacın var.”

“Kimseye ihtiyacım yok,” dedi sözünü sakınmadan. “Kral tamamen benim. Kalbi bende, arzuları bende ve onun oğlunu taşıyorum. Kimseye ihtiyacım yok.”

Howard Dayım, Anne’in taç giyme törenine eşlik etmek için şehre geldiğinde aralarındaki kavgadan sonra henüz barışmamışlardı. George’un öngördüğü gibi bu şimdiye dek görülmemiş güzellikte bir tören olacaktı. Anne, sanki yasal kraliçe değilmiş de birilerinin yerini gasp etmiş gibi

Kraliçe Katherine'in kraliyet kayığındaki direği yakmalarını emretti. Yerine Henry'ninkilerle birlikte onun simgesi ve isminin baş harfleri kazındı. İnsanlar bununla bile dalga geçti. HA HA diye okunduğunu ve son gülenin zavallı İngiltere'nin kendisi olacağını söylediler. Anne'in yeni ilkesi her yerdeydi: 'en mutlu'. İlk duyduğunda George bile bir kahkaha patlattı. "Anne mi mutluymuş?" dedi. "Ancak Cennetler Kraliçesi olup Meryem Ana'yı yerinden ederse belki."

Altın, beyaz ve gümüş rengi bayraklarımızı dalgalandira dalgalandira kayıklarla Londra Kulesi'ne gittik. Kral büyük su geçidinde bizi bekliyordu. Anne iskeleye çıkarken sallanmaması için kayığımızı tuttular, sonra onu seyrettim. Sanki hiç tanımadığım biriymiş gibiydi. Tahtına çıktı ve doğuştan kraliçeymiş edasıyla süzülerek sürme iskeleye oturdu. Gümüş ve altın rengi elbisesi, omuzlarındaki kürklü peleriniyle olağanüstü şıktı. Ablammış gibi görünmüyordu, hatta ölümlü bir kadınmış gibi de görünmüyordu. Sanki gelmiş geçmiş en büyük kraliçeymiş gibi davranıyordu.

Kule'de iki gece kaldık ve ilk gece muazzam bir yemek verildi, Henry günün şerefine unvanlar dağıtırken eğlenildi. On sekiz kişiyi Bath Şövalyesi yaptı, bir düzine şövalyelik unvanı dağıttı, bunların üçünü aralarında kocamın da bulunduğu en sevdiği teşrifatçılarına verdi. Kral kılıcıyla onun omzuna dokunup bir sadakat öpücüğü kondurduktan sonra William beni bulmaya geldi. Saray eşrafının arasına karışabileceğimiz bir yerde beni dansa kaldırdı ve kraliçenin kız kardeşinin kralın teşrifatçısıyla dans ettiğini kimsenin fark etmeyeceğini umut ettik.

"Evet, Leydim Stafford," dedi yumuşacık bir sesle. "Bu başarıma ne dersin?"

"Büyük bir sıçrayış," dedim. "Bir Howard kadar yükseleceksin. Bunu biliyorum."

"Aslında memnun olmadım diyemem," dedi, halkanın ortasındaki çiftin dansını seyrederken temkinli bir biçimde alçak sesle fısıldayarak. "Evliliğimiz yüzünden mevkiinin düşmesini istemiyorum."

"Köylü de olsan seninle yine evlenirdim," dedim kararlı bir sesle.

Bu lafıma kıkırdadı. "Aşkım, pire ısırıklarının ne kadar canını sıktığını kendi gözlerimle gördüm. Köylü olsam benimle evleneceğini hiç sanmıyorum."

Ona gülmek için döndüm ve Madge Shelton'la eşleşen George'un ateş püskürerek bana baktığını fark ettim. Anında kendime çekidüzen verdim.

“George bizi izliyor.”

William başıyla onayladı. “Önce kendine baksa hiç fena olmaz.”

“Öyle mi? Neden?”

Bizim dans sıramızdı. William beni halkanın ortasına götürdü ve üç adım ileri üç adım geri, birlikte dans ettik. Bu bir saray dansıydı ve iyice birbirine yanaşıp göz göze kenetlenmeden dans etmek zordu. İçimden sürekli kendime yüzümün ona bayıldığımı hiçbir şekilde ele vermemesi gerektiğini hatırlatıp durdum. William benden daha tedbirsizdi. Gözlerimi her yukarı kaydırışımda sanki yemek istermiş gibi beni izlediğini görüyordum. Halka boyunca dans edip iki çift kolun yarattığı bir kemerden geçtikten sonra tekrar toplu dansın başlamasıyla biraz gevşedim.

“George’a ne olmuş?”

“Kötü dostları var,” dedi William lafı uzatmadan.

Bir kahkaha attım. “O bir Howard ve kralın dostu,” dedim. “Kötü dostları olmak zorunda.” Birden çark ettiğini fark ettim. “Önemli bir şey değildir herhalde.”

Müzisyenler şarkının sonuna gelip son bir nakarat çaldı. William’ı salonun kenarına çektim. “Şimdi bana ne demek istediğini anlat.”

“Sör Francis Weston devamlı onunla,” dedi William, dile gelip. “Adamın ünü iyi değil.”

Hemen savunmaya geçtim. “Genç adamın güzelliğinden öte bir şey duymamışsındır.”

“O kadarla kalmıyor,” dedi William uzatmak istemeyerek.

“Başka?”

William sorgulayan gözlerden uzak olmak istermiş gibi etrafına bakındı. “Sevgili olduklarını duydum.”

Hafif bir iç çektim.

“Biliyor muydun?”

Hiçbir şey söylemeden evet anlamında başımı salladım.

“Tanrım, Mary.” William benden bir adım uzaklaşıp sonra tekrar yanıma geldi. ‘Ve bana söylemedin? Kendi öz ağabeyin günah çukuruna batmış vaziyette ve bana söylemiyorsun?”

“Tabii ki söylemem,” diye haykırdım. “Onu neden utanç içinde bırakayım? O benim ağabeyim. Ayrıca değişebilir.”

“Ona benden daha mı sadıksın?”

“Sana olduğum kadar,” dedim hızla. “William, o benim ağabeyim. Biz üç Boleyn’iz, üçümüzün de birbirine ihtiyacı var. Üçümüz de çok büyük sırlar biliyoruz. Ben hâlâ tamamıyla Leydi Stafford değilim.”

“Ağabeyin bir sapkın!” diye tısladı.

“Ama yine de ağabeyim!” Kolunu yakaladım ve kimin gördüğünü umursamadan onu bir köşeye çektim. “Ağabeyim sapık, ablam bir fahişe, belki insanların yemeğine zehir kattırıyor ve ben de bir fahişeyim. Dayım dostların en sahtesi, babam günün koşullarında kime gerekiyorsa ona hizmet ediyor, annemse, Tanrı bilir, bazıları ablam ve benden önce kralla onun yattığını söylüyor! Bütün bunları biliyordun ya da biraz düşünsen çıkartabilirdin. Şimdi söyle bana, sana uygun muyum? Çünkü sıradan biri olduğunu biliyordum ama yine de seni bulmaya geldim. Bu sarayda bir yerlere gelmek istiyorsan eline ya kan, ya da bok bulaşır. Ben bunu zorlu bir çıraklık dönemi geçirerek çocukluğumda öğrendim. Şimdi öğrenmek istiyorsan midenin sağlam olması gerekir.”

William böyle aniden alevlenmeme ağzı açık bakakaldı, sözlerimi sindirmek için bir adım geriledi. “Canını sıkmak istememiştim.”

“Biri ağabeyim, diğeri ablam. Ne olursa olsun onlar benim ailem.”

“İkisi de düşmanımız olabilir,” diye uyardı beni.

“Mezara kadar düşmanım olabilirler ama yine benim ağabeyim ve ablam olacaklar,” dedim.

Sustuk.

“Hem ailen, hem düşmanın mı?”

“Belki,” dedim. “Her şey bu büyük kumarın nasıl gideceğine bağlı.”

William beni başıyla onayladı.

“Peki ağabeyim için ne diyorlar?” diye sordum bu kez daha kararlı bir sesle. “Ne duydun?”

“Tanrıya şükür çok insan bilmiyor ama sarayın içinde kapalı bir saray daha var diyorlar, ablanın etrafını çeviren, bunların onun en yakın dostu olduğunu ama aynı zamanda kendi içlerinde sevgili olduklarını söylüyorlar. Biri Sör Francis, diğeri Sör William Brereton. Sıkı kumarbazlar, çok iyi biniciler, yiğitlik uğruna her şeyi, keyif ve heyecan içeren her şeyi yapabilecek adamlar ve George da bu adamların arasında sayılıyor. Her zaman kraliçenin etrafındalar, onun odalarında buluşup flörtleşiyorlar, oynuyorlar. Yani Anne de işin içinde.” Salonun diğer tarafına, ağabeyime döndüm. Anne’in tahtının üzerinden eğilmiş ablamın kulağına bir şeyler

fısıldıyordu. Anne’in bu mahrem fısıltılara başını hafifçe eğdiğini, sonra kıkırdadığını gördüm.

“Bu hayat bırak genç bir erkeği, bir azizi bile yoldan çıkarır.”

“Asker olmak istiyordu,” dedim hüzünle. “Büyük bir haçlı askeri, elinde beyaz kalkanıyla inanmayanlara karşı savaşan bir şövalye.”

William başını iki yana salladı. “Becerebilirsek küçük Henry’yi bütün bunlardan koruyacağız.”

“Oğlumu mu?”

Evet anlamında başını salladı. “Oğlumuzu. Ona amacı olan bir hayat vereceğiz, boş ve keyif peşinde bir hayat değil. Ayrıca ağabeyinle ablanı etraflarındaki dostlarıyla ilgili fısıltılara konu oldukları konusunda uyar, en çok da ağabeyini.”

Ertesi gün Anne şehre girdi, beyaz elbisesini giyip beyaz bir palto ve beyaz astan bir kürk giymesine yardım ettim. Siyah saçlarını açık bırakıp altın rengi bir peçe ve altın bir halka taktı. Londra’ya doğru iki beyaz midillinin çektiği bir tahtırevanla yola çıktı ve Cinque Ports adıyla anılan Kent ve Sussex kıyılarının beş baronu, başının üzerinde altın kaplı bir kumaş tutarak ona eşlik etti. Bütün saray en güzel giysileriyle tabana kuvvet peşine düştü. Etraf zafer takılarıyla doluydu, içinden şarap akan çeşmeler vardı, her durduğumuz yerde kraliyetle ilgili şiirler mevcuttu ama bütün süreç boyunca şehir feci bir sessizlik içindeydi.

Yanımda Madge Shelton’la Anne’in tahtırevanının peşinden gittikçe artan bir sessizlik içinde dar sokaklardan katedrale doğru yürüyordum. “Yüce Tanrım, bu dehşet verici,” diye mırıldandı. Londra küsmüştü, binlerce insan sokaklara dökülmüştü ama ne bayrak sallıyor, ne iyi dileklerini sunuyor, ne de Anne’in ismini bağırıyorlardı. Ürpertici bir merak içinde, sanki İngiltere’nin kaderini, kralın kendisini değiştiren ve sonunda kraliçe unvanını söke söke üzerine geçiren o kadını görmeye çalışır gibi gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı.

Anne’in şehre girişi insanı boğacak denli kasvetliydi ve ikinci gün sessizlik içinde gerçekleşen taç giyme töreni kutlamaları da farklı olmadı. Bu kez aralarına beyaz as tüyleri serpilmiş kırmızı kadifeden bir elbise, üzerine mor bir manto giymişti ve yüzü fırtına gibiydi.

“Şimdi mutlu değil misin, Anne?” diye sordum eteğini düzeltirken.

Yüzünü buruşturur gibi gülümsedi. “En mutlu,” dedi sinir içinde kendi ilkesini tekrarlayarak. “En mutlu. Öyle olmalıyım, değil mi? İstediğim her

şeyi elde ettim ve başaracağıma inanan ilk ve tek insan bendim. Kraliçeyim, İngiltere Kralının karışıyım. Katherine'in ayağını kaydırıp onu yerinden ettim. Dünyanın en mutlu kadını olmalıyım."

"Ve kral seni seviyor," dedim, bir adam tarafından sevilmenin hayatımı ne kadar değiştirdiğini düşünerek.

Anne omuz silkti. "Evet seviyor," dedi kayıtsızca. Karnına dokundu. "Bunun oğlan olduğunu bir bilsem. Doğum odasında bir prensle taçlandırılsam."

Yavaşça omzuna dokundum. Bu yakınlık bile şimdi tuhaf gelmişti. Aynı yatağı paylaşmayı bıraktığımızdan beri birbirimize hiç dokunmamıştık. Bir ev dolusu hizmetkârı olduğundan beri saçlarını taramamış, korsesini bağlamamıştım. George'la hâlâ yakındı ama benden uzaklaşmıştı. Ayrıca oğlumu elimden çalışı aramızda dile getirilmeyen bir kin doğurmuştu. Bana zayıf noktasını göstermesi tuhaf gelmişti. Hem de kraliçelik cilasını seramik sırlar gibi üzerine sıvamışken.

"Az kaldı," dedim şefkatle. "Üç ay."

Kapı vuruldu ve Jane Parker yüzü heyecandan parlayarak içeri girdi. "Seni bekliyorlar!" dedi nefes nefese. "Vakit geldi. Hazır mısın?"

"Efendim?" dedi Anne buz gibi bir tonla. Anında kraliçe maskesinin ardında kaybolmuştu. Jane reverans yaptı. "Majesteleri! Özür dilerim! Siz Majestelerini bekliyorlar demem gerekirdi."

"Hazırım," dedi Anne ve ayağa kalktı. Saray eşrafının geri kalanı da odaya geldi ve nedimeleri pelerininin gösterişli kuyruğunu düzeltmeye girişti, bense elbisesini düzeltip uzun siyah saçlarını omuzlarına döktüm.

Sonra ablam, o Boleyn kızı, İngiltere Kraliçesi olarak taç giymek üzere dışarı çıktı.

Anne'in taç giyme gecesini Kule'deki yatak odamda William'la birlikte geçirdim. Aslında yatağımı Madge Shelton'la paylaşacaktım ama bana bütün gece dışarıda olacağını fısıldadı, böylece saray eşrafının ziyafeti sürerken William'la ben odama süzüldük, kapıyı kilitledik, ateşe bir odun daha fırlattık ve duygu dolu dakikalar boyunca yavaşça soyunup uzun uzun aşk yaptık.

Gece uyanıp yine seviştik, sonra uykulu bir şehvet ve tatminle tekrar sızdık. Sabaha karşı saat beşte, hava aydınlanmaya başladığında ikimize de tatlı bir yorgunluk çökmüş, kurt gibi acıkmıştık.

"Haydi," dedi bana. "Dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler bulalım."

Giysilerimizi üzerimize geçirdik, yüzümü gizlemek için üzerime bir pelerin alıp başlığını kafama geçirdim ve uyuyan kuleden dışarı, şehrin sokaklarına süzüldük. Londra'daki erkeklerin yarısı Anne'in zaferini kutlamak üzere çeşmelerden bedava dökülen şaraptan sarhoş olup yol kenarındaki oluklarda sızmıştı. Minories'e dek bütün yol boyunca uyuşup kalmış bedenlerin üzerinden atladık.

İçkiden kendinden geçmiş bu şehrin sokaklarında görünmekten çekinmeden el ele yürüdük.

William beni bir fırına götürdü ve çarpık bacasından duman çıkıp çıkmadığını görmek üzere geriledi.

"Ekmek kokusu alıyorum," dedim havayı koklayıp kendi açlığıma gülerek.

"Kapıya vuracağım," dedi William ve yan kapıyı yumrukladı.

İçeriden alçak sesle birileri bağırarak cevap verdi, sonra kıpkırmızı yüzü bembeyaz una bulanmış bir adam kapıyı savurarak açtı.

"Bir somun ekmek alabilir miyim?" diye sordu William.

"Ve biraz kahvaltılık?"

Adam sokağın aydınlık olduğunu fark ederek gözlerini kırpıştırdı. "Paran varsa tabii," dedi somurtarak. "Tanrı biliyor, kendiminkini dibine kadar harcadım."

William beni fırının içine çekiştirdi. İçerisi sıcaktı ve hoş bir koku vardı. Her yer, masa ve tabureler bile un içindeydi. William sandalyeyi peleriniyle silip beni oturtturdu.

"Biraz ekmek," dedi. "Birkaç kupa küçük bira. ilanım için varsa biraz meyve. Birkaç haşlanmış yumurta ve belki yanında biraz salam? Peynir? İyi neyin varsa."

"Bu, sabahki ilk ürünüm," diye söylendi adam. "Daha kendim kahvaltı etmiş değilim. Saray eşrafı için koşuşturup salam kesmekle uğraşamam."

Kesenin ucunu aralayıp gümüş paranın pırıltısını göstermek her şeyi bir anda değiştiriverdi.

"Kilerde çok güzel bir salamım var, peynirimi taşradaki kuzenim yaptı," dedi fırıncı teşvik eden bir tonda. "Biranızı karım kalkıp kendi elleriyle servis edecek. İyi bira yapar, Londra'da ondan iyisi yoktur."

"Teşekkürler," dedi William kibarca, göz kırparak yanıma otururken ve kolunu rahatça belime doladı.

“Yeni evli misiniz?” diye sordu adam, fırından somunları çıkarırken William’ın yüzüme nasıl baktığını görünce.

“Evet,” dedim.

“Bir yastıkta kocayın,” dedi şüpheyle ve tahta tezgâhın üzerindeki somunlarına döndü.

“Amin,” dedi William yavaşça ve beni kendine çekip dudaklarımdan öptükten sonra kulağıma fısıldadı, “Seni sonsuza dek şimdi sevdiğim gibi seveceğim.”

William, Kule’deki minik kale kapısından içeri girişimi izledikten sonra nehrin aşağısına inip bir kayıkçı bularak su girişinden içeri girdi. İçeri girdiğimde Madge Shelton odamızdaydı ama sabahın bu saatinde nerede olduğumu merak etmeyecek kadar saçını düzeltip elbisesini değiştirmekle meşguldü. Saray eşrafının yarısı başka yataklarda uyanıyordu sanki. Anne’in zaferi, metresin eşe dönüşmesi ülkedeki bütün şıllıklara ilham vermiş gibiydi.

Elimi yüzümü yıkayıp Anne ve diğer hanımlarla matinelere gitmek üzere giyindim. Anne kraliçeliğinin ilk gününde şatafatlı koyu bir elbise ve mücevherlerle süslü bir başlık tercih etmiş, boynuna iki kez doladığı uzun bir inci kolye takmıştı. Boleyn’in altın ‘B’si hâlâ boynundaydı ve altın yaprağının içinde minik bir dua kitabı taşıyordu. Beni gördüğünde başıyla selamladı, iyice eğilerek reveransa geçtim ve sanki onur duyuyormuş gibi elbisesinin kuyruğunun peşinden yürüdüm.

Duadan ve kralla kahvaltı ettikten sonra Anne hizmetkârlarını yeniden gözden geçirdi. Kraliçe Katherine’in hizmetkârlarının çoğu hiç rahatsızlık duymadan sadakatlerimin yönünü değiştirmiş, hepimizin yaptığı gibi giden kraliçenin ardından parlayan yıldıza dönmüşlerdi. Gözüm Seymour ismine takıldı.

“Seymour kızlarından birini nedimen olarak mı alıyorsun?” diye sordum merakla.

“Hangisini?” diye sordu George öylesine, listeyi kendine doğru çekerek. “Dediklerine göre şu Agnes feci bir fahişeymiş.”

“Jane,” dedi Anne. “Ama ben Elizabeth teyzeyle Kuzen Mary’yi alacağım. Tek bir Seymour’u alt edecek kadar çok Howard var diye düşünüyorum.”

“Onu almanı kim istedi?” diye sordu George. “Herkes kendine yer edinmek istiyor,” dedi Anne tedbiri elden bırakmadan. “Hepsi ve her

zaman. Diğer ailelerden bir iki kişi almak çeşni olur diye düşündüm. Her şey Howardlar’ın olamaz ki.”

George güldü. “Neden olmasın?”

Anne sandalyesini masadan geriye itip ellerini beline koydu ve bir iç çekti. George panikledi. “Yorgun musun?”

“Biraz sancım var.” Bana baktı. “Önemli değildir, değil mi? Hafif sancılarımın olması? Bir anlamı yoktur, değil mi?”

“Benim Catherine’de epey şiddetli sancılarım olmuştu, hem de başından sonuna kadar, sonra kolayca doğdu.”

“Ama bebeğin kız olduğu anlamına gelmez, değil mi?” diye sordu George endişeyle.

Gözlerim bir ağabeyime, bir ablama döndü, aynı uzun Boleyn burnu, uzun birer yüz ve hırslı gözler. İkisi de hayatım boyunca aynada bana bakan o yüzden hiç farklı değildi, sadece ben artık o aç bakışlardan kurtulmuştum.

“Gönlünü ferah tut,” dedim kibarca George’a. “Ablamın dünyanın en güzel oğlan çocuğuna sahip olmaması için hiçbir neden yok. Endişelenmekse yapmaması gereken ilk şey.”

“Bana nefes alma demenle aynı şey,” diye yapıştırdı Anne. “İngiltere’nin bütün geleceğini karnımda taşımak gibi bir şey bu. Kraliçe defalarca bebeğini düşürmüştü.”

“Çünkü kralın gerçek karısı değildi,” dedi George onu yatıştırarak. “Evlilikleri hiçbir zaman geçerli olmadı. Tanrı tabii ki, sana bir oğlan verecektir.”

Sessizce, Anne ellerini masanın üzerine uzattı. George bu elleri sıkı sıkı tuttu. Gözlerim ikisini de inceledi, o amansız hırs hâlâ içlerindeydi. Yükselişe geçmiş basit bir lordun küçük çocuklarıyken bile içlerinde taşıdıkları o hırs hâlâ iş başındaydı.

Biraz bekledim, sonra, “George, hakkında lehine olmayan, nahoş dedikodular çalındı kulağıma,” dedim.

O mutlu, yaramaz gülümsemesiyle başını kaldırdı. “Tabii ki, yok öyle bir şey.”

“Bu ciddi,” dedim.

“Kimin uydurması?” diye döndü.

“Saraydaki fısıltılar,” dedim. “Sör Francis Weaton’in çılgın bir halkanın bir parçası olduğu, senin de aralarında olduğun söyleniyormuş.”

Sanki onun ne bilip bilmediğini görmek üzere hemen göz ucuyla Anne'e baktı.

Anne soran gözlerle bana döndü. Belli ki, söylentilerin hepsinden habersizdi. "Sör Francis sadık bir dost."

"Kraliçe konuştu," dedi George espri yapmaya çabalayarak.

"Çünkü söylentilerin yarısından habersiz ama senin haberin var," diye yapıştırıverdim.

Anne bu lafımla alevlendi. "Her şeyimle mükemmel olmalıyım," dedi. "Krala hakkımda fısıldayabilecekleri en ufak bir şey bile olmamalı."

George onun elini okşadı. "Bir şey yok," diye yatıştırdı tekrar. "Sakın korkma. Birkaç çılgın gece ve biraz fazla içki o kadar. Birkaç kötü kadın ve büyük miktarda kumar. Seni asla utandırmayacağım, Anne, söz veririm."

"Dahası da var," dedim gözümü karartıp. "Sör Francis'in George'un sevgilisi olduğunu söylüyorlar."

Anne'in gözleri büyüdü. Anında George'a döndü. "George?"

"Kesinlikle hayır." Yatıştırmak üzere Anne'in elini avuçlarına aldı.

Buz gibi bir yüzle bana döndü. "Sevimsiz hikâyelerle karşıma çıkma, Mary," dedi. "Sen de Jane Parker kadar habissin."

"Ayağını denk alsan iyi olur," diye uyardım George'u. "Sana atılan her çamur hepimizin üzerine yapışıyor."

"Çamur falan yok," diye yanıtladı ama gözleri hâlâ Anne'in yüzünü tarıyordu. "Çamur falan yok."

"Sakın olmasın," dedi Anne. "Çamur falan yok," diye tekrarladı George. Anne'i dinlenmesi için yalnız bırakıp saray eşrafını kralla halka atmaca oynarken bulmak üzere dışarı çıktık. "Hakkımda konuşan kim?" diye sordu George. "William," dedim dürüstçe. "Skandal yaymıyordu. Senin adına korkacağımı biliyordu."

Umursamazmışçasına güldü ama sesindeki gerginliği fark edebiliyordum. "Francis'i seviyorum," diye itiraf etti.

"Dünyada gelmiş geçmiş erkekler içinde ondan daha hoş, daha cesur ve daha şeker bir erkek daha göremiyorum... ve elimde olmadan onu arzuluyorum."

"Onu bir kadın gibi mi seviyorsun?" diye sordum beceriksizce.

"Bir erkek gibi," diye beni düzeltti hemen. "Diğerine kıyasla çok, çok daha tutkulu bir şey."

“George bu feci bir günah ve Francis kalbini kıracak. Bu felakete yolculuk. Dayımız duyarsa...”

“Dayımız değil, herhangi biri duyarsa sonum elemektir.”

“Onu görmekten vazgeçemez misin?”

Yamuk bir gülümsemeyle bana döndü. “Sen William Stafford’u görmekten vazgeçebilir misin?”

“Aynı şey değil!” diye itiraz ettim. “Anlattığın şey aynı şey değil! Alakası yok. William beni gerçek ve onurlu bir sevgiyle seviyor. Ben de onu seviyorum. Ama seninki-”

“Sen de günahsız değilsin, sadece şanslısın,” dedi George lafını sakınmadan. “Karşılığında seni sevmekte özgür olan birini sevmek büyük şans. Benim durumum öyle değil ki. Ben onu arzuluyorum, arzuluyorum ve arzuluyorum. Sönüp gitmesini bekleyeceğim.”

“Sönüp gidecek mi peki?”

“Mecburen,” dedi mutsuz mutsuz. “Hayatını boyunca elde ettiğim her şey hep bir müddet sonra küle dönüştü. Bu neden farklı olsun ki?”

“George,” dedim elimi ona uzatarak. “Ah benim ağabeyini...”

Bana o aç Boleyn gözleriyle baktı. “Ne?”

“Bu senin bitmene neden olacak,” diye fısıldadım.

“Ah, büyük olasılıkla,” dedi umursamazca. “Ama Anne beni kurtaracak. Anne ve kuzenim kral.”

Yaz 1533

Anne bebeği ağustosta doğuracağından yazın Hever’a gitmeme izin vermedi. Saray halkı İngiltere’nin malikâneleri arasında dolaşmayacak, hiçbir şey alışageldik biçimde olmayacaktı.

Hayal kırıklığıyla öyle öfkelenmiştim ki, onunla aynı odada olmaya bile tahammül edemiyordum ama her gün onunla birlikte oturmak, bebeğinin nasıl bir kral olacağına dair bitmeyen, bitmeyen spekülasyonlarını dinlemek zorunda kalıyordum. Herkesin Anne’in yanında olması gerekiyordu. Herkesin önünde saygıyla eğilmesi gerekirdi. Hiçbir şey Anne’den ve karnındaki bebeğinden daha önemli değildi. Her şeyin odak noktası oydu ve hiçbir planı yoktu. Böyle bir kargaşa içinde saray hiçbir şeye karar veremiyor, hiçbir yere gidemiyordu. Henry ondan ayrı olmaya dayanamıyor, ava bile zor gidiyordu.

Haziran başında George ve dayım özel bir görevle Fransa’ya, Fransız kralına İngiltere tahtı veliahdının doğmak üzere olduğunu haber vermeye ve İspanyol imparatorunun halasına yönelik bu yeni hakaret üzerine İngiltere’ye karşı harekete geçmesi ihtimaline karşılık yeni söz ve vaatler götürmeye gitti. İngiltere’nin kıpırdayamamasına sebep olan çıkmazı kırma umuduyla Papayla görüşeceklerdi. Lohusalık dönemi başlar başlamaz beni de serbest bırakır mı diye sormak için Anne’in yanına gittim.

“Hever’a gitmek istiyorum,” dedim alçak sesle. “Çocuklarımı görmem gerek.”

Hayır anlamında başını iki yana salladı. Odasında, onun emriyle cumbaya, pencere kenarına çektikleri kanepede yatıyordu. Nehirden gelen esinti içeri girsin diye pencere ardına kadar açıktı ama o hâlâ terliyordu. Elbisesinin bağcıkları çok sıkı bağlanmıştı, korsesinin sıkıştırdığı göğüsleri şişkin ve rahatsız görünüyordu. Beli incilerle işli minderlerle desteklenmiş olmasına rağmen nedense hâlâ ağrıyordu.

“Hayır,” dedi uzatmadan.

Onunla tartışmaya niyetlendiğimi görebiliyordu. “Üf, başlama,” dedi sinir içinde. “Kraliçen olarak senden ablan olarak isteyemeyeceğim şeyleri yapmanı emredebilirim. Yanımda kalmalısın. Sen loğusayken ben zeni ziyarete gelmiştim.”

“Ben sevgilimin oğlunu doğururken onu elimden aldın!”

“Öyle yapmam söylenmişti. Benim yerimde sen olsan sen de aynı şeyi yapardın. Sana ihtiyacım var, Mary. Sana ihtiyacım varken ortalıkta sürtme.”

“Bana niye ihtiyacın olsun ki?” diye sordum.

Yüzündeki kan çekildi, suratı bembeyaz oldu. “Ya beni öldürürse?” diye fısıldadı. “Ya sıkışırsa ve ben ölürsem?”

“Yapma Anne...”

“Beni okşayıp durma,” dedi tiksinirmiş gibi. “Teselline ihtiyacım yok. Sadece burada olmanı ve beni korumanı istiyorum.”

Durakladım. “Ne demek istiyorsun?”

“Bebeği beni öldürmeden çıkartamazlarsa sana hakkımı helal etmem,” dedi sözünü sakınmadan. “Canlı bir Galler Prensini canlı bir kraliçeye tercih edeceklerdir. Başka bir kraliçe bulabilirler ama bildiğin üzere şu günlerde prensler biraz kıt.”

“Onları ben durduramam ki,” dedim çaresizce.

Göz kapaklarının altından alev alev gözlerle bana baktı. “Sana güvenilmeyeceğim biliyorum ama en azından George’a söylersin ve o kralı beni kurtarmak konusunda ikna etmeye çalışır.” Hayata bu kadar kötü yanından yaklaşması beni bir an duraklattı. Ama sonra aklıma kendi çocuklarım geldi. “Bebeğin doğduktan sonra iyiysen Hever’a gitmeme izin vereceksin,” diye şart koştum.

“Bebek doğduktan sonra istersen cehenneme git,” dedi çekinmeden.

Sonrasında beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Ama olan biten bir şey yokmuş gibi görünen o sıcak günlerin birinde Roma’dan oldukça şaşırtıcı bir haber geldi. Papa, Henry’nin aleyhine karar verdi. Şok edici bir karardı. Kral kiliseden aforoz edilmişti.

“Ne?” dedi Anne.

Haberi Leydi Rochford, George’un sonradan soylu olma karısı Jane Parker verdi. Leşe üşüşen akbaba gibi her şeye önce o yetişiyordu. “Aforoz edilmiş.” O bile şok olmuş gibiydi. “Papaya sadık bütün İngilizler krala karşı gelmeliymiş,” dedi. “İspanya savaş açabilir. Kutsal bir savaş.”

Anne boynundaki incilerden daha da beyaz kesildi.

“Çık dışarı,” dedim aniden. “Ne cüretle buraya gelip kraliçenin moralini bozabiliyorsun?”

“Bazıları onun kraliçe olmadığını söylüyor.” Jane kapıya gitti. “Şimdi kral onu bir kenara atmayacak mı sanki?”

“Git buradan!” dedim öfkeyle ve Anne’in yanına koştum. Sanki bebeği bu feci haberden korumak istermiş gibi elleriyle karnını örtmüştü. Yanaklarını çimdikledim ve gözkapaklarının titrediğini gördüm.

“Beni destekleyecek,” diye fısıldadı. “Cranmer nikâhımızı bizzat kendi elleriyle kıydı. Her şeyin geçersiz olduğunu iddia edemezler.”

“Doğru,” dedim sadakatimi bozmadan ama içimden elbette yapabilirler, diye geçiriyordum, her şeyi geçersiz sayabilirler. Papa cennetin anahtarlarını elinde tutarken ona kim karşı koyabilir? Kral teslim olmalı. Ve teslim olurken feda edeceği ilk şey de Anne olmalı.

“Ah, Tanrını, keşke George burada olsaydı,” dedi Anne hayal kırıklığıyla hafifçe inleyerek. “Keşke evde olsaydı.”

İki gün sonra George elinde dayımın panikle kısaca bir şeyler karaladığı bir mektupla Fransa’dan geri döndü. Mektupta dayım aniden felaketle sonuçlanan bu sorunu çözmek için görüşmelerde bir sonraki adımın ne olacağını soruyordu. Kral, George’u aynen Fransa’ya geri göndererek dayımın görüşmeleri kesip hemen eve geri dönmesini emretti. Hepimiz bundan sonra neler olacağını görmek üzere bekliyorduk.

Hava iyice ısındı, İngiltere’nin İspanya tarafından işgal edilmesi tehlikesine karşın planlar yapıldı, papazlar kürsülerden herkesi sakin olmaya davet ediyor ama bu arada hangi tarafı tutmaları gerektiğini bilemiyordu. Kiliseler kriz dönemi boyunca kapılarını kapattı, kimse dua etmeye ya da günah çıkartmaya gidemedi, insanlar ölülerini gömemiyor, bebeklerini vaftiz ettiremiyordu. Howard Dayım, Papa’nın aforoz kararını kaldırması için Francis’i ikna etmek üzere Fransa’ya gitmesine izin vermesi için krala yalvardı. Onu daha önce hiç böyle dehşet içinde görmemiştim. Fakat içlerindeki en tutarlı erkek olan George bütün dikkatini Anne’e yöneltmişti.

Sanki kralın ölümlü ruhunun ve İngiltere’nin geleceğinin onu aştığını düşünür gibiydi. İşe yarayabileceği tek yer Anne’in karnındaki bebeğin büyümesine yardım etmekti. Henry odaya geldiğinde George dışarı çıkıyor ama Henry dışarı çıktığında Anne yastıklarına dayanıp ağabeyimizi bekliyordu. Henry’ye çektiği eziyeti asla belli etmedi. Kocasına o her zamanki büyüleyici kadını gösterdi. Henry onun hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında hiç vakit kaybetmeden öfkesini üzerine salıyordu. Ama ona korkularını hiç belli etmedi. Korkularını George ve benden başka kimseye belli etmedi. Henry hep onun tatlı, cazibeli ve cilveli tarafını gördü. Sekiz

aylık hamileyken bile Anne bir erkeğin nefesini kesebilecek biçimde göz süzebiliyordu. Onu Henry'yle konuşurken izlediğimde her hareketinin, vücudunun her hücresinin kralı eğlendirmeye adandığını görebiliyordum.

O odadan çıkıp ava gittiğinde ablamın da yastıklarına yaslanıp başlığını çıkartıp başını ovmam için beni çağırmasına şaşmamalıydı. “Çok terledim.”

Henry tabii ki ava tek basma gitmiyordu. Anne büyüleyici olabilirdi ama sekiz aylık hamileyken ve onun yatağına girmesine izni yokken o bile kralı elinde tutamamıştı. Henry açıktan açığa Margaret Steyne'le flörtleşiyordu ve çok geçmeden Anne bunu öğrendi.

Bir akşamüzeri Anne'i ziyarete odasına geldiğinde sert bir tonla karşılandı.

“O yüzünü bana göstermeye nasıl cüret edebiliyorsun,” diye tısladı Henry yatağının yanına otururken. Henry şöyle bir etrafına bakındı ve saray eşrafının beyleri anında uzaklaşıp sağırmış gibi davranırken nedimeler kraliyet çiftine yalandan bir mahremiyet havası sağlamak üzere başlarını öte tarafa çevirdi.

“Hanımefendi?”

“Birtakım şıllıkları yatağa attığını duydum,” dedi Anne.

Henry etrafına bakındı ve Leydi Margaret'i gördü. William Brereton'a göz ucuyla şöyle bir bakmasıyla deneyimli saraylı hemen Leydi Margaret'e kolunu uzattı. Kadını odadan çıkarıp nehir kenarında yürüyüşe götürdü. Anne gözlerinde daha düşük seviyedeki her erkeğin ödünü patlatacak alevlerle odayı terk edişlerini izledi.

“Hanımefendi?”

“Ben yemem,” diye uyardı Henry'yi Anne. “Buna müsamaha gösteremem. Saraydan hemen gitmeli.”

Henry başını iki yana sallayıp ayağa fırladı. “Kiminle konuştuğunu unutuyorsun,” dedi. “Böyle öfkelenmek şu andaki durumuna hiç uygun değil. Size iyi günler dilerim, hanımefendi.”

“Kiminle konuştuğunu sen unutuyorsun!” diye gürledi Anne. “Ben senin karın ve kraliçeyim ve kendi sarayımda göz ardı edilip aşağılanmaya tahammül edemem. O kadın gidecek.”

“Bana emir verme!”

“Sen bana emir verme!”

“Ne oldu da aşağılandın? Kadın sana hiçbir şey yapmadı, sana karşı hep özenli ve kibar davrandı ve ben sadık kocan olarak işte karşındayım. Neyin

var senin?”

“Onu sarayda istemiyorum! Bana böyle davranılamaz.”

“Hanımefendi,” dedi Henry buz gibi bir sesle. “Sizden çok daha iyi bir hanım sizden çok daha beter durumlara düştü ve sizin de çok iyi bildiğiniz gibi bana hiç yakınmadı.”

Anne kendi öfkesine öyle gömülmüştü ki, lafın nereye gittiğini bir an idrak edemedi. Ama anladığı anda yataktan fırlayıp ayağa kalktı. “Bana ondan mı bahsediyorsun!” diye haykırdı Henry’ye. “Asla karın olmayan o kadını benimle kıyaslamaya nasıl cesaret edersin?”

“O prenses kanıyla doğmuştu,” diye bağırdı Henry. “Ve bana asla, asla, asla sitem etmedi. Bir kadının tek görevinin kocasını hoş tutmak olduğunu biliyordu.”

Anne elini savurarak karnının kenarına dayadı. “Sana bir oğlan verdi mi?”

Bir sessizlik oldu. “Hayır,” dedi Henry çökmüş bir halde.

“O zaman prenses de olsa hiçbir işe yaramamış. Ayrıca o karın değildi.”

Henry başıyla onu onayladı. Kral da, biz de bazen o çapraşık gerçeği hatırlamakta gerçekten güçlük çekiyorduk.

“Kendini yormamaksın,” dedi Henry.

“O zaman beni yorma,” diye cevapladı Anne zekice.

İstemeye istemeye yanlarına yaklaştım. “Anne, oturman lazım,” dedim olabildiğince alçak sesle.. Henry rahatlayarak bana döndü. “Evet, Bayan Carey, onun sakin olmasını sağlayın. Ben gidiyorum.” Anne’in önünde hafifçe eğildi ve aniden odayı terk etti. Beylerin yarısı onun peşinden odadan çıktı, yarısı hazırlıksız yakalandığı için odada kaldı. Anne bana baktı.

“Ne diye araya girdin?”

“Bebeği riske atamazsın.”

“Ah! Bebek! Herkesin tek düşündüğü şey bebek!”

George bana doğru geldi ve Anne’in elini tuttu. “Tabii ki. Hepimizin geleceği ona bağlı. Seninki de Anne. Şimdi sakin ol. Mary haklı.”

“Kavgaya sonuna kadar devam etmeliydik,” eledi Anne pişmanlıkla. “O kadını saraydan göndereceğine söz verdirene kadar odadan çıkmasına izin vermemeliydim. Aramıza girmemeliydin.”

“Sonuna kadar savaşamazsın,” diye bir gerçeğe parmak bastı George. “Doğum yapıp bebek vaftiz edilene kadar yatağa düşmemen gerek.

Beklemelisin, Anne. Ayrıca biliyorsun ki, o olmasa bir başkasını bulacak."

"Ama ya kadın onu bırakmazsa?" diye inledi Anne. Ben bebeğimi doğururken Henry'yi elimden aldığını gayet iyi bildiğinden bakışları beni pas geçti.

"Bunu yapamaz," dedi George. "Sen onun karışısın. Seni boşayamaz, değil mi? Daha öbüründen yeni kurtuldu. Ve eğer ona bir oğlan doğurursan seni boşamak için bir nedeni de olamaz. Kazanan kartın karnında, Anne. Onu sıkı tut ve iyi oyna."

Anne sandalyede arkasına yaslandı. "Müzisyenleri çağırın," dedi. "Dans etsinler."

George parmaklarını şaklattı ve uşaklardan biri öne fırladı.

Anne bana döndü. "Sen de git, Leydi Margaret Steyne'i bul ve onu karşımda görmek istemediğimi söyle."

O yaz saray halkı nehre indi. Daha önce yaz aylarında hiç Thames'e inmemiştik., Eğlenceler sorumlusu Henry ve yeni kraliçesi için su savaşları, suda maskeli balolar ve su eğlenceleri düzenledi. Bir gece alacakaranlıkta ateş savaşı yapıldı ve Anne oyunu kıyıya kurdukları minik şatosundan seyretti. Savaşı kraliçenin adamları kazandı ve ardından nehrin üzerine kurulan küçük sahnede dans edildi. Yarım düzine adamla dans ettikten sonra kocamı arayarak etrafıma bakındım.

Beni izliyordu, birlikte ortadan kaybolacağımız anı bekleyerek her zaman beni izlerdi. Kafasını hafifçe yana eğer ya da gizlice gülümserdi ve gizli bir öpücük veya hafif bir dokunuş için karanlığa çekilirdik. Bazen, iyice karanlık olduğunda ve birbirimize karşı koyamadığımızda nehrin karanlığında, uzaktaki müzik sesi zevk iniltilerimi bastırırken işimizi hallediyorduk.

Ben mazlum sevgiliydim ve George için de aynı nedenden ötürü endişeleniyordum. O da ilk yarım düzine dansa eşlik ediyor, kendini her şeyin merkezinde ortaya sunuyordu. Sonra o da yavaş yavaş halkanın dışına, dışına, dışına, bahçenin karanlık köşelerine süzülüyordu. Sonra Sör Francis'in de yok olduğunu fark ediyordum ve ağabeyimi bir yerlere, belki odasına, belki çılgınca şeyler yapmak üzere şehrin eğlencesine, belki kumara, belki ay ışığında ata binmeye ya da biraz erkek erkeğe kucaklaşmaya götürdüğünü biliyordum. George beş dakika sonra ortaya çıkabiliyor ya da bütün gece ortadan yok oluyordu. Onun her zamanki gibi şamata yaptığını sanan Anne onu sarayda hizmetçilerle flörtleşmekle

suçluyor, George buna gülüyor ve hep yaptığı gibi inkâr ediyordu. Ağabeyimin bütün bunlardan çok daha güçlü, çok daha tehlikeli bir arzunun pençesine düşmüş olduğunu sadece ben biliyordum.

Ağustos ayında Anne doğum odasına çekileceğini ilan etti ve Henry duadan sonra onu görmeye gittiğinde odalarını kaos halinde, mobilyalar içeri dışarı taşınırken, bütün hanımları arı gibi çalışırken buldu.

Anne bütün bu kargaşanın ortasında bir sandalyeye oturmuş isteklerini emrediyordu. Henry'nin içeri girdiğini gördüğünde onu başıyla selamladı ama kalkıp reverans yapmadı. Henry umursamadı, hamile kraliçesiyle serseme dönmüştü, oğlan çocuğu gibi Anne'in yanına diz çöktü, ellerini ablamın kocaman karnına dayayıp gözlerini onun yüzüne dikti.

"Oğlumuz için vaftiz elbisesi gerekli," dedi hiçbir giriş yapmadan. "Onda var mıydı?"

'O' zamirinin kraliyet sözlüğünde tek bir anlamı vardı. 'O' hep giden kraliçe, artık kimsenin adını ağzına almadığı kraliçe, insanların hatırlamamaya çalıştığı ama aynı sandalyede oturup aynı odada kendi doğum odasını hazırlayan ve her seferinde Henry'ye o tatlı riayetkar gülümsemeyle gülümseyen kraliçe elemekti.

"Var ama kendisinin," dedi Henry. "İspanya'dan getirtti."

"Mary onda mı vaftiz edilmişti?" diye sordu Anne, cevabı zaten bilerek.

Henry hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Ah, evet, her tarafı işli büyük beyaz bir elbise. Ama o Katherine'in kendisinin."

"Hâlâ onda mı?"

"Yeni bir elbise yaptırabiliriz," dedi Henry sinik bir sesle. "Sen çizersin, rahibeler işler."

Anne'in başını savuruşundan bunun pek mümkün olmayacağı anlaşıldı. "Benim bebeğim kraliyet elbisesini giyecek," dedi. "Onun bütün prenslerin giydiği o elbiseyle vaftiz edilmesini istiyorum."

"Kraliyet elbisesi diye bir şey yok ki..." dedi Henry duraklayarak.

"Ben olduracağım!" diye yapıştırdı Anne. "Çünkü elbise onda."

Henry yenildiği anı iyi biliyordu. Başını öne eğdi ve ablamın sandalyenin kolunu kavramış duran elini öptü. "Kendini yorma," diye ikna etmeye çalıştı. "Daha doğum o kadar yakın değil. Birini gönderir aldırtırım. Yemin ederim aldırtacağım. Küçük Edward Henry'miz istediğin her şeye sahip olacak."

Anne başıyla onu onayladı, bir yerlerden tatlı bir gülümseme bulup Henry'ye savurdu, kral önünde eğilirken parmak uçlarıyla ense kökünü okşadı.

Ebe yanlarına gelip yerlere kadar eğildi. "Odanız hazır artık," dedi.

Anne, Henry'ye döndü. "Beni her gün ziyaret edeceksin," dedi. Tonlama bir ricadan ziyade emir tonlamasıydı.

"Günde iki kez," diye söz verdi Henry. "Zaman çabucak geçecek hayatım ve artık oğlumuz gelene kadar dinlenmelisin."

Ablamın elini tekrar öptü ve yanından ayrıldı. İkimiz birlikte Anne'in odasının eşiğine doğru ilerlerken yanına gittim. Büyük yatağı odaya getirilmişti ve duvarlar temiz hava, ses ya da güneş ışığı almaması için kalın halılarla kaplanmıştı. Yere otlar serpmişlerdi. Kokusu için biberiye ve rahatlatması için lavanta. Ebe için bir sandalye ve bir masa dışında diğer bütün mobilyaları odadan dışarı çıkarmışlardı. Anne'in bütün bir ay boyunca yatakta yatması gerekiyordu. Bir şeyler okuyup dikiş dikebilmesi için mumlar yakmış ve yatağın ayakucunda beşiği hazır etmişlerdi.

Anne karartılmış havasız odanın önünde durdu. "Oraya giremem ben, hapishane gibi."

"Sadece bir aylığına," dedim. "Belki de daha az."

"Boğulurum."

"Bir şey olmaz. Ben de girmek zorunda kaldım."

"Ama ben kraliçeyim."

"Daha iyi ya."

Ebe peşimden gelip, "Her şey istediğiniz gibi mi, Majesteleri?" diye sordu.

Anne'in yüzü bembeyazdı. "Hapishane gibi."

Ebe güldü ve onu içeri soktu. "Hep böyle derler. Ama dinlenirken hoşunuza gidecek."

"George'a söyle daha sonra onu görmek istiyorum," dedi Anne omzunun üzerinden bana. "Ayrıca söyle, beni eğlendirecek bir şeyler getirsin. Burada yapayalnız kalamam. Kuleye kapatsalar daha iyiydi."

"Akşam yemeğini seninle yiyeceğiz," diye söz verdim. "Şimdi dinlenirsen."

Anne'in saraydan çekilmesiyle birlikte kral eski günlük hayatına geri dönüp her sabah altıdan ona kadar avlandı, sonra akşam yemeğinde içeri

girdi. Akşamüzerleri Anne'i ziyaret ediyor, akşamlarıysa onun için eğlenceler düzenleniyordu.

"Kiminle dans ediyor?" diye sordu Anne, ter içinde, yorgun ve karnı burnunda karanlık odada yatmasına rağmen her zamanki sert tonuyla.

"Sürekli dans ettiği biri yok," dedim. Madge Shelton dikkatini çekmişti ve o Seymour kızı, Jane.

Leydi Margaret Steyne yarım düzine yeni elbiseyle tavuskuşu gibi kasını kasımdı. Ama Anne bir oğlan doğurduğu anda bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktı.

"Peki, kim onunla ava gidiyor?"

"Sadece beyleri," diye yalan söyledim. Sor John, Seymour kızına çok güzel gri bir at getirmişti. Jane atına koyu mavi bir pelerinle biniyor ve semerin üzerinde güzel duruyordu.

Anne şüpheyle bana baktı. "Onun peşinde değilsin, değil mi?" diye sordu küstahça.

Başımı iki yana salladım. "Hayatımın gidişatını değiştirmeye hiç niyetim yok," dedim büyük bir dürüstlükle. Dikkatle, düşüncelerimi William'a odakladım. Eğer gözlerimin önüne omuzlarını ya da sabah günışığında çırılçıplak gerinişini getirirsem şehvetimin yüzüme yansıyacağını biliyordum. Bunu herkes görebilirdi. Fazlasıyla onun kadınıydım.

"Kralı benim için gözlüyor musun?" diye üsteledi Anne. "Gözlüyor musun, Mary?"

"Oğlunun doğumunu bekliyor, saray halkı gibi," dedim. "Oğlun olursa o zaman sana kimse dokunamaz. Biliyorsun."

Evet anlamında başını salladı ve gözlerini kapatıp yastıklarına yaslandı. "Tanrım, bir an evvel bitse," dedi huysuz huysuz.

"Amin," dedim.

Ablamın keskin gözleri üzerimde değilken William'la vakit geçirmekte özgürdüm. Madge Shelton sık sık odamızdan yok oluyordu ve aramızda bir anlaşma yapıp kapıya vurduğumuzda içeriden kilitliyse hiç üstelemeden anında arkamızı dönüp gitme kararı almıştık. Madge daha küçük bir genç kızdı ama sarayda erken büyümüştü. İyi bir evliliğin kendi adına leke sürmeden bir erkeği baştan çıkartmaktan geçtiğini öğrenmişti. Saray şimdilerde geldiğim zamankinden çok daha büyük ve zorlu bir kurtlar sofrasıydı.

George’un düzenbazlıkları da iyi gidiyordu. Kraliçenin yokluğunda o ve Francis, William Brereton ve Henry Norris’le birlikte iyice ipin ucunu kaçırmışlardı. Sabahlan Henry’yle ava gidiyor ve bazen akşamüzerleri kralın danışmanları olarak toplanıyorlardı ama çoğunlukla yapacak bir işleri yoktu. Kraliçenin hanımlarıyla flörtleşiyor, nehrin yukarısına şehre süzülüyor, sonra da açıklaması yapılmayan gecelerde kay bölüyorlardı. Onu bir sabah erken saatte yakaladım. Nehirde güneşin doğuşunu seyrediyordum ki, sarayın iskelesine bir kayık yanaştı, George kayıkçıya parasını ödedi ve hızla bahçedeki patikadan yukarı yürüdü.

“George,” dedim güllerin arasındaki banktan.

İrkildi. “Mary!” Anında aklına Anne geldi. “İyi mi?”

“Gayet iyi. Sen neredeydin?”

Omuz silkti. “Biraz eğlenmeye gittik,” dedi. “Henry Norris’in bazı arkadaşlarıyla. Dans ettik, yemek yedik, biraz da kumar oynadık.”

“Sör Francis de yanınızda mıydı?”

Evet anlamında başını salladı.

“George-”

“Bana sitem etme!” dedi hemen. “Başka kimse bilmiyor. Yeterince sessiz oluyoruz.”

“Kral öğrenirse kovulursun.”

“Öğrenmeyecek,” dedi. “Senin kulağına geldi, biliyorum ama seyislerden biri dedikodu yapmış. Susturuldu. Gönderildi. Başka kimse bilmiyor.”

Elini tutup o koyu Boleyn gözlerine baktım. “George, senin için korkuyorum.”

O gevrek saraylı gülüşüyle güldü. “Korkma,” dedi. “Korkacak bir şeyim yok. Ne korkacak bir şeyini, ne arayacak bir şeyim, ne de gidecek bir yerim var.”

Anne kraliyetin vaftiz elbisesini alamadı. Kraliçeye kraldan ayrıldığını söyleyen kâğıtlar gönderdiler. Ona Dowager Prensesi dediler, kraliçe başlığı karalamak isterken öfkeyle kalemi bastırarak beyanın yazılı olduğu parşömeni deldi. Bir daha Prenses Mary’yi asla göstermemekle tehdit ettiler. Onu en ıssız saraya taşıdılar, Lincolnshire’daki Buckden’e. Yine de sözünden dönmedi. Yine de kralın meşru karısı olmama ihtimali olduğunu itiraf etmedi. Böyle bir kördüğümde vaftiz elbisesi önemsiz bir mesele

olarak kalmıştı ve Katilerine elbiseyi İspanya’dan getirttiğini söyleyerek ondan ayrılmayacağını belirtince Henry üstelemedi.

Onu düşündüm, Fens’in kenarında buz gibi bir evde yaşıyordu. Onu düşündüm, tıpkı aynı kadının hırsları yüzünden oğlumdan ayrılmam gibi o da kızından ayrılmıştı. Onun Tanrı önünde doğru olanı yapmakta ısrar edişini düşündüm. Ve onu özledim. Saraya ilk geldiğimde bana bir anne gibi davranmıştı ve ben annesine ihanet eden bir genç kız gibi ona ihanet etmiş, yine de onu sevmekten vazgeçmemiştim.

Sonbahar 1533

Anne'in sancıları alacakaranlıkta başladı, ebe hemen beni yanına, doğum odasına çağırdı. Odanın önündeki kabul odasında bekleyen saraylılar, avukatlar, papazlar ve memurlar arasından zar zor geçip içeri girdim. Kapının önünde nedimeler güya doğumunda kraliçeye yardım etmek için toplanmış, aslında hiçbir şey yapmayıp zor doğumlarla ilgili kâbus hikâyeler anlatıp birbirlerini korkutuyorlardı. Prenses Mary de onların arasındaydı, bembeyaz kesilmiş yüzünün huy edindiği kaşları çatık kararlılığı bozmuştu. Onu Katherine'in kızını mirasından edecek bir bebeğin doğumuna şahit olarak çağırdığı için Anne'in zalim olduğunu düşündüm. Geçerken kıza hafifçe gülümsedim, bana artık markası haline gelen o meraklı, yarım yamalak reveransıyla karşılık verdi. Kimseye güvenemiyordu, bundan sonrasında da hiç güvenemeyecekti.

Odanın içi cehennemden bir kesit gibiydi. Yatağın tahtalarına halatlar bağlamışlardı ve Anne boğulan bir kadın gibi bunlara yapışmıştı. Çarşaflar çoktan kana bulanmıştı, ebeler kütüklerle iyice alevlenen ateşte şerbet kaynatıyordu. Anne terliyor ve korkuyla haykırıyordu. İki hanım endişeli ve sinir bozucu bir tonla dualar okuyor, Anne duaların arasında yeni bir sancıyla çığlıklar atıyordu.

"Dinlenmeli," dedi ebelerden biri bana. "Savaşıyor."

Yatağa doğru gidip bekledim. "Anne, dinlen," dedim. "Bu daha saatlerce sürecek."

"Sensin, değil mi?" dedi saçlarını geriye atarak. "Uyanırsın diye düşünmüştüm."

"Çağırılır çağırılmaz geldim. Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Benim yerime doğurmanı istiyorum," dedi her zamanki zehir gibi zekâsıyla.

Güldüm. "Bu kez olmaz!"

Elini bana uzattı ve tuttuğumda elime yapıştı. "Tanrım, bana yardım et, ödüm patlıyor."

"Tanrı sana yardım edecek," dedim. "Bir Hıristiyan prensi doğuruyorsun, değil mi? İngiltere kilisesinin başına geçecek bir oğlan doğuruyorsun, değil mi?"

“Beni bırakma,” dedi. “Korkudan kusacağım.”

“Ah, kusacaksın tabii,” dedim neşeyle. “Her şey eski haline dönmeden evvel bundan çok daha beterini yaşayacaksın.”

Anne’in doğum sancıları bütün gün sürdü, sonra sancıların arası azaldı, hepimiz bebeğin gelmek üzere olduğunu biliyorduk. Savaşmayı bıraktı, kendinden geçer gibi oldu, o rüyada gibi yatarken bedeni onun yerine işe girişti. Ben onu tutup kaldırdım, ebe altına bebek örtüsünü yaydı, bebeğin başı bedeninden dışarı fırlarken Anne bir sevinç çığlığı attı, sonra bebek kayarak ilerledi ve bir hışımla toptan dışarı çıktı. “Tanrıya şükür,” dedi kadın.

Başını eğdi ve bebeğin ağzını emdi. Sonra bebeğin açılıp ağlamaya başladığını duyduk. Anne de ben de görmek için ileri uzandık.

“Bir prens mi?” diye inledi Anne bağırmaktan kısılmış bir sesle. “Adı Prens Edward Henry olacak.”

“Bebek kız,” dedi ebe belirgin bir sevinçle.

Hayal kırıklığıyla yerine çöktüğünde kollarımda Anne’in bütün ağırlığını hissettim ve “Tanrım, hayır,” diye fısıldadığımı duydum.

“Kız,” dedi ebe tekrar. “Güçlü, sağlıklı bir kız,” diye yineledi, hayal kırıklığımızla barışmamızı sağlamaya çalışır gibi.

Bir an Anne’in bayıldığını sandım. Ölü gibi bembeyazdı. Sırtını yastıklara yaslayıp saçlarını terleyen yüzünden geriye ittim. “Kız.”

“En önemlisi canlı doğması,” dedim kendi hayal kırıklığımı yenmeye çalışarak.

Ebe bebeği çarşafa sarıp pışpışlamaya başladı. Anne de ben de başımızı etrafı çınlata çınlata ağlayan o sese çevirdik.

“Kız,” dedi Anne. “Bir kız. Bir kız çocuğu ne işimize yarar?”

George’a söylediğimde o da aynı cümleyi tekrarladı. Haberi Howard Dayıma ulaştırdığımda bağıra çağıra küfredip bana işe yaramaz şıllık, ablama da aptal fahişe dedi. Ailenin bütün hazinesi bu minik doğum kazasına bağlıydı. Anne bir oğlan doğurmuş olsa tahtta sonsuza dek hissesi olan İngiltere’nin en güçlü ailesi olacaktık. Ama bebek kızdı.

Ne yapacağı asla belli olmayan ama her zaman kral kalacak olan Henry, şikâyet etmedi. Bebeği kucağına alıp mavi gözlerine ve güçlü minik bedenine övgüler yağdırdı. Elinin minik detaylarına, parmak boğumlarının gamzelerine, minicik tırnaklarının mükemmel şekline duyduğu hayranlığı dile getirdi. Anne’e bir dahaki sefere bir oğlan yapmalarını söyledi

ama evinde bir prensesinin, böyle mükemmel bir prensesinin daha olmasından mutluluk duyduğunu söyledi. Dış dünyaya prensin doğduğunu ilan edecek mektuplara birer ‘es’ eklemelerini, Fransa Kralına ve İspanyol İmparatoruna İngiltere Krallığının yeni bir kızı olduğunu söylemelerini emretti. Dişlerini gıcırdatıp Avrupa saraylarında neler fısıldanacağını düşünmemeye çalıştı. Bunca kargaşa yaşandıktan sonra sonuçta kralın bir kızının daha olmasına gülecek, İngiltere’yle alay edeceklerdi. Ama o gece ablamı kollarına alıp saçlarını öptüğünde ve ona sevgilim dediğinde Henry’yi içimden tebrik ettim. Onu anlayabiliyordum. Hayal kırıklığına uğradığını dışarıya yansıtmayacak kadar gururluydu. İçimden onun olağanüstü kibirli, tehlikeli geçici hevesleri olan ve bunlara rağmen, ya ela belki de bunlar nedeniyle, büyük bir kral olduğunu düşündüm.

Uykusuz bir otuz altı saatten sonra kulaklarımda ağabeyimin, babamın ve dayımın öfkesi ve hayal kırıklığıyla odama gittiğimde ateşin yanındaki masada küçük bir etli yemek ve minik bir sürahi birayla William’ın beni beklediğini gördüm.

“Aç ve yorgun gelirsin diye düşündüm,” dedi beni karşılarken.

Kendimi onun kollarına atıp yüzümü giysilerinin o rahatlatıcı kokusuna gömdüm. “Alı, William!”

“Sorun mu var?”

“Hepsi çok sinirli, Anne hayal kırıklığı içinde ve kraldan başka kimse bebeğin yüzüne bile bakmadı. Kral da sadece birkaç dakika kucağında tuttu. Durum feci görünüyor. Alı, Tanrım, bir oğlan olsaydı!”

Sırtımı okşadı. “Aşkım, sakin ol. Her şey düzelecek. Bir bebek daha yapacaklar. Bir sonraki belki de oğlan olur.”

“Bir sene daha,” dedim. “Anne korkularından, ben de ondan kurtulana kadar bir sene daha.” Beni masaya götürdü, oturtturdu ve kaşığı elime tutuşturdu. “Ye,” dedi. “Bir şeyler yiyip biraz uyuduğunda her şey çok daha güzel görünecek.”

“Madge nerede?” diye sordum korkuyla kapıya bakarak.

“Ayyaşlar gibi girişte dolanıp duruyor,” dedi. “Saray prensin gelişini kutlamak üzere bir ziyafet hazırlamıştı ve bebek ne çıkarsa çıksın hazırlananları yiyecekler. Madge, gelse bile saatler sonra gelecektir.”

İtaatle başımı sallayıp söylediği gibi yemeğimi yedim. Bitirdiğimde beni yatağa sürükledi, yavaşça, uzun uzun, Anne’i ve istenmeyen bebeği

unutup kendimi onun kollarına bırakana kadar kulaklarımı, gözlerimi, boynumu öptü. Öylece uyuyakaldım, üzerimdeki giysilerin tümüyle, yatak örtülerinin üzerinde, arzularım ve uyku arasında paralanmış halde... Uyuyakaldım ve rüyamda William'ın benimle seviştiğini gördüm. Oysa bütün gece bana sarılarak yanımda oturdu ve yüzümü okşadı.

Anne doğum sonrasında kendini toparlar toparlamaz Hatfield Sarayında, halamız Leydi Anne Shelton'un, Madge'in ağzı sıkı annesinin yönetiminde bir kraliyet kreşi kurulmasi ve minik Prenses Elizabeth'in burada büyütülmesi için hazırlıklara girişti. Anne'in kız bebek doğurduğu için hayal kırklığına uğramasına ağzını eliyle kapatarak gülümsediği görülen Prenses Mary de babasından ve saraydaki münasip mevkiinden uzaklara gönderilecekti. "Elizabeth'in başında bekleyebilir," dedi Anne umursamaz bir tavırla. "Onun nedimesi olabilir."

"Anne," dedim. "O kendi hakları olan bir prenses. Senin kızına hizmet edemez, bu doğru değil."

Anne yakıcı bakışlarla bana döndü. "Seni salak," dedi. "Hepsi tek bir şeyin parçası. Ben nereye istersem oraya gittiği, benim kızıma hizmet ettiği bilinmeli. Böylece yeni kraliçenin ben olduğum ve Katherine'in unutulduğu anlaşılmalı."

"Biraz dinlenemez misin?" diye sordum. "Sürekli bir dolaplar planlaman gerekmiyor, değil mi?" Bana dudaklarını incelterek sinir bozucu bir gülümseme savurdu. "Cromwell'in dinlendiğini sanmıyorsun, değil mi? Sence Seymourlar dinleniyor mudur? İspanyol İmparatoru, bütün o casus ağı ve o kahrolası kadınlar dinlenip kendi kendilerine şöyle diyorlar, değil mi? 'Kadın kralla evlendi, işe yaramaz bir kız doğurdu, bütün kozlar elimizde ama olsun, dinlenelim.' Sence böyle mi diyorlar?"

"Hayır," dedim istemeye istemeye.

Durup bir an bana baktı. "Nasıl hem öyle tombul, hem de kendinden böyle hoşnut olabiliyorsun, insan elinde olmadan merak ediyor, halbuki o kuş kadar maaşınla geçinmeye çabalaman, günden güne erimen gerekirdi."

Beni böyle zavallı görmesine dayanamayıp bir kahkaha patlattım. "İdare ediyorum," dedim uzatmadan. "Ama Hever'a gidip çocuklarımı görmek istiyorum, eğer müsaade edersen."

"Aman git," dedi sonunda sürekli sormamdan bırakarak. "Ama Noel'de Greenwich'e vaktinde gel."

Fikrini değiştirmesine fırsat bırakmadan çabucak kapıya yöneldim. “Ayrıca Henry’ye söyle bir eğitmene gidecek, doğru düzgün bir eğitim almalı,” dedi. “Bu sene sonunda başlayabilir.”

Elim kapının çerçevesinde, olduğum yerde durdum. “Benim oğluma mı?” diye fısıldadım.

“Benim oğluma,” diye düzeltti beni. “Bütün çocukluğunu oyunla geçiremez, biliyorsun.”

“Ben düşünmüştüm ki...”

“Ona Sör Francis Weston’in ve William Brereton’un oğluyla birlikte ders ayarladım. İyi eğitiliyorlarmış, öyle duydum. Kendi yaşındaki çocuklarla beraber olma zamanı geldi.”

“Henry’nin onlarla beraber olmasını istemiyorum,” dedim hemen. “O ikisinin oğullarıyla olmaz.” Koyu kaşlarından birini bana doğru kaldırdı. “Onlar sarayımın beyleri,” diye hatırlattı bana. ”Onların oğulları da saraylı olacak, belki bir gün Henry’nin saraylıları olacaklar. Oğlanın onlarla vakit geçirmesi gerek. Ben öyle karar verdim.”

Ona dönüp haykırmak istedim ama parmak uçlarımı çimdikleyip sesimin sakin ve sevimli olmasına dikkat ettim. “Anne. O daha küçücük bir çocuk. Hever’da ablasıyla birlikte mutlu. Eğitilmesini istiyorsan ben orada kalır onu eğitirim...”

“Sen mi!” diye güldü. “Hendekteki kazlardan nasıl gıdakladıklarını öğretmelerini isterim daha iyi. Hayır Mary, kararımı verdim. Ve kral benimle aynı fikirde.”

“Anne...”

Anne arkasına yaslandı ve kısık güzlerinin arasından bana baktı. “Sanırım onu bu sene hiç görmek istemiyorsun? İstersen onu bugün eğitime gönderebilirim.”

“Hayır!”

“O zaman git kardeşim. Çünkü kararımı verdim ve beni yoruyorsun.”

Öfkeden kudurmuş halde dar kiralık odamızda bir yukarı bir aşağı yürürken William beni izliyordu. “Onu öldüreceğim,” diye ant içtim.

Sırtı kapıya dönüktü, kulak misafirlerine yakalanmadığımızdan emin olmak için pencerenin kanatlarını kapattı.

“Onu öldüreceğim! Oğlumu, biricik oğlumu o sapıkların oğullarıyla aynı yere gönderecek! Onu saraya hazırlamak için! Bir nefeste Prenses

Mary'ye Elizabeth'e hizmet etmesini, oğlumun da sarayından alınmasını emrediyor! Kadın deli! Hırstan gözü dönmüş. Ve oğlum... benim oğlum..."

Boğazım düğümlenmişti, konuşamıyordum. Dizlerim tutmuyordu, yüzümü yatağımızın örtülerine gömdüm ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

William kapıdaki yerinden ayrılmadı, bıraktı, doya doya ağladım. Başımı kaldırıp ıslak yanaklarımı ellerimle silene dek bekledi, ancak ondan sonra yürüyüp yere, yanıma diz çöktü ve üzüntüden bitkin düşen ellerim ve dizlerimle sürünerek kendimi onun kollarına attım. Bana iyice sarılıp bir bebekmişim gibi beni kollarında salladı.

"Onu geri alacağız," diye fısıldadı saçlarımın arasına. "Onunla çok güzel günlerimiz olacak, onu eğitmenlerine gönderip sonra geri alacağız. Söz veriyorum. Onu geri alacağız, sevgilim."

Kış 1533

Anne yeni yıl hediyesi olarak krala son derece şaşalı bir hediye yaptırdı. Parçayı kuyumcular büyük salona getirip bütün sabahı onu birleştirmekle geçirdiler. Kraliçenin odalarına gelip hediyenin hazır olduğunu ve isterse gidip görebileceğini söylediklerinde Anne, eliyle George'u ve beni çağırıp bizim de onunla gitmemiz gerektiğini söyledi.

Büyük salonun basamaklarından aşağı koştuk, Anne önden gidiyordu, böylece kapıları savurarak açıp yüzümüzdeki şaşkınlığı görebilecekti. Hayatımda gördüğüm en şok edici görüntüydü. Pırlanta ve yakutlarla süslü altın kakmalı bir çeşme. Çeşmenin dibinde üç çıplak kadın duruyordu. Onlar da altından yapılmıştı ve memelerinden sular fışkırıyordu.

"Tanrım," dedi George gerçekten ağzı açık kalarak. "Bu sana ne kadara mal oldu?"

"Sorma," dedi Anne. "Ama çok görkemli, değil mi?"

"Görkemli hakikaten," dedim. Ancak 'bir o kaçlar da çirkin' diyemedim ama George'un donakalan suratından onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım.

"Dökülen su sesi sakinleştirici olur diye düşündüm. Henry bunu kabul odasına koyabilir," dedi Anne. Koca çeşmeye doğru ilerleyip eserine dokundu. "Çok güzel yaptılar."

"İçlerinden sular fışkıran doğurgan kadınlar," dedim pırıldayan üç heykele bakarak.

Anne bana gülümsedi. "Tılsım," dedi. "Bir hatırlatma. Bir dilek."

"Tanrıya bir işaret vermesi için dua et," dedi George. Bir işaret var mı?"

"Henüz yok," dedi Anne. "Ama yakında mutlaka olmalı."

"Amin," dedim George'la birlikte, kendini dine adamış Lüteryenler gibi. "Amin."

Dualarımız kabul oldu. Anne ocak ayında adet görmedi, şubatta da hiçbir hareket olmadı. Baharda kuşkonmaz filizleri çıkar çıkmaz oğlan bebek veriyor diye kraliçe her yemekte bunları yedi. İnsanlar merak etmeye başladı. Kimse ne çıkacağından emin değildi. Anne yüzünde yarım bir gülümsemeyle dolanıyor ve bir kez daha herkesin ilgi odağı olmaktan müthiş keyif alıyordu.

Bahar 1534

Anne dedikodu girdabının tam ortasında elini huzurla karnına dayayıp oturmaktan ve hepsini merakta bırakmaktan gayet hoşnut olduğundan saray ahalisinin yaz yolculuğu yine ertelenmişti. Ortalık dedikodudan geçilmiyordu. Anne'in gerçekten hamile olup olmadığını ve ne vakit yatağa gireceğini öğrenmek isteyen saraylılar ağzımızdan laf kapmak için George'un, annemin ve benim peşimi bırakmıyordu. Kimse sıcakta Londra'nın salgın hastalık kaynayan sokaklarına yakın olmak istemiyordu ama kraliçenin doğum yatağına girmesi ve rakipsiz bir kral doğurmasının getireceği fırsatlar insanlara fazlasıyla cazip geliyordu. Herkesin bildiği kadarıyla yazı Hampton Court'da geçirecektik ve Francis'le yapılan anlaşmaları pekiştirmek amacıyla Fransa'ya yapılacak gezi ertelenmişti.

Dayım mayıs ayında bir aile toplantısı düzenledi fakat artık komutasının çok üzerinde olduğundan Anne'i çağırmadı. Ancak Anne merakını yenemeyip son dakikada dayımın odasına geldi, böylece o geldiğinde hepimiz oturmuş bekliyorduk. Eşikte mükemmel bir oyunculukla tereddüt eder gibi yaptı, dayım ona bir sandalye getirmek üzere masanın başındaki yerinden kalktı ve dayımın yeri boşalır boşalmaz Anne yavaşça, kibar kibar masanın başına doğru ilerleyip teşekkür falan etmeden güzelce yerleşiverdi. Elimde olmadan kıkırdayışımı bastıramadım ve Anne dönüp kendini tutamaçtan gülümsedi. Bu kadar büyük bedellere mal olan gücünü her yerde göstermekten daha zevk aldığı başka bir şey yoktu. ”Planlarınızı öğrenmek için aileyi bir araya topladım, Majesteleri,” dedi dayım hiç zorlanmadan. ”Böylece gerçekten bebek bekleyip beklemediğinizi ve ne zaman doğum odasına gireceğinizi öğrenecektim.”

Anne sanki adam sorusuyla küstahlık etmiş gibi kaşını kaldırdı. “Bunu bana mı soruyorsun?”

“Annenize ya da kız kardeşinize soracaktım ama burada olduğunuza göre doğrudan size de sorabilirim elemektir,” dedi dayım. Anne'den en ufak bir korkusu bile yoktu. Ondan çok daha ürkütücü krallara hizmet etmişti. Henry'nin babasına ve Henry'nin kendisine. Askerî suçlamaları bile atlatmıştı. Anne'lerin en kraliçesi bile onu korkutamazdı.

“Eylülde,” dedi Anne uzatmadan.

“Yine kız olursa bu kez hayal kırıklığını gizlemeyecektir,” dedi dayım. “Elizabeth’i Mary’den önceki varisi yaparken yeterince sorun yaşadı zaten. Kule, Mary’yi inkâr etmeyi reddeden insanlarla dolu. Ve Thomas More’la Fisher onlara katılmakta kararlılar. Ama bir oğlun olursa o zaman kimse onun haklarını inkâr edemez.”

“Erkek olacak,” dedi Anne kendinden emin.

Dayım ona gülümsedi. “Hepimiz bunu umuyoruz. Sen son aylarındayken kralın bir kadını olacak.” Anne konuşmak için başını kaldırdıysa da dayım lafını yarım bırakmadı. “Her zaman bunu yapar, Anne. Bu tür durumlarda sakin olman, adamın üzerine saldırmaman gerek.”

“Buna müsamaha gösteremem,” dedi açık açık.

“Göstermek zorundasın,” dedi, Anne’inki kadar taviz vermeyen bir tonla.

“Bütün flörtleşmemiz boyunca benden başka kimseye bakmadı,” dedi Anne. “Bir kere bile.” George bana dönüp kaşını kaldırdı. Ağzımı açmadım. Belli ki, ben sayılmıyordum.

Dayım hafif bir kahkaha attı, babamın gülümsediğini gördüm.

“Flört dönemi ayrı bir şey. Her neyse, onu oyalayacak olan kızı seçtim,” dedi dayım. “Bir Howard kızı.”

Vücuduma ter bastığını hissettim. Yüzümün beyazladığını hissediyordum ki, George ağzının kenarından bana, “Düzgün otur!” diye tısladı.

“Kim?” dedi Anne sertçe.

“Madge Shelton,” dedi dayım.

“Ah, Madge mi?” dedim kalbim rahatlamamla birlikte hızlanıp yüzüme pembe pembe kan pompalamaya başlarken. “O da Howard kızı.”

“Henry’yi oyalayacak ve yerini bilen bir kız,” dedi babam, bir kuzeni daha kralın altına sürüp günah işler gibi değil de oldukça sağduyulu bir iş yapıyormuş gibi.

“Ve nüfuzun eksilmeyecek,” diye yapıştırıverdi Anne.

Dayım gülümsedi. “Bu doğru tabii ama kimi tercih edersin? Bir Seymour kızını mı? Kesinliği varsayılacak olursa, emirlerimizi yerine getirecek bir kız olması daha iyi olmaz mı?”

“Ne emredileceğine bağlı,” dedi Anne hiç uzatmadan.

“Sen doğum odasındayken onu oyalaması,” dedi dayım dobra dobra. “Başka bir şey değil.”

“Kendini metres ilan etmesine izin veremem, en güzel odalarda en güzel mücevherleri takarak yeni elbiselerle etrafımda hava atmasına da,” diye uyardı Anne.

“Tabii, iyi bir eşe böyle bir şeyin yapılmasının ne kadar acı verici olduğunu en iyi sen bilirsin,” diye hak verdi dayım.

Anne gözlerinden alevler saçarak ona baktı. Dayım gülümsedi. “Sen doğum odasındayken kralı oyalayacak, saraya geri döndüğündeyse ortadan yok olacak,” diye söz verdi. “Ona iyi bir izdivaç yaptıracağım, Henry onu bulduğu kadar kolayca unutuverecek.”

Anne parmaklarıyla masayı tıngırdattı. Kendiyle kavga ettiğini hepimiz görebiliyorduk. “Keşke sana güvenebilsem, dayı.”

“Keşke.” Anne’in isteksizliği karşısında gülümsedi. Bana döndü ve ilgisinin bana yönelmesiyle birlikte her zaman içimde duyduğum o tanıdık korkuyu tekrar hissettim. “Madge Shelton seninle birlikte yatıyor, değil mi?”

“Evet, dayı,” dedim.

“Ona neler yapması gerektiğini, kendini nasıl sevdireceğini anlat.” George’a döndü. “Sen de kralın dikkatini Anne ve Madge üzerinde tut.”

“Tamam, efendim,” dedi George hiç zorlanmadan, sanki kraliyet hareminde pezevenklik etmek hayatı boyunca en çok istediği şeymiş gibi.

“Güzel,” dedi dayım, toplantının bittiğini göstermek için ayağa kalkarken. “Ah, bir şey daha...” Anne dışında hepimiz dikkatimizi tekrar dayıma yönelttik, Anne ise pencereden güneş vuran bahçelere ve bovling oynayan saray eşrafına bakıyordu. Kral her zamanki gibi yine herkesin ilgi odağıydı.

“Mary,” dedi dayım.

İsmimin söylenmesiyle birlikte gerildim.

“Bence onu evlendirmeliyiz, haksız mıyım?”

“Ablası doğum yatağına girmeden evvel başının bağlandığını görmek beni memnun eder,” dedi babam. “Böylece Anne başaramazsa bile ortada herhangi bir belirsizlik kalmayacak.”

Anne’e bakmadılar, belki de tekrar bir kız bebeğe hamileydi ve evlilik pazarındaki pazarlık gücümüzü düşürebilirdi. Bana da bakmadılar, bir çiftçinin ineği gibi değiş tokuş edilebilirdim. Birbirlerine baktılar. Bir anlaşma yapmak üzere olan tüccarlar gibiydiler.

“Tamam o zaman,” dedi dayımız. “Secretary Cromwell’le konuşup Mary’nin evlenme vaktinin geldiğini söyleyeyim.”

Anne’le George’dan kurtulup hemen kralın odalarına doğru yola çıktım. William kabul odasında yoktu, özel odaya girip onu aramaya cesaret edemedim. Genç bir adanı elinde lavtasıyla yanımdan geçti, Sör Fıancis Weston’in müzisyeni Mark Smeaton. “William Stafford’u gördün mü?” diye sordum.

Önümde hoş bir biçimde eğildi. “Evet, Leydi Carey,” dedi. “Hâlâ bovling sahasında.”

Başımla teşekkür edip büyük salona yürüdüm. Onun göremeyeceği bir yere gelir gelmez sarayın önündeki büyük terasa açılan küçük kapılardan birini itip tarasın basamaklarından aşağı indim. William topları topluyordu, oyun bitmişti. Bana dönüp gülümsedi. Diğer oyuncular tezahür edip beni oyuna çağırdı.

“Olur,” dedim. “Bahisler ne kadar?”

“Oyun başı bir şilin,” dedi William. “Gözü dönmüş kumarbazların ortasına düştünüz, Leydi Carey.”

Elimi heybemin içine atıp ortaya bir şilin koydum, sonra bir top alıp çimlerin üzerinde dikkatle yuvarladım. Yanına yaklaşmadı bile. Başka bir oyuncuya yer vermek için geri çekiliyordum ki, William’ı yanı başımda buldum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu alçak sesle.

“Yolunda sayılır,” dedim. “Ama olabildiğince çabuk yalnız kalmalıyız.”

“Ah, ben de bunu istiyorum,” dedi gırtlaktan gelen bir kahkahayla. “Bu kadar doyumsuz olduğunu bilmiyordum.”

“Onun için değil!” dedim öfkeyle, sonra kıpkırmızı bir suratla güldüğümü başkaları da görmesin diye başımı öteye çevirdim. Ona dokunmaya doyamıyordum, ona dokunmadan yanında durmam çok zordu. Sanki oyunu daha iyi görmek istermiş gibi dikkatle bir adım geri gittim. Önce ben oyundan çıktım, kısa süre sonra da William kaybetti. Birer şilinimizi kazanacak olan oyuncu için çimenlerin üzerine bırakıp sanki hava almaya çıkıyormuş gibi uzun çakıllı patikadan aşağı, nehre doğru yürümeye başladık. Sarayın pencereleri bahçeye bakıyordu, William’a dokunmaya ya da koluma girmesine cesaret edemezdim. Kibar birer yabancı gibi yan yana yürüdük. Ancak iskeleye geldiğimizde sanki dengemi kaybetmememe

yardım etmek istiyormuş gibi dirseğimi tuttu, sonra da bırakmadı. Koluma değen elle gelişen o basit temas bütün içimi ısıtmaya yetti.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Dayım. Beni evlendirmeyi planlıyor.”

Anında yüzü allak bullak oldu. “Hemen mi? Kafasında bir koca adayı var mı?”

“Hayır. Henüz düşünüyorlar.”

“O zaman birini bulduklarında hazır olmalıyız. Ve itiraf edip yüzsüzlükle bu işin içinden sıyrılmayı umut edeceğiz.”

“Evet.” Bir an duraklayıp göz ucuyla William’ın profiline sonra nehre baktım. “Dayım beni korkutuyor,” dedim. “Beni evlenmiş olarak görmek istediğini söylediğinde tereddütsüz ona itaat etmem gerekeceğini düşündüm. Hep öyle yaptım, biliyorsun. Herkes ona itaat ediyor. Anne bile.”

“Bana öyle bakma, sevgilim, yoksa bütün sarayın önünde seni kollanma alacağım. Sana yemin ederim benimsin ve kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim. Sen benimsin, ben de senin. Kimse bunu inkâr edemez.”

“Henry Percy’yi Anne’den aldılar ama,” dedim. “Anne de bizim kadar evliydi.”

“Henry genç bir oğlandı,” dedi William. “Kimse benimle benim olanın arasına giremez.” Bir an durakladı. “Ama karşılığında bir bedel ödemek zorunda kalabiliriz. Anne dostun olabilir mi? Onu arkamıza alabilirsek güvendeyiz demektir.”

“Bundan hoşlanmayacaktır,” dedim, ablamın ne derece bencil olduğunu gayet iyi bilerek. “Ama onu incitmez.”

“O zaman köşeye sıkışana dek bekleyelim, sonra da itiraf edelim,” dedi. “Ve bu arada olabildiğince baştan çıkarıcı olalım.”

Güldüm. “Krala mı?” dedim, saraylılık yeteneklerini harekete geçirmeyi planladığını düşünerek.

“Birbirimize,” dedi. “Şu koca dünyada benim için önemli olan tek insan kim?”

“Benim,” dedim, sessiz bir mutlulukla. “Benim için de sensin.”

Geceyi küçük bir han odasında birbirimizin kollarında geçirdik. Uyanıp ona döndüğümde o da bana döndü. Sanki ayrı olmaya dayanamıyormuşuz, uykumuzda bile birbirimiz olmadan yapamıyormuşuz gibi birbirimize

sarılarak tekrar uykuya daldık. Sabah uyandığımda William hâlâ üzerimde, hâlâ içimdeydi ve altında kımıldadığımda beni tekrar arzulayarak kımıldandığını hissettim. Gözlerimi kapadım ve sabah güneşi pırıldayarak kepenklerden içeri girene, aşağıdaki bahçeden gelen sesler saraya gitme vaktimizin geldiğini hatırlatarak bizi uyarana kadar sevgilimin benimle aşk yapmasının keyfini çıkardım.

Küçük bir kayıkla, birlikte nehrin yukarısına geldik ve beni iskelede bırakıp nehrin biraz daha aşağısında kendi de karaya çıkıp benden yarım saat sonra eve dönmeye hazırlandı. Bahçe kapısından içeri girip sabah duasına yetişebilecek şekilde odama çıkmamın en iyisi olacağını düşündüm ama kapıya vardığımda George aniden önümde bitiverdi ve, "Tanrıya şükür döndün, bir iki saat daha geciksen herkes duymuş olacaktı."

"Ne oldu?" diye sordum hemen.

"Anne yatağına götürüldü," dedi.

"Yanına gidiyorum," deyip koridorun aşağısına doğru koşmaya başladım. Anne'in odasının kapısını çalıp başımı içeri soktum. Ruh karartıcı odanın içinde bembeyaz, solgun bir suratla yapayalnızdı.

"Ah, sensin," dedi hoşnutsuz bir ifadeyle. "Sen de girebilirsin tabii."

İçeri girdim ve George arkamızdan kapıyı bastırdı. "Neyin var?" dedim.

"Kanama başladı," dedi uzatmadan. "Ve sancım var, doğum sancısı gibi. Sanırım bebek düşüyor."

Sözlerinin yarattığı dehşet kaldıramayacağım kadar fazlaydı. Saçlarımın darmadağınık ve bedenimin her karışının William'ın kokusuyla dolu olduğunun gayet iyi farkındaydım. Dün geceki sevişmelerle şimdi karşılaştığım felaket arasındaki fark beni aşıyordu. George'a döndüm.

"Bir ebe çağırmalıyız," dedim.

"Hayır!" dedi Anne yılan gibi tıslayarak. "Görmüyor musun? O kalabalığı içeri çağırırsak sırrımızı açık etmiş oluruz. Şu anda kimse gerçekten hamile olup olmadığımı bilmiyor, her şey söylentilerden ibaret. Bebeği düşürdüğümü bilmelerini göze alamam."

"Bu saçmalık," dedim çekinmeden George'a. "Burada bebekten bahsediyoruz. Skandal korkusuyla bir bebeğin ölmesine izin veremeyiz. Onu arka odalardan birine alalım, küçük bir odaya, en basit odalardan birine. Ve yüzünü kapatıp perdeleri çekelim. Ben bir ebe çağırayım ve ebeye onun hizmetçilerden biri olduğunu söyleyelim. Önemi olmayan biriymiş gibi."

George tereddüt etti. “Eğer bebek kızsa bu riske değmez,” dedi. “Yine kızsa bırakalım ölsün.”

“Tanrı aşkına George! Bebek o. Bir can. Akrabamız, soyumuz. Kızsa bile kurtarabiliyorsak tabii kurtaracağız.”

George’un suratı duvar gibiydi, sanki ağabeyim değil, kendi sırtı sağlam olduğu sürece herhangi birinin ölüm fermanına parmak basmaya hazır o demir yürekli saraylılar gibi görünüyordu.

“George!” diye haykırdım. “Eğer bu bir Boleyn kızıysa en az Anne ve benim kadar yaşamaya hakkı var.”

“Tamam,” dedi gönülsüzce. “Ben Anne’i götürüyorum. Sen ebe çağır ve ağzını sıkı tut. Kimi getireceksin?”

“William’ı.”

“Ah, Tanrım, William’ı!” dedi tiksintiyle. “Bizimle ilgili her şeyi bilmek zorunda mı? Tanıdığı bir ebe falan mı var? O kimi bulacak?”

“Hamama gidecek,” dedim hiç gizlemeden. “Orada acil ebeye ihtiyaçları oluyordur. Ve ağzını sıkı tutacak, aşkım uğruna.”

George başıyla onaylayıp yatağa yürüdü. Anne’e şefkat dolu yumuşacık bir sesle bir şeyler açıklayarak fısıldadığını duydum, Anne bir cevap mırıldandı ve ben odadan fırlayıp sarayın arka kapısına, William’ın her an gelmek üzere olduğu yere koştum.

Onu eşikte yakalayıp bir ebe bulmaya gönderdim. Bir saat içinde şifalı bitkilerinin ve şişelerinin bulunduğu heybesini sırtına atmış şaşırtıcı derecede eli yüzü düzgün, genç bir kadınla geri döndü.

Onu George’un uşaklarının kaldığı küçük odaya götürdüm, kadın karartılmış odaya bakıp geriledi. Komik bir biçimde George ve Anne ablamın gayet iyi tanınan yüzünü gizlemek için sarayın koştum sandığını çalmışlardı. Yüzünü basitçe gizlemek yerine Anne’in Fransa’da kralla dans ederken giydiği altın kaplamalı kuş yüzünü seçmişlerdi. Anne acıdan inleyerek titrek mum ışıklarında dar bir yatağa yatmıştı, kocaman karnı çarşafların altından fırlamış, suratında kocaman yaldızlı bir gagası ve öfkeli kaslarıyla parlak bir baykuş maskesi vardı. Anne’in yüzünün kibir ve hırsla betimlendiği korkunç bir erdem tablosu gibiydi. Siyah gözleri yatağın baş kısmında deliklerin arasından parlıyor, alt kısımdaysa aralanmış savunmasız beyaz baldırları kana bulanmış halde çarşafların arasında uzanıyordu.

Ebe ona olabildiğince az dokunmaya gayret ederek göz ucuyla Anne’e baktı. Doğruldu ve sancıların nasıl geldiği, ne sıklıkta geldiği, ne kadar

sürdüğüne dair bir dizi soru sordu. Sonra Anne'i uyutacak bir içecek yapacağını ve bunun belki bebeği kurtarabileceğini söyledi. Bedeni dinlenecek, böylece belki bebek de dinlenecekti. Sesi pek umut dolu gelmiyordu. İfadesiz kuş maskesi kadından George'un kanı çekilmiş yüzüne döndü ama Anne'in kendisi bir şey söylemedi.

Ebe ateşin üzerinde içeceği kaynattı ve Anne bir emaye kap dolusu sıvıyı içti. George onun omuzlarına yaslanabileceği şekilde ablamı kaldırdı, ebe onu tamamıyla örtmesine rağmen o korkunç kuş maskesi çılgın bir zafer kazanmış gibi pırıldadı. Kadın kapıya doğru gitti, George yavaşça Anne'i yerine yatırıp peşimizden dışarı geldi. "Onu kaybedemeyiz, onu kaybetmeyi göze alamayız," dedi ve bir an sesindeki o tutkuyu yakaladım.

"O zaman onun için dua edin," dedi kadın hiç lafı dolandırmadan. "Şu anda Tanrının ellerinde." George anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ve yatak odasına geri döndü. Kadını odadan çıkardım, William sarayın kapılarına giden uzun karanlık koridorda ona eşlik etti. Ben odaya döndüm ve George'la birlikte Anne'in yatağının iki yanına oturup uykusunda inlemesini dinledik.

Onu kendi odasına götürmek, sonra da sağlığının iyi olmadığını diğerlerine söylemek zorunda kaldık. George sanki dünya umurunda değilmiş, sanki her şey eskisi gibiymiş gibi kabul odasında kart oynadı, leydilerle flörtleşti, bahislere girdi, zar attı. Ben Anne'le birlikte yatak odasında oturdum ve onun adına krala bir mesaj gönderip yorgun olduğunu ve onunla akşam yemeğinden önce görüşebileceğini ilettim. Annem George'un bu şamatalı ilgisizliği ve benim ortadan yok olmamla birlikte panik olup Anne'i bulmaya geldi. Kızını kanlı çarşafların içinde kendinden geçmiş görünce bir anda dudakları bembeyaz kesildi.

"Elimizden geleni yaptık," dedim çaresizce.

"Başka kimse biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır, hiç kimse. Kral bile."

Başıyla onayladı. "Kimse bilmesin."

Gün devam etti. Anne terlemeye başladı ve ben bilge kadının içeceğinden şüphe etmeye başladım. Elimi alnına koydum ve alev alev yanan tenini avucumda hissettim. Anneme baktım. "Çok ateşi var," dedim. Annem yüzünü buruşturdu.

Anne'e döndüm. Yastıkların üzerinde sağa sola dönüp duruyordu, sonra aniden doğruldu, kendini kucakladı ve çılgın gibi inledi. Annem çarşafları

yırtar gibi açtı ve bir anda boşalan kanla topak gibi bir şey gördük. Anne tekrar yastıkların üzerine yığılıp iç burkan, acı dolu bir inlemeyle inledi, sonra göz kapakları titredi ve kıpırtısız yatağa serildi.

Elimi tekrar alnına koydum, kulağımı göğsüne dayadım. Kalbi güçlü ve belli bir ritimle atıyordu ama gözleri kapalıydı. Annem taş gibi suratla kanlı çarşafları toplayıp gelen topağı temizlemeye çalışıyordu. Ateşin yandığı yöne, küçük yaz ateşine döndü.

"Şunu canlandır," dedi lafı dolandırmadan.

Tereddütle Anne'e baktım. "Çok ateşi var."

"Bu daha önemli," dedi annem. "Bu pislik kimse böyle bir şeyi aklından geçirmeden evvel hemen yok edilmeli."

Ocak süngüsünü ateşe sokup korları karıştırdım. Annem ateşin yanına çöküp çarşafı yırtarak alevlerin üzerine attı, kumaş büzüldü ve tıslayarak yanmaya başladı. Sabırla bir parça, bir parça daha yırttı, kumaşların tam ortasına, Anne'in bebeği olan o iğrenç, koyu renk topağa gelene dek. "Biraz çıra at," dedi.

Dehşetle ona baktım. "Gömmemiz gerekmez mi?"

"Çıra at dedim," diye yapıştırdı. "Karnında bebek tutamadığı öğrenildiğinde ne kadar ömrümüz kalır sence?"

Yüzüne dikkatle bakıp ne kadar kararlı olduğunu görmeye çalıştım. Sonra ateşe koku veren minik köknar parçaları yığdım, iyice yandıklarında o günahkâr topağı alevlerin ortasına atıp yaşlı cadılar gibi topuklarımızın üzerine çömeldik ve Anne'in bebeğinden arta kalanların elim bir lanetle bacadan yukarı süzülüşünü izledik.

Çarşaflar yanıp da cızırdayan topak ortadan yok olunca annem odanın kokusunu değiştirmek için ateşe biraz daha köknar parçası ve yerdeki bitki köklerinden attı ve ancak ondan sonra tekrar kızına döndü.

Anne uyanıktı, bir dirseğinin üzerine yaslanmış donuk bakışlarla bizi seyrediyordu.

"Anne?" dedi annem.

Bir gayret ablamın bakışları ona kaydı.

"Bebeğin öldü," dedi annem hiç çekinmeden. "Öldü ve gitti. Uyuyup iyileşmen lazım. Bugün içinde ayaklanmanı istiyorum. Beni duyuyor musun? Eğer sana biri bebekle ilgili bir şey sorarsa yanıldığını, bebek falan olmadığını söyleyeceksin. Asla hamile değildin ve olduğunu iddia etmedin. Ama tabii ki, yakında yeni bir bebek gelmeli."

Anne boş gözlerle anneme baktı. Bir an içime feci bir korku düştü, içeceğin, sancıların ve ateşin onu delirttiğini, bundan sonra görmeden, işitmeden ve anlamadan yaşayacağını sandım. ”Krala da,” dedi annem buz gibi sesiyle, “yanıldığını ve hamile falan olmadığını söyle. Yanılmak oldukça masum bir şey ama düşük günah işlendiğinin kanıtı.”

Anne’in ifadesi değişmedi. Masum olmadığını bile söylemedi. Sağır olduğunu sandım. “Anne?” dedim şefkatle.

Bana döndü ve gözlerimdeki şok ifadesini, ateşten yüzüme bulaşan kara lekeleri gördüğünde yüzündeki ifadenin değiştiğini fark ettim. O uyurken feci bir şeylerin olup bittiğini anlamıştı. ”Neden öyle darmadağınsın?” diye sordu soğuk bir tonla. “Sana bir şey olmadı, değil mi?”

“Dayına söyleyeceğim,” dedi annem. Eşikte durdu ve bana baktı. “Bunun olması için ne yaptı?” diye sordu sanki kırılan bir porseleni soruşturuyormuş gibi. “Bebeğini böyle kaybetmesi için bir şeyler yapmış olmalı. Ne yaptığını biliyor musun?”

Günler geceler boyu Anne’in kralı nasıl baştan çıkardığını, karısının kalbini yaralayışını, üç adamı zehirleyişini ve Kardinal Wolsey’yi mahvedişini aklımdan geçirdim. “Her zaman yaptığı şeyler dışında bir şey anımsamıyorum.”

Annem tamam anlamında başını salladı ve kızına dokunmadan, ikimize de başka tek kelam etmeden odadan çıktı. Anne’in boş bakışları üzerime odaklandı, yüzü altın kaplamalı baykuş maskesi kadar ifadesizdi. Yatağının başucuna diz çöküp ona kollarımı açtım. Yüzündeki ifade değişmedi ama yavaşça bana doğru uzanıp o hantal başını omzuma yasladı.

Anne’i tekrar ayağa kaldırmak bütün gecemizi ve ertesi günümüzü aldı. Soğuk algınlığından yattığını söylediğimiz anda kral kaçar gibi uzaklaştı. Ama dayım gerilemedi, sanki Anne hâlâ bir Boleyn kızından öte bir şey değilmiş gibi yeğeninin yatak odasının kapısında bitti. Onun bu saygısızlığı karşısında ablamın gözlerinin öfkeyle alevlendiğini fark ettim.

“Annen olanları anlattı,” dedi lafı uzatmadan. “Böyle bir şey nasıl olabilir?”

Anne başını çevirdi. “Ben nereden bileyim.”

“Nasıl hamile kalacağın konusunda bilge kadınlardan birine hiç danışmadın mı? Herhangi bir iksir, şifalı ot vesaire denemedin mi? Büyü falan mı yaptın, ruhlara mı danıştın?”

Anne başını iki yana salladı. “Ben böyle şeylerle uğraşmam,” dedi. “İstediğine sor. İstersen git günah çıkarttığım papaza, Thomas Cranmer’a sor. Ben de en az senin kadar ruhumu umursuyorum.”

“Ben ruhumdan çok kellemi umursuyorum,” dedi dayım asık suratıyla. “Yemin edebilir misin? Günün birinde senin adına yemin etmek zorunda kalabilirim de.”

“Yemin ederim,” dedi Anne suratını asarak.

“Olabildiğince çabuk ayaklan ve hemen tekrar hamile kal. Ve bu seferki mümkünse oğlan olsun.”

Anne karşılık olarak ona öyle kin dolu bakışlarla baktı ki dayım bile geriledi. “Tavsiyen için teşekkürler,” diye hırladı. “Aynı şey benim de çok daha önce aklıma gelmişti. Olabildiğince çabuk hamile kalmalı, bütün hamileliği hasarsız atlatmalıyım ve bebek oğlan olmalı. Teşekkürler, dayı, evet. Bunu ben de biliyorum.”

Gözlerini dayımdan yatağının şaşalı perdelerine çevirdi. Dayım bir dakika kadar daha durdu, sonra o asık suratlı gülümsemesiyle bana gülümseyip dışarı çıktı. Kapıyı kapattım, Anne ile baş başa kaldık.

Gözlerini bana çevirdiğinde yüzü korku doluydu. “Ya krala meşru bir oğlan veremezsem?” diye fısıldadı. “Kraliçeyle başaramadı. Bu kez bütün suç benim olacak. O zaman halim ne olacak?”

Yaz 1534

Temmuzun ilk günlerinde sabahları midem bulanıyordu ve göğüslerime dokunamıyordum. William bir akşamüzeri loş bir odada karnımı öpüp eliyle hafifçe sırtıma vurdu, “Ne düşünüyorsun aşkım?” diye sordu.

“Ne konuda?”

“Bu yuvarlak karnın konusunda.”

Gülümsediğimi görmesin diye başımı öteye çevirdim. “Fark etmemiştim.”

“Ben fark ediyorum ama,” dedi lafını sakınmadan. “Şimdi söyle bakalım. Sen fark edeli ne kadar oldu?”

“İki ay,” diye itiraf ettim. “Ve sevinsem mi korksam mı bilemiyorum çünkü bu sonumuz olabilir.”

Beni koluna çekti. “Asla,” dedi. “Bu ilk Stafford’umuz ve neşe kaynağımız olacak. Çok seviniyorum. İnekleri ahıra sürecek bir oğlan ya da sütleri sağacak bir kız. Sen ne akıllı bir kadınsın.”

“Oğlan mı istiyorsun?” diye sordum merakla, Boleynlerin sürekli tekrarladığı nakaratı aklımdan geçirerek.

“Karnındaki oğlansa evet,” dedi zorlanmadan. “Orada ne varsa onu istiyorum, aşkım.”

Temmuz ve ağustosta, kral ve Anne yaz yolculuğuna çıktığı sürede çocuklarımı görmek için Hever’a gitmek üzere serbest bırakıldım. William’la birlikte çocuklarla o güne kadar geçirdiğimiz en güzel yazı geçirdik ama saraya dönme zamanımız geldiğinde bebek karnımda öyle büyümüştü ve onu öyle gururla taşıyordum ki, Anne’e haberi patlatıp tıpkı düşük yaptığı sırada, onu kralın elinden kurtardığım gibi hamileliğim sırasında onun da beni dayımın öfkesinden kurtarmasını umut etmekten başka çarem kalmamıştı.

Greenwich’e vardığımda şansım yaver gitti. Kral ava gitmiş, saray halkının çoğu da ona katılmıştı. Anne başının tepesinde bir tenteyle bahçede çimden bir bankın üzerinde oturuyor ve müzisyenleri ona müzik çalıyordu. Biri aşk şiirleri okuyordu. Bir an durup onlara bir daha baktım. Hepsi hatırladığımdan daha yaşlı görünüyordu. Bu gördüğüm artık genç bir adamın saray halkı değildi. Hepsi Kraliçe Katherine’in dönemindekinden

farklı biçimde değişmişlerdi. Hepsinin kendine has bir pırıltısı, bir şaşası vardı, bir dolu hoş sözcük havada uçuşuyordu ve gurupta ne yaz sonu güneşinin, ne de şarabın etkisiyle alakası olan bir şehvet havası vardı.

“Vay vay, kardeşim gelmiş,” dedi Anne ellerini gözlerine siper ederek. “Hoş geldin Mary. Taşraya iyice doydun mu?”

Binici pelerinime iyice sarındım. “Evet,” dedim. “Sarayın güneşini görmeye geldim.”

Anne kıkırdadı. “Çok güzel ifade ettin,” dedi. “Yine de seni gerçek bir saraylı gibi eğitime sokacağım. Oğlum Henry nasıl?”

Bu lafı üzerine dişlerimi sıktım, o da böyle yapacağımı gayet iyi biliyordu. “Sana sevgilerini ve saygılarını iletti. Sana Latince yazdığı bir mektup getirdim. Çok zeki bir çocuk, öğretmeni ondan çok memnun ve bu yaz çok iyi ata binmeyi öğrendi.”

“Güzel,” dedi Anne. Belli ki, ben azap çektirmeye değmezdim, o yüzden dikkatini benden William Brereton’a çevirdi. “Eğer ‘aşk’a kafiye olarak ‘köşk’ten daha iyi bir şey bulamıyorsan ödülü Sör Thomas’a vermek zorunda kalacağım.”

“Meşke ne dersin?” dedi William.

Anne güldü. “Ne yani? Sevgili kraliçem, tek aşkım ve meşkim mi diyeceksin?”

“Aşk zor bir kelime,” dedi Sör Thomas. “Şiirde de gerçek yaşamda olduğu gibi hiçbir şey uymuyor.”

“Evlilik?” dedi Anne.

“Aşk kesinlikle evlilikle yürümüyor, evlilik tamamıyla başka bir şey. En başta heceleri uymuyor, biri tek hece öbürü üç. Ayrıca evliliğin bir müziği yok.”

“Benim evliliğimin var,” dedi Anne.

Sör Thomas başını eğerek selam verdi. “Sizin yaptığınız her şeyin bir müziği var,” dedi. “Yine de sözcük anlamlı hiçbir şeyle kafiye oluşturmuyor.”

“Ödül size geliyor, Sör Thomas,” dedi Anne. “Şiir yazar gibi beni yüceltmenize gerek yok.”

“Gerçeği söylemek yüceltmek değildir,” dedi Thomas, Anne’in önüne diz çökerken. Anne kuşağından bir akın zincir çıkartıp ona verdi, adam zinciri öpüp pantolonun cebine tıktı.

“Şimdi,” dedi Anne. “Kral avdan gelip yemek istemeden evvel gidip elbisemi değiştireyim.” Ayağa kalkıp hanımlarına göz gezdirdi. “Madge Shelton nerede?”

Karşılığında gelen sessizlik her şeyi açıklıyordu.

“Nerede?”

“Kralla ava gitti, Majesteleri,” dedi hanımlardan biri, Anne kaşını kaldırıp bana baktı. Sarayında Madge’in dayım tarafından kralın metresi olarak atandığını ancak bunun yalnızca hamileliğin son ayı boyunca olması gerektiğini bilen tek insana. Şimdi görünüşe bakılırsa Madge kendi çıkarı doğrultusunda durumu ilerletiyordu.

“George nerede?” diye sordum ona.

Bu anahtar soruydu ve Anne beni başıyla onayladı. “Kralla,” dedi. George’un bu konuda Anne’in lehine çalışacağını biliyorduk.

Anne herkesi başıyla selamlayıp saraya döndü. Akşamüzerinin hafifliği kralın başka bir kadınla olduğu belirtilir belirtilmez son bulmuştu. Anne’in omuzları gerilmiş, suratı asılmıştı. Odalarına giderken onun yanında yürüdüm. Umduğum gibi hanımlarına kabul odasında beklemelerini işaret etti, yalnızca ikimiz onun özel odalarına doğru ilerledik. Kapı kapanır kapanmaz ona döndüm. “Anne, sana söylemem gereken bir şey var. Yardımına ihtiyacım var.”

“Yine ne var?” dedi. Altın kaplamalı aynanın önüne oturup başlığını kafasından çıkarttı. Siyah saçları her zamanki güzelliği ve parlaklığıyla omuzlarına döküldü. “Saçlarımı tara,” dedi.

Bir fırça kapıp onu yatıştıracağını umarak saçlarını fırçalamaya başladım. “Ben bir adamla evlendim,” dedim lafı dolandırmadan. “Ve onun çocuğuna hamileyim.”

Bir an öyle kıpırtısız kaldı ki, beni duymadığını sandım ve o an Tanrıdan gerçekten duymamış olmasını diledim. Aynı anda taburesinde bana döndü, yüzü fırtına gibiydi. “Ne yaptın, ne yaptın?” diye soruyu yapıştırıverdi.

“Evlendim.”

“Benim iznim olmadan mı?”

“Evet Anne. Çok özür dilerim.”

Başı yukarı kalktı, gözleri aynada gözlerimle buluştu. “Kim?”

“Sor William Stafford.”

“William Stafford mu? Kralın teşrifatçısı mı?”

“Evet,” dedim. “Rochford yakınlarında küçük bir çiftliği var.”

“O adam bir hiç,” dedi. Ses tonundan öfkesinin gittikçe arttığını sezebiliyordum.

“Kral onu şövalye yaptı,” dedim. “Artık Sor William.”

“Sör William Hiç!” diye yineledi. “Ve hamilesin?”

En çok bu kısma öfkeleneceğini biliyordum. “Evet,” dedim alçakgönüllü bir sesle.

Ayağa fırlayıp şişkin karnımı görmek üzere pelerini çekti. “Seni orospu!” diye küfretti. Eli yukarı kalktı, ben tokadı karşılamak üzere yerimden hiç kımıldamadım ama eli suratıma indiğinde boynumun geriye kaykıldığını hissettim. Darbeyle birlikte yatağa serildim, savaşçı gibi tepeme dikildi. “Ne kadar zamandır devam ediyor bu? Bu son piçin ne zaman doğacak?”

“Martta,” dedim. “Ayrıca piç değil.”

“Sarayıma bu koca karnınla şişko bir kısrak gibi gelip benimle dalga mı geçtiğini sanıyorsun? Ne yapmaya çalışıyorsun? Dünyaya doğurgan Boleyn kızının sen olduğunu, benim de kısır bir kadından başka bir şey olmadığımı mı ilan etmeye çalışıyorsun?”

“Anne...”

Hiçbir şey onu durduramayacaktı.

“Dünyaya bir enik daha taşıyabildiğini göster! Hatta yetmesin buraya gelerek bir de beni aşağıla. Ailemizi aşağıla.”

“Onunla evlendim,” dedim. Sesimin onun öfkesi karşısında titrediğinin farkındaydım. “Onunla severek evlendim, Anne. Lütfen, lütfen böyle davranma. Onu seviyorum. İstersen saraydan gidebilirim ama lütfen çocuk...”

Lafımı bitirmeme izin vermedi. “Ah, evet, saraydan gideceksin!” diye haykırdı. “İstersen cehenneme git. Saraydan gideceksin ve bir daha asla geri dönmeyeceksin.”

“Çocuklarımı görmeme izin ver,” diye bitirdim nefes nefese.

“Onlara gidip elveda diyebilirsin. Yeğenimin, ailesinin gurur kaynağı olmayan, dünyadan bir haber bir kadınla yetişmesine izin vermeyeceğim. Şehvetinin sesiyle yaşayan bir aptalla. William Stafford’la neden evlendin ki? Ahıra bakan çocuklardan biriyle ele evlenebilirdin. Hever değirmeninin değirmencisi de olabilirdi. Tek derdin iyi becerilmekse kralın adamlarından birini seçmene gerek yoktu. Bir askerle de evlenebilirdin.”

“Anne, seni uyarıyorum.” Yanağım hâlâ tokadından yanmasına rağmen öfkemin sesime yansımaya başladığını hissedebiliyordum. “Bütün bunlara tahammül edemeyeceğim. Ben severek evlenmiş bir kadınım, Prenses Mary Tudor’un Suffolk Düküyle evlenmesinden farklı bir şey yapmadım. İlk evliliğimi aileme karşı görevimi yerine getirmek için yaptım, kral bana bakarken onların her dediğini yerine getirdim, ama artık kendimi memnun edeceğim. Anne, beni dayımla babama karşı ancak sen koruyabilirsin.”

“George biliyor mu?”

“Hayır. Bilmediğini daha önce de söyledim. İlk önce sana geldim. Bana sadece sen yardım edebilirsin.”

“Asla,” diye ant içti. “Aşk için fakir bir adamla evlendin, o zaman aşk yiyip aşk içebilirsin. O aşkla yaşayabilirsin. Rochford’daki küçük çiftliğine git ve orada çürü. Babam, George ya da ben Rochford malikânesine gelirsek sakın gözümüze görünme. Saraydan men edildin, Mary. Kendini mahvettin ve bir de ben üzerine mühür basmayacağım. Sen yoksun. Bir kız kardeşim yok artık.”

“Anne!” diye haykırdım, şok olmuş halde.

Öfke dolu bir suratla bana döndü. “Bekçileri çağırtıp seni kapıların dışına fırlatmalarını söyleyeyim mi?” dedi. “Yemin ederim bunu da yaparım.”

Dizlerimin üzerine yığıldım. “Oğlum,” diyebildim sadece.

“Benim oğlum,” dedi kinle. “Ona annesinin öldüğünü ve bana anne diyeceğini söyleyeceğim. Aşk için her şeyinden oldun Mary. Umarım sana mutluluk getirir.”

Söyleyebileceğim bir şey yoktu. Beceriksizce ayağa kalkmaya çalıştım, karnım doğrulmamı güçleştiriyordu. Elimden tutup yardım etmek şöyle dursun sanki beni yere yapıştırmak ister gibi kalkmaya çabalayışımı izledi. Kapıya döndüm ama belki fikrini değiştirir diye elim kapının kolunda durakladım. “Oğlum...”

“Git,” dedi. “Benim için öldün. Sakın krala gitmeye kalkma yoksa ona nasıl bir orospu olduğunu anlatının.”

Kapıdan dışarı süzülüp odama gittim.

Madge Shelton aynanın önünde elbisesini değiştiriyordu. İçeri girdiğimi duyunca gencecik yüzünde kocaman, neşeli bir gülümseyişle bana döndü. Asık suratıma şöyle bir baktı ve gözlerinin büyüdüğünü gördüm. O kısacık

bakış yaşlarımızın, statülerimizin, Howard ailesindeki yerimizin birbirinden ne kadar farklı olduğunu ele veriyordu. O her şeyiyle satışa hazır bir genç kızdı, bense iki kez evlenmiş, yirmi yedisinde üçüncü çocuğunu doğuracak, ailesi tarafından gözden çıkarılmış, küçük bir çiftlikteki bir adamdan başka gidecek kimsesi olmayan bir kadındım. Onun şu anda sahip olduğu şansların hepsine sahip olmuş ama her şeyi berbat etmiş bir kadındım.

"Hasta mı oldun?" diye sordu.

"Mahvoldum." dedim hiç uzatmadan.

"Öyle mi?" dedi gençliğinin getirdiği o budalaca kibirle. "Çok üzüldüm."

Bir şekilde tatsız tatsız gülmeyi başardım. "Önemli değil," dedim aksi aksi. "Kendim ettim, kendim buldum."

Binici pelerinimi yatağa fırlattım ve korsemi zorlayan kocaman karnımı görüp dehşetle nefesini tuttu.

"Evet," dedim. "Karnımda bir bebek var ve belki bilmek istersin diye söyleyeyim, evliyim."

"Ya kraliçe?" diye sordu fısıldar gibi. Herkes gibi o da biliyordu ki, kraliçe bir şeyden nefret ediyorsa o da doğurgan kadınlardır.

"Çok hoşlanmadı," dedim.

"Kocan?"

"William Stafford."

Koyu gözlerindeki bir ışıltı anlattıklarından fazlasını sezdiğini hissettirdi. "Senin adına çok sevindim," dedi. "Yakışıklı ve iyi bir adam. Ondan hoşlandığını anlamıştım. Demek onca gece.

"Evet," dedim uzatmadan.

"Şimdi ne olacak?"

"Bu dünyada kendi yolumuzu çizmek zorunda kalacağız," dedim. "Rochford'a gideceğiz. Orada küçük bir çiftliği var. İdare edebiliriz."

"Küçük bir çiftlikte mi?" diye sordu Madge inanamayarak.

"Evet," dedim ani bir enerjiyle. "Neden olmasın? Şatolar ve saraylardan başka yaşanacak yerler de var. Dans etmek için saray müziğinden farklı müzikler de var. Daima kral ve kraliçeyi beklemek zorunda kalmayacağız. Hayatım sarayda geçti, genç kızlığımı ve kadınlığımı burada heba ettim': Fakir olacağım için üzgünüm ama buradaki yaşamı özlersem namerdim."

"Ya çocukların?"

Bu soru karnıma bir yumruk yemişim gibi dengemi sarstı. Dizlerim tutmadı, sanki kalbim dışarı fırlayacakmış gibi kendimi sıkarak yere yığıldım. “Ah, çocuklarım,” dedim fısıltıyla.

“Onlar kraliçede mi kalacak?”

“Evet,” dedim. “Evet, oğlum onda kalacak.” Daha fazlasını çok daha acı biçimde söyleyebilirdim. Oğlumu vermeyeceğini çünkü kendisinin bir oğlan doğurmaktan aciz olduğunu söyleyebilirdim. Benden çalabildiği her şeyi bugüne kadar çaldığını ve bundan sonra da çalmaya devam edeceğini söyleyebilirdim. Kardeş olduğumuzu ve bütün bu ölümcül rekabetlerin, hiçbir şeyin bizi sürekli yan gözle hangimizin porsiyonu daha büyük diye birbirimizin tabağını gözlemekten alıkoymayacağını söyleyebilirdim. Anne onun gölgesinde dans etmeyi reddettiğim için beni cezalandırıyordu. Ve bunun bedelini dünyada kaybetmeye dayanamayacağım tek şeyle ödettiğinin farkındaydı.

“En azından ondan uzak olacağım,” dedim. “Ve bu ailenin hırslarından.”

Madge kocaman gözlerle alageyik kadar dünyevi, bana baktı. “İyi de nereye kaçıyorsun?”

Anne gideceğimi söylemekte gecikmemişti. Annem ve babam saraydan ayrılmadan önce beni görmeye gelmedi bile. Sadece George ahırların önüne geldi, eşyalarımın bir yük arabasına yüklenmesini ve William’ın semere çıkmama yardım edip kendi atına binmesini izledi.

“Yaz bana,” dedi George. “Bütün gün yol gidecek kadar iyi misin?”

“Evet,” dedim.

“Ben ona bakarım,” dedi William.

“Şimdiye kadar çok iyi iş çıkardın,” dedi George hoşnutsuz bir tonla. “Kız mahvoldu, aylığı gitti ve saraydan men edildi.”

William’ın elinin yulara sıkıca yapıştığını ve atının yan yan gitmeye başladığını gördüm. “Ben yapmadım,” dedi seviyeli bir tonla. “O söylediklerin kraliçenin ve Boleyn ailesinin hırsları ve kini sayesinde oldu. Başka bir ailede olsa Mary’nin kendi seçtiği bir beyle evlenmesine izin verilirdi.”

“Kesin artık,” dedim George’un cevap vermesine fırsat bırakmadan.

George derin bir nefes alıp başını eğdi. “Ona çok iyi davranıldığını söyleyemem,” diye geriledi. Başını kaldırıp onun tepesinde atında oturan

William'a baktı ve o sahte, baştan çıkaran Boleyn gülümsemesiyle gülümsedi. "Onun için mutluluk dışında birtakım hedefler çizmiştik."

"Biliyorum," dedi William. "Ama benim öyle hedeflerim yok."

George özlem dolu gözlerle baktı. "Keşke bana da gerçek aşkın sırrını verebilseniz," dedi. "Atınızla dünyanın unutulmuş bir köşesine gideceksiniz ama ikiniz de sanki az önce kontluk unvanı almış gibisiniz."

Elimi William'a uzattım, kocam sertçe elime sarıldı. "Sevdiğim erkeği buldum," dedim sadece. "Dünyada beni ne daha çok, ne de daha dürüstçe sevecek bir erkek bulabilirdim."

"Git o zaman!" dedi George. Araba öne doğru ilerlerken kepini başından çıkardı. "Gidin ve birlikte mutlu olun. Size yerinizi ve aylığınızı geri alabilmek için elimden geleni yapacağım."

"Çocuklarım," dedim. "Sadece onları istiyorum."

"Mümkün olduğunda kralla konuşurum, sen de yazabilirsin. Cromwell'e yaz istersen, ben de Anne'le konuşayım. Bunların hiçbiri sonsuza dek değil. Geri döneceksin, değil mi? Döneceksin?"

Sesinde tuhaf bir tonlama vardı, sanki bana krallığın merkezine dönüş için güven garantisi verir gibi değil de, bensiz kalmaktan korkuyor gibi. Sesi kocaman bir sarayın o kocaman adamlarından biri gibi değil de, tek başına bırakılmış küçük bir oğlan çocuğu gibiydi.

"Kendine iyi bak," dedim aniden ürpererek. "Kötü dostlardan uzak dur ve Anne'e mukayyet ol!" Yanılmamıştım. Yüzündeki ifade saf korkuydu. "Deneyeceğim!" Sesi boş bir güvenle çınladı. "Deneyeceğim!"

Yük arabası kemerin altından ilerledi, William'la ben yan yana peşinden atlarımızı sürdük. Arkama dönüp George'a baktım, çok genç ve çok uzak göründü. Bana el sallayıp bir şeyler söyledi ama çakılların üzerinde ilerleyen tekerleklerin ve atların toynaklarının sesinden ne dediğini duyamadım.

Anayola çıktık, William atını mahmuzladı ve yavaşça yol alan arabanın önüne geçip tekerleklerinden çıkan tozdan kurtulduk. Atım William'ın atına yetişmek için tırıs gitmeye çalıştı ama ben biraz geride kalacak şekilde onu çektim. Eldivenimin tersiyle yüzümü sildim, William yan gözle bana bakarak, "Pişman değilsin ya?" diye sordu.

"Sadece onun için korkuyorum," dedim.

Anladığını göstererek beni başıyla onayladı. George'un saraydaki yaşamıyla ilgili yeterince bilgisi vardı ve bana korkmamam gerektiğini

söyleyemiyordu. Ağabeyimin Sör Francis'le olan aşk ilişkisi, etraflarındaki ağzı gevşek dostları, içkileri, kumarları, fahişeleri artık yavaş yavaş çıplak bir sır olmaya başlamıştı. Saray erkekleri gittikçe çoğalarak gitgide daha çılgın zevkler edinir olmuştu ve George da bu erkekler arasındaydı.

"Ve diğeri için," dedim beni bir dilenciymişim gibi saraydan kovan ve kendini koca dünyada tek başına bırakan ablamı düşünerek.

William uzanıp elini elime koydu. "Haydi," dedi ve atlarımın başını nehre çevirip bizi bekleyen kayığa doğru yol aldık.

Sabahın erken saatlerinde Leigh'de kayıktan indik. Nehirdeki uzun yolculuktan sonra atlar üşümüş ve sıkılmıştı, onları yolun yukarısına Rochford'un kuzeyine doğru yürüttük. William bizi kestirmeden çiftliğine ulaşan küçük patikaya götürdü. Sabah tarlaların üzerinde nemli ve soğuk bir sis vardı, taşraya gelmek için yılın en kötü vaktiydi. Her yere çok uzak bu çiftlik evinde uzun, sulu ve buz gibi bir kış bizi bekliyordu. Eteklerimdeki nem altı ay boyunca neredeyse hiç geçmeyecekti.

William arkasına dönüp göz ucuyla bana baktı. Gülümsedi. "Dik otur sevgilim ve etrafına bak. Güneş doğuyor ve her şey güzel olacak."

Gülümsemeyi becerip sırtımı dikleştirdim ve atımı ileri sürdüm. İleride çiftlik evinin sazdan damını görebiliyordum, tepeyi tırmandıkça bütün o yirmi beş hektarlık minik arazi tarlalarının dibindeki nehir, ahırları ve çiftlik ambarıyla birlikte hatırladığım kadar düzenli bir biçimde önümde uzandı.

Yoldan aşağı ilerledik ve William çiti açmak içi atından indi. Aniden küçük bir oğlan çocuğu ortaya çıkıp ikimizi de şüpheli bakışlarla süzdü. "İçeri giremezsiniz," dedi sert bir tonla. "Burası Sör William Stafford'a ait. Kendisi sarayın büyük adamlarından biridir."

"Teşekkürler," dedi William. "Sör William Stafford benim ve annene çok iyi bir bekçi olduğunu söyleyebilirsin. Ona eve geldiğimi ve karımı da yanımda getirdiğimi, ekmek, süt, biraz domuz eti ve peynir istediğimizi söyle."

"Sör William Stafford gerçekten sen misin?" diye emin olmak istedi oğlan.

"Evet."

"O zaman büyük olasılıkla tavuk da kesecektir," dedi ve tarlaların karşısında, yolun yarım mil ötesindeki minik çiftlik evine doğru koşmaya başladı.

Jesmond'u kapıdan ileri sürdüm ve ahırın içine soktum. William semerimden inmeme yardım edip beni eve götürürken yuları bir sırığa geçirdi. Mutfak kapısı açıktı, birlikte eşikten içeri girdik.

"Otur," dedi beni ateşin yanındaki bir koltuğa oturtturarak. "Birazdan bunu yaktırtacağım."

"Kesinlikle olmaz," dedim. "Ben bir çiftçi karısı olacağım, unutma. Ateşi yakarım, sen de atlara bak."

Durakladı. "Ateş yakmayı biliyor musun, küçük sevgilim?"

"Git başımdan!" dedim alaylı bir tavırla. "Mutfağımdan çık bakalım. Burayı bir düzene sokmanın zamanı geldi."

Evcilik oynamak, çocuklarımın bir oyukta bir delikte oynayacağı türden bir oyun oynamak gibi bir şeydi ama aynı zamanda gerçek bir ev, gerçek bir deneyimdi. Izgaranın üzerinde çıralar diziliydi ve bir kav kutusu vardı, bu yüzden ateşi yakıp minik alevlerin odunun etrafını yaladığını görmem için sadece on beş dakika sabırla, kan ter içinde uğraşmam yetti. Baca soğuktu ama rüzgâr tam gereken yönden esiyordu ve kısa süre sonra baca çekmeye başladı. William atların yanından elinde tülbende sarılı bir yemekle çiftlik evinden gelen küçük oğlanla aynı anda döndü. Her şeyi tahta masanın üzerine açıp küçük bir ziyafet çektik. William merdivenin altındaki kilerinden bir şarap açtı, şerefimize ve geleceğimize içtik.

William saraydayken tarlalarına bakan aile iyi iş görmüştü. Çalılar güzelce budanmış, kanallar temizlenmiş, otlaklardaki otlar saman yapılmak üzere kesilmiş ve samanlar güzelce ambara depolanmıştı. İnek ve koyun sürülerinin yaşlı hayvanları bahara doğru kesilecek, etleri tuzlanıp iste pişirilecekti. Bahçede tavuklarımız, kümeste kazlarımız ve nehirden gelen sayısız balığımız vardı. Bereketli bir çiftlik ve kolay yaşanacak bir yerdi.

Afacanın annesi Megan her gün çiftlik evine bana yardıma ve bilmem gereken şeyleri öğretmeye geliyordu. Bana sütü yayıkta çalkalayarak nasıl tereyağı ve peynir yapıldığını gösterdi. Ekmek pişirmeyi, tavuk, kaz ya da kuş yolmayı öğretti. Bu tür önemli işlerin nasıl yapıldığını öğrenmek aslında kolay ve zevkli bir iş olmalıydı. Bense kesinlikle bitkin düşmüştüm.

Ellerimin kuruyup derisinin sertleştiğini hissediyor, dar ve uzun yansıtıcıda yüzümün güneşle rüzgârda yavaş yavaş yanıp kavrulduğunu görüyordum. Her günün sonunda yatağın yolunu zor buluyor ve rüya bile görmeden bitkinliğin sınırında bir kadının uykusuyla derin

derin uyuyordum. Ama yorulduğum her günün sonunda küçük de olsa bir şey elde ettiğimi hissediyordum. Masamıza yiyecek, para kavanozumuza bir miktar para koyabildiğimiz sürece çalışmayı seviyordum. Birlikte bir yer kurduğumuzu hissetmek, arazinin kendimize ait olduğunu iddia edebilmek hoşuma gidiyordu. Fakir bir kadına çocukluktan itibaren öğretilen işleri öğrendim ve Megan bana saraydaki güzel giysilerimi, hoş elbiselerimi özleyip özlemediğimi sorduğunda durmadan hoşlanmadığım erkeklerle dans etmek, istemediğim birileriyle flörtleşmek, kâğıt oynamak, her seferinde küçük bir servet kaybetmek ve sürekli etrafımdakileri hoş tutmak zorunda kaldığım o angarya dolu günleri hatırladım. Burada sadece William'la ben vardık, çalıların arasına yuva kuran iki kuş kadar mutlu ve kolayca yaşayıp gidiyorduk. Tıpkı bana söz verdiği gibi.

Tek derdim çocuklarımı bir daha görmeyecek olmamdı. Her hafta onlara, ayda bir de George ve Anne'e yazıyor, iyi dileklerimi gönderiyordum. Bakan Cromwell'e yazıp ablamla aramızdaki meseleye bir el atmasını ve saraya geri dönüp dönemeyeceğimizi sormasını rica ettim. Ama seçimimden dolayı hiçbir şekilde özür dilemeyecektim. Ricamı özürle süslemeyecektim. Kelimeler kalemimde dondu, William'la birlikte olmaktan pişmanlık duyduğumu yazamadım çünkü her geçen gün onu daha da çok seviyordum. Kadınların at gibi alınıp satıldığı bir dünyada sevdiğim adamı bulmuş ve aşk evliliği yapmıştım. Bunun bir hata olduğunu asla söyleyemezdim.

Kış 1535

Noel'de ağabeyim George'dan bir mektup aldım.

Sevgili kardeşim,

Sana buradan selamlarımı gönderiyor ve çiftlik evinde sarayda olduğun kadar mutlu olduğunu umut ediyorum. Belki daha da mutlusundur.

Burada işler ablam açısından biraz nahoş gidiyor. Kral bir Seymour kızıyla dans edip ata biniyor, Jane'i hatırlıyor musun!' Hani çok hoş bir biçimde hep yere bakan ve başını kaldırdığında hep şaşkın görünen kızı? Kral ablamızın burnunun dibinde bile gözleriyle Jane'i arar oldu ve Anne tabii ki, bundan hiç hoşnut değil. Birkaç defa tepesinde fırtınalar estirdi ama artık bir zamanlar yapmayı başardığı gibi kralı gözyaşlarına boğamıyor. Adam Anne'in hoşnutsuzluğuna artık tahammül edebiliyor, hemen ondan uzaklaşıveriyor. Bütün bunların ablamın ruh halini nasıl etkilediğini tahmin edebilirsin.

Dayım kral pusulayı şaştığında uyarıldığı için adamın önüne Madge Shelton'u sürüyor ve Majesteleri bu ikisi arasında ne yaptığını şaşırıyor Kadınların ikisi de nedime olduğundan kraliçenin odalarında bir kargaşadır gidiyor ve kral bununla uğraşmaktansa ava gitmeyi, hanımları ağlayıp bağırmaları ve diledikleri gibi birbirlerinin gözünü oymaları için serbest bırakmayı tercih ediyor.

Anne korkudan hasta oldu ve sonucun ne olacağını sana söyleyemiyorum. Kraliçeyi yerinden ederken bundan sonraki kraliçelerin yerinin artık asla sağlam olmayacağı hiç aklına gelmemişti. Sarayda benden başka dostu yok. Kralın gözünü Seymour kızından alabilmek için annem, babam ve dayım hep birlikle Madge Shelton'ı öne sürmeye niyetli. Bu Anne'i çileden çıkartıyor ve aileyi yeni bir Howard kızını onun yerine geçirmeye alışmakla suçluyor. Seni özlüyor fakat bunu asla dile getirmeyecektir.

Ona senden bahsetsem de evliliğini kabul etmesini sağlayacak hiçbir şey diyemiyorum. Eğer bir prensle evlenip mutsuz olsaydın o zaman en yakın dostun olacaktı. O Avrupa'nın en büyük sarayında korku içinde ve mutsuzken setim aşkı bulmuş olman çok kalbini kırıyor.

Bense her gün daha da zenginleşiyorum, karım bir baş belası, dostumsa hem sevincim, hem azabım. Bu saray bir azizi bile yoldan çıkarır ve ne Anne, ne de ben başlangıçta bile birer azizdik. Anne çok yalnız ve korkuyor, ben elde edemediğim şeyin özlemiyle arzularımı gizli tutmaya mecbur ediliyorum. Yorgun ve öfkeliyim, Anne tekrar hamile kalmayı başaramadıkça bu Noel biz Boleynler için çok az şey vaat edecek. Bana yaz ve kendinden haberler ver. Umarım orada hayal ettiğim kadar mutlusundur.

Ağabeyin, George.

William'la ben Noel'i koca bir butla ziyafet çekerek kutladık. Hayvanın nerede kesildiğini sormamaya özen gösterdim. Ailemin Rochford Hall'daki arazisinde bolca hayvan vardı ama iyi korunmuyordu, bu yüzden kendi geyiğimi para verip yeniden aldığımdan neredeyse kesinlikle emindim Ama ne annem, ne de babam bana iyi dileklerini gönderdiğinden kendimi onların zenginliğiyle ödüllendirebileceğimi düşündüm ve ucuzluktan bir geyikle bir ele sülün aldım. Çiftlikteki işler on iki gün boyunca bitmedi ama yine de Noel Duasına gidecek, Rochford'cla maskaraları görecek, komşularımızla birer kupa şarap içecek ve martılar tepemizde bağırırken, haliçte soğuk rüzgârlar eserken baş başa nehir kenarında yürüyecek vakit bulduk.

Şubatın buz gibi günlerinde kendimi dinlenmeye hazırladım. Bu kez sarayın önemli kadını değildim, bir ay boyunca odamda yatmam gerekmiyordu. İstediğimi yapabilirdim. William benden daha heyecanlıydı, bebek geleceği vakit kar yüzünden elimiz kolumuz bağlı kalmayalım diye ay sonundan itibaren benimle evde kalacak bir ebe bulmayı önerdi. Onun bu endişesine güldüm ama onun istediği gibi yaptık ve ebeden çok cadıya benzeyen yaşlı bir kadın mart ayının ilk günlerinden itibaren gelip bizimle kaldı ve beni izledi.

Bir sabah uyanıp da odanın içini bembeyaz bir ışık kapladığını gördüğümde William'ın böyle tedbirli olmasına sevindim. Gece kar yağmıştı ve hâlâ yağmaya devam ediyordu. Kocaman beyaz tanecikler gri gökyüzünde sessizce uçuşuyor, bahçenin etrafında dönerek yere iniyordu. Dünya tam bir sessizliğe bürünmüş, büyülü bir yere dönüşmüştü. Horozlar coplarına çekilmişti, sadece bahçedeki üçlü ayak izleri yiyecek bulmak için dışarıda dolaştıklarını gösteriyordu. Koyunlar çitin önünde birbirlerine sokulmuştu, arkalarındaki beyaz fona kıyasla kahverengi ve kirliydiler. İnekler ambara dizilmişti, otlakları şimdi bembeyazdı. Bebek

içimde kıpırdanırken midemin alt üst olduğunu hissederek pencerenin kenarında oturmuş uçuşan karların çalıların önüne yığılarak minik tepecikler oluşturuşunu seyrediyordum. Sanki tanecikler tek tek yere inmiyor, sadece yerdeki karlar havalanıp etrafta uçuşuyor gibi görünüyordu. Her geçen saat tepecikler büyüdükçe büyüyor, egzotik şekiller oluşturuyordu. Pencereden aşağı baktığımda tanecikler ördek tüyleri gibi bembeyazdı ama başımı uzatıp yukarı baktığımda kasvetli gökyüzünde gri ve kirli dantel parçacıkları gibiydiler.

“Başladı,” dedi William. Bacaklarına ve çizmelerine çuvallar bağlamıştı ve eşikte durmuş bunları çözüyor, karlarını silkeliyordu. Yavaşça basamaklardan aşağı inip ona gülümsedim. Beni görür görmez kilitleniverdi. “İyi misin?”

“Rüyada gibiyim,” dedim. “Sabahtan beri karı seyrediyorum.”

Ateşin başında lapa yapan ebeyle çabucak anlamlı anlamlı bakıştı, sonra çıplak ayaklarıyla mutfağa gelip beni ateşin yanındaki koltuklardan birine oturttu. “Sancıların mı başladı?” Gülümsedim. “Henüz değil. Sanırım bugün başlayacak.”

Ebe lapayı kocaman bir kâseye boşaltıp bir kaşıkla birlikte önüme sürdü. “Kaşıkla o zaman,” dedi teşvik eder bir tonla. “Hepimizin gücünün yerinde olması gerekiyor.”

Sonuçta kolay bir doğum oldu. Kızım sadece dört saat süren doğum sancılarının ardından dünyaya merhaba dedi ve ebe onu sıcak beyaz bir çarşafa sarıp göğsüme yapıştırdı. O dört saatin her dakikasını yanı başımda geçiren William elini onun kan lekeli minik başına koyup dudakları duyguyla titreyerek onu kutsadı. Sonra yatağa yanıma yattı. Yaşlı kadın üçümüzün üzerine bir battaniye örtüp bizi sıcacık, birbirimizin kollarına sarılmış uyurken bırakıp gitti.

İki saat sonra bebek kıpırdanıp ağlayana dek mışıl mışıl uyuduk, sonra onu göğsüme tutup bebeğin emişinin o tanıdık, muhteşem titreşimlerini hissettim. William omuzlarıma bir şal örttü ve bana bir fincan sıcak bira getirmeye gitti. Kar hâlâ yağmaya devam ediyordu, yatağımdan karanlık gökyüzünden aşağı süzülen beyaz tanecikleri görebiliyordum. Aşağı kayıp sıcacık battaniyenin içine süzüldüm ve sırtımı kaz tüyünden yastıklara yasladım. Gerçekten kutsanmış bir kadın olduğumu biliyordum.

Bahar 1535

Sevgili kardeşim,

Kraliçe ablamız bana yeniden bebek beklediğini ve ona yardım etmek için saraya geri dönmeni ancak kocanın Rochford'da kalmasını ve bebeğin de onunla birlikte bırakılmasını söylememi buyurdu. İkisini de görmek istemiyormuş. Aylığın yeniden bağlanacak ve bu yaz Hever'a gidip çocuklarını görebileceksin.

Sana iletmem emredilen mesaj bu ve ben derim ki, Hampton Court'ta da ihtiyacımız olacak. Anne son ayının bu sene sonbahara denk geleceğini düşünüyor. Bu yaz yolculuğa çıkacağız ama pek uzaklaşmayacağız. Endişeyle yanında olmanı umut ediyor çünkü tahmin edebileceğin gibi bu bebeği çok istiyor ve sarayda yanında benim dışımda bir dosta daha ihtiyacı var. İşin gerçeği şu anda Anne dünyanın en yalnız kadını. Kral Madge'e abayı yakmış durumda, kız haftanın her günü yeni bir elbiseyle geziyor. Geçenlerde dayım bir aile toplantısı yaptı ama ne ben, ne annem, ne de babam çağırıldı. Sheltonlar gitti. Anne'le bundan ne çıkardığımızı artık sen düşün. Anne hâlâ kraliçe ama artık ne kralın, ne de ailenin biriciği.

Gelmeden evvel seni bir konuda daha uyarmak isterim. Şehir huzursuz bir ruh hali içinde. Başarı yeminleri beş iyi adamı Londra Kulesi'ne ve oradan ölüme götürdü ve bu diğerlerini de kışkırtabilir. Henry gücünün sınırları olmadığını keşfetti ve artık onu durduracak ne bir Wolsey, ne Kraliçe Kalkerine, ne de Thomas More var. Saray bıraktığından çok daha çılgın bir yere dönüştü. Bense en ön cephedeyim ve bu midemi bulandırıyor. Saray dörtnala giden bir yük arabası gibi ve nasıl arabadan atlayıp kendimi kurtaracağımı bilmiyorum. Seni çağırdığım yer mutlu bir yer değil. Hayır, seni yalvararak çağırdığım yer demem daha doğru olur.

Sana teşvik olarak çocuklarınla geçirebileceğin bir yaz vaat edebilirim, tabii Anne onu bırakmana izin verecek kadar iyi durumda olursa.

George.

Kocaman Boleyn mühürlü hu mektuhu bahçede başını ineğin sıcacık göğsüne yaslamış süt sağan kocama götürdüm. Süt tıslayarak kovaya akıyordu.

“İyi haber mi?” diye sordu yüzümün bozulduğunu hemen fark ederek.

“Saraya dönmeme izin verilmiş. Anne yine bebek bekliyormuş ve beni yanına çağırıyor.”

“Ya çocukların?”

“Eğer beni bırakırsa bu yaz görebileceğim.”

“Tanrıya şükür,” dedi sadece. Başını ineğin karnına çevirdi, bir an gözlerini kapattı ve ben daha önce çok iyi anlamadığım bir şeyi anladım. Bunca zamandır çocuklarımdan ayrı kalacağım için benim adıma üzülüyordu.

“Ya ben affedilmiş miyim?” diye sordu bir süre sonra.

Başımı iki yana salladım. “Sen hâlâ yasaklısın. Ama bence benimle birlikte gelebilirsin.”

“Bu çiftliği tekrar uzun bir süre bırakacağım için üzüldüm.”

Kıkırdadım. “Köylü mü oldun, sevgilim?”

“Grrr,” dedi. Süt sağma taburesinden kalktı ve ineğin buduna hafifçe vurdu. Hayvana çiti açtım, inek yemyeşil ve gür bahar çimenlerinin büyümeye başladığı otlağa doğaı yol aldı. ”Seninle saraya ben de geleceğini, istesinler istemesinler, yaz geldiğinde de buraya geri döneceğiz.”

“Hever’dan sonra,” diye şart koştum.

Bana gülümsedi ve sıcacık eli çitin üzerinde duran elimi yakaladı. “Tabii ki, Hever’dan sonra,” dedi. “Kraliçenin bebeği ne zaman doğacakmış?”

“Sonbaharda. Ama kimse ne olacağını bilemez.”

“Tanrıya dua et de bu kez düşürmesin.” Bir an durakladı, sonra süte bir kepçe daldırıp, “Tadına bak,” diye buyurdu.

Söyleneni yapıp ılık, köpüklü sütten bir yudum aldım.

“İyi mi?”

“Evet.”

“Yayıkta çalkalanması için mandıraya göndereyim mi?”

“Evet,” dedim. “Kendim yaparım diye düşünmüştüm.”

“O kadar yorulmanı istemiyorum.” Bu düşünceli haline gülümsedim. ”Yapabilirim.”

“O zaman içeri taşıyayım,” dedi şefkatle. Ve beni teyzesini memnun etmek için adını Anne koyduğumuz bebeğimizin kundağına iyice sarılmış, sedirin üzerinde uyuduğu mandıraya doğru götürdü.

Beni Hampton Court'a götürmek üzere bir kraliyet kayığı gönderildi. William, sütnine ve ben şık saray kıyafetlerimizle Leigh'de kayığa bindik. Atlarımız sonradan gönderilecekti. Kocamın biz yokken çiftliğe bakacak olan Megan'ın kocasına bağıra bağıra son dakika emirleri yağdırmasıyla havamız sönüverdi.

"Eminim sen söylemesen de koyunları kırpmayı unutmayacaktı," dedim usulca William sonunda küpeşteden sarkarak denizciler gibi bağırmayı bırakıp yerine oturduğunda. "Hayvanların tüyleri uzadığında büyük ihtimalle zaten fark edecekti."

Sırıttı. "Özür dilerim. Seni mahcup mu ettim?"

"Artık kraliyet ailesinin bir üyesi olduğuna göre sanırım pazaryerindeki sarhoş çiftçiler gibi davranmamanın bir yolunu bulman gerek."

Hiç de alınmış görünmedi. "Affınızı dilerim, Leydi Stafford," dedi. "Yemin ederim, Hampton Court'a varır varmaz itibarım zaten toptan sarsılmaya başlayacak. Nerede uyuyacağım mesela? Ahırınızdaki samanların üzeri sizce yeterince münasip bir yer olur mu?"

"Ben kasabada küçük bir ev tutarız diye düşünmüştüm. Günün çoğunu gelir orada senle birlikte geçiririm."

"Gece yatıya da eve gelsen hiç fena olmaz," dedi sezgilerini elden bırakmadan. "Yoksa saraya gelir, seni götürürüm. Artık benim karımsın, resmi karım. Senden buna uygun davranmanı bekliyorum."

Gülümseyip eğlendiğimi yüz ifademde göremesin diye başımı öteye çevirdim. Pek kararlı kocama eski evliliğimin bir saray evliliği olduğunu ve geceleri onun yatağı dışında her yerde uyumama rağmen kimsenin bu işe hiç şaşırmadığını hatırlatmama gerek kalmadı.

"Umurumda değil," dedi aklımdan geçenleri sezerek. "İlk evliliğinin nasıl olduğu umurumda değil. Bu benim evliliğim ve ben karımı yatağımda isterim."

Koca bir kahkaha patlatıp kollarının arasına sokuldum. "Ben de orada olmak isterim zaten," diye itiraf etim. "Neden başka bir yerde olmak isteyeyim ki?"

Kürekçiler davulların sesiyle ritmik bir biçimde küreklerini çekerken kraliyet kayığı karaya doğru coşkuyla yükselen sularla birlikte eşkin giden bir at gibi hızla bizi nehrin yukarısına taşıdı. Tanıdık manzaralar görünmeye başladı. Büyük beyaz kare kule, Londra Kulesi'nin su kapısının esneyen ağzı. Nehrin karşısındaki köprü suyun kenarındaki sarayların,

bahçelerinin ve kocaman bir şehrin ana suyolunun bütün o keşmekeşine ve heyecanına açılan koyu bir gölge gibiydi. Bizden evvel balıkçı kayıkları, minik kayıklar ve sallar nehirde cirit atmıştı, Lambeth'de biz hızla geçerken atları taşıyan büyük ve hantal kayık bir an durakladı. William suyun kenarındaki ağaçların bazılarına beceriksizce yuva kurmuş olan kocaman gri balıkçılları, suya batıp çıkan ve suyun dibinde açgözlü kara bir gölge gibi görünen karabatakları işaret etti. Kraliyet kayığına doğru pek çok yüz döndü ama çok azı gülümsedi. Aklıma Kraliçe Katherine'le kayığa bindiğimizde biz geçerken insanların nasıl şapkalarını çıkarttığı, kadınların reveransa geçtiği, çocukların elleriyle öpücük gönderdiği geldi. O günlerde insanlar krallarının bilge ve güçlü, kraliçelerinin güzel ve iyi olduğunu düşünüyor, hiçbir şeyin kötü gitmeyeceğine inanıyordu. Ama Anne ve Boleynlerin hırsı bu birlikteliğin tam ortasında koca bir çatlak yaratmıştı ve şimdi bu çatlağın ortasındaki boşluğu herkes görebiliyordu. Artık kralın minik şişko bir şehrin küçük değersiz başkanından öte bir şey olmadığını, kendi küpünü doldurmaktan başka bir şey düşünmediğini ve şimdi arzuları, hırsları olan, açgözlü karnının doyurulmasını bekleyen bir kadınla evlendiğinin farkındaydılar.

Eğer Anne ve Henry insanların onları bağışlamasını bekliyorsa hayal kırıklığına uğramaları kaçınılmazdı. İnsanlar asla bağışlamayacaktı. Kraliçe Katilerine artık Huntingdonshire'ın soğuk bataklıklarında yaşayan bir mahkûmdan öte biri olmayabilirdi ama unutulmamıştı. İngiltere krallığına yeni bir veliaht sunulmadan geçirilen her yeni günle, saraydan uzaklaştırılması daha da anlamsızlaşıyordu.

Sırtımı William'ın güven veren omuzlarına yaslayıp kestirdim. Bir süre sonra bir bebek çığlığı duydum ve uyandığımda sütninenin onu sıkıca kucaklayıp emzirdiğini gördüm. Sımsıkı bağlanmış haldeki göğüslerim özlemle sızladı ama William belime attığı koluyla beni daha da kavrayıp başımın tepesini öptü. "İyi bakılıyor," dedi şefkatle. "Ve kimse onu asla senden alamayacak."

Başımla onu onayladım. Kızımın gece gündüz fark etmeksizin bana getirilmesini emredebilirdim. O diğer iki çocuğumun asla olamadığı bir biçimde benimdi. Onun o masmavi gözlerini her gördüğümde kaybettiğim diğer iki çocuğum için yas tuttuğumu kocama söylememe gerek yoktu. Bebeğim onların yerini alamazdı, sadece bana üç çocuk anası olduğumu, kollarımda sıcak bir kundak taşımama rağmen dünyanın bir başka

köşesinde iki çocuğumun daha olduğunu ve oğlumun geceleri başını nereye koyduğunu bilmediğimi hatırlatıyordu.

Hampton Court'un koca iskelesini ve arkasındaki büyük demir kapıları gördüğümüzde hava kararmaya başlamıştı. Davulcu davulunu bir tur fazladan çaldı ve iskeledeki görevliler yanaşmamız için hazırlanmaya başladı. Kralın sancağını selamlamak üzere bando kısa ve üstünkörü bir tempo çaldı, sonra kayık iskeleye yanaştı, kıyıya çıktık. İşte William ve ben saraya geri dönmüştük.

Mahzun mahzun William, bebeğimiz ve sütnine köye giden yan patikaya sapıp beni sarayın önünde tek başıma bıraktılar. William arkasını dönmeden evvel çabucak elimi yakaladı. "Cesur ol," dedi gülümseyerek. "Unutma, şu anda sana ihtiyacı var. Hizmetlerin ucuza gitmesin." Tamam anlamında başımı sallayıp pelerinime sarındım ve yüzümü saraya döndüm.

Sanki saraya ilk gelişimmiş gibi basamaklardan yukarıya, kraliçenin odalarına kadar götürüldüm. Nöbetçiler kapıyı açıp da ben içeri girdiğimde önce bir dakika kadar çıt çıkmadı, sonra kadınlar heyecanla bir anda başıma üşüşüverdi. Odadaki her kadın omzuma, boynuma, basımdaki başlığıma dokunup çok iyi göründüğümü, anneliğin bana ne kadar yakıştığını, taşra havasının bana çok iyi geldiğini ve beni tekrar sarayda görmekten ne kadar mutluluk duyduklarını söyledi. Her biri sanki biricik dostum, biricik kuzenimdi. Kalacağım odayı seçmeni gerekiyordu çünkü herkes odasını benimle paylaşmak istiyordu. Beni yeniden sarayda görmek onları öyle mutlu etmişti ki, onca zaman bir kere bile bana yazmadan nasıl durabildiklerini, tek birinin bile ablamdan merhamet göstermesini neden rica etmediğini neredeyse sormadan edemeyecektim.

Peki gerçekten William Stafford'la mı evlenmiştim? Ve gerçekten minik bir çiftliği mi vardı? Sadece bir çiftliği mi vardı? Sadece bir mi? Ama büyük bir yerdi, değil mi? Hayır mı' Ne tuhaf! Bir de bebeğimiz mi olmuştu? Kız mı, erkek mi? Vaftiz anne babası kimdi? Adı neydi? Şimdi William'la bebek neredeydi? Sarayda mıydı? Değil miydi? Hmm, ne acayip.

Soruların hepsini bütün yeteneklerimi birleştirerek başımdan savmaya çalışırken gözlerim George'u aradı. Ortada yoktu. Kral en sevdiği birkaç iyi içkici ve iyi binicilerini toplayıp geç saatte at binmeye gitmişti ve henüz dönmemişti. Hanımlar akşam yemeği için üstlerini değiştirmiş, erkeklerin dönmesini bekliyordu. Anne özel odasındaydı, tek başına.

Cesaretimi toplayıp kapısına gittim. Kapıya vurup kolu çevirdim ve içeri girdim.

Oda loştu, içeriyi sadece henüz kapanmamış olan pencere kepenklerinden sızan mayıs ayının gri akşam ışığı ve ateşin minik titrek alevleri aydınlatıyordu. Anne dua sunağının önüne diz çökmüştü ve neredeyse batıl bir korkuyla çığlık atacaktım. O dua sunağının önünde Kraliçe Katherine'in bir oğlan çocuğuna hamile kalması ve kocasının Boleyn kızlarından kendini kurtarıp ona dönmesi için defalarca yalvararak dua ettiğini görmüştüm. Ama sonra hayalet kraliçe başını çevirip bakan Anne oldu, benim ablam, solgun ve gergin, cilveli gözlerine bir yorgunluk çökmüş olan Anne. Gördüklerim anında içime oturdu, odayı hızla adımlayarak diz çöktüğü yerde kollarımı ona doladım. "Ah, Anne."

Ayağa kalktı, kollarını bana doladı ve o ağır başı omzuma düştü. Beni özlediğini, ilgisini ondan öte bir yerlere çevirmiş olan sarayda zavallı bir yalnızlık içinde olduğunu söylemedi, söylemesine gerek ele yoktu. Omuzlarındaki ağırlık bana Anne Boleyn'in o günlerde kraliçe olmaktan fazla keyif almadığını yeterince anlatıyordu.

Yavaşça onu bir koltuğa oturttum, sonra izin almadan bir koltuk çekip karşısına geçtim.

"İyi misin?" diye sordum, ana konuya, tek önemli olan konuya atlayarak.

"Evet," dedi. Alt dudağı hafifçe titredi. Yüzü bembeyazdı ve dudaklarının kenarına yeni çizgiler yerleşmişti. Hayatımda ilk kez yüzüne baktım ve annemize çektiğini fark ettim, yaşlandığında neye benzeyeceğini görebiliyordum.

"Sancı var mı?"

"Yok."

"Çok solgun görünüyorsun."

"Yorgunum," diye itiraf etti. "Bütün gücümü benden alıyor."

"Kaç aylık?"

"Dört," dedi hemen, karnındakinden başka hiçbir şey düşünmeyen bir kadının çevikliğiyle.

"O zaman yakında kendini iyi hissetmeye başlarsın," dedim. "İlk üç ay hep en kötü dönemdir." Tam, "Bir de son üç," diyecektim ki, kendimi tuttum, hayatında sadece bir kez bir bebeği son üç ayına kadar taşımayı becerebilen Anne için bu bir şaka olmazdı.

“Kral evde mi?” diye sordu.

“Bana ava gittiğini söylediler. George da onunlaymış.”

Başını salladı. “Madge Shelton içerde hanımlarla mı?”

“Evet,” dedim.

“Ya o beyaz suratlı Seymour?”

“Evet,” dedim, bu tarifle Jane Seymour’u anlattığını anlamakta zorlanmadan.

Başını salladı. “İyi bari,” dedi. “İkisinden biri onlarla olmadığı sürece, içim rahat.”

“Her koşulda için rahat olmalı,” dedim. “Karnında, bebeğin yanında bir de bir dolu safra olmasını istemezsin herhalde.”

Göz ucuyla şöyle bir bakıp kahkaha attı. “Ya evet, içim çok rahat.
Kocan seninle geldi mi?”

“Saraya gelmedi,” dedim. “Gelmesin demişsin.”

“Hâlâ aşk körü müsün? Yoksa adamdan ve birkaç küçük tarladan sıkıldın mı?”

“Onu hâlâ seviyorum.” Anne’in yemini yutacak ruh hali içinde değildim. William’ı düşünmek içime öyle bir huzur veriyordu ki, kimseyle tartışmak istemiyordum, hele hele bu solgun ve yorgun kraliçeyle.

Bana acı acı gülümsedi. “George senin aklı başında tek Boleyn olduğunu söylüyor,” dedi. “Üçümüz arasından bir tek sen en bilge seçimi yapmışsın. Asla varlıklı olamayacaksın ama seni seven bir kocan ve beşikte sağlıklı bir bebeğin var. George’un karısı ona sanki onu öldürüp parça parça yiyecekmiş gibi bakıyor, arzuları nefretle iç içe ve Henry bahar vakti aşka gelmiş bir kelebek gibi odama dalıp anında çıkıveriyor. Ve o iki kız onunla yuvası hazır kuşlar gibi fingirdeşiyorlar.”

Gitgide şişmanlayan Henry’yi bahar kelebeği gibi düşünerek bir kahkaha attım. “Kocaman bir ağ lazım,” diyebildim sadece.

Anne önce hafifçe gülümsedi, sonra o da bir kahkaha attı. O tanıdık mutlu kahkahalarından birini. “Yüce Tanrım, ikisinden de kurtulmak için her şeyimi verirdim.”

“Buradayım artık,” eledim. “Onları senden uzak tutarım.”

“Evet,” dedi. “Ve işler aleyhime giderse bana yardım da edersin, değil mi?”

“Tabii ki,” dedim. “Ne olursa olsun George ve ben hep yanında olacağız.”

Dışarıdaki odada bir gürültü fırtınası koptu ve ardından o bilindik kahkaha patladı. O kocaman Tudor gürlemesi. Anne kocasının coşkusunu duyduğunda gülümsemedi. “Sanırım şimdi akşam yemeğini isteyecektir.”

Kapıya yöneldiğinde onu durdurdum. “Bebek beklediğini biliyor mu?” diye sordum hemen. Başını iki yana salladı. “Sen ve George’dan başka kimse bilmiyor,” dedi. “Söylemeye cesaretim yok.”

Kapıyı açtı ve açar açmaz ikimiz de Henry’nin Madge’in heyecandan pembeleşen boynuna bir madalyon denediğini gördük. Karısını görünce gerildi ama işini sonuna elek tamamladı. “Küçük bir hatıra,” eledi Anne’e. “Bu akıllı kızın kazandığı minik bir bahis ödülü. Merhaba karıcığım.”

“Kocacığım,” dedi Anne dişlerinin arasından. “Sana da merhaba.”

Henry, Anne’in ardında beni gördü. “Hey, Mary!” diye haykırdı neşeyle gülümseyerek. “O güzel Leydi Carey bize tekrar geri dönmüş.”

Hemen reverans yaptım ve başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Leydi Stafford diyebilirsiniz dilerseniz, Majesteleri. Yeniden evlenelim.”

Anında beni başıyla onaylamasından hatırladığını anladım. Karısının beni saraydan kovduğunda beyninde çınlattığı o çanları hatırladığını. Gülümsemesinin yüzünden silinmediğini ve gözlerinin sıcak bakışlarla ona bakan yüzüme kilitlendiğini gördüğümde ablamın zehirli bir cadı okluğunu aklımdan geçirelim. Saraydan kovulmamı sadece ve sadece kendi isteyip kendi sağlamıştı, bu asla ve asla kralın fikri değildi. Kral beni hemen affedebilirdi. Eğer Anne’in hamileliğini gizlemek için bana ihtiyacı olmasaydı beni o küçük çiftlik evinde sonsuza dek bırakabilirdi.

“Ve bir de çocuğun var, değil mi?” diye sordu. Elinde olmadan gözleri Anne’e kaydı, doğurgan Boleyn kızından kısır Boleyn kızına.

“Bir kızım var, Majesteleri,” dedim, oğlan olmadığı için Tanrıya şükrederek.

“William şanslı bir adam.”

Ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Bunu ona kesinlikle ileteceğim.”

Henry güldü ve beni yanına almak için elini uzattı. “Kendisi burada değil mi?” diye sordu beylerine göz gezdirirken.

“Ona gelmesi...” diye başladım.

Ne demek istediğimi hemen kavradı. Karısına döndü. “Sör William karısının yanında neden saraya çağırılmadı?” diye sordu.

Anne hiç duraklamadı bile. “Tabii ki çağırıldı. Sevgili kardeşim vaftiz edilir edilmez ikisini de buraya davet ettim.”

Hiç utanmadan bu kadar iyi yalan söylemesi karşısında çaresiz onu takdir ettim. Bana yalanı kabul edip oyunu ona göre oynamaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. “Sizi memnun edecekse William yarın hemen bize katılabilir, Majesteleri. Ve izin verirseniz kızımı da yanıma aldırabilirim.”

“Saray bebeklere göre bir yer değil,” eledi Anne çekinmeden.

Anında Henry ona döndü. “Biraz vicdanlı ol. Biraz vicdanlı. Bunu karımdan duymak isterdim. Saray tam da bebeklere göre. Kaldı ki, bunu sen herkesten daha iyi biliyorsun.”

“Ben bebeğin sağlığını düşünmüştüm, efendim,” dedi Anne buz gibi bir sesle. “Bebeğin taşrada büyümesinin daha iyi olacağını düşünmüştüm.”

“Buna bebeğin kendi annesi karar versin,” dedi Henry yüce bir tavırla.

En şirin gülümsememle gülümsedim ve sonra bana sunulan fırsatın üzerine atladım. “Gerçekten, izninizle, bebeğimi bu yaz taşraya, Hever’a götürmek isterim. Böylece diğer çocuklarımla tanışabilir.”

“Oğlum Henry’yle yani,” diye hatırlattı Anne. Yalvaran bakışlarımı krala çevirelim. “Neden olmasın?” dedi. “Sen nasıl istersen, Leydi Stafford.”

Bana kolunu uzattı, reveransa geçip elimi kolunun arasına soktum. Ona sanki kel ve şişko bir adama dönüşmemiş de hâlâ Avrupa’nın en yakışıklı erkeğiymiş gibi bir bakış fırlattım. Çenesindeki belirgin çizgi kalınlaşmıştı. Kafasının tepesindeki saçlar incelmiş ve seyrelmişti. Yüzü, gençken o kırmızı öpülesi dudakları şimdi şımarıkça somurtuyor, fırıl fırıl gözleri şişman gözkapakları ve dolgun yanaklarından neredeyse görünmüyordu. Asık suratlı küçük bir erkek çocuğu gibiydi.

Yüzümü kaldırıp pırıl pırıl bir gülümsemeyle ona baktım, başımı yana eğip söylediklerine şen kahkahalar patlattım, peynir ve tereyağı yapışımın hikâyelerini anlatarak onu güldürdüm, ta ki yüksek masaya varıp o İngiltere Kralı olarak tahtına yerleşene ve ben nedimelerin arasındaki yerimi alana kadar.

Uzun uzun yemek yedik, bu saray obur olmuştu. Yirmi farklı et yemeği vardı. Av eti, kesilen hayvanların eti, kuşlar ve balıklar. On beş çeşit puding geldi. Henry’nin her şeyden azıcık tadıp daha fazlasını istediğini fark ettim. Anne buz gibi bir suratla onun yanında oturmuş yemeğini didikliyor,

gözleri sanki tehlikenin nereden geleceğini sezmeye çalışır gibi bir o yanı, bir bu yanı denetliyordu.

Tabaklar sonunda önümüzden kaldırıldığında maskeli balo başladı ve saray büyük bir şevkle dansa girişti. Bense halkanın içinde dans ederken, saraydaki eski dostlarımla flörtleşirken bile gözlerimi dört açıp şöminenin solundaki kapıyı gözledim. Gece yarısından sonra gözlerim beklediği şeyi gördü. William içeri süzülüp bakışlarıyla beni aradı.

Mumlar oluklarından aşağı süzülüyordu ve dans eden, ortada dolaşan öyle çok insan vardı ki, kimse geldiğini görmedi. Danstan iznimi isteyip yanına gittim, beni hemen bir perdenin arkasına, bir köşeye çekti.

"Aşkım," diyerek beni kollarına aldı. "Sanki sensiz bir ömür geçirmişim gibi."

"Benim için de öyle. Bebek iyi mi? Yerleştiniz mi?"

"Ben çıkarken ninesiyle mışıl mışıl uyuyordu. Onlara da bize ele çok güzel bir yer buldum. Sen saraydan çıkar çıkmaz gidebiliriz."

"Daha iyisini yaptım," dedim neşeyle. "Kral beni gördüğüne çok sevindi ve seni sordu. Yarın saraya gelmen emredildi. Burada birlikte kalabiliriz. Bebek Anne'i de yazın Hever'a götürebileceğimizi söyledi."

"Bunu senin adına Anne mi istedi?"

Başımı iki yana salladım. "Beni saraydan kovduğu için teşekkür etmem gereken insan Anne," dedim. "Kralın kendisinden istemesem yazın çocuklarımı görmeme de izin vermeyecekti."

Hafif bir ıslık çaldı. "Bunun için ona kibarca teşekkür et."

Başımı iki yana salladım. "Kadının doğası bu, hayıflanmanın anlamı yok."

"O nasıl?"

"Buruk," diye fısıldadım çok alçak sesle. "Hasta. Ve üzgün."

Yaz 1535

O gece George ve ben ablamız yatmaya hazırlanırken Anne'in odasında oturduk. Kral o gece onunla beraber olacağını söylemişti, bu yüzden banyo yapıp bana saçlarını fırçalattı.

"Dikkat etmesine özen gösteriyorsun, değil mi?" diye sordum endişeyle. "Bu durumda seninle yatması bile günah."

George ayağında çizmeleriyle onun güzelim yatak örtülerinin üzerine uzanmıştı ve gerinerek bir kahkaha attı.

Anne fırçanın altından başını çevirdi. "Kaba davranma ihtimali neredeyse çok az."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bazı geceler hiç yapamıyor. Bazı geceler sertleşemiyor bile. İğrenç. O kan ter içinde debelenip inlerken altında öylece yatmam gerekiyor. Sonra öfkeleniyor, hatta bana öfkeleniyor! Sanki benimle bir ilgisi varmış gibi."

"İçkiden mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Kralı bilirsin. Gece yarısı hep yarı sarhoştur."

"Bebek beklediğini söylersen..." dedim.

"Haziranda söylemek zorunda kalacağım, değil mi?" dedi. "İşler ilerler ilerlemez söyleyeceğim. Yaz yolculuğunu iptal eder, Hampton Court'ta kalırız. George onunla ata binip ava çıkar ve o ay dede suratlı Jane'i topuklarının dibinden uzak tutar."

"Cebrail bile o kadını kraldan uzaklaştıramaz," dedi George umursamaz bir tavırla. "Bu geleneği sen başlattın. Anne ve pişman ola ola bununla yaşamak zorundasın. Hepsi kralı burunlarının dibinde tutup ona dünyaları vaat ediyor. Hepsi sevgili Mary kardeşimiz gibi olsaydı işler kolay olurdu, biraz fingirdedi karşılığında malikâneler aldı."

"Sanırım malikâneleri sen aldın," dedim sertçe. "Ve babam. Ve William Carey. Hatırladığım kadarıyla bana bir çift işli eldivenle bir inci kolye verildi."

"Adını taşıyan bir gemi ve bir at," dedi Anne kıskançlık dolu anılarında hepsini ayrı ayrı hatırlayarak. "Sayısız elbise ve bir yatak."

George güldü. "Evin uşağı gibi envanter tutmuşsun, Anne." Kolunu ablama uzatıp yastıkların üzerine yanına yatması için onu yatağa çekti.

Onlara baktım, ikizler gibi sıkı fıkı yan yana İngiltere'nin kocaman yatağında yatıyorlardı. "Sizi bırakıyorum," dedim lafı uzatmadan. "Sör Hiç'e koş," dedi Anne omzunun üzerinden ve yatağının bol işli perdelerini çekti, böylece ikisi de gözümün önünden yok oldu.

William nehri seyrederek kasvetli bir suratla bahçede beni bekliyordu.

"Ne oldu?"

"Fisher'ı tutuklatmış," dedi. "Asla cesaret edemez sanıyordum."

"Piskopos Fisher'ı mı?"

"Büyülü bir yaşam sürüyor sanıyordum. Henry onu hep severdi. Kraliçe Katherine'i savunmasına müsamaha gösteriliyor ve bundan sıyrıksız paçayı kurtarıyor gibi görünüyordu. Fisher baştan beri hiç taraf değiştirmeden hep Katherine'in yanındaydı. Kraliçe onun yasını tutacaktır."

"Ama Fisher, Kule'de sadece bir iki hafta kalır, değil mi? Yani sonra affedilir ya da bir şekilde çıkartılır herhalde?"

"Ondan ne istediklerine bağlı. Anne için ant içmeyecektir, bundan eminim. Elizabeth'in Mary'nin yerini alabileceğini söylemeyecektir, evliliği savunan bir düzine kitap yazıp bu konuda bir milyon kez halk önünde konuştu, kraliçenin kızını mirasından edemez."

"O zaman kulede kalacak demektir," dedim.

"Sanırım," dedi William.

İyice yanaşıp elimi onun koluna koydum. "Neden bu kadar endişelisin?" diye sordum. "Yanında kitapları ve eşyaları olacak. Dostları onu ziyarete gidecek. Yaz sonunda serbest bırakılacaktır." William başını nehirden bana doğru çevirip ellerimi ellerine aldı. "Henry onu Kule'ye gönderme emri verdiğinde oradaydım," dedi. "Emri sabah duasının ortasında verdi. Düşünsene Mary, piskoposun Kule'ye gönderilmesini emrederken kral duadaydı."

"Henry sabah duası dinlerken hep işle ilgilenir," dedim. Kocamın endişelerine gözlerimi kapatmak istiyordum. "Bunun özel bir anlamı yok."

"Bunlar Henry'nin kanunları," eledi ellerimi tutup beni bırakmadan. "Sadakat Yemini, sonra Üstünlük Kanunu, sonra da Vatan Hainliği Kanunu. Bunlar ülkenin kanunları değil. Bunlar Henry'nin düşmanları yakalayabilmek için çıkarttığı kanunlar ve Fisher'la More ağın ortasına düştü."

"Onların kellesini uçulmayacaktır..." dedim mantık yürüterek. "William doğru söylüyorum! Biri ülkenin en önde gelen din adamlarından biri, diğeri

de Bakan. Boyunlarını vurduramaz.”

“Eğer onları vatana ihanetle suçlamaya cüret ederse o zaman hiçbirimiz güvende değiliz demektir.”

Sesimi onun sesi gibi alçalttığımı fark ettim. “Neden?”

“Çünkü o zaman Papa’nın hizmetkârlarını korumadığını göreceğiz. İngiliz erkeklerinin ve kadınlarının uranlığa karşı ayaklanmadığını. Henry’nin kafasında planladığı kanunlara karşı herkesin aciz kaldığını, kralın canı kimi istiyorsa onu kuleye gönderttiğini. Danışmanı kuleye kapatıldıktan sonra Kraliçe Katherine’in ne kadar daha özgür kalabileceğini sanıyorsun?”

Ellerimi onunkilerden kurtardım. “Bunları dinlemeyeceğim,” dedim. “Fazlasıyla ürkütücü. Howard Dedem vatana ihanetten Kule’ye kapatılmıştı ve gülümseyerek geri çıktı. Henry, Thomas More’u öldürtmeyecektir, onu sever. Şimdilik aralan açılmış olabilir ama More hep kralın en yakın dostu ve neşe kaynağı olmuştur.”

“Ya Buckingham Amcan?”

“O farklıydı,” dedim. “Amcam suçluydu.”

Kocam beni bırakıp nehre döndü. “Göreceğiz,” dedi sadece. “Tanrıya dua et de sen haklı, ben haksız olayım.”

Dualarımız kabul olmadı. Henry asla hayal bile edemeyeceğini sandığım şeyi yaptı. Piskopos Fisher’la Sör Thomas More’u, Kraliçe Katherine’le evliliğinin geçerli olduğunu savundukları için mahkemeye çıkarttı. Yaşamları pahasına onlara kralın kilisenin başı, İngilizlerin Papası olmadığını söylettirdi. Ve bu iki adam, vicdanlarında en ufacık bir leke bile bulunmayan İngiltere’nin en mükemmel bu iki insanı, idam sehpasına çıkıp en alçak vatan hainleri gibi başlarını tahtaların üzerine koydu.

O günler sarayın sessizlik günleriydi, Fisher’ın ve More’un haziranda başlarının kesildiği günlerdi. Herkes dünyanın artık daha tehlikeli olduğunun farkındaydı. Eğer Piskopos Fisher’ın başı uçurulabiliyor, Thomas More idam sehpasına gönderilebiliyorsa, kim kendini güvende hissedebilirdi ki?

George ve ben gitgide artan bir sabırsızlıkla Anne’in bebeğinin rahimde iyice büyümesini, böylece krala bebek beklediğini söyleyebileceği günü bekledik fakat haziran ortası gelmesine rağmen hiçbir şey olmadı.

“Zamanını şaşırmış olma ihtimalin var mı?” diye sordum.

“Sence bu olabilir mi?” diye gürledi. “Bundan başka bir şey düşünüyor muyum?”

“Çok hafif kıpırdanıyor ve fark etmiyor olabilir misin?”

“Sen söyle,” dedi. “Tohumlarını büyüten dişi domuz her zaman sen oldun. Sence olabilir mi?”

“Bilmiyorum,” dedim.

“Evet, biliyorsun,” dedi. Büzdüğü minik dudakları incecik bir çizgi halinde kapandı. “İkimiz de biliyoruz. Orada öldü gitti. Beş ay geçti ama karnım üçüncü aydan itibaren hiç büyümedi. İçimde öldü işte.”

Dehşetle ona baktım. “Hemen bir doktora görünmen lazım.”

Parmaklarını suratıma doğru şaklattı. “Yakında şeytanın kendisini göreceğim. Eğer Henry içimde ölü bir bebek olduğunu öğrenirse bir daha asla yanıma yaklaşmaz.”

“İçindeki seni hasta eder,” diye uyardım onu.

Acı ve tiz bir kahkahayla güldü. “Öyle ya da böyle ölümüm olacak. Bunun düşürdüğüm ikinci bebek olduğuyla ilgili dışarı tek bir kelime sızarsa bir kenara fırlatılırım ve hayatım mahvolur. Ne yapacağım şimdi?”

“Bir ebeye gidip içindekinden kurtulman için yapabileceğin bir şey var mı, yok mu, soracağım.”

“Kesinlikle benim olduğumu bilmesin,” dedi Anne çekinmeden. “Biri bunu dışarı fısıldarsa yanarım, Mary.”

“Biliyorum,” dedim düşünceli düşünceli. “Bana yardım etmesi için George’u yanıma alacağım.”

O gece yemekten önce nehrin aşağısına indik. Özel bir kayık bizi bekliyordu, kocaman aile kayığımıza binmek istemedik. George fahişelerin gittiği bir hamam biliyordu. Hamamın yakınında oturan ve büyü bozmak, bebek durdurmak, inek sürülerine büyü yapmak, nehirdeki alabalıkları tek sıraya sokmak gibi maharetleriyle ünlü bir kadın vardı. Hamamın cumbalı pencereleri nehre bakıyordu. Her pencerede loş birer mum duruyor ve kadınlar bu mumların gerisinde, insanların nehirden görebileceği biçimde yarı çıplak oturuyordu. George şapkasını gözlerinin tepesine kadar indirdi, ben de başlığımı iyice yüzüme çektim. Kayığı iskeleye yanaştırdık, başımızın tepesinde pencereden sarkarak George’a kur yapan kadınları görmezden geldim.

“Burada bekle,” diye emretti George kayıkçıya biz ıslak ve kaygan basamaklardan yukarı çıkarken. Dirseğimden tutup taş döşeli leş gibi

sokağın köşesindeki eve doğru çekiştirdi. Kapıya vurdu ve hafifçe aralandığında geri çekilip beni içeri itti. Eşikte içerinin karanlığına göz atıp durakladım.

“Haydi,” dedi ve sırtıma yediğim ani bir dürtükle beklemeye tahammülü olmadığını anladım. “Haydi, bu işi ablamız için halletmeliyiz.”

Peki anlamında başımı sallayıp içeri girdim. Küçücük bir odaydı, nehirden toplanmış yaş odunlar şöminede yanarken tütüyordu ve içeride bir masayla iki tabure dışında bir şey yoktu. Kambur, beyaz saçlı, yüzü bilgiyle kırışmış, mavi gözleri hiçbir şeyi kaçırmayan bir kadın masanın başında oturuyordu. Hafifçe gülümsediğinde ağzındaki kararmış dişleri göründü. ”Saraylı bir kadın,” dedi pelerinimi ve pelerinin arasından görünen şaşalı elbisemin kürkünü hemen fark ederek.

Masaya bir gümüş para koydum. “Bu ağzını açmaman için,” dedim çekinmeden.

Güldü. “Ağzımı açmazsam sana bir faydam dokunmaz,” dedi.

“Yardıma ihtiyacım var.”

“Birinin seni sevmesini mi istiyorsun? Yoksa birinin ölmesini mi?” Keskin bakışları sanki içimi görmeye çalışıyormuş gibi beni süzdü. Yeniden sırıttı.

“İkisi de değil,” dedim.

“Bebekle ilgili bir sorun o zaman.”

Bir tabure çekip otururken içimden dünya aşk, ölüm ve bebek üzerine kurulmuş demek, diye geçirdim. “Benim için değil, bir arkadaşım için.”

Neşeyle kıkırdadı. “Her zamanki gibi.”

“Hamileydi ama şimdi beşinci ayında ve bebek ne büyüyor, ne kımıldıyor.”

Söylediklerim kadının hemen ilgisini çekti. “Peki, kendi ne diyor?”

“Bebeğin öldüğünü düşünüyor.”

“Kilo almaya devam ediyor mu?”

“Hayır. İki aylık hamileden farksız.”

“Sabahları midesi bulanıyor mu? Göğüsleri acıyor mu?”

“Artık hayır.”

Peki anlamında başını salladı. “Kanaması oldu mu?”

“Hayır.”

“Bebek ölmüş gibi görünüyor. Beni ona götürsen iyi olur, böylece görebilirim.”

“Mümkün değil,” dedim. “Çok yakından gözlüyorlar.”
Hafif bir kahkaha attı. “Girip çıktığım evleri görsen inanmazsın.”
“Ama onu görmen mümkün değil.”
“O zaman şansımızı deneyeceğiz. Sana bir içecek vereceğim, onu feci halde hasta edecek ama bebek çıkacak.”
Hevesle başımı salladım ama o elini kaldırdı. “Ya yanılıyorsa? Ya içindeki canlı bir bebekse? Ve sadece biraz dinleniyorsa? Biraz mola vermişse?”
Hayretler içinde ona baktım. “O zaman ne olur?”
“Bebeği öldürürsünüz,” dedi. “Ve bu sizi katil durumuna sokar, tabii beni de. Mideniz bunu kaldırır mı?”
Yavaşça başımı iki yana salladım. “Tanrım, hayır,” dedim, birinin kraliçeye karnındaki prensi düşürmesi için iksir verdiğimi duyarsa bana ve benim olan her şeye neler olacağını bir düşündüm.
Ayağa kalkıp masadan pencereye, soğuk gri havaya doğru döndüm. Anne’i bu hamileliğin başında nasıl gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Rengi daha iyiydi, göğüsleri dolgun dolgundu. Bir de şimdiki halini gözümün önüne getirdim, solgun, içi çekilmiş, kupkuru.
“Bana içeceği ver. İçip içmeyeceğine kendi karar versin.”
Kadın taburesinden, kalkıp paytak paytak odanın arka tarafına gitti. “Üç şilin.”
İstediği para inanılmayacak kadar fazla olmasına rağmen hiç sesimi çıkarmadan madeni paraları yağlı masanın üzerine bıraktım. Bir uzanışta çabucak parayı kaptı. “Korkmanız gereken şey bu değil,” dedi aniden.
Kapıya doğru yönelmiştim ama geri döndüm. “Ne demek bu?”
“Korkmanız gereken şey iksir değil. Asıl bıçak ağzından korkun.”
Sanki nehrin üzerindeki gri sis sırtıma yapışmış gibi aniden içim ürperdi. “Ne demek istiyorsun?”
Kadın sanki bir an uykuya dalmış gibi başını sallayıp kendine geldi. “Ben mi? Hiçbir şey. Eğer söylediklerim senin için bir şey ifade ediyorsa aklında tut, etmiyorsa unut gitsin. Boş ver.”
Belki bir şeyler daha söyler diye biraz daha bekledim ama hiçbir şey söylemeyince kapıyı açıp dışarı süzüldüm.
George kollarını kavuşturmuş bekliyordu. Dışarı çıktığımda sessizce koluma girdi ve telaşla kaygan yeşil basamaklardan aşağı inip ufaktan sallanan kayığa bindik. Kürekçi akıntıya karşı kürek çekerken sessizlik

içinde eve doğru uzun bir yolculuk yaptık. Bizi sarayın iskelesine bıraktığında hızla George'a döndüm. "Bilmen gereken iki şey var. Birincisi bebek ölü değilse bu iksir onu öldürecek ve bunun vicdanî sorumluluğunu taşımak zorunda kalacağız.."

"Bunu içmeden önce bebeğin oğlan olup olmadığını anlamanın bir yolu var mı?"

Bu kalın kafalılığı yüzünden ona küfür edebilirdim. "Kimse bebeğin ne olduğunu bilemez." Anladım der gibi başını salladı. "İkincisi?"

"İkincisi şu, yaşlı kadın bu iksirden değil bıçak ağzından korkmamız gerektiğini söyledi."

"Neyin bıçağının ağzı?"

"Söylemedi."

"Kılıç mı? Tıraş bıçağı mı? Celladın baltasının ağzı mı?"

Omuz silktim.

"Biz Boleynleriz," dedi. "Hayatını tahtın ucunda geçiriyorsan tabii ki, bıçaklardan korkacaksın. Şu iksiri Anne'e götürelim de ne olacakmış bir görelim."

Anne tam bir kraliçe gibi, solgun, kanı çekilmiş gibi ama başı dimdik ve dudaklarında hafif bir tebessümle akşam yemeğine indi. Henry'nin yanına, kralınkinden sadece azıcık küçük tahtına yerleşti, kocasıyla sohbet etti, onu pohpohladı, hâlâ yapabildiği kadarıyla onu baştan çıkardı. Espriler bir an bile kesildiğinde Henry'nin gözleri odanın öbür ucuna kayıyor ve nedimelerden birinin üzerine kilitleniyordu, belki Madge Shelton'un, belki Jane Seymour'un, hatta bir keresinde düşünceli ve sıcak bir bakışla benim üzerime. Anne sanki hiçbirini görmüyormuş gibi yapıyor, onu avla ilgili sorulara boğuyor, sağlık durumunu övüyordu. Yüksek masanın üzerindeki en güzel lokmaları seçip kocasının zaten tepeleme dolu olan tabağına koydu. Karşımdaki kadın her şeyiyle Anne'di, başını çevirisiyle, kirpiklerinin altından fırlattığı o cilveli bakışlarıyla ama o azimli cazibesinde bir şey vardı ki, bana o koltuğa ondan önce oturmuş ve kocasının ilgisinin başka yönlere kaydığını görmüyormuş gibi davranmış başka bir kadını hatırlatıyordu.

Yemekten sonra kral biraz işle meşgul olacağını söyledi ve hepimiz beyleriyle içki içip şamata yapacağını anladık. "Ben de yanında olsam iyi olur," dedi George. "Sen Anne'e şu içeceği içir. Sonra da onunla kalır mısın?"

“Bu gece onun odasında kalacağım,” dedim. “Yaşlı kadın çok hastalanacağını söyledi.” Dudaklarını büzerek olumlu anlamda başını salladı, sonra dönüp kralın peşinden gitti.

Anne nedimelerine başının ağrıdığını ve erken uyuyacağını söyledi. Onları kabul odasında fakirlere gömlek dikerken bıraktık. Biz iyi geceler dilerken canla başla çalışıyor görünüyorlardı ama biliyordum ki, kapı arkamızdan kapanır kapanmaz her zamanki gibi bitmez tükenmez bir dedikodu tufanı başlayacaktı.

Anne geceliğini giyip bana bit tarağını uzattı. “Beklerken bari biraz işe yara,” dedi kaba bir tavırla. Şişeyi masanın üzerine koydum. “Bardağa boşalt.”

Tıpalı siyah cam şişedeki bir şey beni durdurdu. “Hayır. Bu sadece ve sadece senin yapacağın bir şey.”

Kaybedecek bir şeyi kalmamış kumarbazlar gibi omuz silkip içeceği altın yaldızlı bir fincana boşalttı. Dalga geçer gibi bir tavırla şerefe dercesine fincanı bana doğru kaldırıp başını geriye attı ve dibine kadar içti. Fincandaki her lokmayı yudum yudum içerken boynunun sarsıldığını gördüm

Sonra fincanı masanın üzerine çırpıp bana gülümsedi. “İçtim,” dedi. “Tanrıya dua et de kolay işe yarasın.”

Bekledik. Saçlarını taradım, biraz vakit geçtikten sonra bana döndü. “Yatıp uyuyabiliriz herhalde. Hiçbir şey olduğu yok.” Eski günlerde uyuduğumuz gibi yatağa girip kıvrıldık ve şafak sökümünden hemen sonra uyandık. Sancısı falan yoktu.

“İşe yaramadı,” dedi.

İçimden salakça bir umutla bebeğin canlı olmasını ve bir şekilde tutunmasını, belki de küçücük, güçsüz bir şey olmasına rağmen zehre dayanmasını bekliyordum.

“Beni yanında istemiyorsan kendi yatağıma gidiyorum,” dedim.

“Tabii,” dedi. “Sör Hiç’ine koş ve yatakta şöyle kısacık da olsa bir tepiş, değil mi?”

Hemen cevap vermedim. Ablamın sesindeki o kıskanç tınıyı çok iyi tanıyordum ve benim için dünyanın en hoş tınısıydı. “Sen de kraliçesin ama.”

“Evet. Ve sen de Leydi Hiç’sin.”

Gülümsedim. “Ben de öyle olmayı seçtim,” dedim ve son sözü yapıştırmasına fırsat vermeden kapıdan dışarı süzüldüm.

Bütün gün hiçbir şey olmadı. George’la birlikte sanki kendi çocuğumuzmuş gibi Anne’in başında bekledik ama solgun görünmesine ve haziran güneşinin sıcaklığından şikâyetçi olmasına rağmen hiçbir şey olmadı. Kral sabah saatlerini işiyle uğraşarak, saray yaz yolculuğuna çıkmadan evvel onunla görüşmek için sabırsızlanan toprak sahipleriyle konuşarak geçirdi.

“Bir farklılık var mı?” diye sordum Anne’e yemekten evvel üzerini değiştirmesini seyrederken. “Hayır,” dedi. “Yarın kadına tekrar gitmek zorunda kalacaksın.”

Gece yarısına yakın, Anne’in yatağına yatmasından sonra kendi odalarıma gittim. İçeri girdiğimde William sızmak üzereydi ama ben içeri girince yataktan süzülüp iyi bir nedime gibi şefkatle bana yardım ederek korsemin bağcıklarını çözdü, sonra içinden çıkabilmem için eteği iyice açtı, ardından korsenin bağcıklarının etimi kestiği yerleri elleriyle ovarken rahatlamayla derin bir iç çektim.

“İyi geldi mi?” dedi.

“Seninle olmak her zaman iyi geliyor,” dedim.

Elimden tutup beni yatağa götürdü. İç eteğimden sıyrılıp yumuşak çarşafların içine süzüldüm. Hemen o tanıdık sıcacık, kupkuru bedeni beni sarıp sarmaladı, kokusu başımı döndürdü, bacaklarımın arasına değen bacağı içimdeki arzuları kabarttı, göğüslerime yaslanan göğsü zevkle gülümsememi sağladı ve öpücükleri dudaklarımın aralanmasına neden oldu.

Gece ikide, hâlâ ortalık kapkarayken kapının neredeyse duyulmayacak kadar hafif vurulmasıyla uyandırıldık. William hemen uyanıp yataktan fırlayarak elinde kamasıyla kapıya gitti. “Kim o?”

“Ben George. Mary’ye ihtiyacım var.”

William alçak sesle küfredip üzerine bir pelerin geçirdi, benim üzerime de bir elbise fırlatıp kapıyı açtı. “Kraliçe mi?”

George başını iki yana salladı. Başka bir erkeğe aile sırlarını vermeye cesaret edemezdi. Gözleri William’dan bana doğru döndü. “Haydi Mary.”

William ağabeyimin bana nikâh yatağımdan çıkmamı emretmeye cüret edebilmesiyle içinde kabaran öfkeyi bastırıp kapının önünden çekildi. Elbiseyi üzerime geçirip yataktan dışarı fırladım. Korsemle eteğime uzandım. “O kadar vaktimiz yok,” dedi George öfkeyle. ‘Haydi.”

“Karım bu odadan öyle yarı çıplak çıkamaz,” dedi William çekinmeden.

George bir an William’ın o saldırgan ifadesini yutmak için durakladı. Sonra o çekici Boleyn gülümsemesiyle gülümsedi. “İşi var,” dedi alçak sesle. “Aile meselesi. Bırak çıksın, William. Ona bir zarar gelmemesi için yanında olacağım. Ama şimdi hemen benimle gelmeli.”

William çıplak omuzlarını örten pelerini savurarak çekip üzerime geçirdi ve ben telaşla çıkarken kapıda yakalayıp alnıma bir öpücük kondurdu. George elimi kapıp beni peşinden sürükledi ve koşarak Anne’in odalarına gittik.

Ablam ateşin önünde yerdeydi, sanki kendini kucaklar gibi kollarını bedenine sarmıştı. Yerde, hemen yanında kanlı bir topak çarşaf vardı. Kapıyı açtığımızda dağınık siyah saçlarının arasından bize baktı, sonra sanki söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi gözlerini çevirdi.

“Anne,” diye fısıldadım.

Odayı arşınlayıp yanına oturdum. İhtiyatla elimi kaskatı omzuna koydum. Ne rahatlamak için geriye yaslandı, ne de elimi itti. Odun gibi kaskatıydı. O acıklı durumdaki minik kitleye baktım. ”Bu senin bebeğin miydi?”

“Neredeyse hiç acı çekmedim,” dedi dişlerinin arasından. “Öyle çabuk oldu ki, bir dakika bile sürmedi. Sanki içimi boşaltıp rahatlamam gerekiyormuş gibi karnimin harekete geçtiğini hissettim. Yataktan çıkıp leğene doğru giderken her şey olup bitiverdi. Ölmüştü. Neredeyse hiç kan gelmedi. Sanırım aylar önce ölmüştü. Hepsi boşaymış. Hepsi. Bomboş.”

George’a döndüm. “Bunu yok etmelisin.”

Afallayarak bana baktı. “Nasıl?”

“Göm,” dedim. “Bir şekilde yok et. Böyle bir şey hiç olmadı. Bunların hiçbiri hiç olmadı.”

Anne yüzüldü bembeyaz parmaklarını saçlarının arasından geçirip kendi saçlarını çekti. “Evet,” dedi ifadesiz bir sesle. “Bu hiç olmadı. Geçen seferki gibi. Bir sonraki sefer gibi. Hiçbir şey olmuyor zaten.”

George topağı almaya hazırlandı, sonra durakladı. Dokunmaya cesaret edemiyordu. “Bir başlık alacağım.”

Başımla duvarların önünü kaplayan giysi sandıklarını gösterdim. Gidip sandıklardan bitini açtı. Tatlı bir lavanta ve pelin kokusu odayı sardı. Siyah bir başlık bulup çekti. “O olmaz!” dedi Anne sert bir tonla “O gerçek kürkle süslü.”

George bu saçma itirazla durakladı ama başka bir başlık çekti ve başlığı yerdeki topağın üzerine attı. Öyle küçüktü ki, topağı başlıkla sarıp koltuğunun altına tıktığında bile hiçbir şey görünmüyordu.

“Nereye gömeceğimi bilmiyorum,” dedi yavaşça bana gözlerini Anne’den ayırmadan. Ablam sanki canının yanmasını istermiş gibi hâlâ saçını çekiştiriyordu.

“Git William’a sor,” dedim, bu dehşeti hepimiz adına ortadan yok edebilecek bir adamım olduğu için Tanrıya şükrederek. “O sana yardım eder.”

Anne hafifçe inledi. “Kimse bilmemeli!”

Başımla George’a gitmesini işaret ettim. “Yürü!”

George odadan çıktı. Koltuğunun altındaki şey öyle küçüktü ki, ıslanmaması için sarılmış bir kitap olabilirdi.

Kapı kapanır kapanmaz Anne’e döndüm. Yatak örtüleri kana bulanmıştı, hepsini çıkarıp geceliğini de onların arasına kattım. Parça parça yırtıp ateşe atmaya başladım. Ablamın üzerine temiz bir gecelik geçirip onu yatağa yatmaya, battaniyelerin altına girmeye ikna ettim. Ölü gibi bembeyazdı, dört direkli yatağının her taraftan sarkan zengin işli perdeleri ve örtülerinin arasında, kalın battaniyelerin altında büzülmüş, küçücük halde yatarken dişleri titriyordu.

“Sana biraz sıcak şarap getireyim.”

Kabul odasında bir sürahi şarap vardı, sürahiyi onun odasına götürüp kızgın ocak süngüsünü içine daldırdım. İçine epeyce de konyak koyup altın kupasına boşalttım. Onu omuzlarından kaldırıp içmesine yardım ettim. Titremesi geçtiyse de ölü gibi solgun yüzü değişmedi.

“Uyu,” dedim. “Bu gece yanında kalacağım.”

Örtüleri kaldırıp yanına süzüldüm. Isıtmak için onu kollarımla sardım. Hafif bedeni şimdi yok olan karnıyla bir çocuğunki kadar küçücüktü. Geceliğimin omzunun ıslandığını fark ettim ve anladım ki, sessizce omzumda ağlıyor, gözyaşları kapalı gözkapaklarının altından süzülüp omzuma damlıyordu.

“Uyu,” dedim tekrar çaresizce. “Bu gece daha fazla bir şey yapamayız. Uyu, Anne.”

Gözlerini açmadı. “Uyuyacağım,” diye fısıldadı. “Ve Tanrıya asla uyanmamanı için dua edeceğim.”

Tabii ki, sabah uyandı. Uyandı ve banyosunu istedi, sanki acıyı bedeninden ve zihninden kaynatarak atmayı umut ediyormuş gibi hizmetçilere içini dayanılmayacak kadar sıcak suyla doldurmalarını emretti. İçinde dikilip kendini tekrar tekrar keseledi, sonra köpüklerin içine gömüldü ve hizmetkârlara bir ibrik, bir ibrik, bir ibrik daha sıcak su getirmeleri emretti. Kral ona ibadete gideceğini söyleyen bir not iletti, Anne karşılığında onunla kahvaltıda görüşeceğini belirten bir not göndertti. Sabah duasını yatak odasında edecekti. Benden bir parça sabun ve sert bir bez almamı, sonra da sırtını kızarana kadar temizlememi istedi. Saçlarını yıkadı, ardından kaynar suya çökmeden önce bunları başının tepesinde tutturdu. Küvetin içine bir ibrik daha kaynar su eklettirdiğinde cildi kıpkırmızı oldu, sonra kurulanmak üzere sıcak kurulanma bezlerini emretti.

Ateşin önünde kendini kurularken hizmetkârlarına o gün giyeceği ve saray yaz yolculuğuna çıktığında yanına alacağı elbiseleri seçmek için bütün güzel elbiselerini yatağın üzerine sermelerini söyledi. Ben geride durup onu seyrederken kaynar suyla kendini acımasızca vaftiz etme ve ardından zenginliğini sergileme halinin ona kendini nasıl hissettirdiğini merak ettim. Onu giydirdiler, korseyi o kadar sıktırdı ki göğüsleri boynunun altında baştan çıkarıcı iki yumuşacık kıvrım olarak dışarı fırladı. Siyah saçları geriye attığı başlığının altından kendini gösterdi, uzun parmakları yüzüklerle dolduruldu, boynuna o çok sevdiği Boleyn ‘B’sini taşıyan inci kolyesini taktı ve odadan çıkmadan önce kendine bakmak için aynanın önünde durup kendi yansımasına o bilmiş, baştan çıkarıcı yarım gülümsemesini attı.

“Şimdi kendini iyi hissediyor musun?” diye sordum, odadan en son çıkarak.

Hızla dönerken bol işli ipek elbisesi havalandı, kumaşa gömülü mücevherler ışıkta pırıldadı. “Bien sur! Neden hissetmeyeyim? Neden hissetmeyeyim?”

“Hiçbir nedeni yok tabii,” dedim. Farkında olmadan odasından geri geri dışarı çıktığımı gördüm, onun görmek istediği saygıyı göstermek için değil, bütün bunları artık kaldıramayacağımı hissettiğim için. Böyle mutlu ve acımasızken Anne’in yanında olmak istemiyordum. O böyle olduğu zamanlarda William’ın basitliğini ve şefkatini, olayların aynen olduğu gibi göründüğü o dünyayı özlüyordum.

Onu tahmin ettiğim yerde buldum, kucağında bebeğimizle nehrin kenarında yürüyordu. “Sütnineyi kahvaltıya gönderdim,” dedi, bebeği bana uzatırken. Yüzümü başının tepesine koydum ve kalp atışlarını yanağımda hissettim. Bebeğimin o tatlı bebek kokusunu içime çekerken zevkle gözlerimi kapadım. William’ın eli enseme uzanıp beni kendisine çekti.

Bir dakika kadar bebeğimin benimkine yaslanan bedeninin, kocamın dokunuşlarının, martı seslerinin, üzerime vuran güneşin keyfini çıkararak öylece durdum, sonra yan yana nehrin kenarındaki patikada birlikte yavaşça yürüdük.

“Bu sabah kraliçe nasıldı?”

“Sanki dün olanların hiçbiri olmamış gibi,” dedim. “Orada dinleniyor.”

William anladığını gösteren bir baş işareti yaptı. “Sadece tek bir şey düşünüyorum,” dedi. “Alınmanı istemem ama...”

“Ne?”

“Kraliçenin nesi var? Çocuk taşıyamıyor mu?”

“Elizabeth’i taşıdı... Ama sonra?”

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Aklından ne geçiyor?”

“Bildiklerimi bilen herhangi birinin aklından geçecek olanlar.”

“Peki, o herhangi biri ne düşünürdü?” diye sordum sesimde hafif bir öfkeyle.

“Ne olduğunu biliyorsun.”

“Sen söyle.”

Bana yakından hafif bir kahkahayla karşılık verdi. “Bana öyle yakan gözlerle bakacaksan söyleyemem, böyleyken dayına benziyorsun. Çizmelerimin içinde tir tir titriyorum.”

Bu beni de güldürdü, başımı iki yana salladım. “Bak güldüm işte! Yakan gözlerle bakmıyorum. Devam et. Ne düşünürmüş insanlar? Ne düşünüyorsun ela söyleyemiyorsun?”

“Bilseler kraliçenin ruhunun günahkâr olduğunu, şeytanla ya da birtakım cadılık işleriyle uğraştığını düşünürler,” dedi çekinmeden. “Bana parlama, Maıy. Sen olsan sen de böyle derdin. Düşünüyorum da belki günah çıkarmalı, hacca gitmeli, ya da ne bileyim vicdanını bir şekilde aklamalı. Ne yaptığını bilmiyorum, nasıl bilebilirim? Bilmek ele islemiyorum. Ama çok feci bir şeyler yapmış olmalı, değil mi?”

Topuklarımın üzerinde dönüp yavaşça ilerledim. William yanıma geldi. “Bence sen de bir düşünsen...”

Başımı iki yana salladım. “Asla,” dedim kararlılıkla. “Kraliçe olmak için yaptıklarının yarısını bile bilmiyorum. Bir oğlan doğurmak için neler yapardı, hiçbir fikrim yok. Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum.”

Bir müddet sessiz sessiz yürüdük. William yanımda dönüp bana baktı. “Eğer bir oğlan doğuramazsa seninkini geri vermeyecektir,” dedi, düşüncelerimin ne yöne kayacağını bilerek. ”Biliyorum!” diye fısıldadım büyük bir acıyla. Kucağımdaki bebeğime daha sıkı sarıldım.

Saray bir hafta içinde yola çıkıyordu ve herkes gittikten sonra çocuklarımı görmeye gitmeme izin verilmişti. Senelik yolculuk için toplanıp hazırlanma aşamasında yumurta kabuklarının üzerinde dans eden dansçılar gibi davranıp kraliçenin öfkesini kendime çevirmemek için elimden geleni yaptım.

Şansım yaver gitti, Anne’in öfkesi patlamadı. William ve ben saray eşrafı güneye, en güzel kasabalara, Sussex, Hampshire, Wiltshire ve Dorset’in en güzel evlerine doğru yola çıkarken onlara el salladık. Anne altın rengi ve beyazlar içinde çok şıktı, Henry onun yanında hâlâ büyük bir kraldı, hele o iri kemikli atının üzerinde. Anne daha iki üç sene önce Henry onun aşkıyla sarhoşken ve ablam ödülü avuçlarının arasında hissederken hep yaptığı gibi, kısrağını onun atının hemen yanında sürüyordu.

Anne hâlâ Henry’nin dikkatini çekip kendini dinlettirebiliyor, onu hâlâ güldürebiliyordu. Hâlâ saray halkının önünde sanki yaz günü zevk olsun diye ata binmeye çıkmış bir genç kız gibi davranabiliyordu. Kimse kralla ata binmenin, kral için ışıl ışıl parlamanın, yol kenarında müthiş bir merak ama sevgiden uzak gözlerle el sallayan insanların ona neye mal olduğunu bilmiyordu. Hiçbir zaman da bilemeyeceklerdi.

William ve ben onlar gözden uzaklaşana dek el salladık, sonra sütnineyle bebeğimizi bulmaya gittik. Yüzlerce yük ve at arabasının sonuncusu ahırların önünden çekilip West Road’dan aşağı yol almaya başlar başlamaz biz de yazı çocuklarımla geçirmek üzere güneye, Kent’e, Hever’a doğru yola çıkacaktık.

Hep bu anı beklemiş ve bir sene boyunca her gece dizlerimin üzerine çöküp dua etmiştim. Tanrı’ya şükür sarayın dedikoduları Kent’e dek ulaşamamıştı ve çocuklarım ailece ne tür tehlikelerle karşı karşıya kaldığımızdan habersizdi. William’la evlendiğimi ve bebeğimizle birlikte yola çıktığımızı yazdığım mektuplarımı okumalarına neyse ki, izin vermişlerdi. Onlara bir kız doğurduğumu, küçük bir kız kardeşleri olduğunu

söylemişlerdi ve çocukların ikisi de onları göreceğim için ne kadar heyecanlıysam beni görecekleri için o kadar heyecanlıydı.

Biz parkın içinden geçerken onlar da köprünün üzerinde oyun oynuyordu, Catherine'in Henry'yi elinden çekerek ayağa kaldırdığını, sonra ikisinin de bize doğru koşmaya başladığını gördüm. Catherine çılgın gibi koşan ayaklarına takılmasın diye uzun eteğinin ucunu yukarı toplamıştı, Henry geniş adımlarıyla onu geçmek üzereydi. Kendimi neredeyse atımdan aşağı fırlatıp ikisini de kucaklamak üzere kollarımı açtım, ikisi de öne atılıp belimi yakaladılar ve bana kuvvetlice sarıldılar.

İkisi de büyümüştü. Yokluğumda böyle çabucak büyüdükleri için ağlayabilirdim. Henry omzuma geliyordu, babası gibi boylu boslu ve kilolu olacaktı. Catherine genç bir kız olmuştu, kardeşi kadar uzun boylu ve oldukça zarifti. Boleynlerin ela gözlerini ve o haşarı gülümsemelerini almıştı. İyice görebilmek için onu geriye çektim. Bedeni kıvrımlarıyla kadın olma yolunda ilerliyordu, gözleri benimkilerle buluştuğunda yetişkinliğe adım atmanın eşiğinde bir kadının gözleri gibiydi. İyimser ve güven dolu. "Ah, Catherine sen de ayrı bir Boleyn güzeli olacaksın," dedim. Kıpkırmızı kesilip kollarıma sığındı.

William atından inip Henry'yi kucakladı, sonra Catherine'e döndü. "Sanırım elini öpmem daha doğru olur," dedi.

Kızım bir kahkaha atıp William'ın kollarına atıldı. "Evlendiğinizi söylediklerinde çok mutlu oldum." dedi. "Size artık baba mı demeliyim?"

"Evet," dedi William kararlılıkla, sanki konu şüphe götürmezmiş gibi. "Bayım diye hitap ettiğin zamanlar dışında tabii."

Catherine kıkırdadı. "Ya bebeğe?"

Katırının üzerinde bekleyen sütnineye döndüm ve bebeği onun kollarından aldım. "İşte," dedim. "Kız kardeşiniz."

Catherine agucuklar yaparak bebeği hemen kucağımdan aldı. Henry ablasının omzunun üzerinden uzanıp kardeşinin minicik yüzünü görmek için örtüleri çekti. "Ufacık," dedi.

"Çok büyüdü," dedim. "Doğduğunda gerçekten ufacıktı."

"Çok ağlıyor mu?" diye sordu Henry.

Gülümsedim. "Çok değil. Sana benzememiş. Sen yeri göğü inletirdin."

Hemen o çocuk gülümsemesiyle gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Feciydi."

“Hâlâ öyle,” dedi Catherine ablalığını ortaya koyup saygı kurallarını aşarak.

“Hiç de değil,” diye karşı çıktı oğlum. “Her neyse, anneciğim, eee babacığım, içeri gelmeyecek misiniz? Yemeğiniz hazır. Ne vakit geleceğinizi bilmiyorduk.”

William eve doğru döndü, bir kolunu Henry’nin omzuna attı. “Bana derslerini anlat bakalım,” diye onu konuşmaya davet etti. “Duyduğuma göre Beyaz Keşiş öğretisi öğrencileriyle çalışıyormuşsun. Latincenin yanında Yunanca da öğretiyorlar mı?”

Catherine geride kaldı. “Bebeği içeri ben götürebilir miyim?”

“Bütün gün kucağında kalabilir,” dedim gülümseyerek. “Sütnine dinleneceği için bu çok hoşuna gider.”

“Birazdan uyanır mı?” diye sordu göz ucuyla minik kundağa bakarak.

“Evet,” dedim. “O zaman gözlerini görebilirsin. Kopkoyu bir mavi. Çok güzel. Hatta belki sana gülümser de.”

Sonbahar 1535

Sonbaharda Anne'den sadece bir mektup aldım.

Sevgili kardeşim,

Av hayvanlarıyla kuşları avlıyoruz ve gayet iyi gidiyor. Kral oldukça iyi ata biniyor, şimdi kendisine ucuz fiyata yeni bir at daha aldı. Withall'da Seymourlarla kaldık ve çok boş vakit geçirdik. Jane her haliyle evin kızı olduğunu belli ediyordu. Öyle kibardı ki, insanın içinden kızın dişlerini dökmek geliyordu. Bahçede kralla yürüyüşler yaptı, ona fakirleri iyileştirmek için kullandığı bitkileri, iğne oyalarını ve doldurulmuş kazlarını gösterdi. Hendekte insanların beslemeleri için havaya zıplayan balıkları var. Kadınların görevinin erkeklerine hizmet etmek olduğuna inanıyor ve bu yüzden babasının yemeklerinin nasıl yapıldığını bizzat kendi denetliyor. Yani inanılmayacak denli cazip bir hatun. Kral genç bir delikanlı gibi onun etrafında dönüp durdu. Tahmin edebileceğin gibi bu pak hoşuma gitmedi ama koz asın bende, manşetimde değil karnımda olduğunu bilerek başından sonuna kadar gülümsedim.

Tanrıya şükür ki, bu kez her şey yolunda gidiyor. Tanrıya şükür. Sana Winchester'dan yazıyorum, buradan sonra Windsor'a gidiyoruz ve seni orada görmeyi umut ediyorum. Sürekli yanımda olmanı isteyeceğim. Bebek gelecek yaza doğacak ve hepimiz yeniden güvende olacağız. Kimseye söyleme, William'a bile. Herhangi bir talihsizlik ihtimaline karşı son ana dek sır olarak kalmalı. Sadece George biliyor ve şimdi de sen. Üçüncü ayımı tamamlayana kadar krala da söylemeyeceğim. Bu kez bebeğin güçlü olduğunu düşündürecek iyi nedenlerim var. Bana dua et.

Anne.

Elimi cebime atıp tespihimi buldum ve boncukları parmaklarımın arasında tutarak Anne'in hamileliğinin bu kez tamamına ermesi ve bir oğlan doğurması için bütün kalbimle dua ettim. Bebeği bir kez daha düşürürse hepimizin birden yanacağını biliyordum. Sırrımız bir şekilde açığa çıkacak, şansımız bir felakete daha dayanamayacak ya da Anne bu hırs dolu kararlılığından bir adım daha ileri gidip o hassas çizgiyi geçerek delirecekti.

Hizmetçimin Windsor’a, saraya geri dönüşümüz için hazırlık yaparak yolculuk sandığımıza elbiselerimizi yerleştirişini seyrediyordum ki, Catherine odamın kapısını vurup içeri girdi. Gülümsedim, ayakkabılarının tokalarına bakarak yanıma gelip oturdu, belli ki bir şey söylemek istiyor, söyleyemiyordu.

“Ne oldu?” diye sordum. “Anlat bana Cat, dilinde sakladıkların yüzünden boğulacak gibisin.”

Anında başını kaldırdı. “Sana bir şey sormak istiyorum.”

“Sor bakalım.”

“Henry’nin kraliçe onu saraya alana dek diğer çocuklarla birlikte Beyaz Keşişlerle kalmak zorunda olduğunu biliyorum.”

“Evet,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Acaba seninle saraya gelebilir miyim, diye soracaktım. Artık neredeyse on ikime basacağım.”

“Daha on birsin.”

“Yani on ikiye yaklaştım demektir. Buradan ayrıldığında sen kaç yaşındaydın?”

Hafifçe yüzümü buruşturdum. “Dört. Senin de aynı şeyleri yaşamaman için elimden geleni yaptım. Çünkü ben beş yaşıma gelene kadar her gece ağlıyordum.”

“Ama ben artık neredeyse on ikiyim.”

Bu ısrarı karşısında gülümsedim. “Haklısın. Saraya gelmelisin. Ve yanında olup sana göz kulak olabilirim. Anne sana nedimesi olarak bir yer ayarlayabilir. Ayrıca William da seni gözetebilir.” Saray içindeki zamparalıklar beni endişelendiriyordu, yeni bir Boleyn kızı hemen ilgi merkezi olacaktı ve bu yüzden kızımın o kırılgan güzelliği taşrada, Henry’nin saraylarında olacağından çok daha güvendeydi. “Sanırım eninde sonunda zaten olacak,” dedim. “Ama Howard Dayı’nın iznine ihtiyacımız var. O tamam derse gelecek hafta William ve benle birlikte saraya gelebilirsin.”

Yüzü aydınlandı. El çırptı. “Yeni elbiselerim de olacak mı?”

“Sanırım evet.”

‘Yeni bir atım da olabilir mi? Ben de ava gitmek zorunda olacağım, değil mi?”

Parmaklarımla saymaya başladım. “Dört yeni elbise ve yeni bir at. Başka?”

“Başlıklar ve pelerin. Eski pelerinim artık olmuyor. Küçüldü.”

“Başlıklar. Pelerin.”

“Bu kadar,” dedi nefes nefese.

“Sanırım bunları halledebiliriz,” dedim. “Ama unutma, Bayan Catherine. Saray genç bir nedime için her zaman çok hoş bir yer olmayabilir, özellikle de güzel bir nedime için. Senden sana söylenenleri yerine getirmeni ve eğer flört teklifi ya da benzer bir mektup alırsan hemen bana getirmeni bekleyeceğim. Seni saraya götürüp orada kalbinin kırıklığını görmek istemem.”

“Kesinlikle hayır!” Saray soytarısı gibi dans etmeye başlamıştı. “Söylediklerinin hepsini yapacağım, sen istediklerini söyle, ben yaparım. Kimsenin beni fark edeceğini bile sanmıyorum.”

Kahverengi saçları geriye savrulurken etekleri incecik vücudunun etrafında havalandı. “Kesinlikle fark edileceksin,” dedim, çarpık bir gülümsemeyle. “Kesinlikle fark edileceksin, sevgili kızım.”

Kış 1536

Noel'in on iki gününde de daha önce hiç eğlenmediğim kadar çok eğlendim. Anne bebek bekliyordu ve hem sağlık, hem de kendine duyduğu güvenle dimdikti. William resmi kocam olarak kabul ediliyordu ve hep yanımdaydı. Beşikte güzeller güzeli bir bebeğim ve sarayda genç, güzel bir kızım vardı. Anne Noel tatilinde Henry'yi de saraya getirebileceğime dair söz verdi. On ikinci gece akşam yemeğine oturduğumda kız kardeşim İngiltere tahtında, ailemse salonun en iyi masalarında oturuyordu.

"Mutlu görünüyorsun," dedi William, dans etmek üzere karşıma geçerken.

"Mutluyum," dedim. "En azından Boleynler olmak istedikleri yere ulaşmış gibi görünüyor ve bunun keyfini çıkarabiliriz."

Göz ucuyla Anne'in nedimelerini toplayıp karmaşık dans figürlerine başlamak üzere liderlik edişini izledi. "Bebek mi bekliyor?" diye sordu çok alçak sesle.

"Evet," diye fısıldadım. "Nereden anladın?"

"Gözlerinden," dedi. "Ancak öyle bir şey varsa Jane Seymour'a karşı kibar olabiliyor."

Bu yorumuna gülüp dans edenlerin oluşturduğu halkaya, Jane'in krem sarı bir elbisenin içinde, bir bakire beyazlığıyla gözleri önünde eğik dans sırasını beklediği yere baktım. Halkanın ortasına adım attığında kral ona sanki bir lokmada yutuvereceği bir ekmek tatlısıymış gibi baktı.

"Melek gibi bir kadın," dedi William.

"Çıngıraklı yılan," dedim çekinmeden. "Yüzündeki o ifadeyi yok etsen iyi olur çünkü tahammül edemiyorum."

"Anne tahammül edebiliyor ama," dedi beni kışkırtarak.

"İnan bana, kralın izni yok."

"Bu kadın bir gün beklemediği yerlere gelecek," dedi William. "Bir gün kral bütün bu tantanadan bıkacak ve Jane Seymour gibi bir kadın ona dinlenebileceği hoş bir liman gibi görünecek."

Başımı iki yana salladım. "Bir haftada adamı gözyaşlarına boğacak kadar sıkar," dedim. "O bir kral, avlanmayı, mızrak dövüşünü ve eğlenceyi seviyor. Sadece bir Howard kızı bütün bunları başarabilir. Bize bir bak."

William Anne'e, bana, Madge Shelton'a ve son olarak oturmuş dans edenleri seyrederken aynı Anne'in cilveli tavırlarıyla başını sağa sola çeviren güzel kızım Catherine'e baktı. Gülümsedi. "Ekinlerin var olan tek çiçeğini almakla ne büyük akıllılık etmişim," dedi. "Boleyn kızlarının en iyisini."

Ertesi sabah Catherine ve Anne'le birlikte kraliçenin odalarındaydık. Anne nedimelerine kocaman bir sunak örtüsü işlettiriyordu. Manzara bana Kraliçe Katherine'in kaderi belirlenirken işlediğimiz sunak örtüsünü ve hiç bitmeyecekmiş gibi uzadıkça uzayan o mavi gökyüzü işlemesini hatırlattı. Diğer hanımlar yere çökmüş ya da taburelerine oturmuş işlemenin ana kısmını yaparken en yeni ve en düşük seviyeli nedime olarak Catherine'in dev dikdörtgen örtünün sadece eteklerini bastırmasına izin verilmişti. Nedimeler yaz kumruları gibi dedikodu yapıyor, sadece Jane Parker'ın sesi aralarında uyumsuz bir tınıyla çınlıyordu. Anne'in elinde bir dikiş iğnesi vardı, oysaki arkasına yaslanmış müzisyenleri dinliyordu. Böyle takım halinde Çalışmaktan bıkmıştım. Pencere kenarındaki koltuğa oturup dışarıya, bahçeye baktım.

Kapı sertçe vuruldu ve savrularak açıldı. Dayım içeri girip gözleriyle Anne'i aradı. Ablam ayağa kalktı.

"Ne oldu?" dedi selam sabah etmeden.

"Kraliçe ölmüş," dedi dayım. Prenses Dowager yerine Kraliçe demesi ne kadar şok olduğunu ele veriyordu.

"Ölmüş mü?"

Dayım evet anlamında başını salladı.

Anne kıpkırmızı kesildi, yavaşça yüzünde gizleyemediği bir gülümseme belirdi. "Tanrıya şükür," dedi çekinmeden. "Bitti gitti demek."

"Tanrı onu kutsasın ve Rahmetini ondan esirgemesin," diye fısıldadı Jane Seymour.

Anne'in siyah gözleri öfkeyle parladı. "Tanrı seni de kutsasın, Bayan Seymour çünkü Prenses Dowager'in kralın kardeşini ayartan, onu geçersiz bir evliliğe ikna eden ve başına büyük bir dert açıp ona acı veren kadın olduğunu unuttun sanırım."

Jane hiç gerilmeden ona karşılık verdi. "Tıpkı sizin gibi ben de ona hizmet ettim," dedi kibarca. "Çok nazik ve saygıdeğer bir hanımdı. Tabii ki 'Tanrı onu kutsasın,' diyeceğim. Hatta izin verirseniz gidip onun için dua etmek isterim."

Anne, Jane’in bu isteğini reddetmek istermiş gibi göründü fakat George’un karısının hin bakışlarını görünce içeride yaşanan herhangi bir dalaşın hemen rapor edileceğini ve birkaç saat içinde bütün saraya yayılacağını hatırladı.

“Tabii,” dedi en tatlı sesiyle. “Ben kralla bu olayı kutlamaya giderken Jane’e katılıp dua etmek isteyen başka kimse var mı?”

Seçim yapmak hiç de zor değildi. Jane Seymour kendi başına gitti, geri kalan herkes büyük salondan kralın odalarına doğru yol aldı.

Kral, Anne’i sevinçle kükreyerek karşılayıp ayaklarını yerden kesti ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Onu bu halde görenler bütün gençliği boyunca Kraliçe Katherine’e sadık kalan erkeğin o olmadığını sanırdı. Onu bu haliyle görenler yirmi yedi sene kocasını sadakatle seven ve dudaklarında onun adıyla ölen bir kadının değil, kralın en büyük düşmanının öldüğünü sanırdı. Hemen eğlenceleri düzenleyen uşağını çağırttı ve alelacele bir ziyafet düzenlenmesini emredip akşama eğlence yapılacağını ve dans edileceğini ilan etti. İngiltere sarayı eğlenmeliydi çünkü hiçbir günahı olmayan bir kadın kızından uzakta, kocası tarafından terk edilmiş halde tek başına ölmüştü. Anne ve Henry sarı giyeceklerdi. Renklerin en coşkulu, en parlak olanını. Sarı aynı zamanda İspanya’nın resmi yas rengiydi, bu yüzden efendisine, İspanyol imparatoruna bu üstü kapalı hakareti iletmek zorunda kalacak olan İspanyol elçisine büyük bir jest yapmış olacaklardı.

Henry ve Anne zafer dolu yüzleriyle pırıl pırıl parlarken yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi başaramadım. Arkamı dönüp kapıya doğru ilerledim. Dirseğime dokunan bir el beni durdurdu. Başımı çevirdiğimde dayım yanı basımdaydı.

“Sen gitme,” diye fısıldadı.

“Bu büyük bir hakaret.”

“Evet. Belki. Ama yine de gitme.”

Kolumu çekip kurtarabilirdim ama beni olanca gücüyle tutuyordu. “Kraliçe ablanın düşmanıydı, bu bizim de düşmanımızdı demek. Neredeyse hepimizi alaşağı ediyordu. Neredeyse kazanıyordu.”

“Çünkü haklıydı,” diye fısıldadım. “Ve hepimiz bunu biliyorduk.”

İçten bir gülümsemeyle bana baktı. Öfkem onu gerçekten eğlendiriyor gibiydi. “Haklı olsun, olmasın artık ölü ve ablanın kraliçe olduğunu kimse inkâr edemez. İspanya bizi işgal edemeyecek, Papa aforoz kararını geri

almak zorunda kalacak. Haklı bir davası olabilir ama davası da onunla birlikte öldü gitti. Artık tek ihtiyacımız olan şey Anne'in bir oğlan doğurması, böylece hepimiz sırtımızı sağlama alacağız. O yüzden kal ve mutluymuş gibi görün."

Ben kuzu kuzu onun yanında dururken Henry ve Anne pencere kenarına çekilerek bir şeyler konuşmaya başladı. Baş başa verip hiç durmadan bir şeyler mırıldanmaları herkese ülkenin en büyük komplosunun planlandığını ilan ediyordu. İçimden Jane Seymour şimdi onları bu halde görse bu birliği asla bozamayacağını anlardı, diye geçirdim. Henry karşısında onunki kadar hızlı ve şeytani bir beyin istediğinde bu her zaman Anne'in beyni olacaktı. Jane gidip ölen kraliçeye dua edebilirdi. Anne o kraliçenin mezarının tepesinde dans ederdi.

Kendi haline bırakılan saray ahalisi ikili üçlü küçük gruplar oluşturup kraliçenin ölümü hakkında konuşmaya başladı. William odanın diğer ucundan bakıp asık suratla dayımın yanında dikildiğimi görünce beni almaya yanıma geldi.

"Burada kalacak," dedi dayım. "Dolaşmak yok."

"Karım ne istiyorsa onu yapar," dedi William. "Ona emredilmesine izin veremem."

Dayım kaşlarını kaldırdı. "Garip bir eş."

"Bana böyle eş yakışır," dedi William. Sonra bana döndü. "Gitmek mi istersin, kalmak mı?"

"Şimdilik kalacağım," diye aralarını buldum. "Ama dans etmeyeceğim. Bu kraliçenin anısına hakaret olur ve böyle bir şeyin parçası olmayacağım."

Jane Parker, William'ın dirseğinin ucunda belirdi. "Zehirlenmiş diyorlar," dedi. "Dowager Prensesi yani. Aniden büyük bir acıyla ölmüş, yemeğine katılan bir şey yüzünden. Sizce kim böyle bir şey yapabilir?"

Üçümüz de bilinçli bir tavırla kraliyet çiftine, Katherine'in ölümünden şu dünyada en büyük çıkarı elde edecek olan o ikiliye doğru gözümüzü kaydırmadık.

"Bu skandal yaratacak bir yalan. Yerinde olsam bir daha böyle bir şey söylemezdim," diye salık verdi dayım.

"Çoktan bütün saraya yayılmış bile," diye savundu Jane kendini. "Herkes eğer zehirlendiyse bunu kimin yaptığını merak ediyor."

"O zaman onlara zehirlenmediğini ama fazla huysuz olduğu için öldüğünü söyle," dedi dayım. "Tıpkı bence bir kadının fazla iftiradan

ölebileceği gibi. Hele hele güçlü bir aileye iftira atıyorsa.”

“O aile benim de ailem,” diye hatırlattı Jane.

“Sürekli unutuyorum,” diye karşılık verdi dayım. “Seni George’un yanında o kadar az görüyorum, menfaatlerimiz için o kadar az şey yapıyorsun ki, akrabamız olduğunu toptan unutuyorum.”

Jane sadece bir an onun bakışlarına karşılık verebildi, sonra gözleri yere döndü. “Hep ablasının yanında olmasa George’la daha fazla zaman geçirebilirdim,” dedi alçak sesle.

“Mary’yle mi?” Dayım bilerek onu anlamamış gibi davrandı.

Jane başını kaldırdı. “Hayır, kraliçeyle. Ayrılmaz ikililer.”

“Çünkü George kraliçeye ve aileye hizmet edilmesi gerektiğini biliyor. Senin de kraliçenin emrinde ve hizmetinde olman gerekir. George’un da emrinde ve hizmetinde olman gerektiği gibi.”

“Bence George herhangi bir kadının onun emrinde ve hizmetinde olmasını istemiyor,” dedi Jane isyan ederek. “Kraliçenin dışında hiçbir kadın ona uygun değil. Ya kraliçeyle, ya da Sör Francis’le.”

Yerimde dondum. Dönüp William’a bakmaya cesaretim yoktu.

“Seni istese de, istemese de görevin onun emrinde ve hizmetinde olmak,” dedi dayım lafı uzatmadan.

Bir an Jane’in dönüp dayıma şarlayacağını sandım ama o her zamanki gibi sinsice gülümseyip seğirterek uzaklaştı.

Anne yemekten önce beni özel odasına çağırdı. İçeri girer girmez ziyafet için sarı elbisemi giymediğimi fark etti. “Elini çabuk tutsan iyi olur,” dedi.

“Ben gelmiyorum.”

Bir an bana kafa tutacağını sandım ama tartışmaktan çekinmeyi tercih etti. “Tamam o zaman,” dedi. “Herkese hasta olduğunu söyle. Kimsenin bana bir şey sormasını istemiyorum.”

Aynada kendine baktı. “Anlaşılıyor mu?” diye sordu. “Bu kez diğer hepsinde olduğumdan daha kiloluyum. Bu bebek daha iyi büyüyor demek, değil mi? Oğlan güçlü olacak demek, değil mi?”

“Evet,” diyerek ona güven verdim. “Gayet iyi görünüyorsun.”

Aynanın karşısına oturdu. “Saçlarımı fırçala. Kimse senin gibi yapamıyor.”

Sarı başlığını başından çıkarıp parlak gür saçlarını omuzlarına bıraktım. İki gümüş fırçası vardı ve at tımarlar gibi bir birini, bir diğerini kullanarak

saçlarını fırçaladım. Anne başını geriye verip işin keyfini çıkardı. “Oğlan güçlü olmalı,” dedi. “Kimse bu oğlan için neler yaptığımı bilmiyor, Mary. Kimse asla bilmeyecek.”

Aniden ellerimin ağırlaşıp beceriksizleştiğini hissettim. Aklıma bu konuda danışması muhtemel olan cadılar, cadıların yapması muhtemel olan büyüler geldi.

“İngiltere’nin en büyük prenslerinden biri olacak,” dedi alçak sesle. “Çünkü onun için cehennemin kapılarına gidip geri geldim. Tahmin bile edemezsin.”

“O zaman hiç bana anlatma,” dedim korkuyla.

Hafifçe güldü. “Ah, tabii. Pisliklerime hiç bulaşma, küçük kardeşim. Ben ülkem için senin hayal bile edemeyeceğin işlere cesaret ettim.”

Saçlarını fırçalamaya devam etmek için kendimi zorladım. “Eminim öyledir,” dedim onu yatıştırmak amacıyla.

Bir an sesi çıkmadı, sonra aniden gözlerini açtı. “Kımıldadı, dedi hayret dolu bir sesle. “Mary, kımıldadığını hissettim.”

“Neyin kımıldadığını?”

“Tam seninle konuşurken kımıldadı. Bebeği hissettim. Kımıldadı.”

“Nerede?” dedim. “Göster bana.”

Elini çaresizlikle sert korsesinin üstüne yapıştırdı. “Tam burada! Tam burada! Onu hissettim.” Durdu. Yüzünün o güne dek hiç görmediğim bir ifadeyle parladığını gördüm. “Tekrar kımıldadı,” diye fısıldadı. “Minicik bir kıpırtı. O benim bebeğim, canlandı. Tanrıya şükür bebeğim karnımda, canlı bir bebek.”

Siyah saçları hâlâ omuzlarında yalpalanırken sandalyesinden kalktı. “Koş, hemen George’u çağır.”

Aralarındaki o özel bağı bilmeme rağmen şaşırdım. “George’u mu?”

“Kralı demek istemiştim,” diyerek hemen lafını toparladı. “Bana kralı çağır.”

Odasından çıkıp kralın odalarına koştum. Akşam yemeği için Henry’yi giydiriyorlardı ama buna rağmen özel odasında yarım düzine erkek vardı. Hemen reverans yaptım, Henry bana dönüp sevinçle kocaman gülümsedi. “Vay vay, diğer Boleyn kızı gelmiş!” dedi. “Tatlı huylu olanı.”

Erkeklerin çoğu bu espriye kıkırdadı. “Kraliçe hemen sizi görmek için sabırsızlanıyor efendim,” dedim. “İçinde tutamayacağı güzel bir haberi var.”

Sarı kaşlarının biri yukarı kalktı, son günlerde gittikçe güçlenen bir kral gibiydi. “Demek köpek yavrusu çağırır gibi beni çağırman için uşak yerine seni gönderdi?”

Tekrar reveransa geçtim. “Efendim, haber öyle güzel bir haber ki, sevinçle size koştum. Ne olduğunu bilseydiniz siz de bir ıslıkla kraliçeye koşardınız.”

Birileri arkamda bir şeyler mırıldandı ve kral altın rengi pelerini giyip as tüyünden manşetlerini düzeltti. “Tamam öyleyse, Bayan Mary. Bu köpek yavrusunu ıslığa götür. Beni istediğin yere götürebilirsin.”

Elimi hafifçe bana uzattığı koluna koydum ve beni kendine çektiğinde itiraz etmedim. “Evlilik sana yaramış, Mary,” dedi hoş bir fısıltıyla, arkamızda odadaki erkeklerin yarısıyla birlikte basamaklardan aşağı inerken. “Küçük bir kızken, benim tatlı sevgilimken olduğun kadar güzelsin.”

Henry böyle mahrem fısıltılara giriştiğinde hep temkinli davranıyordum. “Bu çok uzun zaman önceydi,” dedim ihtiyatla. “Ve siz Majesteleri o zamanki prensin iki katısınız.”

Sözler ağzımdan dökülür dökülmez salaklığım için kendime lanet ettim. Şimdi çok daha güçlü ve çok daha yakışıklı olduğunu ima etmeye çalışmıştım ama şapşallıktan öyle kelimeler seçmiştim ki, sanki o günlerde olduğunun iki katı şişman olduğunu söylemeye çalışıyormuşum gibi görünmüştü, bu da şaşırtıcı olmakla beraber, en az söylemeye çalıştığım şey kadar doğruydu.

Henry sondan üçüncü basamakta olduğu yerde dondu. İçimden dizlerimin üzerine kapanmak geldi. Başımı kaldırıp ona bakmaya cesaretim yoktu. Biliyordum ki, tüm dünyada benim gibi hoş bir laf etmeye çalışıp her şeyi iyice yerin dibine batıran beceriksiz bir saraylı daha yoktu. Koca bir ses gürledi. Göz ucuyla ona baktım ve aniden rahatlayarak kralın katıla katıla güldüğünü fark ettim. “Bayan Mary, sen aklını mı kaçırdın?”

Sinirlerimin gevşemesiyle birlikte neredeyse ben de gülmeye başlayacaktım. “Sanırım evet, Majesteleri,” dedim. “Tek söylemeye çalıştığım, o günlerde genç bir erkektiniz ve ben de küçük bir kızdım, şimdiyse prenslerin arasında kocaman bir kralsınız. Ama ağzımdan öyle bir çıktı ki...”

Kralın o şen kahkahası tekrar lafımı böldü, arkamızda basamaklardan inerek bizi izleyen saraylılar öne eğilip başlarını uzatarak kralı böyle

eğlendiren şeyin ne olduğunu, benim neden böyle bir gülüp bir utançla kızarıp bozardığımı anlamaya çalıştı.

Henry beni belimden yakalayıp sıkı sıkı sarıldı. “Mary, sana hayranım,” dedi. “Boleynlerin en tatlısısın, hiçbiri beni senin gibi güldüremiyor. Kafanı uçurtmak zorunda kalacağım bir şeyler saçmalamadan hemen beni karımın yanına götür.”

Kollarından yavaşça sıyrılıp onu kraliçenin odalarına götürdüm ve peşinden gelen beylerle birlikte onu içeri aldım. Anne henüz kabul odasına geçmemişti, hâlâ özel odasındaydı. Kapıya vurup kralın geldiğini ilan ettim. Hâlâ saçları açıktı, başlığını elinde tutuyor ve yüzünde aynı pırıltıyla parlıyordu.

Henry içeri girince peşinden kapıyı kapatıp kimsenin yanaşıp kulak misafiri olmaması için kapının önünde durdum. Bu Anne’in kariyerinin en önemli anıydı, bunu doya doya yaşamasını istiyordum. Krala hamile olduğunu ve Elizabeth’ten sonra ilk kez bebeğinin rahminde kımıldadığını hissettiğini söyleyebilirdi.

William odaya girdi ve beni kapının önünde dikilirken gördü. Önündeki kalabalığın eline omzuna dokuna dokuna kendine yol açarak yanıma geldi. “Nöbet mi tutuyorsun?” diye sordu. ”Kollarını kovasını kollayan balıkçı karıları gibi iki yana açmışsın.”

“Krala hamile olduğunu söylüyor. Bu güzel haberi o lanet Seymour kızı içeri dalmadan söylemeye hakkı var.”

George, William’ın yanında beliriverdi. “Söylüyor mu?”

“Bebek canlandı,” dedim, başımı kaldırıp onun da benim gibi sevinç içinde olmasını bekleyerek. “Kımıldadığını hissetti ve hemen kralı çağırttı.”

Yüzünde bir coşku ifadesi görmeyi bekliyordum ama onun yerine başka bir ifade belirdi: Kötü bir şey yaptığında yüzüne yerleşen o karanlık ifade. Bu George’un suçlu bakışıydı. Öyle kısa bir süre gözlerinde belirip kayboldu ki, gördüğümden emin bile olamadım ama bir an da olsa vicdanının rahat olmadığından adım gibi emindim. Anne’in İngiltere için bu bebeğe hamile kalmak amacıyla cehennemin kapılarına yaptığı yolculukta ağabeyimin ona eşlik ettiğini tahmin ettim.

“Aman Tanrım, ne var? İkiniz neler karıştırdınız?”

Anında yüzünde o saraylı gülümsemesi belirdi. “Hiçbir şey! Hiçbir şey. Ne kadar mutlu olacaklar. Ne müthiş günler yaşıyoruz! Katilerine öldü ve yeni prens rahimde kımıldadı. Viva Boleynler!”

William ona gülümsedi. “Aileniz olan biten her şeyi kendi çıkarları açısından görme yeteneğiyle her zaman beni şaşırtmıştır,” dedi nezaketle.

“Kraliçenin ölümüne sevinmemizden mi bahsediyorsun?”

“Prenses Dowager,” dedim William’la aynı anda.

Gülümsedi sırıttı. “Ya evet. O işte. Tabii ki, kutladık. Senin sorunun ne biliyor musun, William, içinde hiç hırs olmaması. Yaşamın sadece tek bir amacı olduğunun farkında değilsin.”

“Neymiş o?” diye sordu William.

“Daha fazlası,” dedi George lafı uzatmadan. “Her şeyin daha fazlası. Ve daha fazlası.”

Ocak ayının o soğuk kasvetli günleri boyunca Anne’le birlikte oturup kitaplar okuduk, kart oyunları oynadık ve müzisyenlerini dinledik. George sürekli Anne’in yanında ve sadık bir koca kadar ilgiliydi, devamlı içecek bir şeyler ya da sırtına minderler getiriyordu. Anne onun ilgisiyle gürbüzleşti. Catherine’i sevmişti ve onun da yanımızda olmasını istiyordu. Kızımın aynı onlar gibi zarif bir tavırla kart desteleriyle oynamayı ya da lavta çalmayı becerene dek saraylı hanımları nasıl taklit ettiğini seyrettim.

“Gerçek bir Boleyn kızı olacak,” dedi Anne kızımı takdir ederek. “Tanrıya şükür senin değil, benim burnumu almış.”

“Bunun için her gece Tanrıya şükrediyorum,” dedim ama istihzalar Anne’e dokunmuyordu.

“Ona uygun bir eş bakabiliriz,” dedi Anne. “Yeğenim olarak çok iyi iş çıkarır. Kral bu konuyla bizzat ilgilenebilir.”

“Ne henüz evlenmesini, ne de istemediği biriyle evlenmesini istiyorum,” dedim.

Anne güldü. “O bir Boleyn kızı. Ailesine uygun bir evlilik yapmalı.”

“O benim kızım,” dedim. “Ve en yüksek pahayı biçene satılmasını istemiyorum. Sen Elizabeth’ine beşik kertmesi bulabilirsin, bu senin hakkın. O bir gün prenses olacak. Ama benim çocuklarım evlenmeden evvel çocukluklarını yaşayacaklar.”

Anne uzatmayıp peki anlamında başını salladı. “Ama oğlun hâlâ benim,” dedi skoru eşitleyerek. Dişlerimi sıktım. “Bunu hiç unutmuyorum,” dedim alçak sesle.

Hava oldukça iyi gitti. Her sabah yerler beyaz bir buz tabakasıyla kaplıydı ve geyik kokusu parkı geçerek taşraya gidip gelen tazıların alabileceği kadar keskindi. Yolculuk atlar için yorucuydu. Henry kalın kış

pelerininin içinde sıcaktan bunaldığından sabırsızlıkla seyisin yuların ucunda dans eden iri güçlü atını getirmesini bekliyordu. Genç bir erkekmiş gibi ata biniyor çünkü kendini yeniden genç, güzel karısının rahmine bir oğlan bırakabilen genç bir erkek gibi hissediyordu. Katherine ölmüştü, böylece onun varlığını tamamen unutabilirdi. Anne onun bebeğini taşıyordu ve bu kralın kendine olan inancını geri getirmişti. Tanrı Henry’ye gülümsüyordu, aynı Henry’nin artık gülümsemesi gerektiğini düşündüğü gibi. Ülke barış içindeydi ve kraliçe öldüğüne göre artık İspanyolların ülkeyi istila etmeleri gibi bir ihtimal yoktu. Kanıtı sonucun kendisiydi. Ülke barış içinde olduğuna ve Anne bebek beklediğine göre Tanrı Henry’yle hemfikir olmalı ve lanetini Papa’yla İspanyol İmparatoruna yöneltmeliydi. Tanrının her konuda olduğu gibi bu konuda da onunla hemfikir olduğuna inanarak kendini güvende hisseden Henry mutluydu.

Anne de huzurluydu. Daha önce hiç dünyanın bu kadar parmaklarının ucunda olduğunu hissetmemişti. Katherine rakibiydi, Anne’in tahta giden adımlarını sürekli karartan gölge kraliçeydi ama artık mevta olmuştu. Katherine’in kızı yerini Anne’in kızına bırakarak ikinci plana geçmeye zorlanmış, Anne’in kızı Elizabeth’e ülkedeki bütün erkeklerin, kadınların, çocukların sadakati vaat edilmişti. Bunu vaat etmeyi reddedenler ya kuleye gönderiliyor, ya da darağacı tahtasında boyunları vuruluyordu. Dahası şimdi Anne’in karnında büyüyen güçlü bir bebeği vardı.

Henry mızrak dövüşü yapılacağını ilan etti ve kendini erkekten sayan bütün herkesin zırhıyla atını alıp ismini listeye yazdırmasını buyurdu. Henry’nin bizzat kendisi de turnuvaya katılacaktı, kendini yeniden genç hissetmesiyle birlikte içinde duyduğu güven ona dövüşlere katılma cesareti vermişti. William masrafın büyüklüğünden yakınarak güçten düşmüş bir şövalyenin zırhını ödünç aldı ve turnuvanın ilk gününde atına büyük bir özen göstererek dövüşlere katıldı. Attan düşmedi ama rakibi kolayca galip ilan edildi.

“Tanrım bana yardım et, bir korkakla evlenmişim,” dedim, hanımların çadırında beni bulmaya geldiğinde. Anne önde, güneşliğin altında oturuyor, diğer hepimiz kürklerimize sıkı sıkı sarınmış onun gerisinde duruyorduk.

“Böyle bir kocan olduğu için Tanrı seni kutsasın,” dedi. “Atımı dövüşten sıyrık bile almadan kurtardım ve bunun asıl kahramanlık olarak algılanmasını tercih ederim.”

“Gerçekten sıradan birisin,” dedim, gülümseyerek.

Kolunu belime atıp gizli bir öpücük almak için beni kendine çekti. “Evet, sıradan zevklerim var,” diye fısıldadı. “Karımı seviyorum, huzur ve sessizliği seviyorum, çiftliğimi seviyorum ve benim için bir parça domuz etiyle bir lokma ekmekten daha güzel bir yemek yok.”

Ona iyice sokuldum. “Eve mi gitmek istiyorsun?”

“Sen de benimle gelebildiğinde evet,” dedi sükûnetle. “Bebek doğduğunda ve kraliçe gitmemize izin verdiğinde.”

Henry turnuvanın birinci gününde dövüştü ve ikinci gün de dövüşmeye hak kazandı. Anne onu seyretmek istemesine rağmen sabah midesi bulanıyordu ve öğlene doğru geleceğini söyledi. Bana hanımlarının çoğuyla birlikte yanında kalmamı emretti. Diğerleri en parlak giysileri içinde listeleri yapıyor ve beylerin bazıları çoktan zırhlarına bürünmüş vaziyette onların yanında at biniyordu.

“Seymour dilberiyle George ilgilenecek,” dedi Anne, pencereden dışarıyı seyrederek.

“Ve kral mızrak dövüşünden başka bir şey düşünmeyecek,” diye ona güven verdim. “Kazanmayı her şeyden daha çok seviyor.”

Sabah saatlerini onun odasında huzur içinde geçirdik. İşlenmesi için sunak örtüsü yeniden yayılmıştı. Ben kocaman ve sıkıcı bir yeşil çimenliğin üstesinden gelmeye çalışırken o da diğer uçta Meryem Ana’nın pelerinini işliyordu. Aramızda cennete giden azizler ve aşağıya, cehenneme düşen şeytanlarla kaplı uzun bir yol vardı. Sonra aniden pencerenin altında bir gürültü duydum. Saraya doğru dörtnala gelen bir atlı.

“Bu da ne?” diyerek Anne başını işlemesinden yukarı kaldırdı.

Pencerenin yanındaki koltuğumda dizlerimin üzerinde kalkarak dışarı baktım. “Biri çılgın gibi atını ahırlara sürüyor. Acaba ne oldu...”

Cümlenin gerisi boğazıma takıldı. Kraliyet sedyesini çeken iki güçlü at ahırlardan dışarı fırladı. “Ne olmuş?” diye sordu Anne arkamdan.

“Bir şey yok,” dedim, bebeği düşünerek. “Bir şey yok.”

Yerinden kalkıp omzumun üzerinden dışarı baktı ama sedye çoktan gözden kaybolmuştu.

“Biri ahırlara girdi,” dedim. “Belki de kralın atının nalı düşmüştür. Atsız olmaktan ne kadar nefret ettiğini bilirsin, bir an bile duramaz.”

Evet anlamında başını salladı ama arkamda durup yola bakmaya devam etti. “Howard Dayım geliyor.”

Önünde sancağı, yanında küçük bir grup adamıyla birlikte dayım saraya çıkan yolu izleyip atını ahırlara sürdü.

Anne koltuğuna geri döndü. Kısa bir süre sonra sarayın kapısının gümbürdeyerek çarpıldığını ve dayımla adamlarının basamaklardan gelen ayak seslerini duyduk. Odaya girdiklerinde Anne başını kaldırıp soran gözlerle ona baktı. Dayım başını eğerek onu selamladı. Bu selamda her zamankinden farklı bir şey vardı, her zamankinden daha alçak bir selamdı ki, durumu hemen anladım. Anne ayağa fırladı, kucağındaki dikiş yere yuvarlandı, bir eli ağzına, diğer eli de gevşek bağlanmış olan korsesinin üzerine kaydı.

“Dayı?”

“Üzülerek söylemek zorundayım ki, Majesteleri atından düştü.”

“Yaralandı mı?”

“Çok ciddi yaralandı.”

Anne bembeyaz kesildi, bacakları şöyle bir sendeledi.

“Hazırlanmamız gerek,” dedi dayım kararlı bir sesle.

Anne’in altına bir sandalye çektim ve başımı kaldırıp dayıma baktım. “Neye hazırlanıyoruz?”

“Eğer ölürse Londra ve kuzeyi kontrol altında tutmamız gerekecek. Anne mektup yazmalı. Bir kurul topallayana kadar tahtın vekili o olmalı. Ve onu ben temsil edeceğim.”

“Ölürse mi?” diye tekrarladı Anne.

“Ölürse ülkenin birliğini sağlamak zorundayız,” diye tekrarladı dayını. “Karnındaki bebeğin büyüyüp erkek olması uzun zaman alacak. Plan yapmalıyız. Ülkeyi savunmak için hazır olmalıyız. Henry ölürse...”

“Ölürse mi?” diye sordu Anne tekrar.

Howard Dayım bana döndü. “Kardeşin sana anlatır. Kaybedecek vaktimiz yok. Krallığı sağlama almalıyız.”

Anne’in yüzü şokla kocasınınki kadar bomboş ve anlamsız bir ifadeye bürünmüştü. Onsuz bir dünya hayal bile edemiyordu. Dayımın söylediklerini yapabilecek ya da ülkeyi yönetecek bir kral olmadan krallığı sağlama alabilecek durumda değildi.

“Ben yaparım,” dedim hemen. “Mektubu yazar imzalarım. Bunu şimdi ondan isteyemezsiniz, Howard Dayı. Şu anda hiçbir şeye üzülmemeli, bebeğin güvende olması gerekiyor. El yazılarımız çok benzer, daha önce de

birbirimizin yazısını taklit etmişizdir. Onun adına hem yazıp hem de imzalayabilirim.”

Bu fikirle dayımın yüzü parladı. Onun için bir Boleyn kızıyla diğeri arasında bir fark yoktu. Yazı masasının yanına bir tabure çekti. “Başla,” dedi sertçe. “ ‘Sizi temin ederim ki...”

Anne koltuğunda geriye yaslandı, bir eli karnında, diğeri ağzında pencereden dışarı baktı. Kralın gelmesi ne kadar uzun sürerse durumu o kadar ağır olmalıydı. Attan düşüp yaralanan bir adam hemen eve getirilirdi. Ölüm döşeğindeki bir adamsa çok daha dikkatle taşınırdı. Anne ahırlara bakarken bütün güvenliğimizin, bütün düzenimizin paramparça olmak üzere olduğunu fark ettim. Kral ölürse hepimiz mahvolurduk. Ülke kendi çıkarları için çatışan lordların elinde dağılıp giderdi. Tıpkı Henry’nin babasının hepsini bir araya toplamadan önceki haline geri dönerdi. York’a karşı Lancaster ve kendi menfaati için çarpışan adamlar. Her bir eyaleti ayrı bir efendinin elinde, kimsenin gerçek krala boyun eğmeyeceği bir ülke.

Anne gözlerini tekrar odaya çevirince afallamış yüzümü tükürdü, kızı Elizabeth’in gençliği süresince kraliçeyi vekil tayin etmek üzere yazılan mektuba doğru eğildi.

“Ölmüş mü?” diye sordu bana.

Masadan kalkıp buz gibi ellerini ellerimin arasına aldım.

“Yalvarırım Tanrım ölmesin,” dedim.

Kralı öyle yavaş yürüyerek getirdiler ki, sanki sedye değil de tabut taşıyorlardı. George başındaydı, William ve mızrak dövüşü için zırhlara bürünmüş olan diğerleri korku dolu bir sessizlik içinde yalpalayarak onu takip ediyordu.

Anne inleyerek etekleri havalana havalana yere yığıldı. Hizmetkârlardan biri onu yakaladı ve hep birlikte kraliçeyi odasına götürüp yatağa yatırdık, ardından bir doktor ve baharatlı likör getirmesi için uşaklardan birini yolladık. İçimden bebeğin rahimde sağlam olması için dualar ederek korsesinin bağlarını gevşettim.

Annem elinde şarapla içeri girip bembeyaz suratıyla doğrulmaya çalışan Anne’e bir bakış fırlattı.

“Sessizce yerinde yat,” dedi sertçe. “Her şeyi mahvetmek mi istiyorsun?”

“Ya Henry?” diye sordu Anne.

“Ayıldı,” diye yalan söyledi annem. “Kötü düştü ama şimdi iyi.”

Göz ucuyla dayımın göğsünde haç işareti yapıp içinden bir dua mırıldandığını gördüm. Daha önce bu katı adamın kendinden başkasından yardım istediğine hiç şahit olmamıştım. Kızım Catherine kapıdan içeri bir göz attı, sonra çağırıldı ve Anne'e içirmesi için eline bir kupa şarap tutuşturuldu.

"Sen gel de şu vekalet mektubunu bitirelim," dedi dayım mırıldanarak. "Bu şu an için herkesten daha önemli."

Göz ucuyla uzun uzun Anne'e baktım, sonra kabul odasına geçip tekrar kalemi elime aldım. Üç mektup yazdık, biri şehre, biri kuzeye, diğeri de mecliseydi. Üçünü tie İngiltere Kraliçesi

Anne'miş gibi ben imzaladım. Bu sırada doktor ve birkaç eczacı geldi. Etrafımda paramparça olan bu dünyanın içinde başımı önüme eğmiş İngiltere Kraliçesi olarak imza atarak şeytana ayak uyduruyordum.

Kapı açıldı ve George afallamış bir suratla içeri girdi. "Anne nasıl?" diye sordu.

"Baygın," dedim. "Ya kral?"

"Gidip geliyor," diye fısıldadı. "Nerede olduğunu bilmiyor. Katherine'i yanına istiyor."

"Katherine'i mi?" diye tekrarladı dayım hızla kılıcını çeken bir şövalye gibi. "Onu mu istiyor?"

"Nerede olduğunun farkında değil. Seneler önce attan düştüğü zamana geri dönmüş vaziyette."

"İkiniz de onun yanına gidin," dedi dayım bana. "Ve sessiz olmasını sağlayın. O kadının adını ağzına almasına izin vermeyin. Ölüm döşeğindeyken Katherine'in adını anmasına izin veremeyiz, bu dışarı sızarsa Elizabeth yerine Prenses Mary veliaht olur."

George onu başıyla onaylayıp beni büyük salona çıkardı. Kralı yukarı taşımamışlardı, sedyeden düşürmekten korkuyorlardı. Oldukça ağırdı ve sürekli kımıldanıyordu. Seciyeyi, yan yana birleştirdikleri iki masanın üzerine koymuşlardı, kral masanın üzerinde bir o yana bir bu yana dönüyor, huzursuzca kımıldanıyordu. George beni korku dolu adamların arasından onun yanına itti ve kral beni gördü. Yüzümü tanımaya başladığında mavi gözleri yavaşça kısıldı.

"Attan düştüm, Mary," dedi. Sesi küçük bir oğlan çocuğunun sesi gibi acıklıydı.

"Yazık sana." Ona iyice yanaşıp elini avucuma aldım. "Acıyor mu?"

“Hem de her yanım,” dedi gözlerini kapatarak.

Doktor arkama yanaşarak fısıldadı. “Sor bakalım ayaklarıyla parmaklarını oynatabiliyor muymuş. Kolunu bacağını hissediyor muymuş.”

“Ayaklarını oynatabiliyor musun, Henry?”

Hepimiz çizmelerinin kıvrıldığını gürdük. “Evet.”

“Ya parmaklarını?”

Avucuma yapışan ellerin beni daha da sıkı tuttuğunu hissettim.

“Evet.”

“İçinde bir yerler acıyor mu, hayatım? Karnın acıyor mu?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, her yanını acıyor.”

Doktora döndüm.

“Sülükler emmeli.”

“Neresinin acıdığını bilmemesine rağmen mi?”

“İç kanama olabilir.”

“Bırakın uyuyayım,” dedi Henry alçak sesle. “Benimle kal, Mary.”

Başımı doktordan çevirip Henry’nin yüzüne baktım. Öyle sessizce, yarı baygın yatarken o kadar genç görünüyordu ki, neredeyse bir zamanlar hayran olduğum o genç prens olduğuna inanacaktım. Sırtüstü yatarken yanaklarının şişkoluğu gitmiş, kaşlarının arasında o hoş çizgi yerinde kalmıştı. Bu adam bu ülkeyi bir arada tutabilecek tek adamdı. O olmadan hepimiz mahvolurduk. Sadece Boleyn ailesi değil, sadece Howard ailesi değil, bu ülkenin her köşesindeki çoluk çocuk bütün insanlar. Ondan başka hiç kimse lordların taht kavgasını durduramazdı. Sağlam sebeplerle tahta aday olan dört veliaht vardı: Prenses Mary, yeğenim Elizabeth, oğlum Henry ve piç kurusu Henry Fitzroy. Kilise zaten ayaklanmıştı, İspanyol ya da Fransız kralı ülkeyi yatıştırmak için Papa’dan izin alırdı ve sonra onlardan asla kurtulamazdık.

“Uyursan kendini daha mı iyi hissedeceksin?” diye sordum.

Mavi gözlerini açıp bana gülümsedi. “Kesinlikle evet,” dedi alçacık bir sesle.

“Seni sedyeyle yukarı yatağına taşısak kımıldamadan yatar mısın?”

Evet anlamında başını salladı. “Ama elimi tut.”

Doktora döndüm. “Yapsak mı? Yatağına götürüp uyumasına izin verelim mi?”

Korku dolu gözlerle bana baktı. İngiltere’nin geleceği onun ellerindeydi. “Sanırım evet,” dedi, kendinden hiç de emin olmayan bir

sesle.

“Burada uyuyamaz herhalde,” diye fikrimi belirttim.

George öne çıkıp en güçlü adamların yarım düzinesini yanına toplayıp sedyenin etrafına dizdi. “Elini tutmaya devam et, Mary. Kımıldamamasına dikkat et. Siz de ben söylediğimde sedyeyi kaldırıp basamaklardan yukarı çıkartın. İlk merdiven sahanlığında dinlenip sonra tekrar devam edeceğiz. Bir, iki, üç, şimdi: Kaldırın.”

Kralı kaldırıp sedyeyi düz tutmakta zorlandılar. Elim kralın elinde onlarla birlikte yürüdüm. Birlikte yürüyebilmek için ayaklarını sürüye sürüye ilerlediler ve sonunda yukarı kralın odalarına vardık. Biri önden koşup Henry’nin kabul odalarına giden çift kanatlı kapıyı, sonra ardındaki özel odalarına giden kapıyı açtı. Sedyeyi yatağın üzerine bıraktılar ama bırakırlarken kralı fena halde sarstılar ve Henry acıyla inledi. Sonra o koca adamı sedyeden yatağa indirmemiz gerekti. Bunun tek yolu adamların yatağın üzerine çıkıp Henry’yi omuzlarından ve ayaklarından tutarak kaldırması ve bu arada diğerlerinin sedyeyi kralın altından çekmesiydi.

Bu kaba hareket karşısında doktorun yüz ifadesini gördüm ve anladım ki, eğer kralın iç kanaması varsa onu büyük olasılıkla çoktan öldürmüştük. Henry acıyla inledi, bir an bunun ölüm çığlığı olduğunu sandım. İşte o zaman hepimiz zan altında kalırdık. Ama sonra gözlerini açıp bana baktı.

“Katherine?” dedi.

Etrafımdaki bütün adamlar batıl bir inançla nefesini tuttu. George’a baktım. “Dışarı,” dedi George. “Herkes dışarı.”

Sör Francis Weston ona doğru gelip George’un kulağına bir şeyler fısıldadı. George onu dikkatle dinleyip teşekkür eder gibi Sör Francis’in koluna dokundu.

“Kraliçe kralın doktor, baldızı Mary ve benimle yalnız bırakılmasını emrediyor,” diye ilan etti George. “Diğer herkes dışarıda bekleyebilir.”

Gönülsüzce odayı terk ettiler. Dışarıda dayımın bağıra bağıra kral tahtta oturmaya devam edemeyecek durumdaysa o zaman kraliçenin Prenses Elizabeth adına tahtın vekili olacağını ve Prenses Elizabeth’e, kralın bizzat seçtiği tek meşru veliahdına sadakat yemini ettiğinin herkese ayrı ayrı hatırlatılmasına gerek olmadığını söylüyordu.

“Katherine?” diye sordu Henry başını kaldırıp bana bakarak.

“Hayır, benim, Mary,” dedim şefkatle. “Mary Boleyn’dim. Artık Mary Stafford’um.”

Titrek ellerle elimi tutup dudaklarına götürdü. “Aşkım,” dedi yumuşacık bir sesle ve hiçbirimiz pek çok aşkından hangisini onu hâlâ severek ölen kraliçeyi mi, aynı sarayın içinde korkudan tir tir titreyen diğer kraliçeyi mi, yoksa beni, bir zamanlar sevdiği kızı mı ima ettiğini bilemedik. ”Uyumak ister misin?” diye sordum endişeyle.

Mavi gözlen buğuluydu, sarhoşmuş gibi bakıyordu. “Uyku. Evet,” diye mırıldandı.

“Yanında oturacağını.” George bana bir sandalye getirdi ve elimi kralın elinden çekmeden yanında oturdum.

“Tanrım ne olur, kendine gelsin,” dedi George, Henry’nin bulanık yüzüne, kırpışan gözkapaklarına bakarak.

“Amin,” dedim. “Amin.”

Yatağının ayakucunda doktorlarla birlikte akşamüzeri geç saatlere kadar yanında oturduk. George’la ben başucundaydık, annemle babam durmadan içeri girip çıkıyor, dayım bilinmeyen bir yerlerde entrikalar planlamakla uğraşıyordu.

Henry terliyordu ve doktorlardan biri üzerindeki örtüleri açmak için yanına geldi ama aniden durdu. Şişko bacağının uzun zaman önce mızrak dövüşünde yaralanan yerinde çirkin koyu bir kan lekesi ve irin vardı. Bunca zaman doğru düzgün iyileşmeyen yarası tekrar açılmıştı. ”Sülükler emmeli,” dedi adanı. “Sülükleri getirin, zehri emsinler.”

“Bakamayacağım,” diye itiraf ettim George’a titreye litreye.

“Git pencerenin yanında otur ve sakın bayılmaya falan kalkma,” dedi kaba bir tavırla. “Yaratıkları götürdüklerinde sana seslenirim, tekrar yatağın yanına gelirsin.”

Pencere kenarına gidip arkamı dönmeye cesaret edemeden oturdum ve kavanozları açıp siyah böcekleri kralın bacağına koymalarını, yırtılan etin arasından böceğin kanı emmesini duymamaya çalıştım. Sonra George beni çağırdı. “Gel ve yanında otur, bir şey görmen gerekmiyor.” Yatağın başucundaki yerime geri döndüm ama böcekler karınlarını tıka basa doyurup yapışkan birer topa dönüştüğünde ve yaradan alınmaları gerektiğinde tekrar yerimi terk ettim.

Akşamüzeri geç vakit kralın elini hasta bir köpeği okşar gibi okşuyordum ki, aniden gözlerini açıp elimi kavradı, bu kez bakışları berraktı. “Yüce Tanrım,” dedi. “Her yanım acıyor.”

“Attan düştünüz,” dedim, nerede olduğunun farkında olup olmadığını anlamaya çalışarak. “Hatırlıyorum,” dedi. “Ama saraya getirildiğimi hatırlamıyorum.”

“Sizi taşıdık,” dedi George, pencere kenarından yanımıza gelirken. “Sizi yukarı taşıdık. Yanınızda Mary’nin kalmasını istediniz.”

Henry bana hafif şaşkın bir bakış fırlattı. “Öyle mi?”

“Kendinizde değildiniz,” dedim. “Aklınız gidip geliyordu. Tanrıya şükür şimdi iyisiniz.”

“Ben kraliçeye haber göndereyim.” George nöbetçilerden birine Anne’e kralın kendine geldiğini ve iyi olduğunu söylemesini emretti.

Henry kıkırdadı. “Hepinizi terletmiş olmalıyım.” Yatakta kımıldamak istedi ama acıyla yüzünü buruşturdu. “Tanrım! Bacağım!”

“Eski yaranız yeniden açıldı,” dedim. “Emsin diye sülükleri getirdiler.”

“Sülükleri mi? Yara lapası lazım ona. Katherine nasıl yapıldığını biliyor, ona sorun...” Dudağını ısırdı. “Binleri nasıl yapıldığını biliyordur,” dedi. “Tanrı aşkına. Biri nasıl yapıldığını biliyor olmalı.” Bir an sustu. “Bana şarap verin.”

Uşaklardan biri elinde bir kupayla koşarak geldi ve George kupayı kralın dudaklarına tuttu. Henry şarabı dipledi. Rengi yerine geldi ve dikkati tekrar bana yöneldi. “Kim önce davrandı?” diye sordu merakla. “Seymour mu, Howard mı, Percy mi? Tahtımı kızım devralana kadar kim ısıtıp o büyüyene kadar kendini tahtın vekili ilan etti?”

George, Henry’yi şen kahkahalı bir sohbete yöneltecek kadar iyi tanıyordu. “Bütün saray dizlerinin üstüne çöktü,” dedi. “Kimse sağlığınızdan başka bir şey düşünmedi.”

Henry bunun tek kelimesine bile inanmadan başını salladı.

“Gidip saraya ilan edeyim,” dedi George. “Bir şükran duası yapacaklar. Hepimiz çok korktuk.”

“Bana biraz daha şarap verin,” dedi Henry asık suratla. “Bedenimdeki bütün kemikler kırılmış gibi her yanım ağrıyor.”

“Yanınızdan ayrılayım mı?” diye sordum.

“Kal,” dedi umursamaz bir tavırla. “Ama şu arkamdaki yastıkları yukarı kaldır. Böyle yatarken sırtımın sızladığını hissediyorum. Hangi salak beni böyle dümdüz yatırdı?”

Bir an onu sedyeden yatağa aktarışımızı düşündüm. “Sizi kımıldatmaya korktuk.”

“Çiftliğin korkak tavuklarına dönmüşsünüz,” dedi tatminle, “horozunuz başınızdan gidince...”

“Tanrıya şükür neyse ki, gitmediniz.”

“Evet,” dedi, çok da memnunmuş gibi çıkmayan bir sesle. “Bugün ökseydim Boleynlerle Howardları zor günler bekliyor olacaktı. Yukarı tırmanırken aşağı yuvarlandığınızı görmek isteyecek bir sürü düşman edindiniz.”

“Aklım sadece sizinleydi,” dedim dikkatle.

“Benim isteklerimi yerine getirip Elizabeth’i tahtıma geçirecek miydiniz?” diye sordu aniden sert bir sesle. “Siz Howardlar kendinizden birinin arkasına geçmek istersiniz, değil mi? Ya diğerleri?”

Gözlerine baktım. “Bilmiyorum.”

“Eğer burada arkamda bir prens bırakamadan yatıyor olmasaydım bu yeminler batmazdı. Sence prensese sadık kalırlar mıydı?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Bir şey diyemeyeceğim. Saray eşrafının yanına bile gitmedim, hep buradaydım, başınızda bekledim.”

“Siz Elizabeth’e sadık kalırdınız,” dedi. “Tahtın vekili Anne olur, dayın da onun arkasında olurdu, sanırım. Howardlar isimleri hariç her şeyleriyle İngiltere’yi yönetiyor olurdu. Ve bir kadın diğerini takip ederdi, yine Howardlar’ın yönetiminde.” Yüzü asıldı, başını iki yana salladı. ”Bana bir oğlan vermeli.” Şakağındaki bir damar attı, elini başına koydu ve parmak uçlarıyla acıyı gidermeye çalışıyormuş gibi alnını ovdu. “Ben yine yatacağım,” dedi. “Şu lanet hapları kaldır gözümün önünden. Gözlerimin arkasındaki ağrı öyle kötü ki, göremiyorum. Tahtın vekili bir Howard kızı ve peşinden bir diğer Howard kızı. Felaketler zinciri gibi. Bu kez bana bir oğlan vermeli.”

Kapı açıldı ve Anne içeri girdi. Hâlâ bembeyazdı. Ağır adımlarla Henry’nin yatağına yürüyüp elini tuttu. Acıdan mahvolmuş gözleri dikkatle karısının bembeyaz yüzünü süzdü.

“Öleceksin sandım,” dedi Anne dosdoğru.

“Sen ne yapacaktın?”

“İngiltere Kraliçesi olarak elimden gelenin en iyisini,” diye karşılık verdi Anne. Konuşurken eli kanundaydı…

Henry kendi kocaman elini Anne’in elinin üzerine yasladı. “Umarım orada bir oğlan çocuğu vardır, leydi,” dedi soğuk bir sesle. “İngiltere Kraliçesi olarak elinden geleni yapman bence yetmez. Bu ülkeyi bir arada

tutacak bir oğlana ihtiyacım var, ölüp gittiğimde arkamda Prenses Elizabeth ve entrikalar çeviren dayını bırakmak istemiyorum.”

“Bana bir daha asla mızrak dövüşlerine katılmayacağına dair yemin etmeni istiyorum,” dedi Anne tutkuyla.

Henry başını öteye çevirdi. “Bırak beni de dinleneyim,” dedi. “Sözlerin ve yeminlerin. Tanrım bana yardım et, kraliçeyi başımdan atarken ondan daha iyi bir şey geleceğini sanıyordum.” Aralarında geçen ve şahit olduğum en tatsız anlardan biriydi. Anne tartışmadı bile. Onun yüzü de en az Henry’ninki kadar bembeyazdı. İkisi de hayalet gibiydi, korkuları yüzünden yarı ölmüş hayaletler gibiydiler. Aşkla yeniden birleşmeleri onlara sadece ülke üzerinde ne kadar geçici bir hakimiyetleri olduğunu hatırlatmaya yarıyordu. Anne yatakta yatan ağır bedene karşı reverans yapıp kapıya gitti. Sanki muazzam bir yük taşıyormuş gibi ağır ağır yürüdü ve kapıda bir dakika durdu.

Ben onu seyrederken o kraliçeye dönüştü. Başını geriye attı, dudakları hafifçe gülümser gibi yukarı kıvrıldı. Omuzları dikleşti, azıcık, müzik başladığında parmak uçlarında yükselen bir dansçı gibi çok hafif yükseldi. Sonra kapıdaki nöbetçiye başıyla işaret etti, adam kapıyı savurarak açtı ve Anne şükran dolu bir suratla kralın iyi olduğunu, atından düşmesiyle ilgili kraliçeye espriler yaptığını, en kısa zamanda, kendini muktedir hisseder etmez tekrar mızrak dövüşünde ata bineceğini ve mutlu olduklarını söylemek üzere saray eşrafının hayhuyuna çıktı.

Henry iyileşme sürecinde sessiz ve düşünceliydi. Bedenindeki ağrılar ona yeni yaşlılık uyarıları gibiydi. Bacağındaki yaradan kanla karışık sarı bir irin aktı, sürekli kalın bir sargıyla dolaşmak zorunda kaldı ve otururken bacağını tabureye uzatır oldu. iler zaman güçlü bacakları ve sağlam duruşuyla gurur duyan biri olarak gördüğü manzaradan utanıyordu. Artık yürürken topallıyordu, bacağındaki sargı hantal giysilerinin duruşunu bozuyordu. Daha da kötüsü kümes horozu gibi kokuyordu. Henry, İngiltere’nin altın prensi, Avrupa’nın en yakışıklı erkeği kabul edilen adanı yaşlılığın ona doğru ilerlediğini, bir gün topallayacağını, vücudunun sürekli ağrılarla boğuşacağını ve kirli bir keşiş gibi kokacağını görebiliyordu.

Anne bunu anlamakta zorlanıyordu. “Tanrı aşkına kocacığım, yüzün gülsün biraz!” diye yapıştırıverdi. “Kurtardılar seni işte, daha ne?”

“İkimizi de kurtardılar,” dedi. “Ben burada olmasam halin nice olurdu?”

“Gayet iyi olurdum.”

“Sanırım hepinizin hali gayet iyi olurdu. Ölseydim, sen ve seninkiler tahtım hâlâ sıcakken yerleşiverirdiniz.”

Anne dilini tutabilirdi ama ona birden parlayıvermeyi huy edinmişti.
“Beni aşağılamaya mı çalışıyorsun?” diye sordu. “Ailemi sana sadık olmak dışında bir şeyle mi suçluyorsun?”

Büyük salonda akşam yemeğine inmeyi bekleyen saray eşrafı tartışmayı duyabilmek için sesini iyice alçaktı.

“Howardlar önce başarılarına, sonra krallarına sadıktır,” diye gürledi Henry.

Sör John Seymour’un başını kaldırıp hafifçe gülümsediğini gördüm.

“Ailem hayatını yerlere sererek sana hizmet ediyor,” diye yapıştırdı Anne.

“Sen ve kız kardeşin serildi gerçekten,” diye araya girdi Henry’nin soytarısı kılıç gibi keskin zekâsıyla. Herkes bir kahkaha patlattı. Ben kıpkırmızı kesilirken William’la göz göze geldim. Elinin kılıcına uzandığını gördüm ama bir soytarıya kılıç çekmek aptalca olurdu, hele hele kral kahkahalarla gülerken.

Henry uzanıp neşeyle Anne’in karnını okşadı. “Ama sonuçta işe yaradı,” dedi. Anne öfkeyle onun elini itti. Henry neşesi anında sönerek olduğu yerde donakaldı.

“Ben at değilim,” dedi Anne sert bir sesle. “At gibi okşanmak hoşuma gitmiyor.”

“Haklısın,” dedi Henry soğuk bir sesle. “Senin gibi öfkeli bir atım olsa çoktan köpeklere yem etmiştim.”

“Haydi o öfkeli kısrağa bin de terbiye olsun,” diye kışkırttı Anne.

Henry’nin her zamanki ateşli cevabını bekledik. Sessizlikten başka bir şey gelmedi, hatta o kadar uzadı ki, Anne gülümsemesini yüzünde tutmakta zorlandı..

“Bazı kısraklara tecavüz etmeye değmez,” dedi kral alçak sesle.

Sadece yüksek masanın çok yakınındakiler bu cevabı duyabildi. Anne bembeyaz kesildi, hemen ardından başını döndürüp bir kahkaha attı, sanki kral çok komik bir şey söylemiş gibi tiz, çınlayan bir kahkaha. İnsanların çoğu başlarını çevirip yanındakiyle konuşuyormuş gibi yaptı. Anne’in gözleri beni pas geçip George’a uzandı, George yatıştırmak için onu okşayan bir el gibi bakışlarına uzun uzun karşılık verdi.

“Biraz daha şarap ister misin, kocacığım?” diye sordu Anne sesi azıcık bile titremeden, uşak öne atılıp kralla kraliçenin kupasını doldurdu ve akşam yemeği başladı.

Henry bütün yemek boyunca suratını astı. Dans ve müzik bile moralini yerine getirmedi ama her zamankinden daha çok yiyip içti. Ayağa kalkıp acıyla saray eşrafının arasında yürüdü, bir tarafa bir şeyler söyledi, diğer tarafta önünde eğilip ondan bir şeyler isteyen beyleri dinledi. Bizim masamıza, kraliçenin hanımlarının oturduğu masaya geldi ve Jane’le aramda durdu. İkimiz de ayağa kalktık, kafa kafaya, Henry’nin gözleri Jane’in ona reverans yaparken yere bakan gülümsemesine takıldı.

“Çok yorgunum, Bayan Seymour,” dedi. “Keşke Whitehall’da olsak da bana bahçendeki bitkilerle bir yara lapası yapsan.”

Jane reveransını gülümsemelerinin en güzeliyle tamamladı. “Ben de çok isterdim,” dedi. “Majestelerinin dinlendiğini ve acısının geçtiğini görmek için her şeyi yaparım.”

Benim bildiğim Henry hoş bir espri olsun diye hemen şöyle derdi: “Her şeyi mi?” Ama bu yeni Henry masadaki taburelerden birini çekip ikimizin de yanına oturmasını işaret etti. “Morlukları ve şişlikleri iyileştirebilirsin ama yaşlılığı iyileştiremezsin,” dedi. “Kırk beşime geldim ve yaşımı daha önce hiç bu kadar hissetmemiştim.”

“Sadece düştüğünüz için,” dedi Jane, ipek gibi yumuşacık ve güven verici bir sesle. “Tabii ki yaralandınız ve yorgunsunuz, ayrıca krallığın güvenliğini sağlamak için çalışmaktan bitkin düşüyorsunuz. Gece gündüz bunu düşündüğünüzden eminim.”

“Ülkeyi bırakacak bir oğlum olsa güzel bir mirasım olurdu,” dedi Henry yakınarak. İkisi de kraliçeye doğru baktı. Anne öfkeyle parlayan bakışlarıyla onlara karşılık verdi.

“Tanrı’ya dua ediyorum kraliçe bu kez oğlan doğursun diye,” dedi Jane tatlı sesiyle.

“Benim için gerçekten dua ediyor musun, Jane?” diye sordu kral çok alçak sesle.

Jane gülümsedi. “Kralım için dua etmek görevim.”

“Bu gece benim için dua eder misin?” dedi Henry daha da alçak sesle. “Böyle bedenimdeki bütün kemikler ağrırken ve korku içinde uyuyamazken bana dua ettiğini düşünmek hoşuma gider.”

“Bu gece sizin için dua edeceğim,” dedi Jane. “Tıpkı odanızdaymışım ve elimi başınıza koymuş, uyumanıza yardım ediyormuşum gibi hissedeceksiniz.”

Dudaklarımı ısırdım. Yandaki masada Catherine, yuvarlak gözleriyle ballı ilahiyat tadında ilerleyen bu garip flörtleşmeyi anlamaya çalışıyordu. Kral acıdan hafifçe inleyerek ayağa kalktı.

“Bana bir omuz verin,” dedi omzunun üzerinden. Yarını düzine adam Majestesinin kürsünün üzerindeki tahtına geri dönmesine yardım etme şerefine nail olmak için ayağa fırladı. Kral, ağabeyim George’u kenara itip onun yerine Jane’in ağabeyini seçti. Anne, ben ve George sessizlik içinde izlerken Seymour erkeği kralın tahtına geri dönmesine yardım etti.

“O kızı öldüreceğim,” dedi Anne asık suratla.

Ben yatağa uzanmış, aylak aylak tek kolumun üzerine yaslanmıştım. George ateşin yanına serilmişti, Anne aynanın önüne oturmuştu ve hizmetçisi saçlarını fırçalıyordu.

“Ben senin yerine öldürürüm,” dedim. “Kız azize olmaya hazırlanıyor.”

“İyi beceriyor,” diye yorum yaptı George, mükemmel bir dansçıdan bahsediyormuş gibi. “İkinizden de çok farklı. Krala devamlı şefkat gösteriyor. Bence bu fazlasıyla baştan çıkartıcı.”

“Sidikli küçük hanım,” dedi Anne dişlerinin arasından. Fırçayı hizmetçinin elinden kaptı. ”Gidebilirsin.” George hepimize birer şarap daha doldurdu.

“Ben de gideyim,” dedim. “William bekliyordun”

“Sen kal,” dedi Anne emreder gibi.

“Peki, Majesteleri,” dedim boyun eğerek.

Bana sert, uyarı dolu bir bakış fırlattı.

“O Seymour şıllığını saraydan gönderteyim mi?” diye sordu George’a. “Bütün gün kralın etrafında sırıtmasını çekemeyeceğim. Beni deli ediyor.”

“Elleme,” diye salık verdi George. “Henry iyileştiğinde ondan daha ateşli birini isteyecek. Ama adama saldırmayı bırak. Bu gece sana öfkelendi, sen de barutla karşılık verdin.”

“Onun böyle acıklı olmasına dayanamıyorum,” dedi. “Ölmedi, değil mi? Ortada bir şey yokken neden böyle sefil halde?”

“Korktu. Ayrıca artık genç değil.”

“O kız bir daha krala sırıtırsa suratına bir tane yapıştıracağım,” dedi Anne. “Onu bu konuda uyarabilirsin, Mary. Eğer onu bir kere daha yüzünde

o Tanrı Ana sırıtışıyla krala sırıtırken görürsem, suratına bir tane yapıştıracağımı söyle."

Yataktan aşağı kaydım. "Tamam, bir şeyler söylerim. Tam olarak böyle söylemem herhalde. Artık gidebilir miyim, Anne? Çok yoruldum."

"Üf, tamam," dedi sinir içinde. "Benimle kalacaksın, değil mi, George?"

"Karın dırdırlanacak," diye uyardım George'u. "Zaten sürekli burada olduğunu söyleyip duruyor."

Anne'in buna burun kıvırıp geçeceğini sanıyordum ama George'la ikisi hızlıca birbirlerine baktılar, George gitmek üzere ayağa kalktı.

"Hep yalnız kalmak zorunda mıyım?" dedi Anne. "Yalnız yürümek, yalnız dua etmek, yalnız uyumak zorunda mıyım?"

George bu boş soru karşısında durakladı.

"Evet," diye yapıştırdım çekinmeden. "Sen kraliçe olmayı tercih ettin. Mutluluk getirmeyeceğini çok önce sana söylemiştim."

Sabah Jane Seymour'la duaya giderken yan yana geldik. Kralın açık kapısının önünden geçtik, Henry yaralı bacağını önündeki sandalyeye uzatarak masasına oturmuş, katibi yanında ona mektupları okuyor ve imzalaması için masaya bırakıyordu. Jane kapının önünden geçerken yavaşlayıp ona gülümsedi, kral elinde kalemi, ucundaki mürekkep kururken duraklayıp onu izledi.

Jane ve ben kraliçenin şapelinde yan yana diz çöküp alt kısımdaki kilise sunağının önünde duayı dinledik.

"Jane," dedim alçak sesle.

Gözlerini açtı, belli ki kendini duaya kaptırmıştı.

"Efendim Mary? Özür dilerim, dua ediyordum."

"O mide bulandırıcı sırıtışınla kralla flörtleşmeye devam edersen biz Boleynlerden biri yakında gözünü oyuverecek."

Anne nehir kenarında yürüyüş yapmayı huy edinmişti, hamileliği boyunca bovling sahasına, oradan porsuk ağacı bulvarını geçerek tenis kortuna yürüyüp sonra saraya geri dönüyordu. Ben de onunla birlikte yürüyordum, George zaten hep yanındaydı. Hanımlarının çoğu ve kral akşamüzerleri ava çıkmaktan vazgeçtiğinden beri kralın beylerinin bir kısmı da bize katılıyordu. George ve Sör Francis Weston, Anne'in iki yanında yürüyüp onu güldürüyor, bovling sahasına çıkan basamaklarda ona yardım ediyordu. Halkamızın diğer elemanları, Henry Norris, Sör Thomas Wyatt ya da William da benimle yürüyordu.

Bir gün Anne yorulup yürüyüşü kısa kesti. O George'un kolunda, benle Henry Norris de birkaç adım arkalarına saraya geri döndük. Biz onlara doğru ilerlerken nöbetçiler kraliçenin odalarının kapılarını savurarak açtı ve öyle bir tablo ortaya çıktı ki, Jane Seymour kralın kucağından ayağa fırladı, kral ayaklanmaya çalışarak kayıtsız bir tavırla pelerinini silkeledi ama düştüğünden beri hâlâ topalladığından sendeledi ve iyice komik duruma düştü.

"Çık dışarı, şıllık," dedi Anne sertçe Jane Seymour'a. Jane reverans yapıp odadan dışarı süzüldü. George, Anne'i içeri odaya almaya çalıştı ama ablanı kralın üstüne saldırdı.

"O şırfıntıyı kucağına oturtmuş ne yapıyordun öyle? Yara lapası mı?"

"Konuşuyorduk..." dedi kral beceriksizce.

"Herhalde çok alçak sesle konuşuyordu ki, duyman için dilini kulağına sokmuştu?"

"Ben... o..."

"Ben ne olduğunu iyi biliyorum!" diye bağırdı Anne. "Bütün sarayın biliyor. Hepimiz ne olduğunu görme şerefine erdik. Yürüyemeyecek kadar yorgun olduğunu söyleyen bu adam serilmiş, kendini akıllı sanan küçük bir kaltak da sinsi sinsi kucağına çıkıvermiş."

"Anne-" dedi. Anne dışında herkes kralın sesindeki uyarı tonunu duydu.

"Buna müsamaha gösteremem. O kız bu saraydan gidecek!" diye yapıştırdı Anne.

"Seymourlar kraliyet tacının sadık dostları ve iyi hizmetkârlarımız," dedi Henry gururla. "Kalacaklar."

"O kız hamamdaki karılardan farksız," diye gürledi Anne. "Ayrıca dostum falan değil. Onun nedimelerimin arasında olmasına izin veremem."

"O nazik ve saf bir genç kadın."

"Saf mı? Kucağında ne yapıyordu? Dua mı ediyordu?"

"Bu kadarı yeter!" dedi Henry öfkeyle kükreyerek. "Nedimelerinin arasında kalacak. Ailesi de sarayda. Yetkilerinizi aştınız, hanımefendi."

"Hayır aşmadım!" diye karşılık verdi Anne. "Bana kimin hizmet edeceğine ben karar veririm.

Ben kraliçeyim ve bunlar benim odalarım. Burada sevmediğim bir kadını tutmayacağım."

"Ben sana kimi seçersem onlar sana eşlik edecek," diye inat etti Henry. "Ben kralım."

“Bana emir verme,” dedi nefes nefese, eli kalbinde.

“Anne,” dedim. “Sakin ol.” Beni duymadı bile.

“Ben herkese emir veririm,” dedi kral. “Nasıl istersem öyle yapacaksın çünkü ben hem kocan, hem de kralım.”

“Yaparsam lanet olsun!” diye haykırdı Anne ve topuklarının üzerinde dönüp özel odasına ilerledi. Kapıyı açıp eşikten krala geri bağırdı. “Bana hükmedemezsin, Henry!”

Ama Henry artık onun peşinden koşamazdı. Bu onun ölümcül hatası oldu. Eğer koşabilecek durumda olsa Henry onu yakalar, daha önce defalarca yaptıkları gibi birlikte yatağa yuvarlanırlardı. Ama kralın bacağı yaralıydı, karısıysa genç ve iğneleyiciydi, Henry tahrik olmak yerine öfkelenmişti. Karısının gençliğine, güzelliğine güceniyor, artık o gençlik güzellikle coşamıyordu.

“Fahişe olan sensin, o değil!” diye bağırdı. “Kralın kucağına çıkabilmek için neler yaptığını unuttum sanma. Jane Seymour senin bana yaptığın numaraların yarısını bile bilmiyordur, hanımefendi! Fransız numaraları! Fahişe oyunları! Bunlar artık beni cezbetmiyor ama hiçbirini unutmuş değilim.”

Saray ahalisi şokla nefesini tuttu. George’la ben dehşet dolu bakışlarla birbirimize baktık. Anne’in kapısı çarpılarak kapandı, George’la ben kralın ateş püsküren bakışlarına hayret dolu boş bakışlarla karşılık verdik.

Zorlanarak ayağa kalktı. “Omuz verin,” dedi. Sör John Seymour, George’u kenara itip krala yanaştı, Henry ona yaslandı ve peşinde beyleriyle ağır adımlarla odalarına doğru ilerledi. Gidişini izlerken boğazımın kuruduğunu ve yutkunurken canımın yandığını fark ettim.

George’un karısı Jane Parker yanımdaydı. “Ne numaralar yapardı?”

Aniden tüm canlılığıyla gözümün önüne Anne’e saçlarını, dudaklarını, ellerini kralın üzerinde nasıl kullanacağını öğretişim geldi. George’la birlikte ona bildiğimiz her şeyi öğretmiştik. George Avrupa’nın her yerindeki fahişe evlerinde Fransız şıllıklarından, İspanyol madamlarından, İngiliz kaltaklarından öğrendiklerini anlatmış, ben de evlilikten, bir erkekle evli olup başka bir erkeği baştan çıkartırken öğrendiklerimi aktarmıştım ona. Anne’i alıp ona Henry’nin hoşlandığı, bütün erkeklerin hoşlandığı şeyleri öğretmiştik. Kilisenin kesinlikle yasak ilan ettiği şeyleri. Ona Henry’nin önünde soyunmasını, arada bir özel yerlerini göstermek için eteklerini açmasını, erkeklik organını kökünden ucuna kadar uzun uzun

okşayarak yalamasını öğretmiştik. Ona kralın sevdiği kelimeleri ve kafasında yaratmak isteyeceği resimleri öğretmiştik. Onu bir fahişenin yetenekleriyle donatmıştık ve şimdi bu yetenekleri yüzünden kınanıyordu. George'la göz göze geldim, kafasından aynı anıların geçtiğini biliyordum.

"Ah, Tanrı bizi korusun, Jane," dedi yorgun bir sesle. "Bilmez misin, kral öfkeliyken her şeyi söyler işte. Hiçbir şey yapmadı. Öpüşüp koklaşmaktan öte bir şey yapmadı. Cicim aylarında bütün karı kocaların yapacağı türden şeyler yani." Duraklayıp hemen düzeltti. "Biz yapmadık tabii, senle ben yapmadık. Ama sen de çok öpülesi bir kadın değilsin, değil mi?"

Jane sanki kocası onu çimdiklemiş gibi bir an başını öteye çevirdi. "Ah, evet," dedi, otların arasında ilerleyen bir yılan kadar sessiz, "ve sen de kız kardeşlerin dışında hiçbir kadınla öpüşmekten zaten hoşlanmıyorsun."

Anne'i yarım saat kadar yalnız bıraktım, sonra kapısını çalıp içeri süzüldüm. Kapıyı dışarıdaki nedimelerin meraklı suratlarına kapattım ve ablamı bulmak için etrafıma bakındım. Odaya akşamüzerinin erken saatlerinin karanlığı basmıştı, Anne henüz mumları yakmamıştı ve şöminenin alevi duvarlarla tavanda dans ediyordu. Anne yüzüstü yatağına uzanmıştı, bir an uyuduğunu sandım. Sonra döndü, soluk yüzünü ve siyah gözlerini gördüm.

"Tanrım, çok öfkelendi gerçekten." Sesi ağlamaktan kısılmıştı.

"Sen öfkelendirdin. Yangına körükle gidiyorsun, Anne."

"Ne yapmalıydım? Hem de beni bütün saraya rezil ederken?"

"Kör ol biraz," diye salık verdim. "Başka yerlere bak. Kraliçe Katherine öyle yapardı."

"Kraliçe Katherine kaybetti. Başka yerlere baktı ve ben kralı kapıverdim. Onu elimde tutmak için ne yapmalıyım?"

İkimiz de bir şey söylemedik. Sorunun sadece tek bir cevabı vardı ve her şey dönüp dolanıp o aynı cevaba geliyordu.

"Öfkeden midem bulandı," dedi. "Sanki bağırsaklarımı kusacakmışım gibi hissettim."

"Sakin olmalısın."

"Başımı çevirdiğim her yerde Jane Seymour'u görürken nasıl sakin olabilirim?"

Yatağa gidip başlığını çıkarttım. "Seni akşam yemeğine hazırlayalım," dedim. "Güzel görünerek yemeğe in, her şey uçup gitsin ve unutulsun."

“Ben unutmayacağım,” dedi acı acı. “Unutamayacağım.”

“O zaman unutmuş gibi davran,” diye salık verdim. “Sen unutmazsan seni taciz ettiğini kimse unutmaz. İyisi mi sanki hiç söylenmemiş, sanki sen hiç duymamışsın gibi davran.”

“Bana fahişe dedi,” dedi öfkeyle. “Bunu kimse unutmayacak.”

“Jane’e kıyasla hepimiz fahişeyiz,” dedim neşeyle. “Ne olmuş? Artık onun karışısın, değil mi? Karnında da meşru bebeğini taşıyorsun. Öfkeliyken sana istediğini söyleyebilir, sakinleştiğinde onu yeniden elde edebilirsin. Onu bu gece yeniden elde et, Anne.”

Hizmetçisini çağırdım, Anne elbisesini seçti. Saray fahişelikle suçlandığını duymuş olsa bile o etrafa saflığını saçmak istermiş gibi gümüş rengi ve beyaz bir elbise seçti. Korsesi inci ve elmaslarla işlenmiş, gümüşi eteğin uçları gümüş rengi bir şeritle bastırılmıştı. Başlığını siyah saçlarının üzerine geçirdiğinde her yanıyla bir kraliçe oldu, karlar kraliçesi, insanı soluksuz bırakacak kadar güzel bir kraliçe.

“Çok güzel.” dedim.

Tedbirle bana gülümsedi. “Böyle yapmalıyım ve hayatım boyunca hep böyle yapmak zorunda kalacağım,” dedi. “Henry’nin dikkatini üzerime çekmek için her daim böyle dans edeceğim. Dans edemeyecek kadar yaşlandığımda ne olacak? Odamdaki kızlar hâlâ genç ve güzel olacak. O zaman ne olacak?”

Onu rahatlatacak bir sözüm yoktu. “Bu geceyi bir atlatalım da. Gelecek yılları umursama. Ayrıca bir oğlan doğurduğunda ve sonra diğer oğlanlarını doğurduğunda yılları umursamayacaksın.”

Elini karnını örten korsenin üzerine koydu. “Oğlum,” dedi yumuşak bir sesle.

“Hazır mısın?”

Evet anlamında başını salladı ve kapalı kapıya doğru yürüdü. Omuzları geriye savruldu, çenesi hafifçe yukarı kalktı, o baş döndürücü kendinden emin gülümsemesiyle gülümsedi ve hizmetçiye kapıyı açmasını işaret etti, melek gibi parlayarak kendi odasının içindeki dedikodu çarkının içine daldı.

Ailemin ona destek olmak üzere yanına geldiğini gördüm ve dayımın korkacak kadar çok şey duyduğunu anladım. Annem oradaydı, babam da. Dayımın odanın diğer ucunda Jane Seymour’la dostça bir sohbete daldığını fark edince bir an durakladım. George eşikteydi, bana gülümsedi, sonra Anne’in yanına gidip elini eline aldı. Kraliçenin elbisesinin

güzelliği, gülümsemesinin cüretkârlığı hakkında kısa bir mırıldanma oldu, sonra odanın düzeni değişti, minik konuşma grupları bozuldu, yeni dedikodu grupları kuruldu. Sör William Brereton yanına gelip Anne'in elini öptü ve dünyaya düşen bir melek hakkında bir şeyler fısıldadı. Anne gülümsedi, dünyaya düşmediğini, sadece ziyarete geldiğini söyleyerek söz sanatına kendi söz sanatıyla usturupluca karşılık verdi. Sonra kapıda bir gürültü oldu ve Henry saray eşrafının geri kalanıyla birlikte sakat bacağı yüzünden beceriksizce yürüyerek yuvarlak yüzünde yeni yaşlılık çizgileriyle odaya girdi. Asık suratıyla Anne'i selamdı.

"İyi günler hanımefendi," dedi. "Akşam yemeğine inmeye hazır mısınız?"

"Tabii, kocacığım," dedi Anne, bal gibi tatlı bir sesle. "Majestelerinin böyle iyi görünmesine sevindim."

Anne'in bir ruh halinden diğerine böyle kolayca geçebilmesi Henry'yi hep afallatmıştı. Onun bu neşeli halini şöyle bir süzüp etrafına, sarayın hırslı yüzlerine göz gezdirdi. "Sör John Seymour'u selamladın mı?" diye sordu Anne'e, ablamın onurlandırmak isteyeceği son insanı seçerek.

Anne'in gülümsemesi bir an bile titremedi. "İyi akşamlar, Sör John," dedi, adamın kızı kadar ılımlı bir sesle. "Umarım size bir hediye sunmama izin verirsiniz."

Adam biraz beceriksizce onu selamladı. "Onur duyarım, Majesteleri."

"Size özel odalarımdan oymalı küçük bir tabure vermek isterim. Minik bir Fransız mobilyası. Umarım beğenirsiniz."

Adam tekrar selam verdi. "Minnettar olurum."

Anne gülümseyerek kocasına dikti bakışlarını. "Kızınız için," dedi. "Jane'e. Oturması için. Kendine ait oturacak bir yeri yokmuş, o yüzden benim koltuğumu ödünç almak istiyormuş gibi davranıyor da."

Bir an herkes sessizlikle donakaldı, sonra Henry'nin kocaman kahkahası duyuldu. O an saray eşrafı gülebileceğini anladı ve kraliçenin odaları Anne'in Jane'le ilgili esprisiyle katıla katıla sarsıldı. Henry hâlâ gülerek Anne'e kolunu uzattı, ablam çapkın çapkın Henry'ye baktı. Kral onu odadan dışarı çıkarttı, saray halkı peşlerinde her zamanki yerini aldı, sonra birinin nefesini tuttuğunu ve alçak sesle, "Tanrım! Kraliçe!" diye fısıldadığını duydum.

George ot biçen tırpan gibi kalabalığı yarıp Anne'i elinden yakalayıp Henry'den öteye çekti. "Özür dilerim, Majesteleri, kraliçe iyi değil,"

dediğini duydum hızla. Sonra dudaklarını Anne’in kulağına yapıştırıp alelacele bir şeyler fısıldadı. Merakla onlara dönen yüzlerin arasından Anne’in profilini gördüm, yüzündeki renk çekildi, sonra aynı kalabalığı yara yara odalarına ilerledi, George özel odasının kapısını açmak üzere önden gidip onu içeri çekti. Arkadakiler başlarını uzatmış onlara bakıyordu, ablamın elbisesinin arkasını gördüm. Kıpkırmızı bir leke vardı, gümüşi beyaz elbisesinin arkası kan kırmızısıydı. Kanaması başlamıştı. Bebeği düşürüyordu.

Peşinden gitmek için sarayın itiş kakışının arasına daldım. Annem arkamdan gelip küstah küstah içeri bakmaya çalışan suratlara, Anne’in aniden yanından yok olup ailesinin onunla birlikte bir şeyleri örtbas etmeye gitmesine sersemleyerek bakan kralın suratına kapıyı çarparak kapatıverdi.

Anne kendi başına George’a dönük durmuş, elbisesinin arkasındaki lekeyi görmeye çalışıyordu. “Hiçbir şey hissetmedim.”

“Doktor çağırayım,” dedi George kapıya yönelerek.

“Hiçbir şey söyleme,” diye uyardı annem.

“Söyle!” diye haykırdım. “Herkes gördü! Kralın kendisi gördü!”

“Hâlâ her şey yolunda olabilir. Uzan, Anne.”

Anne yüzü başlığı kadar bembeyaz yavaşça yatağa gitti, “Hiçbir şey hissetmiyorum,” diye tekrarladı.

“O zaman belki de hiçbir şey olmuyordur,” dedi annem. “Hafif bir kanamadır sadece.” Hizmetçilere Anne’in ayakkabılarıydı çoraplarını çıkarmalarını işaret etti. Onu yan döndürüp korsesinin bağlarını çözdüler. Arkasındaki kıpkırmızı lekesiyle bembeyaz elbisesini üzerinden çıkardılar. İç elbiseleri kana bulanmıştı. Anneme baktım.

“Hâlâ iyi olabilir,” dedi kendinden emin olmayan bir sesle.

Anne’in yanına gidip elini tuttum, belli ki annemin ona dokunması için ablamın ancak ölüm döşeğinde olması gerekiyordu.

“Korkma,” diye fısıldadım.

“Bu kez saklayanlayız,” diye fısıldayarak karşılık verdi. “Hepsi gördü.”

Her şeyi yaptık. Ayaklarına sıcak tava koyduk, doktorlar bir meyve suyu, iki meyve suyu, bir yara lapası ve keşişler tarafından kutsanmış özel bir battaniye getirdi. Sülükler gelip emdi, ayaklarına daha da sıcak bir tava kondu. Ama hiçbiri işe yaramadı. Gece yarısı sancıları başladı ve aynı doğum sancısı çeker gibi sancılarla boğuştu, yatağın direklerinden sarkan örtülerin birinden diğerine yapıştı, bebek kendini onun bedeninden

ayırırken inim inim inledi. Sonunda gece iki civarları aniden haykırdı. Bebek dışarı fırlamıştı ve onu içeride tutmak için kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Bebeğin ellerine düştüğü ebe bir çığlık attı.

“Ne oldu?” diye nefesini tuttu Anne, zorlanmaktan kıpkırmızı suratıyla, ensesinden terler akarak.

“Bu bir canavar!” dedi kadın. “Bir canavar.”

Anne korkuyla tısladı ve batıl bir dehşetle yataktan uzaklaştığımı fark ettim. Ebenin kanlı ellerinde gelişmemiş iğrenç bir bebek vardı, belkemiği sıyrılıp açılmış, başı minik bedeninin iki katı bir bebek.

Anne boğuk bir çığlık atıp yatağın tepesine çıkmaya çalışan korkmuş bir kedi gibi çarşaflarla yastıkların üzerinde kan lekeleri bıraka bıraka bebekten öteye emekledi. Yatağın direklerine sokulup büzülerek sanki havayı geri itmek ister gibi ellerini açtı.

“Sar hemen şunu!” diye haykırdım. “Sar götür!”

Ebe beter bir suratla Anne’e baktı. “Bu laneti üzerine almak için ne yaptın?”

“Hiçbir şey yapmadım! Hiçbir şey!”

“Bu bir erkeğin çocuğu değil, bu şeytanın çocuğu.”

“Ben bir şey yapmadım!”

İçimden ‘saçmalık’ demek geldi ama kendi korkularımla boğazım düğüm düğüm olmuştu. “Sar şunu!” Sesimdeki paniği duyabiliyordum.

Annem sanki Green Kulesi’ndeki darağacı tahtasından öteye yürüyormuş gibi kaskatı bir suratla yatağa arkasını dönüp kapıya yöneldi.

“Anne!” diye bağırdı Anne çatlak bir sesle.

Annem ne ona baktı, ne de durakladı. Tek kelime etmeden odadan dışarı çıktı. Kapı arkasından kapandığından içimden bu son işte, diye geçirdim. Bu Anne’in sonu.

“Hiçbir şey yapmadım,” diye tekrarladı Anne. Bana döndü, aklımdan cadıdan aldığımız o iksir ve yüzünde altın rengi maskeyle kuş gibi gizli odada yattığı o gece geçti. İngiltere için bu çocuğu doğurmak adına cehennemin kapılarına gidip geldiğini düşündüm.

Ebe başını öteye çevirdi. “Bunu krala söylemek zorundayım.”

Anında kapıyla kadının arasına girip yolunu kapattım. “Majestelerinin canını sıkmaya hiç hakkın yok,” dedim. “Bunu duymak istemeyecektir. Bunlar kadınların sırlarıdır, kadınlar arasında kalmalıdır. Gel bu sır

aramızda kalsın, aramızda halledelim, hem kraliçe, hem de ben yanında oluruz. Bu geceki işin ve sağduyulu davranışın için sana bolca para ödenir. İyi maaş almanı temin ederim. Söz veririm.”

Bana göz ucuyla bile bakmadı. Çıkını kucağında tutuyordu, içindeki dehşet kundağın bağcıklarıyla örtülmüştü. Korku dolu kısacık bir an kundağın kımıldadığını gördüğümü sandım, derisi yüzülmüş minik bir elin kundağı araladığını hayal ettim. Kadın kundağı yüzüme doğru kaldırdı, kendimi kundaktan öteye attım. O bu arada kapıyı açıp dışarı çıktı.

“Krala gitmeyeceksin!” diye ant içtim, kolunu çekiştirerek.

“Bilmiyor musun?” diye sordu bana neredeyse acıyan bir tonla. “Onun hizmetlisi olduğumdan haberin yok mu? Beni buraya olan biteni görüp ona aktarmam için gönderdiğini bilmiyor musun? Kraliçe adet görmemeye başladığı gün bu görevle görevlendirilmiştim.”

“Neden?” diye sordum nefesimi tutarak.

“Çünkü kral ondan şüpheleniyor.”

Destek almak için elimi duvara dayadım, başım fıldır fıldır dönüyordu. “Şüpheleniyor mu?”

Omuz silkti. “Nesi olduğunu ve neden bebeği taşıyamadığını bilmiyordu.” Başıyla topak topak olmuş kumaşı gösterdi. “Şimdi öğrenecek.”

Kuruyan dudaklarımı yaladım. “O topağı yerine koyup krala gitmen ve kraliçenin bebeği düşürdüğünü ama yenisine hamile kalabileceğini söylemen için ne kadar para istersen veririm,” dedim. “O sana ne kadar veriyorsa iki katını vereceğim. Ben bir Boleyn’im, bizler de nüfuzlu ve varlıklı insanlarız. Hayatının geri kalanını bir Howard hizmetlisi olarak geçirebilirsin.”

“Bu benim görevim,” dedi. “Genç kızlığımdan beri bunu yapıyorum. İşimde asla başarısız olmayacağıma dair Meryem Ana’ya ciddi bir yemin ettim.”

“Ne işi?” dedim ılgın gibi. “Ne görevi? Şimdi neden bahsediyorsun?”

“Cadı avlamaktan,” dedi uzatmadan. Sonra kollarında şeytanın bebeğiyle kapıdan dışarı süzülüp gitti.

Kapıyı peşinden kapatıp sürgüyü sürdüm. Bu pislik temizlenene ve Anne yaşamı için yeniden savaşabilecek duruma gelene dek kimsenin odaya girmesini istemiyordum.

“Ne dedi?” diye sordu.

Teni bembeyaz ve yapış yapıştı. Gözleri çakmak çakmak olmuştu. Bu küçük sıcak odadan ve tehlike çanlarından çok uzaktaymış gibiydi.

“Önemli bir şey demedi.”

“Ne dedi?”

“Hiçbir şey. Neden biraz uyumuyorsun?”

Anne öfkeli gözlerini üzerime çevirdi. “Buna inanmıyorum,” dedi sanki benimle konuşmuyormuş da sorgu sırasında birilerine cevap veriyormuş gibi. “Buna beni asla inandıramazsınız. Bir tahta parçasıyla domuz kanı üzerine gözyaşı dökecek cahil bir kadın değilim. Aptalca korkularla yolumdan döndürülmeyeceğim. Düşüneceğim ve yapacağım, dünyayı kendi istediğim yöne çevireceğim.”

“Anne?”

“Hiçbir şeyden korkmuyorum,” dedi kuvvetle.

“Anne?”

Başını duvara, benden öteye çevirdi.

O uyur uyumaz kapıyı açıp onunla oturması için Howardlar’dan birini, Madge Shelton’i çağırdım. Hizmetçiler kan lekelerini silip odaya yeni saz otu getirdi. Dışarıda, kabul odasında saray haber bekliyordu, hanımların yarısı başları ellerinde kestiriyor, bazıları vakit öldürmek için kâğıt oynuyordu. George ve Sör Francis duvara yaslanıp âşıklar gibi baş başa vermiş, fısır fısır bir şeyler konuşuyordu.

William bana doğru gelip elimi tuttu, bir an elinden güç aldım.

“Haber kötü,” dedim uzatmadan. “Şimdi söyleyemem. Dayıma bir şey söylemem lazım. Benimle gel.”

George hemen yanı başımda bitti. “Durumu nasıl?”

“Bebek ölü,” dedim kısaca.

Süt gibi bembeyaz kesilip göğsünde haç işareti yaptı. “Dayım nerede?” diye sordum etrafıma bakınarak.

“Diğerleri gibi odasında haber bekliyor.”

“Kraliçe nasıl?” diye sordu biri bana.

“Bebek düştü mü?” diye sordu diğeri.

George öne çıktı. “Kraliçe uyuyor,” dedi. “Dinleniyor. Hepinizden yataklarınıza gitmenizi istiyorum ve yarın sabah durumuyla ilgili haberi size ileteceğim.”

“Bebek düşmüş mü peki?” diye sordu biri inatla George’a, gözlerini bana dikip.

“Ben nereden bileyim?” dedi George ağırbaşlılıkla. İnanmadıklarını gösteren öfkeli bir uğultu duyuldu.

“Bebek ölmüş demek,” dedi başka biri. “Kraliçenin nesi var da krala bir oğlan doğuramıyor?”

“Gel,” dedi William, George’a. “Buradan çıkalım. Ne kadar çok konuşursan işler o kadar kötüye gidecek.”

Bir yanımda kocam, diğer yanımda ağabeyimle saray halkını ite ite basamaklardan aşağı, Howard Dayımın odasına yürüdük. Siyah üniformalı hizmetkârı tek kelime etmeden bizi içeri buyur etti. Dayını büyük masanın başındaydı, önünde birtakım kâğıtlar vardı ve bir mum bütün odaya sarı bir ışık saçıyordu.

İçeri girdiğimizde başıyla hizmetçiye ateşi karıştırıp bir mum daha yakmasını emretti.

“Evet?” diye sordu.

“Anne doğum sancılarıyla ölü bir bebek doğurdu.”

Asık suratında en ufak bir duygu ifadesi olmadan başıyla onayladı.

“Bebekte başka tuhaf şeyler de vardı,” dedim.

“Ne gibi?”

“Sırtının derisi yoktu ve başı kocamandı,” dedim. Boğazımın tiksintiyle daraldığını ve William’ın koluna daha sıkı yapıştığımı hissettim. “Bir canavardı.”

Dayım sanki çok olağan ve doğal bir şeyden bahsediyormuşum gibi yine beni başıyla onayladı. Ama George’un gırtlağından bastıramadığı minik bir çığlık fırladı ve yere düşmemek için bir sandalyenin sırtından destek aldı. Dayım ilgilenmedi ama hepsini görüyordu.

“Bebeği alıp götürmemesi için ebeyi durdurmaya çalıştım.”

“Öyle mi?”

“Kralın onu kendi hizmetlisi olarak tuttuğunu söyledi.”

“Hımm.”

“Kalması ya da bebeği bırakması için para teklif ettiğimde bebeği götürmeyi Meryem Ana’ya karşı bir görev bildiğini çünkü bir...”

“Çünkü bir?”

“Cadı avcısı olduğunu söyledi,” diye fısıldadım.

Yerin ayağımın altında sallandığını, odadaki bütün seslerin çok uzaktan geldiğini hissettim. William beni bir koltuğa oturtup dudaklarıma bir kupa

şarap dayadı. George bana hiç bulaşmadı, yüzü benimki gibi bembeyaz, hâlâ koltuklardan birinin sırtına tutunuyordu.

Dayımda hiçbir duygu ifadesi yoktu. “Kral, Anne’i gözlemesi için bir cadı avcısı mı tutmuş?” Şaraptan bir yudum daha alıp evet anlamında başımı salladım.

“O zaman Anne’in başı büyük dertte,” dedi.

“Dertte mi?” diye sordu George, kendini itip doğrularak.

Dayım başını salladı. “Şüphe duyan bir koca her zaman tehlikelidir. Şüphe duyan bir kralsa çok daha tehlikelidir.”

“Hiçbir şey yapmadı,” dedi George kararlılıkla. Yan gözle belli etmeden bedeninin yarattığı canavarı gördüğünde Anne’in içtiği andı aynı kelimelerle tekrarlayan ağabeyime baktım. ”Olabilir,” dedi dayım. “Ama kral onun bir şeyler yaptığını düşünüyor ve bu Anne’in hayatının kayması için yeterli.”

“Onu korumak için ne yapacaksın?” diye sordu George temkinle.

“Biliyorsun, George,” dedi dayım yavaşça, “onunla son kez özel bir görüşme yaptığımda bana saraydan gidebileceğimi söyleyip lanet okumuştu. İstediği yere kendi çabalarıyla vardığını, bana hiçbir şey borçlu olmadığını söyleyip beni kuleye kapattırmakla tehdit etmişti.”

“O bir Howard,” dedim şarabımı kenara koyup.

Beni başıyla onayladı. “Öyleydi.”

“Anne’den bahsediyoruz!” diye haykırdım. “Onu buraya getirmek için hepimiz hayatımızı feda ettik.”

Dayım başıyla onayladı. “Ya o bize teşekkür etti mi? Hatırladığım kadarıyla sen saraydan ihraç edildin. Yardımına ihtiyacı olmasa hâlâ orada olurdun. Beni krala tavsiye etmek şöyle dursun, tam tersini yaptı. Sen George, seni seviyor evet, ama tahta çıktığından beri sana bir kuruşluk faydası oldu mu? Kralın metresiyken de zaten şimdiki kadar kazanıyordun, değil mi?”

“Bu sevip sevmeme meselesi değil, ölüm kalım meselesi,” dedi George ateşli bir sesle.

“Oğlan doğurur doğurmaz yeri sağlamlaşacaktır.”

“Ama adam oğlan çocuğu veremiyor işte!” diye bağırdı George. “Katherine’e de veremedi, Anne’e de veremiyor. Adam iktidarsız! Bu yüzden Anne öyle korku içinde...”

Ölümcül bir sessizlik oldu. “Hepimizi böyle bir tehlikenin içine attığınız için Tanrı sizi affetsin,” dedi dayım soğuk bir sesle. “Böyle bir şey söylemek vatana ihanettir. Bunu duymamış olayım. Hiç söylemedin. Şimdi gidin.”

William ayağa kalkmama yardım etti ve üçümüz ağır ağır odadan dışarı çıktık. Eşikte George yakınmak için arkasına döndü fakat ağzını açamadan kapı suratına kapandı.

Anne sabah geç vakte kadar uyanmadı ve uyandığında inanılmaz öfkeliydi. Kralı bulmaya gittim. Saray halkı Greenwich Sarayı’na doğru yola çıkmak için eşya topluyordu ve kral bütün o gürültü ve uğultudan uzak bahçede, bovling sahasında, en sevdikleri tarafından kuşatılmıştı ki, Seymourlar bunların arasında en göze çarpandı. George’u onun yanında güven içinde gülümseyerek gördüğümde rahatladım, dayım da izleyiciler arasındaydı. Babam krala yüklü bir bahis önerdi ve kral bahsi kabul etti. Son top fırlatılana dek bekledim ve babam gülerek krala yirmi altın saydıktan sonra öne çıkıp reverans yaptım.

Kral beni görünce kaşlarını çattı. Biz Boleynlerin hiçbirinin artık onun gözdesi olmadığımızı hemen anladım. “Bayan Mary,” dedi sakin bir sesle.

“Majesteleri, beni ablam kraliçe hazretleri gönderdi.”

Başıyla onayladı.

“Sarayın Greenwich’e bir hafta geç gitmesini ve o iyice iyileşene kadar beklenmesini rica ediyor.”

“Geç kaldı artık,” dedi. “İyileştiğinde oraya gelip bize katılabilir.”

“Daha toplanmaya başlamamışlar bile.”

“Artık kraliçe için çok geç,” diye hatamı düzeltti. Anında bovling sahasında fısır fısır bir uğultu oldu. “Benden bir şeyler rica etmesi için artık çok geç. Öğreneceğimi öğrendim.”

Durakladım. İçimden güçlü bir ses onu yakasından yakala ve o şişko bencilliğini doya doya sars diyordu. Ablam karabasan gibi bir doğum sonrasında hasta olmuştu ve kocası burada gel keyfim gel güneşin altında bovling oynayıp bütün saraya artık kraliçenin onun için özel olmadığını ilan ediyordu.

“O zaman bilmelisiniz ki o, ben ve bütün Howardlar size ettiğimiz sadakat yemininden ve sevgimizden bir an bile dönmedik,” dedim. Dayımın bu akrabalık işlerini karıştırdığım için kaşlarını çatıp bana baktığını gördüm.

“Bunun hepiniz için bir sınama olmadığını umalım,” dedi hoşnutsuz bir tavırla. Sonra dönüp Jane Seymour’u yanına çağırdı. Kız gözlerini yere dikip hava atmadan parmak uçlarının üzerinde nedimelerin arasından sıyrılıp onun yanına geldi.

“Benimle yürür müsün?” diye sordu Henry farklı bir ses tonuyla.

Kız sanki cevap vermek bile onun için fazla büyük bir şerefmiş gibi reverans yaptı, sonra minik elini kralın mücevherlerle kaplı manşetinin üzerine yerleştirdi ve birlikte uzaklaştılar. Saray da arada belli bir mesafe bırakıp sıraya dizilerek onların peşinden gitti.

Saray halkı söylentiler yayıp duruyordu ve George’la ben tek başımıza üstesinden gelemiyorduk. Bir zamanlar Anne aleyhine söz söylemek ölüm cezasına kadar giden bir suçtu. Şimdiyse onun flörtleşen saray eşrafıyla ilgili espriler yapılıp şarkılar uyduruluyor, karnında bebek tutmaması skandal yaratacak imalı ağızlara alay konusu oluyordu.

“Henry neden bunları susturmuyor?” diye sordum William’a. “Tanrı biliyor ki, elinde bu konuda kanun çıkarma yetkisi var.”

Başını iki yana salladı. “İstedikleri her şeyi söylemelerine izin veriyor,” dedi. “Anne’in ruhunu şeytana sattığını söylüyorlar.”

“Aptallar!” diye gürledim.

Şefkatle ellerimi tutup sıktığım yumruklarımı açtı. “Ama Mary, bir düşünsene başka türlü nasıl canavar gibi bir bebek doğurabilir? Günah işlemiş olmalı.”

“Kiminle, Tanrı aşkına? Yoksa sen de mi onun şeytanla ilişkisi olduğuna inanıyorsun?”

“Eğer bu ona bir oğlan verecekse sence yapmaz mıydı?” diye sordu.

Bu beni durdurdu. Mutsuz mutsuz kahverengi gözlerine baktım. “Şşş,” dedim, kelimelerden bile korkarak. “Bunu düşünmek istemiyorum.”

“Ya gerçekten büyü yaptıysa ve sonunda o canavar bebek çıktıysa?”

“O zaman?”

“O zaman Henry’nin ondan boşanma hakkı doğar.”

Bir an gülmeye çalıştım. “Bu şu acıklı an için fazla acıklı bir espri oldu, William.”

“Şaka yapmıyorum, karıcığım.”

“Buna inanamıyorum!” diye haykırdım dünyanın böyle hızla ters düz oluşuna dayanamayarak. ”Bize neler oluyor, anlayamıyorum!”

Bahçede olmamıza ve her an saraylılardan birinin çıkagelebileceğine aldırmayarak kolunu belime dolayıp sanki çiftlik evinin ahırındaymışız kadar mahrem bir pozisyonda beni kendine çekti. “Aşkım, benim canım aşkım,” dedi şefkatle. “O canavarı doğurduğuna göre çok kötü bir şeyler yapmış olmalı. Ne olduğunu bilmiyorsun bile. Onun gizli ayak işlerine koşmadın mı? Ebe getirmedin mi? İksir almadın mı?”

“Sen kendin...”

Başıyla onayladı. “Evet, ben de ölü bir bebek gömdüm. Lütfen Tanrım bu mesele sessizce çözümlensin ve fazla soru sormasınlar.”

Saray halkının kraliçesini geride bırakarak yola çıktığı tek vakit Anne’in gülerek atının üzerinde Henry’yle birlikte uzaklaştığı ve Kraliçe Katherine’i tek başına bıraktığı zamandı. Şimdi Henry aynı şeyi tekrar yapıyordu. Anne hâlâ ayakta duramayacak kadar güçsüz bir halde bir sandalyenin tepesine tüneyerek yatak odasının penceresinden görünmeden gizlice Henry’nin, yanında Jane Seymour’la saray eşrafını en sevdiği yere, Greenwich Sarayı’na götürüşünü izledi.

Gülen kralın ve yeni favorisi genç dilberin peşinden giden mutlu saray ahalisinin arasında ailem de vardı. Annem, babam, dayım ve ağabeyim kralın sevgisi için ata biniyordu. Benle William ise çocuklarımızlaydık. Catherine sessizdi ve içine kapanmıştı, başını kaldırıp önce saraya, sonra bana baktı.

“Ne oldu?” dedim.

“Kraliçe olmadan yola çıkmak bana doğru gelmiyor,” dedi.

“Bize sonra katılacak, kendini tekrar iyi hissettiğinde,” dedim içim rahat etmese de.

“Jane Seymour’un Greenwich’teki odaları nerede olacak, biliyor musun?” diye sordu bana. Başımı iki yana salladım. “Odasını başka bir Seymour kızıyla paylaşmayacak mı?”

“Hayır,” dedi küçük kızım uzatmadan. “Dediğine göre kral sadece ona ve nedimelerine ait olacak odalar verecekmiş, müzik çalmaya devam edebilmesi için.”

Catherine’e inanmak istememiştim ama söyledikleri doğru çıktı. Öğrendik ki, Bakan Cromwell, Bayan Seymour diğer hanımlar tarafından rahatsız edilmeden lavtasını çalabilsin diye Greenwich’teki odalarını ona vermişti. Aslında Bakan Crornwell’in odaları gizli bir tünelle kralın özel odalarına açılıyordu. Jane tıpkı daha önce Anne’in yaptığı gibi kraliçenin

odalarına rakip bir alan, rakip bir saray oluşturmuştu. Kral sürekli oradaydı. Konuşuyor, kitap okuyor, müzik ya da şiir dinliyorlardı. Jane'le ya kendi odasında ya da onun odalarında gayrı resmi akşam yemekleri yiyor, masalarında ona eşlik eden Seymourlar kralın esprilerine gülüyor, onu kumara davet ediyordu veya Jane'i büyük salonda yemeğe götürüyor, onu yanına oturtuyordu. Sadece kraliçenin boş koltuğu insanlara boş sarayda kendi başına bırakılmış bir İngiltere Kraliçesi olduğunu hatırlatıyordu. Bazen Jane'in ablamın boş koltuğunun üzerinden eğilip Henry'ye bir şeyler söyleyişini seyrederken ben bile sanki Anne asla orada oturmamış ve Jane'in yan koltuğa geçişini durduracak hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

Henry'ye karşı o tatlı tavırları hiç değişmedi. Kızı Wiltshire'daki şekerkamışlarıyla beslemiş olmalılardı. Kral bacağının ağrısı yüzünden suratını da assa, bir geyik vurdu diye küçük bir oğlan çocuğu gibi zafer çığlıkları da atsa, Jane'in o tatlı, şefkat dolu hali asla değişmiyordu. Her zaman fazlasıyla sakindi, fazlasıyla dindardı. Henry onu hep küçük sunağının başında elinde sıkı sıkı tuttuğu tespihiyle dizlerinin üzerinde başı dimdik buluyordu ve kız olağanüstü alçakgönüllüydü.

Anne'in İngiltere'ye ilk geldiğinde saray halkına tanıttığı o şık yarım ay şeklindeki başlığı bir kenara fırlattı. Onun yerine Kraliçe Katherine'in yaptığı gibi yuvarlak başlıklar takmaya başladı, ki bunları takanlar daha bir sene önce inanılmaz rüküş ve kılıksız sayılıyordu. Henry bizzat kendi ağzıyla İspanyol giysilerinden nefret ettiğini söylemişti ama başlığın acımasızlığı Jane'in duru güzelliğine yaldızlı kâğıt gibi yakışıyordu. Kız bu başlığı, dünyevi gösterişlere olan tiksintisini kanıtlamak için bir rahibenin bonesini taktığı gibi takıyordu. Ama başlıklar açık mavi, açık yeşil, açık sarı, yani bütün berrak ve açık renklerdeydi, sanki arka plandaki tuvali bütünüyle ılımlıymış gibi.

Bir akşam Madge Shelton, cesur, cilveli, hafif meşrep yaşayan küçük Madge Shelton Fransız stili kesilmiş manşetleri düzeltilip İngiliz kesimine dönüştürülmüş yüksek yakalı elbisesine uygun açık mavi üçgen başlığıyla yemeğe indiğinde Jane'in ablamın yerine doğru yolun yarısını kat ettiğini anladım. Birkaç gün sonra saray kadınlarının hepsi üçgen başlıklara bürünüp gözlerini yere dikerek yürümeye başladı.

Anne bize şubat ayında katıldı. Saraya büyük bir gösteriyle, başının tepesinde dalgalanan kraliyet sancağı, arkasında Boleyn sancağı ve

siyahlara bürünmüş bir alay uşakla at üstünde giden bir alay beyefendiyle geldi. George'la ben onu arkamızdaki büyük kapılar Henry'nin yokluğu görünecek biçimde ardına dek açık, kapının önünde bekliyorduk.

"Ona Jane'in odalarından bahsedecek misin?" diye sordu George bana.

"Ben söylemem," dedim. "Sen söyle."

"Francis ona insanların içinde söylememizin daha iyi olacağını düşünüyor. Öfkesini saray eşrafının önünde göstersin."

"Francis'le kraliçeden mi konuşuyorsunuz?"

"Sen de William'la konuşuyorsun."

"William benim kocam."

George evet anlamında başını sallayıp Anne'in alayının kapıya yaklaşan ilk adamına doğru baktı.

"William'a güveniyor musun?"

"Tabii ki."

"Ben de Francis'e karşı aynı hisleri duyuyorum."

"Aynı şey değil."

"Onun bana karşı olan sevgisinin ne düzeyde olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bir kadının bir erkeği sevmesiyle aynı şey olmadığını biliyorum."

"Evet. Onu bir erkeğin bir erkeği sevdiği gibi seviyorum."

"Bu kutsal yazılara aykırı."

Ellerimi tutup o karşı koyulmaz Boleyn gülümsemesiyle gülümsedi. "Mary, olan oldu. Bazı tehlikeli zamanlarda beni rahatlatan tek şey Francis'in bana olan sevgisi. Bırak bu kadarı benim olsun. Çünkü Tanrı şahidim birkaç başka eğlencem daha var ve sanırım büyük bir tehlikenin ortasındayız."

Anne'in atlı alayı önümüzden geçti ve Anne ışıldayan bir gülümsemeyle atını bizim yanımızda durdurdu. Kopkoyu kırmızı bir binici giysisi giymiş, yine koyu kırmızı, önünde kocaman yakut bir broşla iliştirilmiş uzun bir tüyü bulunan bir başlığı başının gerisine yerleştirmişti.

"Vivat Anne!" diye bağırdı ağabeyim, onun bu vurgulu tarzına karşılık.

Anne'in bakışları arkamıza uzanıp kralın onu beklediğini umarak büyük salonu taradı. Henry'nin olmadığını görünce yüz ifadesi hiç değişmedi.

"İyi misin?" diye sordum, öne çıkıp.

"Tabii ki," dedi neşeyle. "Neden iyi olmayayım ki?"

Başımı iki yana salladım. “Bir nedeni yok,” dedim temkinli temkinli. Belli ki, daha öncekilerde yaptığımız gibi bu seferki ölü bebekten de hiç bahsetmemeliydik.

“Kral nerede?”

“Avda,” dedi George.

Anne önünde uşaklar kapıyı açmak için koşarken sağlam adımlarla saraya girdi.

“Geleceğimi biliyor muydu?” diye sordu omzunun üzerinden.

“Evet,” diye cevapladı George.

Başıyla onayladı Anne ve odalarına geçip kapıları kapatana kadar bekledi. “Nedimelerim nerede?”

“Bazıları kralla ava gitti,” dedim. “Bazıları da...” Cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilmediğimi fark ettim. “Bazıları da gitmedi,” dedim çaresizce.

Bakışları benden uzaklaşıp tek kaşı kalkarak George’a yöneldi. “Bana kız kardeşimin ne demeye çalıştığını açıklar mısın?” dedi. “Fransızca ve Latincesinin anlaşılmadığını biliyordum ama görünüşe bakılırsa artık İngilizceyi de beceremiyor.”

“Nedimelerin Jane Seymour’un başında,” dedi George lafı uzatmadan. “Kral ona Thomas Cromwell’in odalarını verdi, her akşam onunla yemek yiyor. Orada minik bir sarayı var.”

Anne bir an nefesini tuttu, gözleri ağabeyimden bana kaydı. “Bu doğru mu?”

“Evet,” dedim.

“Thomas Cromwell’in odalarını ona mı verdi? Kral kimseye haber vermeden onun odalarına mı girebiliyor?”

“Evet.”

“Sevgililer mi?”

George’a baktım.

“Bilmek mümkün değil,” dedi. “Ama bence değiller.”

“Değiller, öyle mi?”

“Görünüşe bakılırsa evli bir erkeğin yanında olmasını reddediyor,” dedi. “Erdemli kadını oynuyor.”

Anne sanki dünyasındaki bu değişimi çözmeye çalışırmış gibi ağır adımlarla pencereye yürüdü. “Ne umuyor olabilir?” diye sordu. “Eğer Henry’yi böyle yanında tutup aynı zamanda kendine elletmiyorsa?”

İkimiz de sorusunu cevaplayamadık. Bunu bizden daha iyi kim bilebilirdi?

Anne bir kedininki gibi gözlerle bize döndü. “Beni ortadan kaldırmayı mı düşünüyor? Bu kız deli mi?”

Yine cevaplayamadık.

“Ve Cromwell bu Seymour cümbüşü için saraydan gönderildi, öyle mi?”

Başımı iki yana salladım. “Odalarını Cromwell kendi teklif etti.”

Teselli arar gibi, tuhaf bir bakışla, sanki ondan emin değilmiş gibi George’a baktı. Ama George onu asla yanıltmamıştı. Şefkatle yanına gidip bir ağabey edasıyla elini onun omzuna koydu. Ona sarılmak için yüzünü dönmektense Anne onu arkasına alana dek gerileyip başını göğsüne yasladı. George bir iç çekip ona sarıldı ve ayakta, pencereden Thames’e vuran kış güneşinin parıltısına bakarak onu hafif hafif salladı.

“Bana dokunmaktan korkacağını sanıyordum,” dedi Anne yumuşacık bir sesle.

George başını iki yana salladı. “Ah, Anne. Ülke ve kilise kanunlarına kalırsak şimdiye dek yüzlerce defa aforoz edilmem gerekirdi.”

Bu lafla ürperdim, Anne’se küçük bir kız gibi kıkırdadı.

“Ayrıca yaptığımız her şey aşk adına yapıldı,” dedi George şefkatle.

Anne onun kollarında dönüp ağabeyimin yüzünü inceleyerek uzun uzun ona baktı. O an ablamın daha önce kimseye böyle baktığını görmediğimi fark ettim. Ona ağabeyimin duygularını umursar gibi bakıyordu. George onun için sadece hırslarına giden bir basamak değildi. George onun sevdiği erkekti. “Sonucu canavarımsı olsa bile mi?”

George omuz silkti. “Teolojiden anladığımı iddia edemem ama kısrağım bir bacağı diğerine yapışık bir tay doğurdu ve onu büyücülükle suçlamadım. Bu tür şeyler doğada oluyor, her zaman bir anlamı olamaz. Sen şanssızdın, o kadar.”

“Beni korkutmasına izin vermeyeceğim,” dedi Anne kararlılıkla. “Azizlerin kanı diye domuz kanı verdiklerini, kutsal suyu nehirden aldıklarını gördüm. Kilise öğretilerinin, yarısı insanları gütmek, yarısı da korkutup sindirmek için. Rüşvet kabul etmeyeceğim ve korkmayacağım. Hiçbir şeyden. Kendi yolumu çizme kararı aldım ve bunu yapacağım.”

George onu dinliyor olsaydı sesindeki o sert, gergin tonu fark edebilirdi ama Anne'in kesin, kararlı yüzünü seyrediyordu. “İleri ve yukarı Anna Regina!” dedi.

Anne kocaman bir gülümsemeyle ona gülümsedi. “İleri ve yukarı. Ve bir sonraki oğlan olacak.” George'un kollarında dönüp ellerini omuzlarına koydu ve ona sevgilisine bakar gibi baktı. ”Şimdi ne yapmalıyım?”

“Onu yeniden elde etmelisin,” dedi George hevesle. “Sakın azarlama, korktuğunu görmesine izin verme. Bildiğin bütün oyunları oyna ve onu kendine çağır. Onu yeniden büyüle.”

Anne durakladı, sonra gülümseyip ona pırıl pırıl yüzünün gerisindeki gerçeği açıkladı. “George, onunla ilk oynaşmaya başladığım yaştan on yaş daha yaşlıyım. Neredeyse otuzuma geldim. Benden sadece bir canlı çocuğu var ve şimdi bir canavar doğurduğumu biliyor. Onu reddedeceğim.”

George ablamın omuzlarını daha sıkı kavradı. “Onu reddedemezsin,” dedi. “Yoksa hepimiz tepetakla oluruz. Onu kendine yeniden bağlaman lazım.”

“Ona arzularının peşinden gitmeyi ben öğrettim. Şimdiyse arzularının Tanrının direktifleri olduğunu sanıyor. Bir şeyin Tanrı'nın isteği olduğunu düşünmesi yeterli. Bunu papazların, piskoposların, hatta Papa'nın bile onaylamasına gerek yok. Saçma sapan arzularını kutsal sanıyor. Böyle bir insanı karısına kim geri döndürebilir?”

George yardım almak için ablamın başının tepesinden bana baktı. Onlara biraz yanaştım. “Keyfine düşkün,” dedim. “Biraz rahatlatacak bir şeyler yap. Onu okşa, harika olduğunu söyle, övgülere boğ ve ona nazik davran.”

Bana sanki İbranice konuşuyormuşum gibi baktı. “Ben onun sevgilisiyim, annesi değil,” dedi duraksamadan.

“Ama artık bir anne istiyor,” dedi George. “Yaralandı, kendini yaşlı ve yıpranmış hissediyor. Yaşlanmaktan korkuyor, ölümden korkuyor. Bacağındaki yara leş gibi kokuyor. İngiltere'ye bir prens bırakmadan ölmekten ödü patlıyor. İstediği tek şey yine kendini iyi hissedene kadar ona iyi davranacak bir kadın. Jane'in tek hilesi tatlı dilli olması. Ondan daha tatlı olmalısın.”

Anne sessizdi. Hepimiz taç gözünün önünde olduğu sürece kimsenin Jane Seymour'dan daha tatlı olamayacağını biliyorduk. O mükemmel baş döndürücülüğüyle Anne bile tatlılıkta Jane Seymour'u geçemezdi.

Yüzündeki pırıltı söndü ve bir an o solgun yüzünde annemizin sert yüzünü gördüm.

“Tanrıdan diliyorum ölsün,” dedi aniden kin dolu bir sesle. “Eğer başına tacımı takıp kıçını tahtıma yerleştirirse umarım bu onun ölümü olur. Umarım genç ölür. Umarım ona bir oğlan doğururken ölür. Ve umarım oğlu da ölür.”

George gerildi. Pencereden av tayfasının dönmekte olduğunu görmüştü.

“Aşağı koş, Mary ve krala gelmek üzere olduğumu söyle,” dedi Anne, George’un kollarından ayrılmadan.

Kral atından inerken aşağı koştum. Yere inip bacağına ağırlık verdiğinde yüzünün buruştuğunu gördüm. Jane yanındaydı ve etrafları Seymour ordusuyla çevriliydi. Annemi, babamı, dayımı görmek için etrafıma bakındım, geride sönük sönük bekliyorlardı.

“Majesteleri,” dedim, reveransla eğilerek. “Ablam kraliçe hazretleri geldi ve benden Siz Majestelerine iyi dileklerini iletmemi istedi.”

Henry asık suratıyla bana baktı, alnı acıyla kırışmış, dudakları büzülmüştü. “Ata binmekten yorulduğumu ve onu akşam yemeğinde göreceğimi söyle.”

Ağır aksak adımlarla yaralı bacağına dikkat ederek yanımdan yürüyüp geçti. Sör John Seymour kızının atından inmesine yardım etti. Kızın yeni binici giysisi, yeni atı, eldivenli elinden bana göz kırpan pırlantası gözümden kaçmadı. İçimden ona zehrimi akıtmak geldi fakat bunun yerine, dilimi ısırıp gülümsedim ve babasıyla ağabeyi ona eşlik ederken odalarına, kralın gözdesi olan odalarına giden büyük kapıda onlara yol verdim.

Babamla annem Seymourlar’ın peşinden onların alanını takip etti. Bana Anne’in nasıl olduğunu sormalarını bekledim ama başlarıyla selamlamaktan öte bir şey yapmadan geçip gittiler. “Anne iyi,” dedim annem geçerken.

“İyi,” dedi soğuk bir tavırla.

“Onu görmeye gelmeyecek misin?”

Yüzü kısır bir kadın kadar bomboştu. Sanki hiçbirimiz ondan doğmamıştık. “Kral onun odalarına gittiğinde ben de onu görmeye giderim,” dedi.

Anladım ki Anne, George ve ben kendi başımıza kalmıştık.

Hanımlar nerede daha fazla bal olduğunu kestiremeyen eşek arıları gibi sürü halinde Anne’in odalarına geri üşüştü. Anne’in kendine güvenle geri dönüşünün yarattığı başlık kargaşasına gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

Bazıları tekrar Anne’in takmaya devam ettiği Fransız başlıklarına geri döndü. Bazıları Jane’in favorisi olan ağır üçgen başlıkları takmaya devam etti. Hepsi kraliçenin güzel odalarına mı geçmeli, yoksa Seymourlarla birlikte mi kalmalı sorusunun cevabını bulmaya çalışıyordu. Kral şimdi hangisine gidecekti? Hangisini tercih edecekti? Madge Shelton üçgen başlıklar takıyor ve Jane Seymour’un çemberine doğru yolunu yapmaya çalışıyordu. Hiç kimse değilse bile Madge, Anne’in düşüşe geçtiğini hissediyordu.

Odaya girdim, üç kadın da ben yaklaşır yaklaşmaz sustu. “Haber neymiş?” diye sordum.

Kimse bir şey söylemedi. Sonra Jane Parker, bütün skandal habercilerinin en güvenilir olanı yanıma geldi. “Kral Jane Seymour’a hediye göndermiş, koca bir kese dolusu akın ama Jane hediyeyi reddetmiş.”

Bekledim.

Jane’in gözleri sevinçle parlıyordu. “Evli olduğu sürece kraldan hediye kabul edemeyeceğini söylemiş. Böyle bir şey şerefini lekelermiş.”

Lafın gizemini çözmeye çalışarak bir an durakladım. “Şerefini lekelermiş?”

Jane başıyla onayladı.

“İzninle,” dedim. Kadınların arasından geçerek Anne’in özel odalarına doğru yollandım. George içeride onunlaydı ve Sör Francis de yanlarındaydı. “Seninle yalnız konuşmalıyım,” dedim dosdoğru.

“Sör Francis’in yanında konuşabilirsin,” dedi.

Derin bir nefes aldım. “Jane Seymour’un kralın hediyesini reddettiğini biliyor musunuz?”

Hayır anlamında başlarını salladılar. “Dediklerine göre evli bir kadın olana dek böyle bir hediyeyi kabul edemeyeceğini, şerefinin lekeleneceğini söylemiş.”

“Ah,” dedi Sör Francis.

“Bence erdemli kadını fazla abartmasından öte bir şey değil ama saray bununla çınlıyor,” dedim.

“Bu krala kızın başka biriyle evlenebileceğini hatırlatır,” dedi George. “Bu olasılıktan hiç hoşlanmamıştır.”

“Faziletleriyle hava atmış,” dedi Anne.

“Zamanla havası söner,” dedi Sör Francis. “Bunların hepsi tiyatro. Atı hiç de reddetmedi, değil mi? Ya da pırlanta yüzüğü? Ya da içinde kralın

resmi olan madalyonu? Ama şimdi saray ve kısa zamanda bütün dünya kralın zenginlikte hiç gözü olmayan bir kıza gönlüğünü kaptırdığını konuşuyor olacak. Tam gözünden! Üstelik hepsi tek bir resimde.”

Anne dişlerini gıcırdattı. “Katlanılmaz bir kadın.”

“Ve ona bunları ödetmenin bir yolu yok,” dedi George. “O yüzden düşünme bile. Başını kaldır, gülümsemeye devam et ve becerebiliyorsan kralı büyüle.”

“Yemekte İspanya’yla yeniden ittifak yapılacağından bahsedilebilir,” diye uyardı Sör Francis, Anne sandalyesinden kalkarken. “Bence hiç karşı çıkma.”

Anne omzunun üzerinden ona baktı. “Eğer ben de bir Jane Seymour olup çıkacaksam kral beni de bir kenara atsın daha iyi,” dedi. “Beni ben yapan her şey, esprilerim, öfkem ve kilisenin reformuna olan tutkum reddedilecekse, o zaman kendi kendimi bir kenara kaldırıp atıvereyim. Kralın istediği söz dinleyen bir kadınsa, tahta başından heveslenmemem gerekirdi. Ben ben olamıyorsam, burada olmama da gerek yok.”

George onun yanına gidip elini kaldırdı ve öptü. “O seni istiyor,” dedi. “Bütün bunlar sadece kralın geçici hevesleri. Tıpkı Madge’i istediği gibi, tıpkı Leydi Margaret’i istediği gibi, şimdi de Jane’i istiyor. Aklı başına gelecek ve sana geri dönecektir. Kraliçe onu ne kadar uzun elinde tuttu, bir düşün. Henry bir düzine kere gidip ona geri döndü. Sen onun karışısın, prenseslerin anasısın, tıpkı Katherine’in olduğu gibi. Onu elinde tutabilirsin.”

Anne bu sözlere gülümsedi, omuzlarını dikleştirdi ve bana kapıyı açmamı işaret etti. Koyu yeşil kadife elbisesi, kulaklarında zümrütleri, başlığında parlayan pırlantaları, boynunda incilerinin arasına yerleştirilmiş ‘B’ harfiyle dışarı çıktığında saray halkından bir uğultu geldi.

Şubat sonuna doğru hava çok soğudu ve sarayın önündeki Thames dondu. İskele bembeyaz buzların bir uzantısıymış gibi göründü, iskelenin çitinin önündeki basamaklar pürüzsüz birer cam oldu. Nehir her yere gidebilecekmiş gibi görünen tuhaf bir yola benzedi. Buzun ince olduğu yerlerden aşağı baktığımda suyun hareket ettiğini görebiliyordum, berrak buz tabakasının altı yemyeşil ve tehlike doluydu.

Kar yağdıkça Greenwich'in etrafındaki bahçeler, iki yanı ağaçlıklı yürüyüş yolları, duvarlar, hepsi mucizevi bir beyazlığa bürünüp sonra donuyor, sonra tekrar karla kaplanıyordu. Keyif bahçelerinin meyve ağaçlarıyla çevrili yürüyüş yollan donmuştu. Güneşli sabahlarda beyaz kristallerle süslü örümcek ağları en ince dalların üzerine serilmiş danteller gibiydi. Her bir filiz, en ince dallar bile, sanki bir ressam her bir ağacın her bir detayını göstermek için hepsini özenle boyamış gibi beyaza boyanmıştı.

Geceleri doğudan gelen buz gibi bir rüzgâr, Rus rüzgârı etrafa dondurucu bir' soğuk yayıyordu. Ama gündüzleri güneş pırıl pırıldı ve yürüyüş yolunun koyu renkli porsuk ağaçlarında kızıl gerdanlar zıplayıp ekmek kırıntısı beklerken, soğuğu seven kazlar başımızın tepesinde bağırıp uzun başlarıyla suda bir aralık bulmaya çalışırken bahçelerde koşup donmuş otların üzerinde bovling oynamak çok zevkliydi.

Kral kış eğlenceleri düzenlememiz gerektiğini ve buzlu sahada mızrak dövüşü olacağını, buz dansı yapılacağını, kızaklarla, ateş yutan sihirbazlarla, akrobatlarla maskeli balolu bir kış festivali düzenleneceğini ilan etti. Ayı tuzağı yapılacaktı ki, bu bilinen tuzak oyunundan on kat daha eğlenceli oldu. Zavallı hayvan buzun üzerinde kaydı, düştü, sonra kayan köpeklere doğru tekrar atıldı. Köpeklerden biri tekrar kaçabileceğini düşünerek bir ısırık almak üzere ayıya doğru koştu ama beceriksiz patilerinin buzun üzerinde işe yaramadığını anladı. Ayı hayvanın sırtına bir pati darbesi indirerek onu öbür dünyaya gönderdi. Kral bu görüntüye gürleye gürleye güldü.

Donan nehri yol gibi kullanarak Smithfield'dan öküzler getirip bunları nehrin kenarında yaktıkları dev ateşlerde şişte çevirdiler. Uşaklar ellerinde sıcak ekmeklerle mutfaktan nehir kenarına mekik dokurken köpekler, bir parça da onlara düşer umuduyla uşakların peşinde koşturup durdu.

Jane beyaz ve mavilere bürünmüş bir kış prensesiydi, boynuna ve başlığının etrafına beyaz kürk parçaları geçirilmişti. Buzun üzerinde yalpalaya yalpalaya kayıyordu ve babasıyla ağabeyi onu iki taraftan desteklemek için yanına gitti. Sonra kızı krala doğru götürüp ittiler, o pasif güzellik tahta doğru gönderiliyordu ve ben içimden Seymour kızı olmak, aynı Boleyn kızı olmak gibi olmalı, diye geçirdim, baba ve ağabey seni krala doğru iter ve sende kaçabilmek için ne yeterli yetenek, ne de yeterli bilgelik vardır.

Henry'nin yanında Jane için her zaman boş bir sandalye vardı. Kraliçenin tahtı olması gerektiği gibi sağında duruyordu ama solunda kaymaktan yorulduğunda oturabilmesi için Jane'e bir sandalye ayrılmıştı. Kral kaymıyordu, bacağı hâlâ iyileşmemişti ve ortalıkta acıyı dindirmek için Fransız doktorlara ya da Canterbury'ye yapılacak dini bir gezi söylentisi dolanıyordu. Adamın çatık kaşlarını sadece Jane düzeltebiliyordu ve bunu hiçbir şey yapmadan başarıyordu. Sadece kralın yanında durdu, insanların iki kolundan tutup onu kralın etrafında kaydırmalarına izin verdi, horoz dövüşünde gerildi, ateş yutan sihirbaza nefesini tuttu, her zaman davrandığı gibi, tam bir budala gibi davrandı ve bu kralı Anne'in yapamadığı bir şekilde yatıştırıyordu.

Anne her üç günde bir kralla akşam yemeği yemek üzere buza teşrif etti ve onu balina kemiğinden keskin patenleriyle Rus dansçısı gibi zarif buzun üzerinde kayarken gördüğümde içimden biz Boleynlerin her birinin bu mevsim ince buzda dans edeceğini düşündüm. Ablamın ağzından çıkan en masum laf bile kralın kaşlarını çatmasına neden oluyordu. Ağzıyla kuş tutsa kocasını memnun etmesi mümkün değildi. Adam sürekli o domuz gibi kısık gözleriyle şüphe içinde ablamı izliyor, bir yandan da küçük parmağına taktığı yüzükle oynayarak parmaklarını birbirine sürtüyordu.

Anne onu neşesi ve güzelliğiyle baştan çıkarmaya çabaladı. Henry sürekli mızmız ve sıkıcı olmasına rağmen ona karşı öfkesini tutmaya çalıştı. Dans etti, kumar oynadı, güldü, paten kaydı, her yanıyla neşe saçtı, her şeyiyle ışıl ışıklı. Jane Seymour'u arka plana atıverdi, Anne'in keyfi yerindeyken hiçbir erkek başka bir kadına bakamazdı. Başı dimdik dans pistine çıktığında, biri onunla konuşurken boynunu çevirdiğinde, erkekler onun güzelliğine yazdığı şiirlerle etrafını sardığında, müzisyenler ona şarkılar çaldığında, eğlenen sarayın ilgi odağı olduğunda kral bile gözünü ondan alamıyordu. Kral gözünü ondan alamıyordu ama bakışları eskisi gibi büyülenmiş değildi. Ona bakarken sanki Anne'i çözmeye çalışır gibiydi, cazibesiyle ihanet edişini böylece ona olan yemininin bozulduğunu görmek ister gibi, bir zamanlar kendisine çok hoş görünen her şeyden onu arındırmaya çalışır gibiydi. Ona bir erkeğin servet ödeyerek aldığı ama bir sabah kalktığında aniden ona değersiz görünen ve örgülerini çözüp atmak istediği bir halıymış gibi bakıyordu. Ona sanki kendisine bu kadar pahalıya mal olmasına rağmen karşılığında ne kadar az şey aldığına inanamazmış

gibi bakıyordu. Ve Anne’in cazibesiyle canlılığı bile iyi bir alışveriş yaptığına ikna olmasına yetmiyordu.

Ben Anne’i izlerken George’la Francis de Cromwell’i izliyordu. Söylentilere göre kral, Anne’i evliliğin başından beri geçerli olmadığına dayanarak bir kenara atmayı planlıyordu. George’la ben bu fikre güldük ama Francis güzel bir noktaya parmak basarak meclisin nisanda elle tutulur bir nedene dayalı olmadan dağıtılacağını hatırlattı.

“Bu neyi değiştirir ki?” dedi George.

“Kral kraliçeye karşı harekete geçerse ülkenin bütün iyi eyalet şövalyeleri eyaletlerine geri dönmüş olacak,” diye cevapladı Francis.

“Hiçbiri kraliçeyi korumayacaktır,” dedim. “Hepsi ondan nefret ediyor.”

“Ama kraliçeliğin onurunu korumak isteyebilirler,” dedi. “Kraliçe Katherine aleyhine yemin etmeye zorlandılar, Prenses Mary’yi reddettiklerine, Prenses Elizabeth’i tanıdıklarına dair yemin etmeye zorlandılar. Kral eğer şimdi de Anne’i bir kenara atarsa kendilerini aptal yerine konmuş gibi hissedebilirler ve bu hoşlarına gitmeyecektir. Eğer kral tekrar Papa’nın sözüne dönerse, bunun yenip yutulamayacak kadar hızlı bir geri dönüş olduğunu düşünebilirler.”

“Ama kraliçe öldü,” dedim eski hanımım Katherine’i düşünerek. “Anne’le olan evliliği bitse bile kral artık eski karısına geri dönemez.”

George beynimin bu kadar yavaş işlemesine dayanamayıp mırıl mırıl söylendi ama Sör Francis daha sabırlıydı. “Papa’ya göre, Henry’nin Anne’le olan evliliği zaten geçersiz. Bu da Henry’nin dul olduğu ve yeniden evlenebileceği anlamına gelir.”

Elimizde olmadan üçümüz de dönüp krala baktık. Buz mavisi platformun üzerinde duran tahtından ayağa kalkmak üzereydi. Sör John Seymour’la Sör Edward Seymour iki tarafına geçmiş ona yardım ediyordu. Jane onun önünde duruyor, sanki hayatında karşısındaki bu şişko ve iktidarsız heriften daha yakışıklı birini görmemiş gibi hafifçe aralanmış dudaklarıyla gülümsüyordu.

Buzun diğer ucunda Thomas Wyatt ve Henry Norris’le kayan Anne ona doğru gelip öylesine sorar gibi, “Şimdi ne yapıyoruz, kocacığım? Kalmıyor musun?” dedi.

Kraliçe ona baktı. Ablamın yüzü soğuk rüzgârda pembe pembeydi, başında o uzun tüylü kırmızı başlığı vardı ve bir tel saç yanaklarına düşmüştü. Göz kamaştırıcı, inkâr edilemeyecek kadar güzel görünüyordu.

“Ağrım var,” dedi ağır ağır. “Sen orada kendini eğlendirirken ben burada acı çekiyordum. Dinlenmek için odama gidiyorum.”

“Ben de seninle geleyim,” dedi Anne hemen ona doğru kayarak. “Bilseydim yanında kalırdım ama sen git kay dedin. Yazık sana kocacığım. Sana bir ıhlamur yapayım, sonra da istersen yanında kalıp sana kitap okurum.”

Henry başını iki yana salladı. “Uyusam daha iyi olur,” dedi. “Okumanı dinlemektense sessizliği tercih ederim.”

Anne kızardı. Henry Norris ve Thomas Wyatt orada olduklarına pişman olup başlarını çevirdi. Seymourlar’ın yüzleri diplomatik bir ifadesizi iğe büründü.

“Akşam yemeğinde görüşürüz o zaman,” dedi Anne, öfkesini bastırarak. “İyi dinlenmen ve ağrının geçmesi için sana dua edeceğim.”

Henry onu başıyla onaylayıp öte tarafa döndü. Seymourlar onu kollarından kavrayıp kaymaması için buzun üzerine serilmiş olan gösterişli kilimlerde yürümesine yardım etti. Jane tercih edildiği için özür dilermiş gibi süklüm püklüm gülümseyerek Henry’nin peşinden ilerledi. ”Nereye gittiğini zannediyorsun, Bayan Seymour?” Anne’in sesi kırbaç gibiydi.

Genç kadın dönüp kraliçenin önünde reveransa geçti. “Kral onunla gidip ona bir şeyler okumamı istedi,” dedi, gözleri yerde. “Latinceyi o kadar iyi okuyamıyorum. Ama azıcık Fransızca okuyabiliyorum.”

“Azıcık Fransızca mı okuyabiliyorsun!” diye haykırdı altı yaşından beri üç dil konuşup yazan ablam.

“Evet,” dedi Jane gururla. “Gerçi okuduğumdan bir şey anlamıyorum.”

“Bahse girerim hiçbir şey anlamıyorsun,” dedi Anne. “Gidebilirsin.”

Bahar 1536

Buzlar eridi ama havanın ısındığı pek söylenemezdi. Kar taneleri bovling sahasında küme küme çiçeklere dönüştü ama çimenler öyle su çekmişti ki, oynamak mümkün değildi. Yürüyüş patikaları da yürünemeyecek kadar ıslaktı. Kralın bacağı iyileşmiyordu ve üzerine koydukları bütün yara lapalarıyla ilaçlar iltihabı arttırmaktan başka bir işe yaramıyor gibiydi. Henry bir daha hiç dans edemeyeceğinden korkmaya başladı. Fransa Kralı Francis'in sağlığının oldukça yerinde olduğunu duyunca daha da canı sıkıldı.

Lent mevsimi geldi, dans ve ziyafet faslı sona erdi. Anne'in onu baştan çıkartıp karnına bir bebek daha yerleştirme imkânı da suya düştü. Kimse, kralla kraliçe dahi Lent zamanı birlikte yatamazdı, bu yüzden Anne, Henry'yi yumuşak koltuğunda sakat bacağını bir tabureye uzatmış, yanında Jane ona dini kitaplardan bölümler okurken seyretmek zorunda kalıyor, karısı olarak kralı yatağına çağırma hakkı bile olmadığını biliyordu.

Geri planda kalmış, bir kenara atılmıştı. Her gün odasındaki nedimeler tek tek azalıyordu, her biri kraliçenin nedimeleri olarak seçilmişti ve bu görevle maaş alıyordu ama hepsi artık Jane Seymour'un odasındaydı. Anne'e tek sadık kalanlar oraya zaten kabul edilmeyenlerdi. Bizim ailemiz, Madge Shelton, Anne Yenge, kızım Catherine ve ben. Bazı günler odasındaki beyler sadece George ve onun arkadaş takımı oluyordu. Sör Francis Weston, Sör Henry Norris, Sör William Brereton. Ben de kocamın birlikte olmamam için beni uyardığı o adamların arasında kalıyordum mecburen çünkü Anne'in başka dostu yoktu. Kart oynuyor, müzisyenleri çağırıyor ya da Sör Thomas Wyatt varsa şiir yarışması yapıyorduk. Bütün erkekler dünyanın en güzel kraliçesine birer satırlık aşk sonesi yazıyordu ama bunların hepsinin ortasında, sevinç ve neşe olması gereken bölümde koca bir boşluk vardı. Mutluluk Anne'den gittikçe uzaklaşıyordu ve Anne onu nasıl yeniden yakalayabileceğini bilmiyordu.

Mart ayının ortalarında gururunu bir kenara bırakıp benden dayımızı çağırmamı istedi.

"Şimdi gelemem. Yapacak işlerim var. Söyle, akşamüzeri uğrayacağım."

“Kimsenin kraliçeyi böyle bekletemeyeceğini sanıyordum,” dedim.

Akşamüzeri dayım geldiğinde Anne onu hiçbir hoşnutsuzluk emaresi göstermeden karşıladı ve yalnız konuşabilmeleri için pencere kenarına götürdü. İkisi de nazik hırlamaların ötesinde seslerini yükseltmedi, zaten konuşmalarını duyacak kadar yakınlarındaydım.

“Seymourlar’a karşı yardımına ihtiyacım var,” dedi. “Jane’i başımızdan def etmemiz lazım.”

Dayım pişmanlık dolu bir ifadeyle omuz silkti. “Sevgili yeğenim, sen bana dilediğim kadar yardımcı olmadın ki. Hatta çok kısa bir süre önce beni krala şikâyet ettin. Eğer kraliçe olmaya devam edemiyorsan, Howard kızı da değilsin demektir.”

“Ben Boleyn kızıyım, Howard kızıyım,” diye fısıldadı Anne, eli boynundaki ‘B’ harfinin üzerinde. “Bir dolu Howard kızı var,” dedi dayım hiç zorlanmadan. “Karım Lambeth’teki evde bu kızların bir düzinesiyle birlikte kalıyor, kuzenlerin orada, her biri de senin kadar, Mary kadar, Madge kadar güzel. Her biri cıvıl cıvıl, kanlı canlı. Henry hanımından bıktığında yatağını bu Howard kızlarından biri ısıtacak, her zaman bir yenisi vardır.”

“Ama ben kraliçeyim! Nedimelerden biri değil.”

Dayım onu başıyla onayladı. “Bak sana bir teklifte bulunacağım. George nisanda Şövalyelik Unvanını alabilirse, arkanda olacağım. Sen ailemiz için bunu başar, bakalım ailemiz senin için neler başarabilecek.”

Anne durakladı. “Bunu George için isteyebilirim.”

“İste o zaman,” diye salık verdi dayım. “Ailemize bir iyilikte bulunabilirsen o zaman seninle yeni bir anlaşma yapar, seni düşmanlarına karşı koruruz. Ama bu kez efendinin kim olduğunu unutma, Anne.”

Anne savunma güdüsüyle dudağının içini ısırdı, dayımın önünde reveransa geçip başını önüne eğdi.

23 Nisan’da kral Şövalyelik Unvanını Seymourlar’ın bir dostu olan ve onlar tarafından aday gösterilen Sor Nicholas Carew’a verdi. Ağabeyim George göz ardı edildi. Yeni ödüllerin şerefine verilen ziyafette dayım ve Sor John Seymour yan yana oturup en iyi etlerle dolu bir tabağı paylaştılar ve birlikte harika zaman geçiriyormuş numarası yaptılar.

Ertesi gün nasıl olduysa Jane Seymour bizimle birlikte kraliçenin odalarında oturuyordu ve bu yüzden kraliçenin odalarında saraya övgüler yağdıran bir vızıltı vardı. Müzisyenler çağırıldı, dans edilecekti. Kralın

gelmesi beklenmiyordu, Anne onu kart oynamaya davet etmiş ama o işleri olduğunu söyleyerek onu reddetmişti.

“Ne yapıyor peki?” diye sordu Anne, George’a, ağabeyim onun teklifini reddettiğini haber verdiğinde.

“Bilmiyorum. Piskoposlarla görüşüyor. Ve tek tek lordlarla görüşüyor, hemen hepsi yanında.”

“Benim hakkımda mı?”

İkisi de kraliçenin odalarında bile ilgi odağı olan Jane’e bakmamaya özen gösterdi. “Bilmiyorum,” dedi George çaresizce. “Sanırım bunu bilen son kişi ben olurum. Ama seni hangi erkeklerin her gün ziyaret ettiğini sordu.”

Anne boş gözlerle ona baktı. “Hepsi geliyor beni görmeye,” dedi. “Ben kraliçeyim.”

“Belirli isimler sayıldı,” dedi George. “Henry ve Francis de bunların arasındaydı.”

Anne güldü. “Henry Norris’in sarayı büyüleme nedeni Madge.” Etrafına bakındı ve adamı şarkı söyleyen Madge’in omzunun üzerinde sayfayı çevirmek için beklerken gördü. “Sör Henry! Rica etsem buraya gelebilir misiniz?”

Adam Madge’e bir şeyler söyleyip hemen kraliçenin önünde bitti ve alayla karışık tek dizinin üzerine çöktü. “Emrinizdeyim!” dedi.

“Sizi evlendirmenin zamanı geldi, Sör Henry,” dedi Anne, yalandan sert çıkışarak. “Odalarımda böyle saygısız davranışlar göstererek dolaşmanıza daha fazla izin veremeyeceğim. Madge’e bir teklifte bulunmalısınız, nedimelerime mükemmel davranıldığını görmek isterim.”

Belki de Madge’e mükemmel davranılması fikriyle Henry koca bir kahkaha patlattı.

“O benim kalkanım. Kalbim aslında başka yere ait.”

Anne başını iki yana salladı. “Hoş latifeler istemiyorum,” dedi Anne. “Madge’e evlenme teklif etmeli ve bu işi bitirmelisiniz.”

“O bir ay parçası, sizse güneşsiniz,” diye cevapladı Henry.

Gözlerimi devirerek George’a baktım.

“Bazen ona bir tane patlatmak istiyorsun, değil mi?” diye fısıldadı yüksek sesle.

“Adam aptalın teki,” dedim. “Bu bizi hiçbir yere götürmez.”

“Bayan Shelton’a kalbimin tümünü teklif etmem mümkün değil, bu yüzden yarım kalbimi teklif etmek istemem,” dedi Henry, bu karmaşık ve kibar sohbeti sürdürerek. “Kalbim kupa kızı İngiltere kraliçesine ait.”

“Teşekkür ederim,” dedi Anne uzatmadan. “Ayının yanına dönüp sayfa çevirmeye devam edebilirsin.”

Norris güldü, ayağa kalkıp onun elini öptü. “Yalnız odalarımda dedikoduya göz yumamam,” diye uyardı Anne. “Kral düştüğü günden bu yana katılaştı.”

Norris onun elini tekrar öptü. “Benden şikâyetçi olabileceğiniz hiçbir şey yapmayacağım,” diye söz verdi. “Sizin için canımı feda ederim.”

Dönüp Madge’e bakarak suratını buruşturdu, Madge aynı anda başını kaldırıp bana baktı. Bu kız asla bir hanımefendi olmayı beceremeyecekti.

George, Anne’in omzunun üzerinden uzandı. “Bu dedikodularla tek tek uğraşarak köklerini kuaıtamazsın. Bunlarla birlikte yaşamalı ve umurunda değilmiş gibi davranmalısın.”

“Her birinin kökünü kurutacağım,” diye ant içti Anne. “Sen de kralın kimlerle görüştüğünü ve benimle ilgili neler söylediklerini öğreneceksin.”

George neler olduğunu keşfedemedi. Beni babama gönderdi ama babam başını çevirip haberi dayımdan almamı söyledi. Dayımı ahırların bulunduğu alanda almayı düşündüğü yeni bir kısrağa bakarken buldum. Barakanın içine ılık nisan güneşi vuruyordu. İşi bitene kadar onu kapının gölgelik yerinde bekledim, sonra ona yanaştım.

“Dayı, kral akıl hocası Cromwell, Baş Hazinedar ve sizinle fazla haşır neşir. Kraliçe onun neyle bu kadar meşgul olduğunu bilmek istiyor.”

İlk defa bana acı bir gülümsemeyle bakıp başını çevirmedi. Gözlerimin içine baktı ve gözleri önyüzde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle doluydu: Acıma.

“Oğlunu o hocaların elinden almam gerekiyor,” diye söylendi kendi kendine. “Henry Norris’in oğluyla birlikte Beyaz Keşişler’den eğitim alıyor, değil mi?”

“Evet,” dedim, birdenbire konuşmanın mecrası değişince.

“Yerinde olsam o Norris, Brereton, Weston ya da Wyattlara hiç bulaşmam. Ve eğer sana herhangi bir mektup, aşk şiiri, herhangi bir saçmalık, bir hatıra falan gönderirlerse de sana tavsiyem hemen yak gitsin.”

“Ben evli bir kadınım ve kocamı seviyorum,” dedim afallayarak.

“Evet, senin güvencen bu,” dedi bana hak vererek. “Şimdi git. Bildiklerim sana yardımcı olmaz, sadece benim üzerimde bir yük o kadar. Git, Mary. Ama yerinde olsam iki çocuğumu da yanıma alırdım. Ve sarayı hemen terk ederdim.”

Endişeyle, beni bekleyen George’la Anne’e değil, doğalca kralın odalarına kocamı bulmaya gittim. Kral o bahar günlerinde başından ayrılmayan danışmanlarıyla birlikte özel odalarındaydı ve William kabul odasında bekliyordu. Odaya girdiğimi görür görmez yanıma gelip beni koridora çıkarttı.

“Kötü haber mi?”

“Haber maber yok, her şey bulmaca gibi.”

“Kimin bulmacası?”

“Dayımın. Bana Henry Norris, William Brereton, Francis Weston ve Thomas Wyatt’la hiçbir ilişkim olmamasını, Henry’yi eğitmenlerinin yanından alıp yanıma getirmemi ve sarayı terk etmemi söyledi.”

William bir an düşündü. “Bunun nesi bulmaca?”

“Söylediklerinin anlamı.”

Başını iki yana salladı. “Dayın benim için her zaman bir bulmaca olmuştur,” dedi. “Söylediklerinin anlamını düşünmem, tavsiyelerine uyarım. Hemen gidip Henry’yi alıyorum ve hep birlikte eve dönüyoruz.”

İki adımda tekrar kralın odalarına döndü, adamlardan birinin koluna dokunup kral onu çağırırsa affını dilediğini, dört gün içinde geri döneceğini söyledi. Sonra tekrar yanıma koridora geldi, öyle hızlı adımlarla basamaklara yürüdü ki, yetişmek için neredeyse peşinden koşturmak zorunda kaldım.

“Neden? Ne olacak dersin?” diye sordum korkuyla.

“Bilmiyorum. Tek bildiğim dayın oğlumuzun Henry Norris’in oğluyla birlikte olmaması gerektiğini söylüyorsa hemen gidip onu almam ve eve götürmem gerektiği. Onu buraya getirir getirmez, hep birlikte Rochford’a gidiyoruz. İkinci kez uyarılmayı bekleyemem.”

Bahçeye açılan dev kapı açıktı ve William dışarı koştu. Elbisemin eteklerini toplayıp peşinden takip ettim. Ahıra girince bağırdı ve Howard oğlanlarından biri alelacele geldiği gibi William’ın atını getirmeye gönderildi.

“Anne’in izni olmadan oğlanı alamam,” dedim tereddütle.

“Ben gider alırım,” dedi William. “İzni sonra alırız, o da gerekirse. Olaylar takip edemeyeceğim kadar hızlı gelişiyor. Oğlunun güvende olmasını sağlamak istiyorum.” Beni kolumdan yakalayıp sertçe dudaklarımdan öptü. “Hayatım, seni burada, her şeyin göbeğinde bırakmak zorundayım.”

“İyi de, ne olabilir ki?”

Beni daha sert öptü. “Tanrı bilir. Ama dayının uyarıları hafifsenmemeli. Oğlunu getireceğim, sonra bu pislik bizi de içine çekmeden evvel buradan gideceğiz.”

“Koşup kepini getireyim.”

“Uşaklardan birinden alırım.” Telaşla seyis odasına gidip sıradan pamuklu bir keple geri döndü. “Kepini bekleyemeyecek kadar mı acelen var?”

“Gitsem iyi olur,” dedi uzatmadan ve onun bu kararlı telaşı beni oğlumun güvenliği konusunda daha önce hiç korkmadığını kadar korkuttu.

“Paran var mı?”

“Yetecek kadar var,” diye sırıttı. “Az önce Sör John Seymour’dan bir kese altın kazanmıştım. İyi bir vesile, değil mi?”

“Sence ne kadar zamanda dönersin?”

Bir an düşündü. “Üç ya da dört gün içinde. Hiç mola vermeden gideceğim. Beni dört gün bekleyebilir misin?”

“Evet.”

“Eğer işler daha beter olursa Catherine’i ve bebeği alıp yola çık. Merak etme, ben Henry’yi sağ salim Rochford’a getiririm.”

Beni bir kez daha sertçe öpüp ayağını üzengiye dayadı ve semere zıpladı. Hayvan sağlıklı ve koşmaya hevesliydi ama William kemerli yoldan ana yola çıkarken onu dizginledi. Ellerimi gözlerime siper edip gidişini izledim. Alınlara vuran parlak gün ışığında beni kurtarabilecek tek erkek beni terk ediyormuş gibi ürperdim.

Jane Seymour kraliçenin odalarını bir daha ziyaret etmedi ve güneşli odalar tuhaf bir sessizliğe büründü. Nedimeler hâlâ gelip işlerini yapıyor, ateş yanmaya devam ediyor, sandalyeler düzenleniyor, masalara şarap, meyve ve su konuyor, her şey ziyaretçiler gelecekmiş gibi hazırlanıyor ama kimse gelmiyordu.

Anne ve ben, kızım Catherine, Anne Yenge ve Madge Shelton kocaman yankı yapan odalarda zorla oturuyorduk. Annem hiç gelmedi, sanki bizi hiç

doğurmamış gibi bizden tamamıyla uzaklaşmıştı. Babamı hiç görmedik. Dayım sanki birer Venedik camıymışız gibi bizi görmeden bakıyordu.

“Kendimi hayalet gibi hissediyorum,” dedi Anne. Nehrin kenarında yürüyorduk, o George’un koluna yaslanmıştı. Ben Sör Francis Weston’Ia birlikte arkasındaydım, Madge ise Sör William Brereton’la beraber arkamdaydı. Öyle endişeliydim ki, konuşamıyordum. Dayımın bana neden bu adamların ismini saydığını anlamıyordum. İçlerinde ne gibi sırlar taşıdıklarını bilmiyordum. Sanki bir komplo kuruluyormuş ve her an farkına bile varmadan tuzağın içine düşebilirmişim gibi hissediyordum.

“İnsanların ifadelerini alıyorlarmış,” dedi George. “İçeri şarap koymaya giren uşaklardan birinden bu kadarını öğrenebildim. Bakan Cromwell, dayımız, Suffolk Dükü ve diğerleri.” Ağabeyim ve ablam birbirlerine bakmamaya özen gösterdi. “Beni suçlayabilecekleri hiçbir şey yok.”

“Doğru,” dedi George. “Ama uydurabilirler. Kraliçe Katherine’e neler yapıldığını hatırla.”

Anne aniden ona çıkıştı. “Ölü doğan bebek,” dedi aniden. “O, değil mi? O hain yaşlı ebe yalanlar uydurarak şahitlik edecek.”

George onu başıyla onayladı. “Herhalde o olmalı. Ellerinde başka hiçbir şey yok.”

Anne topuklarının üzerinde dönüp saraya doğru yola koyuldu. “Ben onlara gösteririm!” diye haykırdı.

George’la peşinden koştuk. “Neyi göstereceksin?”

“Anne!” diye bağırdım. “Böyle telaşlanma!”

“Üç aydır bu sarayda kendi gölgesinden korkan bir fare gibi korkuyla dolaşıyorum!” diye haykırdı. “Bana şirin olmamı öğütlediniz. Şirin oldum! Artık kendimi savunma vakti geldi. Gizli bir mahkemeyle beni yargılıyorlar! Onları konuşturacağım! Benden her zaman nefret eden üç beş adam tarafından mahkûm edilmeyeceğim. Onlara göstereceğim!”

Çimenlerden saraya koştu. George ve ben bir an donduk, sonra diğerlerine döndük. “Siz yürümeye devam edin,” dedim telaşla.

“Biz kraliçenin yanına gidiyoruz,” dedi George.

Francis refleksle George’u durdurmak üzere elini ağabeyimin koluna koydu.

“Bir şey yok,” diye ikna etti George. “Ama onun yanında olsam iyi olur.”

George ve ben çimenlerin üzerinde Anne’in peşinden saraya koştuk. Kralın kabul odasında değildi, kapıdaki asker içeri girmesine müsaade edilmediğini söyledi. George’la ben bembeyaz kesildik ve yukarı kattan gelen ayak seslerini duyduğumuzda nereye gitmiş olabileceğini merak ederek bekledik. Anne, Prenses Elizabeth’i kollarına almıştı ve yeğenim onu bakıcının odasından kapan annesinin kollarında koşarken ışıkların titreyişine bakıp kıkırdıyordu.

Anne koşarken bir yandan da çocuğun elbisesinin düğmelerini çözüyordu. Başıyla kapıda bekleyen askere kapıyı açmasını işaret etti, adam kapıyı sonuna dek açtı ve Anne onlar daha ne olduğunu anlayamadan odaya daldı.

“Neyle suçlanıyorum?” diye sordu krala eşiğin ortasından.

Kral şaşkın şaşkın masasının başında ayağa kalktı. Anne’in öfkeli siyah gözleri masanın etrafına dizilmiş soyluları tek tek dolaştı.

“Kim yüzüme karşı söylemeye cesaret edebiliyormuş görelim?”

“Anne,” diye başladı kral.

“Seni hakkımda yalanlarla, zehirle doldurdular,” dedi hemen. “Ben daha iyi şeyler hak ediyorum. Sana her zaman iyi bir eş oldum, seni bütün kadınlardan daha fazla sevdim.”

Kral arkası oymalı koltuğuna yaslandı. “Anne...”

“Sana henüz hamileliği sonuna dek tamamlayabilen bir oğlan veremedim ama bu benim suçum değil,” dedi hırsla. “Katherine de verememişti. Ona da bu yüzden cadı demiş miydin?”

Onun bu korkunç kelimeyi böyle uluorta ağzına alabilmesi karşısında masadakiler nefeslerini tutup mırıldandı. İçlerinden birinin başparmağını ikinciyle üçüncü parmak arasına koyup cadıdan korunmak için haç işareti yaptığını gördüm.

“Ama sana bir prenses verdim,” diye haykırdı Anne. “Dünyanın en güzel prensesini. Senin saçlarını, senin gözlerini taşıyan, senin olduğunu reddedemeyeceğin bir prenses. O doğduğunda daha vaktimizin olduğunu, oğlanlar yapacağımızı söylemiştin. O zamanlar gölgenden korkmuyordun, Henry!”

Kızı yarı çıplak soymuştu ve görebilmesi için şimdi önünde tutuyordu. Kız ‘Baba’ diyerek kollarını Henry’ye açmasına rağmen Henry olduğu yerde kasıldı.

“Teni mükemmel, tek bir lekesi bile yok, hiçbir izi yok! Kimse bana bu çocuğun Tanrı tarafından kutsanmamış olduğunu söyleyemez. Kimse onun bu ülkeye doğan en büyük prenses olmayacağını söyleyemez! Sana bu kutsal şeyi, bu çocuğu verdim! Ve daha fazlasını verebilirim! Ona bakıp bana onun gibi” güzel ve güçlü bir erkek kardeşi olamayacağını söyleyebilir misin?”

Prenses Elizabeth etrafındaki ciddi suratlara baktı. Alt dudağı titredi. Anne davetkâr, meydan okuyan bakışlarla onu kollarına aldı. Henry ikisine birden şöyle bir baktı, sonra bakışlarını karısından öteye çevirdi, kendi öz kızını görmezden geldi.

Anne’in onlarla yüzleşmeye cesareti olmadığını haykırarak Henry’nin üzerine saldırmasını bekledim ama kocası başını öteye çevirdiğinde ablamın gözlerindeki ihtiras aniden söndü, kralın kararını verdiğini ve bu dikkafalı inadı ve aptallığının cezasını kendisinin çekeceğini biliyordu.

“Aman Tanrım Henry, ne yaptın sen?” diye fısıldadı.

Kral sadece tek bir kelime etti. “Norfolk!” dedi ve dayım masasındaki sandalyesinden ayağa kalkıp gözleriyle ne yapacağını bilmeden kapıda öylece duran benle George’u aradı.

“Ablanızı götürün,” dedi bize. “Buraya gelmesine hiç izin vermemeliydiniz.”

Sessizce odaya girdik. Elizabeth’i Anne’in kollarından aldım, kız bir sevinç çığlığıyla kucağıma geldi, kollarını boynuma dolayarak kalçama yerleşti. George kolunu Anne’in beline attı ve onu odadan çıkarttı.

Dışarı çıkarken dönüp arkama baktım. Henry kımıldamamıştı. Kapı ardımızdan kapanıp biz dışarıda kalana kadar başını çevirip Boleynlere ve kucağımızdaki prensesimize bakmadı. Hâlâ ne konuştuklarını, neye karar verdiklerini ve bunun peşinden nelerin geleceğini bilmiyorduk. Anne’in odalarına geri döndük, bakıcı kadın gelip Elizabeth’i aldı. Onu istemeye istemeye bıraktım, kollarımda bebeğimin olmasını istiyordum. Aklım William’daydi, oğlumu almak için nereye kadar gidebildiğini merak ediyordum.

Habis bir şeyler olacağını gösteren o ruh sıkıntısı fırtına gibi sarayın her köşesine yayılmıştı. Odasının kapısını açtığımızda minik bir gölge öne fırladı, Anne bir çığlık atıp geriledi. George kamasını hazırlamıştı, neredeyse kendini durduramayıp bıçaklıyordu.

“Smeaton!” dedi. “Burada ne işin var Tanrı aşkına?”

“Kraliçeyi görmeye geldim,” dedi oğlan.

“Hey Yüce Tanrım, neredeyse seni bıçaklayacaktım. Davetsiz girmemeliydin. Git haydi, oğlum. Yürü!”

“Ama bir şey soracaktım... bir şey söyleyecektim...”

“Dışarı,” dedi George.

“Bana şahitlik eder misiniz, Majesteleri?” diye haykırdı Smeaton omzunun üzerinden George onu kapıya götürürken. “Beni içeri çağırıp bir dolu soru sordular.”

“Bekle bir dakika,” dedim telaşla. “Neyle ilgili sorular?”

Anne pencere kenarındaki koltuğa çöküp dışarı baktı. “Ne fark eder?” dedi. “Herkese her konuda bir şeyler soracaklar.”

“Sizinle sıkı fıkı olup olmadığımı sordular, Majesteleri,” dedi oğlan kız gibi kıpkırmızı kesilerek. “Sizin uydunuz olup olmadığımı sordular. Ne demek istediklerini anlamadım ama sonra anlattılar.”

“Sen ne dedin?” diye sordu George.

“Hayır dedim. Onlara anlatmak istemedim...”

“Güzel,” dedi George. “Aynen devam et ve sakın ne kraliçenin, ne benim, ne de kız kardeşimin yanına bir daha yanaşma.”

“Ama korkuyorum,” dedi oğlan. Endişeyle titriyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu. Onu saatlerce boyunu aşan meseleler hakkında sorguya çekmişlerdi. Sorgulayanlar senelerin sert askerleri, kilisenin prensleriydi, onun belki de asla öğrenmeyeceği günahları biliyorlardı. Ve şimdi oğlan yardım almak üzere bize koşmuştu ama kimsenin ona yardım edeceği yoktu.

George onu dirseğinden tutup kapıya götürdü. “Şunu o güzel kalın kafana iyice yerleştir,” dedi çekinmeden. “Masumsun ve onlara bunu söyledin, bu seni aklayabilir. Ama seni burada görürlerse bizim adamımız olduğunu, bize çalıştığını sanabilirler. O yüzden çık ve bir daha gelme. Burası yardım almaya geleceğin son yer.”

Oğlanı kapıdan dışarı itti ama dışarıda George’un bir kelimesiyle onu basamaklardan aşağı atmayı bekleyen askere rağmen oğlan kapının çerçevesine yapıştı.

“Ve sakın Sör Francis’ten bahsetme,” dedi George telaşla mırıldanarak. “Ya da duyup gördüğün herhangi bir şeyden. Anladın mı? Hiçbir şey söyleyeyim deme.”

Oğlan hâlâ kapıyı bırakmamıştı. “Hiçbir şey söylemedim!” diye haykırdı. “Dürüst davrandım. Ama ya bir daha sorarlarsa? Beni koruyacak mısınız? Kim arkamda olacak?”

George askere başıyla işaret etti, adam oğlanın koluna bir darbe indiriverdi. Oğlan acıyla inleyerek kapıyı bıraktığında George kapıyı çocuğun yüzüne kapattı. “Kimse,” dedi, “tıpkı bizi koruyacak kimse olmadığı gibi.”

Ertesi günü mayıs ayıydı. Anne’in şafak vakti nedimeleri tarafından penceresinin altında söylenen şarkılarla uyandırılması ve bakirelerin ellerinde yolunmuş söğüt dallarıyla yanına gelmesi gerekirdi. Ancak kimse böyle bir şeyi organize etmemişti ve bu yüzden ilk kez o yıl bu adet yerine getirilmedi. Anne her zamanki saatinde solgun ve bitkin bir halde kalktı, ilk saati sunağının önünde diz çöküp dua ederek geçirdi, sonra nedimelerle birlikte sabah duasına katıldı.

Jane beyaz ve yeşiller içinde sonradan geldi. Seymourlar baharı tomurcuklarla şarkı söyleyerek karşılamış, Jane yastığının altında çiçeklerle uyumuş ve hiç şüphesiz rüyasında müstakbel kocasını görmüştü. Onun o uysal, tatlı yüzüne baktım ve oynadığı oyunun risklerinin ne kadar büyük olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Kaskatı yüzüme gülümseyip bana neşeli bir mayıs sabahı diledi.

Sıra halinde kralın şapelinin önünden geçtik, Anne geçerken Henry başını öteye çevirdi. Anne dua etmek için diz çöküp hiçbir kelimesini kaçırmadan Jane kadar dindar bir tavır ve dikkatle duaları takip etti. Dua bitip ele biz kiliseyi terk ederken kral odalarından çıkıp Anne’in yanına geldi ve lafı hiç uzatmadan, “Turnuvaya katılacak mısın?” diye sordu. “Evet,” dedi Anne, şaşkın. “Tabii ki.”

“Ağabeyin listede, Henry Norris’le dövüşecek,” dedi, dikkatle Anne’in tavrını izleyerek.

Anne omuz silkti. “Yani?” diye sordu. “Bu mızrak dövüşünde şampiyonu seçmekte zorlanacaksın.” Söylediği her kelime birer anlam yüklüydü, sanki Anne kocasının neden bahsettiğini bilmek zorundaymış gibi. Anne sanki ona yardım edebilirmişim gibi başını kocasından bana çevirdi. Kaşlarımı kaldırdım. Ne demek istediğini ben de anlamamıştım.

“Her iyi ablanın yapacağı gibi kardeşimi tutacağım,” dedi dikkatle. “Ama Henry Norris de kibar bir şövalye.”

“Belki de seçim yapamayacaksın,” dedi kral. Yüzündeki şaşkın gülümsemede merhametli bir yan vardı. “Evet, efendim, belki. Siz hangisini tutmamı isterdiniz?”

Kralın yüzü anında darmadağınık oldu. “Emin ol, kimi tuttuğunu gözleyeceğim.” Ani bir öfkeyle, sonra yaralı bacağı sargılardan şişmiş halde belirgin bir biçimde topallayarak döndü. Anne de hiçbir şey söyleyemeden onun gidişini izledi.

Sıcak ve ağır bir akşamüzeriydi, alçak bulutlar sarayın tepesine toplanmıştı ve dövüş meydanı insanı bunaltıyordu. İki dakikada bir gözümün Londra’dan gelen yola kaydığını ve William’ın gelip gelmediğini kontrol ettiğimi fark ettim ama en az iki gün daha onu ummamam gerektiğini biliyordum.

Anne beyaz ve gümüşlere bürünmüş, eline beyaz bir değnek almıştı, adeta bahar vakti tasasızca eğlenen genç bir kız gibiydi. Şövalyeler miğferlerini ellerine alarak kraliyet ekibinin önünde atlarıyla halka oluşturmuş turnuvada dövüşmeye hazırlanıyor, kralla onun yanında yerini almış kraliçeye ve arkadaki nedimelere gülümsüyordu.

“Bahse girecek misin?” diye sordu kral Anne’e.

Kralın sesinin gayet sıradan çıkmasıyla birlikte Anne’in gülümsemeye hazırlandığını gördüm. “Ah, evet!” dedi.

“İlk dövüş için adayın kim?”

Bu, şapelde ablama yönelttiği sorunun aynısıydı.

“Ağabeyimi tutmalıyım,” dedi Anne, gülümseyerek. “Biz Boleynler birbirimizi desteklemeliyiz.”

“Norris’e kendi atımı ödünç verdim,” diye uyardı onu kral. “Bence onun daha iyi olduğunu göreceksin.”

Anne güldü. “O zaman onu tutacak ama parayı ağabeyime yatıracağım. Bu sizi memnun eder miydi, Majesteleri?”

Kral hiçbir şey söylemeden evet anlamında başını salladı.

Anne elbisesinden bir mendil çıkartıp kraliyet balkonundan sarkarak Sör Henry Norris’i çağırdı. Norris atıyla ona doğru geldi ve onu selamlamak üzere mızrağını yere sapladı. Anne mendilini uzattı ve Norris bir eliyle yan yan giden atını tutarken diğeriyle mızrağını Anne’in eline doğru uzatıp hiç zorlanmadan bir çırpıda mendili alıverdi. Çok hoş olmuştu, balkondaki hanımlar alkışladı, Norris gülümsedi, mızrağı elinden bırakıp tepesindeki mendili yakaladı ve zırhının göğsüne soktu.

Herkes Norris'i izliyordu, bense kralı. Yüzünde daha önce hiç görmediğim ama bir şekilde gölge gibi hep orada olduğunu hissettiğim bir ifade yakaladım. Mendilini Norris'e uzattığında Anne'e bakışı fincanını yeterince kullanmış ve artık onu kırmak isteyen bir adamın bakışlarıydı. Köpeğinden sıkılan ve onu boğmak üzere olan bir adamın bakışları. Ablamla işi bitmişti. Bunu o bakışta gördüm. Tek bilmediğim, ablamı başından nasıl atacağıydı.

Gök gürültüsü gibi bir ses geldi, tuzağa düşen bir ayının kükreyişi kadar uğursuz bir ses. Kral turnuvanın başlayacağını ilan etmişti. İlk dövüşü ağabeyim kazandı, ikinciyi Norris, sonra üçüncüyü ağabeyim. Atını bir sonraki dövüşçü onun yerini alsın diye sıraya soktu ve Anne ayağa kalkarak onu alkışladı.

Kral olduğu yerde kımıldamadan Anne'i seyretti. Akşamüzeri sıcağında yarası kokmaya başlamıştı ama o farkında bile değildi. İçki ve erken olgunlaşmış çilek ikram ettiler. Yedi, içti, biraz şarapla kek yedi. Dövüş devam etti. Anne dönüp ona gülümsedi, onu sohbete çekmeye çalıştı. Kral sanki o gün yargılanma günüymüş, kendisi de yargıçmış gibi onun yanında oturdu.

Dövüşün sonunda Anne ödülleri vermek üzere ayağa kalktı. Kimin kazandığını bile görmemiştim, Anne hediyeleri verip öpmeleri için o küçük elini uzatırken ben kralı seyrediyordum. Kral zorlanarak ayağa kalkıp balkonun dibine gitti. Henry Norris'i işaret edip alandan ayrılmadan evvel onu eliyle yanına çağırdığını gördüm. Norris zırhını çıkartmıştı ama hâlâ terli atının üzerindeydi, döndü ve balkonun arka tarafına, kralın yanına yürüdü.

"Kral nereye gidiyor?" dedi Anne etrafına bakınarak.

Bense William'ın atını görmek için dua ederek Londra'dan gelen yola döndüm. Ancak onun yerine yolda kralın sancağı, üzerinde kralın iri bedeniyle birlikte kralın atı duruyordu. Yanında Norris ve birkaç adam daha vardı. Hızla batı Londra'ya doğru yola çıktılar.

"Böyle telaşla nereye gidiyor?" dedi Anne huzursuzca. "Gideceğini söylemiş miydi?"

Jane Parker öne atıldı. "Bilmiyor muydunuz?" diye sordu pırıl pırıl bir suratla. "Bakan Cromwell o oğlanı, Mark Smeaton'ı dün gece evine götürmüş, şimdi oğlan kulede. Krala haber göndertmiş. Belki de kral

oğlanın neler itiraf ettiğini öğrenmeye gidiyordur ama Henry Norris'i neden yanına almış ki?"

George ve ben saklanan mahkûmlar gibi Anne'in odasına kapanmıştık. Sessiz sessiz oturuyorduk. İçimizde tamamıyla kuşatılmışız gibi bir his vardı.

"Günün ilk ışıklarıyla birlikte yola çıkıyorum," dedim. "Özür dilerim, Anne ama Catherine'i buradan uzaklaştırmalıyım."

"William nerede?" diye sordu George.

"Henry'yi eğitmeninden almaya gitti."

Lafımı bitirir bitirmez Anne'in başı havaya kalktı. "Henry benim velayetimde," diye hatırlattı bana. "Rızam olmadan onu alamazsın."

Bu kez ona cırlamadım. "Tanrı aşkına Anne, bırak onu güvende tutayım. Şimdi kimin neyi yaptırabileceğini tartışmanın vakti değil. Oğlan güvende olacak ve Elizabeth'i koruyabiliyorsam onu güvende tutacağım."

Bir an sanki benimle yarışıp yarışmamayı düşünür gibi durdu, sonra peki der gibi başını salladı. "Kart oynayalım mı?" dedi umursamazca. "Gece uyuyamıyorum. Bütün gece oynayalım mı?"

"Olur. Yalnız bir gidip Catherine'in uyuduğundan emin olayım."

Kızımı bulmaya gittim. Diğer hanımlarla birlikte yemekteydi ve bana salonun dedikoduyla çalkalandığını söyledi. Kralın tahtı boştu. Cromwell de yoktu. Kimse Smeaton'ın neden tutuklandığını bilmiyordu. Kimse kralın neden Norris'le birlikte gittiğini bilmiyordu. Bu özel bir onur içinse gece gece neredeydiler? Bu özel Mayıs Günü gecesinde nerede yemek yiyorlardı? "Boş ver," dedim konuyu kapatmaya çalışarak. "Yanına bir şeyler almanı istiyorum, bir heybeye temiz bir elbiseyle birkaç çift çorap koy ve yarın yola çıkmaya hazır ol."

"Tehlikede miyiz?" Şaşırmamıştı, artık o da saraylı olmuştu, artık asla taze taşra kızı olmayacaktı.

"Bilmiyorum," dedim uzatmadan. "Yarın bütün gün ata binecek kadar gücünün yerinde olmasını istiyorum o yüzden şimdi uyu. Söz mü?"

Başıyla onayladı. Onu kendi yatağıma yatırdım, başını William'ın yattığı taraftaki yastığa koydu. Tanrı'ya ertesi günü William'ın Henry'yle birlikte dönmesi ve böylece hep birlikte yola çıkıp elma ağacının yola sarktığı yere, gün ışığındaki küçük çiftlik evine gidebilmemiz için dua ettim. Sonra ona iyi geceler öpücüğü verdim ve ardından sütnineye

yarın sabaha karşı saraydan ayrılacak şekilde hazır olmasını haber vermek üzere uşaklardan birini kaldığımız kata gönderdim.

Tekrar Anne’in odalarına süzüldüm. Anne şöminenin önündeki kilime oturmuş, yanında George’la ateşe sokulmuştu. Sanki açık pencereden içeri buz gibi hava giriyormuş gibiydiler ama dışarıdaki sıcak gecede perdeler oynamıyordu bile.

“Boleynler,” dedim sessizce odaya girerken.

George döndü ve kolunu bana doğru açıp beni yanına oturttu. İkimize de sıkı sıkı sarıldı. “Eminim bu günler de geçecek,” dedi kararlılıkla. “Eminim ayaklanıp hepsini yeneceğiz ve gelecek sene bu zamanlarda Anne beşiğe bir oğlan çocuk koyacak, Şövalyelik Onuru da bana verilecek.”

Geceyi enselenme korkusuyla birbirine yapışan serseriler gibi birbirimize sokularak geçirdik, pencereden ışık sızmaya başlar başlamaz sessizce basamaklardan ahırlara inip seyislerin uyuduğu odanın camına bir taş fırlattım.

Pencereden başını uzatan ilk uşağa atımı ahırdan çıkarıp hazırlama görevi verdim. Ama adam Catherine’in atını dışarı çıkarttığında durdu ve başını iki yana salladı. “Nalı değişmeli,” dedi. ”Efendim?”

“Atı nalbanda götürmem lazım.”

“Şimdi götürebilir misin?”

“Daha açık değildir.”

“Söyle açsınlar o zaman!”

“Hanımım, demir daha soğuktur. Adamın önce uyanması, ateşi yakması, demiri ısıtması gerek. Ancak ondan sonra nah değiştirebilir.”

Hayal kırıklığıyla bir küfür savurup başımı öteye çevirdim. “Başka bir at alabilirsiniz,” dedi oğlan esneyerek.

Başımı iki yana salladım. Bu uzun bir yolculuk olacaktı ve Catherine yeni bir atı sürebilecek kadar iyi bir binici değildi. “Olmaz,” dedim. “Kısrağın nalının değişmesini beklemek zorundayız. Atı nalbanda götür, adamı uyandır, nalı değiştirsin. Sonra beni bul, artık nerede olursam, bilmiyorum ve bana belli etmeden atın hazır olduğunu söyle. Sarayda başka kimse bunu duymasın.” Göz ucuyla endişeli endişeli sarayın bana bakan karanlık pencerelerine baktım. ”Yeryüzündeki tüm salakların yola çıkacağımı bilmesini istemiyorum.”

Fırsatı kaçırmayıp elini bana doğru açtı. Elbisemin cebinden bir altın çıkarıp pis eline bıraktım. “İşi doğru düzgün becerirsen bir tane daha

gelecek."

Saraya geri döndüm. Kapıdaki er bir yukarı bir aşağı gidip gelerek ne yaptığımı merak edip tek kaşını bana doğru kaldırdı. Bunu birilerine rapor edeceğinden emindim. Ya Bakan Cromwell'e, ya dayıma ya da belki de şimdilerde her yerde adamı olacak kadar büyümüş olan Sör John Seymour'a.

Basamaklarda durakladım. Kocaman yatağımda tatlı tatlı uyuyan Catherine'in yanına gitmek istiyordum ama kraliçenin odalarının kapısının altından mum ışığı geliyordu ve gece birlikte nöbet tuttuğum o iki insanın yanında olmam gerektiğini hissettim. Er kenara çekildi, kapıyı açıp içeri süzüldüm.

Hâlâ uyanıklardı, ateşin ışığında yanak yanağa vermiş kümeslerinde ötüşen kumrular gibi fısıldaşıyorlardı. Ben içeri girdiğimde ikisinin de başı bana döndü.

"Gitmedin mi?" diye sordu Anne.

"Catherine'in atının nalının değişmesi gerek. Gidemedim."

"Ne zaman yola çıkacaksın?" diye sordu George.

"Nalı değişir değişmez. Oğlana atı nalbanda götürüp kısrak yola çıkmaya hazır olur olmaz gelip bana haber vermesi için para verdim."

Odanın diğer tarafına geçip onların yanına kilime oturdum. Üçümüz birlikte başımızı ateşe çevirip alevleri izledik. "Keşke sonsuza dek böyle kalabilsek," dedi Anne rüyada gibi.

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Bunun hayatımın en berbat gecesi olduğunu düşünüyordum. Keşke hiç böyle bir gece yaşamasam diyordum, içimden uyansam ve bu bir rüya olsa diye dua ediyordum."

George acı acı gülümsedi. "Senin yarından korkun yok da ondan," dedi. "Yarından bizim kadar korkuyor olsaydın bu gecenin sonsuza dek sürmesini isterdin."

Onlar gecenin sonsuza dek sürmesini isteyedursun, gün aydınlandı ve uşakların büyük salondan gelen sesleri duyuldu, sonra hizmetçilerden biri elinde bir kova talaşla tangırdaya tangırdaya kraliçenin yatak odasındaki ateşi yakmak üzere basamaklardan yukarı çıktı. Peşinde bir diğeri elinde fırçalar ve bezlerle odayı yeni güne hazırlamaya geliyordu.

Anne yüzü nahoş, yanakları sanki Kül Çarşambası'nda kilisede yas tutmuş gibi küllerle dolu kilimden kalktı.

“Bir banyo yap,” dedi George, onu şevklendirmeye çalışarak. “Daha erken. Söyle banyonu getirsinler, sıcak bir banyo yapıp saçlarını yıka. Kendini çok daha iyi hissedeceksin.”

Anne önerinin banalliğine gülümsedi ama evet anlamında başını salladı.

George eğilip onu öptü. “Sabah duasında görüşürüz,” dedi ve odadan çıktı.

Bu, ağabeyimi özgür bir adam olarak son görüşümdü.

George sabah duasında yoktu. Anne ve ben banyo sonrası gül koka koka ve kendimize çok daha fazla güvenerek onu aradık ama bulamadık. Sör Francis Weston da, William Brereton da nerede olduğunu bilmiyordu. Henry Norris hâlâ Londra’dan dönmemişti. Mark Smeaton’un neyle suçlandığını kimse bilmiyordu. Korkunun o feci ağırlığı sarayın damına inmiş bulutlar gibi tekrar üzerimize bastı.

Bebeğimin sütannesine bir mesaj gönderip beni beklemesini ilettim, bir saat içinde yola çıkmayı deneyecektik.

Tenis maçı oynanıyordu ve Anne ödülü kendi vermeyi taahhüt etti. Altın zincire takılmış bir altın sikke. Kortların olduğu yere gidip tentenin altına oturdu, başı bir dansçı zarafetiyle bir sağa bir sola döndü, başı topu izliyorsa da gözleri görmüyordu.

Bense tam arkasında oturmuş, ahırdaki oğlanın yanıma gelip atın hazır olduğunu söylemesini bekliyordum, Catherine yanımda, koşarak binici elbisesini giymesini söylememi bekliyordu ki, arkamdaki kraliyet alanına uzanan kapı açıldı ve iki nöbetçi er yanlarında bir polisle birlikte içeri girdi. Onları gördüğüm an çok büyük ve feci bir şeyin meydana gelmek üzere olduğunu anladım. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Tek kelime edemeden Anne’in omzuna dokundum. Dönüp bana, sonra arkamdaki adamların sert yüzlerine baktı. Hiçbiri önümüzde eğilmedi. Korkularımızı bu doğruluyordu. Bu ve aniden sarayın tepesinde alçalıp yaralı bir kız gibi çığlık atan o martı.

“Özel Heyet gelmenizi emrediyor, Majesteleri,” dedi polis uzatmadan.

Anne, “Öyle mi?” deyip ayağa kalktı. Catherine’e ve sonra bana baktı. Bütün nedimelerine baktı, aniden hepsinin gözleri kraliçelerinin dışında bir yere döndü. Anne’in numarasını onlar da öğrenmişti, başları sağa sola dönerken hiçbir şey görmüyor, kulaklarını dikmiş pür dikkat dinliyor, ya Anne yanında onların da gelmesini emrederse diye kalpleri son sürat atıyordu. ”Yanıma bir eşlikçi almalıyım,” dedi Anne çekinmeden. Küçük

cadalozların hiçbiri başını bile çevirmedi. “Hanımlardan biri benimle gelmeli.” Gözleri Catherine’e yöneldi.

“Olmaz,” dedim hemen, aklından geçenleri anlayıp. “Hayır, Anne. Yalvarırım, yapma.”

“Yanıma bir eşlikçi alabilir miyim?” diye sordu polise.

“Tabii, Majesteleri.”

“Yanıma nedimem Catherine’i alacağım,” dedi hiç uzatmadan, ardından erin ona açtığı kapıya doğru yürüdü. Catherine ne yapacağını bilemeyen bir bakışla bana bakıp çaresiz kraliçesinin peşinden gitti.

“Catherine!” dedim sert bir sesle.

Zavallı kızım dönüp bana baktı, şaşkındı ve ne yapacağını bilemiyordu.

“Benimle gel,” dedi Anne en sakin ses tonuyla ve Catherine dönüp bana gülümsedi.

“Neşelen biraz anne,” dedi aniden tuhaf bir biçimde, sanki tiyatroda rolünü oynuyormuş gibi. Ardından döndü ve tam bir prenses gibi Anne’in peşinden gitti.

Öyle afallamıştım ki, öylece onların gidişini seyrettim, onlar gözden kaybolur kaybolmaz eteklerimi toplayıp saraya giden patikada koşmaya başladım. George’u, babamı veya Anne’e yardım edebilecek, Catherine’i sağ salim ondan kurtarıp bana ve Rochford’a giden yola getirebilecek birini bulmak istedim.

Koşarak salona girdim ve basamaklara yöneldiğimde biri beni kolumdan tuttu, adamı önce ittim, sonra onun tüm dünyada istediğim tek erkek olduğunu fark ettim. “William!”

“Aşkım, sevgilim. Biliyorsun demek?”

“Ah, Tanrım, William. Catherine’i aldılar! Kızımı götürdüler!”

“Catherine’i mi tutukladılar? Hangi suçla?”

“Hayır tutuklamadılar! Anne’le birlikte gitti. Nedimesi olarak. Anne’in Özel Heyete gitmesi emredildi.”

“Londra’ya mı?”

“Hayır, burada yapılan bir toplantıya.”

Hemen beni bırakıp ufak bir küfür savurdu, yarım düzine adımla bir daire çizerek volta attı, sonra yanıma gelip ellerimi tuttu. “O bırakılana kadar beklememiz gerekecek o halde.” Gözleriyle yüzümü taradı. “Bana öyle bakma, Catherine küçük bir genç kız. Kraliçeyi sorgulayacaklar, onu

değil. Büyük olasılıkla onunla konuşmayacaklardır bile, konuşurlarsa ela zaten saklayacak bir şeyi yok.”

Titrek bir nefes alıp başımı salladım. “Doğru. Saklayacak hiçbir şeyi yok. Herkesin bildiği şeylerin dışında hiçbir şey görmedi. Ayrıca sadece sorgulayacaklar. O üst sınıftan biri. Bundan öte bir şey yapmazlar. Henry nerede?”

“Güvende. Onu kaldığımız kata, sütanneyle bebeğin yanına götürdüm. Ağabeyin için koştuğunu sanıyordum.”

“Ona ne olmuş?” dedim aniden, kalbim tekrar çarpa çarpa. “George’a ne olmuş?”

“Tutuklamışlar.”

“Anne’le birlikte mi?” dedim. “Özel Heyette sorgulanması için mi?”

William’ın yüzü nahoştu. “Hayır,” dedi. “Kuleye götürmüşler. Henry Norris zaten orada, dün kral Norris’i bizzat kendi kuleye götürmüş. Ve Mark Smeaton, şarkıcıyı hatırlıyor musun? O da orada.”

Dudaklarım uyuşmuştu, tek kelime edemiyordum. “Ama ne suçla? Kraliçe neden burada sorgulanıyor?”

Başını iki yana salladı. “Kimse bilmiyor.”

Daha fazla haber alabilmek için öğleni bekledik. Özel Heyetin kraliçeyi sorguladığı odanın dışındaki salonda volta atıp durdum ama kapıdan dinlerim korkusuyla içeri girmeme izin verilmedi.

“Dinleyecek değilim, sadece kızımı görmek istiyorum,” diT ye açıkladım nöbetçi ere. Bana bir şey söylemeden başını peki anlamında salladı ama eliyle beni eşiğin dışına gönderdi.

Öğlen vaktinden az sonra kapı açıldı ve uşaklardan biri dışarı süzülüp nöbetçi ere bir şeyler fısıldadı. “Gitmen gerek,” dedi er bana. “Yolu açmam emredildi.”

“Ne için?” diye sordum.

“Gitmelisin,” dedi inatla. Basamaklardan aşağı büyük salona bağırdı, aşağıdan çınlayan bir ses ona cevap verdi. Beni kibarca dışarı, Özel Heyetin kapısından öteye, basamaklardan öteye, salondan öteye, bahçe kapısından öteye, ardından bahçenin içine ittiler. Yol boyunca bekleyen diğer bütün saray eşrafı da benim gibi bahçeye itildi. Bize söylenenleri yerine getirdik. Sanki o ana kadar kralın ne kadar güçlü olduğunu hiç anlamamış gibiydik.

Fark ettim ki, Özel Heyetten nehre inen basamaklara giden yolu boşaltmışlardı. Hemen sıradan insanların saraya geldiklerinde kullandıkları

iskeleye koştum. Bu iskelede tek bir nöbetçi bile yoktu, kimse iskelenin sonuna kadar gidip gözlerimi kısarak Greenwich Sarayı'nın basamaklarını gözlememi engellemedi.

Onları gayet net bir biçimde gördüm. Tenis maçını seyrederken giydiği mavi elbisesiyle Anne ve bir adım gerisinde sarı elbisesiyle Catherine. Pelerinin yanında olmasına bir an sevindim, nehirde üşüyebilirdi, sonra onları nereye götürdüklerini bile bilmediğimi hatırlayarak bu aptalca endişeme kendi kendime baş salladım. Onları iyice izledim, sanki izleyerek kurtarabilecekmişim gibi. Kraliçenin kayığına değil kralın kayığına bindiler, kürekçilerin davulları kulağıma cellat baltasını kaldırmadan evvel çalan davullar kadar meşum ve netameli geldi.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdım olabildiğince yüksek sesle, korkumu daha fazla içinde tutamayarak.

Anne beni duymadı ama Catherine'in sesime doğru dönen beyaz yüzünü fark ettim, beni görebilmek için sarayın bahçesini gözleriyle boydan boya taradı.

"Buradayım! Buradayım!" diye daha da yüksek sesle bağırıp el salladım. Bana doğru bakıp hafif bir el işareti yapmak üzere elini kaldırdı, sonra Anne'in ardından kraliyet kayığına bindi. Onlar kayığa adım atar atmaz erler küreklere asıldı. Kayığın sallanmasıyla birlikte ikisi de yerlerine oturdu ve kızımı bir an göremedim. Sonra tekrar göründü. Anne'in yanında minik bir koltukta oturmuş suyun üzerinden bana doğru bakıyordu. Kürekçi kayığı nehrin ortasına götürdü ve yükselen sularda zorlanmadan kürek çekmeye devam etti.

Bir daha bağırmaya çalışmadım, kürekçilerin davulunun sesimi bastıracağını biliyordum ve annesinin bağırdığına tanık ederek Catherine'i korkutmak istemiyordum. Olduğum yerde kımıldamadan durup ona elimi kaldırdım, böylece nerede durduğumu görebilecek, nereye gittiklerini bildiğimi ve mümkün olduğu kadar çabuk onu almaya gideceğimi anlayacaktı. William'ın arkama yürüyüp benimle birlikte kızıma el kaldırdığını hissettim ama dönüp arkama bakmadım. "Sence onları nereye götürüyorlar?" diye sordu, sanki cevabı en az benim kadar iyi bilmiyormuş gibi.

"Biliyorsun," dedim. "Neden bana soruyorsun? İnsanın aklına gelebilecek en kötü yere. Kule'ye."

William'la ben hiç gecikmedik. Doğruca odamıza gittik, bir çantaya birkaç giysi koyduk, ardından telaşla ahırlara koştuk. Henry atlarla birlikte bekliyordu, çabucak beni kucaklayıp parlak bir gülümsemeyle bana baktı, hemen ardından William beni kaldırıp atıma bindirdi ve sonra kendi bindi. Catherine'in nalı değişen atını da yanımıza aldık. Henry Catherine'in atını çekerken William da sütninenin koca kıçlı bodur atını getirdi. Kadın bizi bekliyordu, bebeği güvenli bir biçimde göğsüne bağlamış olan nineyi ata bindirip kimseye nereye gittiğimizi ya da ne zaman döneceğimizi söylemeden sessizce saraydan çıktık ve Londra'ya giden yola düştük. William, Minories'in arkasında, nehirden uzak tarafta bize odalar tutmuştu. Anne ve kızımın hapsedildiği Beaucamp Kulesi'ni görebiliyordum. Ağabeyim ve diğer erkekler de yakınlarda bir yerdeydi. Burası Anne'in taç giyme töreninden evvelki geceyi geçirdiği kuleydi. Acaba şimdi o muhteşem elbiseyi ve o zaman bile şehrin asla sevilen bir kraliçe olmayacağına dair onu uyaran sessizliğini hatırlıyor mudur, diye düşündüm.

William ev sahibesine bize yemek hazırlamasını emredip istihbarat toplamaya gitti. Tam yemek saatinde geri döndü ve ev sahibesi yemekleri tabaklara koyup dışarı çıktığında öğrendiklerini bana aktardı. Kulenin etrafındaki hanların hepsi kraliçenin tutuklandığı haberiyle çınlıyordu, dediklerine göre zinayla büyücülükten ve kim bilir başka nelerden yargılanacaktı.

Anladığımı göstererek başımı salladım. Bu Anne'in kaderini damgalıyordu. Henry dedikoduların gücünü, serserilerin sesini güzelce kullanarak evliliği geçersiz kılıp yeni bir kraliçe almanın yolunu yapıyordu. Meyhanelerde çoktan kralın yeniden âşık olduğu, bu kez kızın güzel ve masum olduğu söylentileri dolaşıyordu. Wiltshireh bir İngiliz kızıydı ve Tanrı onu kutsasın, Anne ne kadar gereğinden fazla eğitimli ve Fransız etkisi altındaysa bu da o kadar kendini Tanrı'ya adamış ve sevimliydi. Birileri bir yerlerden Jane Seymour'un Prenses Mary'nin arkadaşı olduğunu öğrenmişti. Ayrıca kız Kraliçe Katherine'e de iyi hizmet etmişti. Eski adetlerle dua ediyor, tartışmalı kitaplar okumuyor, erkeklerle kimin daha iyi bildiği konusunda yarışmıyordu. Ailesi hırslı lordlardan değil, dürüst onurlu insanlardan oluşuyordu. Ve doğurgan bir aileydi. Hem Katherine, hem de Anne başaramamasına rağmen Jane Seymour kesinlikle krala birkaç oğlan doğurmayı başaracaktı. "Ya ağabeyim?"

William başını iki yana salladı. “Hiç haber yok.”

Gözlerimi kapadım. George’u istediği gibi davranacak kadar özgür olmadığı bir dünyada hayal edemiyordum. George’u kim suçlayabilirdi? Böyle şirin ve vurdumduymaz birini kim neyle suçlayabilirdi?

“Anne’in yanında kim varmış?” diye sordum.

“Yengen, Madge Shelton’ın annesi ve birkaç nedime.”

Yüzümü buruşturdum. “Hiçbiri güvendiği ya da sevdiği insanlar değil. Ama en azından artık Catherine’in gitmesine izin verebilir. Yalnız değil artık.”

“Ona bir mektup yazabilirsin diye düşünmüştüm. Açıp okuduklarında sorun olmayacak bir mektup gönderilebilir. Mektubu William Kingston’a, Kule’nin başındaki adama götürürüm ve ondan mektubu Anne’e iletmesini isteyebilirim.”

Dar basamaklardan ev sahibesinin yanına indim ve bir parça kâğıtla bir kalem istedim. Yazı masasını kullanmama izin verip ben gün ışığı olduğu müddetçe pencerenin uyanında otururken bana bir mum yaktı.

Sevgili Anne,

Yanında sana hizmet edecek başka hanımlar olduğunu biliyorum, o yüzden lütfen Catherine’i azat et çünkü onun yanımda olması gerekiyor. Onu hemen göndermen için sana yalvarıyorum.

Mary.

Bir miktar mum döküp zarfı kapattıktan sonra üzerini Boleynlerin ‘B’siyle mühürledim. Ama mektubu içine koymadan William’a verdim.

“Güzel,” dedi mektubu hemen okuyarak. “Hemen götürüyorum. Kimse söylediklerinin dışında bir şey ima ettiğini düşünemez. Cevap için bekleyeceğim. Belki onu yanımda getiririm ve yarın Rochford’a gitmek üzere yola çıkabiliriz.”

Başımla onayladım. “Bekliyorum.”

Henry’yle küçücük ateşin önündeki iki tahta taburenin üzerine oturtulmuş eğreti masada kart oynadık. Çeyrek peniye oynuyorduk ve Henry’nin bütün harçlığını elinden alıyordum. Sonra kazanması için hile yaptım, yanlış hesaplayıp bütün parayı ona kaptırdım. William hâlâ gelmemişti.

Gece yarısı geri döndü. “Bu kadar geciktiğim için özür dilerim,” dedi bembeyaz suratıma. “Catherine’i alamadım.”

Hafifçe inledim, hemen yanıma gelip beni kendine çekti. “Ama onu gördüm,” dedi. “O yüzden bu kadar geciktim. Onu görmemi ve iyi olduğunu bilmemi istersin diye düşündüm.”

“Sıkıntılı mı?”

“Çok sakin,” dedi gülümseyerek. “Onu her gün bu saatlerde gidip kendin de görebilirsin, ta ki kraliçe serbest bırakılana kadar.”

“Ama bizimle gelemiyor, öyle mi?”

“Kraliçe onu yanında tutmak istiyor ve kulenin şefine makul istekler olduğu sürece kraliçenin tüm isteklerini yerine getirmesi emredilmiş.”

“Tabii ki...”

“Her şeyi denedim,” dedi William. “Fakat kraliçenin yanında kendisine eşlik edecek birileri istemesi hakkı ve Catherine gerçekten yanında istediği tek insan. Diğerleri şöyle ya da böyle zorla gönderilmiş. Hatta biri kule şefinin karısı, söylediği her şeyi yetiştiriyor.”

“Catherine nasıl peki?”

“Onunla gurur duyarsın. Sana sevgilerini gönderdi ve kalıp kraliçeye hizmet etmekten memnun olduğunu söyledi. Anne’in hasta olduğunu, bayıldığını, ağladığını ve yardım edebildiği sürece onun yanında kalmak istediğini söylüyor.”

Yarı sevgi ve gurur, yarı sabırsızlıkla hafifçe nefesimi tuttum. “O küçücük bir genç kız, orada hiç olmaması gerekir!”

“O genç bir kadın artık,” dedi William. “Tam genç bir kadın gibi görevini yerine getiriyor. Kimse ona hiçbir şey sormayacak. Herkes onun kulede Anne’in eşlikçisi olarak kaldığı konusunda hemfikir. Bu yüzden ona en ufak bir zarar gelmeyecek.”

“Ama Anne yargılanacak, öyle mi?” William göz ucuyla Henry’ye baktı, sonra onun da bilecek kadar büyümüş olduğuna kanaat getirdi. “Görünüşe bakılırsa Anne’i zina suçuyla yargılayacaklar. Zina ne demek biliyor musun, Henry?”

Oğlan hafifçe kızardı. “Evet, efendim. İncil’de var.”

“Bence bu teyzene yapılan asılsız bir suçlama,” dedi William ölçülü bir tonla. “Ama Özel Heyet onu bayie bir suçla yargılayacak.”

Sonunda anlamaya başlamıştım. “Peki diğerleri de mi tutuklanmış? Onlar da yargılanacak mı?” William dudaklarını gererek beni başıyla

onayladı. “Evet. Henry Norris ve Mark Smeaton da onunla yargılanacak, kraliçenin sevgilileri olarak.”

“Bu saçmalık,” dedim çekinmeden.

William başıyla onayladı.

“Ya ağabeyim? O da mı sorgulanacak?”

“Evet,” dedi.

Sesindeki bir şey beni işkillendirdi. “Askıya asmadılar, değil mi? Canını yakmayacaklar, değil mi?”

“Ah, hayır,” diye ikna etti William beni. “Soylu olduğunu unutmuyorlar. Kraliçe ve diğerleri sorgulanırken onu da kulede tutacaklar.”

“Ya onu ne suçla yargılayacaklar?”

William göz ucuyla tekrar oğluma bakıp durakladı. “O da diğer erkeklerle birlikte yargılanacak.” Bir an ne demek istediğini anlamadım. Sonra kelimeyi söyledim. “Zina mı?”

Başıyla onayladı.

Sustum. Önce ağlayıp inkâr etmek istedim, ama sonra Anne’in bir oğlan doğurma ihtiyacını ve kralın ona sağlıklı bir oğlan veremeyeceğine inandığını hatırladım. George’a sırtını yaslayıp ona neyin günah olup neyin olmadığına kilisenin karar veremeyeceğini söylediğini hatırladım. Ve ağabeyimin ona şimdiye dek on defa aforoz edilmesi gerektiğini söylediğini, ablamınsa buna güldüğünü hatırladım. Anne’in o umutsuzlukla neler yapmış, olabileceğini bilemiyordum. George’un o umursamaz tavrıyla nelere cesaret etmiş olabileceğini tahmin edemiyordum. Daha önceleri yaptığım gibi düşüncelerimi o ikisinden uzaklaştırdım. “Ne yapacağız?”

William kolunu oğlumun omzuna atıp ona gülümsedi. Henry artık üvey babasının omzuna geliyordu, dönüp güvenle William’a baktı.

“Bekleyeceğiz,” dedi William. “Bu kargaşa sona erer ermez Catherine’i alıp eve, Rochford’a gideceğiz. Sonra bir süre başımızı önümüze eğeceğiz. Çünkü Anne’in başına ne gelirse gelsin, artık kenara mı atılır, manastıra mı kapatılır yoksa sürgüne mi gönderilir, sanırım Boleynlerin dönemi sona erdi. Eve geri dönüp peynir yapma zamanı geldi, aşkım.”

Ertesi günü beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. O günlük sütnineye izin verdim ve William’la Henry’yi şehre inip dolaşmaları, bir bira evinde akşam yemeği yemeleri için ikna ettim. Bense evde kalıp bebekle oynadım. Akşamüzeri bebeği nehir kenarında yürüyüşe çıkardım ve denizden gelen rüzgârın yüzümüze esişini hissettim. Eve geldiğimizde

onu kundağından çıkarıp ılık bir banyo yaptırdım, gül kokan o minik bedenini yıkayıp pamuklu kumaşlarla kuruladıktan sonra çıplak bırakıp bir süre havayı tekmelemesine izin verdim. Diğerleri yemeğe inmeden evvel onu tekrar kundağa sardım ve sütnineye bırakıp William ve Henry'yle birlikte kulenin büyük kapısının önüne giderek Catherine'in bizi görmeye dışarı çıkıp çıkamayacağını sordum.

Beauchamp Kulesi'nden dış kapıya giden iç duvar boyunca yürürken kızım küçücük görünüyordu. Ama tam bir Boleyn kızı gibi, sanki kule ondan sorulurmuşçasına dimdik, etrafına bakınarak yürüdü, yanından geçen nöbetçilerden birine güzelce gülümsedi, sonra tahta kapının gerisindeki parmaklıkları açıp dışarı çıkmasına izin verirlerken kocaman bir tebessümle bana baktı.

Kollarımı ona doladım. "Hayatım."

Önce bana sarıldı, sonra Henry'ye atıldı. "Hen!"

"Cat!"

Birbirilerine karşılıklı sevinç gülücükleriyle baktılar. "Büyümüş," dedi kızım.

"Şişmanlamış," diye karşılık verdi Henry.

William başlarının üzerinden bana dönüp gülümsedi. "Sence bir gün tam bir cümle kurmayı becerecekler mi?"

"Catherine, Anne'e seni bırakmasını yazdım," dedim telaşla. "Oradan çıkmanı istiyorum."

Anında suratı asıldı. "Çıkamam. Çok morali bozuk. Onu hiç böyle görmemişsindir. Onu böyle bırakamam. Yanındaki diğer hanımlar faydasız, ikisi ne yapacağını hiç bilmeden dolanıyor, diğer ikisiyse Boleyn Yenge ve Shelton Yenge, bütün gün bir köşede oturup elleriyle ağızlarını kapatarak mırıldanıyorlar. Onu o kadınlarla yalnız bırakamam."

"Ya o bütün gün ne yapıyor?" diye sordu Henry.

Catherine kızardı. "Ağlıyor, dua ediyor. Bu yüzden onu bırakamam. Gidemem. Bebeğini bırakıp gitmek gibi bir şey bu. Kendi kendine bakamaz."

"İyi besleniyor musun?" diye sordum çaresizce. "Nerede uyuyorsun?"

"Onunla uyuyorum," dedi Catherine. "Ama bütün gece neredeyse hiç uyumuyor. Saraydaki kadar iyi yemekler yiyebiliyoruz. Ben iyiyim, anne. Ayrıca çok uzun sürmeyecek."

"Nereden biliyorsun?"

Nöbetçilerin başı öne eğilip alçak sesle, “Dikkatli olun, Sör William,” dedi.

William bana döndü. “Catherine’le bu konuları konuşmayacağımızı vaat ettik. Bu görüşme sadece onu görüp iyi olduğundan emin olmak içindi.”

Derin bir nefes aldım. “Tamam. Yalnız Catherine bu bir haftadan daha uzun sürerse oradan çıkman gerekecek.”

“Nasıl isterseniz öyle yaparım,” dedi en tatlı haliyle.

“Bir şeye ihtiyacın var mı? Yarın sana bir şeyler getireyim mi?”

“Temiz çamaşır,” dedi. “Ve kraliçenin bir iki temiz elbiseye ihtiyacı var. Greemvich’ten alıp getirebilir misin?”

“Tamam,” dedim teslim olarak. Görünen oydu ki, hayatım boyunca Anne için koşturup durmuştum ve şimdi, ilişkimizdeki bu kriz anında bile hâlâ onun hizmetindeydim.

William baş nöbetçiye baktı. “Bu sizin için uygun mu şef? Karım hanımlara temiz çamaşır ver elbise getirebilir mi?”

“Evet, efendim,” dedi adam. Elini şapkasına götürüp bana selam verdi. “Tabii.”

Asık suratımla ona gülümsedim. Daha önce hiç kimse bir kraliçeyi elinde hiçbir kanıt ve suçlama olmadan hapse tıkmamıştı. İnsan kime güveneceğini bilemiyordu.

Catherine’i bir kez daha kendime çekip başlığının önünden dışarı çıkan pürüzsüz saçlarını çenemin altında hissettim. Alnına bir öpücük kondurdum ve o genç teninin ılık kokusunu içime çektim. Onu bırakmak içimden gelmiyordu, her şeye rağmen kızım kapıya doğru süzülüp kulenin kocaman gölgesinin altındaki taş döşeli yola geri döndü, durup el salladı, sonra gözden kayboldu.

Catherine içeri girerken William elini kaldırdı, sonra tekrar bana döndü. “Boleynlerin asla sıkıntısını çekmediği bir şey varsa o da aptal cesareti,” dedi. “Eğer at olsaydınız sizin dışınızda hiçbir cinsi yetiştirmezdim çünkü her türlü çitin üzerinden atlamaya hazır olurdunuz. Ama at değil, kadın olunca sizinle yaşamak insana aklını kaybettirecek kadar zor oluyor.”

Bahar 1536

Kraliçenin elbiseleriyle Catherine’in çamaşırlarını almak üzere Greenwich’e bir kayık tutup William, Henry ve bebeği Kule’nin yakınındaki evde bıraktım. William onsuz gittiğim için biraz huzursuzdu, ben de korkmuyor değildim, sanki Greenwich’e giderek tehlikeye geri dönüyor gibiydim ama tek başıma gitmeyi ve oğlumun, o değerli ve nadir ürünün, kralın oğlunun sarayın gözü önünde olmamasını tercih ettim. Hiç oyalanmayacağıma, birkaç saat içinde döneceğime söz verdim.

Kendi odalarıma girmek çok kolay oldu ama kraliçenin odaları Özel Heyetin emriyle mühürlenmişti. Dayımı bulup Anne’in elbiselerini ve çamaşırlarını istemeyi düşündüm fakat sonra zaten biri adı konamayan suçlamalarla kuleye kapatılmışken dikkatleri bir diğer Boleyn kızına çekmemenin daha uygun olduğuna karar verdim. Ona kendi elbiselerimden birkaçını çıkın yapmış tam odadan çıkıyordum ki, Madge Shelton içeri girdi. “Yüce Tanrım, senin de tutuklandığını sanıyordum,” dedi. “Neden?”

“Diğerleri neden tutuklanmış ki? Ortada yoklun. Tabii ki, senin de kulede olduğunu sandım. Seni sorgudan sonra serbest mi bıraktılar?”

“Ben hiç tutuklanmadım,” dedim sabırla. “Catherine’in yanında olmak için Londra’ya gittim. Anne nedimesi olarak onu yanına almıştı. Kızım hâlâ kulede onun yanında. Buraya sadece elbise almaya geldim.”

Madge pencere kenarındaki koltuğa çöküp hıçkırıklara boğuldu.

Odanın ötesine doğru hızlı bir bakış fırlatıp çıkını bir kolumdan diğerine geçirdim. “Madge, gitmem lazım. Neler oluyor?”

“Yüce Tanrım, senin de tutuklandığını ve bir sonrakinin ben olacağımı sanıyordum.”

“Neden?”

“Ayı tuzağında paramparça olmak gibi bir şey bu,” dedi. “Beni bütün sabah sorguya çektiler, ta ki sana ne gördüğümü ve duyduğumu anlatamayacak hale gelene kadar. Laflarımı öyle bir döndürüp dolaştırdılar ki, sanki bizler kerhanedeki fahişelermişiz gibi ifade vermişim sanırdın. Ben hiç yanlış bir şey yapmadım. Sen de öyle. Ama her şey hakkında her şeyi öğrenmek istiyorlar. Zamanını ve yerini bile öğrenmek istediler, çok utanç vericiydi.”

Anlattıklarından bir anlam çıkarmaya çalışarak bir an durakladım. “Seni Özel Heyet mi sorguladı?”

“Herkesi. Kraliçenin bütün nedimelerini, bütün hanımları, hatta uşakları. Kraliçenin odalarında dans eden gelmiş geçmiş herkesi. Ölmüş olmasa köpek Purkoy’u bile sorgularlardı.”

“Peki, ne sordular?”

“Kimin kiminle yattığını, kimin neler vaat ettiğini. Kimlerin hediye verdiğini. Sabah dualarına kimin katılmadığını. Her şeyi. Kraliçeye kimin âşık olduğunu, ona kimin şiirler gönderdiğini. Kraliçenin kimin şarkılarını söylediğini. Kimi en çok beğendiğini. Her şeyi.”

“Diğerleri ne cevap veriyor?”

“Önce hiçbirimiz hiçbir şey söylemedik,” dedi Madge şevkle. “Tabii ki. Hepimizin kendine ait sırları vardı ve diğerlerinin sırlarını da saklamaya çalışıyorduk. Ama birinden bir şey diğerinden başka bir şey öğreniyorlar ve sonunda sana dönüp bir yerde bir açığını yakalıyorlar, sonra bilmediğin ya da yapmadığın şeyleri soruyorlar. Howard Dayı bana dilli bir fahişeymişim gibi baktı, Suffolk Dükü öyle kibardı ki, ona bir şeyler açıklamaya çalıştım ama sonunda sır olarak saklamak istediğim her şeyi birer birer anlattığımı fark ettim.”

Sonuna doğru hüngür hüngür ağlamaya başlayıp gözyaşlarını dantelinin ucuyla sildi. Aniden başını kaldırıp bana baktı. “Hemen git! Burada olduğunu görürlerse seni de sorguya çekip George’la, seninle ve kraliçeyle ilgili sonu gelmeyen sorular soracaklar, bütün geceyi nasıl geçirdiğinizi, geçen gece nerede olduğunuzu...”

Tamam, anlamında başımı sallayıp hemen arkamı döndüm. Hemen ardından hızla konuşmaya devam ettiğini duydum. “Henry Norris’i görürsen ona hiçbir şey söylememek için elimden geleni yaptığımı söyler misin?” dedi, hikâyeler uydurmamak için kendini zorlayan bir öğrenci gibi acıklı bir sesle. “Beni tuzağa düşürüp bir keresinde kraliçeyle benim ondan öpücük almak için iddiaya girdiğimizi söylettiler ama yemin ederim daha fazla bir şey söylemedim. Jane’in ağzından alacaklarından daha fazlası ağzımdan çıkmadı.”

George’un cenabet karısının adını duymak bile beni durdurmadı, saraydan bir an evvel ayrılabilmek için acele ediyordum. Vakit kaybetmek yerine Madge Shelton’ın elini yakalayıp onu da yanımda sürükledim, basamaklardan aşağı inip kapıdan dışarı çıktım. “Jane Parker mı?”

“İçeride en uzun o kaldı, bir ifade yazıp üstelik imzaladı. O konuştuktan sonra hepimiz tekrar sorgulandık ve bu sefer George’la ilgili sorular sordular. Sadece George ve kraliçeyle ilgili sorular, birlikte ne kadar içtikleri, ne sıklıkta sen ve George’un kraliçeyle yalnız kaldığı, senin hiç onları yalnız bırakıp bırakmadığını.”

“Jane hiç şüphesiz ağabeyime çamur atmıştır,” dedim duraksamadan.

“Bundan övünerek bahsediyordu,” dedi Madge. “Ve o Seymour kaltağı dün Carewlerle Surrey’de kalmak üzere saraydan ayrıldı. Hepimizin hayatı mahvolmuşken, her şey darmadağın olmuşken o sıcaktan yakınıyordu.” Lafını hıçkırarak bitirdi ve ben yanaklarına birer öpücük kondurdum.

“Seninle gelebilir miyim?” dedi yalvarır gibi.

“Olmaz,” dedim. ‘Lambeth düşesinin yanına git, o sana bakar. Ve kimseye beni gördüğünden bahsetme.”

“Denerim,” dedi dürüstçe. “Ama insanı içeri alıp üzerine gelmeleri, her şeyi tekrar tekrar sormaları nasıl bir şey bilemezsin.”

Anladığımı göstermek için başımı sallayıp onu, Avrupa’nın en güzel, en zarif sarayına gelmiş, kralın bizzat kendisinin başını döndürmüş ancak şimdi etrafındaki dünyanın ve sarayın tepetaklak olduğunu, kralın şüpheci bir adama dönüştüğünü görmüş ve ne kadar uçan, ne kadar hoş ya da ne kadar neşeli olursa olsun, hiçbir kadının güvende olmadığını öğrenmiş olan o hoş kızı taş basamakların tepesinde bıraktım.

O gece çamaşırları Catherine’e götürüp kraliçenin elbiselerini alamadığımı söyledim. Nedenini söylemedim, dikkatleri ne kendi üzerime, ne de şu anda kaldığımız Minories’in arkasındaki cennet misali küçük eve çekmek istiyordum. Ona beni Londra’ya getiren kayıkçıdan aldığım haberi, Sör Thomas Wyatt’in, onca sene önce, henüz her şeyden habersiz minik aşk oyunları oynarken Anne için kralla rekabet eden adamın ve Sör Richard Page’in, halkamızın bir diğer üyesinin de tutuklandığını söylemedim.

“Yakında beni de almaya gelirler,” dedim William’a, küçük evimizde ateşin başında otururken. “Ona yakın olan herkesi topluyorlar.”

“Catherine’i her gün görmekten vazgeçsen iyi olur,” dedi. “Ben giderim ya da bir hizmetçiyi göndeririz. Sen geriden gelir, nehrin kenarında onu görebileceğin bir yerde durursun ve böylece iyi olduğunu bilirsin.”

Ertesi gün kaldığımız evi değiştirip bu kez uyduruk bir isim verdik. Kuleye bizim yerimize Henry gitti, seyis gibi giyinip ablasına kitap ve çamaşır götürdü. Kalabalığı atlattı ve dönüşte kimsenin onu takip

etmediğinden emindi. Dayım bir annenin kızını sevebileceğini bilse Catherine'i gözetir, onu bana gönderirdi. Ama tabii ki, böyle bir duygunun varlığından habersizdi. Howardlar'ın neredeyse hiçbiri kız çocuklarını evlilik oyunundaki bir piyondan öte bir şey olarak görmüyordu.

Ayrıca dayımın yapacak başka işleri vardı. Ayın ortasında cezalar açıklandığında gerçekten ne kadar meşgul olduğunu fark ettik. William yemek almaya gittiği fırıncıdan aldığı haberle eve döndü ve bana söylemeden evvel yemeğimi bitirmemi bekledi.

"Aşkım," dedi şefkatle. "Seni bu habere nasıl hazırlayacağımı bilmiyorum."

Asık suratına bir bakış fırlatıp tabağımı öteye ittim. "Hemen söyle."

"Henry Norris, Francis Weston, William Brereton ve Mark Smeaton denen o oğlanı yargılamış ve kraliçe hazretleriyle zina yapmaktan suçlu bulmuşlar."

Bir an onu duyamadım. Kelimeleri duyuyordum ama hepsi çok uzaktan boğuk boğuk geliyordu. Sonra William sandalyemi masadan çekip başımı aşağı sarkıttı, o baygınlık hissi geçti, ayağımın altındaki zemini yeniden gördüm ve başımı elinden kurtarmaya çalıştım. "Bırak beni, bayılmayacağım."

Beni hemen bıraktı ama yüzümü görebilmek için önüme çöktü. "Korkarım ağabeyinin ruhu için dua etmen gerekecek. Onu suçlu bulmakta kararlılar."

"Diğerleriyle birlikte yargılanmamış mı?"

"Hayır. Diğerleri halk mahkemesinde yargılanmış. George ve Anne ise lordlarla yüzleşmek zorunda kalacaklar."

"O zaman bir bahane bulacaklar demektir. Bir şeyler ayarlamışlardır."

William buna pek inanırmış gibi görünmüyordu.

Hemen yerimden fırladım. "Saraya gitmeliyim," dedim. "Burada aptal gibi saklanıp suratımı asarak beklememem gerekirdi. Gidip onlara yaptıklarının yanlış olduğunu söyleyeceğim. Bu iş daha fazla uzamadan. Eğer bu insanlar suçlu bulunduysa o zaman zamanında saraya gidip Anne ve George'un masum olduğuna dair ifade vermeliyim."

William benden daha önce davranıp daha iki adım atmadan kapıda dikildi.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum ama hiçbir yere gidemezsin."

“William ağabeyim ve ablam büyük bir tehlike içindeler. Onları kurtarmam lazım.”

“Olmaz. Çünkü kelleni biraz yukarı çıkartırsan seninkini de onlarınki gibi uçuruverirler. Bu insanların lehine verilen ifadeleri duyan var mı sanıyorsun? Sence ağabeyini yargılayan mahkemenin başında kim var? Kendi öz dayın! O ağabeyini kurtarmak için nüfuzunu kullanıyor mu? Ya baban? Hayır. Çünkü biliyorlar ki, Anne krala tiran olmayı öğretti, adam da şimdi tozuttu ve artık durduramıyorlar.”

“Ağabeyimi savunmam lazım,” dedim göğsünü iterek. “George’dan bahsediyoruz, sevgili ağabeyimden. Sence mezarına girmeden önce etrafına bakınıp kimsenin onun için parmağını bile kaldırmadığını görmesini ister miyim? Sonunda ölümüm bile olsa gideceğim.”

Aniden William yana çekildi. “Git o zaman,” dedi. “Gitmeden önce bebeğimize ve Henry’ye de elveda öpücüğü ver. Catherine’e onu kutsadığını ben söylerim. Ve bana da bir öpücük ver. Çünkü o mahkeme salonuna bir kere girersen bir daha sağ çıkamazsın. Sonunda eminim seni de büyücülükle yargılarlar.”

“Ne yaptım ki, Tanrı aşkına?” diye haykırdım. “Sence ne yaptım? Sence herhangi birimiz ne yaptı?”

“Anne kralı büyüyle baştan çıkarttığı iddiasıyla yargılanıyor. Ağabeyin sözde ona yardım etmiş oluyor. Bu yüzden mahkemeleri ayrı. Hepsini aynı anda söylemediğim için bağışla. Bu yemeğinin ortasında karıma iletmek isteyeceğim bir haber değildi. Sevgili olmakla ve şeytana uymakla suçlanıyorlar. Mahkemelerinin ayrı yapılmasının sebebi bağışlanacak olmaları değil, suçlarının halka açık bir mahkemede dinlenemeyecek kadar ağır olması.”

Elimi ağzıma götürüp ona doğru sendeledim. William beni tutup anlatacaklarına devam etti. “Birlikte kralı bozmaktan, onu büyüler, hatta belki zehirle iktidarsız yapmaktan yargılanacaklar. Sevgili olmakla ve o canavar bebeği yapmakla suçlanıyorlar. Bunların bir kısmı sen ne söylersen söyle, üstlerine yapışacaktır. Birçok gece sen de Anne’in odalarındaki partilere katıldın. Yıllarca kralın sevgilisi olduktan sonra Anne’e kralı nasıl baştan çıkarabileceğini öğrettin. Ona bilge bir kadın buldun, saraya cadının bizzat kendisini sen getirdin. Getirmedin mi? Ölü bebekleri gizledin. Birini ben gömdüm. Ve dahası var, benim bildiklerimden bile daha fazlası. Yok mu? Bana söylemediğin Boleyn sırları?”

Ben yüzümü çevirirken o başını salladı. “Tahmin ettiğim gibi. Hamile kalabilmek için iksirler, büyüler de yaptı mı?” Bana baktı, onu başımla onayladım. “Piskopos Fisher’ı zehirledi ve onunla birlikte üç masum adamın ölümünü vicdanına kazıdı. Kardinal Wolsey’le Kraliçe Katherine’i de zehirledi...”

“Bundan emin değilsin!” diye haykırdım.

Sert sert bana baktı. “Sen onun öz kardeşisin, buna rağmen onu bundan daha fazla koruyamıyorsun. Sadece kaç kişiyi zehirlediğini tam olarak bilmiyorsun, öyle mi?”

Durakladım. “Bilmiyorum.”

“Kesinlikle büyücülük işlerine bulaştı, kesinlikle kralı müstehcenliğiyle büyüledi. Kesinlikle kraliçeyi, piskoposu ve kardinali tehdit etti. Onu savunamazsın, Mary. Bunların en azından yarısını zaten yaptı.”

“Ama George...” diye fısıldadım.

“George ablanın yaptığı her şeyde onun yanındaydı,” dedi William. “Bunun yanında kendi günahları da var. Sör Francis ve George Smeaton ve diğerlerine yaptıklarını itiraf etse, her şeyi bırak başta sapıklıktan yargılanırlar.”

“O benim ağabeyim,” dedim. “Onu yalnız bırakamam.”

“Kendi ölümüne gitmek istiyorsan buyur,” dedi William. “Ya da istersen bunu atlatır, çocuklarını büyütür, en geç bu haftanın sonunda Anne’in utanç içinde gayrimeşru ve annesiz kalacak olan kızını gözetebilirsin. Bu kraliyetin sona erişini ve bir sonraki kraliyeti görebilirsin. Prenses Elizabeth’e gelecek neler vaat ediyor izleyebilirsin, onu kralın veliahdı yapmaya yeltenenlere, hatta daha kötüsü öyleymiş gibi onu pohpohlayanlara karşı oğlumuz Henry’yi koruyabilirsin. Çocuklarını korumakla yükümlüsün. Anne ve George kendi seçimlerini yaptılar. Ama Prenses Elizabeth’in, Henry ve Catherine’in de gelecekte kendi seçimleri olacak. Onlara yardımcı olmak için yanlarında olmalısın.”

Yumruk yaptığım ellerim göğsünden aşağı kaydı. “Tamam,” dedim boş boş. “Mahkemelerine bensiz devam edecekler. Onları savunmaya gitmeyeceğim. Ama.dayımı bulacağım ve onları kurtarmak için elinden bir şey gelip gelmediğini öğreneceğim.”

Bunu da reddeder diye düşünüyordum ama durakladı, “Seni de onların yanına tıkmayacağından emin misin? Daha yeni, çocukluklarını bildiği üç

adamı yargılayıp darağacına gönderdi, hayalarını kestirtip dörde böldürdü. Adam hiç insaflı gününde gibi görünmüyor.”

İyice düşünüp onu başımla onayladım. “Tamam, önce gidip babamı bulacağım.”

“Şimdi biraz rahatladım,” dedi William. “Seni ben götürürüm.”

Elbisemin üzerine bir pelerin geçirip sütnineyi çağırdım ve ondan bebeğe bakmasını, Henry’yi de yanından ayırmamasını, bizini bir ziyarete gideceğimizi, çok uzun sürmeyeceğini söyledim. Ardından William’la evden çıktık.

“Babam nerede?” diye sordum.

“Dayının evinde,” dedi William. “Sarayın yarısı hâlâ Greenwiclvte ama kral odalarından çıkmıyormuş ve dediklerine göre çok üzgünmüş. Fakat birileri geceleri Jane Seymour’a kaçtığını söyledi.”

“Diğerleriyle birlikte tutuklanan Sör Thomas’la Sör Richard’a ne olmuş?” diye sordum.

William omuz silkti. “Kim bilir? Haklarında ne bir kanıt var, ne özel bir af, ne ele bir lütuf isteği. Bir tiran aklını kaçırdığında neler yapabileceğini kim bilebilir? Affedilmişler ama lavta çalmaktan başka hiçbir işe yaramayan Mark diye küçük bir oğlan anne diye ağlaya ağlaya askıya asılmış ve sonunda sordukları bütün sorulara cevap vermiş.”

Soğuk elimi alıp dirseğinin altına soktu. “İşte geldik,” dedi. “Ahır kapısına gideceğiz. Oğlanlardan bazısını tanıyorum. İçeri girmeden evvel etrafı bir kolaçan etmekte fayda var.” Sessizce girdik ama William daha ‘Kimse yok mu?’ diye bağırmadan taş zeminde nal sesleri duyuldu ve babam çıkageldi. Karanlığın içinden öne doğru atılınca atı benden korktu ve babam bana bir küfür savurdu.

“Özür dilerim, babacığım ama sizi görmek zorundaydım.”

“Sen miydin?” dedi aniden. “Bütün hafta nerede saklanıyordun?”

“Benimle birlikteydi,” dedi William sert bir tonla, arkadan ekledi, “Olması gerektiği yerde. Çocuklarımızla. Catherine de kraliçenin yanında.”

“Evet, biliyorum,” dedi babam. “Üzerinde leke olmayan tek Boleyn kızı, bu da sadece bizim bildiğimiz.”

“Mary size bir şey sormak istiyor, sonra gitmek zorundayız.”

Durakladım. Babama ne soracağımı bilmiyordum bile. “George’la Anne bağışlanacak mı?” diye sordum. “Dayım onlar için bir şey yapıyor mu?”

Acı acı bana baktı. “Onların yaptıklarını herkesten daha iyi bilirsin,” dedi. “Siz üçünüz günahkârlar gibi sıkı fıkıydınız. Senin de diğer hanımlarla birlikte sorgulanman gerekiyordu.”

“Hiçbir şey olmadı,” dedim ateşli ateşli. “Bildiklerinizin ötesinde hiçbir şey, efendim. Dayımın emrettikleri dışında hiçbir şey. Bana Anne’e kralı nasıl baştan çıkartabileceğini öğretmemi o söyledi. Ona bedeli ne olursa olsun karnında bir bebek olması gerektiğini de o söyledi. George’a onun yanında olup onu korumasını ve yardım etmesini de o söyledi. Biz emredilenlerin ötesinde hiçbir şey yapmadık. Sadece ne söylendiyse onu yaptık. İtaatkâr bir evlat olduğu için mi ölecek?”

“Beni bu işe karıştırma,” dedi hemen. “Ben ona hiçbir şey yapmasını emretmedim. Anne kendi yoluna gitti, George da, sen de.”

Bu dönekliği karşısında nefesimi tuttum, babam atından inip yuları seyise fırlattı ve benden uzaklaşmaya başladı. Peşinden koşup kolunu yakaladım. “Dayım onları kurtarmanın bir yolunu bulacak mı?”

Dudaklarını kulağıma dayadı. “Anne gitmeli,” dedi. “Kral onun kısır olduğunu biliyor ve başka bir kadın istiyor. Bu turu Seymourlar kaptı ve onları inkâr etmenin bir yolu yok. Evlilik geçersiz kılınacak.”

“Geçersiz mi kılınacak? Neye dayanarak?” diye sordum.

“Hısımlık davasından,” dedi uzatmadan. “Senin sevgilin olduktan sonra onun kocası olamaz.” Gözlerimi kırpıştırdım. “Yine ben, öyle mi?”

“Aynen öyle.”

“Ya Anne ne olacak?”

“Manastıra gidecek, eğer çenesini tutarsa. Yok, tutmazsa sürgün.”

“Ya George?”

“Sürgün.”

“Peki ya siz, efendim?”

“Eğer bundan paçayı kurtarırsam her şeyden paçayı kurtarabilirim demektir,” dedi asık suratıyla. “Şimdi eğer onların aleyhine şahitlik etmek istemiyorsan kaç kendini kurtar ve gözden uzak dur.”

“Ama saraya gelirsem onların lehine şahitlik edebilirim?”

Hafif bir kahkaha attı.

“Onların lehine hiçbir kanıt yok,” diye hatırlattı bana. “İhanetten yargılanıldığında savunma yoktur. Tek umut edebileceğin, mahkemenin hoşgörüsü ve kralın merhametidir.”

“Kraldan onları bağışlamasını isteyemez miyim?”

Babam bana baktı. “Adın Seymour değilse kralın yanına sokulamazsın. Adın Boleyn’se baltanın uçundasın demektir. Ayakaltından çekil, kızım. Ağabeyinle ablana hizmet etmek istiyorsan bırak işleri olabildiğince sessiz ve çabuk görülsün.”

Yolda toynak sesleri duyunca William beni ahırın karanlık tarafına çekti. “Dayın geliyor,” dedi. “Bu tarafa gel.”

Taş kemerden saman balyalarını getirdikleri iki kanatlı kapıya yürüdük. Kocaman tahtaların arasına küçük bir kapı daha oyulmuştu. William kapıyı açıp beni geçirdi. Bahçede meşalelerin ışıkları titreşirken kapıyı ardımızdan kapattı, erler Lordun atından inmesine yardım etmeleri için seyisleri çağırdı.

William ve ben şehrin karanlık sokaklarında görünmeden eve yürüdük. Sütnine bizi içeri alıp bana beşikte uyuyan bebeği ve kızıl Tudor bukleleriyle küçük yer yatağında yatan Henry’yi gösterdi.

Sonra William beni perdeli yatağımıza götürüp perdeleri iyice örttü, beni soyup yastıklara yatırdı ve vücuduyla beni sarıp hiçbir şey söylemeden öylece tuttu. Bütün gece sıkı sıkı ona sarıldım ama bir türlü üşümem geçmedi.

Anne Londra Kulesi’nde, Kralın Odasında lordlar tarafından yargılanacaktı. Onu şehrin içinden geçirip Westminister’a götürmeye korkmuşlardı. Taç giyme töreninde suratını asan şehir şimdi onu savunmaya yelteniyordu. Cromwell’in planları kendisini aşmıştı. Kocasının bebeğini karnında taşıyan bir kadının mahkemenin iddia ettiği gibi erkekleri baştan çıkartacak kadar geniş bir yüreğe sahip olabileceğine inanan çok az insan vardı. Kocası İngiltere Kralının bizzat kendisiyken kocasının burnunun dibinde iki, üç, dört erkeği birden elinde tutabilecek bir kadına inanmıyorlardı. Kraliçe Katherine’in mahkemesinde iskeleden Anne’e ‘Fahişe’ diye bağıran kadınlar bile şimdi kralın yeniden delirdiğini ve meşru karısını başka bir bilinmeyen sevgili için tekrar kenara attığını düşünüyordu.

Jane Seymour şehre, Sör Francis Bryan’ın Strand’daki o muhteşem evine yerleşmişti ve herkes biliyordu ki, kralın kayığı her gece, gece yarısından sonra nehirdeki basamaklara bağlanıyor, kraliçe beş iyi adamla birlikte, ki bunlardan dördünü ölüm cezası bekliyordu, kulede mahkûmken Jane’in evinde müzik çalıyor, ziyafetler yapılıyor, danslar ve maskeli balolar düzenleniyordu.

Henry Percy, Anne'in eski aşkı da vakti zamanında her birinin masasında ziyafete katıldığı, kraliçeyle dans ettiği, elini öptüğü diğer lordların arasında yargı masasındaydı. Boynunda 'B' harfi, pırıl pırıl siyah saçlarını göstermek için geriye attığı Fransız başlığı, bembeyaz tenini saran siyah elbisesiyle kraliçenin King's Hall'a girip önlerine oturması herhalde hepsi için tuhaf bir deneyim olmuştu. Sürekli ağlayıp Kule'deki küçük sunağın önünde dua etmesi onu mahkeme günü sakinleştirmişti. Onca sene önce Fransa'dan gelip ailem tarafından sevgilimi elimden alması için görevlendirildiği günlerde olduğu gibi hoş ve kendine güven doluydu.

Halkın arasına karışıp başyargıcın, jürinin ve locadakilerin arkasına oturabilirdim ama William görüleceğimden çok korkuyor, ayrıca ablam hakkında söylenecek yalanlara dayanamayacağımı biliyordu. Bense gerçekleri de duymaya tahammül edemeyeceğimi biliyordum. Kaldığımız evin sahibesi Londra'nın o güne dek görüp göreceği en muhteşem gösteriye gitti ve eve kraliçenin, sarayın erkeklerini baştan çıkardığı yerlerin ve isimlerin olası listesiyle geri döndü. İddialar saçmalık ötesiydi, kraliçe onları diliyle öpüp hediyeler vererek arzularını azdırmıştı. Her gece bir önceki geceden daha fazlası denenmişti. Bunların bazıları gerçeğe şöyle bir dokunsa bile çoğu saray hakkında azıcık bir fikri olan herkesin gerçek olamayacağını bileceği kadar inanılmaz fantezilerle doluydu. Ama tabii ki, skandalın o tatlı büyüsü oradaydı. Her zaman erotik, rezil ve pis. Bunlar insanların kraliçenin yapmış olmasını dileyeceği ancak kralla evlenen bir fahişenin yapacağı türden zırvalardı. Bize Anne, George ya da benden ziyade Cromwell'in, o aşağılık adamın hayallerini anlatıyordu.

Kraliçenin elleştiğini ya da cilveleştiğini gören kimse çağırılmamıştı, Henry'yi Anne'in hasta ettiğini kanıtlayacak bir şahit de yoktu. Kralın bacağındaki geçmeyen yaranın ve iktidarsızlığının sebebini de Anne'e yüklemişlerdi. Anne suçsuz olduğunu iddia etmiş, bunu zaten bilen jüri üyelerine kraliçenin saray eşrafına küçük hediyeler vermesinin olağan olduğunu izah etmeye çalışmıştı. Farklı erkeklerle dans etmesinin bir anlamı olmadığını anlatmıştı. Tabii ki, şairler ona şiirlerini adayacaktı. Tabii ki, bu şiirler aşk şiirleriydi. Kral bugüne dek Avrupa'nın bütün saraylarında görülen bu saraylı aşkı âdetinden hiçbir zaman, bir kere bile şikâyet etmemişti.

Mahkemenin son günü Anne'in çok eski aşkı Northumberland Dükü, Henry Percy ortada görünmedi. Katılamayacak kadar hasta olduğu

bahanesiyle özür diliyordu. Bunu duyduğum an kararın kraliçenin aleyhinde olacağını hemen anladım. Anne'in sarayında barınmış, onun gözüne girmek için vaktinde öz annelerini düşmanlara satmaktan çekinmeyecek bu lordlar sürüsü en alt kademeden başlayarak oylarını dayıma sundu: Peşi sıra her biri 'Suçlu' dedi. Sıra dayıma geldiğinde hıçkırığını yutarak güçbela 'suçlu' diyebildi ve cümleyi ağzından çıkarttı: Anne kralın tercihine göre ya yakılacak ya da Gren Kalesinde boynu vurulacaktı.

Ev sahibesi kadın cebinden bir çaput parçası çıkartıp gözlerini kuruladı. Kraliçe birkaç erkekle dans ettiği için yakılıyorsa bunun ona adil gelmediğini söyledi.

"Çok doğru," dedi William ona hak vererek ve kadını odadan çıkardı. Ev sahibesi gider gitmez bana döndü ve beni dizlerine oturttu. Küçücük bir çocuk gibi büzüldüm ve kollarını bana sarıp bebek gibi sallamasına itiraz etmedim.

"Manastırdan nefret edecek," dedim.

"Kral ne derse onu yapacak," dedi. "Sürgün ya da manastır, her iki karara da memnun olacaktır."

Hemen ertesi günü, mideleri yalanla tıka basa dolmadan ağabeyimi yargıladılar. O da diğerleri gibi kraliçenin âşığı olmakla suçlanıyordu ve o da diğerleri gibi bunu sonuna kadar inkâr etti. Onu aynı zamanda Prenses Elizabeth'in babasının kim olduğunu sorgulamak ve kralın iktidarsızlığıyla alay etmekle de suçladılar. George ettiği kutsal yemine sadık kalıp ağzını açıp bunu inkâr edemedi. Aleyhindeki en güçlü kanıtsa, Jane Parker'ın, her zaman tiksindiği karısının verdiği yazılı ifadeydi.

"Böyle bir durumda gururu incinmiş bir eşin ifadesini kaale alırlar mı?" diye sordum William'a. "Yani darağacına giden bir davada."

"George suçlu," dedi uzatmadan. "Onun yakınlarından biri değilim ama ben bile onun Henry'ye gülüp kralın Anne'in üstüne binmeyi bırak, bahar mevsiminde kısrağına bile binemediğini söylediğini duydum."

Başımı iki yana salladım. "Bu terbiyesiz ve ahlâksız bir yorum ama..."

Ellerimi tuttu. "Bu vatana ihanet aşkım," dedi şefkatle. "Böyle bir şeyin mahkemede duyulmasını beklemezsin ama duyulmuşsa tıpkı Thomas More'un kralın kiliseye olan üstünlüğünden şüphe ettiğinde olduğu gibi bu vatana ihanettir. Krala o üstünlüğü biz verdik, Papa'nın kiliseyi yönetme hakkını inkâr ederek. Henry'ye her şeye hükmetme hakkı verdik. Ve şimdi

hükmediyor ki, ablan bir cadı, ağabeyin onun âşığı ve ikisi de krallığın düşmanı.”

“Ama onları serbest bırakacaktır,” dedim inatla.

Oğlum Henry her gün Kule’ye gidip ablasıyla görüştü ve iyi olduğu haberini getirdi. Her gün William oğlumu Kule’ye dek izleyip başkasının onları gözleyip gözlemediğini kontrol etti. Ama Henry’yi izleyen herhangi bir casus yoktu. Sanki kraliçeyi sorgulayıp mahkûm ederek, George’u sorgulayıp onun saçma sapan boşboğazlıklarını dinledikten sonra onu da mahkûm ederek ellerinden gelenin en kötüsünü zaten yapmış gibilerdi.

Mayıs ayının ortasında bir gün ben de Henry’yle birlikte gittim ve Londra Kulesi’nden çıkıyor olan minik kızımı gördüm. Kapının dışından, kızımın durduğu yerden ağabeyimin ve diğer dört adamın boynunu vuracakları platformun çivilerinin çakıldığını duyabiliyordum. Catherine kendini toparlamıştı. Sadece azıcık solgundu.

“Benimle eve gel,” diye üsteledim. “Rochford’a gideriz, hep birlikte. Burada daha fazla yapabileceğin bir şey yok.”

Başlıklı minik kafasını iki yana salladı. “Kalmama izin ver,” dedi. “Anne teyzem serbest bırakılıp manastıra gönderilene kadar kalayım, sonra zaten her şey bitecek.”

“Teyzen iyi mi?”

“Evet. Sürekli dua ediyor ve kendini duvarların dışındaki yaşama hazırlıyor. Kraliçeliğinden feragat etmek zorunda olduğunu biliyor. Prenses Elizabeth’i bırakmak zorunda kalacağını da. Artık bundan sonra kraliçe olamayacağını biliyor. Ama mahkeme bittiğinden beri daha iyi. Kimse eskisi gibi onu dinleyip gözlemiyor. O da daha sakin.”

“George’u gördün mü?” diye sordum. Sesimin olağan bir şey soruyormuşum gibi çıkmasını diledim ama boğazım düğümlendi.

Catherine o koyu Boleyn gözleri acıklı acıklı bana baktı. “Burası hapishane,” dedi. “Ziyarete gitmek yasak.”

Aptallığıma başımı salladım. “Ben daha önce burada kalırken burası kralın diğer saraylarından biriydi. İstediğim her yere girip çıkabiliyordum. Her şeyin şimdi çok farklı olduğunu anlamam gerekirdi.”

“Kral, Jane Seymour’la evlenecek mi?” diye sordu Catherine. “Kraliçe bilmek istiyor.”

“Bunun kesin olduğunu söyleyebilirsin,” dedim. Her gece onun evinde. Eskiden onunla nasılsa şimdi de Jane’le öyle.”

Catherine başıyla onayladı. “Gitmem gerek,” dedi, göz ucuyla arkasındaki ere bakarak.

“Anne’e söyle...” dedim, durdum. O kadar çok söylenecek şey vardı ki. Uzun seneler boyunca bitmeyen bir rekabet, sonra zorla yaşanan bir birlik ve hep birbirimize olan sevgimizi destekleyen o diğerinin daha üstün olduğuna duyduğumuz inanç. Bütün bunları tek bir kelimeye sığdırıp nasıl ona iletebilir, her şeye, kendisini bu noktaya getirenin yine kendisi olduğunu ve George’u da yanında sürüklediğini bilmeme rağmen onu hâlâ sevdiğimi, onun kardeşi olmaktan memnun olduğumu nasıl söyleyebilirdim? Bütün bunları başımıza getirdiği için onu asla affetmeyeceğimi ama aynı zamanda onu kesinlikle ve sonuna kadar anladığımı nasıl dile getirebilirdim?

“Ne söyleyeyim?” diye sordu Catherine, azat edilmeyi bekleyerek.

“Kalbimin onunla olduğunu söyle,” dedim uzatmadan. “Her zaman. Her gün. Her zamanki gibi.”

Ertesi gün sevgilisi Francis Weston’la birlikte Henry Norris, William Brereton ve Mark Smeaton’un yanında ağabeyimin kafası uçuruldu. Onları Green Kalesi’nde, Anne’in penceresinin önünde öldürdüler ve ablam dostlarının, sonra da ağabeyinin idamını izledi. Bebeğimi kalçama yerleştirip nehrin çamurlu sahilinde yürüdüm ve olanları düşünmemeye çalıştım. Rüzgâr yavaşça nehrin yukarısına doğru esti, bir martı başımın üstünde yas tutar gibi inledi. Çekilen suların bıraktığı yerde ilginç enkazlar vardı: Halat parçalan, tahta kırıntıları, yosunlara yapışmış deniz kabukları. Çizmelerimin kirlenmemesine dikkat ederek havadaki tuz kokusunu içime çektim ve yürürken bir yandan kalçamla bebeğimi sallayarak bir zamanlar bu ülkeyi yöneten biz Boleynlerin nasıl olup da bugün vatan hainine dönüştüğümüzü düşündüm. Eve dönmek üzere arkamı dönerken gözlerimin yaşlarla dolu olduğunu fark ettim. George’u kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. Anne’le benim, hayatımıza George’suz devam edeceğimiz daha önce hiç aklıma gelmemişti.

Anne’in idamı için Fransa’dan bir cellat çağırtılmıştı. Kral son dakikada onu affetmeyi planlıyordu, durumu dibine kadar değerlendirip olabildiğince acıklı hale getirecekti. Beauchamp Kulesi’nin dışındaki Green’e onun için bir idam tahtası inşa ettiler.

“Kral onu serbest bırakır, değil mi?” diye sordum William’a.

“Baban öyle demişti,” dedi.

“Bunu törene dönüştürecektir,” dedim Henry’yi bilerek. “Son anda affını gönderecektir, böylece herkes öyle rahatlayacaktır ki, diğerlerini öldürdüğü için onu affedeceklerdir.”

Cellat gecikti. Adamın platforma gelip kralın affını beklemesi için bir gün daha bekleyecektik. O gece Catherine kapıda küçük bir hayalet gibiydi. “Bugün Başpiskopos Cranmer gelip evliliğin geçersiz olduğunu söyleyen kâğıtlar getirdi ve kraliçe bunları imzaladı. İmzalarsa serbest bırakacaklarına söz verdiler. Manastıra gidebilecek.”

“Tanrıya şükür,” dedim, ne kadar korktuğumu o an anlayarak. “Ne zaman serbest bırakılacak?”

“Belki yarın,” dedi Catherine. “Sonrasında Fransa’da yaşamak zorunda kalacak.”

“Bu hoşuna gidecektir,” dedim. “Beş günde manastırın baş rahibesi olur, görürsün.”

Catherine hafifçe gülümsedi. Gözlerinin altı yorgunluktan neredeyse mosmordu.

“Eve gel artık!” dedim ani bir endişeyle. “Her şey bitti zaten neredeyse.”

“Bittiğinde geleceğim,” dedi. “Fransa’ya gidince.”

Ertesi gün saat dokuz olmadan onu ve aralarında minik Catherine’im de olmak üzere, nedimelerini darağacının kurulduğu alana götürdüler.

Gren Kulesi’nin kalabalığının arasında, geride ben de vardım. Uzaktan onun dışarı çıktığını gördüm, siyah başlıklı siyah bir elbisenin içinde minyon bir figürdü. Fransız başlığını çıkarttı, saçları bir fileyle toplanmıştı. Son sözlerini söyledi, duyamadım, umurumda da değildi. Bunların hepsi birer saçmalık, bir tiyatro oyunuydu, kralın Robin Hood kılığına girip biz köylülerin yeşillere büründüğü günkü kadar anlamsızdı. Sudaki kapının yukarı kalkmasını, kralın kayığının davullar eşliğinde telaşla içeri girmesini, karanlık sularda küreklerin dalgalanmasını, kralın kalabalığı yararak ilerlemesini ve Anne’i affetmesini bekliyordum.

Bunu iyice geciktirdiğini, cellada oyalanması için emir verdiğini, nehirden gelecek trompet seslerini beklemesini söylediğini sanıyordum. Henry her zamanki tavrıyla bu anı acıklı bir ana dönüştürecekti. Şimdi onun o yüce adımlarını ve bağışlama konuşmasını beklemek zorundaydık, sonra Anne Fransa’ya gidebilecek, ben de kızımı alıp eve dönebilecektim.

Ablamın son duası için papaza döndüğünü; sonra Fransız başlığıyla boynundaki kolyesini çıkardığını gördüm. Ellerimi manşetlerimin içine saklamış, kralın gecikmesi ve Anne'in vakarı karşısında endişeyle parmaklarımı şaklatıyordum. Her ikisi de şu sahneyi neden bir an evvel bitirip bizi azat etmiyordu?

Catherine değil ama başka bir nedimesi öne çıkıp ablamın gözlerini bağladı, sonra samanların üzerine diz çöktüğünde kolunu olması gereken yere koydu. Kadın geri çekildi, Anne yalnız kalmıştı. Rüzgârda eğilen mısır tarlası gibi kalabalık da onunla birlikte diz çöktü. Sadece ben ayakta durup onların başının üzerinden bembeyaz suratı, cesur kırmızı iç eteğiyle siyah elbisesi içinde gözleri bağlı diz çökmüş ablama baktım.

Sabah ışıklarının altında ablamın arkasında celladın kılıcı havalandı, havalandı. O an bile Henry'nin gelmesini bekleyerek sudaki kapıya baktım. Ardından kılıç şimşek gibi aşağı indi. Ablamın başı bedeninden ayrıldı ve benimle diğer Boleyn kızı arasında sürüp giden o uzun çekişme sona erdi.

William beni telaşla duvarın arasındaki boşluklardan birinin içine çekti ve Anne'in çarşaflara sarılı bedeninin tabuta konuşunu seyreden kalabalığı yara yara ilerledi. Catherine'i sanki bir bebekmiş gibi yakaladı, şokla mırıldanan kalabalığın arasından kızımı bana getirdi.

"Bitti," dedi sertçe ikimize. "Şimdi yürüyün."

Atağa kalkmış bir er gibi bizi önünde iterek kapıdan geçirip şehre çıkarttı. Kule'nin etrafına toplanıp bağıra bağıra fahişenin kafasının uçurulduğu, zavallı kadının şehit olduğu, kralın karısının kurban edildiği, Anne'in heba edilen yaşamının çeşitli yorumlarla sona erdiği haberini birbirine ileten kalabalığın arasından geçip el yordamıyla kaldığımız eve giden yolu bulduk.

Catherine bacakları tutmadığından yol boyunca tökezledi, William onu kollarına alıp kundağa sarılı bir bebek gibi taşıdı. Kızımın başının kocamın omzunda sallandığını görünce onun yarı uykuda olduğunu fark ettim. Günlerdir ablamla birlikte uyumayıp onlara söz verilen affı beklemişti. Şimdi bile taş yolda tökezleyerek ilerlerken fark ediyordum ki, affın gelmemesine hâlâ ben bile inanamıyor, bir zamanlar Hıristiyan dünyasının altın prensi olan sevdiğim adamın şimdi karısının onsuz yaşaması ve onu aşağılaması fikrine dayanamadığından sözünü tutmayan bir canavara dönüşmesini anlayamıyordum. Benden George'umu almıştı, sevgili George'umu. Ve canımın diğer yarısını almıştı, Anne'i.

Catherine bütün gün ve bütün gece uyudu, uyandığında William atları hazırlamıştı. Daha itiraz etmesine fırsat kalmadan onu atına bindirdi. Nehre inip nehrin aşağısına, Leigh'e giden bir gemiye bindik. Gemide kızım bir şeyler yedi. Henry onun yanındaydı. Bebeğim kalçamda, diğer iki çocuğumu izliyor ve Tanrı'ya şehirden uzaklaştığımız için şükrediyordum. Şanslıysak ve aklımızı yerinde kullanabilirsek yeni hükümdarlıktan paçamızı kurtarabilirdik.

Jane Seymour ablamın boynunun vurulduğu gün gelinliğini seçmişti. Onu bunun için suçlayamadım bile. Anne ya da ben de olsak aynısını yapardık. Henry fikrini değiştirdiğinde hiç beklemezdi ve kadın onun suyuna gidip karşı koymadığı için akıllıydı. Hele şimdi hiçbir suçu olmayan birinci karısını bir kenara atmış, bir diğerinin de kafasını vurdurmuşken. Kral artık gücünün farkındaydı.

Jane yeni kraliçe olacak ve çocukları doğduklarında yeni prens ve prensesler olacaklardı. Ya da o da diğer kraliçeler gibi her ay çaresizce hamile kalıp kalmadığını bekleyecek, her ay Henry'nin ona olan aşkının azaldığını, sabrının tükenmeye yüz tuttuğunu bilecekti. Ya da doğum yatağında Anne'in ona okuduğu beddua tutacak ve oğlunu doğururken ölecekti. Jane Seymour'a özenmiyordum. Kral Henry'nin karısı olmuş iki kraliçe görmüştüm, kraliçe olmak ikisini de mutlu etmemişti.

Biz Boleynler içinse babam haklıydı, şimdi bize kalan tek şey yaşama devam etmekti. Dayım, Anne'in ölümüyle birlikte sağ kolunu kaybetmişti. Tıpkı beni ve Madge'i attığı gibi onu da bahis masasının ortasına fırlatmıştı. Baştan çıkarmayı becerebilecek bir kız, kralın öfkesini dindirecek bir kız, hatta ülkenin en yüksek mevkiini hedefleyecek bir kız, hangisi için olursa olsun dayımın elinde daima bir Howard kızı vardı. Yine olsa, yine oynardı. Ama biz Boleynler mahvolmuştuk. Ünlü kızımızı, Kraliçe Anne'i, veliahdımız George'u kaybetmiştik. Ve Anne'in kızı Elizabeth artık sıradan biriydi, tahttan reddedilen Prenses Mary'den bile daha düşük seviyedeydi. Bundan sonra asla prenses olarak adlandırılmayacaktı. Tahta asla oturamayacaktı.

"Buna seviniyorum," dedim William'a çocuklar yükselen sularla birlikte sallanan gemide uykuya daldığında. "Seninle birlikte taşrada yaşamak istiyorum. Çocuklarımızı birbirlerini sevecek ve Tanrı'dan korkacak şekilde yetiştirmek istiyorum. Artık biraz huzur istiyorum, sarayın büyük oyunlarını yeterince oynadım. Hepsinin bir bedeli olduğunu ve

bedelin çok ağır olduğunu gördüm. Sadece seni istiyorum. Sadece seni severek Rochford'da yaşamak istiyorum."

Kolunu bana dolayıp denizden hiç durmadan esen soğuk rüzgârda beni kendine çekti. "Kabul edildi," dedi. "Tanrım lütfen, senin bu tiyatrodaki rolün sona ermiş olsun." İleriye, pruvaya, çocukların küreklerin ritmik sesiyle sallanarak denizi seyrettiği yere baktı. "Ya bu ikisi? Hayatlarının bir noktasında bir gün tekrar nehrin yukarısına yolculuk edecekler, güce."

İtiraz ederek başımı iki yana salladım.

"Onlar yarı Boleyn, yarı Tudor," dedi. 'Tanrım, ne karışım ama. Kuzenleri Elizabeth de öyle. Kimse ne yapacaklarını kestiremez."

SON

İçindekiler